

Đã nhớ... một cuộc đời

Tác giả: Mr. Friday 13th (Nguyễn Mon)

Nguồn: vozForums

Ebook: KimYoungKen

Lời Tựa

Đôi Lời Gửi Đến Các Bạn

Part 1

Chapter 1

Chapter 2

Chapter 3

Chapter 4

Chapter 5

Chapter 6

Chapter 7

Chapter 8

Chapter 9

Chapter 10

Chapter 11

Chapter 12

Chapter 13

Chapter 14

Chapter 15

Chapter 16

Chapter 17

Chapter 18

Chapter 19

Chapter 20

Chapter 21

Chapter 22

Chapter 23

Chapter 24

Chapter 25

Chapter 26

Chapter 27

Chapter 28

Chapter 29

Chapter 30

Chapter 31

Chapter 32

Chapter 33

Chapter 34

Chapter 35

Chapter 36

Chapter 37

Chapter 38

Chapter 39

Chapter 40

Chapter 41

Chapter 42

Chapter 43

Chapter 44

Chapter 45

Chapter 46

Chapter 47

Chapter 48

Chapter 49

Chapter 50

Chapter 51

Chapter 52

Chapter 53

Chapter 54

Chapter 55

Chapter 56

Chapter 57

Chapter 58

Chapter 59

Chapter 60

Chapter 61

Chapter 62

Chapter 63

Chapter 64

Chapter 65

Chapter 66

Chapter 67

Chapter 68

Chapter 69

Chapter 70

Chapter 71

Chapter 72

Chapter 73

Chapter 74

Chapter 75

Chapter 76

Chapter 77

Chapter 78

Chapter 79

Chapter 80

Chapter 81

Chapter 82

Chapter 83

Chapter 84

Chapter 85
Chapter 86
Chapter 87
Chapter 88
Chapter 89
Chapter 90
Chapter Special
Chapter 91
Chapter Special 2
Chapter 92
Chapter 93
Chapter 94
Chapter Special 3
Chapter 95
Chapter 96
Chapter 97
Chapter 98
Chapter 99
Chapter 100
Chapter 101
Chapter 102
Chapter Special 4
Chapter 103
Chapter 104
Chapter 105
Chapter 106
Chapter 107
Chapter 108
Chapter 109

Chapter 110

Chapter 111

Chapter 112

Chapter 113

Chapter 114

Chapter 115

Chapter 116

Friday 13th

Part 2

Chapter 1

Chapter 2

Chapter 3

Chapter 4

Chapter 5

Chapter 6

Chapter 7

Chapter 8

Chapter 9

Chapter 10

Chapter 11

Chapter 12

Chapter 13

Chapter 14

Chapter 15

Chapter 16

Chapter 17

Chapter 18

Chapter 19

Chapter 20

Chapter 21

Chapter 22

Chapter 23

Chapter 24

Chapter 25

Part 3

Chapter 1

Chapter 2

Chapter 3

Chapter 4

Chapter 5

Chapter 6

Chapter 7

Chapter 8

Chapter 9

Chapter 10

Chapter 11

Chapter 12

Chapter 13

Chapter 14

Chapter 15

Chapter 16

Chapter 17

Chapter 18

Chapter 19

Chapter 20

Chapter 21

Chapter 22

Chapter 23

Chapter 24

Chapter 25

Chapter 26

Chapter Special 5

Lời Tựa

"Cuộc đời là những lần gặp gỡ và biệt ly, là những lần lãng quên và bắt đầu nhưng luôn có những chuyện một khi đã xảy ra sẽ để lại dấu vết và luôn có những người một khi đã tới sẽ không thể nào quên..." Đây là điều tôi học được ở một số người, bản thân tôi giờ ngẫm lại vẫn thấy đúng. Trước khi dành trọn vẹn thời gian để chăm sóc gia đình bé nhỏ của mình. Tôi dành thời gian để hoàn thiện nó, một hồi ký có thật về cuộc sống sinh viên của tôi trước kia. Nếu một ai muốn quên đi những tháng ngày trong quá khứ, chắc hẳn họ sẽ để yên nó trong tim, còn tôi, tôi chọn cho mình cái cách quên khó hiểu đó là viết lại một cách thật nhất những gì mình nhớ, những gì mình trải, tôi không quan tâm người ta gọi nó là gì. Truyện, chuyện hay tiểu thuyết? Điều tôi quan tâm và mong muốn là những người đến với hồi ký của tôi sẽ có thể tìm được một chút gì của mình trong đó bằng cảm nhận của cả trái tim. Có thể với bạn nó sẽ khó tin, nó sẽ vô lý, có những điều tưởng chừng như cổ tích giữa đời thường vì vậy hãy chắc chắn rằng bạn có lòng tin vào mọi chuyện trước khi tiếp tục nó, thật giả mong manh tùy người đọc, điều mà tôi có thể làm là viết cho đến khi kết thúc mà thôi. Do đó, tôi chọn "đây" là lời lưu giữ những dòng tôi viết để có thể chia sẻ, để tôi quên đi và nếu tình cờ cô ấy có đọc được thì hãy xem như một lời cảm ơn tôi dành đến "Em" người con gái tôi đã yêu, vẫn yêu và sẽ mãi yêu. Có thể nhiều đây là một chặng đường dài tôi đã đi qua, nhân vật không hẳn là ai, không hẳn là điều gì khi biết. Nó sẽ mập mờ nhất định với người tờ mờ điều mà tôi mong muốn. Để bắt đầu sau bao lời dỗ dành lan man giống dài, tôi xin trích một câu nói tôi từng được biết và rất ưa thích "Vẫn biết có câu nếu kiên trì giấc mơ sẽ thành hiện thực, nhưng hiện thực nghiệt ngã hơn giấc mơ có mấy ai đủ sức đi đến cuối con đường?".

Hi vọng quá khứ hãy ngủ yên, để bình yên cho những ngày còn lại.

Một tựa đề đơn giản mà có thể nói nên rất nhiều điều "Đã Nhớ Một Cuộc Đời".

- Mr Friday -

Đôi Lời Gửi Đến Các Bạn

Tôi viết những dòng này không hẳn liên quan đến nội dung của hồi ký, nhưng nó liên quan đến sự tồn vong của hồi ký. Từ những chap đầu tiên cho đến chap cuối cùng của phần 1, tôi đã nhận biết bao lời trích, nhặt, copy, thậm chí nói bóc phét... Thật sự mà nói, đối với tôi nó ảnh hưởng trầm trọng vì tôi khá nhạy cảm. Nhưng phải nói rằng, tôi đã có những người bạn rất tốt bụng, thật sự rất tốt. Dù không phải anh em, chưa một lần gặp mặt, nói chuyện cũng chỉ qua mạng. Vậy mà không một lời phàn nàn nào từ họ khi tôi nhờ giúp đỡ, không biết rằng người tôi gặp ở ngoài có tốt bằng người tôi quen qua mạng không nhưng tôi muốn cảm ơn: Khánh, Tài, sau này đến Huy ba vozer tốt bụng, giúp tôi từng li từng tí một, không ngại khó khăn. Từng chap, từng câu chữ, link, chỉnh sửa. Một lời cảm ơn với họ có lẽ là nhỏ, nhưng lòng biết ơn của tôi với họ là rất lớn. Nhất là Tài, vozer hay nói chuyện với tôi và là người tôi hay nhờ và nhất. Có thể nói không có họ thì tôi chẳng thể nào có tác phẩm này. Vậy nên nếu ai cần giúp đỡ thì hãy cứ nhờ họ, tôi tin chắc họ sẽ giúp khá tận tình (nhưng cũng tùy người) Thành!

- Mr Friday -

Part 1

Chapter 1

"Tôi không nghĩ nhiều người sẽ tin vào câu chuyện này, mọi người thích thì đọc không cũng chẳng sao không quan trọng. Nhưng chắc chắn tôi sẽ viết thật nhất có thể, về cuộc sống của tôi, kí ức của tôi và sẽ là thước phim quay lại cuộc đời tôi vì thế tôi sẽ gọi nó là "Đã nhớ...Một cuộc đời".

"Cuộc sống không phải lúc nào cũng là một màu hồng". Nó sẽ coi đây là một hồi ký để chia sẻ với mọi người.. có thể sẽ khó tin nhưng trong hồi ký này sẽ có tình yêu, sự quan tâm dành cho nó qua những người nó chưa từng quen biết và quan trọng hơn cả ở đây cũng sẽ có những giọt nước mắt của một thằng sinh viên xa gia đình là nó để trưởng thành trong cái xã hội đầy toan tính cuộc sống này.. Chắc hẳn nhiều người nghĩ nó bịa hay hành văn giống người khác.. đừng bận tâm, mỗi chúng ta ai cũng có quyền được học hỏi để hoàn thiện mình hơn.. nhưng chắc chắn đây chỉ là câu truyện của riêng nó mà thôi... hãy đọc..và cảm nhận.. Sinh ra và lớn lên trong một gia đình nông dân nghèo ở HT trước khi xác nhập vào HN, nó, một thằng với cái tính lầm lì ít nói,từ lớp 2 đã thông thạo tất cả những việc như thái bèo cho lợn thuê, chăn trâu, cắt cỏ.. Nó cũng hiểu gia đình mình khó khăn, nên nó cố gắng học thật giỏi theo lời bố nói, dù sao thì anh nó cũng phải bỏ học để lo cho thằng em trai duy nhất là nó. Không khoe khoang gì nhưng ít ra 12 năm học, chưa năm nào nó dưới mức học sinh khá và cũng chưa bao giờ bị giáo viên mắng mỏ (vì nó có bao giờ nói mấy đâu). Vì cái tín cách thế nên nó chỉ có thằng bạn thân nhất tên L đối diện nhà nó. Năm đó nó đỗ đại học một trường có tiếng ở HN, nó khoe ngay với bố mẹ, nhìn những nếp nhăn trên khuôn mặt của hai người được giãn ra nó ái ngại xin bố cho ở nhà làm giúp gia đình ông liền nói một câu đến giờ nó vẫn nhớ"mày đỗ đại học này là mày giúp bố mẹ nhiều lắm rồi, mày cứ đi học tao lo được, dưới này tao nở mày nở mặt với họ hàng, bố tự hào về mày... con trai".Vài ngày sau nó đi, bố mẹ nó dặn dò suốt ngày, hàng xóm họ hàng nó sang chơi toàn cho nó tiền. Ăn xong bữa cuối cùng gia đình nó ra bến xe cùng cả nhà, anh nó,người nó thần tượng nhất cứng rắn nhất mắt cũng hơi đỏ, mẹ nó thì khóc, bố nó dặn dò rồi bảo lên xe. Khi nệ kéo chiếc balo lên xe, nó chọn cho mình chiếc ghế cuối cùng, vẫy tay qua cửa kính chào gia đình, chiếc xe khởi hành lên HN. Cuộc đời nó đã chuyển sang 1 trang mới. Ở đó nó gặp 1 người con gái quan trọng nhất cuộc đời nó, nhiều lúc nó vẫn đùa với em "nếu lúc ấy anh không đi học thì sao nhỉ"?

Bến xe cạnh ngôi trường cấp hai đồng đúc lạ thường, không có thêm nó thì cũng chẳng mất đi cái sự tấp nập vốn có này. Nó, một thằng sinh viên mới đỗ đại học. Vẫn biết gia

định có hoàn cảnh không tốt, phải đi học với mong muốn đổi đời. Nhưng chẳng hiểu sao xe đến nó vẫn chần chờ ngoài nhìn lại cảnh vật của quê hương điều mà nó ít bao giờ làm trong những năm tháng trước, đi rồi mới thấy nhói lòng. Lần đầu xa quê, cảm giác này thật sự không dễ chịu cho lắm. Phải đến khi lão lơ xe giục nó mới khép lè cầm theo chiếc balo leo lên. Chui xuống hàng ghế cuối, nơi nó có thể tìm được một chút yên tĩnh trong chiếc xe đầy tiếng cười nói này. Dòng suy nghĩ chợt đến, lo lắng, hồi hộp, có cả háo hức nữa. Cuộc sống sắp tới không biết có được như ông anh kể cho không, khó khăn, làm thêm, mỳ tôm, giáng đường.. Ôi nghĩ cũng phần chân thêm được chút, vì nó ưa thử thách mà. À thêm nữa, ông anh nó còn kể về những mối tình sinh viên, nghe cũng thấy buồn cười, nào là viết thư tình, hay ngồi hát giữa đêm. Nó chắc chắn có cơ hội tìm được trải nghiệm. Tính cách lầm lì, ngoại hình xấu xí, với cái chiều cao khiêm tốn, nó ghét tiếp xúc, bé giờ chỉ có một thằng bạn thân tên Long đối diện gần nhà thôi. Chứ nói gì đến bạn gái. Vẫn biết là mình đã bỏ lại ở tuổi thơ những thiếu xót gì, nhưng nó không hối hận. Ngẫm lại bố mẹ đi làm đồng, tiền ăn chǎng đủ nói chi đến việc lo cho nó trên cái thủ đô phồn hoa nổi tiếng đất đỏ này, Cuối cùng lại phải đi vay mới đủ tiền học phí, đã quyết như thế rồi thì phải cố gắng thôi, nó cũng có ý định làm thêm để giúp bố mẹ phần nào và để ném thử mùi đời cho biết. Cũng may là có ông anh sinh viên ở trên, ông mà kể cho nó nhiều điều ấy, mẹ sắp xếp cho nó ở cùng ông, ông vui vẻ đồng ý liền vì hai anh em rất quý nhau, thôi thì cứ biết thế đã chứ nghĩ được gì nữa đâu mệt não.. Nó thả lỏng người giữ nguyên tư thế dù đang mỏi dù. Nó say xe nặng, mỗi lần cua là nội tạng như muôn trào ra ngoài. Mệt quá, nó ngó quanh xe trước khi tìm vào giấc ngủ. Chợt để ý thấy một con bé xinh xinh đang nhìn nó, đôi mắt nâu, da trắng. Nhỏ khẽ nói:

- Anh là sinh viên à?

- Ủ.

Nó cảm giác bị làm phiền, nhưng hình như do ít tiếp xúc với con gái và thú vị với sự làm quen bạo dạn của nó nên nó đã trả lời, điều mà ít khi nó làm với người khác giới.

- Thật không?

- Thật, không tin hả?

- Hihi.. Em nhìn mặt anh non quá trời, như lớp 10 vậy. Chẳng giống sinh viên gì hết.

- Vậy mà phải đây.

Thiếu điều muốn mắng cho nó một cái, mặt nó từ bé đã vậy rồi, bày đặt chê bai.

- Nãm máy vậy anh?

- Nãm đầu.

- Vậy là bằng em. Ý nhầm.. mình hihi, bằng tuổi hông cho làm anh đâu.

- Ủ.

Nó cười trước cái điệu bộ tự nhiên này. Nhỏ cười theo.

- Cậu có vẻ ít nói nhỉ?

- Bình thường.

- Thế mà nãy giờ Ủ hoài.

- Mình mệt.

- Ủa... Cậu say xe đúng hông?

Nó gật đầu nhẹ. Nhỏ lùi hui. Xòe bàn tay ra. Trong đó là một nửa quả chanh... Miệng cười cười.

- Dí vô mũi ấy. Đỡ lấm hi.

Nó làm theo lời nhỏ. Nhỏ ngồi quan sát. Được lúc thì thấy đỡ nôn nao hẳn. Cảm giác bót xa lạ với nhỏ hơn chút.

- Cảm ơn cậu ha...

- Không có gì Hihi.

- Ủa mà cậu cũng bị à? Mà lại có cái này?

- Còn lâu. Đây là một thói quen để phòng thoi. Ai như cậu. Con trai mà yêu như sên.

Nhỏ lè lưỡi chê giỗ nó. Chỉ biết cười gượng. Vì chẳng có tâm trạng để phản pháo lại nhỏ.

- Thế cậu tên gì?

- Mình tên Minh.

- Đây đú?

- Nguyễn Hải Minh. Còn cậu?

- Mình á? Chi. Bùi Huệ Chi.

Cũng không biết tại sao nó vẫn có thể đáp lại những câu hỏi và nói chuyện với nhỏ. Chắc ngoại hình này làm nó thấy nhớ đến một người, một sự thân thuộc. Mặc dù chỉ mới gặp nhau. Được một lúc cũng biết. Nhỏ Chi ở Thủ Phú Cùng huyện nó luôn. Và cũng như nó. Nhỏ là tân sinh viên đồ đại học. Trên Hà Nội.

Lúc sau vẻ như hết chuyện để nói. Nhỏ im lặng. Nó cũng vậy. Cố rúc vô cái góc kia.

Kiếm một giấc ngủ. Vậy mà vẫn không yên.

- Bô... Mắt mình dính cái gì hả?
- Đâu có.
- Thé sao nhìn chàm chàm thấy ghê.

Nhỏ vô duyên quá đi mắt. Khó chịu nhưng chẳng dám to tiếng. Ngủ mà nhìn chàm chàm người ta thế thì ai chịu được.

- À... Nhìn cậu ngộ ngộ, hài hài..hihi
- Ủ.. Ngộ !
- Mà nè?
- Gi?
- Con trai.. Sao da dẻ trắng thế?
- Không biết, sinh ra đã thế rồi. Chẳng biết tại sao nữa.

Nhỏ lại im lặng. Nó nhớ về cái làn da được thừa hưởng của mẹ này mang đến cho nó biết bao rắc rối ngộ nghĩnh như bị các bác trêu là con gái. Ngoại thì mặt lại hồng lên. Dính nắng cũng không xi nhê.. Được mỗi cái đó thôi. Nhỏ đang nhìn về phía trước bỗng quay phắt lại.

- Nè.. Không ngủ nữa hả...?
- Cậu nhìn hoài ,sao ngủ nổi?
- Vậy cho mình tựa nhờ cái vai nhé !
- Nhưng toàn xương thôi.. Đau đầu ráng chịu ha..!
- Ủm..

Nhỏ nói khẽ rồi từ từ. Tựa đầu vào vai nó. Được tý rồi nhắm mắt. Mùi hương của nhỏ từ mái tóc đen đỏ dài trên vai nó. Làm nó có cảm giác lạ. Chợt. Quay sang ngắm nhỏ. Người ta nói. Con gái đẹp nhất khi ngủ chắc đúng. Hàng mi cong cong và đôi mắt nhắm nghiền. Nhưng cái khẩu trang pháp phồng kia. Khiến nó chẳng thể hình dung nổi khuôn mặt nhỏ. Chỉ đoán nhỏ cũng xinh lắm vì đôi mắt kia. Thật sự rất đẹp.

Cứ như vậy. Chờ thời gian trôi. Một bên vai nặng trĩu một bên tay vân vê nửa quả chanh. Nó lại một lần nữa trầm ngâm về quãng thời gian sắp tới.

Chapter 2

Chưa đến nơi. Chiếc xe vẫn chạy trên con đường đầy nắng. Những cảnh sắc của vùng quê mất dần. Thay vào đó là những toàn nhà cao tầng hiện lên. Cũng lạ đôi chút vì cô bạn gái mới quen. Nhỏ Chi thiệt sự bạo. Cứ ngủ ngon lành trên cái vai gầy của nó. Lúc xe đi qua dòng kẻ đường. Nay nèn.. Đầu nhỏ bị lệch xuống phía dưới. Vậy mà vẫn ngủ được. Cũng tà. Nó lắc đầu chỉnh lại tư thế cho nhỏ. Chứ không cứ để vậy. Sai cổ như chơi. Và mỗi lần như thế. Tay nó lại run. Không phải vì lần đầu tiếp xúc với con gái nhưng đây là người lạ. Nhỏ nhô dậy bắt gặp nó đang chạm thì ngại chết.

Cảnh vật bên đường lại thay đổi. Xe đi nhanh hơn. Có lẽ đang trên cao tốc. Không còn những đợt xóc nữa nên nó cũng an tâm ngả người ra.. Nay giờ nhỏ tựa môi quá. Xe trở lên im lặng. Chỉ có bác tài đường như còn thíc. (Lúc ấy chưa có tuyến như bây giờ. Thành ra quê nó gần HN nhưng phải lòng vòng rất xa..). Chẳng còn việc gì để làm. Để nghĩ. Nó lại quay sang nhìn nhỏ Chi. Bỗng thấy xao xuyến đôi chút. Dù sao cũng là con người mà. Con trai thấy gái xinh tự khắc ngắm thôi. Đoán vậy chứ nó bắt đầu tò mò khuôn mặt của nhỏ phía sau lớp khẩu trang. Tự nhiên thấy ghét cái đó ghê gớm. Đi xe khách mà bịt mặt như ninja. Ngắn ngơi vì tánh tò mò. Đầu thì tưởng tượng. Còn bàn tay bắt giác đưa lên chiếc khẩu trang định kéo ra xem. Thì toàn xe tối lạ. Giật mình tưởng làm sao. Hóa ra xe đi qua gầm cầu. Chán nản. Rụt tay lại. Bỏ luôn cái ý định kia đi.

..

Cũng chợp mắt được chút. Tỉnh dậy ngó vô cái đồng hồ với chiếc dây đeo tay sòn cũ.(Quà sinh nhật của một cô bé. Người mà khiến nó đầu tiên biết yêu thương một người khác giới là như thế nào vào đầu năm cấp hai. Ngày sinh nhật đó. Là ngày sinh nhật buồn nhất. Vì món quà này cũng là món quay chia tay trước khi em chuyển đi..). 3 giờ chiều. Cánh tay tê mỏi vì nhỏ còn đang ngủ. Như bị đánh thuốc mê. Xe dừng ở DB. Phanh hơi gấp nên nó với nhỏ bị chui đầu về phía trước. Sẵn tiện gọi nhỏ luôn.

- Nè.. Dậy coi..!! Đến bến rồi.. Chi..!

Không phản ứng. Bộ va đập vô đâu. Xấu rồi ta..? Dựng nhỏ lê.. Gào vào tai nhỏ.

- Dậy đi..!! Nước miếng chảy.. Uớt hết vai người ta rồi..!!

Trêu tí. Xem nhỏ có dậy ko. Hiệu nghiệm. Nhỏ hé mắt tỉnh dần rồi trợn mắt lên.. Rồi rít..

- O.. O.. Đâu.. Mình xinh lỗi.. Không có ý đâu..!

- Hè. Gọi mãi. Không có đâu. Xe đến bến rồi. Xuống đi..!

Nhận ra bị lừa. Nhỏ đỏ mặt.. Gõ nhẹ vào vai nó.

- M xáu tính. Thì xuống. Cẩn thận quên đồ đây M.

Dặn thura. Mỗi cái balo. Quên sao được. Đeo lên va.. Nó đi xuống trước. Hơi mất thăng bằng sau quãng đường dài. Và còn bị say xe. Nó chống tay vào cái cột gần đó để không bị ngã. Đợi nhỏ. Chứ khéo lại ở luôn trên xe. Nay nghe bảo cùng bến với nó mà. Vài phút trôi qua. Với tiếng giục của bác tài. Mọi người đi xuống hết mà không thấy nhỏ đâu. Thấy lạ. Nó chạy lên xe. Hóa ra. Nhỏ mang theo 3 túi mà cầm được hai bên tay. Còn cái nữa. Chưa biết sao. Đến gần cầm luôn giúp nhỏ. Đi sau lý nhí.

- Cảm ơn M nha..!

Nó lâu lâu khó chịu. Đi học chứ đi du lịch đâu mà mang lắm đồ đạc.. Tui con gái thật rắc rối.

Chiếc xe khách nổ máy phóng đi. Chắc chuẩn bị một đợt khách mới. Và nó cũng chuẩn bị có cuộc sống mới. Cuộc sống sinh viên. Nó đâu biết rằng sắp tới sẽ xảy ra biết bao nhiêu chuyện sóng gió để rồi giữ lại được cô gái nó yêu thương. Nhiều lúc cho đến tận bây giờ. Nó vẫn trêu em." Nếu ngày ấy anh không đi học thì sao nhỉ?"

...

Hai đứa ngồi cạnh nhau ở hàng ghế chờ tại bến. Nó nghỉ một chút trước khi chia tay cô bạn mới quen này. Dòng người khắp nơi cứ đi qua đi lại. Bên xe đông người vội vã. Mùi xăng dầu nồng nặc. Tất cả mọi vật đều trong ánh mắt hiếu kì của thằng lùn đầu lên HN như nó. Kể cũng lạ. Nó thấy cái gì cũng lạ.. Lạ nhiều. Cả cảm xúc với cô bạn này. Nó dẽ rung động. Nhỏ Chi không nói gì với nó nữa. Lôi trong túi ra chiếc di động hí hoáy gọi. Cái đồ vật đắt tiền này đôi khi nó mượn được của thằng Long nghịch nên biết sử dụng.. Nhưng vì nhà không có điều kiện thành ra chẳng dám xin bố mẹ. Cơm còn không đủ ăn nữa là. Lúc sau. Một chiếc ô tô con tiến đến chỗ nó và nhỏ. Chiếc cửa kính mở ra, bước xuống là người phụ nữ có vẻ quý phái với bộ đồ công sở cùng mái tóc búi cao. Bà ta nhìn nhỏ Chi mỉm cười hiền hậu. Nhỏ Chi cũng tháo chiếc khẩu trang và lúi rúi đứng dậy cầm hành lí. Chẳng lâu để nó quay sang nhìn kĩ khuôn mặt nhỏ sau lớp khẩu trang đó. Không ngoài dự đoán. Nhỏ Chi dẽ thương quá. Đôi mắt to tròn luôn toát lên vẻ thú vị. Hai bên má hơi bầu bĩnh chút xíu. Mái tóc thì thuôn dài lại còn có chiếc mũi cao với đôi môi hồng nhạt. Nó ngắn ngơ ngắm nhỏ mà không biết. Mặt mình lúc ấy quá khó coi..

- Nè M ơi..! Kéo giúp mình cái này lên xe với.. Nặng quá..!

- Ủa M..? M ơi.. Sao lại ngắn người ra vậy..?

- À.. À.. Mình hơi mệt..

Nó nói dối cảm giác hai bên má nóng dần dần. Nhỏ Chi tẩm tẩm cười. Nó đành kéo vali giúp nhỏ để bớt ngượng. Chiếc cốc xe được mở sẵn. Nhỏ bỗng quay ra kệ nó rồi lúi húi viết gì đó vào một mẩu giấy. Chẳng biết viết gì. Chỉ thấy hơi bức vì sự vô tâm không lời hỏi han của nhỏ mà chỉ lo nhò vả. Đi qua người phụ nữ kia. Nó lẽ phép chào.

- Cháu chào bác..!

- Ủ.. Chào cháu.. cháu là...?

Lúc này nhỏ Chi ở đằng sau đến nói:

- Bác Nga ,cậu ấy tên M đồng hương với con , con quen trên xe bác ạ!

- Bố nhà cô, tôi đến sao không chào hỏi gì hết vậy?

- Con còn mệt mà.- Nhỏ phung phiu, trông dễ thương dữ.

Rồi nhỏ quay sang nó.

- M Đây là bác mình, vì học một mình trên đây bỏ mẹ mình không yên tâm nên, nhờ bác cho ở cùng.- Nhỏ nói một tràng dài. Người phụ nữ kia nhẹ nhàng.

- Vậy à? Cảm ơn cháu nhiều nhé, con bé này lúc nào đi đâu cũng mang nhiều thứ nặng, may mà có cháu đấy.

- Không có gì đâu bác!

- Thôi về nhà nào Chi ơi.- Bác ấy gọi nhỏ Chi.

- Vâng, thế còn M thì sao, M tính ở đâu?- Nhỏ quay sang nó.

- Mình có ông anh cũng là sinh viên ở tro gần đây, đến ở nhờ vài bữa.

- Ủm, vậy hẹn gặp M sau nha!

- Ủm chào Chi!

- Mà nè!

- Gi vây?

- Số điện thoại của mình nè, có gì liên lạc nha.- Nhỏ díu cho nó tờ giấy nãy nhỏ hí hoáy viết, hóa ra là ghi số điện thoại.

- Nhưng mình không có điện thoại.- Nó thật thà.

- Ủa vây hả, người gì mà...!- Nhỏ thoảng chút ngạc nhiên mặt thì xu xuống.

- Vậy khi nào có thì gọi sau vây, giờ mình phải về rồi!

- Ủm.- nó khẽ trả lời, rồi đút mẩu giấy vào túi áo trên ngực.

- Thôi mình đi đây.

Nó vẫy chào. Xong nhở bước lên ô tô đóng xập cánh cửa lại, nó thấy dường như đây là ngăn cách giữa nó và nhở trong cái xã hội hiện nay, một xã hội không có chỗ cho người nghèo. Nó thoảng buồn. Chợt nhở thò đầu ra cửa tay vẫy chào nó, rồi làm một động tác, ngón cá áp vào tai ngón út để lén miệng, ba ngón còn lại chụm lại. Mãi vì sau nó mới biết nhở muốn nói " Nhớ gọi cho Mình " rồi nhở rụt đầu vào. Nó nhìn theo chiếc xe đến khi nó nhở rồi rẽ sang một hướng khác. Đi thêm một chút nữa thì nó bị săn đón bởi những lão xe ôm, cảm giác như người nổi tiếng được phỏng vấn ý. Nó chọn cho mình một anh, xe ôm có vẻ trẻ trè, mặc kệ ánh mắt tiếc nuối của mấy lão kia. Đọc anh ấy địa chỉ khu trọ của ông anh họ hơn nó hai tuổi, rồi đội mũ bảo hiểm trèo lên xe. Anh xe ôm bảo cũng gần và bắt đầu đi.

Bây giờ cũng gần 3 rưỡi chiều rồi, không biết anh nó có ở nhà không nữa, vì nghe bảo anh ý làm thêm tại một quán ăn vào buổi chiều mà. Thôi kệ đi, đến đâu thì đến, nó tặc lưỡi. Đôi khi nó bắt cần như vậy, cứ để dòng đời đưa nó đến đâu thì đến thôi. Không nghĩ nữa, Nó bắt đầu để ý đường phố HN những chỗ nó vừa đi qua, công nhận tấp nập thật, nhất là những chỗ ghé đá ven hồ, người ta ngồi đây ra đây, chắc để tránh nóng, cũng phải thôi tuy mới hè những không khí đã nóng thế mà, khí hậu Việt Nam thất thường bỗ xù ra khi quá nóng khi quá lạnh. Đưa mắt qua, via hè nhiều lúc nó tia được vài cô xinh xinh mặc cái quần ngắn cùn cỡn, con trai mà bản năng rồi kaka.

Chapter 3

..Lan man quá, làm nó đến khu trọ lúc nào không hay. Anh xe ôm phải nhắc nó:

- Đến nơi rồi em ơi!

Đúng là được nhìn gái xinh có xíu mà ông ý làm nó mất cả hứng, giật mình:

- ak...Ơ.. Vâng, của em hết bao nhiêu vậy anh?

- 30 nghìn em.- dường như biết nó vừa làm gì, ông ấy hỏi:

- Tia gái hả, haha? - ông chạm đúng huyệt của nó làm nó ngại ấp úng:

- kh..Ông đâu có đâu anh.- nó chối, mà ông này hỏi "có ý" thật đấy, nó làm rầm.

- haha, chú không phải ngại, con trai thì phải thế, mà chú là sinh viên ak?

- Vâng, năm đầu anh à.

- Nói thật anh cũng sinh viên tinh lẻ, làm nghề này để sống với học ở đây thôi, quê chú ở đâu?

- em ở HT anh.

- Ủm cũng xa, thôi anh đi chạy khách đây, chào chú nhé!

- vâng, em chào anh.

- Mà nè anh dặn, ở đây phúc tạp lắm, không giống dưới quê đâu, làm việc gì cũng phải cẩn thận đấy.

- Vâng.- Nó gật đầu chào anh xe ôm nhiệt tình nhắc nhở nó, chờ anh phóng đi rồi nó quay vào khu nhà trọ, trong đầu suy nghĩ về điều anh vừa nói "ở đây phúc tạp lắm".

Khu nhà trọ không rộng, nhưng phải nói sạch sẽ, ngay cả cái lối nhỏ đi vào, đi qua cánh cổng khu. Đang ngó nghiêng nhìn thì một người đàn ông đến gần nó. Chắc ông chủ nhà, vì trông ăn mặc thoái mái lắm, áo ba lỗ, quần đùi, đi đôi tông xanh.

- Thằng kia, đi đâu đây.. Đến thuê phòng hả..?

Giọng nói có phần hơi gay gắt chút. Nó lúng túng.

- Dạ. Không. Cháu đến tìm người à..

- Thế may tìm ai..?

- Anh Cương à.. Có ai tên vậy không bác?

- Ủ.. Có, Cương phòng 6 hả?

- Vâng đúng rồi bác..

Mừng quýnh, may hôm trước về, anh Cường cho cái số phòng, không thì chẳng biết nói sao nữa.

- Thế này là gì của nó?

- Dạ, cháu là em họ anh Cường lên ở trọ cùng ạ..

- À.. Rồi, thế thì vào đây ngồi chơi với bác.. Nó đi làm ngoài quán cơm, chiều tối mới về cơ..

Bác ấy tỏ ra thân thiện hơn, dẫn nó đến một căn phòng ở gần cổng, giống phòng bảo vệ ở các trường học..

- Ngồi đi cháu. Để bác lấy cho cốc nước..

- Dạ, cháu xin. Phiền bác quá.

Ngồi xuống chiếc ghế dài đặt gần cửa sổ, nó nhìn xung quanh căn phòng.. Bộ bàn ghế gỗ nó đang ngồi có vẻ đã lâu năm.. Trên bàn có khay ấm chén chắc dùng tiếp khách.. Bên cạnh còn có bàn cờ tướng đang xếp dở.. Chà..ông bác này cũng biết chơi.. Nhớ trước kia nhờ ông nội dạy mà cũng một thời mê mẩn với những quan cờ.. Lúc sau thấy bác ấy đi cầm theo ca nước mời nó..

- Uống đi cháu, chắc đi đường mệt lắm nhỉ?

- Dạ, cũng bình thường thôi bác ạ.- rồi nó cầm cốc nước lên uống một hơi dài nửa cốc liền, đã khát thiệt!

- Vậy cháu tên gì? Cùng quê với thằng Cường luôn hả?

- Dạ cháu tên M, cùng quê với anh Cường luôn, anh họ cháu mà.

- Ừm bác tên Trung, chủ khu nhà này, thấy sinh viên chúng này cũng khổ lên bác xây cho thuê.

- Vâng cháu hiểu ạ.

- Cháu có thằng anh tốt đây, ở đây bác quý nó nhất tính nó thật thà, lại ngoan ngoãn, chứ không như mấy đứa kia, nhờ một chút cũng không được.

- Vâng.- việc được thơm lây tiếng của thằng anh khiến nó cũng vui nó cười cười, uống thêm ngụm nước nữa nó hỏi bác:

- Vợ con bác đâu , bác?

- Ak? Bà ý ra ngoài chợ mua đồ chắc phải tầm lúc thằng Cương về, bà ấy mới về. Bác có đứa con gái kém tuổi cháu, đang học 12, nó đi chơi ở đâu từ trưa rồi.

- Vâng, em nó học chắc cũng giỏi hả bác?- Nó hỏi.

Bác Trung thở dài, nét mặt khẽ nhăn lại, thoảng chút lo lắng:

- Không, nó ham chơi lắm, không biết năm sau thi đại học được không nữa cháu à.

- Vâng.- Nó cũng hiểu nỗi lo của bác, người cha nào chả thương con chứ, bố nó cũng nhiều lần lo cho nó như vậy rồi mà.

- Thôi bác ra ngoài kia trông nhé, cháu cứ ngủ đi, không ai lấy đồ đâu mà lo, để cạnh đáy.

- Dạ, cảm ơn bác ạ!

- Uí giào ơi, Cảm ơn gì chứ, cứ coi như ở nhà đi cháu, nằm đây, khi nào thằng Cương về bác gọi, nhìn mày bơ phờ quá rồi kia.- Bác ấy nói, rồi bước ra phía cửa.

Nó nhẹ nhàng nằm xuống trong cái tiếng vù vù của chiếc quạt máy. Sáng khoái thật. Nó thiếp đi khi trong đầu nó lớn vồn một suy nghĩ. "Bác ấy thân thiện và tốt bụng thật, mong rằng ở đây ai cũng như vậy"

- Nè anh gì ơi, dậy dậy.. Trời tối rồi..!

Tiếng gọi với mùi nước hoa thơm thơm, nó lờ mờ hé mắt. Trước mặt nó bây giờ là một đứa con gái, xinh, tóc dài bồng bồng, cong cong màu nâu, còn xen vài ngọn tím đỏ. Mắt nhỏ kẽ đậm đang nheo nheo lại, tay thì ra sức lay người nó. Hình như mơ gấp được tiên nữ thì phải, nhưng sao tiên nữ lại nhuộm tóc nhỉ..?. Giật mình ngồi dậy trên chiếc ghế dài, người nhức mỏi. Chỉ thấy sảng khoái chút từ chiếc quạt máy đang vù vù trên đầu, để xua tan cái không khí nóng nực này. Nó dụi mắt, thắc mắc.

- Ô bạn là ai vậy?

Chắc không phải tiên rồi =))

- Dạ, em là Tâm con bố Trung, bố bảo em vào gọi anh dậy.

- Vậy à.. Cảm ơn Tâm nhé!

Bên ngoài cửa sổ, nó thấy trời đã tối, chớm hè mà vậy chắc hẳn giờ đã rất muộn. Đưa cánh tay lên nhìn chiếc đồng hồ cũ, hơn 6 rưỡi không còn sớm, thảo nào thấy bụng đói cồn cào. Tự dung cái bụng còn sôi lên mới chết chứ, nhỏ Tâm che miệng khúc khích cười.

- Anh đói rồi phải không..hihi?

Nếu nhỏ biết nó bị say xe và phải đi một chuyến đường dài để lên đây thì chắc sẽ không cười nhạo nó như vậy đâu.. Thôi chẳng thèm chấp.

- Bình thường.. Bạn có thấy anh Cương đâu không, anh ấy về chưa?

Chắc nhỏ này con chủ nhà nên thế nào chả biết anh nó.

- Dạ, anh Cương đang đây hộ bố em cái cổng, sắp vào rồi đấy anh. Vừa dứt lời, ông anh nó bước vào, tay xách theo bọc nilon gì đó, tiếng nói oang oang..

- A.. Cu M, xin lỗi để chú đợi lâu.. Nghe bác bảo mày mệt nên ngủ say lầm hả?

- Đỡ rồi anh.

- Được rồi, bây giờ cứ ở đây với anh, hai bác tốt lắm, không phải lo lắng chi nhiều nghe chưa?

- Biết rồi mà. Dặn hoài.

- Anh mới dặn mà bảo.. Thôi đi ăn cơm, chắc đói rồi chứ gì?

Nó gật đầu không đáp, anh Cương đã quá quen với tính cách của nó rồi nên chẳng để ý nhiều, chỉ pha trò trêu chọc.

- Khiếp chưa, mày làm gì mà ôm khu khu cái balo thế, trông tội nghiệp không kia..
Haha?

- Nhìn lại đeo hay ôm..

- Thì đeo.. Gù hết cả người, như con rùa ý.. Haha.

Nó không đáp, cho ông mắt hứng chơi, hai anh em tính trẻ con như nhau nên rất hợp, dù cả hai tuổi không còn nhỏ gì.

- È cu, gì mà im luôn vậy?

- Anh nói nhiều quá.

- Á à, thằng này lâu không ăn đòn bật hả?

Lâu ngày không gặp, hai anh em lại cạnh khoe nhau.. Thấy vậy, nhỏ Tâm cười khúc khích, quên mất ở đây còn một người nữa. Mà hình như từ nãy đến giờ ánh mắt nhỏ này chỉ dừng lại ở nó thì phải, hay nó quá tưởng bở nhi. Nhưng dù sao thì nó cũng vừa liếc nhỏ, theo bản năng hướng về cái đẹp. Đúng là HN toàn gái xinh, chẳng có gái xấu vì từ chiều giờ ngắm được bao nhiêu người xinh rồi hoặc có thể gái xấu chưa xuất hiện.

- Ủa, sao tự dung mặt mày thôn ra vậy M?

- Thôn cái đầu anh ý.

Tụt hết cả cảm xúc.

- Hihi.. Thôi anh Cương dẫn anh M về phòng ăn cơm đi, chắc anh ấy đói "thịt" rồi đó.

Nhỏ nhảnh mạnh chắc muốn làm nó ngại, nhưng vô dụng, mắt nó lại đέ ý nhỏ nhiều hơn. Chính xác là cái này đập vào mắt, chứ không phải chủ định nhìn. Nhỏ Tâm mặc cái quần bò, bó sát ngắn cũn cõn, áo cộc trắng cũng bó sát.. Thiệt là, nóng thì nóng chứ việc gì phải mặc mấy cái đồ này chứ. Cơ mà chân nhỏ trắng thiệt đó.. Ôi bị ảnh hưởng quá rồi =.=. Kiểu này bác Trung lo cũng phải thôi, nhỏ ăn chơi thế cơ mà, đâu còn ba màu tóc nữa chứ.. Ít ra nhỏ được cái lẽ phép, ăn nói có chủ ngữ, không giống nhiều bà ăn chơi nửa mùa ở làng nó. Bôi được chút mĩ phẩm là bắt đầu tỏ vẻ làm giá. Thấy mà ghê.

- Ủ, thôi anh lên nhá, em cũng về đi, chơi cả chiều rồi đấy, đừng để hai bác lo!

- Dạ vâng, em biết rồi, hihi.

Nhỏ này cười còn có má num đồng tiền, tính duyên hết cả phần người khác chắc.

- Mình lên nha Tâm!

- Dạ.. Chào anh M nha.

Vẫn điệu cười mê hoặc ấy, nhỏ đưa tay lên vãy tạm biệt. Ra khỏi phòng nhỏ, anh Cương huých tay.

- Sao? Thích rồi hả mày? haha.

- Ông hâm này, thích gì nhanh tôi đói rồi đó nha.

- Anh còn lạ gì mày nữa, tâm ngầm tâm ngầm thấy, gặp gái xinh là ngu luôn nhưng chắc ngượng haha.. Thôi con trai phải thế, gay đâu mà không nhận đi.

- Nhận cái gì, có mà ông bị gay thì có.Hay ông cũng thích mà không dám nhận?

Chapter 4

Vớ vẫn tao có người yêu rồi đáy nhá, ăn nói linh tinh.

- Thị ai bảo ông nói trước làm gì?

Cứ thế anh Cương dẫn nó đi trên cái khoảng sân tối tối của cái nhà trọ, thì gặp bác Trung, tuy tối nhưng ít ra cũng đủ để nó nhìn thấy bác.

- Thằng M dậy rồi hả cháu?

- Vâng, được một lúc rồi bác ạ!

- Ủm thôi Cương mày dẫn em nó lên phòng còn ăn cơm, bác về nhà đây ăn với bà ấy và con Tâm.

- Vâng, chào bác ạ!

- Cháu chào bác!

Nói xong bác ý đi ra phía cửa của khu, trong khi anh Cương dẫn nó đến một dãy nhà tất cả đều có cửa xanh hết, đều nhau 10 phòng trải dài xuống cuối khu trọ. Dừng lại trước căn phòng thứ 6, anh Cường lùi hùi mở cửa nhờ nó cầm cái bọc màu đen đen.

- Mày cầm hộ anh cái.

- Gì vậy anh?

- À đồ ăn, biết mày lên, mệt mỏi ngại nấu nướng quá, nên anh lấy ngoài quán về hai anh em mình ăn đỡ ấy mà.

Rồi anh Cương cũng mở cửa xong, căn phòng tối om cho đến khi cái công tắc gần cửa phòng được anh Cương bật lên. Căn phòng này sơn màu trắng cũng nhỏ thôi có 2 cái giường xếp đối diện nhau, một cái bếp ga mini và chạn bác đũa cuối phòng, hai cái bàn học xếp nhỏ dựng lên nhau. Một cái tủ gỗ nữa. Hình như trước đây cũng có ai sống ở đây rồi thì phải:

- Trước anh sống với ai nữa à?

- Ủm thằng bạn anh, được một thời gian nó chuyển đi rồi còn mỗi anh thôi.

- Thôi mày bỏ balo ra tắm đi, quần áo xếp vào kia kia.

- Vâng em để luôn balo trong đáy nhé anh?

- Ủm tuỳ mày.

Nó lôi hết mấy bộ quần áo của nó ra, toàn mấy đồ cũ của anh nó thừa lại, nhưng nó hiểu hoàn cảnh gia đình mình lên chưa bao giờ kêu ca. Bố mẹ không để anh em nó đói là tốt

rồi, hầu hết mấy cái áo này đều có lỗ chuột đục. Xếp được quần áo vào trong tủ cũng nhanh được cái, tủ rộng có mỗi đồ của anh Cường mà, có ngăn còn để trống ấy chứ, nó để luôn balo vào đó, rút cả lọ vùng mẹ nó làm ra.

- Anh Cường mẹ em làm cái này, bỏ ra mà ăn này.

- Ủm, vùng thím làm thì ngon nhất rồi, hehe.

Lấy cho mình bộ quần đùi áo cộc mặc cho mát, có 2 anh em thì ngại gì? Cái áo của nó còn có hai cái lỗ kiểu như dí thuốc lá vào ở gần bụng, trông đến là buồn cười:

- Phòng tắm đâu anh Cường?

- Ak, kia kia cái cửa trắng trắng gần bếp đây.

Nó bước đến gần mở cửa, vào trong và bật công tắc lên, phòng tắm này tuy nhỏ nhưng khá đầy đủ, hai cái chậu trong có quần áo, chắc quần áo bẩn anh Cường chưa kịp giặt. Một cái gương to để soi đính trên tường, dưới thì có cái khay bàn chải với lọ kem đánh răng. Cùng cái vòi nước to và cái gáo.

...

- Mát quá anh ạ.

- Ủm, thôi đi ăn cơm mày.- Anh Cường đã dọn sẵn mâm bát rồi.

- Ăn đi mày.

- Em mời anh ăn cơm.

- Ủm.

Trong bữa ăn, anh có hỏi thăm về bố mẹ, anh trai nó. Nó cũng chỉ trả lời qua loa vì vẫn chăm chú ăn (tính xấu của nó khi ăn là thế). Sau bữa ăn, nó đòi rửa bát nhưng anh không cho cứ bảo nó ngồi cho xuôi cơm rồi đi ngủ, anh rửa cho. Nó cũng mệt lên chờ đầu không lên cái giường, đổi diện giường anh trải chiếu nằm, bật quạt máy. Trong đầu nghĩ, "không biết những ngày sau thế nào đây ". Rồi nó ngủ lúc nào không biết. Kết thúc đêm đầu tiên ở HN, trong quãng đời sinh viên của nó.

Nó ngủ một cách ngon lành cho đến khi có cái gì mềm mềm kiểu lông vũ , cứ dí vào mũi nó, làm nó ngứa ngứa buồn buồn.

- O...o..!

- hihi.- Cái tiếng cười tinh nghịch, mà quen. Bất giác một tay đưa lên mũi gãi, một tay còn lại quơ quơ..Bỗng nó chạm vào một vật gì đó mềm mềm tròn tròn..

- A...a..a.. Dậy mau, cái đồ... Làm cái gì thế, dậy mau!- Kế tiếp đó,bị xoi một phát đạp mạnh làm nó lăn luôn vào góc giường. Đau quá,tỉnh ngủ ngồi dậy, mặt ngu tầm 5 phút,dụi dụi mắt.
- Ô Tâm ak? Sao cậu lại ở đây? Mà anh Cường đâu?
- Cường gì mà Cường? Anh biết anh vừa làm gì ko?
- Làm gì cơ, mà sao cậu lại đạp mình?- Nó thắc mắc, nhở gọi kiểu bạo lực ghê, có ngày nó vẹo xương mất, cái con nhở khùng.
- Thế anh không nhớ thật hả?- Nhỏ hỏi.
- Không, nhớ gì?- Nó tỏ ra ngơ ngác nhưng thực chất nó biết lúc nãy nó chậm phải ngực nhỏ. Tôi lỗi quá nhưng là do nhỏ cả, ai biếu phá nó ngủ làm gì?
- À thôi không có gì.- Mặt nhỏ giãn ra, tay nhỏ vòng ra sau lưng ném đi cái gì đó, kiểu như là nhánh cỏ. Hóa ra là nhỏ dùng cái này phá nó.
- Cái gì thế kia?Nghịch gì như trẻ con thế?
- Ai bảo mặt anh ngủ trông ngô quá làm chi ,hihi?
- Ủ.thế anh Cường đâu Tâm?
- Dạ anh ý ra ngoài đi làm rồi anh, anh ý nhờ em gọi anh dậy, muộn rồi mà.
Xem cái đồng hồ cũng 8 giờ sáng rồi. Nó thấy hơi đói.
- Ủm, cảm ơn Tâm nha. Tâm ăn sáng chưa?
- Em ăn rồi, anh Cường dặn anh là tối thì có mì trong cái tủ lạnh gần bếp, làm mà ăn.
- Ủm, phiền Tâm quá, cậu cứ ngồi chơi mình vệ sinh cá nhân chút.
- Dạ, thôi em ra nhà đây!
- Vậy khép mình cái cửa nha.
- Vâng ạ.

Làm thủ tục WC xong xuôi nó, ra bếp lục tìm gói mì ăn. May mà còn nước sôi trong phích. Ăn xong nó rửa sạch sẽ rồi mặc quần áo bước ra ngoài với ý định làm quen mấy người cạnh đây mẹ nó dặn với nó như thế trước khi lên, để cho người ta có ấn tượng tốt với mình. Nó cũng chưa phải đến trường, vì trường nó phải mấy tuần nữa mới nhập học cơ mà. Khóa cửa phòng xong, nó rảo bước xung quanh khu trọ, công nhận ở đây rộng, hầu hết mấy phòng dưới khóa hết chỉ có vài phòng trên mở cửa thôi, chắc mọi người đi làm, sinh viên mà, ai chả phải đi làm thêm. Vì phòng nó ở giữa lên nó cũng thấy được

bao quát hết mấy phòng xung quanh. Bước lùi lên phía trên thì thấy phòng số ba mở, trong đó có hai anh đang ngồi ôm đàn guitar một anh đeo kính, còn đàn và hát cơ, thú vị ghê.

- Em chào hai anh ạ!
- Ồ..Ồ.. Chào em, em là...?
- Dạ em là em anh Cường, mới chuyển lên ạ.
- Em thằng Cường à? Vào đây ngồi chơi em.

Anh đeo kính để cây đàn sang một bên, mời nó vào nhà. Ông anh kia đầu tóc cắt cua cũng đẹp sang bên, cho nó vào.

- Vâng, em sang chào hỏi mấy anh vì em mới đến ạ.
- Ủ, có gì đâu, bọn anh cũng là bạn thằng Cường mà.
- Vâng.
- Thέ chú quê ở đâu?- Anh húi cua đưa nó cốc nước hỏi nó?
- Dạ em, Hà Tây cùng quê với anh Cường luôn anh ạ.

Nhin anh này có vẻ hơi dữ.

- Ủm, anh biết rồi, anh tên Sơn còn thằng này tên Quốc, chú mới lên có gì không biết thì hỏi bọn anh, em thằng Cường cũng như em bọn anh mà, không phải ngại.
- Đúng đấy, có gì cứ nói bọn anh.
- Dạ ,em cảm ơn hai anh, em xin phép lên chào mấy người nữa ạ. Đặt cốc nước xuốn. Đầu thắc mắc, anh Cường sao mà được nhiều người quý thế nhỉ?
- Em đi đi.

Chapter 5

Cài lại quai đôi dép cũ, nó đứng dậy bước khỏi phòng hai anh. Căn phòng số một cũng mở cửa, nó đi lên nhìn thì thấy một đứa con gái tóc búi để lộ cái cổ trắng ngần, quay lưng về phía nó, đang quét nhà, nó cất tiếng chào.

- Dạ em chào chị.- Phải thế cho lịch sự, dù sao mình cũng chưa biết tuổi người ta mà.
- Ô ai vậy?- cô ấy quay ra, không xinh mắt hói híp nhưng được cái da trắng lên cũng ưa nhìn. Nó tự nhận xét, cái tính mê gái như ăn sâu vào nó rồi. Cứ thấy con gái là nhận xét họ luôn trong đầu.
- Dạ ,em là em anh Cường mới chuyển lên ở đây, em sang làm quen với mọi người a.
- À, M hả em?.- cô ta nhìn thấy nó.
- Ô sao chị biết ạ?
- Chị tên Quỳnh bạn anh Cường, tối qua sang phòng hai anh em chơi thì thấy em ngủ rồi, Cường nói chị biết.
- Dạ vâng..- Không biết chị Quỳnh thấy mặt mình ngủ ra sao nhỉ? Mong không ngô như nhỏ Tâm nói.
- Thôi em xin phép ra đây chút.- Chị biết nó rồi thì thôi vậy đỡ phải giới thiệu, tính nó là thế, không thích ngồi im một chỗ và nói chuyện, chỉ thích đi loanh quanh thôi.
- Ủm mới lên kéo lạc em nhé!
- Vâng.- Nó bước lên phía trên tiến đến gần cái phòng gần cổng chính của bác Trung, tính nói chuyện với bác thì thấy tiếng nói có vẻ gay gắt.
- Con không thích, con đi ra đây chút!- Nhỏ Tâm bước ra mặt nhăn nhó. Nó đứng gần cánh cửa nhìn nhìn nhỏ.
- Nhìn cái gì mà nhìn? Tránh ra!- Nó giật mình, đứng tránh sang một bên. Cái con nhỏ khùng này, chắc giận cá chém thớt đây mà. Mặc kệ, nó đây không chấp. Bước vào phòng thì thấy bác Trung đang cầm chén nước khuôn mặt hiện lên vẻ lo âu.
- Dạ cháu chào bác.- nó nói. Bác ngược lên nhìn nó, mặt có vẻ giãn ra.
- M đây à cháu, ngồi đây cho mát.
- Vâng, Tâm sao vậy bác?
- À, bác bảo nó đi học thêm nhưng nó không chịu? Sang năm thi rồi mà nó vẫn mải chơi quá cháu ạ.

Bác nói với giọng lo lắng. Nhỏ này sướng thật, được đi học thêm mà còn không đi, chả bù cho nó, muộn đi mà không được vì học phí cao quá.

- Dạ, vâng bác cứ để Tâm có gắng từ từ.
- Ủm đành vậy thôi, mong nó hiểu, mà may biết chơi cờ tướng không? Đánh với bác.
- Dạ biết ạ, nhưng mà cháu chơi kém.
- Biết là được rồi, chơi với bác.

Nó xếp cờ. Một lúc sau, nó thua liên tiếp 3 ván liền, chán quá nó xin phép bác ra ngoài đi dạo.

- Bác đánh hay quá, thôi cháu ra ngoài này chút bác nhé.
- Ủm cháu đi đi.

Ra ngoài khu trọ, nó đứng đúng cái chỗ hôm qua anh xe ôm cho xuống mà ngắm mảnh đường của cái thành phố tấp nập này. Ôn ào và đầy khói bụi, chả giống quê nó, mọi thứ trong lành hơn rất nhiều vì đa số toàn đồng cỏ. Đang thơ thẩn nghĩ ngợi thì nó thấy một người phụ nữ đứng tuổi xách cái lẵng đi về phía khu phòng trọ. Nặng lên cao rồi lên nó cũng muốn về phòng, đi phía sau thì thấy bà ấy vào phòng bác Trung. Nó tò mò đến gần.

- Chè đây, nước sôi nữa này, ông uống gì mà nhanh hết thế?
- Tôi uống mấy đâu, toàn tiếp khách.
- Khách ở đâu mà khách, lý do lý trầu, lần sau tự đi mà mua nhé.
- Ông cái bà này, Ai nói dối bà làm gì?

Chắc đây là vợ bác Trung.

- Cháu chào bác.
- Ông..?
- Thằng M em thằng Cương mới chuyển lên hôm qua đấy, đây là bà Tám vợ bác.
- Ủm, em thằng Cương à, trông cũng sáng sửa phết đấy nhỉ?- Bác Tám cười, công nhận nhỏ Tâm giống mẹ thật, nhất là cái điệu cười này.
- Dạ, thôi cháu xin phép về phòng nấu cơm, chắc anh cháu cũng sắp về rồi.
- Ngoan thế, chả bù cho con gái bác lớn rồi còn không biết nấu cơm, chắc tầm tuổi cháu đấy.
- Dạ vâng, cháu chào hai bác.

Đi về phòng hí hùng vì được khen, nó căm cái nồi cơm, xong giặt đồng quần áo của anh Cường và nó hôm qua thay trong phòng tắm, nó thì từ bé đã làm mấy việc này nên cũng quen. Vò vò, đến cái áo sơ mi hôm qua nó mặc, thì giặt mình lục lại cái túi áo. Mẫu giấy có số điện thoại nhỏ Chi nát hết rồi, chắc nó vò mạnh quá. Kiểu này không biết bao giờ mới gấp lại nhỏ đây. Chắc cũng hơi tiếc vì nhỏ xinh. Nhưng thôi kệ. Phơi xong đồng quần áo ngoài dây phơi chung sau nhà. Nó đi vào trong giường lại nằm vì không biết làm gì. Chợt cửa phòng mở rộng ra, anh Cường dắt chiếc xe máy vào hép àm lên.

- THẰNG KIA, GIỜ MÀ MÀY VĂN CÒN NGỦ NỮA À?!

- Nhỏ cái mồm thôi, làm gì mà anh gào lên thế, em dậy lâu rồi mà.
- Dậy mà vẫn nằm đấy?
- Nhìn sau nhà đi.

..

- Hehe chú giặt rồi ak? Được! cái đồng ý anh để 3 hôm rồi lười quá, thế ăn gì chưa?
- Đã ăn gì đâu, căm được cái nồi cơm rồi đợi anh về nè, còn thức ăn không?
- Trong tủ kia còn mấy quả trứng đây, mày tráng đi rồi ăn cơm, mà biết làm không đấy?
- Ngon hơn anh làm là cái chǎc.
- Ủm, anh tắm cái nóng quá.- Rồi ông bước vào cái phòng tắm. Xia nồi cơm, làm trứng xong nó xếp bát đũa đợi ông Cường. Không có canh nhưng thôi, ở nhở nhà người khác cũng phải biết giữ ý, dù là anh mình thì cũng không nên đòi hỏi nhiều. Lúc nãy nó mới biết phòng có cái tủ bảo quản con con, hôm qua mới lên không để ý. Tắm xong anh Cường ra, ngồi cầm bát cơm.

- Thế từ sáng mày ở mỗi đây thôi ak? Đi đâu không?
- Nó kể tất cho anh Cường từ việc bị nhỏ Tâm phá ngủ, rồi quen được anh Sơn, Quốc, chị Quỳnh bác Tám... Ông Cường mồm vẫn nhóp nhép nhai mà cười cười.
- Ai biếu mày sờ vào ngực nó làm gì nó mới đẹp cho là may đấy, đến tao còn chưa dám, hehe.- Cái lão anh bựa này.
- Em có cô tình đâu, anh bảo có người yêu rồi ham hố gì nữa, mà sao em không thấy anh dẫn về, em xem.
- Người yêu tao là Quỳnh đó, tối qua nó sang chơi thé là tao giới thiệu luôn trong lúc mày ngủ.- Thảo nào, sang phòng trai chơi buổi tối mới ghê, nó là nó nghi nghi rồi.
- Thế hả?

- Ủm, nó nhìn mà ngử mà cứ khen da mà trắng thế? Rồi hỏi mà bao nhiêu tuổi? Tao bảo mới đỗ đại học thì nó không tin, cứ bảo là trông như lớp 10 ấy.-Cũng phải thôi. Tuy không bao giờ đòi nhưng những thức ăn như cà dầm với đậu hũ dù no cũng không cho phép nó phát triển như những đứa trẻ khác được, vì thế nó chỉ hơn m65 một xíu, nặng có 46kg vào lúc ấy. Nó bật cười:

- Haha, tội thằng anh, muốn da trắng như em á, khó lắm.
- Da của mà đâu, da của thím ấy chứ, chả qua mẹ tao không trắng thôi nhé, " con gái, ôi con gái "haha!. Anh trêu nó giống lúc hai anh em còn ở nhà làm nó ngại mà đánh trống lảng.
- Thế sáng sao đi không gọi em mà phải nhờ Tâm?
- Tao đi sớm, sợ mà mệt nên cho mà ngủ thêm.
- Thế Tâm nó dậy sớm vậy hả anh?
- Ủm nó tập thể dục, con bé ngoan ngoãn lại dễ nhò vả.
- Ngoan á?

Nó kể anh Cương chuyện thấy Tâm to tiếng với bác Trung, thì được biết. Thật ra lúc anh Cương mới lên con bé này ngoan ngoãn cũng không nhuộm tóc tai như bây giờ, nhưng vì bác Trung bắt nó theo học khối mà nó không thích nên, nó tỏ ra hư như vậy chứ, tính cách nó thì cũng không tiêu thư gì đâu, ngoài việc chưa biết nấu cơm.

- Hóa ra là vậy ak? Lúc nãy nó còn tự nhiên nỗi cáu với em.
- Tính nó hay giận cá chém thớt, anh cũng bị mấy lần rồi mà.
- Thế sáng nay anh đi làm gì đấy, em tưởng anh làm ngoài quán cơm thôi chứ?
- Đi bảo dưỡng lại máy giặt máy tính ngoài quán net, nhân được nghỉ thì làm kiếm thêm chút chứ vào năm học thì ít thời gian lắm.
- Thế anh biết còn việc gì không, chỉ em làm với.- Nó cũng muốn thử xem cảm giác việc tự tay làm ra đồng tiền thì sẽ như thế nào, nó xin gia đình lên sớm cũng là lý do đó.
- Mày ồm nhom thế này thì làm gì?
- Làm gì chả được, bao giờ trường gọi thì lên, tiền đâu mà ngồi không mãi được anh.- Tiền thì nó vẫn còn, vì được mọi người cho nhiều, nhưng mà không phải sẽ không hết. Nghe nó nói có vẻ có lý anh Cương gật gù.
- Thế hay mà ra quán cơm làm thêm, thay chỗ anh nhé, anh có việc khác rồi mà cũng tiếc nên chưa dám bỏ.

- Thế phải làm gì ngoài đây ạ?
- Bưng bê chạy bàn thôi, cũng được lăm đấy, 2 tuần tính lương một lần, mà thấy được thì ra làm.- Nay giờ muốn tìm một công việc đã khó chứ đừng nói, đó là việc hợp với nó nhất vào thời điểm này nên nó vội vàng đồng ý luôn.
- Dạ ,vâng được anh ạ.
- Ủm chiều đi làm anh dẫn mà ra gặp bà chủ.

Chapter 6

Ăn xong nó vào rửa bát, má cái ông kia ăn xong rồi để nó dọn, sao không giành như tôi qua đi. Rửa xong cũng gần 1 rưỡi rồi. Anh Cường tự nhiên hỏi nó:

- Mày gặp cả thằng Sơn với thằng Quốc rồi ak?
- Vâng, em nói lúc nãy rồi còn gì?
- Mẹ hai cái thằng lười, nghỉ không đi làm đi, lâu lâu hết tiền, lại sang ăn chực mì tôm của tao.
- Thế hả anh, em sang thấy 2 anh ý đang ngồi chơi đàn guitar.
- Ủm, 2 thằng nghệ sĩ xịn của khu đấy, chúng nó chơi hay lắm, có văn nghệ gì của khu chúng nó đều tham gia cả, mà anh nhớ trước kia mày cũng hay chơi đàn mà, sao dạo này không thấy nhỉ?

Uhm phải rồi, đàn guitar, trước kia nó không những chơi, mà đó còn là niềm đam mê của nó suốt những năm học cấp 3. Nó lầm lì ít nói, bạn bè không có mấy, nên thời gian rảnh nó thường học đàn từ bác Vũ một người lính trở về sau chiến tranh, bác bỏ lại một phần thân thể, là chân trái của mình tại chiến trường miền Bắc.

Nhưng bù lại, bác có hai bàn tay khéo léo lướt trên phím đàn. Nhớ lại lúc ấy, lần đầu tiên nó thấy bác đàn hát:

- Ủa, cái đồ gì phát được tiếng hay thế bác Vũ?
- Đàn guitar đây nhóc, nghe hay không?
- Dạ, hay!
- Mày thích học chơi cái này không?
- Dạ thích, bác dạy cháu nha.- Nó hào hứng.
- Chiều nào rảnh thì ra đây tao dạy nhé.
- Vâng!- Và cứ thế, không cần bạn bè, nó thoát khỏi nỗi cô đơn bằng những bản nhạc không lời, từ những đoạn beat của nhạc Âu Mỹ, hay những bản nhạc của Yiruma khi được đổi thành guitar, Nó nghe hợp tai được bài nào là nó tập hết cho đến khi thuần thục thì thôi. Dương nhiên là bác không dạy nó những bài đó, chỉ nhạc lý với cách chơi, các nốt thôi còn đâu muốn chơi bài nào nó phải tự mò, bác thường tự đàn hát những bài về người lính, cách mạng, tuy hay nhưng nó không thích vì "già". Cứ thế nó hay sang bác tập mỗi chiều rảnh, vì nhà nó không có đàn, mà nhà bác có tận 3 cái, 1 cái của bác và 2 cái của những người đồng đội đã ngã xuống của bác. Nhưng rồi đến lúc cuối cấp, nó bận

hoc hành không sang nhà bác tập nhiều được nữa, bác cũng biết lên tăng nó 1 cây đàn, trong 3 cái của bác, nó không dám nhận, vì dù sao có đàn nó cũng không tập được, ngoài học còn có công việc nhà nữa. Thế rồi những ngày thi cử ập đến làm nó ôn luyện ngày đêm, quên hẳn cái đam mê chơi đàn của nó, cho đến khi gặp 2 ông kia lúc sáng.

- Em có bao giờ chơi ở nhà đâu mà anh thấy được, cũng vì thi đại học lên không có thời gian chơi.

- Thế bây giờ thi xong rồi thì chơi lại đi, cái đó hấp dẫn gái lắm đây, haha!

- Ông hâm à, hấp dẫn gì chứ? Bây giờ muốn chơi phải có đàn tập lại, kiếm đâu ra?

- Nếu mày muốn chơi lại thì để anh hỏi thằng Sơn kiêm cho, đơn giản thằng này nó hay sửa sang mua đàn cũ về bán mà, chắc cũng rẻ.

- Vâng.- Nó đồng ý, vì cũng thích săn ròi.

Bỗng nhiên cửa phòng nó lại mở ra, nhỏ Tâm bước vào:

- Em chào hai anh ạ.

- Ủm, Tâm sang chơi hả em?

- Dạ, em sang nhờ anh M một chút ạ hihi!-Nhỏ quay sang cười duyên nhìn nó, từ nãy giờ nó không để ý đến nhỏ vì vẫn cay cú vụ buổi sáng, bây giờ nhỏ nhắc đến, nó mới quay ra:

- Nhờ gì mình cơ?-nó ngạc nhiên.

- Tý anh đèo em đi học nhé?- Nhỏ hấp háy mắt nhìn nó. Mặt ông Cường nghẹt ra chút, rồi tự nhiên cười đều đều về phía nó, giơ ngón Cái lèn kiểu "Được!"

- Ô sao cần mình đèo?

- Em có việc tí nói sau, được không anh Cường?- Nhỏ quay sang ông Cường.

- Được thoái mái đi em, hehe.- đúng là ông anh bựa.

- Nhưng tí mình phải ra quán với anh Cường rồi.- Nó vớ được cái lý do, tuy nhỏ dễ thương thật đấy nhưng mà nắng nôi thế này nó cũng không ham mà dại gái.

- Mày cứ đèo em nó đi, tao đợi.- xong, đến lượt thằng anh nó dại gái.

- Thế nha anh ra luôn nhá em về thay đồ.- Cái giọng nhí nhảnh không kịp để nó trả lời.Xong nhỏ chạy đi.

- Hahaha, sướng nha con, vừa lên được luôn em hoa khôi đê ý, thế này thì đều phải đóng tiền nhà rồi .- Ông Cường trêu nó.

- Ông nhớ nhá, tối bà Quỳnh sang tôi bảo ông nói xấu bà ý.- Nó dọa.

- Ấy áy bậy mà, tao nói bao giờ?
- Tôi cứ thích đây.- Nó nói cứng.
- Hehe chú cứ bình tĩnh, được đèo gái xinh sướng thế còn trả vờ.-Ông cười cùu tài.
- Sướng thì ông đi mà đèo, nắng thế này xem sướng không.- Nó cáu, mặc cái áo sơ mi mới trong balo, nó bước ra khỏi cửa phòng, thầm trách nhỏ khùng, trưa nắng này không biết có việc gì đây?

Đi ra phía cổng khu trọ, nó thấy bác Trung đang ngủ trong phòng. Không biết nhà bác ở đâu, mà thấy trông suốt thế nhỉ. Ra đến lề đường đợi nhỏ Tâm, nó nghĩ, không có xe thì đèo nhỏ thế nào chứ, thôi hay bảo nhỏ tự đi, nắng thế này ở nhà cho khoẻ. Đang nghĩ thì, ở phía đối diện bên kia đường nhỏ Tâm vẫy vẫy tay về phía nó, Nó bước sang đường, định bụng từ chối vì không có xe thì:

- Em biết anh không có xe lên đèo bằng xe của em nha?
- Có xe rồi thì tự đi đi, việc gì phải nhờ mình đèo chứ.- Nó khó chịu ra mặt, gì chứ đi dưới cái nắng gắt cuối hè của HN vào buổi trưa, thì cũng không phải là việc đơn giản gì, nhất là phải đèo một nhóc vừa quát nó cách đây vài tiếng đồng hồ, trong khi nó không làm gì cả.
- Có việc thì em mới nhờ chứ, thôi đi đi anh, con trai gì mà nhờ xíu cũng không chịu.- Nhỏ chạm đúng huyệt đại gái của nó.
- Ồ, rồi thế cặp sách đâu, mà ăn mặc thế này đi ak? Học hành gì ghê thế?- Giờ nó mới để ý, nhỏ ăn mặc kiểu "đốt mắt người ta cho ra máu mũi ý", quần ngắn lộ đùi trắng phau ra, áo thì bó sát. May mà tầm trưa nắng này ít người đi đường chứ, không thì nó dám chắc, thế nào cũng có tai nạn do nghèo cỏi, vì nhỏ như thế này họa có thằng mù mới không để ý. Nó cũng liếc liếc vài lần nhưng không chăm chăm vào , kéo ăn tát như chơi. Ai chứ nhỏ này thì dám lăm, sáng còn đẹp nó cơ mà.
- Ak? Dạ, em quên, anh chờ em xíu nha hihi.- Lại cái nụ cười đó, cái mà nó thích nhất ở nhỏ. Xong, nhỏ chạy lại cái căn nhà cao tầng ngay gần chỗ nó đứng, mở cánh cửa sắt to màu trắng ra, nhỏ bước qua sân và đi vào trong nhà. Thì ra đây là nhà bác Trung, thảo nào bác trông suốt trong khu, nhà bác gần thế này qua đường cái là đến rồi. Nó nhìn căn nhà với giàn hoa giấy quấn quanh hàng rào ngoài sân, đẹp thật, lối kiến trúc này nó chưa thấy bao giờ, ngôi nhà không nhiều tầng nhưng trông rất rộng và có đến tận 3 gian liền. Nó đứng nhìn ngôi nhà rất lâu, thầm rủa cái con nhỏ giờ cao su và cái trường dở hơi của nhỏ, bắt học sinh đi vào cái tầm chiều không ra chiều trưa không ra trưa này. Một lúc sau nhỏ đi ra, nhỏ mặc một bộ áo dài màu trắng và đeo một chiếc cặp màu đen, nhỏ dẽ

thương quá khiến mặt nó hơi nghẹt ra, nhưng cái thứ phá bỏ vẻ hoàn thiện của người con gái Việt Nam ở nhỏ là mái tóc màu nâu xen những lọn tím đỏ, nó thật sự không có cảm tình với mấy đứa nhuộm tóc như thế này dù biết được nguyên nhân tại sao nhỏ nhuộm. Thấy nó như vậy nhỏ kêu:

- Nhìn gì nữa, dắt giúp em cái xe nào.
- À..ở đây đây, làm gì mà lâu thế, biết ở ngoài này nóng lắm không?- Nó bực bội.
- Chờ có xíu con trai gì mà...
- Thế con trai là không biết nóng ak?
- Rồi, thôi đi đi anh.- Nhỏ giục nó.
- Biết đường đâu mà đi.
- Cứ đi đi em chỉ cho.
- Ô, lên xe đi.- Nhỏ trèo lên rồi đưa nó cái mũ bảo hiểm, chu đáo phết. Trên đường đi nó hỏi nhỏ:
 - Thế Tâm nhò mình cái gì?- Nó thắc mắc.
 - Ak, có gì đâu, tí đến trường tỏ ra thân mật chút với em nhé.
 - Hả? Làm thế để làm gì cơ? Mà thân mật là như thế nào?- Nó ngạc nhiên.
 - Có mấy thằng ở trường cứ làm phiền em suốt, anh giả làm bạn trai em để tự nó khỏi làm phiền em nữa nha, hihi.
 - Ô thôi không được đâu?- Nó từ chối.
 - Không sao đâu, giả vờ thôi đừng tưởng bở nhé, hihi.- Làm như nó thèm lắm không bằng, cơ mà cũng thấy hơi thích thích =)). Chưa kịp trả lời thì nhỏ vỗ vỗ vai:
 - Mà anh M nè.
 - Sao?
 - Anh hơn tuổi em mà.
 - Rồi sao?
 - Toàn xưng tên với mình, gọi anh em đi.
 - Xưng thế quen rồi, gọi thế kia thấy ngượng ngượng sao á.
 - Thì coi em như đứa kém tuổi bình thường đi.
 - uhm.

- Uhm gì mà uhm, gọi thử xem nào?
- Tâ.. À nhầm, em, đi đường nào nữa?- Hơi ngại mồm nhưng nó hỏi nhỏ luôn.
- Hihi, đến cái cột đèn kia anh rẽ trái nha.
- Uhm.

Nó với nhỏ không nói gì với nhau nữa, đường phố giờ này cũng vắng nên thấy cứ im im kiểu gì á. Đi thêm đoạn nữa thì nhỏ đập đập lưng nó chỉ chỉ:

- Kìa kìa đến rồi anh.

- À uhm.

Nó đỡ lại. THPT KL công trường cũng đông học sinh, một số đang nhìn nhìn nó và nhỏ. Nhỏ xuống xe, nó rút chìa khóa đưa nhỏ:

- Nè.

- O.. gì?

- Cầm lấy, đi xe ôm về.- Nó nói không vì vẫn ngại mồm.

- Anh hâm ak? Lấy xe em mà về.

- Ô thê, không sợ lấy luôn ak?

- Anh có mà dám lấy ý hihi.- Nhỏ cười cười.

- Uhm thôi về nha.

- À mà nè.

- gì?

- Chiều đến đón em nha.

- Có vụ này nữa hả?

- Chứ sao? Anh đi xe em mà.- Nhỏ nghênh cái mặt lên...

Chapter 7

- Uhm, được rồi thế mấy giờ vậy e..m?- Chán quá, khi không lại làm xe ôm cho nhỏ, mà có được ôm cái nào đâu.
- Anh đọc số điện thoại đi, tan em gọi.- Nhỏ rút ra cái điện thoại to tướng mà có đúng một phím ở cuối, vuốt vuốt (phải một thời gian sau nó mới biết điện thoại cảm ứng).
- Àk anh không có dùng?
- Ủa thế kỷ bao nhiêu rồi mà không dùng điện thoại vậy ông?.- Nhỏ tỏ ra ngạc nhiên. Không phải nó không muốn dùng mà là nhà nó không mua cho nó, nhưng nó chả có tí gì ngại ngùng về điều này.Ngược lại nó còn tự hào vì có một gia đình êm ám.
- Ờ thế kỷ 21 rồi sao? Chưa có tiền mua thì chưa có.- Nhỏ có vẻ hơi sững trước câu trả lời quá ư thật thà của nó.
- Àk không sao, vậy khoảng 5 giờ anh nhé,hihi.- Nhỏ cười tươi luôn được.
- Uhm, thôi về nhé!

- Vâng!- Xong nhỏ đưa nó cái mũ bảo hiểm chạy về phía trường. Đến gần cổng, nhỏ đứng lại quay về phía nó tay vẫy vẫy rồi đi vào. Nó khẽ cười vì cái hành động dễ thương đó, rồi quay xe về. Trên đường nó suy nghĩ đến cái việc giả làm bạn trai mà nhỏ nhở nó, cái trò này làm nó tưởng bở, trong đầu " chả lẽ nhỏ thích mình sao ta? ".

Trước cái nắng dữ dội như thiêu của HN, nó chỉ muốn về nhà luôn thôi, ấy vậy mà ông trời không thương, cái cột đèn chét tiệt đỏ sang màu đỏ. Dừng xe lại đợi đèn xanh, nó để ý mấy người đỗ bên cạnh, khuôn mặt ai cũng tấm mồ hôi và lộ vẻ căng thẳng, dám chừng một hành động nhỏ của nó thôi cũng ăn chửi không bằng ý, khiếp thật!

Lúc sau được đi, nó về thẳng luôn. Không phải nó siêu độ đi một lần biết đường luôn đâu, thật ra cũng mấy lần nó nhìn thấy có khu nhà y hệt chỗ nó nhưng đối diện không có hàng rào hoa giấy nào lên nó tiếp tục chạy. Nói chính xác hơn thì nó nhớ nhà nhỏ vì căn nhà rất đặc biệt.Về qua nhà nhỏ thì thấy, bác Tám đang cắt gì ngoài giàn hoa, chắc tía cành, nó chào bác:

- Dạ cháu bác.
- Ủa M hả cháu?
- Vâng, bác mở giúp cháu cửa với, cháu gửi lại bác cái xe.-Bác áy ra mở cửa, thắc mắc:
- Ở cái Tám đâu? mà cháu lại đi xe nó thế này?
- Dạ, Tâm nhở cháu đèo đi học ạ, cháu sang trả xe.

- Ôi cái con bé này, nắng nôi bắt tội cháu quá, Uhm bác xin, cứ để đây cho bác, vào nhà uống li nước cháu.- Bác mời nó.
- Dạ thôi, cháu xin phép về còn còng ra quán với anh Cương không muộn bác ạ.
- Uhm, Vậy để dịp khác nhé, cháu ngoan quá, mới lên đã định đi làm rồi, chả bù cho con Tâm nhà bác.
- Dạ cũng bình thường mà bác hihi.- Gì chứ, được khen thì nó sướng lắm. Chào bác đi về, thấy phòng nào cũng đóng cửa. Vào phòng mình thì ông Cương đang ở tràn trước cái quạt, trông mặt phê phê , thấy nó ông cười cười:
- Ghê ak nha, chú em khá đây haha?
- Khá gì, ông hâm ak?
- Mới lên mà mày đã lọt vào mắt xanh của cái Tâm rồi, quá siêu áy chứ haha.
- Xanh đỏ gì, thế có ra quán không?- Nó không thích lắm lên đổi chủ đề luôn.
- À anh quên, thôi đi luôn, muộn rồi mày.- Đen quá vừa đi về xong chưa kịp thở. Ông cương dắt xe ra, đến cổng khu thì nó leo lên xe.Quán cũng vắng thoi vì tầm chiều ít khách. Anh Cương nói chuyện với chủ quán về việc anh nghỉ, nó làm thay anh, ông bà chủ dễ tính, lên cũng đồng ý , nó làm bắt đầu từ ngày mai, anh Cương làm nốt hôm nay. Xong nó đi xe anh Cương về, anh bảo thế. Đến phòng, nó nằm xuống ngủ luôn vì mệt quá rồi.

Khoảng 4 giờ rưỡi thì nó dậy, nhớ đến cái con nhỏ kia,còn phải đón nhỏ nữa. Rửa cái mặt cho tinh ngủ nó định đi đón thì nhớ đã trả xe. Bây giờ mới thấy cái ngu của nó, biết thế không trả xe nữa, lại phải đi xe của ông Cương.

Thôi thì đành vậy, nó đi sớm một chút, nhỏ đõ phải đợi. Chả hiểu sao nó bắt đầu biết nghĩ cho nhỏ từ lúc nào.Lại đi trên cái đoạn đường đó, ít ra cũng tắt nắng rồi, đỡ hơn bao nhiêu. Đến cổng trường nhỏ thì có tiếng trống. Công nhận nó thiêng thật đây. Nhìn cái cảnh học sinh túa ra nó lại nhớ đến cái thời cấp 3 của nó, tẻ nhạt và vô vị, không có thằng Long và cây Ghitar, khéo nó tự kỉ lúc nào không hay. Lúc sau nhỏ đi ra, đứng gần cái cổng nhỏ cứ nhìn nhìn xung quanh, chắc kiêm nó. Nó tiến đến gần:

- Xe ôm em ơi?- Nó trêu nhỏ.

- Giá cả thế nào anh, hihi!
- Cảm ôm thôi em.
- Xí, mơ đi nhá.
- Ờ để về ngủ đã, lên xe đi.
- Là sao?
- Thì ngủ mới mơ được chứ.
- Hihi!
- Thôi cười hoài, lên đi còn vê.
- Từ từ đã nào, vừa tan xong mà.
- Rồi, thế ở đó cho đỡ mệt, đây về trước.- Nó giả bộ vít tay.
- Đây đây, con trai gì mà khó tính.
- Mệt quá, nói nãà là đi bộ nha...

Tưởng nó nói thật, nhỏ trèo vội lên xe, bỗng ở cái cổng trường đông đúc, một đám học sinh, toàn con gái đi ra:

- Ôi con Tâm có trai đón kia tụi mày, đẹp trai quá hihi...
- Con kia có bạn trai mà giấu kĩ ghê...
- Hú hú, anh ơi bỏ nó đi đèo em về nè.. Bla...bla.- Khiếp! động phải cái ổ yêu nhèn nhện rồi, chắc bạn của nhỏ, đúng là cái lũ nhiều chuyện, cơ mà cũng vài con xinh phết nó để ý thấy. Mà công nhận bọn này bạo mồm thiệt đáy, chứ ở quê nó, mấy đứa con gái mà thấy trai lạ thì lại xúm hết vào nhau đi về nhà vội, kiểu bắt sơ bất cóc không bằng. Nhỏ nghênh cái mặt lên cười cười:
- Ờ đáy, anh yêu của tao đáy tụi mày thấy đẹp trai không? hihi.- Nhỏ cũng bạo mồm không kém. Mà nó là anh yêu của nhỏ lúc nào nỗi? diễn cũng vừa vừa phải thôi chứ. Nhưng nó nghe hai từ "anh yêu" cũng thấy thích thích, dù sao nhỏ cũng xinh mà.
- Uh trộ ôi, tình cảm quá kia tụi mày..
- Thôi đi đi anh.- Nhỏ đập đập vai nó.
- Uhm.
- Tao về trước nha, mai gặp.- Nhỏ vẫy tay chào mấy con nhèn nhện.

- Anh ơi đèo nó về thǎng nhà nha anh, hihi...- Chúng nó vẫn không tha. Nó gật đầu trào cả đám rồi, phóng xe đi. Trên đường nhỏ hỏi nó:

- Xe em đâu mà đi xe anh Cương thế anh?

- Trả rồi.

- Sao không để đây xe em mà đi?

- Thế tự nhiên đi xe em, trước mặt hai bác ak?

- Có sao đâu, xe em chứ đâu phải xe bố mẹ.

- Thế ai mua?

- Bố em mua.

- Thì đó, không thấy kì ak?

- Nhưng mua cho em mà.

- Thôi mệt quá, xe nào mà chả được, nói nữa đi bộ á.- Đường như câu dọa này rất hiệu quả, nhỏ im luôn. Đến chỗ cột đèn nhỏ lại gọi:

- Anh ơi.

- Gi?

- Em đói.

- Đói vè tý ăn cơm.

- Nhưng vè bây giờ chưa có cơm.

- Rồi, thế giờ muộn sao?

- Đi ăn đi anh?

- Ăn gì?

- Anh cứ đi đi em chỉ cho.

Rồi, queo trái, queo phải, đi thǎng....

- Đến rồi anh ơi.

Một quán ăn nhỏ gần trường tiểu học, nó đỗ xe khóa cò rồi đi vào cùng nhó Tâm. Bên trong có vài đứa trẻ con đang ngồi ăn nhìn nhìn chúng nó như sinh vật lạ. Chắc chưa thấy mấy đứa lớn như nó vào đây bao giờ. Ngồi vào chiếc ghế nhựa, thì một chị trẻ trè đeo cái tạp dề đi ra:

- Tâm à em, như cũ nhé.- Nhỏ khách quen rồi thì phải.

- Vâng chị, hihi.
- Ủa mà nay dãñ bạn trai đi nữa cơ ak, đẹp trai đó nha, em ăn gì?
- Dạ lấy em giống của Tâm.- Ngại lên nó trả lời bừa, nhỏ ăn được chắc nó cũng ăn được.
Chị ấy đi vào.
- Quán quen luôn hả?
- Vâng hihi,tan học em hay vào!
- Vậy tan học lúc nào cũng đói ak? Học gì mà tốn calo giữ vậy?
- Thì học thôi, con người ai chả phải ăn.
- Uhm, nhưng ít ai, ăn 4 bữa chính lắm.
- Cái anh này, kệ người ta.
- Thế ăn nhiều không sợ béo ak?
- Nhưng em có béo đâu?
- Vậy em nhận là em ăn nhiều ak? =))
- Không nói truyện với anh nữa.

Lúc sau chị, bán hàng mang ra, Đĩa xúc xích, bò viên chiên,cá viên chiên, nem chua..

- Nhiều này ăn sao hết, vậy trời.
- Anh cứ ăn đi, tí nữa có khi phải gọi thêm đấy.- Rồi nhỏ ăn, xia mấy cái đĩa cứ như chết đói năm 45 ý. Nó thì được vài miếng rồi thôi, gì chứ mấy thứ này nó ít ăn lên không thích lắm. Lúc đói, coi bộ củ khoai lang với nó còn thích hơn cái đống này. Nó ngồi im lặng nhìn nhỏ ăn, lâu lâu ngoặc lên bắt gặp ánh mắt nó nhìn mình, nhỏ chỉ cười cười rồi lại cúi xuống ăn tiếp, khiến nó hơi ngại. Rồi mấy cái đĩa đồ ăn hết sạch nó hỏi:
 - Xong chưa?
 - Rồi anh à, hihi.
 - Thế về nhá.
 - Vâng, hihi.

Nó đi ra chỗ chị bán hàng trả tiền, nói gì thì nói. Nó cũng biết, đi với con gái con trai luôn là đúra phải đứng ra trả tiền. Chán thật, chưa đi làm được ít tiền nào mà nó đã tiêu như thế này rồi, may mà lúc đi có mang theo cái ví. Nhưng:

- Nè nè, anh làm gì vậy?

- Thanh toán.
- Thôi đέ em trả cho.
- Nhưng....
- Thôi lần này anh đèo em, em mòi, mà anh cũng ăn mấy đậu.

Đành vậy, nhỏ giành thì thôi, đỡ tốn, mất công làm người tốt mà chả được gì. Nó ra lấy xe mặc trong ánh mắt ngạc nhiên của chị bán hàng. Bước dắt cái xe ra nhỏ trèo lên, nó nổ máy chạy. Trên đường nhỏ lại vỗ vỗ lưng nó:

- Anh anh.
- Gì nữa, đừng bảo quay lại vì còn đói nha?
- Không em hết đói rồi.
- Vậy sao?
- Lúc nãy ăn cay, em hơi khát.
- Cái gì vậy trời, ở đây có nước mà sao nãy không uống?
- Nãy không khát, giờ mới khát.- Nhỏ phụng phịu.
- Thôi xin thua chị hai, giờ muốn sao?
- Đi uống nước đi anh, hihi?
- Chị hai tha em, mệt quá rồi.
- Đi mà anh, em khát thiệt mà.
- Hazzj, Chờ tí, vào kia đồ xăng đă, đi từ chiều còn xíu ak, không tí dắt bộ về á.- Xong, vẫn mất tiền đồ xăng, cũng thế, không về lại mang tiếng với ông Cường, vì đi xe ông ý mà...

Chapter 8

Ghé vào cây xăng gần đó, trong lúc đồ nhở cứ đi tới đi lui.

- Sao thế, khát quá ak? Uống tạm cái này không?
- Cái gì?- Nhỏ quay qua nhìn nó.
- Nè!- Nó chỉ vào bình xăng.
- Đồ dở hơi, có giỏi anh đi mà uống.
- Haha.

Đồ xăng xong, nhỏ trèo lên xe, nó thì trả tiền xăng.

- Rồi, giờ đi đâu?
- Đến ngã tư, queo phải nha anh.

Ngã tư, queo phải....

- Đến rồi anh.

Một quán cà phê hiện ra trước mắt nó, trên biển còn có hình cốc cà phê, băng dây đèn màu vàng. Bên ngoài thì hoa lá chǎng xung quanh, trông cũng đẹp. Nhưng coi bộ nó thích cái quán cóc, với đầy đủ loại nước giải khát bày la liệt trên bàn ở phía đối diện hơn, vì thật ra nó không thích uống cà phê, cà phê đắng nó chỉ uống lúc nào nó buồn thôi. Cái thứ mà nó thích uống nhất là....nước lọc, đơn giản đó là thứ giải khát tốt nhất, cái thứ nước, không màu không mùi không vị, và chắc chắn không thể ngon bằng những loại nước khác.. Nhưng liệu có ai không uống nước lọc trong vòng một ngày hay không? Nó nghĩ là không đâu, và hơn cả nó cũng không được uống nhiều loại nước ngọt. Lan man quá, thôi kệ, cứ vào cùng nhỏ. Để anh bảo vệ dắt giùm cái xe. Nhỏ với nó đi vào, nhỏ chọn cái bàn gần máy lạnh, chắc nhỏ cũng nóng. Một bé chạy bàn đi ra:

- Anh chị dùng gì ạ?
- Lấy chị một cam ép em ơi, anh uống gì?

Đang tính xem cái menu mà nhỏ gọi luôn, chả lẽ lại để bé kia đợi, nó chưa biết gọi gì, vì không thích cà phê, chả lẽ gọi...nước lọc, ngại chết, thôi thì:

- Cho anh như của chị này nhé.- Lần thứ bắt trước nhỏ.
- Dạ anh chị chờ chút ạ.- Bé chạy bàn ghi ghi rồi chạy vào.
- Nè, sao lại bắt trước em hoài vậy?
- Thì không biết gọi gì?

- Bộ muốn uống gì cũng không biết ak?
- Biết.
- Sao không gọi?
- Muốn uống nước lọc đây, có gọi không?
- Ô, sao lại nước lọc?
- Thì muốn uống cái đó thôi.
- Sao lại thích uống cái đó?
- Mệt quá, hỏi nhiều uống cho xong rồi còn về.

Con bé chạy bàn mang nước ra:

- Dạ, em mời anh chị ạ.
- Uhm cảm ơn em.- Nhỏ chạy bàn đi vào. Nó cũng khát, liền cầm cốc nước cam ực phát hết già nữa.
- Khiếp làm gì mà anh như chết khát thế?
- Thế cơ ak? Không biết đứa nào chết khát nhỉ?

Nhỏ chả nói gì cúi cúi xuống hút, còn vén tóc lên, trông cái điệu bộ này, nó thấy hơi hoi có chút gì xao xuyến vì nhỏ dễ thương quá.

Nó cứ ngồi nhìn nhỏ uống nước thôi, cốc nó thì hết từ nãy rồi. Chả hiểu sao, mới quen nhỏ chưa đầy ngày mà nhỏ tạo cho nó một cảm giác kiểu như quen từ lâu rồi ấy, nhất là về phía nhỏ, bạo dạn thật, nói chuyện với nó rất tự nhiên. Đi với nhỏ mà nó có cảm giác lạ, chút thích chút vui vui, lạ lẫm. Không biết nhỏ có thể không nữa? Đang nghĩ nghĩ thì:

- Nè anh M ơi!
- Hả.. Gì?
- Anh nghĩ gì mà mặt nghẹt ra vậy, về thôi.
- Xong rồi hả, uh thôi đi về .

Lần này nó trả tiền, nhỏ cũng chả dành nữa. Đi trên đường, thấy cũng tối tối, nhòm nhòm được cái đồng hồ ở cửa hàng quần áo, 6 giờ hơn rồi, cũng muộn. Mà thôi chết! Nó mải đi với nhỏ mà quên mất đón anh Cường rồi. Nó đành phóng vội về, trên đường nhỏ bỗng vòng tay qua bụng nó, một luồng điện chạy qua:

- È làm gì vậy?

- Thì trả công xe ôm.
- Anh đùa thôi mà.
- Bộ không thích à.
- Thì c..ó. Nhưng người ta nhìn kia.
- Kệ người ta.- Xong, nhỏ Tâm chắc tốt nghiệp trường bạo dạn rồi.Dù cũng phê phê, nhưng vì ngại lên nó vẫn:
 - Thôi bỏ ra đi nóng mà.- Đúng là lần đầu được gái ôm, dù không khít nhưng cảm giác vẫn rất lạ.
 - Hứ.- Nhỏ rút tay lại luôn. Nó và nhỏ không nói chuyện gì với nhau trong suốt quãng đường về nữa. Trên đường, từng dòng xe, tiếng cười nói của con người, tiếng xào xác của lá cây, tạo lên một không khí xô bồ vội vã, nó cảm nhận được như vậy. Đường như mùa thu đến thật rồi, luồng gió mát rượi phả vào người nó sảng khoái quá. Mà phải công nhận, HN ồn ào thật.

Về đến nhà, nhỏ chạy vô luôn không chào hỏi nó câu gì nữa, đúng là con gái, sáng nǎng, chiều mưa, trưa dở dở. Bước qua cổng, chào bác Trung một tiếng xong nó phóng thẳng vào phòng trọ. Hình như, mọi người đều đồng ý vì phòng nào cũng sáng đèn.

Về đến phòng thì nó thấy mở sẵn cửa, dắt cái xe vào. Ông Cương đang xào xào cái gì đó trong cái chảo trên cái bếp ga mini thơm thiệt . Thấy nó ông rú:

- THẰNG KIA MÀ Y ĐI ĐÂU GIỜ MỚI VỀ HẢ!!?- Mặt ông nhăn nhăn.
- Đi với cái Tâm.
- Há? mày triển nhanh thế cơ ak?- Mặt ông xiù lại hiện lên vẻ tò mò.
- Triển cái gì mà triển, nó hành em đi đón nó,bắt chở đi ăn uống lung tung kia kia...
- Haha, giỏi! Có khi nó thích mày rồi đấy, tao chưa thấy nó nhò thằng nào trong khu trọ này đèo đi đâu, mà mày lại mới lên nữa.
- Thôi đi ông nói linh tinh hoài.- Nó khó chịu.
- Rồi mày xem tao nói chỉ có chuẩn thôi, mà đi tắm rồi chuẩn bị ăn cơm mày.- Nó đến lục cái tủ tìm quần áo, quần đùi áo cộc cho mát. Tắm xong nó ra thì thấy anh Cương dọn sẵn bát đũa rồi:
 - Sao nay ăn sớm vậy anh?
 - Tý có người đến chơi.

- Ai vậy anh?
 - Quỳnh,
 - À hóa ra là vậy, haha ông cũng ghê lắm nha.
 - Ăn đi. Mà nè, mai đi làm rồi đấy nhé.
 - Vâng.
 - Mà mày chưa có điện thoại đúng ko?
 - Vâng, em chưa mua.
 - Thôi không phải mua.- Nói xong ông đứng dậy, tiến về phía cái tủ, lôi ra một cái hộp.
 - Anh cho mày, lấy mà dùng.
 - Gì vậy anh?
 - Điện thoại, nokia 2700 còn mới đây.
 - Đâu mà anh có?
 - Thằng bạn nó nợ tiền mày không có lên nó trả cái này.
 - thôi em không nhận đâu.
 - Mày điên ak, anh em với nhau tao không cho mày nỗi cái điện thoại chắc.- Ông ý tốt quá.
 - Nhưng...
 - Cứ cầm mà dùng, không phải ngại, mai mua cái sim lắp vào.
 - Dạ vậy em xin.- Dù sao thì nó cũng thích săn rồi. Cầm cái điện thoại còn mới trên tay, nó vui vui xúc động.
 - Thôi ăn đi, xong rửa bát nhé.
- Lúc sau ăn xong nó rửa bát, cũng chỉ có bát canh với đĩa thịt xào, hai bát của anh em nó lên cũng nhanh. Rửa loáng cái là xong, vì nó quá quen với công việc này rồi. Khoảng 7h hơn thì chị Quỳnh sang. Búi tóc, cổ trắng ngần, dáng cao cao. Nó nhìn còn mê nữa là anh nó. Tay chị xách bọc gì đó:
- Anh Cường oi! M à em.- Không nó thì ai nữa, bà này hỏi lạ.
 - Vâng chị sang chơi ạ.
 - Anh đây hihi.- Thấy bà, mắt ông sáng rực lên phi đến ngồi cạnh. Hám gái dữ hơn cả nó.
 - Xích ra, em nó nhìn kìa.

- Kê nó.-Ồ ngon, ở đó mà kê, nó đang nghịch cái điện thoại mới lên không quan tâm, chả có gì ngoài vài cái trò chơi cài sẵn.

- Em mang gì sang vậy?

- À, vài quả táo, hai anh em ăn nha.

- Uh em chu đáo ghê.- Sơn hết da gà.

- Thằng M lấy con dao ra đây.-Ông quay sang nó sai. Chạy vào lấy dao, kệ miễn được ăn là tốt rồi, gì chứ còn đúng là loại quả mà nó thích thì không thể không ăn rồi. Rửa sạch đưa chị Quỳnh, để chị ngồi gọt. Trong lúc ấy, ông Cương mặt cười vênh vênh lên phía nó như muôn nói:

- " Người yêu tao giỏi chưa ".- Giờ chứ cái này nó cũng làm được. Nó nhìn ông mồm bĩu bĩu:

- " Có gì đâu, tôi cũng làm được."

Ăn xong chị Quỳnh dọn dẹp, không để nó dọn nữa, ngồi thêm một lúc thì:

- Anh với chị đi có việc tí, mày ở nhà nha.- Á à , đi đánh lẻ mà bày đặt "công việc" à? Được đây?

- Vâng anh cứ đi đi.- Xong ông dắt cái xe ra, chị Quỳnh leo lên xe.

- Em chào anh chị ạ.

- Uhm, anh chị đi nhé.- Chị cười cười tay vẫy chào nó, rồi ông Cương phóng đi. Nó quay vào nhà, ngồi được lúc thì chán quá, tính đi bộ chút cho xuôi cơm vậy. Đóng cánh cửa vào, nó bước chậm qua khu trọ, không ai để ý mấy lên nó thôi ý định chào hỏi luôn. Đến căn phòng số 3, nó thấy anh Sơn đang ngồi chỉnh đàn:

- Em chào anh.- anh ấy ra nhìn nhìn.

- A thằng M hả?

- Vâng anh ăn cơm chưa? Anh Quốc đâu anh?

- Anh ăn rồi, thằng Quốc đi chơi với bạn gái nó.

- Giống ông Cương nhà em.

- Haha, thì trước lúc mày lên hôm nào chả vậy?

- Thật hả anh?

- Uhm.

- Để về em trêu ông ý.

- Haha.
- Anh cho em mượn cây đàn được không.- Nó mượn anh Sơn.
- Đây nè, bộ chú cũng biết chơi Ghitar ak?- Anh đưa đàn cho nó hoi.
- Dạ cũng biết chút chút ạ.

Chạm tay vào cây, đàn chợt một cảm giác thân quen ùa về trong nó, hình ảnh khoảnh sân rộng với một người đàn ông khuyết tật và một thằng nhóc ngồi chơi đàn, hiện đầy tâm chí nó, nhớ quá cái thời cấp 3, bác Vũ . Bất giác, nó đưa tay lên chơi khúc dạo đầu của bản sunflower của paddysun, tâm hồn nó thư thả, quyện theo bản nhạc, vui quá, cảm giác này đã bị nó làm mất đi bao lâu rồi, do mong muốn đỗ đại học, giờ nó trở về mang lại niềm đam mê của nó.

- Ghê nhá, mày hơn anh rồi đây, bản này khó anh chưa tập.- Anh Sơn vỗ tay.
- Có gì đâu anh.
- Nghe là biết dân chuyên nghiệp, mày học lâu chua?
- Lớp 10 anh ạ.
- Thế mà giờ đại học rồi cơ ak, mấy năm rồi cơ mà, bảo sao chơi hay thế. Anh mới học thôi á.- Nó biết, vì loại đàn ạ dùng là loại dây cước, dành cho những người mới tập.
- Vâng.
- Mày chơi hay thế, sao lại không có đàn?
- Dạ trước kia em toàn đi học nhò, gia đình cũng không để ý lắm lên không mua.
- Thế bây giờ mày cần mua không anh giúp? Chơi hay thế mà không có đàn phí lắm.
- Được hả anh?
- Được chứ, mày yên tâm, không đắt lắm đâu..

Chapter 9

- Vậy anh tìm giùm em, dây kim loại anh nhé.
- Uhm, tìm được anh bảo.
- Vâng, em cảm ơn, thôi em đi dạo chút cho tiêu cơm, vừa ăn no quá anh à.
- Ok đi em.

Đứng dậy phui phui cái quần như thói quen, Nó lại đi tiếp. Không thấy bác Trung trong cái phòng gần cổng, chắc bác hay về tầm nay, một ngày trông rồi mà, tối qua nó ngủ sớm lên không biết. Bước qua cánh cổng ra ngoài đường, nó cứ đi như thế thôi, gió lùa vào người, mát quá. Nhìn thấy những ngọn đèn đường sáng vàng toả xuống lòng đường đầu nó nghĩ lung bung về những ngày sắp tới, cuộc sống có ổn không, nó không biết? Dòng suy nghĩ đó được dập tắt bởi từ "kệ" vừa đến trong đầu nó. Nó là thế, đôi chút sống thoáng và bất cần, an phận thoả mãn bởi những gì mình đang có. Đi đến phía đối diện căn nhà, với giàn hoa giấy, nó để ý có hai người đang đứng ở cổng. Cái dáng kia thì chắc chắn nhỏ Tâm rồi, nhỏ mặc cái bộ đồ trong nhà đứng khoanh tay trước cổng mặt vể khó chịu lắm, còn đối diện nhỏ hình như là thằng nào đó, đang ngồi trên xe nhìn nhìn nhỏ, trông dáng vẻ cũng được, đầu tóc dựng đứng, nó không nhìn thấy mặt vì thằng kia quay về phía nhỏ. Đến gần thì:

- Anh về đi, em có người yêu rồi, anh ý mà thấy em đi với anh thì không hay đâu...
- Đi với anh một chút cũng không được ak?...

Rồi, hiểu cái vụ này, chắc thằng cu đang cưa nhỏ mà nhỏ không thích, nó chỉ lạ là nhỏ có người yêu rồi mà còn nhờ nó đóng giả. Nghe thấy nhỏ nói thế cũng hơi nhột vì lúc chiều vừa có chút cảm giác với nhỏ xong. Nhưng thôi mặc kệ, chuyện của nhỏ, nhỏ tự giải quyết láy. Nó không quan tâm làm gì cho mệt não, dù sao thì nhỏ cũng có người yêu rồi. Nó tự nhủ như vậy, rồi lại đi tiếp tục với việc đi dạo của mình, bỗng:

- Người yêu em kia, anh dịch ra đi.- Nhỏ chạy lại chõ nó, ôm cái tay, bắp tay nó lại chạm vào cái gì mềm mềm ý, phê thôi rồi. Đang đơ đơ đầu chưa kịp tiếp nhận thông tin thì nhỏ lại tiếp:

- Anh yêu đi đâu vậy?- Thoáng thấy cu kia quay lại, nhăn mặt nhìn nó, đẹp trai phết, nhưng kệ.
- A...a..nh đi dạo.-Nó áp úng, nhỏ bấm bấm vào tay nó.

- Anh này! đi không rủ em.- Diễn thôi, làm gì như thật thế vây trời, nhỏ làm nó tưởng bở ghê quá. Kiểu này nhỏ mà thi diễn viên thì chắc chắn sau này thế nào cũng nổi tiếng cho coi.

- Ak..uhm, thế giờ rủ nè em đi không?- Nó cũng không muốn nhìn thẳng đẹp mĩ kia chút nữa nũa, ai bảo đẹp trai hơn nó làm gì?

- Dạ có hihi.- Lại cái điệu cười đó, nó thích nhất ở nhỏ là ở điệu cười duyên.Xong quay qua mặt lạnh luôn với thẳng kia:

- Anh về đi, em đi với người yêu em đây..

Thằng kia cười đều, đi đến phía nó và nhỏ, thẳng này cao thật, lại đô nũa, hay tại do nó lùn nhỉ? Giả sử ăn một đấm của thẳng này chắc nó vẹo xương quá:

- Chào bạn, Mình là Cường rất vui khi được gặp bạn.- Thằng đó chìa bàn tay to bành ra, nó bắt tay:

- Uhm mình tên M.

- Bạn làm việc gì vây?

- Không mình sinh viên tinh lẻ lên đây học thôi.- Thằng đó quay qua nhỏ Tâm:

- Người yêu em đây sao?

- Uhm đúng đó, anh về đi..

Thằng đó bỗng nhiên phì cười, rồi quay xe đi để lại một câu:

- Để xem mối tình này được bao lâu, sinh viên tinh lẻ haha..- chắc thẳng ý nghĩ nó nghèo, đúng nó nghèo thật,nhưng chỉ về vật chất thôi, còn nó giàu hơn thẳng Cường về mọi mặt, loại như nó không có bố mẹ ra ngoài cái xã hội này sống 1 ngày thì năm sau mồ xanh cỏ. Nó khinh cái loại đó.

- Em xin lỗi...- Nhỏ lí nhí.

- Sao?

- Tự nhiên lôi anh vào chuyện này.

- Không có gì? Thế người yêu đâu không gọi nó ra?

- Người yêu nào? Em đã có đâu?

- Sao nãy bảo có?

- Thì lúc ấy không muốn đi với anh Cường lên bịa mà, tự nhiên anh lại đi ra,may thiệt đây, em cảm ơn nha hihi.- Nghe những lời này nó cảm thấy vui vui, chả nhẽ nó thích nhỏ

rồi chăng? Không đời nào, mới gặp được có một ngày thôi mà, chắc cũng chỉ là cảm giác trước bấy giờ đứa con gái đẹp nào thôi, con trai mà, ai chả vậy?

- Vậy à?
- Uhm, mà anh đi dạo thiệt hả?
- Thế nghĩ đi đâu mà đi bộ rồi ăn mặc như thế này?- quần đùi áo cộc, dép tông, thêm cái mũ đội ngược nữa thì y chang thằng bán vé số.
- Ủa hihi, mà nhìn cái chân anh nhẵn ghê?- Ôi ngại quá, chân nó cứ bé bé không có chút lông nào, mẹ nó còn bảo giống của con gái.
- Thì sao, bộ chân em không nhẵn ak?
- Hồi kỉ ghê, nhẵn hơn anh là cái chắc.
- Thế còn thắc mắc gì nữa?
- Nhưng chân con trai thì phải có....
- Thôi nín, thế có đi cùng không?
- Có chứ, em lại đòi hihi..
- Ăn cơm chưa?
- Ăn rồi nhưng có chút mà.
- Sao không ăn nhiều vào?..
- Em ko thích ăn cơm?
- Thế 2 bác không nói gì ak?
- Không bố mẹ em dễ lầm.
- Uhm, à Mà nè.
- Sao anh?
- Bỏ tay ra được chưa, nóng quá.
- Ủa hihi, em quên.- Nhỏ chắc ngại lên giật ra luôn
- Lợi dụng thì có.
- Xí, chả thèm.- Nhỏ bĩu bĩu cái môi.
- Ồ, thôi đi.

Nó vẫn thế, cứ chàm chàm mà đi. Nhỏ thì khác, nhảy nhót lúc thì đi trước nó cả đoạn dài, lúc thì tụt lại phía sau vì mải ngắm mấy cửa hàng quần áo, đúng là đồ con gái, bị nó bỏ lại thì í ới gọi nó, bảo đứng lại chờ. Chúng nó cứ thế đi thẳng men trên vỉa hè. Tôi nay HN đẹp thật, trời đủ trăng và sao, mát mẻ, những cành cây đung đưa, dưới những ngọn đèn đường, làm cho bóng của chúng in trên đường cũng động đậy theo. Nhiều người cũng để ghê ngồi trước cửa nhà, chắc họ cũng thích cái không khí mát mẻ này như nó. Nó để ý thấy một vài ánh nhìn về phía mình, chẳng sao cả, cũng là con người mà, có gì lạ đâu chứ. Bỗng:

- Nè, anh đang nghĩ gì vậy?

- Kh..ô.ng, có nghĩ gì đâu.- Nó chợt tỉnh lại bước qua cái cảm xúc vừa rồi của mình. Nhỏ không nói gì nữa, vẻ mặt trầm ngâm. Không hiểu sao, bên cạnh nó lại nói nhiều đến như vậy? Cái tính lầm lì im im của nó dường như mất đi khi bên cạnh nhỏ Tâm, thay vào đó là những câu trả lời rút gọn, câu hỏi rút gọn hay đến cả câu bông đùa cũng rút gọn nốt đến từ phía nó. Chả lẽ nhỏ đã làm nó thay đổi ư? Chắc không phải, có lẽ là do đây là người bạn thứ hai của nó sau thằng Long, vì bạn bè sẽ dễ nói chuyện hơn, sở dĩ nó như vậy là vì nó không có bạn thôi,

- Mà em nè.

- Sao anh?

- Em biết cửa hàng nào bán sim gần đây không?- Nó nhớ đến cái điện thoại đang nằm trong túi.

- Dạ biết, để làm gì anh, bộ anh có điện thoại rồi hở?

- Uhm có rồi.

- Đâu đura em xem nào.

- Nè.- Rút con điện thoại mới ra đura nhỏ. Nhỏ loay hoay lúc rồi phán:

- Được đây chứ, có mạng lại còn nghe được nhạc có thẻ nhớ 1 ghi đè hoàng nè.

- Là sao?

- Là anh có thẻ nghe được nhạc từ cái điện thoại này.

- Hay vậy hả, thẻ muốn nghe được phải làm sao?

- Thì phải còp nhạc vào chứ sao?

- Ờ..ờ rắc rối quá, thôi mai tính sau giờ mua sim đã.

- Vào hàng kia kia anh.- Nhỏ kéo nó đến một cửa hàng tạp hóa, có ghi đại lý sim thẻ.

- Ồ vào.- Một bác gái đi ra:
- Hai cháu mua gì?
- Lấy cháu cái sim bác.
- Sim gì cháu.- Chưa biết trả lời sao thì nhỏ nói.
- Dạ Viettel.
- Uhm, chờ bác chút.
- Vâng.- Nó trả lời, bác ấy quay vào, sau đó cầm bọc 1 đi ra, lục lục cả tập sim.
- Này cháu.
- dạ bao nhiêu tiền bác.
- 50 ngàn.
- Cháu gửi ạ.- May mà nó đem ví, thói quen của nó dù ví không có tiền bên trong, nhưng hôm nay có.
- Uhm bác xin.

Ra khỏi cửa hàng với cái sim mới, nó thấy vui vui, vội lắp vào máy kích hoạt. Được thưởng 65 ngàn trong tài khoản, thế là nó lãi đầy chứ.

- Anh này, nhảy vào máy em đi.
- Để làm gì?
- Em lấy số, anh.
- Uhm, tự làm đi.- Nó đưa nhỏ cái điện thoại.Nhỏ lại hí hoáy.
- Xong rồi nè.- Danh bạ, một người đầu tiên " Tâm kute ".
- Khiếp lưu tên nghe trái với sự thật vậy trời.
- Kệ em nha.
- Uhm thôi về .
- Khoan đã, sang kia đi anh.- Nhỏ chỉ vào một cái quán nướng lề đường nhỏ phía đối diện.
- Gi vây? Đói thiệt hả?
- Chứ sao.- Nhỏ đầy đầy nó qua bên kia đường.

Ngồi vào chiếc ghế ngay bên cạnh nó nhỏ kêu:

- Chị làm em 2 mực nướng vs lại 5 cá chỉ vàng nướng nha.
- Có ngay em ơi.
- Bộ ăn từ chiều không thấy chán hả?
- Chiều ăn bò mà, giờ ăn cá không chán hihi.- Chịu thua luôn với nhỏ ham ăn này rồi. Chỉ lạ một điều sao nhỏ không béo nhỉ? Lúc sau đồ ăn được bê ra, Nhỏ thì cứ xé xé chấm tương ót ăn tỳ tỳ, nó lâu lâu mới xé 1 miếng nhai nhai, cắn bản vẫn no với lại không thích lắm. Bỗng:
- Anh , chấm cái này ăn mới ngon nè.- Nhỏ chỉ chỉ bát tương ót.
- Không thích, toàn phẩm màu á.- Mẹ nó bảo thế, nhà nó chả bao giờ mua tương ót, nhà có cây ót muôn cay cứ ra bứt. Ăn nhiều thành quen.
- Xì có mà không dám ý, con trai gì không ăn được cay.- Nhỏ Tâm kích đúng huyệt.
- Thế cơ ak, em ăn giỏi hen.
- Chứ sao, thi ăn cay không?- Á à, thách thức nó à? Được, đã thế cho nhỏ biết tay.
- Chơi luôn, đây không sợ nhá.
- Chị ơi cho em thêm ít tương...
- Không...
- Sao sợ rồi ak anh hihi.
- Chị ơi, có ót tươi không em xin 2 quả.- Nhìn mặt nhỏ thoảng hốt.
- Đây nè em.- Chị bán hàng đura cho nó. Nhìn mặt nhỏ nó nói:
- Sao sợ rồi ak em..- Nó trêu, nhại giống nhỏ.
- Không sợ.
- Dể xem.- Nó bẻ đôi ra quết ruột vô 2 miếng cá, đura cho nhỏ.
- Đứa nào kêu trước là thua nhé.
- Ok.- Nhỏ vẫn bình tĩnh được...

Chapter 10

Đã thế thì cho nhỏ biết thế nào là ăn cay luôn. Nó bẻ thêm lát ót để lên miệng cá. Đến lúc này mặt nhỏ hơi biến sắc:

- Ăn thế này có sao không anh?
- Sao là sao?
- Thì đau bụng đó.
- Chứ không phải sợ cay ak?- Nó kích, dường như đi với nhỏ, tính nó trẻ con đi thì phải.
- Xí ai sợ, ăn nào.
- Ủ ăn đi.- Nó cho vào mồm nhai luôn, mặt không đổi sắc, cũng cay nhưng chưa bằng ót nhà nó, nhỏ Tâm nhìn nó với ánh mắt lộ rõ vẻ ngạc nhiên.
- Sao thế, hehe, không ăn được thì đưa đây.- Nó cười trêu nhỏ.
- À.. Không.. Em có..- Nhỏ cho luôn vào mồm nhai nhai..

1s.. Nhăn nhăn.

2s... Mặt đỏ lử.

3s..- A...a...a...a, lấy em cốc nước! Lấy em nước nhanh lên!- Nhỏ suýt xoa tay quơ quơ, nước mắt dàn giọa. Thôi xong nhỏ khóc lun nó vừa cười như được mùa giờ nín bặt, dù biết không phải tại nó nhưng nó sợ thấy con gái khóc, rồi quá không biết làm gì thì, chị bán hàng đưa nhỏ cốc nước. Trông cái khuôn mặt đỏ ửng lên của nhỏ, nó lại thấy thương thương vì cái trò nghịch của nó, mà kệ, ai bảo nhỏ trêu nó làm gì.

- Đỡ cay chưa?- Nó hỏi khi nhỏ đặt cốc nước xuống.
- Hức... Hức.. Xịt..xịt... Chưa.- Trông nhỏ mếu mếu xịt xịt, nó lại buồn cười, mà phải công nhận nhỏ này khóc cũng đẹp nữa, chỉ mỗi cái mái tóc của nhỏ là cái không đẹp thôi.
- Đã không ăn cay được mà dám thi với anh ak?
- Xịt.. Hức.. Hức.. Ai biết anh ăn được đâu.
- Thế chừa chưa?
- Xịt... Xịt rồi.
- Không khóc nữa, thôi đi ăn kem.- Nó đành đỡ nhỏ bằng cách này.
- Hihi, đi liền.- Nhỏ cười típ cả mắt, đúng là đồ ham ăn. Đầu nó vẫn có một câu hỏi cần giải thích " TẠI SAO NHỎ ĂN NHƯ VẬY MÀ KHÔNG BÉO "???.

Đứng lên thanh toán thì nhỏ lại giành trả, kêu " em mòi ". Nó không đồng ý thế là đành chia ra.

Lại tấp vào một cửa hàng tạp hóa, nó mua kem cho nhỏ, vì không thích ăn lên nó chỉ mua một cây.

- Anh..

- Gì?

- Anh không ăn hở?

- Không thích.

- Sao không thích?

- Vì không bị cay như ai đó.

- Hứ, chả qua đây là quả ót thôi, ăn tương thì anh thua chắc.- Ôi trời ơi, con này bị ảo tưởng rồi, tương cay hơn quả. Chán chả buồn cãi nữa.

- Ờ.

Nó và nhỏ cứ lặng yên suốt quãng đường về nhà, đã 9 giờ tối rồi, đường có vẻ thưa người hơn. Nhưng cái không khí mát mẻ vẫn nguyên đó, điều nó thích nhất ở HN. Trời thu.

- Anh..

- Gì nữa?

- Ăn với em.- Nhỏ chia cây kem đang ăn dở cho nó.

- Thôi, liếm suốt nãy rồi mòi hả.

- Đâu có em chỉ cắn được 2 miếng bên này thôi.

- Không thích.

- Di mà anh, ăn một mình chán.- Nhỏ không ngại chả nhẽ nó ngại chắc, ăn thì ăn sơ gì.

- Uhm, đưa đây.

- Thôi em cầm cho không lại dây ra tay.

- Nhưng kì lắm..- Nó vẫn không hiểu sao nhỏ bạo thế này, vẫn là mấy người ngồi vỉa hè nhìn nhìn. Nhỏ không ngại sao.

- Cắn bên này nè, kì gì mà kì.

Nó cắn một miếng thì nhỏ:

- Hihi, ngoan.

- Tát cho cái giờ.
 - Hihi.- Xong nhở gặm nốt luôn, thê mà cũng rủ ăn cùng, được có miếng. Về đến dàn hoa giấy nhà nhỏ, chào nhở xong đang tính vào khu trọ thì nhở giật lại:
 - Anh..
 - Vào nhà đi còn gì?
 - Em bảo nè.
 - Nói..
 - Anh học giỏi toán không?
 - Không.
 - Thế sao đỗ được đại học.
 - Thi 3 môn mà, toán cũng bình thường thôi, sao hỏi vậy?
 - Mai sang nhà, kèm em môn toán được không?
 - Thôi, ngại lắm.
 - Ngại gì, bố mẹ em dễ mà.
 - Nhưng...
 - Sang năm em thi rồi mà không biết cái gì về toán hết, hix.- Nhỏ Tâm xụ cái mặt xuống.
 - Uhm, nhưng phải hỏi 2 bác đã, chứ không tự quyết định đâu đây.- Nó cũng xuôi xì vì lý do của nhở, tuy không phải dạng xuất sắc gì nhưng chắc cũng ổn thôi, vì nó nắm chắc kiến thức , với lại cũng học qua rồi mà.
 - Vâng hihi. Mà anh M nè..
 - Xin chị hai, vào ngủ đi cho em nhờ kéo hai bác lại n..ó..i....
 - Chụt!... Cảm ơn anh nha!- Nhỏ bỗng nhiên thơm vào má nó. Rồi chạy biến vào nhà, nó chỉ kịp " O..." một tiếng. Cảm giác mềm mềm, mát mát, ướt ướt xuất hiện trên da mặt nó. Còn người nó kiểu phê phê như trên mây ý, đúng là lần đầu tiên được gái thơm có khác, không tả nổi cái cảm giác này. Nó thoảng nở một nụ cười. " Chả lẽ em thích nó thật sao, chỉ mới một ngày thôi mà ." Không phải đâu, chắc chỉ là để cảm ơn nó thôi. Bỗng:
 - Bim... Bim...- Tiếng còi xe máy quen quen, một ánh đèn, xe máy chiếu vô mặt nó. Thôi bỏ bu rồi! Ông Cường với chị Quỳnh mới đi chơi về.....
- Kiểu này mà bị hiểu lầm thì giải thích sao đây, mong là anh chị chưa thấy gì. Nó nhanh nhau chạy sang phía đối diện nơi mà anh Cường đỗ xe đứng cùng chị Quỳnh:

- Dạ anh chị đi chơi mới về à?- thăm dò chút xem thế nào đã.
- Uhm mới về. Nhưng cũng đủ để nhìn thấy cảnh nóng haha.. - Xong quả này R.I.P nó thật rồi, ngại quá đỗi thôi, tất cả là do nhỏ Tâm... Thích thì thích thật nhưng bây giờ lại làm nó phải phân bua. Đúng là có tiếng mà có mỗi một miếng mà. Lúc này thì chị Quỳnh lên tiếng:
 - Thôi anh M ngại rồi kia.- Chị đúng là cứu tinh của nó.
 - Thế M với Tâm đang yêu nhau hở.- Vâng cứu xong lại dim tiếp..
 - Kh...ô..ng phả đâu chị..- Nó lúng túng.
 - Ủa thế sao lúc nãy chị thấy...
 - Haha ngại gì mày, tao với Quỳnh hôm nào chả T....hế , Ái đau!- Cho chết cái tội nhiều chuyện, chắc bị chị Quỳnh véo.
 - Anh nhá nói linh tinh, mai em không sang nữa.
 - Ấy thôi hihi, anh giỡn chút mà. Thằng kia thôi về phòng, tí anh hỏi mày sau.- Xong ông đèo chị phóng thẳng vào khu trọ, mặc kệ nó đi bộ, cái đồ trọng sắc khinh thân. Nó cứ thế bước đi trong cái im lặng, dưới những ngọn đèn của sân khu trọ. Mọi người trên đây ngủ sớm thật chả bù cho nó ở quê, hôm nào cũng phải 11 giờ. Đi qua thì cửa phòng nào cũng đã đóng, có phòng hãy còn bật điện thôi. Về đến phòng trọ thì thấy ông Cương bấm bấm cái điện thoại, cười cười ông này điên rồi hay sao ý, nó lại nhớ đến cái điện thoại mới của nó:
 - Anh Cương, em có sim rồi nè.
 - Ủa vậy hả? Mày mua bao giờ thế?
 - Thì lúc nãy đi với nhỏ Tâm á.
 - Uhm đưa đây tao lưu số, có gì còn liên lạc.- Ông ý lưu " Anh Cương ".
 - Mà mày biết dùng chưa?
 - Biết rồi, trước em nghịch của thằng Long suốt.- Ông này cũng chơi với thằng Long.
 - Uhm, mà nè...- Nó cảm nhận có biến.
 - Gì?
 - Mày cả con Tâm yêu nhau ak?
 - Không.
 - Thế sao lúc nãy tao thấy...

- Thấy cái giấy, nó nhò em kèm học thì em đồng ý, xong nó như vây chứ ai biết đâu?
Anh tò mò làm gì?- Nó cău nó ghét phải giải thích.

- uhm, cõ mà y thì làm sao yêu được nó haha...

Nó kẽ ông bước vào WC, đánh răng, nhìn cái khuôn mặt nó trong gương mà nó cảm sờ thời gian, mới đó mà nó đã là sinh viên rồi, nhanh quá. Xong bước ra trèo lên giường bật quạt, quần chăn ngang bụng, mặc cho ông Cường léo nhéo, quay mặt vào phía trong:

- ... Nó nhò mà y giúp thì mà cõ mà giúp nó, nhưng làm gì thì cũng lên hỏi ý kiến 2 bác trước, tội 2 bác thương con mà không biết cách thương, mà y kèm thì mà nói mấy câu cho nó suy nghĩ...

- em biết rồi..

- Mà tao thấy nó cũng được đây... Hay là triển đi, hehe..

- Thôi thôi, ngủ đi..

- Hehe, thích quá giả bộ..- Xong anh Cường tắt đèn, trèo lên cái giường đối diện. Đêm im quá, lúc lâu sau thì đã nghe tiếng ngáy của ông Cường rồi. Nó dù mệt vì cả chiều đi phỏn với nhỏ Tâm nhưng cũng chưa ngủ được, trưa nó ngủ rồi lên hơi khó ngủ chút. 10h rưỡi, đang nghịch điện thoại cho mỏi mắt để đi ngủ thì thấy điện thoại rung rung, có một tin nhắn đến từ " Tâm kute ".

- " Anh ngủ chưa?"

- " ngủ rồi ."

- " Xạo, ngủ rồi mà nhắn tin được à? ".

- " Thì chưa ngủ "

- " Em không ngủ được "

- " Sao? ".

- " Em không biết "

Cái con nhỏ khùng, đang đêm nhắn tin vớ vẩn, nó chả thèm rep nữa, phần vì bắt đầu muốn ngủ phần vì mới dùng điện thoại, bấm mãi mới xong một tin để nhắn.

- "Anh ngủ rồi à"- Nhỏ lại nhắn một tin nữa, mệt nhỏ này quá.

- " Uhm "

- " Lại xạo, mà em bảo nè "

- " Gì nữa? "

- " Anh quên cái vụ hồi tôi đi nha, chỉ là em vui quá thôi "- Hóa ra nhǎn tin cho nó là do lǎn tǎn vì cái đó, biết ngay mà làm sao nhỏ thích nó được, chắc do vui quá thật.
- " Ủm "
- " Anh không nghĩ gì thật chứ?"
- " Ủm "
- " Vâng, anh ngủ đi ngủ ngon nha! "
- " Ủm ngủ ngon ." Kết thúc cuộc nói chuyện, nó nghĩ chắc cũng không phải giả làm người yêu của nhỏ nữa, nó đã hơi tưởng bở rồi. Nhưng không sao, ít ra nó cũng chưa thích nhỏ, có chăng cũng là giữa con trai với một đứa con gái xinh thôi. Rồi nó dần dần chìm vào giấc ngủ, miên man bởi cái cảm giác mềm mèm ướt ướt nơi đầu má... Qua một ngày nữa ở HN.

Chapter 11

Sáng hôm sau. Đang ngủ ngon thì nó cảm giác có bàn tay sờ sờ vuốt vuốt má nó,mềm mềm mát lạnh. Cái mùi con gái thơm thơm mà lại quen nữa, phê phê xác định đối tượng thì:

- Hihi...- Thôi đúng rồi, nhỏ Tâm, điệu cười này thì không lần đi đâu được. Mà quái lại, sao nhỏ lại ở đây nhỉ, nó cảm giác mới ngủ được có mấy tiếng, chắc cũng sớm mà. Hay nó mơ. Thôi kệ ngủ tiếp đã.
- Anh M ơi, dậy đi... Hihi- Đập đập vô mặt nó, nó dần dần tỉnh. Ngồi dậy ngu vài s thì nó mở mắt ra, nhỏ Tâm đang ngồi ở giường chăm chú nhìn nó. Phía bên kia thì ông Cường đang gấp chăn.
- Giùm đỡ?
- Anh mặt ngố... Hihi.- Sáng ra đã bị chê rồi, đen quá.
- Ô.- Xong năm xuống ngủ tiếp.
- Ông này này dậy đi...
- Làm gì, sáng ra đã nói nhảm rồi- Trời lúc này cũng chưa sáng lắm, chỉ hóng hóng thôi, lúc nãy ngồi dậy nó kịp nhìn, đoán chắc bây giờ cũng còn sớm.
- Dậy đi tập thể dục với em..- Mở tay lấy cái điện thoại, 5h26, múa con đên này. Sáng sớm thu lạnh thế này mà đi đâu.
- Xin chị hai, em mệt đέ em ngủ, chị đi một mình đi nha,..-Nó kêu trong khi người vẫn trên giường.
- Con trai gì mà... Thế giờ anh có dậy không?- Giọng bốc mùi nguy hiểm.
- Đẹp! Sáng sớm đέ yên người ta ngủ..
- Ngủ này!- Sau hai từ đó thì một lực ở đâu rất mạnh tác động vào lưng nó, làm nó lăn vào góc giường. Một cảm giác "ĐAU".
- A....a..a..a..a!
- Thế giờ có dậy không?
- Có.
- Tốt! Chị hai thương.
- Tát phát giờ!
- Hihi...

Nó lết cái thân rã rời của mình vào phòng tắm, đi qua ông Cương nhìn nó cười hênh hêch, nhìn chỉ muộn ọi phát mồm.WC xong xuôi thì nó đi ra:

- Đi thôi nhỉn gì nữa..

- Đi dép này đi á?

Nó không có giày, với một gia đình như nhà nó thì không bị đói là tốt rồi. Quanh năm chỉ đói quai hậu cũ của ông anh đê lại, hàng xưa lên cũng bền với lại người nó bé con không phát triển mấy lên đi mãi được.

- Uhm rồi sao, không có giày, thôi ở nhà nhá..- Mặt nhỏ xụ xuống, nó thì hí hùng vì sắp được ngủ tiếp Nhung:

- Lấy giày anh mà đi, lâu không tập tành gì lên bỏ xó mà vẫn mới lắm..- Thè là lúc này nó chỉ muộn ọi ông Cương thôi, đang mệt. Đưa nó đôi giày:

- Đi vui vẻ nha M héhé..- Ở đó mà vui mới vể, cay không chịu được. Mặt nó hầm hầm đi tất đi giày, ít ra nó cũng có tất, lúc đi bảo không cần nhưng mẹ vẫn nhét vào vài đôi. Toàn của bố với anh thửa lại thủng thì có toàn thủng dưới chõ bàn chân mới hên =)), Xong.

- Đi anh.

- Uhm.

Đứng lên mới để ý, nhỏ mặc một cái quần bò bò dài đến đầu gối, áo cộc trắng có hình con gì béo béo đâu tròn xanh da trời có cái túi giữa bụng (mãi sau mới biết đôrêmon), tuy kiến thức thời trang của nó là một con số 0 tròn trĩnh nhưng nó thấy nhỏ rất đẹp, hôm nay búi tóc lên mấy lọn tím đỏ kia cũng gọn hết cả. Hơi sững chút những thiên tai mới sáng sớm.

- Đi thôi anh..

- À ờ..

Nhỏ cứ tung tăng đi trước, nó thì cứ im im đi sau. Đi qua dãy phòng thì đóng cửa hết, cũng phải thôi, mới sáng sớm mà. Đến phòng ngoài cổng thì thấy bác Trung:

- Cháu chào bác ạ..

- Uhm M à cháu, Tâm đi đâu thế con?

- Dạ chúng cháu đi tập thể dục ạ.- Thấy nhỏ Tâm im im.

- Uhm đi rồi về sớm, hôm nay đi học đây con..

- Vâng- Giờ nhỏ mới nói một từ.

Bước ra ngoài khu trọ, gió lùa sảng khoái cơ mà hơi lạnh. Khác hẳn thái độ lúc nãy nhỏ lại bắt đầu tung tung, chạy nhảy miệng thì hát líu lo xem chừng vui lắm.

- Đợi..
- Hihi, nhỏ đứng lại ở đầu ngõ.. Nó tiến đến gần.
- Giờ đi đâu?
- Đi ra chỗ công viên TN đi anh, xong chạy về ăn sáng luôn..
- Uhm, dẫn đường..

Nhỏ không nói gì đi trước. Mấy hàng cây đung đưa vì gió, đường sáng có khắc vắng tanh, thậm chí vẫn còn đèn đường. Cảm giác trong lành quá, không giống những lúc cao điểm, xe pháo ngọt ngào, àm ỹ. Nhỏ dẫn nó đến một khu công viên, toàn mấy cái trò chơi của trẻ con, ở đó cũng có vài người tập, có cả những cụ già tập dưỡng sinh nữa, có mấy thằng thanh niên nhìn nhỏ với cặp mắt hau háu khiến nó hơi khó chịu, không hiểu vì sao nữa. Rủ nhỏ ra đoạn vắng người hơn, chạy vài vòng, nhỏ chả nói gì, chỉ cười cười đi với nó. Mà công nhận nhỏ Tâm chạy khoẻ thiệt, vài vòng quanh khu chừ chả chơi, nó được hai vòng đã thở dốc, đi bộ, mấy lần nhỏ chạy qua mặt còn cười cười nó nữa chứ, kiểu như chê nó yếu ý. Thôi thì đành vậy

- Tâm ơi về thôi.- Nó gọi nhỏ.
- Về làm gì, sớm mà anh, thêm vòng nữa đi..
- Thôi về còn ăn sáng với lại em còn đi học mà?
- Ủ, kịp mà, vòng nữa nha anh..-Nhỏ nài.
- Ủm, em chạy đi anh về trước đây..-Xong nó quay đi luôn.
- Ấy ấy chờ em về cùng với, con trai gì mà...-Nhỏ xu mặt xuống.
- Mà sao, bây giờ ăn sáng rồi về đi học, còn muộn thế nào nữa?
- Rồi đi...- Thấy ăn là sáng mắt lên còn giả bộ. Nói thế thôi, đang tính về ăn mì tôm thì nhỏ kéo vào một quán phở Nam Định. Đúng là, đã nghèo thì chớ chưa kiếm ra đồng nào mà từ qua tới giờ toàn ăn là ăn thôi. Hai đứa vừa ngồi thì bà chủ đi ra hỏi, tầm cũng sớm thật lên quán chỉ có mỗi chúng nó với 3 người nữa.
- Hai cháu ăn gì?- Hỏi lạ quá, quán phở vào ăn phở chả nhẽ vào ăn bún à?
- Cháu một phở tái ạ, còn anh?- Ôi, nói đến phở thì nó mới ăn được có 2 lần, 2 lần bố đèo đi thi học sinh giỏi huyện năm cấp 2. Đến giờ thì nó không nhớ bố gọi như nào, chỉ nhớ đó là phở bò và ăn rất ngon. Lại áp dụng cách này:

- Cháu cũng thế à.- Bà kia đi vào thì:
- Lại bắt trước rồi nhá, hihi- Nhỏ nói mà cái mặt cứ vênh vênh.
- Đâu có.
- Sao gọi giống em thế?
- Thì thích ăn thế chứ sao? Hỏi lạ- Nó nói dối.
- Thiệt hông đó, chùng hợp ghê nha, hoho..- Nhỏ nheo mắt nhìn nó cười đêu.
- Mệt quá, lo ăn đi rồi còn về đi học.- Nó lau lau cái đũa với cái thìa đưa sẵn cho nhỏ. Nhỏ hơi sững chút nhìn nó với con mắt ngạc nhiên,
- Sao đây, trúng gió ak?
- K..h.ông.. Em cảm ơn.

Sau đó bà chủ bê hai bát phở ra, cũng là phở bò. Chúng nó cắm cúi ăn, ăn ngon phết nhưng không bằng bát, lần đầu tiên khi ,ăn cùng bố. Người ta nói miếng ngon nhớ lâu đòn đau nhớ đời mà.Nó chia bát ót ra, tính trêu nhỏ:

- Ăn ót không?
- Thôi thôi..
- Hôm qua ghê lắm cơ mà?
- Xí, con trai mà nhớ dai thế?
- Ờ thôi, ăn tranh không?
- Có, lấy em 1 tép.
- Khỏi vắt săn rồi nè, đỗ vào.- Nó đưa cho nhỏ cái thìa tranh thì nhỏ cầm mà mặt đỏ lù. Quái lạ con này có ăn ót đâu nhỉ? Nhỏ lí nhí:
- E..m cảm ơn..
- Uhm, mà sao thế?
- sao là sao ạ?- Nhỏ ngơ ngác.
- Mặt sao đỏ lựng thế kia?- Nó dứt lời mặt nhỏ lại đỏ thêm. Hay nhỏ bị sao rồi nhỉ?
- Không sa..o đâ...u anh.- Nhỏ cúi cúi xuống ăn.
- Uhm mệt thì về nha.
- Vâng.- Nó thích cái tính của nhỏ Tâm, đã ăn là tự nhiên, cứ tì tì không dử ý, thô mà thật.

- Thôi ăn mau còn về đi học.- 6h30 rồi, nó nhìn cái đồng hồ ở quán.

- Vâng,- nhỏ ít nói hẵn đi.

.Ăn xong đứng dậy tính tiền, định trả cho nhỏ mà nhỏ lại không chịu, thành ra ai trả láy, thì thôi anh đây đỡ tốn hehe.

Trên đường đi về thì đường bắt đầu đông người rồi, lại ầm ĩ nhức hết cả đầu, chắc tại nó chưa quen.

- Anh ơi- Nhỏ gọi nó.

- Gi?

- Em hỏi rồi, bố mẹ đồng ý anh à.

- Uhm tốt, thế tối bắt đầu nhé?

- Vâng hihi- Nhỏ lại tung tăng đi trước. Ở phía sau nó được chiêm ngưỡng cái gáy trắng ngần, lơ thơ vài sợi tóc lâu. Mà cũng kì thật, vừa ăn no xong mà nhỏ lại chạy nhảy được ngay, hay tại nhỏ chưa no, nghĩ đến thôi nó đã rùng mình vì tài ăn của nhỏ. Về đến nhà thì nhỏ lại với nó lại, chẳng lẽ được hôn tiếp sao, hehe chắc không phải:

- Anh ơi, đèo em đi học nha..- Thôi xong, lại kiếp culi rồi.

- Không, tự đi đi.

- Đi mà anh, em đang mệt mà.- Nhỏ Tâm giờ cái bộ mặt mà dám chắc con trai ai nhìn cũng yêu ra. Nó đành xuôi xì:

- Thôi được rồi vào thay quần áo đi. Muộn rồi đấy.

- Vâng hihi- Nhỏ nhảy chân sáo đi vào, Nó chạy về nhà, mặc thêm cái quần dài vào. Cửa khóa, may mà nó đem theo chìa vì biết ông Cương đi làm rồi, ra đến cổng thì, gặp bác Trung:

- Đi đâu đấy M?

- Dạ cháu ra đèo em đi học à.

- Uhm phiền cháu quá. Đi đi tí về bác hỏi cái này.

- Vâng..

Chapter 12

Chắc bác ý hỏi vụ kẽm nhỏ Tâm học đây mà, thôi kệ dù sao nó cũng muôn thưa chuyện với hai bác luôn. Ra đến nhà nhỏ thì thấy nhỏ ngồi sẵn trên xe rồi, tóc xoã ra to bồng bồng, lại vài cái lọn tím đỏ ý, sao mà nhìn ngứa mắt thế không biết. Hôm nay nhỏ lại mặc cái bộ áo dài giống hôm qua, thấy nó, nhỏ cười cười, trông dễ thương thật. Tiền lại gân nhỏ, thơm ghê, chả biết mùi gì.:

- Anh ơi đi đi..- Nhỏ gọi nó đưa cái mũ bảo hiểm.
- Uhm, đi.

Phóng xe đi trên đường, nó nhìn nhìn xung quanh, nhân mấy dịp này, tìm hiểu thêm đường phố HN tí, không đến lúc vào học thì hết thời gian. Mặc cho đằng sau là nhỏ hát mấy cái tiếng khỉ gì không rõ nữa, nó cũng im im. Đến trường thì lại vậy, nó đi xe nhỏ về, mà lạ lạ ở chỗ ,cứ mỗi lần đến trường này là lại thấy lạnh sống lưng, không hiểu sao. Trên đường về thì cũng đỡ đỡ trời âm u âm u, không nắng như mấy hôm qua. Về nhà nhỏ trả xe, Thấy bác Tám đang nhặt rau:

- M đây hả cháu?
- Vâng, cháu gửi bác cái xe.
- Ủ, cháu cứ để đây.
- Dạ- Nó dắt cái xe vào trong mảnh sân.
- À M, bác bảo này.
- Dạ vâng..
- Tâm nó bảo cháu kèm nó học à?
- Vâng bác..
- Thế thì tốt quá, nhờ cháu cả nhé, bác đồng ý, sang năm thì rồi mà long bong quá cháu ạ.
- Dạ vâng cháu sẽ có..
- Uhm bác cảm ơn..
- Dạ thôi cháu xin phép về phòng.
- Ủ..

Về đến cổng khu lại gặp bác Trung, Bác cũng đồng ý luôn, còn đề cập vấn đề học phí chứ, nhưng nó nhất quyết không nhận vì chỉ là giúp thôi chứ sao gì đâu:

- Vậy bác cảm ơn, có cháu tốt quá, bác bảo học thêm mà nó không chịu..

- Vâng, thôi cháu về phòng a..

- Uhm cháu về đi..

Qua phòng anh Sơn thì thấy, cả hai anh cùng ngồi. Lạ thật hai ông này, không đi làm gì nhỉ? Thấy nó 2 ông vẫy nó lại..

- Thấy chú muốn mua đàn? Cũng biết chơi hả M?- Anh Quốc hỏi.

- Khéo còn hay hơn mày .- Anh Sơn.

- Dạ, em cũng biết thôi anh..

- Thế chú xem cây này được không.- Xong anh chạy vào lấy một cây guitar ra, trông cũng mới, đen tuyền, dây kim loại, nó cũng không thông thoả lắm, vì chỉ biết chơi, hình như acoustic guitar thì phải, vì hộp đàn hơi dẹt, nhìn phát là nó thích mê ngay.

- sao được không? hehe - anh Quốc hỏi.

- Dạ đẹp quá anh.

- Muốn đàn thử không?

- Vâng em mượn...- Anh đưa cây đàn cho nó, chơi vài nốt cơ bản, điều nó cảm nhận được là âm thanh nghe cao hơn, mượt hơn so với những cây nhà bác Vũ.

- Cái này trước anh chơi ở quận, được người ta tặng, lâu rồi, nhưng anh có đàn lên không dùng đến.

- Dạ vâng, vậy cây này bao nhiêu vậy anh?- Nó hỏi luôn vì thích lắm rồi.

- Uhm đồ được tặng, nên anh lấy chú 1tr được thì mang về luôn..hehe. 1tr so với cây đàn này thật sự quá rẻ, nhưng với nó thì là một số tiền không hề nhỏ, chán quá, số tiền nó được cho cũng không phải nhiều, còn học phí nữa, khổ bô mẹ thật. Nhưng đam mê của nó đã chiến thắng, nó tự nhủ làm ngoài quán chắc cũng bù vào được. Ngồi suy nghĩ một lúc thì:

- Dạ được anh.- Nó rút ví đưa anh Quốc, xót quá. Cái thói quen đi đâu cũng cầm ví của nó, dù không có tiền.

- Uhm, đây chú cầm luôn đi. Mày vào lấy em nó cái bao đàn.- Anh Quốc quay sang anh Sơn.

- Ờ.

Nhận cây đàn trong tay mà những cái ý nghĩ vừa nãy đi đâu hết, chỉ còn lại trong đây nó một cái gì vui lắm, đam mê mà, ai chả vậy. Nó cảm ơn hai anh rồi đi về. Việc đầu tiên về đến phòng, là mở bao đàn ra đàn thử. Cảm xúc ủa về, nhưng cũng hơi buồn vì lại nhớ đến

thời cấp 3 buồn tẻ. Chỉnh lại dây cho vừa , nó ngồi đàm lại bao nhiêu bản nhạc mà mình từng tập, lâu lâu lại cười hèn hêch, ôi Sướng!!

Cứ ngồi như thế lâu ơi là lâu... Xem đồng hồ thì 10h hơn, khiếp 3 tiếng lận. Nó cát đàm vào bao rồi đi giặt quần áo. Gỡ gỡ giặt giặt rồi phơi phơi... Cũng thêm một lúc lâu nữa.. Cắm cơm rồi đợi ông Cương về.. Khoảng 11h rưỡi ông về, trông cái mặt tươi tươi:

- A cu M, thằng em yêu qui...- làm nó sờn hết da gà.
- Bộ ông trúng số hả?
- không hôm nay được thưởng thêm tiền lương vì làm tốt hehe. Mà đàm của ai kia?
- Của em, vừa mua của anh Quốc xong.
- Thế ak? Mua của nó thì ổn đây, mà thử chơi chưa?
- Rồi anh ạ, tốt lắm.
- Uhm, mà bao nhiêu?
- 1 tr.
- Cũng rẻ nhung, mà mày đủ tiền trả học phí không?
- Dạ các bác cho cũng nhiều, em tính cũng vừa mà anh. Còn đi làm thêm nữa.
- Uhm, thôi ăn cơm, hôm nay anh mày vui, mua được góc vịt, đun lại rồi chiên..hehe.
- Dạ để em đun cho..

Xong dọn cơm ra, ngồi xuống. Đang chuẩn bị ăn thì, nó chợt nhớ.. Thôi chết, quên mất nhỏ Tâm...

Trời đánh tránh miếng ăn, đến miệng rồi còn phải đi đón nhỏ, lại đứng dậy lấy cái áo dài tay mặc vào:

- Em mượn xe nhá.
- Ăn cơm rồi, mày còn đi đâu thằng kia?
- Đi đón cái Tâm, sáng em đi xe nó mà trả rồi.
- Ờ thế à, héhé.. Đón về luôn nhá, đừng la cà ở đâu..
- Nghĩ ai cũng như ông ý.- Nó lầm bẩm. Dắt xe ra rồi nó phóng đi thằng, chán quá, lần sau không đèo nữa, nó tự nhủ. Lúc sáng còn âm u chứ giờ thì cũng có nắng rồi tuy không gắt lắm nhưng cũng nóng. Giờ cũng 12h kém20 rồi, cũng gần chắc kịp. Đi trên đường mà cũng sốt ruột sợ nhỏ tan rồi, lại đợi, trưa nắng thế này..hazzj

Đến trường thì im lìm, hóa ra chưa tan, thành ra nó đợi nhở. Lúc sau thì trống, lũ học sinh ào ra, nhở đi ra, lại cái kiểu ráo ráo nhìn xung quanh như hôm qua. Nó vẫy nhở, nhở cười cười chạy sang:

- Anh đợi em lâu chưa?
- Đủ ăn xong bữa cơm..
- Ủa vậy hả, sao đến sớm vậy?- nhở không nhận ra cái mùi bức xúc trong giọng nó, hồn nhiên hỏi lại.
- Thì sợ có đúra, tan sớm phải đợi lên đến sớm..
- Vậy a..- Nhở tự nhiên cúi gầm mặt xuống, nó để ý má đỏ lùr.
- Này này, mệt à, sao má đỏ thế kia- Khéo trời nắng nhở bị say cũng nên, mà nắng có gắt quá đâu.
- Em không sao, hihi - Ngẩng cái mặt lên cười cười, con nhở khùng.
- Thôi xin, đi về ăn cơm..
- Vâng..- Bỗng:
- Ui trù ôi, tình cảm chưa kia, tao ghen đó...
- Chàng lại đến đón nàng, hihi..
- Anh ơi em về với..- Vâng, mấy con yêu nhèn nhện bạn nhở. Thì ra đây là lí do nó lạnh sống lưng.. Mặc nhiên, do cái trò đóng giả kia nó là người yêu nhở, trước mắt bạn nhở. Cũng thấy sướng, hehe.

Nhở trèo lên, ôm hờ nó:

- Di thôi anh..- Hơi hoảng...
- Bỏ ra nóng quá..
- Chờ tí đi khuất đã, nhìn sang bên kia chỗ cái cổng kia..- Nó nhìn sang thì thấy, thằng Cường đang nhìn. Nhở thì ôm chặt hơn, eo ôi không phải lần đầu nhưng sao phê quá.. Kệ thằng khinh người nó phóng về, đến đoạn rẽ thì nhở bỏ ra luôn.:
- Cứ đóng giả như thế này suốt ak? Coi chừng mọi người hiểu lầm á.
- Thôi giúp em đi mà, vài hôm thôi..
- Hazzj..- Nó thở dài, đúng là có tiếng mà không có miếng.. Tự dung nó nghe thấy nhở nói khẽ khẽ:

- Không muốn giúp thì.. Thật đi..- Đúng cái ô tô đi qua, nên cũng không để ý lắm vì không hiểu gì hết, mãi sau ngẫm lại mới hiểu. Về đến nhà thì nhỏ chào nó cái xong phi luôn vô nhà, nó thì về phòng , anh Cường vẫn đợi cơm, 12h hơn rồi:
 - Ăn luôn mày, tao đói quá..
 - Em cũng thế.. Hai anh em, ngồi ăn như chết đói.
 - Mày không thích cái Tâm thật à?
 - Không.
 - Thật?
 - Thì hơi hơi, xinh thế ai chả thích.
 - Tưởng mày tu, anh thì thấy nó thích mày..
 - Tại sao?
 - Chả có thằng nào làm nó vào khu này ngoài anh và bá Trung, anh thì có người yêu rồi. Vậy mà lúc mày lên cứ lớn vồn quanh đây suốt..
 - Kệ, thôi ăn đi..-Nó chả muốn suy nghĩ về vấn đề này chút nào.
 - Ủ, mà chiều đi làm đấy nhé.. 2h 2 rưỡi..
 - Vâng.
 - Anh đèo mày ra, cầm theo điện thoại, có gì gọi anh.
 - Vâng..
- Ăn xong thì anh Cường đòi rửa bát , nó cũng kệ cho ông rửa. Ngồi xuôi cơm, xong nằm nhìn cây đàn lại nghĩ mông lung. Lên đây được mấy ngày quen được bao nhiêu người, chả bù cấp 3, ba năm mỗi thằng Long với cây đàn. Còn lại xã giao hết. Nằm đến hơn 2h thì anh Cường gọi dậy, vì giữa giấc lên cưng mệt, vào phòng tắm, rửa mặt cho tỉnh ngủ, xong anh Cường đèo đến quán. Ông bà chủ hiền lên cũng hỏi han này lợ, vì quán chiều cũng vắng, có mình nó với ông phục vụ. Đến tầm chiều người ăn bắt đầu đến đông, nó cứ phải chạy miết, bưng bê, vì mới làm lên cũng phải học cách, đồ cơm canh, rồi xếp bát đũa cho gọn gàng, bày biện.. Có mỗi nó với ông chủ lên bắt buộc phải nhanh nhẹn, nhiều lúc đang đứng thở nhu trâu, người ta gọi lại chạy ra. Mệt thật, đúng là kiêm tiền không phải dễ mà. Những cái lúc này làm nó càng thấy thương bố mẹ. Tâm mờ tối, khoảng 6 rưỡi hết ca nó rồi, vì quán bán đêm nữa mà bọn ca sau cũng đến, đang tính về thì một vị khách bước vào, lại chạy ra lúi húi kê lại ghế:
 - Dạ chị... dùng.. Gi...a, օ??

- Hihi ngoan..- Té ra nhở Tâm.
- Láo, tát cho phát giờ.
- Thái độ phục vụ kém thê, gọi bà chủ ra đây!
- Thôi xin, ra đây làm gì?
- quán ăn thì ra ăn chứ còn làm gì hả anh ngô.?
- Thế hai bác không làm gì ak? Mà phải ra đây?
- Dùa thôi, ra đón anh về..hihi.
- Ô thê anh Cương đâu?- Lại ông Cương bày trò đây mà.
- Hỏi nhiều, thê có về không đây?
- Ồ có.- Cũng tối tối này mà nó lại mệt nữa chứ, rủi nhở bỏ nó cho đi bộ về dám chắc xỉu trên đường mất..

Chapter 13

- Thέ đi vè, nhìn gì nữa, hay em xinh quá ak hihi?
- Hơ hơ, vào chào ông bà chủ đᾶ?
- Vâng, em ra xe trước..

Vào chào xong thì đi ra xe, nó ngồi đằng sau:

- Gì thέ?
- Thì em đèo đi anh mệt..
- Hả? Anh không thấy ngại à?
- Ngại gì, mệt bỏ bu ra..
- Nhưng..
- Thôi mệt quá giờ có đi không đây? Hay đê bắt xe ôm..- .
- Rồi đi, người ta đón mà.. -Nhỏ xụ cái mặt, dẽ thương xuống..
- Thì đó, đón người ta mà bảo đèo..
- Hứ..

Nhỏ nở máy, phóng đi. Trên đường, thì máy đưa thanh niên cứ nhìn nhìn kiểu sinh vật lạ, chả hiểu sao nữa. Ngồi sau nhỏ, gió tạt tạt, tóc nhỏ lại bồng bồng bay vào mặt nó, rát cơ mà phải công nhận, ngồi sau nhỏ thơm thật, mùi con gái rồi mùi tóc, cảm giác cứ phê phê. Ở nhà mẹ nó toàn bồ kết, nó thì toàn chanh với quất, lâu lâu được gói dầu gói 500, nên cũng chả hiểu nhỏ dùng loại gì mà thơm thế. Lên dây mới được xài Xmen của ông Cường, loại này biết qua quảng cáo. Đang hít thì nhỏ đỗ xe lại, vì không bám trụ gì vào nhỏ nên theo quán tính nó lao đầu vô phía trước đập vào lưng nhỏ Tâm. Nhỏ lập tức quay lại lườm lườm:

- Cái gì thέ, bộ anh tính lợi dụng hở..
- Góm, chả ham hố ạ, báu lăm đâý, đang đi tự dung dừng lại làm gì?
- Thì vè nhà chả dừng thì đi tiếp hở, nhìn cái mặt gian gian mà không đê ý gì, chứng tỏ, đầu óc lại nghĩ gì bậy bạ rồi..
- Vớ vẫn, thôi vè đâý..
- Hứ, tối nhớ sang dạy em đâý, có gì em gọi..
- Ờ..- Nhắc đến điện thoại mới nhớ là mình có điện thoại, biết thế gọi ông Cường ra đón, đi cùng mà tự nhiên bị nhỏ nghi, mất hết hình tượng (Mặc dù không có @@).Xong nhỏ

chào nó vẫy tay vào nhà .Giàn hoa giấy bay bay trong gió cùng tóc nhỏ, vài cái lọn khác màu kia, ngứa hết cả mắt. Đi về phòng trọ với cái ý nghĩ, xui nhở nhuộm lại đầu, thì gặp ông Cương mang bọc đen đen ở đâu đi vào chắc lại thức ăn, ngại quá đã ở cùng mà toàn đẻ anh mua:

- A cu M, mày đi làm về rồi ak?
- Vâng, mà anh đi đâu sao không đón em?
- Thì tao cũng đi làm, về không thấy mày gọi tính ra đón thì nhỏ Tâm lại bảo đẻ nó đi, sướng nhé được người đẹp quan tâm hehe...
- Chị Quỳnh kìa..!- Nó dọa ông Cương.
- Đâu đâu..- Nhìn cái mặt hốt hốt quay đi quay lại của ông Cương mà nó buồn cười.
- Haha..
- Thằng cha mày, làm tao giật cả mình...
- Chết cái tội nhiều chuyện...
- Nhiều gì, tao bảo nó thích mày mà lị, chắc chắn luôn.
- Thôi thôi, mà thức ăn đây à anh?-Nó trống lảng vì không thích chủ đề này lắm..
- Ủ.
- Hay đẻ mai em mua cho, ở với anh mà chả được gì.-Nó cũng áy náy.
- Đẹp, mua là tao đồ đi hoặc mày ăn một mình đấy nhé!
- Dạ nhưng...

- Im, tao là anh mày, cũng sinh viên không giàu có gì nhưng chả lẽ thằng em lên lại đẻ nó đòi à..

- Dạ,..
- Không phải suy nghĩ nhiều, mày làm việc nhà giúp anh là tốt lắm rồi, thôi đi về.
- Vâng.- Ông Cương tốt quá.

Về đến phòng thì anh Cương tắm trước nó đồ thức ăn ra. Đậu phụ rán, món nó hay ăn nhất khi ở nhà, một ít lạc, rau. Đồ ra xong đợi anh Cương, nó bỏ đàm ra chơi, đã thật, có riêng một cây đàm ước mơ của nó. Anh Cương tắm xong:

- Nghe hay đây, tưởng mày quên.
- Quên thì mua làm gì, đắt gấp là mãi mãi rồi.

- Ồ tắm đi tao đợi, nhanh lên đói rồi.

- Vâng.

Tắm xong đi ra ăn cơm- Thấy mát mát, thì ra vai áo có vết cưa, áo ông anh thửa lại nên cũng không để ý, cũng may là vết nhỏ. Ăn xong thì nó rửa bát. Được lúc lại ôm đàn chơi, ông Cường thì lẩn đâu rồi chắc sang phòng chị Quỳnh. Đến độ 8h hơn thì có điện thoại của nhóc Tâm:

- Anh sang đi em bắt đầu học rồi.

- Ồ đây.

Mặc cái quần dài vào sang, chắc bên nhà nhỏ đầy đủ sách bút thoi cũng không phải mang gì. Lần đầu đi kèm, cảm giác như được làm thầy ý, cũng vui vui. Đi qua phòng chị Quỳnh thì thấy đôi dép ông Cường ngoài cửa, biết ngay mà, chỉ ở đây thôi còn đâu nữa. Đến cổng khu thì gặp bác Trung:

- M à, sang đi cháu, nó học rồi đấy.

- Dạ vâng cháu sang đây.

- Cô giúp em nó hộ bác nhé.

- Vâng, cháu sẽ cố gắng.

Bước sang bên kia đường nơi có ngôi nhà với giàn hoa giấy, nó lấy điện thoại gọi nhỏ Tâm:

- Xuống mở cửa.

- Vâng

Đứng ngoài cổng một lúc lâu sau nhỏ mới ra:

- Từ trong nhà đi ra mà lâu thế? Bò ra hở?

- bò cái gì mà bò, em dọn lại phòng thôi.

- Hơ, để phòng bẩn anh đến mới chịu dọn..

- Không phải bẩn.

- Thế sao?

- Thì nhiều cái của con gái mà anh không lên xem.

- Cái gì cơ?

- Biết rồi còn giả bộ.-Ó nó biết gì đâu.

- Đâu, biết gì cơ?
- Thôi không tò mò, lên nhà đi anh.

Nhỏ kéo tay nó băng qua mảnh sân đi vào gian chính giữa. Nhà nhỏ có ba gian mà, đẹp thật cái lối kiến trúc lạ lùng, nó chưa thấy bao giờ. Cởi cái quai dép bước vào thì thấy bác Tâm đang coi tivi, cái ti vi gì mà đèn xì to tướng mông đét, chả bù nhà nó, ti vi thì bé mà dày xem còn nhiều lên nhiều xuống, nhìn mấy nhân vật trong tivi nhà nhỏ mà như thật ý.

- M đến rồi a? Ngồi đi cháu.

- Vâng.

- Cái Tâm lấy anh nước đi con.

Nhỏ chạy qua một gian khác, giờ mới để ý, bên trái và phải gian giữa có hai cánh cửa thông 3 gian với nhau. Nhỏ chắc vừa vào gian bếp.

- Cháu có bảo ban em nó cho bác nha, thật ra nó cũng ngoan nhưng mà ông Trung nhà này cố hủ quá, cứ ép con bé theo khói khác, nó không chịu nên không học, bác thì thế nào cũng được...khổ là bố nó.- Bác kê lề khuôn mặt hàn lên những nếp nhăn, cũng giống mẹ nó khi lo cho nó vậy, nó hiểu.

- Vâng bác yên tâm, cháu sẽ cố.

- Ủ..-Vừa nói xong thì nhỏ mang cốc nước ra đặt xuống bàn.

- Anh uống đi.

- Anh xin.

Cầm cốc nước lên làm một ngụm cho phải phép.

- Thôi lên học đi anh, đi đi..

- Ô cái con bé này, từ từ nào..

- Dạ thôi cháu xin phép lên học với em a.

Xong nhỏ kéo tay nó lên cầu thang vào phòng nhỏ.Một cái bàn để máy tính, bàn xếp con con, giường , một cái tủ. Đơn giản nhưng trên giường nhỏ một nửa là gáu bông, khiếp thật.

- Anh nhìn gì é?

- Khô..ng thôi lấy sách ra học.

Nhỏ lôi quyển toán 12 ra. Dạy chút thì thấy nhỏ cũng biết biết, như kiểu giả vờ ngu ý, cho mấy bài về loga cũng làm được mà mới đầu năm, lạ thật.

- Trên lớp học cái này chưa?
- Chưa?
- Sao biết làm vậy trời.?
- Ờ thì em đi học thêm với bạn.
- Thế sao bác Trung bảo không đi?
- Em không thích, bố em toàn áp đặt.
- Nhưng cũng muốn tốt cho em mà?
- Em không thích, thôi em làm bài đã.
- Uhm.- Thấy cũng buồn buồn cho nhỏ. Làm xong vài bài nữa thì cũng muộn, nó bảo thôi để hôm sau học tiếp, nhỏ cũng đồng ý, mồm thì ngáp ngáp, không che mồm vào trông rõ vô duyên. Thôi kê, chả thèm góp ý. Nhỏ tiễn ra cổng tay vẫy vẫy kiểu đuôi nó ý, xong đóng cổng. Về đến phòng bác Trung thì thấy vẫn sáng, chắc bác đợi để đóng cổng khu, vào chào bác một tiếng cho bác biết:
 - Bác ạ, cháu về rồi.
 - Uhm, em nó học thế nào?
 - Được bác ạ, tiếp thu nhanh lắm bác.
 - Uhm nghe cháu nói thế là được rồi, sơ nó không biết gì thôi, cháu về phòng đi muộn rồi còn ngủ.
 - Dạ vâng.

Đi qua cái khoảng sân im ắng về phòng, không khí đêm thích thật mát rượi. Đến phòng thì cửa không khóa, chắc ông Cương về rồi, vào thấy ông ngủ mà há hóc cá mồm ra. Đi đánh răng xong leo lên giường ngủ. Vì mệt quá do mới đi làm lần đầu tiên lên nó ngủ queo luôn chả biết trời đất là gì, thiều điếu bắng bị đánh thuốc mê, nó chìm vào giấc mơ với những cây đàn biết chạy, Hazzj lại hết một ngày ở HN.

Chapter 14

Đó là những ngày mới lên và được sự giúp đỡ của anh Cường và mọi người. Mọi việc sẽ chẳng có gì đáng kể nếu không có chuyện, mấy tuần sau đó, nó nhận được giấy báo nhập học, thông báo cơ sở cũ đang sửa chữa và phải học trên cơ sở mới tận ở Thanh Liệt. Thế là bao công sức lên ở đây với anh Cường thành mây khói. Vì ở đây anh toàn mua thức ăn, cơm nước nên nó chả mất đồng nào cũng ngại, thôi thì dành chuyển đến chỗ gần chỗ học mới cho tiện. Nhận lương mà cũng vui vui, buổi cuối làm rồi, nhận giữa tháng nên không được là bao nhưng với số tiền này rất ý nghĩa, lại còn thừa chút tiền, nó mua được cái xe đạp cào cào cũ. Thật sự từ lúc đến đây thậm chí tiền nhà cũng không phải đóng, tối nào cũng sang dạy con nhỏ Tâm, nhỏ tiến bộ trông thấy, các bác cũng biết nên giảm tiền nhà, nhưng anh Cường cũng giành đóng mất. Buổi tối, nó bàn với anh Cường về cái giấy nhập học.

- Anh, trường em nó chuyển về Thanh Liệt cơ, ở đây xa trường quá, em chuyển về đây trợ cho gần.
- Nhưng mà mày đang ở đây với anh, ra đây lạ người lạ chỗ sống kiểu gì?
- Em đâu phải trẻ con nữa, ở đây xa mà em có mỗi cái cào cào, anh thì cũng phải làm phải học đâu thể đưa đón em mãi vậy?
- Mày tính thế cũng được, cũng lớn rồi, nhưng...
- Nhưng gì anh?
- Nhưng còn cái Tâm thì sao, anh biết nó thích mày, mấy tuần qua lúc nào cũng loanh quanh gần mày, từ lúc lên đây anh chưa bao giờ thấy nó vui vẻ với bất kì đứa con trai nào đây, mày đi nó chịu ko?
- không sao đâu anh.- Nó biết, mấy tuần qua, đưa đi học ăn uống cùng nhau, thật sự người nó không phải là mày mà không có cảm giác với nhau, nhưng hình như đó không phải là yêu mà là quý thôi, kiểu anh trai với em gái, mà dù là yêu thật thì nó cũng không đủ dung cảm để yêu nhau, nó chả có gì ngoài cây đàn và cái xe đạp. Mà thôi không nghĩ nữa, vậy mà anh Cường vẫn không tha:
 - Mày không có cảm giác gì thật à?
 - Thì có, nhưng kiểu anh em thôi anh.
 - Ủ, bao giờ mày nhận lớp?
 - Dạ ba ngày nữa.
 - Thế mai tao đưa mày đi tìm phòng trọ.

- Vâng.
- À mà có gì đi thì chào mọi người các bác một tiếng nghe mà.
- Vâng em biết rồi.
- Thôi đi ngủ, mai đi, mà xin nghỉ ngoài quán chưa.
- Dạ rồi.
- Ủ.

Nó vào đánh răng xong đi ngủ, đâu đây những suy nghĩ mông lung.

...

Sáng ra dậy vẫn bằng màn gọi dậy quen thuộc của nó. Hôm nay sáng cũng lạnh lên không đi tập thể dục thành ra 7 giờ kém nó mới gọi dậy bảo đèo đi học, nhìn nó mà nó lại buồn buồn thôi chả muốn báo ngay cho nó, WC xong xuôi. Anh Cường bảo.

- Đi đi về rồi đi luôn.
- Đi đâu hả anh Cường-Nhỏ ngo ngác.
- À không có gì? Thôi hai đứa đi học đi.

Đèo nó đi học xong, về đến phòng thì anh Cường đã dọn xong đồ cho mình rồi, 1 balo, bao guitar, với cái xe đạp dựng ở góc nhà:

- Đi tìm nhà rồi chuyển đồ mà.

Anh Cường đèo nó ra đến cổng thì gặp bác Trung:

- Hai anh em đi đâu đấy?- Nó tính nói luôn với bác.
- Dạ cháu đi tìm phòng, mai cháu chuyển đi rồi bác à.-Mặt bác sưng sốt:
- Sao mà lại chuyển đi, đang ở đây tốt mà! Hay tiền nhà cao quá, bác giảm cho! Cứ ở đây, không phải đi đâu cả, thằng Cường mà không bảo gì nó à?
- Dạ, trường nó chuyển xuống Thanh Liệt mà ở đây xa quá, nó phải chuyển xuống gần đây để tiện đi học đó bác.
- Vâng, bác à, trường cháu xa quá, chứ ở đây các bác tốt với cháu thế này cháu cũng muốn ở lại lắm..
- Ủ, vậy để chiều bác bảo bà Tám làm mâm cơm tiễn nhé.
- Dạ thôi bác ơi, làm phiền hai bác lắm.

- Không bàn nữa, mà mà không đến ăn là thôi lần sau không được về đây nữa nhé, mà kèm con Tâm nhà bác mà không lấy tiền công, chưa chắc thuê gia sư mà nó tiến bộ vậy, đạo này còn học bà ý nấu cơm nữa chứ, thật sự bác cảm ơn mà nhiều.
- Dạ có gì đâu bác, cháu coi Tâm như em gái mình mà.
- Ủm hai anh em đi đi, nhớ chiều sang đây.
- Dạ cháu chào bác ạ!

Chào bác xong, đi ra khỏi phòng. Anh Cường đèo nó qua đoạn Thanh Liệt, lượn lờ quanh đây tìm phòng, anh chỉ luôn cho nó cái cơ sở nó học, theo địa chỉ trên giấy báo nhập học. Mãi đến gần 9h mới tìm được phòng nhờ cái tờ rơi người ta dính trên tường. Một căn phòng nhỏ cách trường 500m, cũng gần, phòng lại có cả phòng tắm, giá cả cũng phải chăng lên thuê luôn. Lấy khóa xong về dọn dẹp chuyển đồ đạc cũng đến hơn 11h, ngại nấu cơm nên hai anh em đi ăn cơm bụi. Rồi về phòng, thôi thì ở đến tối bắt xe ôm về, bác ý đã nói vậy chả nhẽ không sang. Bây giờ về phòng mình luôn thì lại đi đi về về nhiều mất công. Khoảng 12h kém nó mượn xe anh Cường đi đón nhỏ Tâm, tí nữa về chắc thế nào các bác cũng kể với nhau thôi, nó chuyển đi như thế chắc nhỏ mất người để trêu chọc chắc cũng buồn nhưng kệ đến đâu thì đến vậy. Đi tới trường nhỏ thì trống, thiêng thế không biết, lúc sau nhỏ ra, cười cười:

- Hihi, anh..-Nó đón hình như nhỏ quen rồi thì phải. Lại gặp mấy con bạn nhỏ, đạo này chúng nó không trêu nữa, mặc nhiên nó là người yêu của nhỏ rồi, thấy nó thì cũng chào thôi. Nó gật đầu cái rồi phóng đèo nhỏ Tâm về, ngầu tí, nhỏ Tâm thì vãy vãy chào bọn kia.

Về đến phòng thì chả thấy ông Cường đâu cả, mình đi xe rồi cơ mà nghỉ, hay chắc lại sang phòng chị Quỳnh rồi. Nó nằm nhìn lại cái phòng, cũng hơi trống vì đồ mình chuyển hết qua bên kia rồi, bật cái quạt lên, nó ngủ, cũng chả đặt báo thức vì đã nghỉ làm ở quán cơm.

...

Chắc hôm nay nhỏ Tâm không đi học lên không gọi, ngủ một lèo đến hơn 5h mới dậy. Ngồi ngủ tầm 5 phút thì vô nhà tắm, rửa mặt xúc miệng cho tỉnh. Nó nhìn xung quanh chả thấy anh Cường đâu, chán! Tính đem đòn ra chơi thì nhớ là mình chuyển qua bên kia mất rồi. Thôi sang bên bác Trung làm vậy, thết thì thết chứ ăn không ngại mồm lắm. Sang bên đây giúp được gì thì giúp. Nó mặc cái quần dài vào chạy sang nhà bác. Đến cổng thấy bác Trung:

- Thằng Minh, đi đâu nữa, sắp ăn rồi còn gì?

- Dạ cháu sang nhà, phụ được gì thì phụ chứ ăn không cháu ngại lấm.
- Ôi giáo ơi, cứ để bà ý với cái Quỳnh làm, nhanh mà, mày không phải sang, ngồi đây đánh cờ với bác.
- Ông cả chị Quỳnh nữa à?
- Ủ chia tay mày ra ở chỗ khác mà, bác gọi cả hai thằng cu chơi đàn mà hay chơi với thằng Cường nữa.-Ôi trời, thảo nào chiều nay hai phòng kia đóng cửa, mọi người sang đây làm hết mà mình nó ngủ mới dậy.
- Dạ để cháu sang chứ mọi người đều làm mà cháu không giúp gì được ngại lấm bác ơi.
- Không phải ngại, đánh vài ván cờ với bác đã.
- Nhung.
- Hai ván xong rồi sang.
- Dạ vâng.

Mong nó đến mọi người mới bắt đầu làm, mà nghĩ lại ở đây quá tốt, nó chả muốn chuyển đi. Cái trường mắc dịch!!!

Xong 2 ván cờ thì hơn 6h. Nó xin phép bác. chạy vội sang.Tự động mở cửa ngõ luôn, gần tuần qua cũng đủ để nó quen với cái cửa này rồi. Bước vào nhà thì thấy thức ăn bày biện sẵn, nhiều món quá, lại buồn buồn vì không sống ở đây nữa. Vào gian giữa có 3 anh Cường, Quốc, Sơn, đang ngồi xem ti vi, buồn cười anh Quốc, cận lồi mắt ra mà không đeo kính cứ trô trô vào xem, chào mấy ông anh xong nó xuống gian bếp xem có gì làm không, thấy chị Quỳnh cả bác Tâm đang nói chuyện gì về da mặt .Hỏi chị Quỳnh thì chỉ còn mỗi việc rửa rau sống, chết vì ngại, đi ăn bữa cơm mà đến rửa mỗi rổ rau. Rửa xong bác Trung cũng về, dọn cơm ra nó mới thấy thiếu:

- Bác Trung ơi, em Tâm đâu à?
- À, lúc trưa bác bảo nó là cháu chuyển đi, chiều làm cơm, xong tự nhiên nó cau cái mặt vào rồi đi đâu mất, chưa thấy về, bác gọi mấy cuộc thì nó bảo không ăn, kê trước kia nó thế này suốt, tôi lại mò về ý mà, thôi ăn đi.
- Vâng.

Mời mọi người ăn xong, nó ăn được có chút, dù thức ăn ngon, bác Trung rủ uống bia nhưng nó không biết uống, để 3 anh kia uống. Nó cứ bồn chồn lo cho nhỏ. Ăn xong nó đòi rửa bát mà chị Quỳnh không cho, chị đi xuống rửa Cường lại chạy theo. Nó ở trên

nhà ,nghe hai bác dặn dò mà đâu để đi đâu. Đến tầm 9 rưỡi, đang tính xin phép hai bác về để gọi cho nhỏ thì nó có điện thoại, số nhỏ Tâm, nó mừng quá bắt máy lên:

- Tâm à, em đi đâu từ trưa thế, về ăn cơm hai bác lo.
- Anh M hả..?- Đầu dây bên kia một giọng nữ lạ vang lên
- Ủa ai vậy?
- Em là bạn của Tâm, nó đang say quá anh ra đón nó về đi anh.- Nó hốt hoảng.
- Chờ ở đó trông Tâm giúp anh,anh ra liền, nhắn anh cái địa chỉ đi.
- Vâng!

Chapter 15

Nhận được cái tin nhắn địa chỉ từ con bạn nhỏ, nó đi từ từ ra ngoài, sợ 2 bác lo:

- Ở lại chơi đã M, kia mới nhập học mà cháu, cần gì vội..-Bác Trung gọi nó.
- À dạ Tâm gọi cháu ra đón ạ, cháu đi chút.
- Thế hả? cái con bé này về bác phải cho một trận mới được.Phiền cháu quá.
- Dạ không sao cháu xin phép đi ạ!

Ra ngoài cổng mà đầu óc cứ lo cho nhỏ, đi chơi gì mà muộn không về ăn cơm, lại còn để say nữa chứ, lại còn đúng cái hôm cuối nó ở đây. Chả nhẽ nhỏ ghét nó thế hay sao?

Tính đi xe của anh Cường nhưng nghĩ đến cái xe của nhỏ chắc ngoài đó, thôi dành đi xe ôm vậy. Chạy ra đầu khu thấy có ông xe ôm đang ngồi hút thuốc, nó bảo đi luôn. Đọc xong cái địa chỉ, ông ý phóng đi, nhanh kinh khủng, căn bản là đã muộn nên đường vắng, cũng chả sợ mấy thằng Công an giao thông vì khu này không có. Thành ra vèo cái đến nơi hết có hai chục ngàn. Thì ra địa chỉ là một quán karaoke, đi vào nó thấy con xe quen thuộc của nhỏ Tâm đỗ ngay trong bãi giữ xe, gọi vào máy nhỏ:

- Alo, em ở phòng nào vậy?
- phòng 11 anh.-giọng nữ lạ lúc nãy.
- Ủ.- Chạy lại chỗ quầy.
- Anh cho em hỏi phòng 11 là ở tầng mấy ạ?- thằng ý nhìn nó một lượt thì hơi nhăn mặt, khinh khinh kiểu khinh người, công nhận trông nó lúc này như thằng bụi đời , từ chiểu chưa tắm rửa gì hết trọn, đầu thì bù bù vì gió tạt..
- Phòng 11 có khách rồi bạn, bạn hỏi gì?- thằng kia nhìn nó vẻ nghi nghi hỏi lại.
- Dạ em gái em nó say, nó gọi em đến đón ạ, anh giúp em.
- Vậy thì gọi em bạn xuống đây đi! - Nó bực tức.Dành gọi:
- Em xuống đưa anh lên đi, anh không biết tầng nào.
- Nhờ thằng tiếp tân ý anh.
- Nó không giúp!
- Chờ em chút!

Lúc sau thì có một cô bé đi xuống, tóc xoã dài, hình như có trang điểm lên cũng xinh, nhưng vì trang điểm lên nó không có cảm tình mấy.

- Anh Minh à?

- Ủ, Tâm đâu em?-Nó sốt xắng hỏi nhỏ.

- Dạ anh đi theo em.

Đi theo nhỏ lên tầng hai với ánh mắt ghen tị của thằng trông quầy, nó bước vào căn phòng số 11, vừa bước vào thì:

- Chàng ơi , lại đến đón nàng à..?

- Uh mình muốn say như con Tâm quá hihi..

Vâng đó là mấy con nhèn nhện, tự nhiên hôm nay dở chứng trêu, con nào cũng ăn vận bô sát người.Karaoke như là đi biểu diễn thời trang không bằng, trên bàn thì toàn đồ ăn, vỏ nước ngọt tụm trên bàn thành chồng. Giờ nó mới để ý đến một hình dáng quen thuộc, hai tay gục trên bàn, đối diện thì toàn vỏ lon bia, nó vội chạy đến lay lay nhỏ Tâm:

- Tâm ơi, dậy.. Dậy đi vè! mà sao mấy bạn để Tâm uống nhiều quá vậy?- Nhìn nhỏ thương quá, mặt mũi đỏ lửu mắt nhắm nghiền, tóc tai bết hết cả vào mặt.

- Em đâu biết đâu, nó uống dữ quá trời tụi em ngăn lại không được.

- Tưởng nó buồn gì anh chứ?

- Thôi mình đưa Tâm về nhé mấy bạn.- Đặt 1 tờ 500k xuống bàn, xong hết sạch gần một tháng lương ở tiệm cơm. Nó cõng nhỏ trên lưng,lấy cái túi xách rồi đi xuống, khổ người mềm như cộng bún. Công nhỏ xuống đến bãi giữ xe, lấy chìa khóa cắm vào rồi đặt nhỏ nằm ngang qua cái xe, để dắt ra. Đến khi ra ngoài đường thì đành cho nhỏ dựa vào lưng nó, nó vòng sau lưng nhỏ, một tay lái, may đường vắng lên cũng không lo bị sao. Đi đường tối khá mát. Lúc sau nhỏ tỉnh:

- Ai..ai.. Đấy..hức.. Sao mà hôi...hức thế này...- Nhỏ áp vào cổ nó hổi hổi, giọng nức nức, nhỏ này say thật rồi.

- Anh đây, từ chiểu đã tắm đâu chả hôi.

- A..nh.. Nào hức..

- Anh Minh đây...

- An...h, thằng.. khốn.. nạn, cho tôi xuống, cho tôi xuống...hức..- Nhỏ tự nhiên nổi sùng lên, bầu nó.. Đau quá, chả hiểu sao lại chửi nó như vậy nữa. Nó đành mua chai chanh muối cho nhỏ uống đỡ vậy, say này về hai bác chắc thịt nhỏ mất. Đỗ trước cửa hàng tạp hóa, gọi người ta mang ra cho chửi giữ nhỏ thế này thì cũng không xuống xe được. Nhỏ thì không gào lên nữa mà cứ cắn xong lại bầu vào lưng nó:

- Anh, ...thằng ... Ngu khôn kiếp.. Cho tôi... Xuống đi mà... Tôi ghét anh.. - Nhỏ Tâm mà không say nó hắt luôn xuống đường rồi, quay lại nhìn thì thấy mặt mũi đỏ ửng mắt vẫn nhắm nghiền, nước mắt nước mũi tèm lem, nhìn mà thương. Ghét mỗi cái mồm lảm nhảm chửi, với cái tay cầu... Say thế này chắc chưa về được, đèo nhỏ đến hàng ghế đá gần bờ hồ, đau vì bị cắn, nhưng tay vẫn phải giữ nhỏ, không ngã một cái còn khổ hơn. Đang đi thì...

- Oe...oe..œ..-Nhỏ nôn qua vai nó, toàn mùi bia nồng nặc nê, còn mùi chua chua nữa chử,tự nhủ may mà hôm nay chưa tắm . Vội tấp vào gốc cây gõ nhỏ xuống, nhỏ phi đến gốc cây cúi đầu xuống mà:

- Oe....œ.. u... Oe..hức..-. Mặt xanh nanh vàng, nó đứng vuốt vuốt cái lưng nhỏ, nhỏ cứ thở hồn hồn mà cúi xuống, y như rằng:

- Oe...œ.. Hức.. hức..- vừa nôn vừa khóc. Lúc sau thấy nhỏ có vẻ đỡ, nó dùu nhỏ ra cái ghế đá gần đó ngồi, nhưng vẫn phải giữ, rủi nhỏ say lại phi xuống hồ thì tiêu. Người nhỏ vẫn mềm như bún, vẫn khóc. Đặt nhỏ ngồi trên cái ghế đá:

- Tâm ơi, uống nước nè em..

Vừa nói xong nhỏ giambi lấy uống luôn, tu ừng ực như chết khát. Chắc ai uống bia rượu cũng thế, háo nước.. Uống xong nhỏ mở hí hí mắt ra. Lại khóc, nhỏ kéo nó vào gần nhỏ, may mà vẫn, không thì người ta nhìn thấy thì ngại chết:

- Anh ...Minh.. Hức..- Tựa luôn vào người nó rồi. Run quá, bồ tát nam mô a di đà phật. Nó lấm nhấm, đẻ kiêm chế trước sự đụng chạm da thịt với một người đẹp như nhỏ, nhỏ hôm nay còn ăn mặc rất sexy nữa, mùi cồn, rồi mùi con gái rất kích thích, may mà còn bãi nôn làm đầu óc nó đỡ đỡ chử, không kiêm chế được chắc làm liều rồi. Mà nhỏ này cũng khôn, nôn thế nào qua vai ra đằng trước nó, nhỏ ở đằng sau không đính tí nào..:

- Anh.. Đây.

- Anh là ..thằng ngu... Thằng.. ngu nhất mà ..em từng.. thấy.. hức ..hức..- Lại bắt đầu đây, nó bắt đầu thấy úc, tự nhiên uống lầm bia xong về chửi người ta.nhưng nó vẫn im cho nhỏ nói.

- Anh biết ..mấy..hức..tuần qua.. Em đã thích anh.. Hức.. Nhiều.. Lầm không?- Nó biết nhưng không ngờ nhỏ dám nói chắc trong cơn say với lại nó chỉ là một thằng sinh viên quèn, chưa có gì trong tay, làm sao mà yêu nhỏ được. Nên nó tự dằn lòng coi nhỏ như em gái, dù có thích nhỏ đi chăng nữa. Nó im lặng.

- Haha, sao.. Anh không ..biết à hức..?- nhỏ cười chua chát, nước mắt vẫn rơi.. Nó đau nhưng không đủ dũng cảm.

- Em.. Húc thích anh từ cái nhìn đầu tiên rồi.. Húc, có thể anh không tin.. Húc húc... Con trai gì da trắng, ngủ thì mặt ngu ngu.. Húc.. Mà không chỉ ngủ mà khi thức anh cũng ngu.. Húc.. Như con bò... Anh không nhận thấy.. Tình cảm của em sao...?- Đến bây giờ thì nhỏ nhăm tịt mắt vào, nước mắt ướt ngực áo nó mà tay thì vỗ vỗ vào ngực đó, mồm thì mấp máy đôi môi chüm chím:

- Anh.. Biết không.. Anh ngu lầm (lại thế, có một từ dùng hoài)... Húc mấy tuần qua,.. Không.. Phải.. Là đóng giả..húc, mà thật sự.. Em.. Coi anh.. Húc.. Như người yêu của em.. Thật.. Sáng nào cũng.. Đi tập.. Thể dục.. Húc.. Cùng anh... Đi ăn.. Cùng anh.. Nếu anh đã không có.. Húc tình cảm với em.. Thì .. Sao anh..húc.. Luôn quan.. Tâm em như thế.. Còn dạy em học nữa.. Húc..- Nhỏ vừa nói vừa nức..

- Anh..

- Anh.. Im đi!.. Ngu!.. Em là con gái.. Chả nhẽ đế.. Em thô lộ trước.. Húc.. À... Con trai... Húc.. Không biết.. Chủ động.. Húc, ngu quá.. Vậy? (Thế này thì bao giờ nó khôn nên được đây).

- Anh xin lỗi, anh chỉ coi em như em gái thôi.. Anh xin lỗi..

- Húc.. Huhu.. Anh biết không,.. Húc.. Em hỏi.. Anh Cương.. Thị biết.. Anh không thích.. Con gái nhuộm.. Tóc.. Húc.. Em tính.. Mai húc.. Đi nhuộm đen lại.. Để anh thích.. Mà anh lại..chuyển Đi là sao hả? Húc..- Thật sự nó quá cảm động trước tình cảm nhỏ giành cho nó, sống mũi bắt đầu cay cay. Nhưng phải dứt khoát:

- Anh xin lỗi, anh chỉ là thằng long bông, sinh viên quèn thôi.. Em không được thích anh! Không được!

- huhu, em không cần biết.. Húc.. Anh đừng đi chuyển mà..

- Anh xin lỗi.. Thôi Tâm nghe anh, về nhà!

- Em không muốn về..

- Không thì anh sẽ không bao giờ gặp em nữa!

- Dạ, em về..húc..

- không khóc nữa..

- vÂng..húc..

Đèo nhỏ về mà nhỏ ôm nó chặt cứng, lưng áo nó thì ướt đẫm, giàn như thành cái giẻ lau của nước mắt và bã nôn... Nhỏ bỗng thì thào giọng nghẹn nghẹn:

- Em sẽ đợi anh..

Đừng cô bé, anh chả là cái gì đâu, rồi em sẽ có một người tốt hơn mà. Đến nhà nhỏ thì
nhỏ cứ lưu luyến ko vào, làm nó phải dọa mới khóc đi vào.

Đi xe ôm về phòng của nó mà đầu óc trống rỗng. BUỒN!

"Xin lỗi" ngoài hai từ đó ra an chẳng thể nói gì hơn. Đừng khóc nữa nha em!

Chapter 16

Thức dậy trong cái tình cảnh nằm sai tư thế, khiến nó mệt mỏi, đau vẫn quay quay mông lung về những sự việc tối qua, nó mong đó chỉ là một giấc mơ, nhưng nhìn căn phòng bừa bộn là chỗ ở mới của mình. Nó biết đó là sự thật, không được sống cùng mọi người cũng buồn, xa nhõ Tâm cũng buồn. Nhưng kệ, xa chừ có đi luôn đâu mà lo, hôm nào rảnh thì bắt xe về thăm lại. Vớ lấy cái điện thoại xem giờ vì đồng hồ nó cát vô balo ngại lấy. 8h hơn. Việc sống một mình thế này thấy vui hơn chút, tự do tha hồ ngủ muộn, dù sao thì mai mới phải đến trường cơ mà. Trong điện thoại của nó thấy một tin nhắn đến của nhõ Tâm vào tối qua chưa mở, thảo nào thấy rung rung lúc về:

- "... Anh, có thể anh nghĩ em say mới nói như vậy, nhưng hãy nhìn vào mấy tuần qua anh sẽ hiểu, anh là người con trai em nói chuyện nhiều nhất, đi chơi cùng nhiều nhất, và cũng là người em yêu đầu tiên trong cuộc đời này, em biết nói như thế là quá sớm nhưng có lẽ với anh thôi, còn em đã xác định rõ rồi, em sẽ mãi yêu anh, đợi anh. Em muốn trong thời gian này, chúng ta không liên lạc với nhau để em thôi nghĩ về anh, học cách không có anh quan tâm, em sẽ học để trưởng thành hơn, để xứng với anh hơn, để được thi vào trường của anh. Học cùng anh và để sau này anh thấy em, sẽ không còn là một con bé ăn chơi đua đòi nữa. Mà là một người con gái hoàn hảo về mọi mặt. Ngày cuối cùng mái tóc nhuộm của em còn tồn tại là ngày anh chuyển đi. Anh đừng về đây cho đến khi em thi đại học nhé.

Những gì cần nói em đã nói hết rồi, anh về cẩn thận. Em yêu anh Minh ngốc của em."- Nhỏ viết dài lắm, nó chỉ tóm tắt vậy thôi. Cùng thành phố mà sao cảm giác xa vời quá, việc gì em phải thế hả Tâm? sao lại không cho anh về thăm em? Hàng loạt câu hỏi được đặt ra trong đầu nó, hình ảnh của Tâm hiện ra trong đầu nó " em khóc rồi lui thui bước vào nhà tối qua " làm nước mắt nó rơi vào cái màn hình điện thoại. Phải thừa nhận, nó là một thằng yêu đuối.Tuy là thế, nhưng cái tính cách của nó khiến nó chỉ coi Tâm là một đứa em gái không hơn. Mặc dù nó có tình cảm với em thật. Đọc đi đọc lại dòng tin nhắn mấy lần, nó ngồi dậy, bước vào phòng tắm.

Cởi cái áo còn vương vấn đủ loại mùi khó chịu ra, ném xuống chậu. Nó Tắm. Cảm giác sáng khoái, dòng nước lạnh cho đầu nó nguội bớt. Rồi nó mới bắt đầu VSCN.

Ra khỏi phòng tắm với một cảm giác giống tối qua.Trống rỗng vô vị, không hiểu sao nữa, những lúc như thế này nó cần một...cây đàn và thế là trong căn phòng trọ nhỏ, tiếng nhạc êm dịu pha chút buồn của bản Love is blue vang lên, tay nó gảy từng phím đàn trông vô thức vì đã quá quen thuộc rồi, ấy vậy mà bản nhạc này giúp được nó thật " Tình yêu màu xanh của biển, như tình yêu em dành cho nó, nhưng không được đáp trả từ một thằng khốn là nó, chỉ đổi lại được những giọt nước mắt mặn chát của em. Nó như vậy cũng bởi

những suy nghĩ toan tính của cuộc trong đầu.". Bản nhạc này như đang lấp đầy sự trống rỗng trong lòng cũng như đưa nó về với thực tại hơn.Gần trưa rồi, sáng dậy muộn nên không ăn gì, tối qua thì lo cho nhỏ Tâm ăn có xíu, bây giờ vẫn không đói. Chả hiểu sao. Thôi thì để trưa ăn cả thế. Mà mai nó đi nhập học rồi, bây giờ cũng phải kiểm việc làm thôi . Không thể trông mong gì được nhiều từ số tiền ít ỏi bố mẹ nó gửi lên mỗi tháng được. Mà khổ bô mẹ quá. Nghĩ là làm ngay, nó mặc bộ quần áo lịch sự nhất mà nó có nhưng vẫn thùng ở vạt, chắc không ai để ý lắm. Vác cái xe cao cao cũ ra ngoài. khóa cổng phòng xong. Nó rong ruổi suốt đoạn đường ở Xóm giữa, đối diện sông Tô Lịch tìm mấy quán cơm hay cà phê để xin vào làm. Đến gần 1h chiều nó chán nản và bắt đầu đói, hỏi chỗ nào cũng đủ người rồi xui xéo. Thôi ăn đã tính sau vậy, mua cái bánh mì không đi vào một quán cóc hàng nước trên vỉa hè của bà cụ già với một chai nước lavie của cụ mở ra uống cho đỡ khát đúng là không gì bằng nước khoáng mà. Trời chiều thu bắt đầu mát mẻ hơn, ngồi ăn mà gió lùa sảng khoái quá. Đang nhai cái bánh mì thì:

- Cướp... Có ai không... Ăn cướp...!!!- Tiếng la của con gái..

Ngoanh ra sau thì thấy, một thằng cao đen gầy, bịt khẩu trang đang cầm một cái túi xách đen chạy thực mạng về phía nó, sau có một đứa con gái đang đuổi theo hét:

- Cướp!...cướp!... Giúp với...!!

Tình huống này nó chưa gặp bao giờ, toàn thấy trên tivi thôi. Đang không biết xử trí thế nào thì:

- Mày giúp người ta đi cháu, cướp kia..!- Bà cụ bán nước kêu nó. Tự nhiên thấy ngại ngại, thôi thì đến đâu thì đến vậy. Nó chạy xô vào thằng kia, vì đà chạy nhanh nên thằng kia đâm vào nó, cả hai ngã xuống vỉa hè, nó giắc cái túi thằng kia cũng giắc:

- Đ*t mẹ con ch* này, bỏ ra.. Bỏ ra..!!- Mỗi câu bỏ ra thằng kia lại đẹp nó vài cái vào bụng, đau thấu trời xanh mà nó vẫn giữ chiếc túi..

- Ôi giờ ơi cướp.. Mọi người ơi... Cướp..!- Bà già bán nước bắt đầu hét lên.

- Đ*t mẹ thằng ch* chết, mày nhó bô mày nhá con... Đ*t mẹ mày..- Nhớ cái thằng cha mày, tao mà có võ là mày xác định nhá. Nói xong thằng cướp chạy đi.Cái đứa con gái kia cũng đến nơi:

- Nhóc có sao không? Chị cảm ơn nha?- con bé ấy cảm ơn rồi rít rít dỗ nó dậy, mà lạ thật biết nó bao nhiêu tuổi mà đòi xưng chị nhỉ? chả lịch sự gì cả, biết thế cóc thèm giúp nữa. Mà trông con bé này cũng đẹp thật. Cái tính ngó gái của nó không chừa được trong bất kì hoàn cảnh nào.

- Mình không sao..- Ngồi lên cái ghế hàng nước phui lại bộ quần áo, tiêu rồi, áo xin đi làm mà toàn vêt giày thế. Nay đúng là đen đúa.
 - Uhm, nhóc bao tuổi mà gan dữ vậy? Biết chị bao tuổi không?- Giọng miền Bắc mà sao nói kiểu miền Nam vậy trời, ghét cái con bé này quá, hỏi han không hỏi đi hỏi tuổi. Nó thò ơ.
 - Mình 18 rồi bạn.
 - Chùi ui trông cứ như lớp 10 ý, da trắng bóc nữa vầy nè. Cơ mà vẫn kém chị 5 tuổi nghe cưng.. Hihi- Chị ta chọt chọt vào má nó. Chỉ mới gặp nhau mà đã vô duyên vây rồi. Con gái thời này bạo dữ.
 - Vâng.
 - Thé nhóc đi đâu ra đây hử?
 - Dạ em tìm đi việc chị ạ, sinh viên sống xa nhà phải tự lập chị ơi.
 - Giỏi nghen, may cho nhóc á, chị tên Huyền người miền bắc, sống trong Nam giờ chán nên ra HN mở quán Caphe Sài Gòn nè, mới mở thôi nhóc muốn đi làm hôn?
- Ôi giờ ơi chết đuối vớ được cọc, mắt nó sáng rực lên:
- Dạ muôn chị!
 - Uhm, quán mới mở lương thấp ráng chịu nha nhóc con hihi.
 - Có công việc là tốt rồi chị.
 - Ủ mạy mà có nhóc, không thì chị mất cái túi rồi, toàn giấy tờ quan trọng hết á!
 - Mà chị làm gì để nó giật vậy?
 - Chị đang mua biển để tuyên nhân viên,..hihi- Bà này cười đẹp ngang ngửa nhỏ Tâm chứ chơi à, đúng là HN nhiều gái đẹp thiệt.Mà tự dung nhớ đến nhỏ Tâm là sao, xùy xùy. Quên đi.
 - Dạ vâng em cũng cảm ơn chị nha.
 - Ủ, đi thôi nhóc.
 - Đi đâu hả chị?- Nó ngơ ngác.
 - Nhóc tò, đến xem quán chứ còn chi nứa, không thì nhóc định làm ở đâu..hihi?
 - À vâng, em quên, chờ em ăn nốt đᾶ..- Mẹ nó dặn là bỏ thức ăn là xấu, từ bé rồi nghiêm nhiên đã thành thói quen của nó, hoàn cảnh gia đình thế nào nó hiểu và ít ra sống cũng

phải biết tiết kiệm chứ. Nó cầm mẩu bánh mì lên ăn nốt, hơi khó nuốt tí, còn chai nước uống vô là trôi, chị Huyền trồ mắt nhìn nó:

- Ủa sao nhóc lại ăn vào cái giờ này vậy, ngày 4 bữa lận hử?
- Dạ không, em ăn trưa.
- Trưa gì nứa? Chiều rồi đó ông tướng.
- Em đi tìm việc từ sáng, chưa kịp ăn.
- Ủa zậy hả, tội nhóc ghê hen, mà sao lại ăn mấy cái đồ này? Rồi no sao được?
- Thì vì nó ngon và rẻ, ăn xong uống nước vô là no liền đó chị.
- Bánh mì không thì ngon cái gì chó, bộ nhóc thích ăn lắm hả?
- Không, vì em mua nó bằng tiền của mẹ em, vì thế nó ngon....- Nó lại nhớ gia đình, gần một tháng rồi, chưa bao giờ nó xa gia đình lâu như vậy. Bố, mẹ, anh trai, mọi người khỏe không?

Chị hơi ngạc nhiên trước câu trả lời của nó, rồi cười xòa:

- hihi vậy hả?.. Thôi về quán nha nhóc.
- Vâng.

Đúng dậy, nó đến vành tai chị Huyền, nó đã lùn mà chị còn đi dép cao nurga. Thế bảo sao không đuổi được cướp.

- Nhóc có xe không?
- Dạ có.
- đèo chị nha, xe chị để ngoài quán rồi, chị đi bộ ra đây.-Chị cúi xuống lí nhí, có vẻ thẹn.
- Vâng, nhưng xe đẹp, chị đi được không?-Nó chỉ vào con cào cào đỗ cạnh bàn nước của bà cụ.
- Xe đẹp hả? Hihi. Thích ghê, đi được mà, nhóc đèo nha, hihi.
- Dạ, chào cụ con đi.
- Cháu chào bà.

Hai đứa hai kiểu chào.Chị leo lên xe nó.Bây giờ thì nó đã chứng minh được "gái đẹp không ngồi sau xe đẹp " là sai.

Chapter 17

Chị Huyền ngồi lên xe, bám luôn vào eo nó. Bà này bạo dữ, tuy không phải lần đầu được gái xinh bám eo nhưng mỗi lần được thì nó đều có một cảm giác khác nhau, thích thích, ngại ngại. Chả hiểu sao, cứ tiếp xúc với con gái là nó lại mất tự tin, chắc do cái vỏ bọc tự kỷ thời cấp 3 của nó. Ấy vậy mà với nhỏ Tâm thì lại khác, nó có cảm giác quen thuộc như biết nhau từ lâu rồi ý, nó đối với nhỏ chả ngại ngừng gì cả, hoàn toàn tự nhiên, và nhỏ cũng vậy... Thế nhưng nó không muốn nghĩ đến nhỏ nữa, sự xuất hiện của nhỏ trong cuộc sống của nó tạo dựng cho nó một thói quen, so sánh bắt kì người con gái nào nó với nhỏ. Không thể phủ nhận rằng, đâu nó lúc này đầy những hình ảnh dễ thương của nhỏ Tâm, nụ cười mê hoặc, cử chỉ, lời nói... Nó không thực hiện được yêu cầu của nhỏ..

"Không được! Tỉnh lại đi M, may quên em nói gì rồi sao, không được nhớ đến em, hay liên lạc với em nữa... Để em cố gắng học, để em thi vào trường mà.. Tất cả việc em làm đều là vì tình cảm em dành cho mà.. Và phía sau may bây giờ là một cô gái khác, không phải Tâm đâu... Đừng nghĩ ngợi nhiều, hãy xác định tình cảm của mình trong một năm đi..."

Dòng suy nghĩ của nó bị cắt đứt:

- Thắng lại đi nhóc, chị mua đồ chút coi...- Chị Huyền đập đập vô lung nó.
- Ô ơ... Dạ..- Nó tỉnh lại, kít phanh.
- Á...- Chị theo quán tính, up cả người vào lung nó, và nó cảm nhận được 2 cái gì đó...Eo ôi phê, thiện tai thiện tai...
- Nhóc đáng ghét, có tình hử?- Chị Huyền đấm đấm vào lung nó, cơ mà nhẹ hèu, kiểu tẩm quất ý.
- Ô có tình gì, chị bảo đừng mà?- Nó giả bộ ngơ ngác, mà nó cũng có có tình đâu, hi hữu thôi à, cơ mà.... Hehe.
- Sao không nói chị trước mà thắng gấp vậy, nhìn mặt nhóc gian lắm nha..- Chị nheo mắt. Cái bà hâm này, đi xe đẹp phanh cũng phải báo trước hả trời, mà sao không ai bảo nó thông minh nhỉ, toàn gian với ngô là thế nào? Đã thế phải trêu mụ này:
- Mà đừng lại thôi có gì dữ vậy chị?
- Thì chị đập vào lung nhóc á..-Cúi cúi lí nhí...haha, ngại rồi chết cái tội lắm chuyện nhá.
- Ủa đập vào có sao? Hay chị đau ở đâu à?-Lại giả bộ ngơ ngác..
- Thôi thôi, mệt nhóc quá.. Tò dẽ sợ, chị xử nhóc sau..

Nhóc cho chị xuống đi..

- Ô hay, đỗ xe từ nãy rồi, thì chị tự xuống chừ, đợi bế nữa hả..-Nó đέ mặt dê dê nhìn chị.
- Ồ ha, chị quên hihi... Mà nhìn cái mặt góm không kia, xạo sự chị oánh chét giờ..- Cười hồn nhiên dã man cái bà này, cơ mà đẹp .
- Thôi thôi, thê bảo em dừng lại làm gì thì làm đi lại còn.
- Úi quên, vô mua miếng biển đέ ngoài tuyển nhân viên...Nhóc đợi chị nha.- Chị bước vào cửa hàng, khuôn mặt không nhăn nhở khi nói chuyện với nó nữa, thay vào đó là một khuôn mặt lạnh băng với dáng đi rất quý phái..hazzj, thay đổi như chong chóng, đúng là con gái, rác rồi thật, chắc là làm thê để mặc cả cho dễ @@. Ngồi ngoài đợi, ngáp mấy cái, nó bắt đầu "công việc". Chị đẹp, cao nữa chắc cũng phải m7, nó được có 6máy mà đến vành tai chị, nó tự an ủi là chị đi dép cao. Tóc đen cơ mà cứ cong cong không thẳng, trông xinh lắm. Chị bước qua nó mới đέ ý, chị thơm thật, chả hiểu sao đứa con gái nào cũng có một mùi thơm riêng ý, nhỏ Tâm cũng vậy, chắc là do nước hoa... Mà nó lại nghĩ đến nh Tâm rồi, chán quá, lại so sánh... Tỉnh lại nào, không nghĩ nữa. Kia là chị Huyền mà.

Nó chỉ mới gặp chị thôi, mà cũng nói chuyện được nhiều như vậy, chắc là do cái tính trẻ con của chị, khiến chị dễ gần. Mới gặp, ai tin chị 23, tưởng chị kém tuổi nó. Vì trông chị khoảng 17 thôi, thê mà chị lại bảo trông nó giống lớp 10, nhục không thể tả được @@. Một lúc sau chị bước ra, với hai tay biển trên tay, nhìn thấy nó mặt chị lại bắt đầu nhăn nhở cách đây 1s là khuôn mặt 0 độ C:

- Nhìn gì, mà ngăn người ra thê?-Chị quơ quơ tay trước mặt nó.
- Ớ..không, thôi về chị.
- Hihi, chắc nhóc lần đầu tiên được nhìn thấy người xinh như chị à?- lũ con gái, sao hay có câu này ghê, tự tin góm, cơ mà chị xinh thật.
- Èo..
- Ý nhóc là sao, chị không xinh à?- Sợ bà này ghê, hồn nhiên một cách đáng sợ.
- Không biết..
- Ủ thèm nói chuyện với nhóc tồ nữa, đi về thôi.- Chị xu mặt, xuống.
- Uhm.- Nó mặc kệ bả.

Chị ném cái biển vô rọ xe xong lại leo lên sau xe, nó bắt đầu đẹp tiếp.

Trên đường đi đông người, nhưng vì đi xe đẹp lên nó lách được, chị ngồi đằng sau thì cứ líu lo hát mấy bài của hàn quốc, rồi khen anh này, đẹp trai, anh này xinh giống con gái,

được một lúc lảm nhảm, xong lại hát @@ hồn nhiên dẽ sơ luôn cái bà này. Được cái giọng chị trong trẻo giống trẻ con, nó nghe cũng thấy hay hay, mặc dù chả hiểu chị hát cái gì. Được một lúc bỗng:

- Nhóc ơi, chị ước một lần được bạn trai đèo trên xe đạp, đi qua phố phường của HN... Hihi, lâng mạng không?..- Nó thì đang đau đầu với tiếng còi xe lên cũng không để ý gì chị nói mấy, liền ậm ừ:

- Ồ à lâng mạng ghê...
- Nè nè, nhóc nghe chị nói gì không zậy?- Chị túm túm lưng áo nó.
- Ồ thì... Đường HN lâng mạng chứ gì, nghe rồi.
- Hứ, nhóc tồ, ú thèm nói chuyện với nhóc nữa.- Thế sao vẫn nói kia bà.
- Rồi rồi, mà sắp đến nơi chưa chị? em mệt quá. Bảo giàn sao mà lâu vậy?-Thấy im im.
- Thôi xuống đất bộ vậy, em hết hơi rồi.
- kia kia..- Chị chỉ chỉ, giọng nghe phụng phịu.
- Đâu, cái quán hàng cây xanh leo, cửa kính kia á chị?
- Uhm, thấy đẹp không? Chị thiết kế á...hihi.-Lại nhăn nhở được luôn.

Đến nơi nó kít phanh luôn, chị đang cười thì đập mặt vào lưng nó.. Lại phê.

- Au... Nhóc khùng làm gì vậy!?- chị gầm lên.
- Thì đến nơi rồi, dừng lại, bộ tính đi đâu nữa hả chị?
- Hứ, lý do nè..- Chị véo nó vào mạn sườn.. Đau kinh.
- Ái... Đau, em có làm gì sai đâu.- Nó xoa xoa chỗ véo.
- Hừ, chỉ biết lợi dụng xong giả bộ... Sứ nhóc sau. Đi vào thui nhóc.

Đất xe đạp theo chị, thì thấy một anh ngồi giàn cửa:

- Vè rồi à Huyền, ủa ai đây?- Anh nhìn sang nó.
- Anh Vinh.. Đây là nhóc, em mới nhất được ở đường về làm nhân viên á...hihi.- Ồ nhất, không có tui bà mất túi rồi đó.
- Vậy à, anh cứ tưởng bạn trai mới chứ...haha.
- Hứ, anh trông đi xạo sự, kém em 5 tuổi á.
- Uhm, chắc sinh viên nhỉ, mà sao áo toàn vét giày thế kia cu?..- Hazzj, giờ mới nhớ đến cái áo, bẩn hết cả rồi, tiên sư thằng cướp.. Đang tính trả lời anh Vinh, thì:

- Hồi nãy đi mua biển, em bị cướp á, may mà có nhóc này, không thì em mất túi rồi đó anh...hihi- Thé mà vẫn nhăn nhở được, sơ thật.
 - Hả? Rồi có sao không? Anh bảo rồi để anh đi cho mà không chịu, cứ đòi đi. Cu này bị đánh à? Nặng không chịu mày.
 - Dạ, vâng không sao anh ạ.-Đau muốn trào ruột ra, ở đó mà không sao. Cơ mà có chị lên oai chút @@.
 - Hihi, thì đi cho biết, em mới lên mà..
 - Anh cảm ơn cu nha, anh là Vinh anh họ Huyền, nó trong Nam mới ra, mở quán nên anh ra trông giúp, mà chú tên gì?
 - Đúng đúng, nhóc tên gì, từ nãy không nói cho chị biết á.- Bà mải làm nhảm, có hỏi đâu mà nói.
 - Dạ em tên M.
 - Chú là sinh viên à?
 - Vâng.
 - Uhm thế thì cứ ở đây làm việc nhé, có gì kêu anh giúp, không phải ngại đâu, quán mới mở mà.
 - Vâng, em cảm ơn.
 - Ủ, mà biển đâu con bé kia... Để anh dính chữ nào?
 - Ngoài xe nhóc M đó an Vinh.
 - Ủ, hai chị em vào đi, để anh trông cho.
 - Vâng.
 - Hihi, đi nào nhóc..-Chị kéo tay nó, mở cửa kính bước vô. Bà này sống vô tư thế này bao giờ mới ngại nhỉ?
- Phải công nhận quán rộng thật, bàn ghế thì nhiều mà bày la liệt quanh quán, 2 đứa con trai và 1 đứa con gái đang xếp lại, chúng nó quay ra nhìn nó với chị:
- Hi, chị Huyền về rồi à, ủa ai đây, bạn trai chị hả, baby thế hihi..?- Một nhỏ trông trắng trẻ quay ra hỏi chị, cười híp cả mắt.
 - Ồ, bạn trai chị á? Bé Mi mà cưa, chị oánh chít nghe chưa...hehe?- Ồ, gì vậy trời, bạn trai gì ở đây?
 - Ui em hông dám đâu, hihi... Mà anh bao nhiêu tuổi vậy- Nhỏ Mi quay sang nó.

- Mình 18.
- Hở?? Kém chị Huyền 5 tuổi?
- Uhm, mình đến làm thêm thui, chị Huyền đứa đó bạn.
- Haha, điêu nhá, giờ em được cưa chua chị Huyền?- Chả có ý tứ gì hết, muón cưa anh á, còn lâu cỗ thụ rồi .
- Xì, cho bé Mi đó, nhóc khùng này chị chả thèm..- Làm như tôi thèm bà quá ý. Cơ mà từ nãy cũng lạ, hai thằng đực còn lại chả ý kién gì, cứ cắm cúi kê với xếp làm nó thấy hơi áy náy. Tính chạy lại phụ thì:
- Nhóc M đi xem quán với chị.
- Ô dạ...
- Dạ gì? Đi nào.
- Vâng.-Lại lóc cúc đi theo chị đi quanh quán

Chapter 18

Đi hết quán mới biết, quán của chị Huyền Không phải rộng, mà là quá rộng... Đằng trước là cái chõ nó với chị đang đi, còn một khu kiểu vườn đằng sau nữa để khách ai muốn yên tĩnh thì ra, hai chõ đều thông hết với quầy thanh toán, quán rộng thế này mà có mỗi 4 nhân viên @@. Bóc lột sức lao động là cái chắc:

- Quán rộng quá chị, ơi.
- Uhm, làm lâu rồi, giờ chị về mới mở á nhóc.

Rồi chị dẫn nó đi tiếp... Sau một hồi tham quan quán thì nó cũng biết tất cả các khu, phòng bếp, WC.. Rồi thì cũng quen thôi. Mặc cho chị Huyền cứ luyên thuyên giới thiệu, nó thì đứng ngó ngó cái khu vườn phía trong, nó thích làm trong chõ đó.. Thôi kệ xin chị Huyền sau, ra ngoài giúp mọi người kê đà:

- Em ra giúp mọi người nha chị?
- Thôi, nhóc về đi, quần áo bẩn hết rồi kia, mai mới phải làm.
- Mai khai trương rồi, mà còn chưa xong thế này thì làm thế nào được. Chị cứ để em, không sao đâu.
- Hihi, vậy ra xếp với chị nào nhóc...- Hết khách sáo luôn @@.

Chị với nó ra thì mấy đứa kia cũng chưa kê xong, vì nhiều quá, nó đành nhảy vào phụ, mà cũng lạ, hai thằng kia kê cùng mà chẳng nói năng gì cả. Chắc không thích nó, còn nhỏ Mi cứ một lúc lại nhìn nó cười cười, cái kiểu cười híp hết cả mắt của nhỏ đáng yêu thật đấy, cơ mà vô duyên thế thì yêu không đáng. Hì hục kê mãi đến 6h mới xong, Xẩm xẩm tối rồi, nó cũng mệt vì cả sáng được cái bánh mì với chai nước. Đành bảo với chị là nó về:

- Chị Huyền, em về nhé mai em sang.
- Thế mai nhóc tính làm sáng hay chiều zợ?
- Chắc em làm ca chiều thôi, sáng em phải học rồi chị.
- Vậy sáng mai không qua được cái bánh mì với chai nước?
- Dạ mai em lên trường nhận lớp rồi.
- Uhm tiếc ghê, mai chị khai trương.
- Không sao mà chị, chiều em qua làm luôn.
- Đành thế vậy, giờ nhóc về hả?
- Vâng, em về thôi muộn rồi, bõng:

- Uc...uc..- Ôi đói quá, cái bụng nó sôi, nhục ơi là nhục, trước mặt chị Huyền mới đau.
- Hihi, góm chưa, tội nhóc quá, ăn được có cái bánh mì..hihi, nãy giờ chị quên, nhóc đợi chị xíu nha.- Chị nói xong chạy vô phòng bếp, để mặc nó ngại ngai, ngờ ngơ nhìn chị, Nhỏ Mi ở đâu chạy lại chỗ nó, hai thằng kia thì không thấy nữa, chắc về rồi:
- Cậu là sinh viên hả?
- Uhm.
- Tớ cũng thế, bằng tuổi cậu luôn, tớ tên Mi, cậu tên gì?
- Tớ tên M.
- Thế nhà cậu ở đây à?
- Không, tớ dưới quê.
- Ở đâu...?- Nhỏ đang hỏi thì chị ra, may quá, đã mệt rồi còn hỏi nhiều, nhỏ nhìn thấy chị thì cười cười:
 - Bé Mi tính cưa thiệt đó hả...hihi?-Chị nháy mắt.
 - Dạ không chị ơi, em hỏi han chút thôi mà,...hihi.
 - Ờ ha, nhóc tò này ai mà thèm, hihi.. Mi nhỉ?- tò à, đây biết nhiều thứ lầm đấy nhá, tuổi 18 đừng coi thường. Nhỏ Mi vâng nhẹ, xong đứng dậy quét căn phòng, cười cười.
 - Nhóc M..
 - O, dạ..?
 - Cho nhóc nè..hihi.-Chị chìa một bọc màu đen trước mặt nó.
 - Gì vậy chị?
 - Bánh kem, lúc sáng chị mua chưa kịp ăn, giờ cho nhóc đó... Thấy chị tốt hôn?hihi.-Ờ tốt, bà không ăn mới cho tôi, tốt dã man.
 - O sao lại cho em?
 - Thì thấy nhóc đói, với lại cảm ơn nhóc vụ lúc chiều hen...- Một cái giá quá rẻ cho việc cản được thằng cướp, cơ mà đang đói nên..
 - Vậy em xin.
 - Góm, sướng thấy mồ cồn giả bộ.
 - Hi..dạ thui em về nha.
 - Hihi..nhớ chiều mai đến nhá nhóc con.

- Vâng.-Nó cũng quay ra chào nhỏ Mi. Nhỏ vẫn chỉ cười cười, chắc con này uống lòn thuốc rồi, mà nó tính ở đây qua đêm hay sao ý, cứ cắm cúi vào quét, mặc dù quán đã sạch đẹp lắm rồi. Nhưng thôi kệ, chả quan tâm, về đã. Ra cổng thì thấy anh Vinh đang hút thuốc, chào anh rồi xin lại cái xe đi về. Để ý thấy có mấy đứa cứ nhìn nhìn cái biển tuyển nhân viên, chắc tính xin vô làm, tốt quá. Mà giờ mới để ý, quán cafe này dưới chỗ phòng trọ nó có một đoạn, thành ra từ chiều bà Huyền chỉ đường đi một vòng tròn, hazzj chắc mới ra HN nên không biết, đúng là...

Về đến căn phòng thì nó nằm phịch ra giường cho đỡ mệt một lúc xong đi tắm. Mồ hôi đát cát làm nó ngứa ngáy khó chịu, tắm xong mới thấy sảng khoái. Cũng chưa nấu cơm, thôi thì ăn bánh chị cho đỡ đói mai tính sau. Vì sống một mình nên nó cũng chả để ý gì mấy cái chuyện này lắm, với lại bánh kem chị cho cũng nhiều, ăn no căng mà vẫn thèm. Ăn xong giặt quần áo, cho tiêu, rồi lại ngồi không tự kỷ chả biết làm gì. Đơ đơ một lúc lôi đàm ra chơi chán chê. Mệt quá ra khóa cửa phòng, VSCN rồi ngủ luôn mặc dù hơi sờm. Phần mệt phần đau lên nó ngủ say lắm, hôm ý hình như nó mơ thấy chị Huyền.."Một thằng khốn đà tình". Tiếng nói của một người con gái miên man, mị ảo em là ai vậy?

Sáng hôm sau dậy sớm, chắc do hôm qua ngủ sớm, dậy xong mới thấy đau ở bụng, hôm qua bị thằng cướp đạp

hôm nay mới thấy đau. Chán quá. Nhăn nhó ôm cái bụng ê ẩm vào VSCN, nó tính ăn sáng vì vẫn sớm. Chạy ra ngoài đường thì thấy tinh táo hắn, sáng sớm lên cũng không có xe máy, không khí trong lành, lại còn vào thu nữa chứ. Nó hít một hơi dài, hơi đau bụng nhưng cảm giác thật sảng khoái. Đi mua được gói mì về ăn, khổ nỗi không có bát đũa, đành bóp vụn xong nhai sống, rồi uống nước, mong nó chín trong bụng @@, mà công nhận thấy cũng no. Xong thì thay quần áo chuẩn bị đi học, nó chọn một chiếc áo trắng trường cấp 3 cũ, vì ba năm nó không cao to thêm được tí nào lên mặc vẫn vừa vặn, tính mặc cái áo sơ mi, nhưng ngày đầu thì cứ áo trắng học sinh cho lịch sự,mặc dù đã là sinh viên. Khóa cửa xong, phóng con xe cào càt tự tay mình mua lên trường cảm giác sung sướng pha chút tự hào, vì dù sao cũng là đồ đầu tiên mình tự kiếm tiền mua mà. Đường tầm này bắt đầu đông rồi, đa phần phụ huynh đưa con em đi học, nhưng cũng không ảnh hưởng đến nó, đi xe đạp lên lách tốt. Đến trường thấy cũng đông người, vào dựng xe trong bãi thì cả một hàng dài mới thấy một cái xe đạp của nó, còn lại toàn xe máy, nghiêm nhiên xe nó trở thành hàng độc, hehe, thấy vui.

Khổ sở hỏi han mãi mới vô được lớp, vào thì mọi người cũng đông rồi cơ mà chưa thấy giảng viên đâu. Nó chọn luôn cái bàn phía dưới, nơi lấp sau một nhóm con gái đang tán,

để nó có thể ngủ mà không bị bắt.. Hehe. Lúc sau thì ông thầy cùng mấy đứa đến muộn cõng vô, có một thằng vừa đến, tiến xuống chỗ nó:

- Tôi ngồi đây với ông được không,? trên kia thưa quá.
- Uhm, ông ngồi đi.
- Tôi tên Tuấn, ông tên gì?
- Tôi tên M.
- Uhm, ông ở đâu vậy?
- Tôi ở dưới HT.
- Cũng gần, nhà tôi ở ngay đây luôn, chả muốn đi học cơ mà obz lại bắt đi hazzj.
- Uhm.-Chắc lại một thằng công tử rồi, tóc tai dựng mà bóng lộn kia.
- Ông đỗ cao không?
- Cũng đủ điểm thôi.
- Mà ông lên đây với ai?
- Tui trợ một mình.
- Ghê..-Cứ thế nó và thằng Tuấn nói chuyện với nhau, chả hiểu sao con trai dễ thân thật, nó còn thấy thằng Tuấn giống thằng Long bạn nó. Mặc kệ cho ông thầy nói nói, dặn dò, thằng Tuấn ngồi tia gái, bô thằng mắt nết.... cơ mà nó vẫn để ý mấy đứa thằng Tuấn chỉ con trai mà..

Giờ nhìn xung quanh mới thấy, lớp nó cũng đông, khoảng hơn 100 đứa, Con trai con gái đồng đều, nhưng gái xinh thì có ít tẹo, hay chưa để ý hết nhỉ? Thấy mỗi hai nhỏ cùng tên là Linh, xinh xinh thôi, còn lại không biết. Vì nó ở cuối. Dặn dò chán chê nó cũng được tan:

- Hôm nào rảnh ông vào nhà tôi chơi nhé, ngay gần đây thôi.- Vừa vào lớp đã gặp được một thằng bạn thân thiện, vui thật.
- Uhm, cảm ơn.-Thằng Tuấn gật đầu rồi phóng xe đi.

Ra lấy cái xe đạp đi về thấy xe đỗ chổng chờ, bô mấy cái đứa vô ý thức. Đạp xe về qua chợ LB thì mua được cái bát, đĩa, thìa với mấy đôi đũa, tiền mọi người cho vẫn còn vì khi ở trọ cùng anh Cường có mất tiền mấy đứa, mua thêm chục gói mì bình dân dần cho rẻ. Tiền thì không phải nhiều, còn phải sống đến cuối tháng mà. Về đến phòng nó gõ mấy cái quần áo khô vào luôn, đun nước làm mì ăn, được cái bà chủ nhà cho mượn mấy đồ

nhà bà không dùng đến, kiểu như ám đun nước, phích, bình nước... Toàn nước, cơ mà đỡ khổ, còn thêm cái bếp ga mini nữa.

Ché mì xong nó ăn ngon lành, không thay quần áo, vì lười, nó nằm lên giường ngủ luôn đặt báo thức để chiều đi làm...

Chuông reo.. Tinh dậy vào rửa cái mặt cho tinh xong vác xe lên quán, đến nơi thì thấy quán có vẻ đông đúc. Anh Vinh vẫn ngồi ngoài đó, chở anh bây giờ có thêm hai lăng hoa to hai bên, mang băng rôn khai trương quán.

- A M, đến rồi à?

- Vâng, mọi người chắc bận lắm, thôi để em vào luôn.

- Uhm chú vào đi, tối qua tuyển thêm được mấy đứa nhân viên lên cũng bình thường chỉ có lúc sáng đông thôi, chủ yếu toàn khách của cái Huyền ý mà.

- Vâng.

Dắt cái xe đẹp ra bãi xong nó đi vào, không thấy chị Huyền đâu cả. Thấy mỗi nhỏ Mi đang đi loanh quanh chạy trà.

- Cậu đến rồi à? Vào kho lấy đồng phục đi, còn đúng một bộ của cậu đấy, thẻ nhân viên mình dính ở ngực áo luôn rồi đó.

- Uhm mình cảm ơn.

Nó thấy nhỏ Mi cười híp cả mắt xong lại chạy đi trà tiếp.

Chapter 19

Giờ thì nó biết nhỏ không uống lộn thuốc mà bình thường nhỏ toàn như vậy. Lắc đầu ngán ngẩm con nhỏ khùng, nó vào kho lấy đồ, đang lấy thì, thấy chị từ trong bếp bước ra, phòng mồm trọn má, hình như ăn phải cái gì đó:

- Em chào chị.
- Ủ...ú..d...ào cóc..-Nhìn chị mà nó buồn cười nhưng không dám cười.
- Ăn tham cái gì vậy.. Nuốt hết rồi nói. Nhìn chị nhai nhai, nhăn nhăn mà nó cứ nghĩ chị mới chỉ mười mấy, đáng yêu thật.
- Ưc..ực.. Phù phù, còn miếng bánh bở dở phí lên chị ăn nốt..hihi, ăn tham cái đâu nhóc á.
- Vâng..
- Mà sáng nay nhóc nhận lớp vui hôn?
- Không, ông thầy nói muốn ngủ luôn đó chị, chán òm, thế quán sáng khai trương sao chị.
- Hihi... Tốt nhóc ạ, toàn bạn bè người thân đến ủng hộ thui, cũng có một số khách mới nhưng không có đông.
- uhm, em vào thay quần áo nha chị.
- Nhóc vào đi, trên cái móc treo trong kho á.
- Vâng.

Vào thay xong thì thấy cái bộ này cũng đẹp, mình mặc trông ra dáng lắm, nhưng khổ nỗi cái chiều cao khiêm tốn, thành ra như bơi trong áo, thùng thình thùng thình. Bước ra thì chị Huyền vẫn đứng đó:

- Trông đẹp hen, mà hình như hơi rộng thì phải.. Đέ mai chị bảo bé Mi sửa cho nhóc nhá... Nhóc tồ, hihi.. Cao ghê.- Bà này đụng vào nỗi đau của nó đây mà, lại còn "cao" nữa chứ. Nó đánh trống lảng:

- Vâng mà em làm khu nào Chị?
- À ừ...chị quên, hôm qua tuyển thêm được vài người nữa, thành ra cũng kín rồi, có một khu mấy người chê ít khách sợ không có tiền típ, là vườn trong kia, nhóc làm không?

Sao lại không, nó thích mê ấy chứ, gần thiên nhiên, không ồn ào, đúng không khí ưa thích của nó, lại ít khách đỡ phải tiếp nhiều, bọn kia kém thật hehe...

- Chắc nhóc không thích à, hay để chị đổi cho nhóc chỗ khác nha.- Chắc chị thấy mặt nó ngơ ngơ ra.

- Dạ không đừng chị, em thích mà, chị cứ để em làm trong áy.
- Ủa thiệt hông đó nhóc?
- Thiệt mà, trong đây ít khách với lại cũng yên tĩnh, em đỡ phải chạy nhiều.
- Hihi.. Khôn ghê hen, thôi nhóc vào làm đi, chị ra xem mấy đứa làm ăn như thế nào.
- Vâng chị.

Chị đi ra ngoài, nó ngồi lại phía trong, khu giờ không có người mấy, thôi kệ, để ý ai kêu gì thì ra, nó vào quầy nói chuyện với anh pha chế, chắc chị tuyển rồi, mà hôm qua anh không có lên. Anh cũng thân thiện, nói chuyện dễ gần, cũng hỏi han nó này lọ.. Nói chuyện một lúc thì biết anh trước làm pha chế trên một quán bar, giờ về làm cho quán chị Huyền... Xong thì nó lại trở về cái khu của nó, kê lại bàn ghế, giờ thì khu hết khách rồi, chắc chiều tối mới đông. Nó chọn cho mình một cái ghế khuất sau của kính nhìn xung quanh quán, để ý thấy quán nó nũ thì nhiều mà có mỗi ba thằng đực kể cả nó, chắc tụi kia làm sáng.

Ngoài nhỏ Mi ra thì cũng có một con bé trông xinh phết. Hình như ở cái nhóm tối qua, vì trông quen lắm, nó ánh tượng với nhỏ này là vì nhỏ lùn hơn nó chắc chắn luôn, nhìn thấy rõ, hehe nhỏ chắc tầm 5mấy là cùng... Chứ như chị, thì ghê, mong sau này nó cao thêm một chút nữa, đến nhỏ Mi còn cao bằng nó chứ chả giỡn @@.... Đang thẩn thờ với dòng suy nghĩ với mấy đứa con gái hiện hữu trong đầu thì, có một bàn tay đập lên vai nó:

- Nè nè nhóc ơi... -Nó giật mình quay ra, hazzj hóa ra là bà Huyền.
- O...d..ạ..?-Nó ngơ ngác.
- Hihi, làm gì mà giật mình ghê vậy... Chắc có tật giật mình à nhóc con, đang nghĩ bậy hử..hihi?
- À không, em cứ tưởng ma gọi, giọng nghe như từ cõi khác ý.
- Nhóc này, muốn chết hả?-Xong chị véo vào tai nó.
- Au... Không, em có muốn đâu? Mà sao chị không ra ngoài kia vào đây làm gì?
- Ak, thấy có người ngồi mình chán quá vào nói chuyện cho họ đỡ buồn á?
- Thì em cũng thấy chị ngồi có một mình thôi mà?
- Ủ thì, thế mới vào đây nói chuyện với nhóc nè hihi..
- Tưởng có lòng tốt sợ em buồn chứ..
- Xí...tưởng bở ghê hôn, ai thèm quan tâm mấy người chi cho mệt?

- Có mỗi một người, đâu ra mà mấy hả chị.-Lại ngo ngác tiếp.
- Uy nhóc đúng là tồi thiệt mà, trong Nam người ta hay nói như vậy hết á.. Hihi.
- Thiệt hả, em biết đâu.
- Hihi.. Mà nãy giờ chị biết nhóc nhìn gì rồi nha nhóc con... Bé người mà ghê lắm nha.-Nó chột dạ.
- Thì nhìn quán với khách chứ nhìn gì nữa?
- Thiệt hông?-Chị nheo mắt nhìn nó.
- Thiệt mà.
- Bé Mi xinh không nhóc?
- Xinh chị ạ, mỗi tội cười vô duyên quá..-Thôi chết rồi, nhỡ mồm..
- Hihi, biết ngay mà, chối nữa đi nhóc, nhìn bé Mi còn giả bộ.-Mất hình tượng quá.
- Hihi.. Mà hôm qua chị tuyển được người mới hả?-Nó đánh trống lảng với chị
- Xí.. Biết rồi còn hỏi hả cưng, tính đánh trống lảng hả?-Sao bà này khôn dữ vậy trời.
- Đâu có đâu, thì em thấy mấy đứa lạ lạ, mà con gái hết á?
- Uhm, có mà, trong nhóm hôm qua mới tuyển có một bé xinh lắm nhé nhóc hihi...
- Ai vậy chị?
- Khiếp, nhìn cái mặt háo hức góm không kia?
- Tò mò chút không được à?
- Thì bé mặc áo trắng thấp thấp kia kia nhóc..hihi, trông baby dễ sợ luôn đó nhóc.-Chuẩn luôn nó đoán trúng phóc, nhỏ này dễ thương thật.
- Tên gì vậy chị?
- À bé ý tên Yến nhóc ạ hihi... Tính tìm hiểu à, ghê nha.
- Thôi thôi xin chị đây, đi ra ngoài kia quán tụi nó đi kia.
- Hứ từ từ đã nào, mai nhóc phải để một cái hồ sơ thông tin của mình cho chị nhá.
- Để làm gì ạ?
- Thì quản lí phải biết chút thông tin kiểu họ tên đầy đủ hay tuổi tác, ngộ nhỡ nhận người chưa đủ tuổi lao động thành ra bóc lột à, hihi.. Mọi người nộp hết rồi mình nhóc thu iá.
- Rồi rồi, đi ra đi không ngoài kia loạn á.

- Hứ dám đuổi chị à, định ngồi một mình ngắm mây bé ngoài kia chứ gì hihi..
- Đâu có đâu, toàn nghĩ linh tinh.
- Xí, thôi chị ra đây.
- Vâng..-Chị đi ra, xong tự nhiên quay vô:
- À mà nhóc ơi.
- Gì nữa, sao chưa ra?
- Nhóc cho chị số điện thoại đi, tiện liên lạc hihi..
- Rồi đây.

Chị lấy xong rồi đi ra quầy. Lúc sau cũng có vài khách đến, nó chạy trà với đùa nước, vì trước làm ở quán ăn lên cũng quen, được cái nhanh nhẹn, tuy khách vắng nhưng có mình nó lên cứ phải chạy liền lúc, xong xuôi mới nghỉ được. Nó xin chị Huyền làm luôn ca kế tiếp vì nghĩ tối về cũng không làm gì cả. Đến tối thì mới đông, khiếp thật, cái chõ nó được cái yên tĩnh với đèn ít, thành ra bao nhiêu đôi vào uống nước với tâm sự làm nó chạy lung tung hết cả lên, bây giờ bọn ca chiều về rồi bọn ca tối đến, nhưng chả hiểu sao nhỏ Mi vẫn chưa về đôi khi còn vào giúp nó nữa, nó cũng chỉ biết cảm ơn. Dù sao đây cũng không phải là ca của nó chỉ là rảnh thì giúp quán thôi, thành ra nó muộn về cũng được, đợi vắng khách tí nó cũng bảo chị Huyền đi về, tầm này cũng muộn, chắc về làm gói mì tôm rồi đi ngủ.

Dắt cái xe ra cổng chào anh Vinh, đẹp xe về, tối nay đẹp thật, mát mẻ lại còn nhiều sao nữa, chắc mai lại nắng to. Về đến phòng, nó tắm giặt rồi ăn mì. Ngồi chơi đàn chờ tiêu bụng chút, rồi đi ngủ. Lại hết một ngày.

Sáng sau dậy thấy hơi ê ẩm chút, chắc hôm qua chạy đi chạy lại nhiều. VSCN xong nó đi học luôn vì dậy hơi muộn không kịp ăn sáng.

Đến lớp cũng chả có gì đặc biệt. Lại thui thui xuống cái chõ cuối lớp, Thằng Tuấn thì nó đến từ bao giờ rồi, khéo cả lớp này mình thằng này biết nó mất. Ngồi học mà ông con Tuấn cứ chỉ trỏ, nhận xét con này con kia, bó cái thằng mê gái... Nhưng mà thằng này cũng thuộc dạng đẹp trai, mà trông cũng công tử nữa, chắc gái mê đầy, chả bù cho nó đã già còn lùn mẫu, hazzj nản..

Tan thì nó đẹp xe ra chợ gần đó mua phần cơm, dạo này ăn mì nhiều cung ngán với lại không có rau. Ăn xong làm cái hò sơ cho chị Huyền rồi ngủ, chiều lại dậy xuống quán. Dắt cái xe đẹp vào mà anh Vinh cứ bảo:

- Để anh dắt hộ cho.
- Thôi em cũng là nhân viên chứ có phải khách đâu.

Anh xuôi xì cho nó dắt, vào chào hỏi mọi người xong rồi đi thẳng vô kho lấy đồ. Đến khu thì lại vắng khách như thường, nhỏ Mi vẫn thế, cười cười nhìn nó, sợ thật. Còn nhỏ Yến lau lại mấy cái bàn nước..Nó để ý chị Huyền gọi cho ai đó, xong chị đi khỏi quán luôn, nó thì kệ, xong cứ ngân ngơ nhìn quán, tiếng nói, tiếng nhạc, tiếng nước..

Tạo cho quán một vẻ thanh bình, riêng khu vườn của nó hoàn toàn tĩnh lặng, trái với không gian ngoài kia.. Lúc sau chị Huyền về, nó nghe thấy tiếng chị:

- Vô đây mấy con mắm, chị ra mở quán mà khai trương không thấy đúra nào là sao?
- Thì bọn em bận học mà.- Một giọng nói tinh nghịch rất quen.
- Uhm, thôi vào đây cho thoáng mấy đúra.
- Dạ.-Chị dẫn theo ba đúra con gái vào khu nó, Một đúra thì xinh cắt tóc ngắn ngang vai quần áo trông có vẻ rất cá tính, mặt thì hiện hữu một nụ cười, một đúra thì phải nói là đẹp, nhỏ này mặt lạnh băng cao nhất nhóm đó có giàn cao gót chắc 10cm mắt, nó ẩn tượng với nhỏ là mái tóc dài tới eo nhưng nhuộm màu gì trắng vàng sáng lấp lánh, đúng như tây vậy. Còn lại thì.. Nó giật mình, mái tóc đen óng mượt, đôi mắt nâu tinh nghịch, dáng vẻ đầy đặn dễ thương....

Phải!

Không thể tin được.. Đó là nhỏ Chi!!

Chapter 20

Nghé tiếng chị Huyền dồn mấy đúra vào khu mình, nó chạy vô quầy lấy trà như bình thường, ngờ đâu lại thấy nhỏ Chi...hazzj, cái HN này tuy lớn mà nhỏ thật @@. Nó cứ tần ngần trong quầy chưa muôn ra, mà nghĩ lại việc gì phải thế nhỉ, cứ ra như bình thường, dù sao người ta cũng là khách mà, chắc gì nhỏ Chi nhớ nó là ai? Đang độc thoại nội tâm thì bà Huyền đi vào:

- Nè nhóc, làm gì mà ngạc ra vậy? bị mấy đúra em chị hút hồn rồi à...hihi?-Cũng phải thôi, mấy nhỏ cùng đẹp thế này mà ở gần thì khéo khi đọc hết quyển kinh bồ tát nhìn mặt mấy nhỏ xong quên luôn cái quyển mình vừa đọc là gì cũng nên? Nhất là con nhỏ Tóc trắng trắng vàng vàng (sau này mới biết là bạch kim @@), nhỏ có một sức hút cực mạnh với nó, từ trước đến nay nhuộm tóc thì nó thấy nhiều cơ mà chưa thấy ai nhuộm hết sạch như nhỏ, nhất là với mái tóc dài quá eo. Nhưng kê, nhuộm là nhuộm, đẹp cứ đẹp, nó chả thích, kiểu này chắc là ăn chơi đua đòi thôi.

- Nè nè tỉnh chưa,..hihi?- Chị Huyền quơ quơ tay trước mặt nó.. Cái bà này, như đúng rồi ý.

- Làm gì thế, tránh ra cho em đi phục vụ nào, tỉnh mới đơ cái gì?

- Xì, tưởng chị đây không biết hử, mặt đỏ chót rồi kia, trông xinh quá...hihi?

- Nay nhá... Dẹp ra nhớ, tôi không có giỡn với bà à nha.

- Hihi, nhóc hâm, mê quá còn giả bộ... Mà cầm nhóc gọi chị bằng bà nha, trông chị già lắm, hử?- cái mặt trẻ con lại bắt đầu xuồng.

- Thôi xin người, cho em ra, tính để mấy nhỏ kia chết khát hả? Đang trong khu em đó.

- À..uhm chị quên, hihi.. Ra đi chị làm mối cho, em chị hết đó hihi.

Nó bê khay trà ra, bà Huyền lóc cúc chạy theo.. Ra đến nơi, nhỏ Chi với nhỏ tóc ngắn cá tính đang nói chuyện với nhau, còn nhỏ tóc bạch kim thì im lìm, khuôn mặt không chút cảm xúc ngó ngó cái điện thoại. Giờ mới để ý, chả hiểu sao nhỏ tóc ngắn ăn mặc cái kiểu gì, áo cộc bò, quần cũng bò, cơ mà bó sát... Nên... Tôi lỗi.. Quá, mà quần nhỏ còn có bao nhiêu vết chém tả tơi ngang ngang, hở cả da đùi trắng phau ra. Ăn mới chả mặc , rách còn hơn cả nó (Mãi sau mới biết mốt @@), ra đường thế này chắc đốt mắt người đi đường quá. Còn nhỏ bạch kim mặt lạnh mặc một bộ váy đen, đến gần đâu gói chút, cũng vẫn hở cái chân trắng phau, nhỏ nhắn, dài miên man... Hazzj, ước gì mình cao được như nhỏ.Nhỏ Chi thì vẫn thế, quần áo đơn giản, người nhỏ đầy đặn, đẹp đúng kiểu giản dị người con gái Việt Nam, nó thích mẫu con gái như này (Nhưng không phải nhỏ đâu nhá), phân tích trong đầu thế thôi, 2 nhỏ vẫn tám. Đặt ba cốc trà xuống,:

- Dạ, mấy chị dùng gì à?- Phải lịch sự.- Nhỏ tóc ngắn ngược lên nhìn nó, cười tít mắt.. Dẽ thương thế thì ai mà chịu được hả trời?

- Nhân viên phục vụ kém, ra lâu quá, gọi quản lý ra đây..- Thôi xong rồi, thú dữ, ngại quá đi mất. May mà bà Huyền ngay đằng sau:

- Chị đây... Bé Ly làm gì dữ vậy..hihi?

- Quán mở mà thế đó hả? Mà chị Huyền kiém đâu ra nhóc nhân viên này vậy, baby thế.. Đến tuổi đi làm chưa...hihi?- Con nhỏ này, mày có phải dìm tau khiếp thế không?, không biết nhỏ bao nhiêu tuổi mà phán ghê thiệt?

- Băng tuổi bé Ly đó... Sao thích hả? Chị mai cho nhá..hihi.? - tưởng giõn, mà bà này làm thật, ngại không chịu được. Mấy người nói uống gì đi cho tôi còn vào, làm ơn!!

- Ủa thiệt hả, em không thèm nhá... Cơ mà cũng baby phết nè chúng mày, hihi.- Con nhỏ mắc dịch, ai cần nhỏ nhận xét chứ... Dứt lời, theo đúng quán tính của sự tò mò.. Hai nhỏ kia ngược lên nhìn.. Nhỏ bạch kim rời mắt khỏi điện thoại, hướng hàng mi đen cong cong lên phía nó, và chạm vào ánh mắt nó. Nó cảm thấy ánh mắt nhỏ rất lạ... Không thể diễn tả được ánh mắt này là thế nào, nhưng nhỏ đẹp, nhất là ở con mắt băng giá... Nhung nó không thích..

Nhỏ Chi thì ngược lên nhìn thấy nó:

- O... M???

Nó chỉ biết cười gượng.

- Ủa, bé Chi biết nhóc M à?- Chị Huyền quay qua nhỏ Chi.

- Vâng, trước hôm lên em đi cùng xe khách với M, cùng quê luôn mà chị.. Hihi.- Khuôn mặt ngạc nhiên giờ thay vào đó là giọng nói và con mắt nâu tinh nghịch hướng về phía nó.

- Đây là người mà tao kể với chúng mày nè..hihi, thấy sao?- Nhỏ này kể gì vậy trời, mong không phải kể xấu.

- Thảo nào.. Suốt hôm ý cứ nói nhiều ơi là nhiều.. Được đó hihi.- Nhỏ Ly cười híp mắt với nhỏ Chi.

- Mày thấy sao Phương anh?- Nhỏ Chi quay qua nhỏ tóc bạch kim.. Đổi được cái gật đầu, rồi nhỏ đó lại cắm vô cái điện thoại, vuốt vuốt.. Khinh nó thì khinh vừa vừa thôi chứ, đồ cây mình đẹp mà khinh người.

Mà nghĩ cũng lạ thật, ra hỏi nước mà đứng nãy giờ cho mấy con nhỏ nhiều truyện nhện xét, nó đành:

- Dạ, mấy chị dùng gì, để em đi lấy a.- Vẫn phải lịch sự với khách hàng.
- Trộ ôi, ngoan quá nè tụi mày... Cho chị một càphe sữa...hihi.- Con nhỏ Ly lên tiếng. Ghét không chịu được.
- M cho mình giống Ly nhé, Phương Anh mày uống gì?- Nhỏ Chi quay sang nhở tóc bạch kim.
- Một càphe đen..- Một giọng nói trong trẻ cất lên. Ôn tròn, tưởng nhở này câm... Đẹp mà câm thì tội lăm... Mà quái lạ, ba nhở này cùng uống càphe, ngon lành gì thứ nước đen xì đáng ghét đó chứ, lại còn càphe đen siêu đáng... Nó chỉ thích uống nước lọc thôi..@@
- Dạ vâng, mấy chị đợi em chút.- Nó quay vào quầy.. Để ý thấy bà Huyền từ nãy im lặng vì ngạc nhiên, nó đi cái là vô bàn mấy đứa kia ngồi nói chuyện... Nó nghe lỏm được đúng 2 từ " Nhóc M.."

Đợi anh pha chế xong thì nó đem ra:

-Hihi... Tò tháy sợ luôn..- Bà Huyền kể xáu nó... Biết ngay mà. Mấy nhở này nghe kể xáu nó thì có vẻ chăm chú.. Ngay cả nhỏ Phương anh cũng bỏ điện thoại xuống nhìn chị Huyền.. Nhở này nó để ý là mặt trái xoan, cầm nhẹ, môi hồng trông không chế được điểm nào, mi thì con vút, da nhở có khi còn trắng hơn da nó, làn da mà nó tự hào là mang của mẹ.. Cũng phải thôi, ăn rồi ở nhà làm đẹp đứa nào chả thế.. Nhưng cũng phải kể đến nhỏ Ly, nhở này toát lên vẻ hấp dẫn phong cách lạ thường... Hazzj, thiện tai.. Lại nghĩ bậy rồi, nhưng nó vẫn không có thiện cảm với hai nhở. Còn với nhỏ Chi thì nó có thiện cảm hơn, gấp trước rồi, cả nhỏ Chi giản dị. Nó tảng hắng rõ to vì biết bị đem ra nói xáu:
- Dạ mời mấy chị dùng a.- Nhìn bà Huyền băng ánh mắt oán hận rồi đi thẳng. Ra quầy , mặc cho chúng nó támt.
- Mấy nhở mới vào xinh thật cu M nhỉ.- Anh pha chế, nhìn vào trong khu cười cười.
- Vâng..
- Nhát là nhở váy đen, đẹp mê hồn..
- Bằng chị Huyền nhà mình không anh?
- Dĩ nhiên là không rồi, chú mày hỏi lạ...hehe, nó mà nghe thấy, thế nào cũng dọa trừ lương anh.
- Anh bảo mấy đứa kia xinh à... Tán đi, em ủng hộ, em biết tên đấy cần không?

- Thôi em ơi, nhìn mấy đứa này nhu cầu cao lắm, anh đi xe số, không phải xe tay ga... Anh là anh nhắm bé Mi rồi hehe. Cơ mà Mi nó kiêu thật, anh bắt truyện bao lần không thèm trả lời?
- Cứ từ từ rồi, khoai sẽ nhừ, cứ tiến đe, ai chử anh thì em ủng hộ.
- Chú mày được... haha, uống gì không M?
- Em không uống mấy cái này, em chỉ nước lọc thôi, tí vào bếp uống sau.
- Hở? Sao lại không uống?
- Em không thích thôi.
- Thế hả, mày dễ nuôi đây.. Haha.

Ngồi nói chuyện với anh pha chế một lúc thì thấy khát, vô bếp lấy cốc nước lọc uống, ra thì thấy, mấy nhỏ chuẩn bị về.. Cũng tốt, thu hút hết ánh nhìn của lũ con trai rồi còn đâu.. Cứ đi trà lại ngó một cái, đúng là mấy thằng bựa thế thì còn lầm việc cái gì nữa, căn bản nếu là nó thì nó cũng vậy.. Hehe. Máy nhỏ, đi ra đến cửa, chị Huyền đi sau tiễn, vẫn không ngót mòm nói, mỗi nhỏ Phương Anh là im im. Bỗng, nhỏ Chi quay vào thấy nó, thôi xong chắc nhỏ phát hiện nó nhìn trộm rồi, nhỏ đi về phía nó:

- Sao M không liên lạc với Chi?- Nhỏ này buồn cười, gặp nhau một lần thì liên lạc làm quái gì?
- Thì lúc ý không có điện thoại.
- Sao chị Huyền bảo M có rồi, bộ không muốn nói chuyện với mình à?- Chiêu xụ mặt lại phát huy, chiêu thức siêu nhất của con gái.. Nó lúng túng:
 - Không có đâu mà, tại có điện thoại nhưng mất số lên...
 - Ủa vậy à, mình cứ tưởng... Hihi, đứa mình mượn máy đi- Chìa cái máy đứa nhỏ, nhỏ rút điện thoại ra, to gấp đôi điện thoại nó, mỏng đét, vuốt vuốt chầm chầm.
- Xong rồi nè.. Có gì nói chuyện với mình nha.- Cái con nhỏ khùng, biết nói gì với nhỏ mà nói chử.

Nhỏ Ly ở ngoài chạy vào:

- Hai anh chị còn lưu luyến nữa hihi.. Đi về con m้า.
- Thôi mình về nha M.
- uhm.- Nó gật đầu.

- Chị về nha baby...hihi.- Ghét nhở Ly kinh người, nhưng vì phép lịch sự. Cũng chỉ gật đầu, kệ nhở. Quay vào làm tiếp, để ý thấy nhở Mi nhìn mình, không còn cười kiêu tăng động nữa, mặt lạnh như tiền. Thôi kệ, con nhở hâm này thì thay đổi như thời tiết ý mà, không quan tâm.

Chapter 21

Trở về với cái không khí yên ắng của khu nhà vùn, nó ngồi im lặng nghĩ đến những người con gái mà nó gặp, đâu nó dừng lại ở cái tên " Tâm ", không được... Nó lắc lắc cái đầu cho tan đi cái tên đó.. Một hành động như thằng điên.. Biết là nó không có tình cảm với em, nhưng sao mà nó lại bị ám ảnh vậy nhỉ... Có thể đó là lần đầu tiên nó được một người con gái thổ lộ tình cảm, chứng kiến một người con gái khóc vì nó, hay vì quá thương em chăng? Thôi không nghĩ nữa.. Nó đứng lên kê lại bàn ghế, lau lau, lau luôn cả bàn của mấy nhóc vừa rồi, một khoanh vệt caphe đen còn dính trên bàn, có lẽ lúc bê ra nó không để ý dưới cốc vẫn còn caphe.. May mà đúng nhở ít nói, chứ dính phải nhở Ly thì xong rồi..

Tâm chiều tối thì bắt đầu nhiều khách, vẫn là do cái khung cảnh lãng mạn, dẫn đến các cặp vô kín chõ, lúc đầu một 2 cặp không sao, lúc sau, đến một đống, khiến nó phải chạy khổ sở, nhở Mi lại vào giúp nó. Khuôn mặt vẫn nặng như trì chả hiểu sao:

- Cảm... Ôn Mi nha..
- Không có gì, cùng quán mà.- Đáp lại với một thái độ không thể lạnh nhạt hơn, khiến nó ngại. Đã giúp rồi thì vui vẻ mà giúp lại còn thế nữa hazzj.. mà lạ thật, sao nhở nay vẫn chưa về nhỉ, hay nhở cũng giống nó? Cứ thế nhở chạy bàn trong khu nó cùng nó mà không ra ngoài nữa, đưa mặt nặng đưa mặt thôn, may mà ít đèn, không khách mà nhìn thấy hai cái mặt này mang nước chắt đang uống thì phun ra quá.. Mà chị Huyền cứ loay hoay trong bếp làm gì từ nãy đến giờ nhỉ, nó tính xin về.. Nhìn mặt nhở Mi sợ quá, với lại cũng muộn rồi.. Lúc sau chị đi ra, mồm phòng phòng lên, bà này lại ăn vụng chắc luôn .
- Ủa, nhóc với bé Mi chưa về hả?
- Dạ chưa chị, vẫn còn khách mà.
- Mà sao bé Mi lại trong khu này vậy?
- ak, em thấy trong này đông mà bên ngoài vắng, nhìn tên này tội quá vào giúp ý mà.
- Hihi...hay từ mai bé Mi cùng với nhóc M ở trong này làm luôn, có mỗi mình nhóc M mà đông khách, mấy đứa kia thì nó xin ra rồi.
- Ô..?
- Ô gi mà ô, bé Mi thấy được không?- Chưa kịp phản kháng gì, bà đã nhảy vào mồm rồi.
- Dạ được chị, hihi..-mặt nhở Mi bỗng tươi ra nhanh một cách đáng ngạc nhiên, vừa như đeo chì xong giờ đã cười híp cả mắt. Người nhở kiểu như có hai chế độ hay sao ý. Mà

trong khu này có gì mà nhỏ lại vui đến vậy nhỉ? Nó không thích nhỏ lăm, giờ thì ngày nào cũng phải giáp mặt, chán thật @@.Nó chào chị Huyền rồi đi về, bỗng:

- Nè đi ăn với mình đi M.-Nhỏ Mi bỗng gọi nó. Trời sập rồi, nhỏ rủ nó đi ăn.
- Mình không đi đâu..
- Đi với mình đi mà..-Nhỏ lay lay cái tay nó. Sao tự nhiên lại thân mật vậy nhỉ, vừa mặt lạnh xong @@.
- Không.
- Tại sao? Cậu ghét mình à?
- Không phải.
- Thế tại sao, mà không đi với mình, đi đi coi như trả công mình giúp, hihi..- lại bắt đầu tăng động rồi.
- Mình hết tiền rồi..-Hơi ngại xíu nhưng thật là phải vậy, nhà vẫn còn mì tôm, với lại phải tiết kiệm cho đến cuối tháng.
- À, không lo, mình khao hihi.. Đi đi.
- Mình không thích, thôi về đây.
- O .. Này.. Nhỏ gọi với theo khi nó rảo bước nhanh ra cổng. Kệ.

Lôi cái xe đạp ra, chào anh Vinh rồi về, hôm nay oi thât, người ta ngồi đây ra hóng gió mà cây lá lặng như tờ, nó đạp xe dưới ánh đèn đường mà lưng áo ướt đẫm mồ hôi.. Đến nơi mở cửa căn phòng tối om ra, hầm hập như cái lò bát quái.. Nó đun ấm nước rồi đi tắm, sáng khoái thật, may mà quần áo hôm qua phơi khô rồi không chắc ở truồng mát, nó lại giặt xong ra ăn mì. Vẫn như một thói quen trước khi ngủ, vài bản nhạc sẽ giúp nó ngủ ngon hơn sau một ngày chạy bàn mỏi rã rời. Tiếng ghita lại vang lên trong căn phòng tro nhỏ.... Nó đi ngủ, mê man đến mấy lúc chiều,nản. Từ lúc lên, hầu như hôm nào cũng mơ thấy gái là sao nhỉ.. Thế thì còn học hành gì nữa.. Cơ mà cũng thích thật hehe.

Sáng hôm sau cũng chán chả muốn ăn, đạp xe lên lớp luôn.. Đến cổng lớp thì giáp mặt nhỏ Linh răng khẽnh:

- Hihi.. Chào bạn.
- uhm chào.- Xinh thật đấy, cười duyên thật đấy, nhưng chưa đủ làm nó lúng túng so với những người con gái nó biết. Nó để khuôn mặt lạnh hết cỡ về chõ, chử chả như thằng công tử Tuấn bên cạnh, sáng mắt lên khi thấy gái, mà quái lạ, thằng khỉ này hôm nào

cũng đến sớm thế nhỉ, nhà gần mà, được như thằng này thì nó sẽ ngủ cho sướng, tôi gì đi sớm, bỗng nó kèu kèu:

- Ông nè..
- Gi?
- Thấy em vừa nãy thế nào?
- Em nào?
- Em Linh, có răng khênh ông vừa gặp ở cửa lớp đó.
- Thì sao?
- Trông xinh không?
- xinh, mỗi tội răng hơi nhọn.
- Vãi ông, đứa nào răng khênh chả thế?
- Thế đi học hay đi ngắm gái?
- Gớm, ông bị bê đê à? Đừng bảo ông không thích gái xinh đó nha.
- Có thích chứ?
- Thế sao mà cứ không bàn về gái vậy?
- À, gái xinh như thế liệu có đến lượt mình không?
- À uhm nhỉ, dẽ có khi em ý có người yêu rồi.
- Thế, đừng mơ nữa học đi, thầy kia.

Ngồi học được một lúc, ông mảnh Tuấn lại bắt đầu:

- Không được! Càng nhìn em Linh tôi càng không kiềm lòng được ông ạ.
- Thế sao, tính lên tò tình luôn hả?
- Không.
- Thế không sợ có người yêu rồi hả?
- Cần thi đập chậu cướp hoa luôn, tôi không tin có thằng ngon bằng tôi hehe..
- Tự tin đấy, tí ra tò tình luôn.- Nó tích cực xui thằng Tuấn.
- Không, như thế nó cách mặt ngay.
- Thế thì ngồi đây mà ngắm, tôi học.
- Ông này.

- gì?
- Ông xin hộ tôi số em Linh đi.
- Nghỉ, tự đi mà xin.
- Tôi ngại lắm.
- Tôi không ngại chắc.
- Đi ông giúp tôi đi.
- Không.
- 2 tuần khao ăn sáng.- Thằng Tuân bắt đầu giờ trò mua chuộc.
- Nhịn quen rồi.
- 2 cháu càphe.
- Đây khoái uống nước lọc hơn. Khỏi mua chuộc, tự xin mới có lòng, chứ tôi xin nó tưởng tôi tán nó rồi sao?
- Ờ nhỉ ,ông nói cũng phải.
- Thé tán em này không tiếc em Linh kia à?
- Hehe.. Cũng biết cơ à, tưởng không quan tâm đến gái chứ.
- Tôi có đi tu đâu hehe.
- Cũng tiếc, nhưng thích em này hơn, vì có răng khẽnh.- Thằng này ngộ răng khẽnh rồi @@.
- Chắc đã được chưa?
- Chú cứ coi thường anh quá, rồi chú xem..hehe.
- Tiếc nhỉ, chiều tính đưa ông đi chõ có nhiều gái xinh cực, mà ông lại...
- Dạ anh M, em đùa tí, ở đâu hả anh..hehe.- Thằng này thay đổi thái độ nhanh thật.
- Ờ quán càphe tôi làm..
- ok.. Khoái rồi đấy, mà ông đi làm rồi cơ à?
- Uhm, không tiền đâu sống.
- Bố mẹ đâu?
- Có gửi nhưng một khoản thôi, nhà nghèo mà hehe..

- Thê hả, tôi thì toàn lấy tiền ông bà già tiêu, chắc hôm nào cũng đi làm thêm quá.- Được cái thằng này thật thà, công tử thật nhưng còn hơn ôi thằng ăn bám không dám nhận.

- Uhm, thôi học.

Lúc về thì thằng Tuấn lấy số điện thoại nó, bảo khi nào ra quán thì cho cái địa chỉ. Đạp xe về nhà, nắng rất căm mặt, thời tiết HN chán thật, sang thu rồi mà vẫn nóng. Về phòng, nó nghỉ chút rồi sang quán luôn, ở phòng thì nóng, với lại quán nó cũng có đồ ăn, đến đây ăn cho rẻ, có gì vào phòng thay đồ chớp mắt xíu rồi dậy làm sau. Đến nơi thì không phải anh Vinh mà một thằng khác làm bảo vệ:

- Dạ anh để em dắt ạ.

- Không sao đâu bạn, mình cũng là nhân viên quán mà.

- Uhm, mình mới đến không biết.

- Không sao.

Bước vào quán thì mát hơn hẳn, trong quán bật máy lạnh hay sao ý. Nó vào bếp để lấy thức ăn thì thấy chị Huyền với Cô đầu bếp đang ném thử một miếng bánh, chắc mới làm. Thấy nó chị ngạc nhiên:

- Ủa, sao nay nhóc đến sớm vậy? Đã đến ca của nhóc đâu?

- Cháu chào cô, em đến ăn trưa rồi làm luôn cho tiện, đỡ đi lại nhiều.

- Uhm thế hả, hihi..

- Thôi em ra ngoài ăn đây.

- Khoan, nhóc ở đây ăn bánh này nè..

- Thế sao được, bánh quán bán mà, thôi để em ra ngoài ăn.

- Không phải đâu, bánh này chị tập làm thử đây, nhóc ăn xong nhận xét chị nha hihi.

- Ô nhung...

- Hay là nhóc chê, chị làm dở hả.- Xụ cái mặt dễ thương xuống môi cong cong lên. Rồi xong, thua rồi.

- Đâu có, để em ăn, em cảm ơn nha.

- Hihi.. Nhóc phải vinh hạnh khi được làm vật thí nghiệm cho món bánh của chị chứ , lần đầu chị làm bánh cho người khác ăn đây..hihi.

- Lần đầu á, liệu ăn vào có sao không chị.- Nó trêu chị.

- Thế giờ có ăn hay không?

- O có...- Nó cầm thia chị đưa, xúc một miếng bánh mềm mềm vàng vàng ăn. Nó nhận xét, bánh hơi quá ngọt, nhưng rất thơm, mềm, tóm lại lần đầu thê là quá ngon rồi. Chị quan sát nó một cách cẩn thảng, đôi mắt ngây thơ mờ to, làn môi hồng hồng mím lại.

- Eo..- nó vò, nhăn mặt.

- Sao sao, nhóc được không?

- Bánh lạt, tanh chắc chưa chín trứng, lại còn sượng nữa, chả ngon gì cả..- Trêu tí hehe.

Mặt chị, như bánh đa ngâm nước:

- Tệ thê hả nhóc, sao nãy chị ăn khách mà.- Nhìn cái mặt buồn thiu, trông tội tội.

- Đùa chị thôi, ngon lắm hehe.

- Nhóc đừng an ủi chị, để chị bỏ đi, nhóc ăn cái khác đi.- cái mặt vẫn buồn thiu.

- Không tin ăn lại đi ngon lắm.-Nó xúc một thia, chìa ra cho chị.

- Thiệt hông đó?

- Thủ thì biết.

Chị ăn luôn:

- A.. A. Nhóc con bánh chị ngon thế này mà dám chê à? Ủ chơi với nhóc nữa. Giọng chị dỗi dỗi.

- Em trêu thui mà, ngon lắm, đừng giận em.- Mà thôi chêt, cái thia bánh vừa rồi là của nó, mà chị lại ngậm.. Thành ra... Cầu mong chị không để ý, không thì R.I.P M.

Chapter 22

May chị vô tư, nên chắc không để ý, vừa dỗi xong, mà giờ chị đã cười được rồi:

- Hihi, chị trêu nhóc đó, nhóc ăn bánh đi...-Chị đưa nó cái thìa, sau khi ăn thêm vài miếng nữa.

- À..uhm.- Nó còn hơi chần chờ.

- Sao vậy nhóc? Mà sao mặt nhóc đỏ thế kia? Nhóc óm à?- Mắt chị hiện lên vẻ lo lắng.

- Không, trong này hơi nóng chút, thôi.

- À hihi.. Hay ra ngoài kia nha.

- Dạ thôi, ngoài kia khách đông mà, em ăn đây.- Kệ ăn bừa đi, chị ăn chung thìa với nó được thì nó cũng ăn chung được chả sao cả. Thế là nó cứ tì tì chén hết cái bánh, lạ thật, thế nào mà càng ăn càng ngon.. Ăn xong vì quá no, nó ngửa bụng ngồi xuống ghế thở:

- Phù... Ngon ghê, cảm ơn chị nha.

- Nhìn nhóc ăn "ngon" thật hihi..- Hazzj, quan trọng gì, nó đã ăn thì không bao giờ phải giữ ý, tưởng trêu được nó á.

- Thì đúng là ngon rồi còn gì.

Bỗng chị không cười nữa:

- Nhóc ngồi yên!

Chị rướn người lên quét qua mép nó:

- Ăn bánh mà phần ai kem thế này hihi...

Hành động này của chị làm nó có một chút gì rung động và ngại ngùng. Nó không nói gì, hơi sững người nhìn chị. lần đầu nó được chiêm ngưỡng gương mặt chị ở khoảng cách gần thế này. Chị đẹp thật, ma mị và cuốn hút. Không gian như chìm trong tĩnh lặng, giờ này căn bếp chỉ còn chị và nó. Cô đầu bếp đi ra ngoài mua nguyên liệu mất rồi. Vẫn khoảng cách sát mặt như thế, đôi mắt long lanh thơ ngây của chị nhìn lại nó.. Làn môi cong cong hồng nhạt, toả ra mùi thơm của bánh Kem... Cảm giác này là sao? Tại sao lại cuốn hút đến vậy, bất giác nó hơi nhuộn người lên thì..

- Sao nhóc lại nhìn chị... Chắc chắn vậy?-Giọng nói bối rối của chị, làm nó tỉnh lại, thiếu chút nữa là chết. May quá dừng lại được kịp thời. Nhìn hai gò má trắng bóc của chị bắt đầu đỏ đỏ lên:

- À không, dính bụi trên tóc kia, em gạt đi cho.-Nó vò phổi phổi.

- Hihi.. Chị cảm ơn nha

- Uhm, thôi em ra kho nghỉ chút, đến ca gọi em nhé.-Nó muôn ra khỏi căn bếp càng sớm càng tốt, ngại thật.

- Uhm tí chị gọi..hihi-Có vẻ hơi gượng. Vào kho , nầm xuống cái ghế xếp lấp sau tủ đồng phục cho nhân viên. Khi đã chắc chắn không ai nhìn thấy nó, nó bắt đầu vắt tay lên trán nghĩ.. Cảm giác với chị vừa rồi là sao nhỉ? Mình thích chị chăng... Không, không phải!.. Chỉ là con trai thấy gái xinh ai chả vậy? Nó dẹp bỏ suy nghĩ đó bằng cái lý thuyết muôn thủa.. Rồi chìm vào giấc ngủ ngày, đúng là căng da bụng lại trùng da mắt @@@.

Đang ngủ thì, có cái gì động vô mũi nó, khiến nó ngứa ngứa, đưa tay lên mũi di di, sột soạt.. Mắt vẫn nhắm, lúc sau lại bị như thế, ngứa quá nó liền mở mắt ra.

- Hihi..-Nhỏ Mi đang cầm cái lá, cười híp mắt nhìn nó. Nhỏ này làm nó nhớ đến những sáng em gọi nó dậy, mỗi sáng một trò nghịch... Nó đã muôn quên mà.

- Đến giờ làm rồi M ơi. Chị Huyền bảo mình vào gọi M dậy...hihi, mặt ngủ ngô không kìa.-Một câu nói quen thuộc của em..hazzj, nhỏ này giống em hay là nó ngô thật nhỉ?

- Gọi không gọi tử tế được hơn à? Lớn rồi mà như trẻ con thế? Phải mặt tôi ngô đấy, giờ thì, tránh ra cho tôi vào!!- Nó không hiểu sao lại nói cáu với nhỏ, may trong này không có ai..

Nhỏ sững người, trợn đôi mắt lên nhìn nó, tắt nụ cười, mặt mếu mếu:

- Mì..nh m..ìn.. Chỉ đùa thôi mà.. Húc ..húc.. Việc gì cậu phải quát to.. Như vậy chứ.- Mắt nhỏ Mi đỏ hoe, nói xong chạy vụt ra ngoài.. Hazzj, chán thật, tự nhiên quát nhỏ, có lỗi quá.

- Ơ này...-Nó gọi với theo, nhưng không được. Chán nản, nó vào phòng WC, rửa mặt mũi cho tinh táo rồi thay bộ đồ nhân viên. Xong ra khu làm, thấy nhỏ Mi lúi húi lau cái bàn, mắt đỏ hoe, chạy lại tinh xin lỗi thì nhỏ bước sang bàn khác, chắc vẫn giận nó.. Thôi thì cứ làm việc bình thường đã có gì tinh sau.. Mà không biết chị Huyền đâu nhỉ, mong chị quên luôn chuyện lúc trưa, không thì chết vì ngại mất.. Nghĩ vậy thành ra hôm này nó làm cả hai người con gái xa lánh nó. Nó làm việc mà tâm trạng thật sự tồi tệ, mặt làm lí lại được sử dụng.. Nhỏ Mi thì không sụt sùi nữa mà giờ thấy nó thì đáp lại với một ánh mắt lạnh như băng.. Hazzj, chán càng thêm chán.. Kịch bản hai khuôn mặt tệ hại như hôm qua lại tái diễn, mong khách hàng chịu đựng uống nước mà không phun ra @@@.

Tâm xé chiêu thì khách lại bắt đầu đến đông, nó với nhỏ Mi lại tất bật chạy trà nước, tuy có thêm người nữa nhưng khách đông quá nên vẫn phải để người ta đợi, mà hầu như ai cũng đi cặp cả, thành ra hơi ngại. Chắc phải bảo chị Huyền tăng thêm người ở khu nó thôi.. Đến lúc tối thì hơi vắng chút, nó tính xin lỗi nhỏ Mi, đi về phía nhỏ, thì nhỏ không còn ra chỗ khác nữa nhưng mặt vẫn nặng.

- Mi nè.
- Gì?-Giọng có vẻ tức.
- Cho mình xin lỗi vì lúc chiêu nha.
- Tại sao M phải xin lỗi?
- Vì lúc ý mình đang ngủ lên có hơi bực chút xíu.-không thể để cho nhỏ biết rằng nhỏ làm nó nhớ đến Tâm được.
- Khó chịu thì cũng việc gì phải quát to vậy chứ?- Giọng nhỏ ấm ức, mắt lại bắt đầu đỏ.
- Thôi thôi cho mình xin lỗi mà..
- Chưa đủ chân thành.
- Mi đi ăn với mình nha?
- Hihi... Thiệt không?- Chế độ tăng động bắt đầu mở rồi, con gái đúng là thay đổi nhanh như chong chóng mà, đáng sợ thật.
- Thiệt, ăn xong rồi về.
- Đi liền hihi..
- Uhm, đi.

Ra đến quầy thì gặp chị Huyền.

- Ủa nhóc với bé Mi đi đâu vậy?
- Dạ tụi em đi ăn rồi về chị ạ.
- À hihi... Nhóc giỏi lắm đấy nha.
- Giỏi gì hả chị?-Nó ngạc nhiên, để ý nhỏ Mi cười bẽn lẽn mặt hồng hồng, gì vậy trời?
- Hihi.. Nhóc tồi, thôi đi đi.
- Vâng, à mà chị ơi.
- Sao nhóc?

- Khu em có hai đứa mà khách tối đông, chạy không xuể chị a.
- À hihi, chị cũng thấy vậy, lên cũng hỏi một số nhân viên, có thêm người nhận vào rồi nhóc..hihi.
- Ủa ai vậy chị?
- À, bé hôm nọ mới xin vào đó nhóc, tên Yên đó.. Kìa kìa... Yên ơi!-Chị gọi to.Nhỏ Yên ở đâu chạy đến chỗ nó với nhỏ Mi đang đứng.
- Dạ, chị gọi em.-Giọng nhỏ này cứ thanh thanh cao cao nghe thích thật, cơ mà người thì lùn, đến tai nó, tầm m60.. Giờ nhìn nhỏ Yên ở gần mới thấy, nhỏ trắng thật, mái tóc búi cao để lộ cái cổ trắng ngần, lơ thơ vài lọn tóc, còn má lúm đồng tiền chử. Nhìn nhỏ xinh chả kém nhỏ Mi là bao, được cái Mi cao hơn.
- Ủm, mai em làm trong khu sau vườn với hai bạn này nha.
- Vâng, chị..hihi.-Quay qua hai đứa nó.
- Mình là Yên, mai sẽ làm chung với hai bạn có gì giúp đỡ mình nha..hihi.- Con gái có má lúm có khác, lúc cười nhìn đáng yêu phai biết. Nhưng nó chẳng quan tâm lắm, chỉ gật đầu. Nhỏ Mi thì chào lại. Rồi bỗng nhỏ đẩy nó đi:
 - Thôi chào bạn, chào chị, em với M đi ăn đây.
 - O..
 - Đi!-Nhỏ đẩy nó ra cỗng.
 - Sao?
 - Sao là sao, tự nhiên đẩy người ta ghê vậy, đói quá à?
 - Không, thế thấy bạn ý xinh không?
 - Cũng xinh.
 - Thích rồi à?
 - Bộ cứ xinh là thích à?
 - Không.. Tại..tại.
 - Tại gì mà tại, giờ ăn hay vè?
 - Thì ăn, xin lỗi người ta mà như thế à?-Nhỏ xụ mặt xuống, lại cái chiêu cũ rích nhưng nó vẫn dính.
 - Thôi thôi mình xin, ai bảo tự nhiên cậu nói linh tinh, giờ ăn gì?

- Vào quán cơm kia ăn cho gần nha.-Hú hồn, may mà nhỏ không bao đi đâu xa, không thì cái xe đạp của nó chắc không chịu được nhiệt.

Sang bên kia đường, nhỏ gọi luôn hai suất, nó ngồi lau đũa thia cho nhỏ với nó luôn. Cái này thì thành thói quen rồi, khi nào đi với Tâm nó cũng vậy..hazzj, mà sao lại cứ nghĩ đến Tâm nhỉ, em bảo nó không được nhớ đến em mà. Lau xong thì cơm cũng mang ra, nó chia đũa với thia cho nhỏ Mi, nhỏ lại nhìn nó với ánh mắt ngạc nhiên:

- Thôi thôi ăn đi, nhìn gì ghê vậy, quen rồi đi với ai cũng thế hết đó.

- Thật à? Hihi..

Hai đứa bắt đầu ăn, bỗng nhỏ gấp mấy miếng gà vô đĩa của nó .

- Ăn giùm đi, mình không biết ăn cái này.

- À ừm..- Cho thì nó xin, tội gì, ở quê thì còn lâu mới được ăn nhé.

Nhỏ Mi này cũng lạ thật, ăn chậm như mèo ý, từng chút một, nó thì ăn xong lâu rồi, ngồi nhìn nhỏ ăn, Đúng là người đẹp thì làm gì cũng đẹp.. Nhỏ ăn mãi mới xong.

- Xong rồi, về chứ?

- Uhm về thôi, ở lại làm gì hihi.

Ra thanh toán nó định trả cho nhỏ, lấy lý do mồi thì nhỏ Mi nhất quyết không chịu, thành ra ai trả người đó. Nó với nhỏ đi dạo chút cho tiêu, nói chuyện thêm một lúc thì nó cũng biết nhà nhỏ ở đây, đi làm chỉ để lấy kinh nghiệm thôi.Xong hai đứa về quán. Nhỏ lấy luôn xe máy vẫy tay cười cười chào nó rồi phóng về. Nó cũng vào lấy cái xe đạp, chào anh Vinh. Về phòng trọ, được cái tối nay mát. Về đến nơi thì nó vào tắm xong đợi khô đầu rồi leo lên giường nghỉ, còn 6h gói mỳ với hơn hai trăm nghìn để sống trong 2 tuần nữa, không biết trụ được không? Thôi kê, ngủ đã tính sau vậy.

Chapter 23

Sang ngày hôm sau thì không có gì đặc biệt. Sáng dậy đi học, thôi thì nhịn vậy, không ăn sáng nữa, phải tiết kiệm. Đến trường mà vẫn hơi ngái ngủ, Gãi gãi mái tóc dài che kín cái trán của nó, bước vào bàn rồi ngồi xuống chỗ. Sở dĩ tóc nó dài vậy là do nó không mấy đi tiệm cắt tóc, để tiết kiệm bô nó thường cắt cho nó. Được cái ông khéo tay nên trông cũng được, không đến nỗi nào. Nhưng giờ ở đây gần 2 tháng chả ai cắt cho, thành ra tóc nó dài, cái mái thì gần che hết mắt rồi, trông cứ như thằng cô hồn ý.

Vừa ngồi vào chỗ, thì thằng Tuấn đã thúc vào nó.

- Gi?

- Ông bảo hôm qua gọi tôi sang quán ông làm mà, sao không gọi?

- Àk, quên mất.. Vói lại hôm qua gây với một đứa trong quán lên ngại.

- Thế à, mà đứa nào trai hay gái? Cần tôi giúp không?- Mặt thằng Tuấn bắt đầu nguy hiểm.

- Thôi xin, nó là con gái, nhưng làm hòa rồi. Bộ định tẩn nó mà dũ vậy?

- Thằng nào bướng với ông thì cứ gọi tôi, sợ quái gì? Mà con gái à? Xinh không?- Đúng là cái tật mê gái, không chừa được mà.

- Cũng được.

- Ôi thế à, cái "cũng được" của ông chắc là ok rồi, nhớ chiều nay nhé bạn hiền...hehe, ông mà để như hôm qua thì chết với tôi đây.. Hehe.

- Chết như nào, chiều không gọi nữa đây, làm sao?

- Ấy thôi, hehe.. Nóng này thế sư huynh, phải biết chia sẻ chứ.. Ăm ăn một mình là không hay đâu.. Hehe.

- Ăn cái đầm nhé.. Chiều mấy giờ rảnh?

- Từ 13h đến 0h huynh gọi lúc nào cũng được.. Hehe.- Đúng là thằng công tử, chả phải làm gì cả, sướng thật đây.

- Uhm, học đi.

Ngồi cày đến tầm trưa thì tan. Lại đạp cái xe cọc cách về, hazzj.. Chả hiểu đứa nào làm đổ xe nó mà cong cả bánh, đi cứ xệt xệt, thôi về phòng sửa sau. Đi trên đường mà nó cứ ngó ngó ngang dọc, đầu nghẽ linh tinh, chắc đói quá.. Đường lại đông, thành ra phải luôn lách phát mệt.

Về đến phòng thì thấy bình nước hết, lại vác sang đổi trả, lấy bình mới.. Mất thêm tiền rồi, lo quá.. Đến cuối tháng còn tận 2 tuần nữa hazzj. Về đun nước làm gói mì tôm ăn... Nghỉ chút rồi đạp xe sang quán luôn. Hôm qua phát hiện được chỗ ngủ lý tưởng, thoảng mát lại yên tĩnh... Chứ phòng mình thì ngủ không được, nóng quá. Đến noi thì gấp thằng bảo vệ hôm qua, biết mình lên nó cũng kệ... Vào gấp bà Huyền.

- Ủa lại đi sớm hả nhóc.. Hôm nay chị không có làm bánh nha..hihi?- Ôi giờ ơi, mong bà quên cái vụ bánh đi cho tôi nhờ. Mà nghĩ lại, nếu hôm qua nó tiến thêm chút nữa thì sao nhỉ? Nó với chị sẽ hôn nhau ư?? Chị sẽ đón nhận hay mặt nó nhận một cái tát... Mà cảm giác nó có với chị là sao nhỉ... Khó hiểu quá. Những cái ý nghĩ đó làm mặt nó nóng bừng lên.

- Sao vậy nhóc, không trả lời chị hả?- Chị chống nạnh.

- À.. À.. Đây, em đến ngủ nhờ quán mà, ở nhà nóng quá.- Nó bối rối.

- Vậy à hihi.. Nhóc muốn cứ đến, có gì đâu.. Mà sao mặt nhóc lại đỏ như thế kia..?

- À, không...em đi ngoài đường nắng quá ý mà.- Đành lấy cái lý do hôm qua.

- Hihi.. Trông thế này nhóc dễ thương lắm nha, má trắng trắng hồng hồn, xinh thiệt.. Lại mìn nữa chứ hihi.- Chị véo một bên má nó, hình như hành động này hơi thu hút người ở quán thì phải, bọn nhân viên cứ nhìn nó và chị. Vì quá ngại nên nó đành lẩn đi.

- Thôi thôi, trêu em hoài à, em vào ngủ đây.

- Uhm nhóc vào đi, có gì chị kêu bé Mi gọi nhóc.

- O đừng đừng... Chị ơi, để em tự dậy..- Chùa cái khoản để gái gọi dậy thế này rồi.

- Ủa sao vậy nhóc?

- À em không thích. Em ngủ đây. Nó phóng vào luôn kho, đỡ phải ở lại chị lại bắt giải thích nhiều, mệt người. Thay xong bộ quần áo dành cho nhân viên nó nằm ngủ trên chiếc ghế xếp, hình như bộ này vừa hơn thì phải, chắc có ai tốt bụng sửa giúp nó.

- M... M.. Ơi, dậy dậy.. Đến ca rồi..- Giọng tăng động của nhỏ Mi, đã bảo để nó tự dậy nhưng chắc bà Huyền lại kêu nhỏ vào. Ít ra thì hôm nay không có trò nghịch từ phía nhỏ Mi nữa..

Hơi oải, nó ngồi ngu tầm 5 phút. Nhỏ Mi ngồi cạnh nó bỗng đứng dậy, sờ đầu nó một cái rồi đi ra.

- Tóc dài ghê, Thôi mình ra trước nha M ngó hihi..-Lúc đầu còn hơi khó chịu một chút, nhưng nghe em gọi riết thành quen luôn, không thể phủ nhận rằng, nhỏ Mi làm nó nhớ đến Tâm.

- Ủ..- Vẫn đơ đơ chút.

Nhỏ đi ra một lúc rồi nó cũng đi ra. Vô WC rửa mặt cho tinh. Ngáp một cái rồi đi ra làm. Tâm này sớm, lên khu nó cũng vắng vắng thôi.

Ra thì cũng chỉ lau cho sạch bàn ghế thôi, hai nhỏ kia tiếp khách rồi. Nhỏ Mi thì lâu lâu vẫn nhìn nó cười. ĐIÊN THÌ ĐIÊN VỪA THÔI CHỨ, ĐIÊN HẾT CẢ PHẦN CỦA NGƯỜI KHÁC HẢ.. Lúc sau có khách đi vào, nó không để ý lắm, nhỏ YẾN nhanh nhau chạy ra tiếp... Đang đi trà thì vấp phải cái ghế nó đang lau dở..

- Cẩn thận!

- Á..- Nhỏ mất đà ngã cúi xuống, may nó đỡ được hai vai nhỏ, nhưng đầu nhỏ húc vào ngực nó đau ơi là đau, rồi trà đổ hết vào bụng áo nó..

- Au..- Nhỏ này vụng về thật, cái ghế người ta để gọn thế còn vấp hazzj..

- Ôi , mình xin lỗi.. Xin lỗi M nha..- Nhỏ rồi rít..

Ở gần thế này nó mới thấy, nhỏ YẾN thơm thật đây... Hình như con gái ai cũng có một mùi hương riêng... Chết thật, lại nghĩ linh tinh rồi.

- À uhm không sao đâu...

- Mình không cố tình đâu.. Mình xin lỗi mà.

- Thôi mình bảo không sao mà, ra trà đi.. Khách người ta đợi kìa.

- À thôi chết..

- Ra đi.. Mình dọn cho..

- Uhm mình cảm ơn M nha.- Ánh mắt long lanh của nhỏ hiện lên vẻ áy láy.

- Ủ.

Nhin nhỏ chạy ra mà nó buồn cười, chân thì ngắn mà cứ lạch bạch như con vịt. Dọn xong thì nó vào WC vắt cái áo, hazzj vàng hết cả rồi..

Ra quầy nó gọi nhỏ YẾN lại.

- Cậu với Mi chạy giùm mình hôm nay nhé, áo bẩn mình không chạy được..

- Được mà, không sao đâu, tại mình..
- Thôi thôi, có gì người ta gọi đồ thì để mình xếp, cậu chỉ việc đem ra thôi.
- Uhm.

Nhỏ Yến ra khu.. Một lúc sau nhỏ Mi chạy vào, mặt lại lạnh băng nhìn nó.. Quái lạ?
Mình hôm nay đắc tội gì với nhỏ này đâu ta, mới nãy còn cười cười mà?

- Sao cậu không ra làm?
- À mình bị ướt hết áo rồi, màu bẩn lấm sẹo ra khách người ta đánh giá nhân viên.. Hôm nay cậu với Yến giúp Minh một buổi nhé, mai mình làm bù.. Chán quá.
- Được đỡ người đẹp như thế thì còn chán gì nữa.. Thích thì ra mà làm, tôi không rảnh mà giúp.-Nói xong nhỏ đi luôn ra khu. Nhỏ này như điên ý, ai gây gì nhỏ cơ chứ, lúc nắng lúc mưa, chả hiểu thế nào nữa.

Nó cứ ngồi đây xếp đồ uống cho hai nhỏ, một thì tươi như hoa, một thì không cảm xúc.. Thành ra cảm giác của nó cứ chập chờn lúc vui lúc sợ. Tuỳ lúc hai nhỏ đi vào.

Ngồi buồn giờ điện thoại ra nghịch, tầm này khách vẫn vắng, chủ yếu uống ngoài kia hết rồi còn đâu.. Cầm điện thoại chơi tí thì nhớ đến ông mảnh Tuấn, đã hứa thì đành gọi vậy.

- A lo, tưởng ông quên tiếp..hehe.-Giọng thằng khỉ kia đều đều.
- Số.... Đương... Ở TL nhé muốn thì đến đi.
- Ô khoan.. Khoan... Ông ra đứng ngoài đi..
- Té.. Có mồm tự hỏi. Nó cúp máy luôn. Khoảng nửa tiếng sau thì chị Huyền đi vào khu nó hỏi.
- Nhóc ơi, có ai tìm nhóc kia, bảo là bạn nhóc á?- Chắc thằng khỉ Tuấn đây mà.
- Ô dạ để em ra..
- Mà sao nhóc lại ngồi đây... Trốn việc à hihi?
- Đâu có đâu, em bị đồ trà vào người, áo ướt rồi không ra ngoài được.. Để hai người kia làm, mai em làm bù.
- Uhm , thôi nhóc ra đi, để người ta đợi kia.
- Dạ.. Mà chị ơi, ai làm áo cho em mà vừa vậy?
- À, bé Mi á.. Chị tính mang đi làm mà không chịu, cứ đòi mang về sửa cho nhóc..hihi, nhóc sướng nha..
- Her, thôi em ra đây.

Thảo nào, nhỏ cáu nó là vì nó không giữ được áo sạch, nhìn thành quả của mình bị bẩn thì ai không bức, nhất là quần áo... Chuẩn rồi, ngoài lý do đó thì chả có lý do nào nhỏ giận nó cả, tí ra xin lỗi tiếp vậy @@.

Phi ra đến cửa thì thằng Tuấn đang nói chuyện với anh Vinh.. Đành kêu nó vào.

- Thôi vào đi ông.
- Ủa bạn cu M à em, hai đứa vào đi.
- Anh vào cùng bọn em cho vui.- Thằng Tuấn phát biếu.
- Thôi anh bảo vệ vào sao được, chúng mày vào đe.
- Dạ vâng.

Vào trong quán thì thằng Tuấn, nhìn xung quanh.

- Quán đẹp mà rộng nhỉ, quán mới hả tôi không biết đây.
- Uhm, thế uống ở ngoài hay vào trong khu tôi làm?
- Vào trong ủng hộ ông chứ hehe..
- Uhm đi.
- Mà em lúc nãy là ai vậy ông? Nhìn xinh thật.
- Em nào?
- Em mà vào gọi ông ra ý.
- Em cái tát nhé, hơn mình 5 tuổi, chị quản lý đây, đừng vớ vẩn..- Thằng Tuấn mở to mắt ngạc nhiên.
- Ủ ôi, nhìn mà như cấp 3 thế nhỉ, đã xinh lại còn dáng chuẩn nữa, khéo cao hơn ông đây haha.
- Thế đến uống nước hay ngâm gái?
- Dĩ nhiên là Cả hai rồi, hehe huynh đừng nóng. Quản lý mà xinh thế chắc nhân viên cũng không vừa nhỉ hehe.
- Vào đây thì biết.

Đến khu nó, nó đi vào quầy nhỏ Mi chạy ra bàn thằng Tuấn để trà.. Thằng Tuấn hơi sững người chút rồi cười cười quay qua nó ngón tay cái dơ lên, đâu gật gật, kiểu này chắc kết rồi... Haha, cho chú chết, thích đúng phải nhỏ Mi, xem thằng khỉ này làm như thế nào với nhỏ khùng này.

Chapter 24

Được lúc thì thằng Tuấn vẫy nó ra.

- Gi?

- Ông ơi, em vừa rồi đưa nước cho tôi tên gì vậy? Sao mà xinh thế?-Biết ngay thằng này mà.

- À tên Mi.

- Thế hả.. Mi ơi em không thoát được anh đâu Mi ơi...hehe thế còn nhỏ lùn lùn kia thì sao ông?

- Tên Yên.

- Sao số ông sướng thế không biết, làm toàn cùng gái xinh.

- Sướng thì vào làm một hôm rồi nói tiếp.

- Không... Việc của tôi chỉ đi uống cà phê thôi, việc quái gì phải đi tiếp cà phê...haha.

- Uhm rồi, uống đi vào quầy đây.

Nó đi vào, mặc kệ thằng mê gái đang tia hai nhỏ với ánh mắt đơ đơ...

Tầm xế thì khách đông, khu nó thì không sáng lăm nên nó cũng ra chạy bàn cùng hai nhỏ kia, nhỏ Yên thì tươi cười thôi, vì đi nước phải vậy, còn nhỏ Mi thì cứ lù lù, sợ thật..

Nhưng lúc mang nước cho thằng Tuấn thì lại cười cười, quay qua nhìn nó, xong lại nhìn thằng Tuấn... Thằng này siêu thật hay nó hoa mắt nhỉ? Mà kệ đi quan tâm làm quái gì.Nó cũng không để ý đến bàn thằng Tuấn nữa...

Tầm Tôi thì thưa dần, có lẽ nơi này của nó chỉ để mọi người lui đến sau giờ làm việc căng thẳng thôi, vì yên tĩnh mà, bên ngoài kia nhạc sống àm ỹ hết cả lên.. Chán thật cái ông ở quầy, gu âm nhạc kinh khủng.

- Ông ơi, tôi về nhé.. Hôm nay sướng thật đây hehe..-Thằng Tuấn bảo nó về sau khi nốc máy cốc cà phê rồi.

- Uhm.

Thằng Tuấn về một lúc thì nó cũng xin chị Huyền về luôn, định vào xin lỗi nhỏ Mi, thấy cái mặt nhỏ như vậy lại ngắn.

- Uhm về à nhóc?

- Vâng.

- À mà chị bảo này?

- Giả chị?

- Khu nhóc nó tĩnh nặng quá, chị định thuê thêm một nhạc công guitar về chơi, kiểu nhẹ nhàng thôi, sẽ thu hút khách hơn, nhóc thấy thế nào?

Đây là quán của chị, nó thì cũng không muốn phản đối, với lại làm thế sẽ tăng lượng khách thì tốt chứ sao, có lẽ chị thông suốt rồi. Mà chị bảo guitar à, thuê nhạc công giờ tốn tiền lắm, hay là...

- Hay chị không phải thuê đâu..

- Thế sao giờ nhóc? Khu thì cũng phải có chút nhạc chứ?

- Em biết chơi, để em chơi đàn trong khu cho.

- Ôa, nhóc giỏi thế, biết cả đàn guitar luôn hihi.. Nhưng làm việc thì sao? Hay chị tìm thêm đứa nữa vào khu nhé..hihi.

- Dạ cũng không cần thiết đâu chị, khu cũng vắng mà, khi rảnh thì em chơi thôi.. Có thêm nhỏ Yến cũng đỡ..

- Uhm hihi.. Chị ngạc nhiên đây, chắc mai phải vào nghe nhóc đàn mới được.. Mắt tò thê này mà giỏi ghê hihi..

Nó cười gượng:

- Dạ thôi em về nha.

- Cứ vậy nha nhóc, có gì chị tăng lương cho hihi..- Xong chị áp bàn tay vào môi giơ lên thôi về hướng nó.. Tuy không hiểu là hành động gì, nhưng cái điệu bộ đáng yêu đó làm nó ngại.. Chị cười cười chào nó. Rồi nó về luôn, công nhận chị sống vô tư thật.

Đạp xe men theo cái vỉa hè HN, mùi hoa sữa thoảng thoảng, ánh đèn le lói của những chiếc đèn in bóng cây xuống mặt đường, gió thốc vào người nó mát

rươi, sảng khoái thật. Không khí HN thật thoái mái về bờ biển..

Vừa về phòng chưa kịp làm gì, thì thằng Tuấn gọi.

- Alo?

- M à, ông về chưa?

- Về rồi.

- Phòng ông ở đâu? Tôi đến nhờ tí?

- Trên quán khoảng 300m.. Làm gì?

- Thôi thôi, ông ra ngoài đi, tôi lượn qua thấy thì gọi.. Nhờ chút.

- Rồi rồi, ra đi.

Nó ra ngoài cửa phòng ngồi đợi thằng Tuấn, nhìn đường, lâu lâu một chiếc xe vọt qua, mang theo một luồng gió tạt.. Không hiểu thằng này nhò gì nhỉ?

Được lúc lâu thì thấy thằng Tuấn, phi xe lên..

- Đây này.. -Nó gọi to.

- À.. Đây hả.- Thằng khỉ Tuấn đỗ xe xuống.

- Ông sống một mình ở đây à? Rộng phết còn gì nữa?

- Bình thường, thôi vào đi.

Đặt cốc nước cạnh bàn cho thằng Tuấn, nó hỏi.

- Sao, ông nhò tôi cái gì?

- À nãy mới cãi nhau với ông già, ông đuối đi..

- Giì mà cãi nhau khiếp thế?

- Vừa ngoài quán về thì ông bảo, tối ngày lêu lổng, xong bảo cút muôn đi đâu thì đi, lén tôi đi luôn..- Có thể mà cũng đi, trước lúc nào bô nó cát nó với ông anh toàn im im, để bô qua cơn rồi lại thôi.. Căn bản có bạt cũng không cãi được với lý lẽ người lớn, cuối cùng lại thiệt thôi, còn mang tiếng mắt dạy chử, lên chỉ im.

- Uhm, rồi sao?

- Ông cho tôi ngủ nhò tối nha.. -Tôi thằng cu, thôi mình giúp nó vậy.

- Uhm, nhưng giường hơi chật, ông nằm được không?

- Được mà, quan trọng gì, có chỗ là được, tính ra khách sạn nhưng tiện thì đến chỗ ông cho biết...hehe.

- Ủ, ngồi đây chơi, tôi đi tắm cái nóng quá.. Nó vác bộ đồ chuột cắn vào phòng tắm.

Tắm xong bước ra lau lau cái đầu, thấy thằng Tuấn đang nhìn cái bao đàn.

- Ủa ông biết chơi đàn à?

- Uhm biết.

- Được đây, hôm nào dạy tôi để tôi đi tán gái nhé..hehe.

Nó chán chả thèm đáp, mở tủ lôi gói mì bình dân ra..

- Giì đây ông ơi?

- Ăn tối, mì tôm đấy ăn không?

- Dẹp đi, tôi ở đây mà ông phải ăn cái đó à?

- Ra đây với tôi.

- Ra đâu?

- Đi thì biết, mau lên.

- Ờ từ từ đã..

- Đi xe tôi..

Nó khóa cái cửa phòng, leo lên sau xe thằng Tuấn, một lúc sau chúng nó đỗ tại một quán nhậu...

- Thôi tôi ko vào đâu, không biết uống.

- Vào ăn chứ không uống.. Đì.- Chán quá, không biết ăn thế này có đủ tiền đến cuối tháng không nữa..hazzj. Ngồi vào bàn, đúra phục vụ đi ra..

- Lấy anh một nồi lẩu nhé, 3 chai HN nữa..

- Dạ vâng, 2 anh chờ chút- Nhỏ phục vụ đi vào.

- Bảo không uống mà..

- Ông không uống thì tôi uống, ngồi mà ăn, hôm nay tôi vui nhiều hơn chán hehe.. Nhớ em Mi rồi nè, em Yên nữa.. Ông kém quá, có gái xinh mà không biết hưởng..haha.

- Còn hơn thằng, thấy gái nào cũng muôn hưởng.

- Hehe, thế mới là đàn ông chứ, ai như ông, da trắng, tóc dài, lại không rượu bia, mai tôi mua cho cái váy nhé... Haha

- Nói nữa ,tối ngủ chõ khác nhé.. - Nó ghét nhất ai trêu nó là con gái, ở quê nó bị trêu đủ rồi @@.

- Hehe thôi thì thôi..

Một lúc sau thì bọn kia dọn cái nồi lẩu ra, thằng Tuấn khui bia:

- Không uống thật hả?

- Không, vừa cay vừa đắng ra cái gì mà uống, không ngon bằng nước lọc..

- Đúng là...

- Thôi ăn đi..

Một thằng cứ uống, một thằng cứ gấp. Nó là dũng sĩ diệt mồi, không có cơm lên đành ăn vã cho no vậy @@.

- Nè ông?
 - Sao?
 - Hình như em Mi thích tôi ông à... Hehe.
 - Sao biết?
 - Thì lúc chiều, xin số thì em ý cho luôn... Hehe sướng vãi.- Thảo nào, thấy thằng này bị đuổi vẫn vui, mà thằng này cũng đẹp trai, nhỏ Mi chắc cũng thích thằng này thật nên mới cho số, đến nó còn không có số của nhỏ Mi mà.
 - Cho luôn á?- Nó vẫn hơi tò mò.
 - À uhm, em nó hỏi tôi là bạn ông à, tôi bảo đúng, sau đó xin số thì cho luôn...hehe.- Hazzj chả hiểu nhỏ này nghĩ gì nữa.
 - Ủ thê còn em răng khẽn thì sao?
 - Linh đó hả, tôi chán rồi, kiêu bô xù.. Ưc.-Nóc một ngum bia, thằng Tuán nói.
 - Uhm..- Nó lại bắt đầu chiến dịch phá mồi..
- Ăn xong thì đứng dậy ra thanh toán, thằng Tuán uống lăm bia thế mà vẫn tỉnh.. Sợ thật.
- Cho em tính tiền bàn kia chị- Nó nói, mong là đủ tiền.
 - Dạ của anh là một trăm năm mươi nghìn à..- May là đủ..
- Thằng Tuán đặt tờ hai trăm xuồng bàn .
- Khỏi trả lại..- Xong kéo nó ra, đúng là thằng công tử.
 - Dạ em cảm ơn.
- Ra phía ngoài, nó vùng ra..
- Ông làm gì thê?
 - Ôi giào ơi, có bữa ăn, anh em mồi nhau, nay tôi mồi khi khác ông mồi.. Quan trọng gì.. Thôi đi về ông ơi.. Hehe- Biết là thê, nhưng nó vẫn áy láy sao á, thôi thì để bữa khác rủ nó đi ăn vậy.
- Nó trèo lên xe chờ thằng Tuán, sợ nó say lại xảy ra cái gì.. Tóm lại không an toàn.. Đang đi thì thằng Tuán kêu:
- Ông ơi, dừng lại đã..
- Nó dừng lại.
- Gì thê?

- Chờ tôi chút..

Hóa ra cu cậu mót lại đi bậy tại cái cột điện gần đây.. Uống cho lầm vào hazzj.. Đã thế trêu thằng khỉ này phát..

- Tuấn ơi, gái đấy.. Đang nhìn kia!

- Đâu đâu...- Nhìn cu cậu giật mình, sốc s襌, chạy lại mặt nghẹt ra.. Đến là buồn cười =)).

- Anh trêu chú tí..hê.

- Mẹ bồ ông, làm tôi giật cả mình, vãi mẹ nó ra rồi này..

- Thôi đi tí nó khô haha.. Mà tránh xa tôi ra nhé..

- Không đấy, gần cho ám híhí..- Nó giờ giọng ưỡn ẹo.

- Biển.. Thôi đi về, lớn rồi còn dầm dài. =))

- Mẹ ông nhá..- Thằng Tuấn táng vào đầu nó một cái. Rồi trèo lên xe.

Nó phóng về phòng tắm xe vào, thằng Tuấn nằm vật ra giường ngáy luôn.. Nó vào phòng WC đánh cái răng rồi mới bắt đầu ngủ.. Mẹ thằng Khỉ ngủ say ghê, nó đẩy thằng Tuấn lùi vào, vừa nằm thì có tin nhắn từ.."Chi" ,chắc hôm nọ nhớ lưu.

- " Mai mình đến quán. M nhé ".- O đến thì cứ đến còn hỏi nó làm gì? Nhỏ này khùng rồi.

- "M Ngủ rồi à?"- Nó không trả lời được vì máy nó hết tiền, căn bản là hôm nọ nghịch ngu nhán phải cái tin nhán rác @@. Một lúc sau thì không thấy nhỏ nhắn tin nữa.. Kệ.. Mà mai phải đàm ngoài quán, nếu nhỏ ra thì ngại thật, chắc phải chui trong quầy đàm thôi nản thật.. Nghĩ ngợi chút nữa xong nó đi ngủ. Trong cái tiếng ngáy dữ dội của ông mãnh Tuấn..@@.

Chapter 25

Sáng sau ngủ dậy thì thấy nặng hết cả bụng, hóa ra thằng mảnh Tuấn gác chân lên bụng nó, thảo nào tối qua bị bóng đè, cái thằng mất nét này, đã đi ngủ nhờ rồi còn phá... Đang điên, nó đạp cho thằng Tuấn mấy cái, vừa để gọi, vừa để trả thù.

- Dậy dậy.. Lên lớp ông ơi..
- Bố để con ngủ thêm tí nữa...- Quái lạ, mình thành bố nó khi nào nhỉ @@. Thằng này mê ngủ rồi.
- Thằng kia, mở mắt ra coi..- Nó vỗ vỗ mặt thằng Tuấn..
- Ông M à.. Sao ông lại ở nhà tôi?- Mặt thằng Tuấn ngu ngu, chắc chưa tỉnh đây mà.
- Nhìn lại xem nhà ai đi nhé..

Thằng Tuấn ngo ngoác nhìn xung quanh..

- Áy chết tôi quên hehe... Phòng WC đâu ông..
- Trong kia kia, có 1 cái bàn chải thôi, đừng dùng nhé..
- Không cần.. Mồm anh thơm chán hehe.- Xong Thằng Tuấn hà vào mặt nó, mẹ cái thằng bựa..
- Cút ra mồm mùi như mùi cứt thế? Bộ hôm qua chú ăn cứt à?
- Mẹ ông nhá, thế thì tối qua có thằng ăn cứt với tôi đây..

Nói xong thằng Tuấn vào WC, ra thì nó cầm luôn cái điện thoại..

- Khéo tôi phải về luôn ông ạ, Bà già gọi nhỡ mấy cuộc liền.
- Uhm, thôi về đi, không hai bắc lo.
- À hôm nay tôi đuối quá, điểm danh giúp tôi nhé, tôi nghỉ..
- Ủ.

Xong thằng Tuấn phóng xe đi luôn, nó VSCN rồi ra làm gói mì ăn, căn bản là tối qua toàn ăn vã, thành ra giờ đòi quá.. Ăn xong nó lại lên lớp. Đạp vào đế xe thì vẫn thế, một hàng xe máy, một chiếc xe đạp @@.. Chắc nó cũng phải tích tiền mua một chiếc, vì đi đâu hơi xa một chút cũng cần, nhưng giờ thì chưa có tiền, thôi thì để sau..

Lên lớp chờ lão giảng viên vào, điểm danh hộ thằng Tuấn xong thì lại ngồi không, nó cũng không để ý gì lắm...Mà tự nhiên hôm nay có con bé xuống ngồi cùng nó, hình như nhỏ Linh thì phải.

- Bạn cho mình ngồi cùng đây được không? Trên kia ồn quá hihi..

- À ừ được..- Ông mảnh Tuấn ở đây chắc sốc quá, mà nhỏ Linh này không phải nhỏ có răng khẽnh, mà nhỏ dáng đẹp da trắng cơ.. Tuy không xinh lắm nhưng bù lại nhỏ có đôi mắt tây.. Nó ngồi dịch vào. Nhỏ ngồi vào luôn.. Chán thật, sáng sớm ngày ra đã ngồi với gái rồi, nhỏ thơm thật, mùi nước hoa hay sao ý, người thì mặc quần áo bó, hazzj... Thiện tai, làm nó không thể tập chung được... Nó đành dịch vào trong.. Kệ nhỏ muôn làm gì thì làm. Nhưng là con trai mà, lâu lâu nó vẫn liếc nhỏ một chút, bỗng động phải ánh mắt nhỏ đang nhìn mình cười cười, nó ngại quá quay đi luôn..

- Cậu có vẻ ít nói nhỉ..?- Nhỏ bắt chuyện.

- Không, bình thường mà.

- Cậu tên gì hi?

- M..

- Nhà cậu ở đâu?

- HT.

- Chắc cậu mới lên đúng ko..hihi.- Nhỏ làm sao biết được nó lên đây trước cả tháng chứ, thôi kệ cứ trả lời bừa đi.

- Uhm.

- Hihi.. Vậy lúc nào muốn đi chơi, gọi mình đi, làm hướng dẫn viên cho nhé..hihi..- Rồi nhỏ Linh liệt kê một đồng các chỗ ăn chơi, vớ vẫn, đúng là tiểu thư.. Nó chắc cả đời cũng không lui đến mấy chỗ ý mất ,lên học có phải lên chơi đâu.. Mà lạ thật, con gái HN đẹp, nhưng hay bị khùng hay sao ý.. Chán chả thèm đáp nhỏ, nó quay vào quyển sách..kệ. Nhỏ nói chán chê, xong lại tám với mấy đứa bàn trên, thế mà kêu trên kia ôn @@.

Tan thì nó lại đạp xe về phòng, được cái hôm nay trời râm với có gió nên cũng mát, khí hậu miền bắc mà, thở hơi bỏ xù, lúc thì oi nóng kinh khủng, lúc thì mát lạnh, nhưng quan trọng là có thể xảy ra cùng trong một mùa @@.

Đang đói mà nó lại ngán mì rồi, tiến đến xe bánh mì dạo gần đấy, mua cái bánh mì không về ăn với vùng vây, hôm trước anh Cương qua, bảo mẹ nó gửi hai anh em, nhưng chắc vẫn chưa biết là nó chuyển chỗ, vì nó chưa báo, anh Cương có nói đến Tâm nhưng nó gạt đi. Chẳng có gì đặc biệt nên nó cũng không kể.

Về nhà rạch bánh ra đồ vùng vào ăn .Đúng là đói thì ăn cái gì cũng ngon lại còn vùng me làm chừ, ăn xong uống cốc nước để nó nở ra trong bụng thì lo đến tối =)).

Rồi nó tính ra quán luôn, đỡ phải chiều ra, mang theo cây đàn đong khách lại ngại, với cả còn ngủ nhờ nữa.

Đeo bao đàm vào hơi công kênh chút vì người nó nhỏ.. Đập lên quán có một đoạn đường mà ai cũng nhìn như thằng lập dị .Đến quán thì thằng cu bảo vệ cứ hỏi hỏi, như là mới nhìn thấy đàm lần đầu ý, nó trả lời qua loa rồi vào luôn.

Vừa vào quầy thì gặp chị Huyền, cầm tách nước gì xanh xanh uống, trông lạ lạ..

- Chị..

- Uhm, nhóc đến rồi à? hihi..- Chị chắc cũng quen với việc nó đến sớm rồi lên cũng bình thường.

- Vâng.

- Mà đàm đây à nhóc hihi?- Chị bỏ cái tách xuống chọt chọt vào cái bao đàm.

- Thế chị nghĩ là cái gì..?

- Hihi...chị không biết mà, thấy người ta chơi trên tivi thôi.

- Uhm.

- Nhóc ơi..hihi, mở ra cho chị xem được ko?

- Xem làm gì, chiều chơi thì xem một thê.

- Nhưng chị muốn xem luôn cơ..- Chị Huyền mở to đôi mắt long lanh nhìn nó.. Chịu thua luôn hazzj.

- Uhm.

- Hihi..- Nhìn cái mặt lau ta lau tau của chị mà nó thấy buồn cười, như trẻ con ý.

- Cười gì mà cười.. Bộ mở đàm giữa quán hả?

- À hihi.. Chị quên. Vào bàn trong kia nha.

Ngồi xuống bàn trong cái không gian tĩnh lặng của khu nó, đối diện là chị với ánh mắt tò mò.. Nó mở cái bao đàm ra.

- Ôa đèn tuyền, đẹp ghê nhóc ơi, mà trông mới thế hihi..- Cũng phải thôi, nó vẫn lau chùi hàng ngày sau khi chơi mà..

- Uhm, em lau mà.

Chị đưa tay lên sờ sờ rồi gảy một dây đàm..

- T..inh...- Cái tiếng ngân trong trèo âm khắp cái khu vườn lắc đắc vài vị khách của nó, thích thật.

- Ý.. Nó có tiếng rồi kia.. Nghe vui tai ghê hihi..- La thật chả hiểu bà này nghĩ gì nữa, chơi đòn thì phải có tiếng chứ =)).. Hồn nhiên đến thế là cùng.

- Uhm, không có tiếng thì nó ra cái gì hả chị?

- Hihi.. Chị quên mà.

- Thôi em vào ngủ nhé.. Mà đừng có kêu nhỏ Mi gọi như hôm qua nhé chị.

- Sao vậy nhóc, thích còn giả bộ..

- Chị đừng kêu mà, em tự dậy được.

- Xí, chị biết rồi.. Nhóc ghê lắm nha.- Chị bĩu bĩu. Gi vạy trời, ghê gì không biết nữa @@.

- Thôi thôi, em xin, em vào đây.

Kéo khóa bao cây đòn yêu quý vào, xong đeo lên người.. Vô nhà kho, trèo lên ghế xếp ôm đòn đi ngủ.. Không hiểu sao, trưa ngủ nhiều thế mà tối nó vẫn ngủ ngon được lạ thật, có khi là do mệt quá chăng.

Thời tiết mát mẻ thế này, đưa con người ta vào giấc ngủ sâu và thoái mái, nó cũng vậy, ngủ không biết trời đất ở đâu luôn @@. Cho đến khi một người vào đánh thức nó.

- M oi.. M dạy đi, đến ca rồi nè..-Giọng nói khác, không phải nhỏ Mi, hay chị... Mở mắt ra thì thấy nhỏ Yến đang nhìn nó..

- Uhm cảm ơn, mình dậy rồi.

- Chị Huyền bảo mình vào gọi cậu dậy.. Thôi mình ra trước nhé.

- Ủ.

- Ủa mà cái gì cậu ôm kia?

- À đòn ý mà.

- Ủa cậu biết đòn à, mà sao lại đòn ở đây?

- Khu im quá, chị Huyền bảo cần thêm tí nhạc cho khu hút khách, thì mình muốn giúp chút thôi.

- Hihi.. Trông thế này mà giỏi phết nhỉ..- Thế này là thế nào hả nhỏ kia?

- Uhm.

Xong nhở đi ra khỏi phòng, nhìn cái dáng đi của nhở mà nó buồn cười tinh cả ngủ.. Nói thế thôi, chứ nó vẫn vào WC rửa mặt cho tinh thật chứ hehe.

Ôm cái đàm vào trong quầy, một vài vị khách và nhân viên có nhìn nó bằng ánh mắt ngạc nhiên.. Trong đó có nhở Mi, tuy vẫn khuôn mặt lạnh băng đó nhưng ánh mắt vẫn pha chút tò mò.. Mà quên mất, chưa xin lỗi nhỏ vụ hôm qua. Làm cùng quán mà để mất lòng thế thì chết.. Nó tiến đến gần nhở, đang cúi lau cái bàn.

- Nè Mi ơi..

- Sao?

- Cho mình xin lỗi chuyện hôm qua nhé..

- Chuyện gì?

- Thì hôm qua mình không giữ được cái áo Mi làm giúp, cho sạch.. - Có thể, đó là một lí do rất nhảm nhưng ngoài cái lí do đó thì nó cũng không tìm được cái lí do nào khác để nhỏ cách mặt nó như vậy @@.

- Cậu giả ngốc hay cậu ngốc thật đây M..??

- O..?

- Thôi ra làm việc đi, mình giận gì đâu.. - Điều thế không biết, không giận gì mà từ hôm qua đến giờ mang cái mặt như sát thủ... Có lẽ nó nhìn khuôn mặt tăng động của nhỏ nhiều rồi nên không quen chang?

- Ủ, mà cảm ơn sửa giúp mình cái áo nhé.

Nhỏ có vẻ không chú ý đến lời cảm ơn này của nó.

- Ủ, mà sao cậu mang đàm đến thế kia..? - Giờ thì cái tính tò mò hiện ra rồi.

- À, chị Huyền bảo khu này hơi im lặng, lên có chút nhạc cho khách họ đến nhiều hơn ấy mà, chị tính thuê người nhưng mình sợ tốn kém lên mình làm thử xem sao.

- Thế cậu biết chơi à..? - Không biết thì mang đi làm gì.

- Ủ, mình biết.

- hihi.. Thế tí chơi nha- cười rồi , cười rồi @@.

- Uhm, vắng khách đã.

Thật sự ra mà nói thì khu nó cũng vắng, nhưng thôi thì có, nó vẫn đi chạy bàn, hôm qua toàn ngồi không, giờ cũng phải làm bù chứ.. Nó để ý thấy một vài vị khách quen thuộc

thường lui tới, hầu hết là học sinh cấp 3 vì quán này gần cấp 3 NTN mà.. Một đám nữ sinh, toàn vào khu nó tám, phá tan bầu không khí, tĩnh lặng của khu vườn.. Ờ thì tuy cũng không thích lắm nhưng họ là khách, chẳng lẽ đuổi ra ngoài kia?.. Thôi kê đi..

Mà chả hiểu sao từ lúc đi làm nó hay có nhiều suy nghĩ, hầu hết là về cuộc sống sinh viên này.. Phải rồi, trong đó có một chút toan tính nữa.. Nếu ai đã từng trải qua những sự thiếu thốn mà nó đã trải, thì chắc họ cũng sẽ có cùng cái ý nghĩ với nó thôi, hơn thế, giờ nó còn xa gia đình nữa, mọi việc đã khó giờ còn khó hơn.. Chán thật.

Chapter 26

Công việc vẫn nhàn nhản thê thôi, thật sự thì nó ngại nêng cây đàn vẫn nằm trong cái tủ của quầy, với lại còn khách nữa chán thật, ít ra thì nhỏ Mi cũng đỡ đỡ rồi, không còn để mặt lạnh với nó nữa. Lâu lâu nhỏ Yên nhò nó bê cái khay giùm vì một nhóm khách cùng vào..

- Nè M ơi..
- Sao?
- Hình như Mi ghét mình thì phải?
- Sao biết?
- Mình nhò tý mà Mi cũng bảo tự đi mà làm.. -Hazzj, cái con nhỏ xấu tính này.. Chả hiểu cái thái độ như thế thì ai quí nhở nỗi nỗi.
- Không phải đâu, chắc là Mi đang bức chuyện gì á.. - Nó vẫn bênh nhỏ.
- Uhm, chắc vậy hihi.. Mà M không đàm đi, mình cũng muốn nghe.
- Thôi khách khứa này, còn tiếp chứ.
- Để mình với Mi được mà..
- Thôi thôi, bê ra đi..
- Uhm..

Nó quay vào quầy thì nhỏ Mi lại đến gần, chả hiểu nhỏ lại sao mà cái mặt nhăn nhăn..

- Cậu với Yên có vẻ thân nhỉ?
- Thân gì cơ?
- Thì cứ nói chuyện, tươi cười với nhau suốt..?
- Bộ cùng quán với nhau là không được nói chuyện , mà không cười thì mếu à?
- Không phải.. Thế sao cậu hay giúp Yên vậy, chắc thích rồi à?
- Dở hơi à, cùng quán không giúp nhau làm việc thì phải thế nào?
- Thế sao không giúp mình?
- Có nhờ không mà giúp?
- Ủ hihi.. - bắt đầu thấy gai gai người rồi, con nhỏ này lại cười được luôn @@. Xong nhỏ lại ra chạy bàn.. Nó cũng vậy.

Khoảng xế xế, trong lúc nó đang đi trà thì chị đi vào trong, đằng sau là ba nhóc, Chi, Phương Anh, với Ly.. Đi uống caphe thôi có cần kéo cả đội đi không vậy trời @@.

- Hihi.. Chào M- Nhỏ Chi chào nó.

- Uhm, chào.

- Hihi, chào bé phục vụ..- Con nhỏ Ly, con này mà không ở trong quán, thì tát cho phát rồi, biết bằng tuổi nhưng cứ gọi nó là bé với em.. Bực thật. Còn nhỏ Phương Anh vẫn vậy, đẹp mê hồn trong cái khuôn mặt băng giá, nhỏ hôm nay có trang điểm hay sao mà môi đỏ thế nhỉ.. Nhưng cái đôi mắt với ánh nhìn lạ lùng lướt qua nó cái rồi thôi, tuyệt nhiên nhỏ này không nói gì... Cả ba nhỏ đi qua nó để ngồi vào bàn... Chả hiểu xịt cái gì mà thơm dữ, chả bù cho nó người hôi rình vì mồ hôi..

- Dạ mấy chị dùng gì?

- Cho mình như cũ nha M..hihi.

- Cho chị như cũ nha em..hi- Con nhỏ Ly này, điên hết cả người, nhưng mà thôi chân phục vụ phải chịu.

- Còn chị thì sao?

- Caphe đen.-Vẫn cái giọng nói đó, sương giá trong trẻo từ nhỏ Phương Anh. Nó thì chả ưa gì hai con nhỏ này nên quay vào lấy luôn, thái độ của nó là vậy, có thể làm cho người đối diện khó chịu và cảm thấy nó không nhìn thấy người đó nếu nó cần.. Và trong trường hợp này, nó cần với những cô tiểu thư đáng ghét này.. Người đẹp, nhưng toàn thể hiện mình không đẹp.. Mà thôi quan tâm làm quái gì, mấy nhỏ này vào cũng đã thu hút sạch ánh nhìn của bọn đực trong quán.. Như thế thì cũng đủ rồi, toàn mấy thằng hám gái... Không thể phủ nhận, thấy gái xinh là nó không rung động, nhưng có chăng là nhỏ Chi thôi. Vì ít ra nhỏ hiền..

Qua mấy ngày thì nó cũng không thể quên cái như cũ của hai nhỏ kia được.. Hai li caphe sữa, một li caphe đen được pha, nhưng người mang ra không phải là nó mà nhỏ Mi, không hiểu sao từ lúc mấy nhỏ kia vào thì nhỏ Mi cứ nhìn nó, đến lúc mang caphe lại đòi mang ra.. Ừ thì thế cũng tốt, nó càng đỡ giáp mặt mấy nhỏ này.. Tốt quá. Nhỏ Mi mang ra thì hai nhỏ kia cứ nhốm lên ngó ngó chả hiểu ngó cái gì, còn cái nhỏ Phương anh, tóc bạch kim vẫn chăm chú vào cái điện thoại.

Lúc khách ổn định hết rồi thì nó lại vô quầy ngồi lau cốc.. Chả hiểu chị ở đâu đến, gọi nó.

- Nhóc ơi..

- Sao chị?

- Nhóc chơi đàn đi..hihi.
- Thôi hay để mai đi, chị..-Nó bàn lùi, vì ngại.
- Không được, nhóc đã bảo là sẽ chơi mà...-Mặt chị phụng phiu.. Hazzj, thua rồi xinh thế này thì ai mà chịu được, nhưng nó vẫn cố gượng..
- Nhưng..
- Nhưng gì nữa, nhóc bảo chơi mà.. Với lại cũng còn khách đâu..
- Rồi, thì chơi...
- Hihi.. Chơi đi, chơi cho mấy đứa em chị nghe, chị cũng muốn nghe nữa hihi..

Nó lóc cóc ôm cái đàn lùi vô quầy vì ngại, nhờ chị kêu tắt giùm cái đèn cho không gian tối tối chút.. Bỗng.

- Sau đây quán tôi sẽ có một người chơi đàn mới, giúp vui cho khu.. Vì là lần đầu nên mong mọi người ủng hộ..- Giọng chị vang lên, không gian vì thế cũng im lặng, như đênhuờng chỗ cho nó, hazzj có cần phải trọng trọng như vậy không, chỉ là chơi đàn thôi mà.. Nó nhất thời lúng túng chưa biết chọn bài nào thì, chị đến gần nó.
- Bắt đầu đi nhóc..hihi- Mang theo hàng loạt ánh nhìn về phía nó, dù đã ngồi sát quầy, nhưng vẫn hờ.. Thôi thì chơi bừa đi.. Nhạc beat bài beautiful in white của shane filan vậy.

Bài hát này thì nó đã được thằng Long cho nghe nhiều, nghe và thích.. Đến độ tự tập đàn đoạn beat của bài cho hay cho thạo... Mà chị cũng nói vậy rồi thì nó phải cố gắng mà đàn thôi, có thể cách thay đổi phong cách này sẽ được khách họ thích thì sao?.. Trong cái không gian im lặng của cả khu, của những vị khách dành cho nó, tiếng đàn của nó vang lên, nhẹ nhàng êm đềm của bản nhạc tình yêu.. Thú vị thật, thậm chí bản nhạc này còn ảnh hưởng và tác động ngay đến nó- người chơi đàn, khiến nó như hòa vào bản nhạc...

- "Anh không chắc em có biết hay không

Nhưng khi chúng ta gặp nhau lần đầu

Anh đã rất bồn chồn

Anh chẳng thể nói được lời nào

Vào cái khoảnh khắc đó

Anh đã nhận ra một điều

Và cuộc đời anh đã tìm được mảnh ghép còn thiếu

Chỉ cần anh sống anh sẽ yêu em

Có em và ôm em vào lòng..."

Mỗi lần đàn mỗi bài hát làm cho nó mang nhiều cảm xúc khác nhau.. Kì lạ thật? Tiếng đàn vẫn thế, lăng mạng trầm bổng theo từng phím đàn mà nó gảy... Nó thật sự muốn kết thúc bản nhạc này thật nhanh vì ngại.. Nhưng không được, nó vẫn phải tiếp tục nốt giai điệu thứ hai.. Nếu ngừng giữa một bản nhạc thì thật có lỗi với tác giả của bài nhạc đó, nó tự nhủ như vậy... Thật sự nó chơi đàn không phải khoe khoang, mà là niềm đam mê của nó... Niềm đam mê này đến với nó bởi sự cô đơn, nên thường thì nó hay tự đàn tự nghe, chứ không phải trước nhiều người như này.. Thành ra nó rất ngại, cái tư thế chơi đàn của nó là cúi cúi xuống, không nhìn lên trên.. Mặc dù rất mồi nhung, làm thế để tận dụng mái tóc dài, che đi khuôn mặt của nó, nó không muốn ai nhìn thấy.. Cho đến khi bản nhạc kết thúc. Không gian vẫn im lặng, bỗng..

- Hú hú.. Hay quá anh gì ơi.. Dạy em với..

- Anh gì ơi bài nữa đi hihi..

- Anh gì ơi cho cho em số điện thoại đi hihi...- Ôi trời ơi, lũ nhèn nhện cấp ba vẫn chưa về @@ sơ quá.. Có mấy vị khách xong cũng vỗ tay, làm nó cảm thấy vui vui.. Chị ở đâu chạy đến, líu ríu bám tay nó, vuốt vuốt cây đàn...

- Oaaaaa nhóc chơi hay như nghệ sĩ ý hihi.-được thế thì còn gì bằng @@.

- Bình thường mà chị.

- hihi..

Ba nhỏ kia tiến đến chỗ nó..

- M đàn hay ghê..- Nhỏ Chi cười cười nhìn nó.

- Uhm..

- Trông thế này mà cũng biết chơi guitar cơ à? giỏi phết nhỉ cậu em..- Con nhỏ Ly đáng ghét nói. Nhưng nó kệ chả thèm trả lời, phận nhân viên thì phải lịch sự với khách, và im lặng để nhỏ gọi em, là nó đã lịch sự nhất với nhỏ rồi đấy. Mà lạ thật, nhỏ này thích mặc đồ rách hay sao ý, quần gì mà đầu gối rách te tua, hở cả đoạn chân trắng muốt... Thiện tai..thiện tai.@@ nhỏ này thì đẹp thì thật nhưng cái cách nói chuyện của nhỏ làm nó ghét không chịu được.

- Xí, còn kiêu không thèm trả lời chị à cưng, chị bắt đầu thích uống caphe ở đây rồi đấy..hihi- ĐIÊN thật.

- Thôi mấy con kia muộn rồi về thôi mày.

- Uhm về thôi.. Mình về nha M...hihi. Nhỏ Chi cười cười.

- Uhm.

Nhỏ Phương Anh vẫn thế, chả nói gì vẫn im lặng, đi theo hai nhóc kia ra ngoài, sau khi chào chị Huyền.. Nhưng nó vẫn không hiểu cái hành động vừa nãy của nó, lúc nó chơi đùa xong.. Khi tiếng đàn vừa dứt thì nó để ý, nhỏ tự nhiên quay sang nhìn nó, nhìn rất lâu, có thể do ánh đèn quầy tối lên nhỏ cũng không biết là nó cũng nhìn nhỏ.. Ánh mắt nhỏ Phương Anh lúc ấy rất lạ, buồn chán?? Chắc không phải rồi..

Đi ra đến công thì nhỏ Chi lại chạy đến gần nó, gì vậy trời @@.

- Hôm qua mình nhắn tin sao M không trả lời?

- May mắn hết tiền.

- Ủa vậy mà mình cứ tưởng, hihi..

Xong nhỏ chạy luôn ra cửa.. Đèn lại nó với gương mặt ngơ ngơ chả hiểu gì hết @@.

Rồi tự nhiên nhỏ Mi với nhỏ Yến đến gần nó..

- M chơi đùa nghe hay ghê..- Hai nhỏ đồng thanh, xong quay ra nhìn nhau rồi đi chỗ khác luôn.. Cái quái gì thế này? Khùng tập thể à.. Nó mặc kệ, xin chị Huyền đi về vì muộn rồi..

- Mai lại chơi tiếp nha nhóc..hihi.

- Vâng.. Thôi em về đây.

- Uhm hihi, nhóc đi cẩn thận..-chị quan tâm đến nó à? Cảm giác vui thật.

Đẹp cái xe đẹp cọc cách trên khung đường đầy rẫy xe và tiếng còi.. Về đến phòng thả cái bao đùa xuống, nó lại bắt đầu công việc hàng ngày, đi tắm, ăn và ngủ.. Giờ thì còn ba gói mì thôi..

Đây cái cơ thể đầy mệt mỏi sau khi xem lại một chút sách vở xuống giường.. Nó chìm sâu vào giấc ngủ.

Chapter 27

Những ngày sau đó thì cũng không có gì thay đổi nhiều, mọi việc và sinh hoạt cá nhân vẫn vậy thôi, sáng đi học chiều đi làm ngoài quán caphe... Nhưng được cái hai tuần sau, nghĩa là cuối tháng nó vẫn còn đủ tiền, hình như là 50 nghìn hay sao ấy, phải công nhận là nó tiết kiệm siêu thật. Đạo này thì nhỏ Mi cũng chả cười chả lạnh với nó nữa.. Mà ông mảnh Tuấn hay đến quán đón nó đi chơi nữa mới ghê... Chắc đang cặp với nhõ, thảo nào thẳng này cứ cảm ơn nó suốt. Thành ra nó cũng ít nói chuyện với nhõ hơn.. Đến quán gặp thì có vài câu xã giao rồi ai làm việc người ấy... Nhỏ Yên cũng vậy, ở thì như thế cũng tốt, đỡ phải nói chuyện nhiều, nó thì không thích cái vụ này lắm. Chỉ có chị là vẫn vậy, hồn nhiên vui vẻ, luôn luôn tốt với nó... Nhưng cứ hỏi một tí là.. Nhóc ơi, nhóc à... Mà lộn cả ruột, cái gì cũng không biết.. Xong đi hỏi tùng lum. Cái công việc mới của nó là chơi đàn ở quán cũng trở lên quen thuộc trong mắt khách, thường thì những khách quen lui đến nhiều hơn... Những đôi tình nhân cũng vậy, họ có lẽ cũng thích cái không gian ở khu nó săn, giờ có thêm những giai điệu nhạc nhẹ từ guitar, thì sẽ lãng mạn hơn rất nhiều... Nhìn họ ngồi tựa vào nhau mà nó nhiều khi nghĩ đến chuyện có người yêu, nhưng giờ đi học hành thì yêu làm gì, đến lúc thi không qua được các môn thì lại buồn cho bố mẹ.. Mà quan trọng là ai thèm yêu nó chứ. Được cái dịp cuối tháng phát lương thì nó được chị đưa một cái phong bì, mở ra là 2tr rưỡi.. Sao mà nhiều vậy nhỉ..

- Chị ơi.. Chị đưa nhầm lương cho em à?
- Sao vậy nhóc?
- Sao nhiều thế này?
- À nhóc còn chơi đàn thu hút khách nữa hihi.. Coi như thêm chút thuê nhạc công đi..hihi
- Ô nhưng...
- Nhưng gì cầm đi.. Mà không được nói với mấy đứa kia kéo, lại ty với nhóc á..
- Dạ vâng,

Thế đó, cái lý do củ chuối là chơi đàn cho quán mà nó được chị tăng lương, chị tốt với nó thật.. Mà cũng lạ thật, 2 tuần nay. Nhỏ Ly hầu như hôm nào cũng đến quán uống caphe, chả nhẽ nhỏ thích caphe theo lời nhỏ nói thật sao? Lúc thì nhỏ đi một mình, lúc thì đi với nhỏ Phương Anh, trong mắt nó thì con nhỏ tóc bạch kim này như không tồn tại.. Mà có khi trong mắt nhỏ cũng vậy, vạy lên nhiều lúc nó hỏi đồ uống còn không thèm ngước lên nhìn nó cơ mà, vốn vẹn hai từ..

- Như cũ!

Ờ thì cũng đơn giản thôi, lại sửa và đèn.. Cái loại nước đèn xì đăng ngắt được gọi là caphe này có gì ngon đâu, uống vào thì chả có "phê" gì như tên gọi cả @@. Chán ở chỗ là mỗi lần đến nhỏ đều bắt nó ra phục vụ cho nhỏ, nó không ra thì lại lôi quản lí lên... Chị thì cũng không sao, biết là đùa vui thôi nhưng mà nó ngại.. Thành ra lúc nào cũng phải trả với caphe cho nhỏ, riết thành quen, nhưng nó kiệm lời với nhỏ này bằng một sự tiết kiệm nhất định.. Chỉ là

- Chị dùng gì ạ?

- Như cũ em ơi..hihi.- Cười gì mà cười hả con nhỏ đáng ghét kia.

- vâng.. Thé xong quay vào lấy nước cho bàn nhỏ, lại ra quầy ngồi chơi đan.. Cứ mỗi lúc như thế thì khu lại im lặng, dường như đã thành một thói quen, dành không gian này riêng cho nó.. Mà dạo này không thấy nhỏ Chi, cũng không thấy nhỏ nhắn tin sau cái đợt ấy.. Nhưng nhắn thì nó cũng không trả lời được vì máy hết tiền rồi còn đâu @@..

Hôm sau lên lớp thì nghe thông báo lớp có tổ chức một phong trào nghiên cứu về các tinh thành, đứa nào cũng khoái vì được đi du lịch chùa không mất tiền mà.. Thành ra đăng ký gần hết, nó nghĩ thế nào lại không đăng ký.. Nó tính đợt này sẽ về quê vì được nghỉ một tuần liền, về xong thì tép mới có thể về tiếp... Nhớ gia đình quá rồi. Tan học về ăn cơm, nó cho phép mình ăn sang một bữa vì mới nhận lương mà, một hộp cơm.. Đã lâu không được ăn cơm... Ngon thật.

Chiều lên quán cũng làm bình thường thôi, không có gì đặc biệt, định bụng làm xong, xin phép chị nghĩ một tuần về quê..

Đang chơi đan thì có khách, mà hai nhỏ kia đang bận rồi, thành ra nó phải bỏ dở bản nhạc đang chơi để mà ra trà nước, mà khách không ai khác là nhỏ Phương Anh, mà hôm nay lại đi một mình, không đi cùng nhỏ Ly, lạ thật... Ngồi vào cái bàn mà ít người muôn ngồi ở gần như là giữa quán, nhỏ luôn vậy, lạnh băng cô hữu, thu hút mọi ánh nhìn ngoại trừ nó.. Nó thì quen rồi.. Mà hôm nay nhỏ mặc một cái váy đen chưa dài đến đầu gối, thé nên nhỏ ngồi bắt chéo chân..hazzj, chân gì mà trắng lại dài miên man... Thiện tai @@ nó phải tránh để không nhìn chằm chằm vào đó và đi đến bàn của nhỏ.

Vẫn với khuôn mặt làm lì nhất có thể và vẻ mặt không quan tâm, nó đặt cốc trà xuống,..

- Chị dùng gì?

- Như cũ..- Lại thế rồi, người thì trắng mà khoái caphe đen, ngon lành gì mà uống, hình như nó ghét caphe.. Cơ mà làm việc trong quán caphe thì phải chịu @@.

Nó quay vào bỗng..

- Đàn hay đây, đàn tiếp đi nha..- Gì thế này nó có nghe lòn không @@ nhỏ này mờ mòm nói quá ba từ, mà lại là khen nó mới ghê.. Trời sắp sập rồi chăng.. Nó lúng túng..

- Vân..g.. - Ngoan thật, mặc dù biết nhỏ bằng hoặc kém tuổi thôi.

Xong lại đóng khuôn mặt bằng một lớp băng lạnh lùng, nhỏ quay xuống nghịch cái điện thoại đặt trên bàn.. Vuốt vuốt.. Mà lúc nãy mới để ý kĩ ánh mắt nhỏ, đẹp thật..Nhưng trong đó ẩn chứa một nỗi niềm mà nó không thể nào đọc nổi. Ở cơ mà làm phục vụ quán thì quan tâm quái gì mắt khách.., quan tâm xem họ thấy ngon không thôi là đủ rồi @@.

Mang caphe cho nhỏ, xong nó quay vào quầy đàn tiếp, lúc ấy vắng khách nó còn đàn thêm một bản nữa, sau khi kết thúc bản nhạc tình yêu nhẹ nhàng ban đầu.. Nó nghĩ rằng, suốt ngày nhạc buồn với nhẹ nhàng thế này thì có vẻ hơi trầm nhỉ ..hay thay đổi chút xem.. Nó gảy từng nốt đàn theo nhịp điệu bài hát I'm your.., vui nhộn, kiểu nhạc của bọn bên hawai ngồi đàn hát trên biển xong múa váy lá dừa ý @@ nửa trầm nửa bồng, nghe rất hợp tai.. Là nó nghĩ vậy thôi chứ không biết người khác nghĩ như nào.. Đôi lúc nó vẫn ngược nhìn lên, vì giờ cũng đã bót ngại hơn rồi, khách họ cũng quen với cái mái tóc rủ xuống khuôn mặt của nó.. Nó bắt gặp ánh mắt nhỏ Phương Anh, nhỏ đang nhìn nó, ngón tay thì cứ gó vỗ mặt bàn kiểu như theo nhịp tiếng đàn ý, nhỏ cũng biết bài hát này chăng?.. Nhìn nhỏ lúc đó xinh và đáng yêu lắm chả còn tí băng giá nào, đúng điệu bộ của chị mỗi khi vui, hồn nhiên... Nhưng khác chị ở chỗ, nhỏ có mái tóc bạch kim xoã dài..@@. Bắt gặp ánh nhìn của nó nhỏ trở về khuôn mặt như lúc đầu, lại ngoảnh xuống cái điện thoại.. Lạ thật ai làm gì nhỏ đâu chứ, việc quái gì cứ phải như thế nhỉ.. Nó muốn thử nhỏ xem có để ý đến đoạn nhạc hay không.. Đang chơi thì nó ngừng lại một chút, để xem thái độ nhỏ thế nào.. Vừa hay bài này có đoạn ngân phải dừng lại ở đoạn cuối...

Đúng như nó đoán, nhỏ ngược lên luôn khi tiếng đàn vừa dứt.. Đây cứ thế mà còn giả vờ.. Sau đó nó nhìn nhỏ rồi tiếp tục đàn, để ý thấy khuôn mặt trắng bóc của nhỏ hơi hồng nèn, rồi lập tức quay xuống cái điện thoại @@. Khi hết bản nhạc thì nhỏ về luôn, ra dọn bàn cho nhỏ thấy cốc caphe đen còn nguyên, phí của thật.. Đúng là đồ tiêu thư.. Cơ mà cũng lạ thật, đến không uống caphe thì nhỏ đến và gọi ra làm gì nhỉ.. Mà tại sao nó lại để ý đến nhỏ vậy??.. Thôi thôi không nghĩ nữa..

Tâm này tuy chưa muộn nhưng cũng hết ca rồi, nó muộn về sớm , dọn dẹp với xả hơi chút, trước khi về quê..

- Chị Huyền, em bảo này?- Nó gọi chị khi ra quầy bên ngoài.

- Sao nhóc?

- Từ ngày mai chị cho em nghỉ một tuần nhé.

- Ủa sao không đâu nhóc lại nghỉ vậy?
- À, em được nghỉ học lên muôn về quê chơi, cả đi cũng mấy tháng rồi em chưa về.
- Uhm hihi. Không có người đàn nên chắc khu cũng không đông đúc.. Mà quê nhóc gần đây hông?
- Dạ cũng gần.
- Chị về với..hihi- Her tự nhiên đòi về quê nó làm gì không biết @@.
- Thôi hâm, quê em có gì đâu mà về, chán lắm..
- Nhưng chị muốn đi..- Cái mặt chị xuồng, nó thì mòn đòn với cái chiêu này rồi nên giờ không dính nữa, tuy chị xinh thật.
- Thôi, chị phải trông quan nữa mà..khi nào nên em mang quà quê cho.
- Uhm, thôi vậy.. Nhóc nhớ mang quà cho chị nha cái gì ăn được thì càng tốt hihi..- Chị giống Tâm, ăn hoài không béo @@, nhắc đến em mới thấy nhớ.. Không biết gần hai tháng qua em sống như nào nhỉ, mà kệ chưa đến một năm mà.. Nó không cho phép mình nhớ đến em nữa, mà em cũng không là gì của nó cả.
- Rồi, lúc nào cũng ăn, sập béo như con heo rồi đấy.
- Ủa thiệt hả nhóc..?- Chị tròn xoe mắt nhìn nó, ôm cái eo xoay xoay.. Địu bộ buồn cười không chịu được =)).
- Đùa đấy già nhom à, đúng là lúc nào cũng sợ mất dáng..hazzj.
- Chứ sao, chị là con gái mà, hú..
- Thôi em về đây.
- Uhm mà nhóc nhớ đây nhá..hihi- Nhớ gì đây, nhớ cái câu trêu chị, nhớ mua bánh cho chị, hay là nhớ chị nhỉ?.. Nó không biết.

Đạp xe về phòng, cũng không có gì ngoài việc nó muốn đi ngủ để mai có thể bắt xe sớm về quê nó... Chào HN nhé, tao về quê tao.. Ở đây may mắn quá.. Tuần sau tao lại lên.. =))

Chapter 28

Sáng hôm sau dậy sớm để kịp chuyến xe khách. VSCN xong xuôi, nó chỉnh đốn lại đồ đạc, những gì cần mang theo thì nó mang, những gì không cần thì nó để lại... Cây guitar của nó cũng nằm trong số đó.

Bước xuống đường phố vắng tanh buổi sớm của HN, thời tiết hơi se lạnh, cảm giác thu đã chớm lâm rồi.. Cái không khí đó khiến nó thấy thoải mái.. Bầu trời hơi le lói ánh mặt trời của bình minh, chỉ khoảng một tiếng nữa thôi nơi đây sẽ trái ngược hẳn so với lúc này, sẽ ồn ào và náo nhiệt hơn.. Hàng cây trên vỉa hè khẽ đung đưa theo từng làn gió nhẹ.. Khẽ hít một hơi thật sâu để tận hưởng cái không khí hiếm có này của HN.. Sau đó nó đi kiếm xe ôm.. Cũng chẳng khó khăn gì, khi những người làm nghề này thường như chở khách 24/24 vậy.. Cũng phải thôi, ai chả vì cuộc sống, không ai muốn mình khổ cả và nó cũng vậy.. Đeo cái balo, rồi chèo lên chiếc xe wave cũ của một bác xe ôm có vẻ đứng tuổi.. Nó đọc bác nghe tên cái bến xe nó muốn đến, để bác chạy.. Chỉ Tầm mười phút là đến nơi vì đường vắng nên phóng nhanh Trả tiền cho bác xong, nó ngồi đợi.. Cho đến khi chiếc xe khách đến.

Ngồi trên tuyến xe khách về quê. Như một thói quen sau khi soát vé, nó chọn cho mình cái ghế cuối xe, nơi mà ít ai muốn ngồi, thật sự mà nói thì cái bệnh say xe muôn thủa của nó khiến nó cần một nơi thoáng, dù cả ở trên xe.. Nếu không muốn phun ra bất kì lúc nào

Ngồi được Tầm nửa tiếng người cũng đã bắt đầu nôn nao rồi, mà quên mất, hôm qua có bỏ quả chanh vô balo để chống say mà, nó mang ra giữ vào mũi người... Cái bài thuốc này của nhỏ Chi hiệu nghiệm góm.. Tuy không giúp nó khỏi luôn, nhưng ít ra cũng tạo cho nó cái mũi the chua chua để thoát khỏi cái không khí bí bách trên chiếc xe để quá tải người là người này.. Mà cũng khổ thật, mỗi lần xe xóc hay dừng lại là lúc nó suýt phun.. may mà kiềm chế được, không thì bắn xe người ta.

Ngó cái đồng hồ cũ đeo tay của nó, thế mà cũng gần 2 tiếng rồi, sắp về đến quê nhà rồi... Lúc đi lần đầu thì thấy lâu, đi lần sau lại cảm thấy mau về, lạ thật @@. Mà cũng không biết quê mình giờ sao nhỉ, đẹp hơn không?? Cái đợt nó đi là xã cũng có nhiều chính sách tốt, nhưng chưa kịp thực hiện nó xem, sau mấy tháng không biết thêm gì không đây?...

Chiếc xe đi một lúc lâu nữa rồi dừng hẳn lại trước khi xốc một cú trời giáng.. Suýt phun cháo ở bụng ra, mẹ bỏ thẳng tài xế không biết nhìn đường Đến quê rồi chăng, suốt thời gian ở trên xe nó cũng chả thèm hé mắt ra cửa sổ để nhìn đường như trước.. Rút kinh nghiệm rồi, thành ra cũng không biết đã đến nơi chưa, mà lão tài xế cho dừng xe lại, một vài vị khách đang xuống.. Nhoài người lên thì thấy luôn cồng tròn cấp hai TT qua chiếc cửa sổ, đến quê rồi.. Đúng lúc, khách trên xe xuống xong hết..

- Ấy ấy còn cháu mà đừng đóng cửa vội.. Nó cầm lấy chiếc balo vội rảo bước trên phía cửa ra vào của xe, đi qua thì thấy thằng soát vé đang giữ cửa nhìn nó có vẻ khó chịu.. - Ông chọc cho lòi mắt ra chứ ở đó mà nhìn

Xuống khỏi xe thì cứ như được sống lại vậy, sảng khoái thật.. Cơ mà vẫn hơi nôn nao và choáng.. Nó ngồi vào một quán cóc gần cổng trường, gọi một chai nước... Khoảng. Uống rồi súc miệng, trả lời những câu hỏi han của cụ già chủ quán.. Lúc sau thấy có vẻ đỡ thì nó trả tiền xong đi về... Trường này cách nhà nó cũng không xa lắm khoảng 1,5 km thì phải.. Thôi thì đi bộ về, tranh thủ ngắm quê luôn... Mà ở nhà cũng có ai biết nó về đâu.. Sự bất ngờ luôn tạo lên sự thú vị mà

Đi men theo con đường đất mà chưa được rải nhựa.. Từng căn nhà san sát nhau, mỗi nhà lại có một gian hàng của riêng họ.. Quê nó là thế, luôn có những buổi họp chợ sáng và chiều.. Sáng thì ở chợ này, chiều lại chợ xóm bên.. Giờ vẫn chưa muộn, thành ra vẫn còn phiên chợ.. Qua khu trọ là những bãi đất ruộng trải dài, lúa ngô, rủ rau.. Nông thôn chỉ thế thôi.. Công nhận, gần trưa mà cái không khí ở đây vẫn như là của một ngày mới, khác hẳn trên HN.. Mà ngoài khu chợ ra thì ở đây cũng chẳng còn nơi nào mà ồn ào nữa.. Vui thật.

Qua cánh đồng thì đến xóm nó, cái ngõ nhỏ ngoằn ngoèo, nhưng sống gần được hai mươi năm rồi thì làm sao nó có thể lạc được.. Dừng chân trước căn nhà cấp bốn nhỏ của nó.. Đường như chỉ muốn lao vào mà nói với bố mẹ rằng " Con về rồi đây! "

Nhưng mà nghĩ lại tầm này, bố mẹ đi làm chừ đâu ở nhà mà vào chào... Nhớ bố mẹ quá, chưa bao giờ nó xa gia đình quá ba ngày chừ đừng nói gì hai tháng.. Mở cánh cổng nhà bằng gỗ đan ra, nó bước vô mảnh sân nhà nó mà tự nhủ, khi nào có tiền nó sẽ sửa lại.. thay thế cái cửa này bằng một cái cửa khác chắc chắn hơn, để thế này thì trộm vào khuân hết @@.

Đang đứng, nhìn lại ngôi nhà thì một cái bóng trong vườn bỗng vụt ra..

- Gâu..! Gâu!..-A đây rồi, con milu..con chó mà nó nuôi từ lúc dứt mẹ..giờ sao to vậy trời.. Đì lâu thế mà nó cũng nhớ mình, cứ quán quít bên chân mà liếm liếm.. Vui thật, nhớ trước kia nhà nghèo... Đi đường bắt được hai nghìn sung sướng mua được quả trứng về làm đế ăn.. Thấy tội con milu còn bé nên chia vào cái bát nó một nửa.. Con này nó rất khôn vì người cho ăn thường là nó. Lên chỉ cần huýt sáo miệng cái là ở đâu nó cũng chạy về.. Gãi gãi cái đầu con milu .. Con này cứ díu cái đầu vào tay nó mà quẩy đuôi lia lịa..

- Ai đây!-Bố ở trong nhà đi ra, quái nhỉ tưởng ông tầm này đi làm đồng rồi, cơ mà thật vui khi được gặp bố.

- Dạ bố..
- Ô thằng M, mày về lúc nào? Mà sao lại về thế này, vào nhà..
- Vâng..

Vào nhà thì trông có vẻ khá hơn trước, để tí hỏi bố sau vậy

- Trường con được nghỉ lên con về một tuần chơi..
- Uhm, về là tốt rồi, cũng hai tháng rồi còn gì nữa..

Bố nó luôn vậy, bình tĩnh trong mọi tình huống, không tỏ ra gì nhiều ngoài ngạc nhiên..nhưng nó biết niềm vui đang hiện hữu trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của ông.

- Mẹ con đâu? Anh D nữa?
- Mẹ mày ngoài chợ bán hàng ý, còn thằng D đi làm ngoài xưởng rồi, nhờ cái chính sách hộ nghèo với cả thằng D cũng đi làm nê, nhà mình cũng khá hơn con ạ.
- Dạ vâng, mà bố không ra đồng ạ?
- Mày lú rồi à, tháng mười rồi còn ra làm gì nữa, gặt xong hết rồi, được mùa nên tết năm nay không lo gì nữa haha.. Thôi vào nấu cơm đi..
- Con vừa về mà, bố nấu hộ con..- chán thật, vừa về đã bị bố sai
- Tao vả cho phát giờ, tao sai mày để mày sai lại thế hả..-Hú hồn thôi xuống thổi cơm.

Lợ mợ xuống cái bếp kièng, tìm xoong để nấu cơm, ít ra thì thùng gạo nhà nó cũng đầy.. Vo gạo xong, đặt lên bếp nhóm lửa mà thổi.. Thổi hộc cả mồm thì nó mới lên lửa cho, mà ho sặc sụa vì dính khói do cùi ướt.. Con milu thì ở ngoài bếp cứ vẫy đuôi như vui vì thấy cảnh này.. Ông lại cho bó rơm với mẻ riềng bấy giờ chứ lị

Được lúc sau cơm chín, thì mẹ cũng về.. Nhìn thấy nó mà mẹ ngạc nhiên, đánh rơi cá bó rau mà vào hỏi han..

- Sao mày đang đi học lại về thế này?
- Mà mày gầy thế hả con? Khổ, lên đây trong như cái khung xương thế này?- Mẹ ơi, có khi mẹ còn gầy hơn con đây..nhìn bàn tay trắng nõn nổi đầy gân xanh của mẹ mà nó suýt khóc, thương mẹ quá, cả đời mẹ chưa bao giờ qua được 40 cân, áy vậy mà luôn thò cái xe đạp cà tàng hàng lặng trึu hàng hóa, chỉ vì gia đình bố nó, anh em nó.

Đỡ cho mẹ cái xe xuống rồi, kể chuyện với mẹ, mẹ cũng hiểu lên xuống làm rau với tráng mây quả trứng rồi đi ăn cơm. Anh nó chiều mới về. Nhìn mâm cơm đĩa trứng, đĩa rau, bát canh mà sao thấy sang lạ thường.. Chả như trước kia, đậu phụ luộc mới lạc rang muối.. Canh thì là nước sôi, áy thế mà đói mờ mắt vẫn phải ăn.. Và những thức ăn đó đã

nuôi sống nó được đến bây giờ.. Ăn cơm thì cũng không có việc gì ngoài việc nó thưa với bố mẹ là đi làm và không ở với anh Cường nữa? Bố mẹ hỏi thì nó giải thích là trường mới chuyển cơ sở ra chỗ khác phải ở trọ, cả nhà nó là gia đình lao động nên cũng ủng hộ chuyện nó đi làm. Ăn cơm xong thì rửa bát, mà mẹ cứ hỏi han suốt, mẹ thương nó lắm, thương hơn cả anh nó. Vì nó giống mẹ hơn, ở cả làn da trắng bóc lẩn dáng người nhỏ, có thể vì lẽ này lên bố mới mê mẹ Rửa xong rồi đi ngủ. Để chiều còn đi thăm mộ chị.

(Chap sau tôi sẽ viết về chị của tôi, chỉ là quen biết nhưng tôi sẽ coi đó là chị ruột tôi... Một cô gái đáng thương, cuộc sống quá bất công với chị... Nếu ai tin và đồng cảm, xin hãy nói những điều tốt và an ủi, có thể chị sẽ biết.. Còn nếu ai không tin thì xin đừng nói gì cả, vì thật sự, mất chị tôi cũng nhận thêm một vết khuyết trong tim mình rồi.. Tôi không muốn phải nghe những lời xúc phạm đến chị từ bất kì một ai).

Chapter 29

Ngủ dậy, vào trong WC rửa mặt cho tinh ngử, mặc một bộ quần áo nó coi là lịch sự nhất, cái áo sơ mi với chiếc quần jean cũ.. Chải chuốt lại mái tóc dài rối bù.. Mượn bộ chiếc xe đạp để ra khỏi nhà.. Xe nó để trên kia mất rồi..

- Mày vừa về đã đi đâu?- Bố đang ngồi hút điếu thuốc lá, hỏi nó.
- Dạ con đi thăm mộ chị..
- Uhm, đi đi rồi về sớm, chiều sang ngoại ăn cơm.. Mẹ mày sang đây làm rồi.
- Vâng..

Lọc cọc chiếc xe trên đoạn đường đất dẫn ra chợ.. Nó dừng lại ở một hàng hoa, mua 10 bông hồng mà chị thích nhất. Loại màu hồng theo đúng nghĩa đen và cũng là con số chị thích, số mười, rồi mua thêm vài táo thứ đồ ăn mang lại sự gắn kết giữa nó và chị.. Rồi vác xe ra thẳng bãi tha ma của làng.. Nơi đặt mộ chị..

Ở đó luôn xuất hiện một không khí âm u vì ít có người, nhưng nó quen rồi.. Kể từ khi chị mất, tháng nào nó cũng vào đây dọn dẹp hương khói và hoa.. Nên cũng không lạ gì nữa.

Dừng chân bên ngoài mộ hình chữ nhật của chị, nó dọn dẹp lọ hoa, bát hương, đĩa quả, rồi thay những đồ mới mua vào, bẩn quá.. Cũng phải thôi, kể từ lúc nó đi chắc chẳng có ai ra đây dọn dẹp cả, hai tháng rồi còn gì...

Xong xuôi đâu vào đây nó ngồi lại nhìn bức ảnh con con của chị ở phần mộ, mà lòng đau như cắt, nước mắt nó rơi lả chã xuống bậc thềm... Những kí ức của nó về chị chợt hiện về...

" Hôm đó, lúc mới học lớp sáu thì phải.. Một buổi chiều xong việc, mẹ dẫn nó sang chơi, lần đầu tiên ở nhà chị... Mẹ chị là bạn mẹ nó..

- A.. Bà dẫn cháu sang chơi à, vào đây..- Mẹ chị, cô Thùy, một người phụ nữ tốt bụng nhưng bất hạnh vì người chồng bỏ hai mẹ con sang sống bên nước ngoài.. Mời mẹ với nó vô nhà..
- Uhm.. Thằng này mới lên cấp hai mà còn nhát lấm, không được nhanh như thằng lớn bà ạ..
- Mẹ chê nó ngay trước mặt người lạ, làm nó lúc đấy khùm lúm lấp sau lưng mẹ @@.
- Có gì đâu, để tôi gọi con Thùy xuống chơi với nó, lên cấp ba còn nhát không chơi với ai này, chứ đừng nói cấp hai..- Chị tên Thùy, lúc đấy nó mới chỉ biết vậy.

- Thủy ơi! Xuống đây mẹ bảo..- lúc sau thì chị xuống, đập vào mắt nó lúc này là một người con gái xinh đẹp với mái tóc đen dài mượt mà, nụ cười chị xinh lắm.. Ít ra thì lúc đó cũng biết cảm nhận cái đẹp rồi.. Nó đứng ngây đơ ra nhìn chị, nhưng không có ý nghĩ gì đâu nhé.

- Mẹ bảo gì ạ?- Chị cười cười nhìn nó rồi hỏi cô Thùy.

- Mày dẫn em ra ngoài kia chơi.. Để mẹ với cô nói chuyện.

- Vâng..hihi, em là con cô D à?

- Vâng..không hiểu sao nhìn chị là nó có thiện cảm ngay, không cảm giác người lạ chút nào...

- Thế thì ra ngoài kia chơi với chị nào.. -Chị kéo tay nó đi ra vườn táo nhà chị.. Nó và chị biết nhau như vậy đây...

"- Em tên gì.- Chị hỏi nó.

- Dạ tên M á chị..

- Uhm hihi, chị tên Thùy.. Em học lớp mấy?

- Dạ em mới học lớp sáu..

- Chị thì lên mười hai rồi, em kém chị sáu tuổi đó nha..hihi.

- Vâng.."

"- Mai lại đến chơi với chị nhé M...- Chị cất giọng nói trong trèo pha chút buồn tủi lên khi nó được mẹ dẫn về.

- Vâng..- lúc đó thì có nghĩ ngợi gì đâu, thấy chị xinh với lại cho nó đồ ăn là thích liền á. Từ chiều hôm đó, hầu như hôm nào nó cũng đến"

"- Sao chị lại thích chơi với em?- cái mồm đang nhai táo của nó hỏi chị.

- Vì chị không có bạn chơi cùng.

- Sao vậy chị?

- Chúng nó chê chị nghèo và chị không có bố..- Giọng chị như đang khóc.

- Thôi chị đừng buồn, em sẽ chơi với chị mà hihi..- cái giọng nói trẻ con của nó, an ủi chị.

- Uhm, chị chỉ cần M của chị thôi, chả cần bạn bè gì hết hihi..- Chị véo nhẹ vào cái má của nó "

"- Lớn lên M muốn làm gì?

- Dạ em sẽ làm phi công để được bay ..hihi- Cái ước mơ trẻ con của nó bị lãng quên khi học cấp ba.

- Chị thì lớn lên sẽ làm cô giáo dạy trẻ con, chị thích trẻ con lắm..hihi

- Vâng..

- Mà lớn lên M muốn lấy chị không?-Chị cười típ mắt quay sang nhìn nó.

- Lấy là sao ạ.-nó lúc ấy không hiểu cái khái niệm, lấy là như thế nào cả.

- Thì lấy chị làm vợ ý..hihi.

- Dạ có.. Bố em kẽ là, hai người quý nhau, sẽ lấy nhau thành vợ chồng rồi sống sẽ hạnh phúc.. Chị có quý em không?

- Có, chị quý M nhất luôn..hihi

- Vậy lớn lên, em sẽ lấy chị làm vợ em, mình sẽ sống thật hạnh phúc..hihi- Cái đầu óc non nớt của nó lúc đó chỉ nghĩ được có vậy... Nó quý chị vì hay cho nó ăn táo, thú quả mà nó thích có đầy ở vườn nhà chị.

- Vậy thì M phải học thật giỏi nha, chị không lấy người dốt đâu hihi.

- Em biết rồi, em sẽ học thật giỏi.. Chị nhớ lấy em nhé"...

"Đinh Ninh với cái ý nghĩ đó, nó luôn cố gắng học thật giỏi..

Buổi chiều của những hôm khác vẫn sang nhà chị chơi, nghe chị hát.. Mà bài hát mà nó thích nghe chị hát nhất đó là bài.. Uớc gì..

".. Em đã sống những đêm trời có ánh trăng chiếu vàng
Em đã sống những bên ngoài kia biển ru bờ cát
Uớc gì anh ở đây giờ này, ước gì anh cùng em chuyện trò
Cùng nhau nghe sóng xô ghềnh đá, ngàn câu hát yên bình..."
Giọng chị hay lắm, rất trong và luôn đúng nhạc, nó nghe hoài không chán...

"Có hôm đang bên nhà chị thì chị đi học về, mặt mũi tím đỏ.. Nó hỏi thì chị bảo ngã xe, nó tin luôn.. Nó đâu biết rằng chị bị lũ bạn cùng lớp đánh.. vì quá xinh đẹp nhưng ít nói.

Trong lúc đang xoa dầu cho chị thì chị nói..

- M lớn lên không được học trường chị nghe chưa?
- Sao hả chị?
- Sau này M sẽ hiểu thôi... Giàu thì bị ghen, nghèo thì bị ghét.. Nó lúc ấy cũng không để ý gì đến câu nói đó của chị vì không hiểu ý nghĩa.. Đến lúc lên cấp ba, nó học tại ngôi trường đó, nó mới hiểu được, thành ra nó cũng giống chị, không bạn bè..
- Ai ghét chị kệ nó, có em quý chị là được rồi.. Lớn lên em sẽ lấy chị mà hihi.. Chị nở một nụ cười với khuôn mặt tím bầm, tuy thế nụ cười đó vẫn luôn đẹp.
- Uhm hihi."

Ngày sinh nhật nó năm đó, ngày em chuyển đi.. Chủ nhân của chiếc đồng hồ mà nó vẫn hăng đeo, chị đã an ủi nó rất nhiều.. Giúp nó rất nhiều, do cái tính trẻ con, nhiều lúc bên chị nó không còn nhớ đến em và những lời hứa với em nữa..."

"Ấy vậy mà ông trời đâu có mắt, không.. Không phải, trên đời này làm gì có ông trời chứ.. Thật bất công, cho một con người tốt như chị.. Cái ngày đen tối đó, chị Thủy của nó, trong lúc đi học về.. Đã bị làm nhục bởi hai thằng ma cô trong xóm. Giọt nước trong trào và luôn tươi mát ấy, đã bị vẩy bẩn bởi hai tên khốn kiếp.. Chị thay đổi từ đó.. Từ một con người xinh đẹp gọn gàng, chị trở lên rối loạn tâm lí... Nhiều lúc nó đến còn đuổi nó về cười điên dại như không nhận ra nó, mái tóc đen mượt luôn thơm mùi bồ kết trở lên rối ren, tàn tạ.. Nó chỉ biết khóc và thương chị, đến lúc chị bót mặc cảm và đi khám thì bác sĩ cho biết chị đã bị nhiễm HIV.. Phải, căn bệnh thế kỷ đó... Đau đớn thật, cuộc đời thật tàn nhẫn khi xéo nát một bông hoa đẹp là chị..."

"Hôm cuối cùng nó đến thăm chị..

- Chị ơi, em M nè..chị ăn táo đi, em vừa bứt đây.- Chị nở một nụ cười tươi nhưng nhợt nhạt.
- Uhm, chị cùng M ăn nha..- Chị cắn một miếng táo, nhai trông rất khó khăn.
- Chị ăn quả này cùng em nè..- thói quen của nó và chị khi ăn táo là ăn chung, đứa này cắn một miếng, đứa kia cắn một miếng..
- Không được, chị đang bệnh, sẽ lây M đây.. Khi nào chị khỏi bệnh nha..
- Vâng.
- M này chị sắp đi một nơi xa lắm để khám bệnh.. M đừng buồn nhé.
- Vâng, nhưng chị phải về với em sau khi hết bệnh nha.. Em còn phải lấy chị nữa mà..hihi
- Uhm, thói M về đi.. Kéo mẹ chờ- Nét mặt buồn thăm thẳm của chị ở đó, mà nó đâu phát hiện ra.
- Vâng.
- À M quay lại chị bảo..
- Sao chị?-Nó chạy lại giường chị.
- Chụt!!.. Lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng chị thơm M, chị đi phải nhớ đến chị nha hihi..

- Sao phải lần cuối cùng, chị thích thơm em lúc nào chả được mà lại..
- Thôi về đi mai sang chị thơm tiếp hihi... M ơi, chị thích 10 bông hoa hồng màu hồng M nhé.. - Nó chả hiểu chị nói gì, cứ lạ lạ sao áy, chị thích thì nó sẽ tặng, có gì đâu.

Nó đi về mà không để ý đến tờ giấy xét nghiệm HIV ở giùng chị, trong tâm chí nó bấy giờ, đây chỉ là một căn bệnh thường, chị đi chữa bệnh xong lại về với nó thôi mà..."

"Đời đúng đắn hay được chửi ngò.. Chiều hôm sau đi học về, trong tay là sáu bông hoa hồng màu hồng, nó mót vỏ chai bán được tiền để mua, nhưng không đủ tiền nên thiếu bốn bông nữa là tròn mười bông để tặng chị..nhưng có còn hơn không..

Đang hí hùng với thành quả của mình trong tay thì nó về đến cổng nhà chị... Sao mà đông người quá, tiếng người hốt hoảng, kêu la... Sáu bông hồng của nó rơi xuống đất... lập tức, nó chạy vào nhà chị...

.. Cái cảnh tượng đau đớn đó đã ám ảnh rất lâu, thật sự, nó không sao quên được..

Chị nằm trên giùng, co giật, miệng sùi bọt mép.. Mắt trợn trừng, nó muốn lao vào chõ chị nhưng bị người ta giữ lại, khóc thét giãy nảy để thoát ra..

- Huhu... Chị ơi, chị làm sao thế này chị ơi.. Huhu.. Bỏ ra!!.... Chị ơi!!!" Chị uống thuốc trừ sâu để tự vẫn.. Tại sao? Tại sao chị lại phải chịu một cuộc đời đau khổ thế này cơ chứ..

Tại sao, chị lại rời bỏ nó mà đi? Chị còn phải lấy nó mà?

Tại sao chị lại lừa dối nó?

Hàng loạt những câu hỏi tại sao được đặt ra trong đầu nó cùng những tiếng nức nở của hàng xóm láng giềng.. Chị độc ác lắm chị biết không... Sao chị phải chọn cách giải thoát đau đớn như vậy chứ?.. Ngày em đi chị an ủi nó, giờ chị mất thì ai an ủi nó đây.. Những bông hoa hồng ngoài cổng đã bị ai đó đi qua và nhẫn tâm xé nát.."

Ngày đưa chị về đất, nó khóc như mưa.. Nó là người được bê di ảnh chị, cô Thùy thì ngất lên ngất xuống... Nhang khói, vòng hoa tất cả tạo lên một không khí đau buồn tang tóc...

Mọi việc xong xuôi khi chiếc quan tài được lắp sau nấm mồ.. Nó còn ngồi đó nhìn di ảnh chị... Vẫn nụ cười đó, nhưng sao giờ đây vô hồn, Thương chị mà nước mắt lại trào ra...

".. Ước gì em ở đây giờ này, ước gì anh được nghe giọng cười

Và hơi ấm đã bao ngày qua mình luôn sát vai kề

Em xa anh đã bao ngày rồi, nghe như tháng năm ngừng trôi

Đi xa anh nhớ em thật nhiều, này người yêu anh hỡi.. "

Giọng hát đó luôn vắng vắng trong đầu nó.. Nếu có ước gì, thì chỉ mong đời chị không phải gặp những chuyện như vậy... Ước mơ làm cô giáo đó sẽ mãi ngủ yên trong đất..

".hihi..chị em mình cùng ăn nha.."

"Chị có M rồi, không cần bạn bè gì hết..hihi"

".. Lớn lên M muốn lấy chị không?."

Nhưng sự thật vẫn là sự thật, nó phải chấp nhận một điều đau đớn rằng chị đã xa nó mãi mãi.

Chị ơi yên nghỉ nhé!

Cũng đã đến lúc phải về, nó sờ vào cái ảnh ở ngôi mộ của chị mà thì thầm.." Em nhớ chị lắm.."

Đó cũng là lí do mẫu con gái của nó thích luôn phải để tóc dài đen mượt, nó tìm thấy hình ảnh của chị trong đó.. Một thiên thần với số phận đau khổ..

Dừng lại chiếc xe lên, nó đạp về nhà.. Lần sau em lại đến... Nhớ rồi! Táo và mười bông hồng chứ gì?...

--P/S: Thật sự tôi đã khóc rất nhiều sau khi viết đến chap này.. Xin đừng nói điều gì xúc phạm đến chị cả. Giờ tôi đã bị đến hai vết cứa ở tim rồi.

Chapter 30

Đẹp chiếc xe về mà tay cứ dụi dụi cho đã cái mắt... Thôi cũng muộn ,nên sang ngoại luôn. Sang thì thấy các bác và dì với mẹ đang nấu ăn, nó dựng cái xe đi vào trong nhà..

- Cháu chào bà, chào các bác...- bà ngoại nó vẫn vậy, già nhưng dáng người khỏe khoắn, ở nhà bà cũng không phải làm gì nhiều nên hay đi quanh xóm nói chuyện với các bà khác... Bà nhỏ người lăm, mẹ giống bà, và nó giống mẹ @@.

- A.. Thằng M, mẹ cha mà vào đây..- Nó đến gần bà ngồi xuống, bà cứ hỏi han.

- Sao mà gầy thế này, trên đây khổ lăm à cháu..?

- Dạ không ạ..

Hết bà rồi lại đến các bác hỏi han.. Ông ngoại nó thì mất rồi, mất từ thời nó chưa sinh ra cơ, nên nó chưa bao giờ được thấy ông, ngoài tấm hình trên bàn thờ nhà ngoại.

Anh và bố nó cũng đang ở đây.. Anh nó cũng giống bố, không to vẻ gì nhiều, nhưng nó biết anh cũng vui vì nó về.. Ở nhà thì nó thân với anh nhất mà.

Sang ăn uống rồi nói chuyện với mọi người thôi, không có gì đặc biệt ngoài việc được các bác cho tiền hazzj, từ chối không được.. Đành lấy vậy hehe..

Lúc về.. Nó biếu bà ngoại tiền.

- Bà ơi, cháu biếu bà 2trăm bà ăn quà.

- Thằng này biếu gì, đέ mà ăn.. Các bác cho thì phải giữ chứ.

- Dạ không, tiền cháu kiếm được mà không phải tiền các bác cho đâu.

- Mày kiếm kiểu gì?

- Dạ cháu đi giúp việc ngoài quán nước.

Bà rưng rưng..

- Khổ quá, vừa đi học vừa đi làm, người thì còn nhom thế này.. Thôi bà cầm hộ, sau này lấy vợ bà trả cho nhé.

- Vâng.

Nhà nó thì về trước rồi, còn mình nó với chiếc xe đẹp trên con đường đất cát không khí tươi mát đồng cỏ của làng quê. Yên bình thật, tiếng dế cứ rả rích, rồi dom dom cứ bay loanh quanh các bụi cỏ.. Ngày xưa thì lúc nào nó chả đi bắt mấy con này về chơi cùng ông anh..trẻ con vô lo vô nghĩ, áy vậy mà giờ đã là sinh viên biết kiếm tiền rồi.. Thời gian đúng là không đợi một ai, nó đi qua bỏ quên biết bao nhiêu kí ức đẹp..

Về nhà nó tắm giặt rồi đi ngủ, vào cái buồng của riêng nó mà nhớ.. Cái bàn học con con bố tự đóng không có đèn học, ánh sáng là từ cái đèn buồng.. Thé mà bao nhiêu năm nhìn sách với cái ánh đèn mù mờ thế nó không bị sao ở mắt.. May mắn thật, không lại mất tiền đi cắt kính ..@@.

Buồng của nó mọi thứ đều sạch sẽ và nguyên vẹn vì mẹ hay dọn nó biết vậy vì trước giờ vẫn thế.., những bức tranh nó vẽ thời cấp ba được nó dính trên tường vẫn còn. Nó vẽ không đẹp nhưng được cái giống thật và có hồn, anh nó và thằng Long bảo vậy.. Thường thì nó vẽ chân dung, nhìn người hoặc ảnh để vẽ, và chỉ vẽ những ai nó quý.. Bố, mẹ, ông, bà, anh, thằng Long... Chị. Bức tranh của chị nó còn tự thêm một cái cặp hình giọt nước trên mái tóc để tượng trưng cho tên chị, là Thủy.. Tất nhiên là chỉ vẽ bằng chì, không màu mè được.. Nhưng riêng giọt nước đó nó để màu xanh như sự trong sáng hồn nhiên của chị vậy.. Rồi nó lại khóc, không thể phủ nhận rằng nó quá yêu đuối.. Chán thật.. Nhớ chị quá.. Mong chị ở trên đó, luôn dõi theo nó.

Nằm trên chiếc giường con con thân quen để ngủ.. Nó cũng không thèm quạt, thời tiết tháng mười thì cần gì, mát mẻ và sảng khoái lắm.. Khéo tháng nữa lại rét cũng lên.. Thời tiết miền bắc nó dở hơi như thế đấy.. Hôm nay nắng mai gió mùa về có thể rét luôn..@@.

Mà cũng quên mất, từ chiều cũng không sang bên nội, căn bản vì không có thời gian.. Thôi thì để mai vậy giờ ngủ đã.

Sáng sau đang ngủ thì ông anh gọi, mặt cau có..

- Thằng kia dậy mau đi ăn sáng...!
- O..-Nó còn ngủ một lúc..
- Mẹ..., mày đi học trên ấy cũng như thế này à?
- Dạ không, mấy giờ rồi anh?
- Tám giờ rồi.. Đi ăn sáng tao đói quá.
- Sao anh không ăn trước đi.. Mà bố mẹ đâu?
- Bố mẹ ăn xong đi làm rồi, mẹ bảo tao đợi mày..
- Dạ đợi em tí..

Vào VSCN xong xuôi cho tỉnh ngủ, hôm qua khóc quá giờ đau hết cả mắt..@@.

- Giờ ăn gì anh?
- Tính ăn cơm nguội mà bố mẹ ăn hết rồi, thôi ra quán bún Thê làm bát bún.
- Vâng.

Ra đến quán thì bác cứ hỏi , vì cũng là khách quen của bác rồi.. Trước kia cứ 1 nghìn một bát.. Bún với canh không là ngon @@.

- Mày đi đâu mà sao đạo này không tới quán bún nữa thế?
- Dạ cháu học trên HN bác à.
- Học đại học hả?
- Vâng.
- Cố gắng mà học để về nuôi bố mẹ mày.
- Vâng..

- Lấy cháu hai bát riêu mười nghìn bát ơi...!!- Ông anh nó kêu to.
Bố ông, làm như chết đói không bằng..@@.

- Rồi rồi đây, cha bố mày hỏi han tí cũng không được..
- Hehe, hỏi nó chứ có hỏi cháu đâu bác

Nhin cái tư thế bốc bún, chằn ròn bỏ cái, ngạch cua, đậu... Sao mà quen thế không biết..
Vị của bát bún riêu ở quê hương luôn vậy, canh mặn nhưng luôn mang một hương vị
quen thuộc chua chua của riêu, bùi bùi của ngạch... Món đó nó ăn không biết chán.. Đì
rồi mới biết quý báu cái món ăn nơi quê nhà.. Ngon lắm.

Xong hai bát bún thì nó về, còn ông anh thì đi làm luôn.. Về quét dọn, cho con milu ăn..
Ăn đi con chó, sau này tao thịt mày mới ngon.. Nhìn con milu vẫy đuôi, mà thè lưỡi liếm
nó...lại nghĩ, tao đùa đấy @@.

Nhà cửa xong đâu vào đây thì nó ngồi nghỉ mệt, ngâm thành quả của mình.. Nhà giờ
cũng đầy đủ hơn trước nhiều rồi, tốt quá, nó cũng chỉ mong có vậy thôi... Nhân đợt này
về lắp cho bố mẹ cái điện thoại bàn để tiện liên lạc.. Vì nó cũng có điện thoại rồi..

Trưa chờ bố mẹ về ăn cơm bàn với bố mẹ thì, hai người cũng đồng ý.. Hỏi nó lấy điện
thoại đâu ra thì nó bảo anh Cường cho., bố mẹ cũng không nói gì nữa..

Chiều ngủ dậy về nhà nội..

Bà nội và ông nội là hai người nó kính mến nhất trong nhà.. Vì bố nó là út, nhà nghèo
nhất nữa, lên nó được ông bà quí lắm.. Bà đi lễ đâu cũng có quà cũng cho nó đầu tiên, rồi

ngày bé đi đường mưa lội bà bê nó đi qua.. Bà nội sống tình cảm hơn ông nội, ông hơi khó tính, hai ông bà nhất quyết ở cùng nhau không cho đứa con nào nuôi... Ông cũng quý nó vì nó dễ sai bảo, hôm nào đánh chán ông cũng cho nó tiền dù thắng hay thua.. Có thể nói nó là đứa cháu gần ông bà nội nhất.. Bước vào thăm cửa, thấy ông nằm một bên, bà nằm một bên giường, vì nhà ông bà có hai chiếc riêng đối nhau, ngăn cách bởi chiếc bàn thờ... Nhìn ông bà mà nó thương không tả hết.. Ông bà giờ cũng già rồi nên hay nằm nghỉ, ông thì còn khoẻ chứ bà thì nằm suốt.. Nó ghé giường bà trước.. Bà thấy nó thì nói khẽ khẽ..

- Mẹ cha mày.. Đi suốt hôm ý không về thăm bà lần nào..
 - Thì bây giờ cháu ở đây rồi còn gì? Bà mệt ạ?
 - Ủ, nó trớ tròi.. Nên mệt quá, mày pha bà cốc nước cam, người ta biếu ở trong tủ ấy.
 - Vâng..- Pha luôn cho ông một cốc để đó, qua đỗ bà dậy uống xong rồi qua bên ông..
- Thấy nó ông nở nụ cười móm mém mà nắn tay nó..
- Thằng này, sao mày gây thế hả cháu..- Bàn tay với làn da nhăn nheo của ông.. Cầm tay nó.. Nó mòi ông uống cốc nước cam..ông bảo..
 - Mai dỗ cụ, bảo bố mẹ mày sang mà làm nhé, ông bà thế này không làm được..- Nó cũng quên khuấy mất đã tháng mười, hàng năm những ngày này, nó thường háo hức, vì sẽ được họp mặt, rồi ăn cỗ, quan trọng hơn là trong đó nó sẽ được ăn thịt @@.
 - Vâng.

Ngồi nói chuyện với ông bà một lúc thì nó đến nhà các bác, chào hỏi gia đình vui nhất là nó được gặp mấy ông anh cùng các cháu của nó, đông lăm.. Có đứa chỉ mới một tuổi, có đứa lại lớp mười rồi @@.

- A chú M về, chúng mày ơi, thằng Tú đi gọi chúng nó về đây!-Thằng Hoàng thằng con của ông anh lớn nhất gào lên..thằng này này cũng là thằng to xác nhất.. Có thể nó không có bạn, nhưng với gia đình của nó thì chưa bao giờ nó thiếu người chơi cùng những đứa cháu nghịch như quỉ.. Bọn này quý nó nhất vì nó gần tuổi và hay bày trò chơi để mấy đứa đều cùng chơi được.

Sau tiếng gọi, y như rằng.. Một lũ trẻ con lúc nhúc đến.. Gào vang nhà bác cả ra..

- A chú M chú M..!
- Chú đi đâu mà mãi mới về với chúng cháu thế..!

- Chú ơi ra đồng thả diều đi chú..- Thằng ngu này, tháng mười đi ra đồng thả diều để sun người à.@@
- Thôi, mấy đứa chơi với nhau đi.. Đέ lần mai, giờ muộn chú phải về.
- Eo, chán chết.. Chú M lớn, đầu to không chơi kia anh em..
- Thằng nào nói thế, muộn tao phải về đây chứ, mai rồi chơi.. Mà mai sang cụ làm cỗ giỗ nhé.. Bảo bố mẹ với ông bà chúng mày thế.
- Vâng.. Thích quá có cỗ chúng mày ạ... Hêhê.. Thôi bọn cháu về đây..
- Ủ..

Hôm sau ăn cỗ thì lại gặp các bác hỏi han.. Cũng không có gì đặc biệt nhiều.

Hết tuần nó lại bắt xe lên HN.. Nó mua thêm một bọc bánh giầy cá mặn với ngọt, đặc sản quê nó, cho bà cô háu ăn trên kia.

Xuống xe lại bắt xe ôm về phòng... Vì quá say xe, thành ra mệt.. Đến phòng nó ngủ luôn chả thèm ăn uống gì cả.. Chiều sang quán làm vậy, nghỉ đã rồi còn gì nữa.

Chapter 31

Ngủ dậy mà bã hết cả người, uể oải ngồi trên giường... Say xe thật kinh khủng, người nó thậm chí còn hơi nôn nao sau một giấc ngủ khá dài... Khát nước như là đang cháy cỗ, nó tiến đến cái bình nước chả thèm rót ra cốc mà tu luôn.. Ở có một mình chứ có ở với ai đâu mà sợ mất vệ sinh.

Đã cơn khát rồi nó vào WC rửa mặt cho tinh xong thay quần áo để ra quán.. Hazzj, không biết có nên mang theo đàm không nhỉ.. Thôi kệ cứ mang đi cho chắc vậy, đằng nào thì có còn hơn không, một tuần không chơi, đến rồi còn gì nữa.. Nó cũng muốn chơi. Để ra ngoài quán chơi luôn, tiện cả đôi đường hehe.. Tầm này quen rồi thì cũng chả ngại khách nhìn nữa.

Lại lóc cóc con xe trên đường HN, ồn ào và đông đúc là hai cái đầu tiên nó thấy được. Chán thật, ngoài đường thì toàn mùi động cơ, không khí đã oi rồi còn chen trúc nhau.. Mà cái thời tiết này cũng lạ.. Trời thì âm u nhưng lại nóng.. Chán không tả được, nó là chỉ thích mùa đông thôi,,

Đến quán mới nhớ đến món bánh mua tặng chị.. Tưởng quên, may mà lúc ngủ nó lại để trong rọ xe.. Phù.. Bánh này để lâu được nhưng sẽ cứng và dai, nên ăn được càng sớm càng tốt.

Gặp anh Vinh, ông cứ hỏi suốt, mới có một tuần mà ông cứ làm như một năm vậy, bắt tay bắt chân chán chê mới cho nó vào, còn đòi dắt xe hộ nữa chứ @@.

Vào trong thì cũng chả có gì thay đổi mấy, vô khu vườn của nó thì thấy nhỏ Mi với nhỏ Yên chạy như con chơi.. Khổ, một tuần để hai nhỏ làm một mình.. Để cây đàm với bọc bánh trong quầy, nó lại bê giúp hai nhỏ..

- Ý.. M về rồi à? Về quê mà không bảo với mình..hihi- Nhỏ Yên.

- Ngon nhỉ, đi về quê không nói lời nào.. Để hai đứa tôi phải làm hết cả phần của M.. Sướng.- Vừa về đã chảnh chọe rồi, con nhỏ M lại đang ở chế độ lạnh băng, thôi cũng chả dám trêu tức nhỏ làm gì, kệ nhỏ vậy. Nó cầu hòa.

- Uhm, mình xin lỗi nha, trường cho nghỉ lên mình về quê.. Thôi để mình làm cho, hai cậu cứ để đấy.

- Không sao đâu M ơi, có gì đâu mà hihi..- Nhỏ Yên luôn vậy, hiền hòa với nó, chả như con nhỏ kia.. Lúc dễ thương, lúc như con quỷ theo đúng nghĩa đen...

- Khỏi, một mình cậu cũng chả làm được hết đâu.. Về quê có quà gì bỏ ra đây nhanh lên!..vừa thấy mang theo cái bọc đèn gì cơ mà..-Thôi xong, mắt nhỏ này tinh tế không biết, quà này dành cho chị Huyền mà.. Mà nhỏ đòi đúng kiểu cảnh sát bắt giao ra vật

chứng ý, không đưa lại mang tiếng kibo, đưa ngô nhỡ hai nhở ăn hết thì nói sao với chị Huyền.. Mặt nó lúc đó nhìn thảm thôi rồi..hix

- Sao, không đưa à.. Cái đồ ki bo này.. Đã làm giúp cho rồi mà thế à.. Cậu được đấy.. - Nó mới đi một tuần mà nhỏ Mi sao điên nặng hơn thế này?.. Sợ quá, ai giúp nó rước cái nỗi kinh hoàng này đi trời ơi là trời..

- Gì đó M?- Nhỏ Yên còn hỏi thêm mới ghê.. Nó lúng túng..

- À..à.. Bá..nh.. Th..ô..i.. Mâ..

- A...a..a..a..a..a, nhóc M! Về rồi hihi..- Phù cái giọng trẻ con và hồn nhiên này chả có ai khác ngoài chị.. May quá vị cứu tinh đây rồi.

- Chị..

- Hihi.. Nhóc con mới về à, mà tại sao về quê không nhắn tin lại cho chị hả nhóc kia? Bộ quên chị luôn à?..- Chị bám vào tay nó, đung đưa.. Lắc qua lắc lại, vừa cười xong giờ mặt đã phùng phiu.. Hồn nhiên thế hả bà, từ nãy chị vào, hai nhở kia nhìn thấy hết chị thân thiết với nó.. Bà không ngại thì tôi ngại chứ bà kia @@.Nó tính gạt gạt tay chị ra..

- Em biết đâu, điện thoại em hết pin mà sạc lại để trên đây rồi..- Gạt tay ra không được, chị còn cầm chặt hơn mới chết.. Chị cao hơn nó lên bắp tay nó lại cọ sát vào cái gì đó... Ôi trời ơi.. Thiện tai..thiện tai.. Mà chả hiểu chị xịt cái gì mà thơm dữ vậy.. Cái mùi này còn quen quen nữa chứ @@.

- Được rồi, tha cho nhóc vụ này.. Thế còn quà chị đâu hihi..nhóc bảo về quê sẽ mua quà cho chị mà..- Nhìn chị háo hức thế không biết.

- À có, nhưng có người đòi kia..- Nó để mặt đều đều nhìn sang nhỏ Mi.

- Ủa, cái đó của chị Huyền à?

- Uhm, nhưng không sao, có nhiều mà.. Hai cậu ra ăn xong làm tiếp.. Được không chị?

- Thoải mái đi mấy đứa.. Mà cái này ăn được hả nhóc?-Mắt chị sáng lên.

- Uhm, đặc sản quê em đó..

- Gì mà có vẻ ghê vậy.. Cậu ra lấy đi..?

- M ra lấy đi hihi..

- Dúng đúng, nhóc ra lấy vô đây, chị tò mò quá rồi đấy hihi..

Chán thật, đã mang bánh về mà còn bị sai, con gái đúng là chúa khôn lỗi.. Nó ám úc nhưng cũng chả dám bật, ba oánh một không chột cũng mù @@.. Đành lò dò ra lấy bánh.

Vừa để bọc bánh xuống bàn thì chị gạt tay nó ra, mở luôn cái túi..

- Từ từ nào, ai cướp của chị à?

- Hihi.. Mà bánh gì đây nhóc.. Mềm mềm..hihi.. - Ôi trời ơi, đến chét vì điệu bộ này của chị mất thôi.

- Bộ chưa đọc sự tích bánh Chung bánh giầy à?

- Chị chưa..@@@- đến nǎn.. Không hiểu bà này có phải người Việt Nam không nữa.

- Hazzj.. Đây là bánh giầy đặc sản quê nhóc á.

- Vậy hả...hihi, bánh này ăn như nào nhóc?

- Đơn giản lắm, cho vào mồm, nhai rồi nuốt, và cảm nhận.

- Hứ, như thế thì ai chả nói được..

- Sao ko nói đi. Hỏi làm gì?

- Ý chị là, ăn kèm gì không đó.

- Không, thôi chi ăn đi.. Em ra tiếp khách.. Hai cậu cũng ăn đi.- Nó quay sang nhỏ Mi với nhỏ Yến.

- Uhm, cảm ơn M nha hihi.- Nhỏ Yến thì cười cười, nhỏ Mi thì chả thèm nói câu gì.. Chả lẽ lại không cho nữa @@.

- Xùy xùy.. Nhóc ra chỗ khác chơi đi..- Chơi được đã tốt, phải tiếp khách cho mấy bà ngồi ăn nè.. Nhân viên mà ngồi, khách người ta cứ nhìn..@@.

Vừa ra thì khách cũng vào.. Ôi trời ơi.. Lại gặp đúng nhỏ Chi với nhỏ Phương Anh, Ly đi vào.. Đủ đội rồi, uống caphe mà toàn kéo đội thế này thì sập quán người ta quá.. Ba nhỏ đều đẹp mới ghê chứ, làm cái lũ con trai trong quán quay đi quay lại, khéo vẹo cổ mát.. Trừ nó, riêng nó thì đã không có thiện cảm đến tận hai nhỏ rồi..@@.

- Hihi.. Chào M.- Nhỏ Chi cười hiền chào nó, nhỏ Phương Anh thì vẫn vậy, lạnh lùng nhưng quyến rũ kì lạ.. Chả thèm nhìn nó, ngồi luôn xuống cái bàn, tâm điểm của khu quen thuộc cùng hai đứa bạn. Nhỏ Ly thì hôm nay trông lạ hơn rất nhiều, chả nói năng trêu ngươi nó như thường nữa, thái độ nhỏ cũng lạnh như nhỏ Phương Anh vậy.. Khéo nó về quê một tuần, hai nhỏ này học tập tính cách của nhau cũng nên.. Càng tốt, như thế đỡ mệt, từ lâu nó đã sợ nhỏ Ly rồi, vừa ghét vừa sợ.. Nhỏ này thậm chí còn kinh khủng hơn nhỏ Mi. Chỉ có nhỏ Chi vẫn vậy thôi.. Hai bà cô phục vụ kia thì ăn rồi, dù không muốn nó vẫn phải ra tiếp cái bàn có đến hai cục băng này.. Đang đến đưa trà thì chị ở trong chạy ra..

- Hihi, mấy con măm kia.. Vô đây ăn cái này với chị.. Ngon lắm..- Mồm chị nhai nhai, khô.. Bánh này thì dai thôi rồi @@.
 - Dạ, gì vậy chị?- Nhỏ Chi nhìn chị ngơ ngác.
 - Thì cứ vô đây.. Cả hai đứa kia nữa..- Cả ba nhỏ cùng đứng dậy.. Đi theo chị vào, mà nó nhìn đích xác hai nhỏ kia là hai con robot, chả nói chả rằng gì cả, mặt thì như sát thủ đi vô, có mỗi nhỏ Chi trông có vẻ ra người, vì cái mặt còn chút hào hứng.. Nó kệ, muốn làm gì làm.. Ở ngoài tiếp khách cho khỏe.. Áy thế mà cũng chả yên thân..
- Được một lúc, chị lại reo réo..
- Nhóc ơi!.. Vào đây chị bảo..- Ôi giờ ơi, ngoài thì đồng khách, mà trong thì đủ một ô nhện.. Vào khéo mắt xác quá ..
 - Thôi, đang đồng khách mà chị..
 - Thế giờ vào hay để chị ra lôi nhóc vào đây?- Chán nản, lại léch vào.. Không hiểu mấy người này giờ chứng, gọi nó vào làm gì không biết..
 - Nhóc ơi, vứt cho chị mấy cái này đi.. Mà bánh ngon quá phải không mấy đứa hihi..- Tất cả đều cười, ngoại trừ con nhỏ Phương Anh.. Thật đáng sợ,nếu mà nó thích nhỏ thì thế nào nó cũng tìm bằng được cách phá nát cái tảng băng này nhưng vẫn đè là nó nhìn cái mái tóc của cô tiểu thư đã ghét rồi, chứ đừng nói là tính cách khen kiêu.. Mà lạ ở chỗ nhỏ Mi và Ly.. Một lúc nãy như được thêu đi ám sát mà giờ cứ nhăn nhở.. Ghê thật.. Khéo lúc nào mua một đồng bánh này dự trữ cũng nên @@.
 - Đi mà vứt.. Ăn xong thì phải dọn chứ ai dọn cho..
 - Em phục vụ mà dám nói với chị quản lý như thế à?- Lại con nhỏ Ly lên tiếng.. ĐIÊN QUÁ, chỉ muốn cho nhỏ một cái bạt tai thôi.. Người thì đẹp mà ăn nói dễ ghét quá à..
 - Thôi, nhóc dọn hộ đi mà..- Ôi trời ơi, cái ánh mắt đó của chị.. Đi được có tuần mà chị đã học được chiêu mới rồi..
 - Rồi rồi em, dọn..- Lại dọn cái đồng lá với đậu, ăn quái gì vãi hết cả ra.. Nó đúng kiểu thẳng osin ý..
- Nhỏ Chi với Yến thì cứ nhìn cười cười.. Nhục ơi là nhục.. Xong bà Huyền còn lôi nó ra nói xấu chứ, lâu lâu mấy nhỏ còn cười vang.. Nó chán quá ra ngoài, phục vụ tiếp.. Đến tầm lúc sau cũng tối tối, mấy nhỏ kéo nhau về, chắc nói xấu nó đã rồi chứ gì?..hazzj, Nó cũng xin chị về luôn.
- Về đến phòng thì lại làm những công việc hàng ngày thôi, cắm cái sạc điện thoại vào rồi đi ngủ.. Cả ngày hôm nay chưa được chơi đòn rồi.

Chapter 32

Sang hôm sau dậy mà đầu đau quá.. Chả hiểu sao.. Vào VSCN xong, nó chạy xe lên trường luôn.. Bây giờ cũng có chút tiền, thôi thì đổi vị tí.. Tối xơi mì tôm sau.. Đường HN sáng sớm mát thật, không ồn ào và vội vã, xung quanh cái công viên LD ở gần chỗ đó có cơ sở người tập thể dục, có cả người già đang tập dưỡng sinh nữa, mà quái lạ, tập dưỡng sinh mà cầm hai cái đao trông khiếp thế kia @@.. Đi mà gió cứ thốc vô người, đường vắng lắm.. Nhưng nếu ở thêm khoảng ba mươi phút nữa thì chắc chỉ có dắt xe lên via hè mà đến trường.. Nó thì rất thích cái khí hậu kiểu này nên đi thật chậm vì vẫn còn sớm mà.. Đến trường thì cũng đã có người rồi, có những sinh viên còn đi sớm hơn cả nó.. Hôm nay xuống cangtin ăn sáng vậy.. Nó cứ đi như thế mà chả thèm để ý đến ai, quen rồi.. Lấy cái bánh mì với chai nước khoáng ngồi ăn.. Nó chọn cho mình một góc khuất. Đơn giản, tính cách nó là vậy, thích nơi nào tối tăm và ít người.. Vì nó thường bị mất tin, Nghèo mà, xấu mà, lùn mà.. Được cái bộ gì đâu... Ăn xong lên lớp thành ra lại là đứa lên sau cùng, đi xuống cái chỗ ngồi thân quen mà mang theo bao nhiêu ánh nhìn.. Khéo khi bọn này tưởng nó ở lớp khác chuyển đến hay sao mà cứ nhìn nhìn.. Làm nó cúi cái mặt xuống mà đi.. Cũng phải thôi, ngoài thằng Tuấn thì nó có nói chuyện với ai đâu.. Không thì lại ngồi im nghĩ ngợi thả hồn trên mây..

- Ông về quê à?
- Ủ sao?
- Thέ mà không rủ tôi, ở nhà chán vãi ra.
- Bar, caphe, quán nét.. Không đi đâu à?
- Có nhưng vẫn chán..
- Thôi đừng chán nữa.. Ở quê không có mấy thứ đó đâu?
- Ngắm gái quê hehe..- Sợ thằng này thật.
- Tưởng có em Mi rồi cơ mà..
- Không, kiêu còn hơn em Linh.. Nhắn tin toàn Uhm, với ờ.. Dẫn đi ăn bao nhiêu, pha trò toàn cười gượng.. Mà quan trọng hơn, đi với tôi mà toàn hỏi ông..hehe chắc em ý thích ông rồi.. Nghe xong mà nó lạnh hết cả xương sống, dù sao thằng Tuấn cũng là đứa bạn nó thân nhất từ lúc học trong lớp .. Mà nếu do nguyên nhân này hai đứa ghét nhau thì nó không muốn.. Với lại nó đâu thích gì nhỏ này, mà lại nói nhỏ thích nó chứ? Có khi thằng này đùa..
- Thôi xin ông.. Của ông đây, tôi chả ham..

- Tôi nói thật mà hehe.. Ông lo gì, không có người này thì có người khác.. Anh em mình vẫn thế.. Không sứt mẻ gì đâu..hehe..
- Rồi rồi, nhưng làm ở quán nhỏ tỏ ra ghét tôi lắm mà.. Thích sao được nỗi?
- Con gái đứa nào chả vậy, ông kém quá..hêhê.
- Hiểu ghê nỗi.. Thôi học đi.. Chiều sang quán chơi..
- Khỏi nói, tôi cũng định sang.. Đạo này bẩn quá..
- Sang để ngắm gái thì ở nhà đi.
- Ông này buồn cười nỗi, tôi sang là để ủng hộ ông đấy.
- Tốt quá..

Nó chả thèm nói chuyện với thằng hám gái nữa, kệ.. Học xong lại lóc cóc con cào cào về.. Thay quần áo rồi ra quán luôn.. Phải chăm mới được..hehe thật ra là đến sớm để ăn với ngủ rồi mới làm..

Đến quán thì chả thấy chị đâu, gửi xe xong mua hộp cơm sinh viên rẻ tiền ăn.. Quan trọng là có rau chứ không cần ngon.. Trong quán thì toàn đồ ăn nhanh với bánh.. Mà nếu có ăn thì bác đầu bếp toàn cho, ngại bỏ xù.. Ngồi ăn trong cái khu vườm tĩnh lặng của nó mà sướng.. Tầm này chả có người nào, một mình một quạt..hehe..

An xong lau bàn ghé với dọn dẹp chút cho tiêu, rồi lại vác cái đàn vô kho ngủ.. Như tiên rồi @@.

Đang mơ thấy được ăn.. Thì chả biết ai vò vò cái mó tóc dài trường kì của nó..

- Hihi.. Nhóc ơi dậy.. Đến ca rồi nè..
- Ồ..- Nó vẫn còn ngái ngủ, ngồi dậy dụi dụi cái mắt, hóa ra là chị.
- Khiếp cái mặt ngủ ngô té không biết..- Chị vò vò đầu nó tiếp.. Mở được cái mắt ra thì, đập vào mắt nó là đôi chân dài trắng muốt của chị, hôm nay chị mặc váy.. Người chị thơm lắm.. Vừa ngủ dậy đã muốn ám sát tôi à bà kia?, khéo lại chảy máu mũi mà chít mắt @@.
- kệ em, mà hôm nay tốt bụng vô gọi em cơ à..?

- Bé Yên chưa đến còn bé Mi không chịu vô lên chị mới vô đây chứ..không thì còn lâu nha nhóc tò..hihi- Thảo nào hôm nay bà vô gọi, hóa ra là không có ai để sai..
- Uhm rồi, bỏ tay ra đi để em dậy nào..
- Đầu nhóc, tóc dày, sờ thích thiệt á..hihi
- Tự sờ đầu chị đi, bỏ ra nào..
- Hồng bồ.. Nhóc làm gì được chị..hihi..- à làm gì được chị á? Để xem.. Nó làm cái mặt dê dê nhìn vào chân chị..
- Chân trắng ghê nhỉ hêhê..
- Á..á..á..- Chị dứt tóc nó một phát rồi chạy ra ngoài..
- Au..- Xoa xoa cái đầu nhìn chị.. Haha, trông vừa dễ thương vừa buồn cười.. Người gì như trẻ con thế..không biết.,

Đeo dây đàm bước ra để ngoài quầy, xong vào WC rửa mặt. Vào khu thì thấy chị nhìn nhìn nó, mặt đỏ đỏ xong quay đi.. Dở hơi thế không biết, mặc cho cả đồng người nhìn chả sao.. Nó mới trêu một tí đã xù hết cả lông lên rồi @@. Thấy nó nhìn, thì chị chạy luôn ra khu trước.. Hazzj, bày đặt tránh mặt mới chết.. Mà kệ bà cô này.. Muốn làm gì thì làm, nó vô phục vụ khách đã..

Việc cứ nhàn nhản thôi, ba đứa nên không chạy xô nhiều.. Chỉ có việc thằng mảnh Tuấn nó đến nhỏ Mi vẫn ra đưa trà nước, nhưng lần này mặt nhỏ lạnh, cu cậu Tuấn cứ nhìn nó mặt mếu mếu trông thảm thảm thôi rồi.. Đến lúc bót khách thì nó bắt đầu đàm, giúp vui cho cái không khí tĩnh lặng này.. As long as you love me.. Chắc, nhạc hay nhưng không có lời.. Thôi kệ có là được rồi còn gì nữa.. Ít ra thì khách cũng lắng nghe nó đàm.. Thật sự nó chỉ biết tên bài hát chứ không để ý đến người hát lắm vì nhiều bài nó chơi của shane Filan hay shayne ward mà hai lão này giọng cứ hao hao giống nhau... Hát thì hay thật đấy nhưng nó chỉ chú ý đến beat để đàm thôi.. Lâu lâu nhờ thằng Long tìm cho mấy bài guitar của Nhật nữa vì ở đây hay có nhạc không lời hơn là beat của những bài hát..

Ngồi chơi mà cứ nhìn đàm, chả thèm ngó lên làm gì lại mắt tập trung.. Chơi xong một bản lại chạy xuống giao nước với tính tiền cho khách.. Tầm tối thì khách đến đông hơn.. Đang tiếp một bàn thì, nhỏ Ly ở ngoài bước vào khu nó.. Sợ quá.. Cứ mỗi lần nhìn thấy nhỏ này nó lại lạnh sống lưng, sao nhỏ không ở ngoài mà uống vô đây làm gì không biết..

- Chị uống gì ạ?
- Như cũ.- Thái độ hệt như hôm qua giống nhỏ Phương Anh.. Như tảng băng. Thôi thế cũng đỡ hơn là bị trêu, chạy vô lấy ly caphe sữa cho nhỏ.

- Dạ chị cho em gửi nước.
- Nè..
- Sao ạ chị?
- Anh không phải gọi chị nữa đâu..- Ôi trời ơi, nó có nghe nhầm không vậy, không phải gọi bằng chị nữa ư, khéo mai tuyêt rơi ở HN mất.. Nó ngửi thấy mùi nguy hiểm.
- Dạ, chị nói gì em không hiểu?-Nó vẫn thế, mặt lạnh không kém nhìn lại nhỏ.
- Gọi chị Huyền ra đây giùm..- Không hiểu nhỏ này tính làm gì nữa, thôi vậy nhỏ là khách, mình là nhân viên.. Lại lùi lùi đi vào gọi chị Huyền.. Thấy nó chị lại quay mặt đi..
- Thôi thôi, có gì mà ngại suốt nãy vậy, ai chả nhìn mà cứ tránh em thế?
- Hứ nhóc dê chị, ú thèm nói chuyện với nhóc nữa..
- Dê gì mà dê.. Không nói chuyện với em thì ra nói chuyện với bà cô kia kia.. Bảo em vào gọi chị đây.
- Ai vậy nhóc?
- Nhỏ Ly á?
- A hihi bé Ly hả.. Chị ra liền, đi nhóc..- Lại cười @@, chị thay đổi thái độ như chong chóng ý.

Bước ra bàn nhỏ với chị, nhìn cốc caphe còn nguyên, nhỏ khoanh tay, mặt thì nhăn nhó như khi ăn ót.. Sao thế nhỉ..? Vừa thấy thế, chị nhảy vô bàn nhỏ ngồi cùng luôn..

- Bé Ly sao thế..?

Nó kê, đi trà bàn khác, xong lại ra ngồi đàm.. Thích thật, vừa hầu khách vừa được thể hiện đam mê..

Lúc sau thấy chị đi về phía nó..

- Nhóc ơi.
- Sao chị?
- Từ giờ nhóc thấy bé Ly thì không phải kêu chị nữa đâu?- Giả thê này, nhỏ này điên hay sao ý, có việc này cũng gọi chị ra nhắc.
- Ô thê không gọi thê thì gọi thê nào hả chị, người ta là khách mà.
- Nhóc cứ xưng anh đi, không sao đâu.. Bé Ly bảo thê mà..hihi, sướng nha.- Cái vụ này lạ à nha, chắc không có chuyện dễ như thế được.. Sợ dính bẫy lăm, ai chứ nhỏ Ly thì không tin được.

- Thôi.. Khách thì sao nói được vậy.
- Chị không biết đâu, nhóc phải gọi đây.. Mà ra bé Ly bảo gì kia..- Bà là quản lý còn không biết thì ai biết đây, mà tự nhiên nhỏ Ly kia gọi nó ra làm gì không biết? Cảm giác như bị đá qua đá lại ý @@.
- Dạ chị gọi em?
- Nghe chị Huyền bảo gì chưa?
- Dạ rồi chị.
- Nghe rồi sao chưa thực hiện đi, nhân viên mà thế à?
- Dạ nhưng, với khách hàng em buộc phải như thế chị ạ.
- Không sao, em cho phép anh gọi như vậy đây..- Her, nhỏ này có vấn đề hay sao nhỉ, sao hôm nay từ té vậy.. Mong đừng có bãy gì cả. Nó lúng túng..
- Ơ....dạ..vâng ạ.
- Anh không thể nói chuyện mà không có chữ "ạ" được à.
- Dạ được.

Nhin mặt nhỏ đỏ gay lên, trông xinh thiệt.. Nhưng chắc tíc lầm rồi.

- Xin lỗi em, bọn anh quen rồi.
- Quen cũng phải sửa, anh làm được không?
- Dạ được.-Nó vẫn quen mòm.@@
- Người đâu mà nhát vậy thế không biết..? Thôi anh vào trong kia đi, chán quá..
- Cảm ơn em.

Nó lúng túng đi vào, tại nhỏ hôm nay bị khùng bất chợt làm nó quên luôn mang cái vể ngoài làm lì với nhỏ.. Chả hiểu, tự nhiên đòi làm em mới chết, mọi hôm thì xung chị luôn mòm cơ mà, nhỏ uống lộn thuốc rồi chẳng?

Chapter 33

Kệ, chắc nhỏ muôn thế.. Cũng phải quen dần thôi, gọi chị mãi rồi.. Bằng vai phải lúra mà bày đặt ngồi trên suốt..hay nhỏ hối hận vì trêu nó nhỉ..@@ với tính cách của nhỏ Ly thì không đòi nào.. Vậy thì tại sao nhỉ? Nó đi trà nước mà đầu óc cứ suy nghĩ để tìm một lý do nhỏ Ly thay đổi, mà mãi không ra.. Chán chả buồn nghĩ nữa..

Bỗng thêm lúc nữa khách kéo vô lườm lượp.. Đâu mà lầm thế không biết, làm nó chạy bở hơi tai.. Hai nhỏ Yến với Mi cũng thế không khá hơn gì cả.. Lại là mấy cặp tình nhân vô ôm áp.. Mà kì lạ, nhỏ Ly ngồi một mình ở cái bàn giữa quán vẫn chưa thèm về.. Trời cũng muộn rồi còn gì.. Đường tối kiểu này đi nguy hiểm, mà nhỏ lại là con gái.. Tự nhiên lại thấy bứt rứt lo cho nhỏ..hazzj. Đôi lúc đi quanh chỗ nhỏ đưa trà cho khách thì nó lại liếc nhìn nhỏ..Và thấy nhỏ cũng nhìn nó một cách chăm chú..không e dè.. Cái ánh mắt đó làm nó vội quay đi, tiếp tục vào công việc.. Mà đầu óc cứ nghĩ ngợi về nhỏ nhưng không định hình được là nó nghĩ cái gì.. Nó bị khùng rồi chăng.

Đến lúc vắng khách, chập tối thì nhỏ cũng về.. Trước khi về còn nhìn nó, nói..

- Em về đây.. Giọng nói nhỏ nhẹ nhàng, không chanh chua cạnh khoé nó như mọi hôm? Chẳng lẽ sau một tuần nhỏ thay đổi thật rồi sao.. Càng ngày nó càng không thể hiểu nổi nhỏ Ly này, mặc dù nó vẫn tự hào là người nắm giữ nỗi tâm người khác khá tốt nhưng trước nhỏ thì vô dụng.. Thật khó hiểu.

- Ủ..-Nó vẫn giữ thái độ đó, đứng dung, không quan tâm.. Nhưng vẫn không quá bất lịch sự vì dù sao nhỏ cũng là khách.

Xong ca rồi thì nó cũng vác theo cây đàn để về, hai nhỏ kia thì về trước lúc nào rồi, ra kêu chị một tiếng vậy..

- Chị.. Em về đây.

- Ủm, chị cũng chuẩn bị về đây.. Giờ này để anh Vinh là được rồi.

- Vâng.

- Hihi.. Mà nhóc ghê thật.. Được người ta để ý rồi đấy nhá..

- Ủa, ai vậy chị?-Nó ngạc.. Trước kia học cấp ba thằng nào mà bị để ý là xác định đi học về ăn đấm..@@ nó chột dạ.

- Xì, cái đồ nhóc tồi ngốc xít.. Tự tìm hiểu đi, chị ứ nói.. Ai bảo chiều trêu chị à cưng..hihi

- Không nói thì thôi, em không cần.. Mà em bảo này...-Nó ghé vò tai chị.

- Sao sao nhóc..?- Cái mặt ngây thơ trắng bóc của chị hiện lên vẻ tò mò.. Chị thơm quá làm nó suýt quên phải nói gì @@.

- Từ mai đừng mặc đồ ngắn nữa nha..hehe..- Xong nó té, luôn ra cửa.
- Á..á..nhóc con dê già đứng lại!!.. Chưa xong với nhóc đâu nhá!- Chị nhăn nhó, xong dẫm chân xuống sàn.. Đáng yêu lắm nhưng vô khéo bà này xé xác mát.. Ra bãi chà anh Vinh rồi, về luôn.

Đạp xe trên đường HN về đêm, đúng là mang thêm cho con người ta một cảm giác thoái mái.. Đỡ hăng ngọt ngọt so với những giờ cao điểm.. Nhiều người còn nói HN vào ban đêm là đẹp nhất, có khi đúng thật.. Đèn đường lung linh, hắt xuống mặt sông TL gần chỗ nó chẹo.. Chưa kể đêm nay còn có gió nữa, thành ra cảnh đẹp còn có một khí hậu tuyệt vời.. Đêm nay dễ ngủ rồi.

Về căn phòng thân quen, làm mọi việc thân quen rồi đi ngủ @@. Trở lại với loại mì tôm thần thánh rồi, ăn nhiều cũng chán nhưng đậm ra quen.. Mà ăn xong nó không bị mụn mới sướng..

Nằm lên giường mở nguồn chiếc điện thoại để xác định pin từ tối qua quên không đem đi.. Thấy có một đóng tin nhắn với cuộc gọi đến.. Của ai mà lắm vậy trời.. Xem thì thấy của " Chị Huyền s2 " chả hiểu S2 là gì nhưng nó nhìn kỹ là hình trái tim.. Cái này thì là chị lưu lén nó chịu.. 5 cuộc gọi nhỡ.. 3 tin nhắn..

- " Nhox về quê vui hôn? "
- " Nhox bận à? Sao không tl chị vậy?"
- " Nhớ mua quà cho chị đó nha ^..^.. Her bà chị quá hóa quá.

Hai tin nhắn của thằng Tuấn.

- " Ông nghỉ không đi theo lớp à? "
- " nhà chán vãi, có chỗ nào đi tôi đi với ".

Một tin nhắn từ Chi..

- "M về quê mau ra để chơi đòn cho quán nha, không có nhạc chán lắm hihi."

Một của nhỏ Mi.

- " Tôi Mi đây, cậu về quê mà không nói gì vậy hả, tính để hai bọn tui làm hết à?"- Con nhỏ xấu bung, mà sao nhỏ này biết số nó nhỉ. Lạ thật.. Mà nó cũng thắc mắc, ngoài ra còn có hai số lạ nhắn tin cho nó..

- " Tên kia, đi đâu mà không phục vụ quán thế? Về mau lên ".
- " Về quê rồi à, sóm lên nha."

Đó, chả biết hai người nào mà rảnh dữ vậy, trên đây thì nó quen biết ai đâu nhỉ.. Mà thôi, quan tâm làm gì.. May đang hết tiền, có muộn cũng chả nhẫn lại được.. Ngủ đã, hôm nay không phải bật quạt vì trời mát, đỡ tốn tiền điện..hehe.

Sáng sau dậy thì vẫn vậy mọi cái hành động như đã được lập trình sẵn trong một thằng sinh viên là nó.. VSCN, ăn uống lên trường.. Chả có gì đặc biệt ngoài việc qua nhà bà chủ đóng tiền phòng.. Được cái rẻ, ở một mình trên HN này thì kiếm đâu ra một chỗ rẻ như vậy.. Thời tiết hôm nay mát mẻ lên nó cũng thắt vui vui.. Nó ghét mùa hè.. Phải công nhận là vậy.. Đi qua mấy hàng cây trên vỉa hè mà nó thắc mắc.. Nhiều cây như này mà HN vẫn bị ô nhiễm khói bụi nặng là sao?..@@@. Sau khi đóng tiền phòng xong, nó lên trường.. Đi vào cổng thì thấy một đám sinh viên đông đúc đứng gần khu đỗ xe.. Chắc tụi này đi thực tập ấy mà, trông mặt ai cũng háo hức, nhưng nó chả quan tâm.

Lên lớp chưa kịp ngồi xuống thì thằng Tuấn đã sáp vô..

- Này ông.. Em hôm qua, nói chuyện với ông là ai thế, sao xinh dữ vậy?
- Em nào?
- Em ngồi giữa quán é..?-Nhỏ Ly, her thằng này lại ngu rồi, nhỏ này thì còn kinh khủng hơn nhỏ Mi.
- Ủ, chỉ biết tên Ly thôi.
- Thật không? Chỉ biết tên mà đứng nói chuyện mãi hả? Hay định ăn mảnh hehe..
- Đây chả thèm, nó còn ghê hơn cả nhỏ Mi.. Nên không muốn bị trường hợp như nhỏ Mi thì đứng manh động nữa..
- Nghe ông kể mà tôi nản.. Chả lẽ quán ông không có ai dành cho tôi sao..- Thằng này giả vờ ôm đầu mếu mít.
- Mấy con bé cấp ba chiêu nào chả đến..
- Bọn ý thì ai mà chiêu được.?
- Thế thì chịu.. Học đê, gái gú suốt.
- Hehe, phải thế mới là con trai.. Ai như ông..
- Im nhá.- Ông mảnh kia chán cũng chả thèm nói gì nữa..

Học xong về thay đồ,lấy thêm cây đàn rồi lên quán luôn.. Giờ nó có thêm thói quen này.. Lên mua cơm, với lấy ở quán cốc nước lọc rồi vào khu nó ăn cho mát.. Đang ăn thì..

- Á à.. Nhóc đây rồi.. Giờ hết chạy nhá.. Ăn mảnh hử?- Giật cả mình, suýt nghẹn, quay ra thì thấy chị Huyền đang chống hông nhìn nó.. Lườm lườm..

- Hé.. Em chào chị.
- Hé này..!- Chị véo tai nó xách lên..
- Áiiii! Đau- Dở hơi thế không biết, trời đánh tránh miếng ăn.. Cái bà này.
- Chùa chưa.. Trêu chị à nhóc..hihi
- Rồi rồi.. Bỏ ra em ăn nốt đã..
- Ăn xong đi ra đây với chị, không được ngủ trưa nay..hihi
- Đi đâu, giận gì dai vậy trời.. Em có trêu xíu.. Đừng hành em mà.. Mệt lắm.
- Không giận, nhưng nhóc đi mua bột cùng chị.. Chị không đi một mình được..hihi, phải mua nhiều.
- Mua làm gì?
- Mua làm bánh.
- Bảo cô đâu bếp đi mua được rồi mà.
- Không.. Bánh của chị, cô ý không biết đâu..
- Thế rủ Mi hay Yên ý.
- Đã ai đến đâu mà rủ.. Thế giờ nhóc có đi không?- Chị chóng hông, sờ vô tai nó..@@.
- Không! Chết cũng không đi, đi giờ làm sao chiều làm được.
- Hức.. Nhóc không muốn đi với chị chứ.. Gì?- Chị xu mặt xuống dụi mắt.. Ôi trời ơi.. Anh hùng khó qua ải mỹ nhân.. Mà nó đâu phải anh hùng chứ? @@.
- Rồi rồi đi ạ.. Ra trước đi em ăn nốt đã nào?
- Hihi.. Nhóc cứ ăn đi chị chờ mà..- Hóa ra bà này giả vờ..@@.
- Chỉ được cái giả vờ ăn vụ là giỏi thôi.
- Ai bảo nhóc tồ dẽ lừa quá chi..hihi, không được nuốt lời á. Nhanh lên.- Xong chị nhảy chân sáo ra khỏi khu @@. Như trẻ con ý, không cao hơn nó thì nó đã trêu rồi.. Hận cái chiều cao khiêm tốn..hix. Ăn xong uống nước rồi ra cổng.. Thấy chị đang nói chuyện với thằng cu bảo vệ ở ngoài.. Không phải anh Vinh, vì ca chiều mới là của anh cơ mà.. Thằng này thì cứ khen chị xinh, làm chị cười tít mắt, hồn nhiên dẽ sợ luôn.. Tự nhiên nó thấy hơi khó chịu..
- Đi chị..!- Nó kêu to.

- À ùm.. Nhóc ra rồi à, hihi.. Thôi chào em chị đi đây..-Với đứa khác chị gọi em, riêng nó thì suốt ngày nhóc này nhóc lợ.. Bộ nó bé lắm sao trời..

- Em đi xe đạp đây, đi không?

- Vẫn đi, nhưng đi xe chị.. Đi xe nhóc để tối mới về à nhóc tồ..hihi.

- Nói vừa thôi nhá.. Ai bị mà nói suốt thế?

- Nhóc bị.

- Sao biết em bị?

- Vì chị bảo nhóc tồ là nhóc sẽ tồ..hihi.- Giả vây trời, nói thế thì chịu..ngang như cua.

- Ờ.

Thằng cu bảo vệ dắt xe của chị ra còn nhìn chị cười nữa.. Đeo mũ bảo hiểm cho nó với chị xong, nó phóng đi luôn.. Chả hiểu chị nghĩ gì mà đi vào cái tầm trưa này, không có nắng nhưng mà oi bô xù.. Nó còn không được ngủ nữa.

- Sao lại đi tầm này hả chị? Để chiều đi cho mát có hơn không?

- Bây giờ siêu thị vắng.. Với lại còn làm để chiều mang cho khách nữa..nhóc chả biết gì cả..hứ..

- Thôi thôi.. Giờ ra siêu thị à?- Trong đâu nó lúc ấy nghĩ siêu thị chắc là một khu chợ trong nhà thôi.. Thế thì thà ra chợ sướng hơn @@.

- Ủm nhóc đi đi.. Chị chỉ đường cho hihi.

- Rành quá ha.

- Chị mà lại hihi.. Ai như nhóc, chả chịu đi đâu thì làm sao biết được đường..?

- Ủ.

Chapter 34

Phải công nhận chị nói chuẩn thật.. Ngoài ba cái nơi, trường, phòng, quán thì nó chẳng đi đâu mấy.. Ít ra còn hơn thời cấp ba, có đầy nơi để đi nhưng chả có ai chơi cùng.. Nhưng giờ khác.. Nó có quán, với một cái khu vườn riêng rồi.. Nghĩ cũng thấy vui vui, thậm chí còn có chị thân với nó nữa chứ.. Thôi thì cứ để cuối tuần nghỉ thì khám phá HN sau.. Chứ giờ nhiệm vụ quan trọng nhất là đưa bà cô này đi mua bột đã.. Mà cũng thấy buồn cười với chị, ngồi sau không ôm cũng không hẵn là bám vào nó.. Một tay chị để lên vai nó, tay còn lại giữ vô hông nó.. Chả hiểu kiểu gì. Đi trên đường đi thì cứ chỉ chỗ, hát gì mà xì xò.. Chả có nghĩa gì cả.. Cơ mà giọng chị như trẻ con nên cũng êm tai.. Ít ra thì cũng nghe được cái giai điệu.. Có lúc hỏi đường chị chả thèm trả lời.. Phải hỏi đến câu thứ hai, trả lời xong thì lại đập vô vai nó..

- Nhóc này..! Chị đang hát hay.. Tụt cả hứng.

- Hát lúc nào chả được, em phải hỏi thì mới biết đường chứ.

- Ủ ha, chị quên.. Đến rồi kia nhóc..hihi.- Trước mặt nó là một siêu thị, đúng hơn là cái nhà to tướng.. Để biển tên ở trên thôi, nó thì chưa vào siêu thị bao giờ, chỉ thấy trên tivi.. Chắc bên trong cũng toàn hàng hóa ý mà.

Dụng cái xe, xong lấy vé.. Chị hồn nhiên khoác tay nó đi vào phía cổng.. Bước vào thì thấy không khí mát hơn bên ngoài.. Chắc có máy lạnh, cũng như nó nghĩ, trong siêu thị.. Toàn hàng hóa bày la liệt, khác ở chợ mỗi cái không có người bán hàng thôi.. Vừa vào thì chị chạy mắt hút vô phía giá toàn đường, bột ngọt,.. Lục xục.. Xách ra hai gói bột to tướng..@@@.

- Nhóc ơi, cầm hộ chị với, nặng quá..hihi.- Hóa ra đi cũng chỉ làm chân khuân vác cho chị, chứ làm gì đâu, người nó thì bé.. Cầm hai túi bột đó, kiểu bế em bé ý.. Đến khổ.. Chưa hết, chị còn đặt thêm cả mấy thứ lên nữa, toàn là hoa quả.. @@. Nặng khiếp.. Loanh quanh một vòng, chị nói một câu mà nó thấy sướng hết cả người..

- Tầm này đủ rồi, thu về nào nhóc tồ hihi..

Bê cái đống ra quầy thanh toán mà chị chỉ, nó đặt xuống, trong ánh mắt ngạc nhiên của con bé thu ngân..

- Anh chị bán bánh à?

- Ui bé này đoán chuẩn ghê nhóc nhỉ hihi.- Hồn nhiên dễ sợ, chị ơi là chị, nhiều lúc nó không thể tin chị hơn tuổi nó cơ @@.

Nó chỉ lắc đầu cười cười với con bé thu ngân, vì chả biết nói gì hơn nữa. Sau khi nghe giá tiền thì nó tính móc vì ra trả, cái định nghĩa đi với con gái con trai phải "ga-lang" là lẽ

đương nhiên.. Cái gì không biết thì thôi, riêng cái này thì nó biết.. Ấy vậy mà chị, không cho nó trả.. Ờ thì thôi, nó cũng đâu phải đại gia gì mà oai chứ.. Tuỳ chị..hehe.

Khuân cái đồng đồ ý ra ngoài, thì chị cứ giục..

- Nhóc ơi, về mau thôi muộn rồi á.. Chị còn làm nữa..
- Bộ ai lúc nãy cứ chọn tới chọn lui không quyết.. Lại còn.
- Thôi thôi, về đi nhóc ha.. Về chị đèn cho..hihi- Đèn cái gì vậy nhỉ, tò mò quá.
- Rồi đi..- Đội chị leo lên xe, nó phóng về quán.. Chị vẫn ở tư thế cũ, kiểu bám kì lạ. Được cái nó nhớ đường với lại chỗ này cũng gần quán lên đi một lúc là về thôi.. Về thì thấy anh Vinh ngồi ngoài như mọi hôm, chắc đến ca anh rồi.. Thấy anh, nó và chị cùng chào.. Xong chị còn nhò anh mang cái đồng kia vào bếp hộ nữa chứ.. Sướng, nhưng nó cũng bê vì nhiều, hai anh em mỗi đứa một nửa.. Cho đỡ áy láy.. Vừa vào trong bếp, anh Vinh nói.
 - Cu M, bây giờ anh có việc chút, mà ra trông hộ anh một lúc được không?
 - Dạ được anh, giờ này trong khu cũng ít khách mà.
 - Uhm, anh đi tí rồi về thôi.. Thé nhé.
 - Vân..- Trông anh có vẻ vội vã lắm, cũng không sao, giúp được ai thì giúp, dù sao.. Anh với nó cũng thân hơn so với mấy thằng đực trong quán mà.

Anh Vinh bước ra cổng, nó cũng đi theo luôn.

- Ủa nhóc đi đâu vậy?- Chị từ ngoài vô hỏi nó.
- À, anh Vinh có việc, nhò em trông chút mà.
- Thé hả, hihi.. Nhóc cứ trông đi nhá..hihi.- cười gì mà dữ vậy, lạ thật, chả hiểu chị sao nữa..@@.

Xong chị chạy vô bếp luôn.. Rồi nó lại thấy nhỏ Mi đi vào, chắc vừa đến.

- Đến giờ rồi, lại đi đâu đấy, không làm à?- Chế độ lạnh đang sử dụng rồi, hazzj.. Dao này toàn thé, ai làm gì nhỏ đâu chứ, giá như nhỏ cứ hiền như nhỏ Yến phải tốt không?
- Ra ngoài coi xe giùm, anh Vinh đi có việc.- Nhỏ như thé, nó cũng thé.. Chả có tỏ ra thân thiện làm gì, cứ lạnh mà sống, mấy ngày nay nhỏ không cười với nó.. Chắc ghét nó rồi, càng tốt.. Không quan tâm
- Ủ- Xong nhỏ vào khu, còn nó ra ngoài cái ghé, đang bỏ trông của anh Vinh, ông này đi đâu mà vội thé không biết?

Ngồi ngoài mót thấy chán, công việc này cũng nhẹ nhàng... Khách đến, chào một cái rồi dắt xe hộ người ta thôi.. Tâm này ít khách lên cũng nhàn. Nó ngồi trên ghế phía ngoài mà nhìn quanh con đường.. Mọi người dường như rất tấp nập đi đâu đó.. Không khí HN thì thường là vậy, vội vã lắm.. Đôi khi, một chiếc ôtô vụt qua mang theo làn gió mát với cái mùi khó chịu của xăng dầu..@@. Được lúc thì chị đi ra, kèm theo một cái đĩa.. Trên đó là...bánh. Lại được ăn rồi, hehe.

- Đèn cho nhóc nè..hihi.
- Hì, em xin nha.- Nó cầm luôn cái đĩa của chị đưa, hóa ra lúc nãy tính đèn cái này đây.. Gì chứ, ăn thì duyệt.
- Nhóc vô đây ăn đi, kéo bụi á.
- Thôi, em ăn ở ngoài này được rồi, chị cứ vào đi, còn phải trông nữa mà..
- Uhm, vậy chị vào nha nhóc..hihi, đừng ăn tham khéo nghẹn á..hihi.

Xong chị chạy vô luôn.. Ai ăn như bà mà sợ nghẹn chứ @@. Ngồi ăn ngoài cũng hơi ngại, cơ mà quan tâm quái gì.. Ăn là phúc rồi.. Miếng đầu tiên theo cảm nhận của nó, bánh chị làm rất ngon, kiểu này mở tiệm cũng được đấy chứ.. Chợt nó thấy có một đôi mắt đang nhìn mình, đúng hơn là nhìn vào đĩa bánh của nó.. Một cách thèm thuồng.. Hai đứa trẻ, một trai một gái.. Đứa con gái đang gói đầu lên đùi đứa con trai.. Chắc chúng là hai anh em.. Nó tiến đến gần.. Thằng bé hoảng sợ, lay lay con bé..

- Em ơi dậy mau..!
- Dạ, em xin lỗi anh.. Em đi ngay đây ạ, em gái em nó mệt quá nên nằm nhở.. Anh đừng đánh..-thằng bé quay sang nó, mếu máo và tiếp tục nay con bé.
- Không sao đâu, em cứ nằm đây.. Anh cho hai đứa cái này nè..- Nó chia cái đĩa bánh của chị cho hai đứa bé, có lẽ chúng cần thứ này hơn là nó.
- Dạ..dạ anh cho em thật à?- Thằng bé hướng cái mặt lem luốc kèm theo ánh mắt ngạc nhiên.
- Uhm, hai em ăn đi.

Thằng bé đỡ em nó dậy ăn.. Nhìn con bé ăn trong khi khóc thút thít mà nó chạnh lòng.. Còn thằng bé thì không ăn, chả hiểu sao nữa?.. Vài người đi qua còn buông những câu nói..

- trông quán caphe mà bày đặt, giúp ăn xin..
- Mẹ cái loại đạo đức giả..

À ừ phải, nó đạo đức giả..còn các người đạo đức thật thì có đành lòng đứng nhìn hai đứa trẻ gầy gò này lá đi vì đói không,hay các người không có đạo đức, chắc các người chưa bao giờ phải ăn cơm với nước sôi và lạc muối.. Còn đây, chúng không có gì để ăn cơ.. Lúc đưa bánh, thằng bé còn nói một câu mà nó thấy sống mũi mình cay cay.. Và cũng là lý do thằng bé ngạc nhiên chưa ăn.

- Em cứ ăn đi, thà đâu anh ăn..

Ấy vậy mà con bé không chịu, cứ nó một miếng, anh nó một miếng. Đó, một đứa trẻ còn có tình cảm như thế.. Những người qua đường liệu đã bằng chúng chưa? Nhìn hai đứa ăn ngon lành mà nó thấy thương hai đứa.. Trên đời này cuộc sống của nó, vẫn còn sướng hơn rất nhiều mảnh đời bất hạnh khác.. Nó cũng không phải nhân ái hay tốt bụng gì cả, nhưng thật sự nó không đứng yên nhìn cái cảnh này được, nếu có ngày nó như vậy thì sao nhỉ? Nó có chịu đựng như hai em không?.. Hai đứa ăn xong thì trả nó cái đĩa..

- Dạ..em cảm ơn anh..nhiều lắm..- Thằng bé khóc, rồi cúi đầu trước nó lia lịa. Thằng bé này chắc tầm mười hai mươi ba tuổi, còn con bé em tầm chín tuổi thôi.. Nó xoa đầu hai đứa bé..

- Không có gì đâu em..

Bỗng con bé em giật giật cái áo nó.

- Anh là người tốt, tặng anh này hihi..- con bé cười típ mắt, móc ra cho nó một cái kẹo mút giấy bọc kẹo đen đen... Rồi hai anh em chúng dắt nhau đi sau khi chào nó.. Nhìn theo hai đứa trẻ, mà nó ước.. Giá như nụ cười đó xuất hiện ở một gia đình khá giả hơn thì thật tốt.. Nhưng đời mà, nhiều thứ chúng ta không thể ngờ được..

Mỉm cười vì nó vừa làm một việc tốt đấy là với riêng nó. Cầm theo chiếc kẹo của em về với chiếc ghế của anh Vinh.. Chợt, ba nhô Chi, Phương Anh, Ly.. Không biết đâu ra mà tất cả đều đứng ngoài cửa quán nhìn nó, với ánh mắt kì lạ. Giả vây trời.. Đi uống caphe mà suốt ngày kéo đội đi @@. May mà nó đang ngồi trông xe, đỡ phải tiếp mấy nhở này. Ngồi xuống cái ghế, nó làm như không có mặt mấy nhở.. Thông thả nhìn đường tiếp, Vì cũng không thấy xe mấy nhở đâu mà dắt.. Chắc mấy nhở tự làm rồi, càng đỡ mệt. Ông Vinh đi đâu mà lâu vậy nhỉ..

- Ủa M không làm à?

- Không, mình trông xe giúp anh Chút.

- Vậy bọn mình vào nha.

- Ủ..- Với nhỏ Chi, thì nó vây thôi.. Ít ra còn có cảm tình chút, chứ hai người kia thì chịu.. Một như không biết nói.. Một thì như quỷ.. Nó sợ @@.

Xong ba nhỏ đi vào trong quán, nó ngồi bóc kẹo của em cho ra ăn, ngon thật, không được ăn bánh thì ăn kẹo vây hehe.

Chapter 35

Nó chỉ ngâm thê thôi chứ không dám cắn.. Đơn giản là nó thấy cái kẹo mứt này ngon hơn những chiếc khác.. Có lẽ vì trong đó có chứa tình cảm hồn nhiên của một cô bé dành cho nó.. Bất giác, nó bật cười.." Anh là người tốt.." Thật ư?.. Cảm ơn em nhé cô bé.

Ngồi tự kỷ thêm lúc nữa mới thấy ông Vinh về.. Mà đèo thêm nhỏ Yên mới lạ chứ.. Nghỉ lắm nha, nó phải trêu mới được..

- Hehe, hai anh chị đi đâu mới về vậy? Làm em phải trông lâu ơi là lâu nè.

- Anh đi đón Yên, thôi chú vào được rồi mà.

- Đi đón.. Bộ hai người..?

- Ủ.. Từ mấy hôm M về quê á..hi- Nhỏ Yên đỏ mặt lí nhí. Hơ thê là chuẩn rồi, ông Vinh trông lù khù thê mà tán được cả nhỏ này. Siêu thật @@.

- Chưa đánh đã khai..hehe, thôi em vào đây anh Vinh.

- Ok.. Cảm ơn chú nha.

- Cậu vào luôn không.?

- Có..- Rồi nhỏ vô luôn, nó cầm đĩa bánh rồi cũng vào nốt.. Anh Vinh và nhỏ Yên hợp thật.. Hai người đều tốt, nhỏ Yên xinh.. Còn anh cũng không phải xấu trai gì.. Còn to cao hơn nó nữa chứ.. Đáng mừng cho họ, nó mỉm cười vô bếp để cái đĩa vào chậu xong ra chỗ ngồi quen thuộc của mình trong quầy, với cây đàn.. Quán giờ đông khách nhưng ai cũng ổn định hết rồi, không phải tiếp nữa.. Không khí im lặng vẫn bao trùm khi nó bước vào.. Có lẽ họ đang chờ một bản nhạc, hay dù họ không chờ nó cũng chơi cho có tiếng chút chứ @@. Lướt một vòng quanh khu, nó đụng phải những ánh mắt ở bàn nhỏ Chi từ hai nhỏ còn lại.. Chắc là vẫn lạ vụ lúc nãy nó rảnh giúp người ta.. Đầu óc mấy chị tiểu thư thì thường là vậy thôi, nó phớt lờ những ánh mắt đó để chăm chú vào cây đàn qua một bản nhạc.. Hôm nay tâm trạng nó rất lạ, lên bản nhạc mà nó chọn cũng sẽ lạ không theo phong cách nó thường chơi trong quán.. Bản rivers flows in your.. Một bản nhạc trong số những bản của Nhật mà thằng Long cho nó nghe.. Hình như của Yiruma thì phải.. Tiếng đàn của nó, nó luôn là đứa cảm nhận tốt nhất.. Chắc chắn cũng không thể coi là chuyên nghiệp được.. Nhưng đủ cho người nghe thấy hay và thấy đúng nhạc khi nghe nó đàn.. Bản này đôi lúc còn thêm một nốt dừng, như để lắng đọng.. Mọi cảm xúc đang cao trào vậy.. Nó cảm thấy thật thích thú.. Khi được chơi bản nhạc này.. Kết thúc thì nó lại chạy xuống dọn bàn cho một số vị khách đi về.. Mà hôm nay nhỏ Ly cũng không trêu nó nữa.. Kì lạ quá , mong là nhỏ thay đổi thật.. Ba nhỏ vẫn còn ngồi đó, mãi sau khách đã

về gần hết rồi mới chịu về.. Nó chạy ra tính tiền mà chỉ.. Nhìn nhỏ Chi.. Mặc kệ hai nhỏ kia nghĩ gì. Lúc sau thì nó cũng về phòng luôn..

Đang ngồi xơi mì tôm thì, thấy máy có tin nhắn.. Từ một số điện thoại nó thấy quen mà không có lưu.. Tin nhắn trước cũng xóa hết rồi @@.

- " Anh ơi đang làm gì vậy?"- Đó, chả hiểu ai nhắn, mà ngoài anh Cường thì nó làm gì có người thân nào trên này mà "anh" nhỉ. Lúc sau hết bát mì lại có thêm một tin nhắn nữa từ số đó..

- " Người thì xấu mà còn kiêu thế anh? "- Đứa nào nhỉ, còn dám chê nó xấu.. Nó cũng muốn nhắn tin hỏi ai, nhưng căn bản là máy hết tiền.. Nên chịu @@.

Ăn xong uốn ẹo bên ngoài tí cho tiêu rồi về phòng học chút rồi đi ngủ..@@ hôm nay có tiến bộ thật.

Sáng sau dậy thấy người hơi mệt chút.. Nhưng không sao.. Ăn rồi lên lớp học ngồi tự kỷ với ông mãnh Tuấn.. Đến lúc tan, trên đường về nó mới thấy cơ thể mệt mỏi kèm thêm cảm giác khó chịu nôn nao..chắc do trời nắng mà nó không mang mũ, cái thời tiết khỉ gió. Về phòng, nó lấy cây đàn rồi vòng ra quán luôn.. Có lẽ cái không khí của khu vườn sẽ giúp nó bớt mệt hơn chăng?.. Ngồi vào một chiếc ghế dành cho khách trong khu mà nó cảm thấy không ổn chút nào.. Cơ thể dường như mất sức rồi.. Mà nó lại không muốn ăn gì, nên nó vô kho ngủ luôn... Thôi thì dậy đến chiều, ăn vụng bánh của chị ăn cũng được @@.. Giờ nó cần là nghỉ ngơi, có khi nó đã ốm.. Vì thể trạng của nó từ bé đã yếu rồi, nên có hay bị bệnh do thời tiết thay đổi.. Nhưng chắc lần này chắc không sao đâu, ngủ dậy là lại hết ý mà.

Áy vậy mà không phải.. Ngủ dậy thấy người nó toát hết mồ hôi.. Nôn nao mệt mỏi.. Có lách và WC để rửa mặt cho tinh.. Hôm nay ngủ sớm lên tự dậy được không cần ai gọi, bụng thì đói mà đầu thì đau như búa bổ.. Khó chịu thật, thôi thì tí xin chị về sớm một chút vậy.. Bước ra ngoài thì chị chạy vô gần nó..

- Hihi.. Nhóc tò hôm nay dậy sớm hen?

- Vâng...

- Ô nhóc làm sao mà mặt mày nhợt nhạt thế kia?

- Dạ không sao chị, em hơi mệt chút thôi.

- Hơi mà như thế này à, hay chị cho nhóc về nghỉ nha..- Mặt chị hiện lên vẻ lo lắng nhìn nó.

- Thôi không cần tí cho em về sớm chút là được rồi..

- Thật không sao không nhóc?

- Thật mà, chị cứ ra ngoài đi.. Trong này em lo được..- Dù nó đã rất mệt rồi.

- Ủ, có gì kêu chị nha.- Nó gật đầu, thật sự không cất nỗi cái miệng lên nữa..khó chịu thật, mong trụ đến chiều tối rồi về ngủ.

Lúc sau thì hai nhóc Mi với Yến cũng đến, nó chỉ chào hỏi qua loa rồi ai vào việc người ấy.. Đi bê nước mà mắt cứ hoa hết cả lên.. Người thì run, khéo vỡ hết cốc chén giờ, đành chạy ra chỗ nhỏ Yến nhở..

- Hôm nay cậu chạy giúp mình với nhé, mai mình làm bù cho.. Nay mình mệt quá, chắc chỉ ngồi trên kia đàm được thôi.

- Uhm..hihi, không sao mà.. Nhưng mặt cậu xanh xao nhợt nhạt vậy làm nổi không, hay xin chị Huyền về?

- Ngồi một chỗ đàm thì có gì không được, thôi cậu giúp mình thế nhé.

- Uhm.

Nó ngồi trên mà chơi đàm dù khách quán giờ không đông lắm, chắc nhỏ Yến nói cho nhóc Mi rồi lên nhỏ Mi chỉ hỏi han chút rồi vào làm tiếp.. Mặc kệ nó với thân thể khó chịu mệt mỏi và những ngón tay run run... Đàm hôm nay không được chuẩn lắm vì nó mệt. Tâm tôi.Nó thấy trong người không chịu đựng được nữa rồi, tính xin chị Huyền về..thì Nhỏ Ly bước vào khu,vẫn là cái chỗ ngồi trung tâm thu hút ánh nhìn từ mọi phía bởi phong cách cá tính của nhóc.. Cái này thì nó đã quen rồi, hai nhóc kia bàn giao cho những bàn khác nên dù rất mệt nó vẫn ra bàn nhóc..

- Dạ chị dùng gì ạ?

- Không dùng gì cả..

- O..? À quên, em dùng gì ạ?

- Anh không thể nói chuyện bình thường được à?

- Được..- Nếu nhỏ muốn vậy thì nó chiều.

- Vậy cho em ly caphe sữa như mọi hôm nha, hihi..- Nhỏ cười mà người nó đang nóng bỗng nhiên lạnh hết cả lưng.. Nụ cười xinh đẹp nhưng có mùi nguy hiểm.

- Ủ.

- Mà nè.
- Sao?
- Ăn nói với khách thê à?
- Thì em muốn anh nói chuyện bình thường mà.
- Với ai anh cũng vậy à?
- Ủ.- Nó định quay vào phục vụ cái bàn này cho xong rồi xin chị Huyền về vì giờ mệt lắm rồi, nhỏ lại giật lại.
- Mà anhơi.
- Gì nữa?
- Sao tối qua không trả lời tin nhắn?- Thấy kiểu nhắn tin nó đã ngờ ngợ rồi, chắc nhỏ nhắn trêu nó đây mà.
- Biết được ai mà trả lời?
- Thì cũng phải nhắn hỏi xem ai chứ?
- May hết tiền.. Được chưa?
- Ông được..- mặt nhỏ thoáng chút lúng túng và ngạc nhiên.. mấy cô tiểu thư này thì chả việc gì phải dấu diếm có sao nói vậy, nghĩ sao thì tùy, nó không quan tâm.. Việc nó quan tâm giờ là một chỗ để nghỉ.

Đi vô lấy cho nhỏ ly caphe, nhỏ lại gọi..

- Anh M..
- Gì?
- Lấy em thêm miếng bánh nữa nha.

Rồi lại miếng bánh nữa.. Mệt quá mà nhỏ này chơi ác thật. Lấy miếng bánh cho nhỏ.. Ra ngoài nghỉ, bỗng..

- Anhơi.
- Chả hiểu nhỏ gọi ai, quay sang thì thấy nhỏ đang nhìn nó..

- Đúng rồi anh đó..
Lại léch ra chỗ bàn nhỏ.. Người nó giờ đỗ mồ hôi liên miên rồi.. Thật khó chịu.

- Sao?
- Lấy em cái rĩa khác đi.. Cái này bị bẩn rồi..hihi.

Điên thật, nhỏ bày trò đây mà.. Nhưng nó là nhân viên nên phải chịu thôi..hazzj. Lấy ra cho nhỏ cái rĩa khác... Nhỏ lại giả vờ đánh rơi cái thìa.. Nhờ nó vào lấy, nó thì giờ đang nóng gáy lắm rồi nhưng vẫn nhẹn.. Đưa nhỏ cái thìa.

- Hihi, em cảm ơn.. Thôi anh dọn bánh đi.. Em không ăn nữa đâu..- Không ăn mà lại làm thế, chắc muốn trêu nó đây mà..

- Không ăn mà lại sai người ta đi lấy đủ thứ hả?- Người nó còn đang mệt nữa chứ.

- Thì sao? Em thích đây..-Giờ lộ bản chất rồi, tưởng tử tế lắm.. Hazzj.. Không thèm trả lời nhỏ nữa.. Nó nhìn nhỏ bằng ánh mắt tức giận làm lì của nó.. Khiến nhỏ hơi ngạc nhiên rồi quay đi..

Bé đĩa bánh của nhỏ vào, đến gần bàn đầu tiên bỗng nhiên nó cảm thấy hoa mắt và chóng mặt.. Người nó loạng choạng đổ xuống như không còn tí sức lực nào cả..

- Rầm...! Choang...!! Đó là những thứ âm thanh nó nghe được trước khi thấy mặt mũi tối sầm lại và nó lịm đi..

Chapter 36

Tù bé giờ nó chưa bao giờ bị thế này.. Có chăng óm suốt cũng chỉ liệt giường chưa đến nỗi ngất.. Vậy mà giờ nằm một đống.. Mắt không tài nào mở ra được.. Người thì không cử động được.. Ít ra, cơ thể còn chút cảm giác.. Nó nghe thấy chị hét to, rồi hai bàn tay nhỏ nhắn lay lay nó..

- Huhu..nhóc ơi! Nhóc tỉnh lại đi.. Nhóc sao thế này..hức.. - Chị khóc vì nó sao, khổ quá.. Giờ chỉ muốn ngồi dậy nói "em không sao.." mà không còn chút sức lực nào.. Chán thật.. Chị vẫn gọi nó..

Bỗng một bàn tay khác cũng lay người nó.. Giọng hoảng hốt..

- Anh ơi.. Anh dậy đi.. Hức.. Hức.. Đừng làm em sợ mà..hức.- Nhỏ Ly thì phải.. Việc gì nhỏ phải khóc chứ.. Chính nhỏ "giúp" nó thành như này mà.. Nhỏ phải vui mới đúng chứ nhỉ? Hay trò vui của nhỏ kết thúc rồi nên nhỏ buồn.. Chắc vậy rồi. Một bàn tay khác chạm vào trán nó..

- Sốt cao quá.. May mắn tránh ra chút cho có thêm không khí nào.. Hai bàn tay kia buông nó ra.. Nhưng tiếng khóc nhỏ ở đâu nó vẫn thấy.. Nó cảm giác mình được nhắc bỗng lên xe.. Rồi cơ thể không còn chút nhận thức nào nữa..

.. Lâu lăm.. Cảm giác khi người nó nhận thức được thì xung quanh không còn gì cả.. Tối om vì mắt nó vẫn không tài nào mở được.. Mùi thuốc sát trùng.. Của bệnh viện sộc vào mũi nó.. Ai cho nó vào đây nhỉ, giờ thật sự chỉ muốn về phòng vì người nó cảm thấy đỡ hơn nhiều rồi.. Bỗng một tiếng động, tiếng guốc bước trên sàn nhà, tiến đến gần nó.. Mùi thơm của nước hoa nó từng thấy, ai mà nó không tài nào nhận ra nổi.. Mông lung lăm.. Mái tóc ai đó rủ xuống mặt nó.. Mùi con gái, một bàn tay vuốt lên má nó nhẹ nhàng.. Tiếng núc phát ra.. Ai vậy? Mà dù có là ai thì xin đừng khóc.. Nó không muốn ai khóc vì nó đâu.. Lúc sau, bàn tay mềm mại đó rời khuôn mặt nó ra.. Tiếng guốc xa dần.. Nó cũng thiếp đi ngủ. Đầu óc muôn nghĩ mà không tài nào nghĩ được, những truyện gì vừa xảy ra.. Nó đang nằm mơ chăng?

Kết thúc đêm đầu tiên tại bệnh viện @@.

Sáng sau dậy, mở được mắt ra.. Chỉ ti hí rồi mở dần dần.. vì mắt nó chưa kịp quen với ánh sáng.. sau một thời gian nhắm để ngủ.. Chói thật.. Tay nó hơi buốt.. Hóa ra nó được tiếp nước @@. Nó thấy một cánh tay vắt ngang qua bụng nó, quay sang thì thấy chị, ngồi trên ghế cạnh giường nó ngủぐc.. Thương chị quá, sao chị lại tốt với nó vậy nhỉ, nó đâu là cái gì đâu.. Thật áy náy. Khuôn mặt chị trắng bóc.. Ánh sáng chiếu vào trông như một thiên thần vào buổi sớm.. Đẹp lắm, có lẽ nó đã rung động trước chị, trước người con gái đẹp như thế này.. Nhưng nó lại tự dặn lòng mình không được vậy, vì nó chỉ là thằng sinh viên quèn, là nhân viên của chị.. Đừng có mơ cao.. Và cái sự rung động đó chỉ là giữa con trai với gái đẹp thôi.. Định lý muôn thủa của nó. Tính để chị ngủ nhưng với tư thế này chị dậy sẽ mồi lên nó gọi chị luôn..

- Chị ơi..chị.. Dậy đi.. Sáng rồi..
- Không được.. Nhóc để chị ngủ đi.. Mà..- Làn môi hồng của chị cong lên, mặt xụ ra, mắt vẫn nhắm nghiền.. Đáng yêu lắm, nó chỉ muốn ngắm khuôn mặt này mãi thôi..
- Chị ơi.. Em thấy khó thở quá..- Đành chơi hạ sách này thì bà cô này mới dậy được @@.
- Ủa ủa sao...? Để chị đi gọi bác sĩ!!..- Chị hốt hoảng mở to mắt vùng dậy..
- Hè.. Em đùa đây..
- Á..á.. Nhóc khùng này.. Làm chị giật mình. Không thèm chơi với nhóc nữa..hứ..- Chị quay mặt đi dõi.
- Ai bảo gọi không dậy.. Thăm bệnh mà ngủ luôn thế à?
- Ủ ha chị quên..hihi, nhóc cảm thấy sao rồi?
- Em đỡ rồi, giờ về được chưa hả chị?
- Không được.. Nhóc phải ở đây, còn kiểm tra nữa mà.
- Nhưng..
- Thôi, nhóc kiểm tra rồi chị với nhóc về..hihi giờ nhóc muốn ăn gì hồn?
- Dạ không..- Đói thì đói nhưng chả lẽ sai chị mua đồ, thấy ngại ngại sao á.
- Vậy hở.. Sao mà bụng réo to thế kia..?hihi..- Nhục không để đâu hết @@. Đành trống lảng..
- Ủa ai cho em vô đây vậy?
- Anh Vinh á nhóc, hôm qua nhìn nhóc như cây bị đốn á.. Đỗ tự do hihi..- Chị so sánh hay thật.

- Mệt quá mà chị, mà chị ở đây với em từ qua đến giờ à..
- Không, chị còn phải ra quán.. Rảnh đâu mà ngồi trông nhóc tò..hihi- Vậy người tối qua là ai nỉ? Hay nó mơ thiệt.
- Hôm qua lúc nhóc chưa tỉnh.. Bé Ly với bé Phương Anh vô trông nhóc á, hai đứa đói ca nhau..lúc chị đến bảo bé Ly mãi mới chịu về á..hihi nhóc sướng đó nha.. Nhiều người quan tâm..ghê.- Lạ thật, sao lại vậy nỉ..? nó đâu thân thiết gì với hai nhỏ đâu.. Việc gì hai nhỏ phải vậy, nhỏ Ly thì có thể nói là chắc áy nay.. Còn nhỏ Phương anh, thì tại sao Ngồi nghĩ tẹo thì.. Chán chả buồn nghĩ nữa, ra sao thì ra.. Chị thì vẫn ngồi đó nhìn nó..
- Sao hai người đó lại thăm em nỉ, nhỏ Ly ghét em lắm mà chị..?
- Xì nhóc thì biết gì.. Mấy đứa đâu ghét bỏ gì nhóc đâu mà.
- Không ghét mà hôm qua làm em chạy tới chạy lui.. Thành ra thế này đây.
- Hihi.. Bé Ly tính trêu nhóc áy mà, ai ngờ nhóc yêu quá.. Lúc nhóc gục xuống bé Ly khóc mãi đó, chị dỗ đến lúc gần tối mới chịu nín á..- Thật sao? Nhỏ gây ra cho nó rồi lại khóc vì nó.. Chả hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.
- Vậy à?
- Ủ, nhóc tồ.. Hiểu sao được..hihi-có lẽ nó không hiểu được thật, bọn con gái quá rắc rối.
- À mà quần áo em đâu rồi, đồng hồ đeo tay, với điện thoại em đâu chị..?- Nó hơi hoảng hồn vì không thấy chiếc đồng hồ kỷ niệm của em tặng đâu cả..
- Kia kia nhóc..- Chị chỉ mấy thứ trên cái bàn cạnh nó, ví, điện thoại, đồng hồ. Nó cầm lên đeo vô tay luôn..
- Cái đồng hồ cũ này mà nhóc thích thế.. Hôm nào đi mua cái mới không, chị biết chỗ đấy hihi..
- Không, chiếc đồng hồ này là.. Báu vật của em .. Không thể bỏ được.
- Vậy à, chắc nhóc có kỷ niệm gì với nó à hihi..
- Uhm..
- Thế kể chị nghe đi..-Mặt chị tỏ ra háo hức.
- Không.. Để khi khác.
- Thôi mà nhóc kể chị nghe đi mà..- Chị bắt đầu mè nheo @@.
- Em mệt lắm khi nào rảnh em kể cho.. Chị mua đồ ăn giùm em đi.

- Dành phái nói vậy cho bà cô này thôi chứ biết sao giờ, nó không muốn nhớ lại kỷ niệm buồn này tí nào.. Nó đã chịu phải hai vết thương trong quá khứ một là vì em, hai là về chị Thủy.. Giờ chắc chắn nó sẽ rất đau nếu nhắc lại.

- Vậy nhóc nhớ đây.. Thôi chị đi mua cháo cho nhóc nha..

- Vâng.. Em cảm ơn.- Nó thuộc loại dễ nuôi, cái gì người ta ăn được nó cũng ăn được.. Chỉ sợ không có cái mà ăn thôi @@.

Chị vừa bước ra thì cánh cửa phòng nó mở.. Nhỏ Ly và nhỏ Chi bước vào..

- A hai bé vô thăm nhóc này..hihi- Chị quay sang nó, trông nhỏ Chi có vẻ ngạc nhiên hơi hốt hoảng chút.. Còn nhỏ Ly thì trông mặt có vẻ buồn buồn.. Nhỏ mà diễn kịch thì nó đảm bảo thuộc dạng xuất sắc, vì trông mặt nhỏ thật sự buồn.. Nhưng nhỏ buồn gì.. Buồn vì nó chẳng? Nực cười.. Nó không phải thù dai nhưng cũng không có tình cảm gì với nhỏ cả nên không bận tâm lắm..

- M.. Ôi cậu sao vậy? Xin lỗi nha.. Hôm qua mình bận không vào thăm cậu được, cậu khoẻ chưa?

- Uhm..không sao mà.-Nó nhìn lướt qua nhỏ Ly, tay nhỏ có cầm bọc gì đó và nhỏ cũng đang ái ngại nhìn nó, mà không nói gì.

- Hai con mắm này.. Thấy người ta lo quá quên chào chị hử..hihi- Hai nhỏ vội quay sang chào chị.. Đến giờ nó không biết mấy nhỏ này với chị có quan hệ gì nữa.. Chắc là quen nhau bạn bè gì đó. Xong ba người ngồi nói chuyện bỏ mặc nó với cái bụng đói meo.. Có ăn thôi sao khó vậy trời @@.

Ngồi tám chán chê. Chị mới hỏi..

- Ủa mà bé Ly có gì kia..hihi

- Dạ cháo cho anh M đó chị.. Từ hôm qua anh chưa ăn gì đúng không?- Sao mà dịu dàng vậy trời , có đúng nhỏ Ly không ta. Còn tốt bụng mang đồ cho nó nữa..@@.

- À ...um..- Nó lúng túng.

- Trộ ôi, sướng nhất nhóc nhá.. Chi ra đây với chị..hihi- Nhỏ Chi cười híp đôi mắt nâu rồi đi luôn ra ngoài với chị.. Gì vậy trời.. Nó chỉ kịp..

- Ô kia..... Nay..này!!- Sao lại bỏ nó lại với nhỏ Ly chứ.. Nó giận thì giận nhưng không ghét gì nhỏ, Nó chỉ thấy sợ nhỏ Thôi @@.

Còn mõi hai đứa trong căn phòng viện. Nó nhìn nhỏ, đỏ mặt lúng túng, nhỏ thì nhìn nó như chả có việc gì cả.. Nó vội quay đi chỗ khác nghĩ ngợi..nhưng không thành hình gì cả.. Mỗi khi lúng túng nó thường vậy..

- Anh..- Nhỏ Ly gọi nó.

- Sao?

- Anh ăn cháo nha..?

- Ủ, cảm ơn..- Chả nhẽ mang đến rồi lại bắt nhỏ mang về, thôi thì ăn vậy hehe. Nhỏ tiến đến giường nó, đặt cái bọc đó xuống, mở ra một chiếc cạp lồng.. Rồi cậy nắp ra..

- Để em xúc cho nha..?

- Thôi không cần đâu, a..nh tự làm được mà..- Xưng hô thế này không quen nên nó ngại càng ngại hơn khi nhỏ muốn xúc cho nó nữa chứ.. Cầm cái cắp lồng lên với lấy cái thìa thì nhận ra nó vẫn dính kim.. Nước thì hết rồi, bọn bệnh viện làm ăn chán quá, nó rút kim ra luôn, hơn nhói.. Nhưng kệ..

- Anh làm gì vậy..!?- Nhỏ Ly hốt hoảng.

- Rút kim.

- Sao anh lại rút ra..!?

- Hết nước thì rút, với lại nó vướng..

- Thì để em xúc cho lại còn lăm chuyện, nhỏ bị gì thì sao..?

- Không cần đâu mà..

- Nằm Im..!!- Nhỏ quát, nó giật mình.

- Đây..đây.- Nó sợ nhỏ theo đúng nghĩa đen, nên nằm im luôn..hix @@.

Chapter 37

Nhỏ xúc một thia cháo lên thổi thổi.. Mái tóc nhỏ tuy cắt ngắn nhưng mái vẫn để dài.. Thành ra che hờ một bên mắt.. Nó nhìn nhỏ và cảm thấy một chút gì nó đang hấp dẫn nó.. Có lẽ tại phong cách kì lạ này của nhỏ..

- Há miệng ra..!- Nhỏ Ly nói như ra lệnh ý.. Mắt hồn vể dịu dàng nó thấy được bên nó chẳng muốn gây gì với nhỏ.. Nó chỉ biết làm theo để nhỏ xúc từng thia cháo vô cái miệng không khóc đắng ngắt của nó..

- Có thể mà cũng phải bảo, người gì như trẻ con thế..-Nhỏ phụng phịu.. Những lúc này sao nó chẳng cảm thấy ghét nhỏ tí nào.. Ngược lại trong người nó có nhen nhóm một chút gì đó với nhỏ, qua từng cử chỉ quan tâm đến nó từ nhỏ Ly.. Quả thật, một thằng ít được bạn bè chăm sóc như nó.. Rất dễ rung động.. Nó thiếu thốn về mặt tình bạn. Nó vẫn im lặng ăn.. Cháo gì mà màu xanh lá.. Nhìn trông mắt cảm tình.. Cơ mà ăn vô lại thấy ngon phết @@. Tự hỏi rằng tại sao nhỏ lại đối xử với nó như vậy.. Một cốc cafe đầu tiên sẽ là đắng.. Rồi khi uống xong cổ họng sẽ lưu dữ được chút vị ngọt.. Nó thấy nhỏ với nó như một cốc cafe vậy.. Nhưng quan trọng nó không thích cafe.. Quá nhiều chất có hại và không tốt, không hợp với một thằng thích nước lọc như nó tí nào.. Cốc cafe là nhỏ, dường như sẽ không đem lại điều nó muốn là giải khát.. Nếu nó thích cốc caphe khó hiểu này sẽ chỉ làm mọi chuyện phức tạp hơn mà thôi.. Vì vậy, nó quyết định ngưng mọi suy nghĩ về nhỏ.. Trở về với khuôn mặt không bộc lộ cảm xúc.. Dù điều đó có gây khó chịu cho nhỏ.. Lại tiếp tục lặng lẽ ăn cho đến khi hết cháo và nhỏ dọn.. Hai đứa không nói với nhau một lời nào.. Mỗi nó ít ra cũng rặn được vài từ..

- Cảm ơn..

- Uhm.. Không có gì, em về đây..- Nhỏ trở về với khuôn mặt lạnh băng, rồi xách cặp lồng đi về.. Áy náy thật..

.

.

.

Nhắn một tin nhò thằng Tuấn hôm nay điểm danh giùm nó.. Rồi nó lại nằm tự kỷ.. Chị bỏ nó trong đây với nhỏ Ly.. Chắc giờ chị đã ra quán, còn nhỏ Chi với nhỏ Ly chắc cũng về rồi.. Chán thật, giờ chả còn ai ở đây với nó cả.. Đang bấm bấm nghịch điện thoại thì cửa phòng nó mở ra.. Cái dáng cao cao nhỏ nhắn, khuôn mặt lạnh băng với chiếc cầm nhẹn, mái tóc dài màu bạch kim... Nhỏ Phương Anh bước vào phòng tiến đến gần chỗ nó..

- O..?- Nó ngạc nhiên mặc dù chị bảo hôm qua nhỏ cũng đến rồi, cơ mà nó ngạc nhiên nó với nhỏ quen biết gì nhiều đâu mà lại đến thăm rồi trông nó hazzj.. Khó hiểu quá.

- Đến thăm không được à?- Nhỏ cất cái giọng nói trong trẻo của nhỏ lên, gấp nhỏ thì nhiều lần rồi nhưng nghe nhỏ nói được vài có vài lần nên nó thấy lạ..

- À Ủ..được..- Nó lúng túng.

- Ăn gì chưa?

- Rò..i.

- Gi?

- Cháo.

- Của ai mua?

- L..y.

Xong nhỏ không hỏi nữa, rồi nhìn quanh người nó.. Ánh mắt lạ lẫm, không tài nào hiểu được ẩn chứa sau con mắt kia.. Là nỗi niềm gì, có gắt gỏng lảm nó mới đọc được nhưng mới chỉ thấy một nỗi buồn được băng giá bao phủ thôi.. Mùi thuốc sát trùng làm nó khó chịu, giờ nó rất muốn ra khỏi đây..

- Nè.

- Sao?

- Tìm bác sĩ giúp được không?

- Làm gì?

- Muốn ra viện. Mùi này không quen.

- Đã khỏe chưa?

- Rồi mà.

- Uhm.. Chờ chút.- Nhỏ đứng dậy.. Bước ra ngoài cửa.. Không thể tin là nó được nói chuyện với nhỏ nhiều đến vậy.. Người gì kì lạ, có tốt thì cứ phô ra.. Việc gì phải tốt theo kiểu dấu thế.. Được cái giờ mái tóc bạch kim của nhỏ không làm nó thấy ác cảm vì thật sự nó giúp nhỏ đẹp hơn và quan trọng nhỏ quan tâm đến nó.. Điều đó làm nó thấy nhỏ tốt.. Tính cách nó là vậy, rất dễ đánh giá con người dù chỉ qua một hành động.. Dĩ nhiên là ở trong đầu thôi, mong lần này nó đánh giá đúng về nhỏ Ly và Phương Anh, hai cô tiểu thư này..

Lúc sau nhỏ đi vô phòng, theo sau là một ông bác già có vẻ trung niên.. Ông ấy cũng chỉ khám qua loa rồi kết luận nó khỏi rồi.. Hôm qua chỉ cảm sốt thông thường thôi.. Giới thật @@. Thay xong bộ quần áo của mình, nó bước ra vẫn thấy nhỏ Phương Anh ở phòng đang nhìn nó.. Tưởng nhỏ về trước rồi chứ nhỉ..

- Sao chưa về?

- Đợi..

- Ai?- Nhỏ chỉ tay vào nó, cái hành động này tuy rất hồn nhiên nhưng trong đó vẫn chứa sự lạnh lẽo vốn có của nhỏ, nhưng với vẻ đẹp mê hồn này thì dù có lạnh đến mấy cánh đàn ông cũng muôn làm tan chảy.. Riêng nó chắc không, vì nó hiểu mình là ai và địa vị gì @@.

- Vậy à.. Giờ về được chưa?

Nhỏ không nói gì chỉ gật đầu.. Rồi bước ra khỏi phòng trước nó, nó lấy đồ rồi đi theo sau.. Có phần người hơi cảm thấy xuống sức nên nó chỉ đi từ từ với lại cũng không dám đi gần nhỏ.. Đã cao còn thêm đôi guốc kia thì giỏi lắm nó đến tai nhỏ là cùng @@. Thành ra nhỏ ra ngoài viện trước nó.. Mà quên mất còn viện phí chưa đóng nữa..hazzj, không biết hết nhiêu không đây, may mà nó đem theo ví. Tiền đến quầy của con thu ngân hỏi, đọc rõ cả số phòng mà nó bảo có người đóng viện phí rồi.. Lạ thật, ai mà có lòng tốt giúp nó nhỉ..

- Ủa chị biết ai không nhỉ?- Nó hỏi nhỏ thu ngân một câu như kiểu nó đang thiếu iỏi ý @@.

- Không anh ạ.. Một chị gì đó cao cao.. Hình như lúc anh nhập viện chị ấy có đi theo thì phải..- Lúc đó thì ngất rồi còn biết quái gì đâu, thôi để hỏi chị Huyền sau.. Giờ về đã, kiểu này lại mang ơn người ta rồi..

Ra khỏi bệnh viện mới thấy sáng khoái, đúng là cái mùi khó chịu kia làm con người ta muốn bệnh luôn ấy.. Càng nằm trong viện khéo có khi càng bệnh cũng lên. Cũng không thấy nhỏ Phương Anh đâu cả ,chắc về trước rồi cũng nên.. Kệ, hơi đâu mà quan tâm chứ.. Điều nó quan giờ là về bằng cách nào đây.. Nó không có xe mà chắc để ở quán rồi.. Dù có nó cũng không biết đường mà về hix.. Dành bắt xe ôm vậy.. Bỗng..

- Kíttt...!- Nhỏ Phương Anh đang ngồi trên chiếc xe máy màu đỏ, trông có vẻ nữ tính phết.. Nhỏ quay sang nhìn nó..

- Lên xe..đi về...- Có cần phải kiêm lời thế không chứ, nó còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra cơ..

- O..?
- O..a gì? Thê giờ có vè không..?
- Có..
- Có thì lên xe..! Còn đúng đấy làm gì?
- Nhưng..- Ngại thật, tự dung lại rơi vào hoàn cảnh này.. Thân thiết gì đâu mà đi thăm bệnh rồi còn đón vè thế này.. Khó xử quá đi thôi.
- Không cần ngại.. Lần này tôi giúp thì lần sau giúp tôi, thôi lên xe mau đi..nắng rồi nè.- Hơ, nhỏ như đang đọc được suy nghĩ của nó vậy, mà lần đầu tiên nó thấy nhỏ Phương Anh nói chuyện kèm theo chủ ngữ với nó đấy lạ thật.. Băng tan một chút rồi chăng? Nó lúng túng..
- Thê.. Đèo hay tôi đèo..- Nhất thời cũng chưa biết gọi nhỏ thế nào đây, tên hay cậu tớ gì nhỉ? thôi thì cứ trống không cho lành..
- Tôi đèo.. Đang bệnh còn đòi..- Hình như nhỏ cũng vậy, không biết gọi nó như thế nào.. Ít ra như thế bót ngại mà thấy gần gũi với nhỏ hơn..
- Uhm..- Nó từ từ trèo lên xe phía sau của nhỏ.. Chưa ngồi vững bám víu vô đâu, nhỏ đã phóng đi rồi.. Suýt té.. Nguy hiểm thật @@. Nhưng đang đi nhờ lên cũng không dám kêu ca... Ngồi sau nhỏ, mà tóc tật hết cả vào mặt, tóc nhỏ dài mà còn để xoã chứ.. Thành ra cái mặt nó được tiếp xúc hoàn toàn với mái tóc bạch kim của nhỏ.. Thom lấm, không riêng gì mái tóc mà mùi của nhỏ nữa.. Thom mà quen.. Không hiểu nó rất có ấn tượng với mùi này. Đang nghĩ ngợi để nhớ lại thì nhỏ gọi..
- Nè..
- Hả?
- Phòng chờ nào?
- Gần quán chị Huyền.
- Gần là chỗ nào?
- thôi cho xuống quán luôn được rồi mà, không cần đến nhà đâu.. Lấy xe nữa.
- Nói nhiều.. Giờ có chỉ phòng không?- Ôi trời ơi, giọng đã lạnh còn đánh đá thế ai mà chịu được @@.
- Cái phòng màu trắng đối diện máy của hàng quán cáo đó..
- À..- Giọng nhỏ như kiểu vừa phát hiện ra điều gì đó.

- À gì?

- Có đi qua mấy lần rồi.. Tưởng chõ đó bỏ hoang..- Má con nhỏ này, chõ nó ở.. Dám nói bỏ hoang @@. Đang trên xe nên cũng không thèm cãi lại nhỏ nữa.. Lúc sau..

- Đến rồi này.. Cho xuống giùm..- Nó gọi nhỏ khi thấy căn phòng quen thuộc đang ở trước mặt rồi. Nhỏ dừng lại.. Nó trèo xuống, móc chiếc chìa khóa để trong ví ra mở cửa phòng.. Biết thế này dễ mót, nhiều lúc muốn đánh thêm chìa nữa nhưng toàn quên với lười lên thôi @@.

- Cảm ơn nha..

- Uhm..

- Vào phòng chơi không..?- Nó chợt thấy mình ngu khi thốt ra câu hỏi vô duyên này @@.

- Hứ.. Đồ ngốc..!- Rồi nhỏ phóng xe đi thẳng, nó không kịp chào.. Giờ vậy trời, nhỡ miệng thôi mà.. Chưa kịp xin lỗi đã mắng luôn rồi..hazzj, Nó vào phòng khép cửa lại rồi nằm trên chiếc giường quen thuộc để ngủ, không đói lắm vì ăn cháo của nhỏ Ly mang cho rồi.. Chắc chiều nay khoẻ lại ngay thôi.

Chapter 38

Tỉnh dậy người nó toát hết cả mồ hôi.. Cơ mà thấy khá hơn rất nhiều rồi, vô rửa mặt xong xem cái đồng hồ.. Còn nửa tiếng nữa mới đến giờ.. Nhưng thôi cứ đi trước vậy.. Từ qua giờ có làm tí gì đâu giờ ra làm bù mới được. Thay bộ quần áo rồi ra khỏi phòng mới nhớ, xe để ngoài quán mát rồi.. Còn cây đàn nữa.. Không biết có ai cất giùm nó không, lo quá.. Đành bắt xe ôm ra quán vậy.. Dù gần nhưng đi bộ chắc gục mất..

Đến quán thấy anh Vinh đang ngồi ngoài, chắc nay không phải đi đón nhở Yến nữa.. nhìn nó anh đứng dậy hỏi han..

- Hôm qua chú làm sao mà đổ như cây bị đốn thê?- Lạ thật, chị với anh Vinh có cách so sánh giống nhau ghê.. Chắc do người nhà nên giống nhau @@.

- Dạ cũng mệt sơ sơ thôi anh..

- Sơ sơ gì mà xiu tại chỗ luôn như mày.. Lúc mày xiu, con bé Mi cứ rối rít ra gọi anh vào.. Còn cái Huyền với con bé tóc ngắn cứ lay gọi mày mãi.. Tốt số ghê hehe..

- Dạ không phải đâu anh.

- Thê mà quen biết gì con bé tóc ngắn không?

- Thì khách quen của quán mình thôi, em cũng hay ra tiếp nó..

- Thê mà hôm qua, nó khóc bù lu bù loa lên.. Chạy theo mày vô viện.. Lạ nhở hehe..- Giọng anh Vinh đều đều.

- Em biết đâu đây, hôm qua vì nó sai em chạy lung tung nên mới vậy đó chứ.. Chắc sợ em bị sao thôi mà.. Em vào đây.

- Ủ..hehe, chắc vậy..-Giọng anh vẫn đều đều.

Bước vào khu của nó, với một thái độ lù lù quen thuộc.. Chưa có khách, lại lau bàn ghế cho sạch.. Nó vào trong thấy quầy có bao đàn của nó phía dưới.. Mở ra thì có đàn ở trong.. Chắc ai tốt bụng cất giúp nó đây mà.. Khu vườn của nó giờ chỉ còn mình nó, một không gian thích hợp để thử chơi một đoạn nhạc cũ tập lại cho quen hơn.. Đang thả hồn mình vô bản nhạc thì một giọng nói cất lên..

- Choi hay nhỉ..?

- Ô Mi à..?-Nó dừng lại ngược lên nhìn thấy nhở Mi.

- Uhm.. Sao? Choi tiếp đi..- Có vẻ hôm nay không lạnh rồi, chắc tha vụ nó mới ôm dậy. Mà làm người ta mất hứng rồi còn bảo chơi tiếp gì nữa chứ @@.

- Thôi.. Làm việc.

- Thế à.. Tiếc nhỉ, tí chơi nha..- Sao hôm nay dễ chịu thế cơ chứ, giá như hôm nào cũng được như này thì tốt.
- Ủ.. Mà nè,
- Sao?
- Ai hôm qua cất đàm giùm mình vậy?
- Mình đó.. Hôm qua lúc cậu xỉu mình ra gọi anh Vinh cho cậu vào viện rồi cất đi luôn.. Đàm gì nặng thế không biết..- Nhỏ này điêu thế, mồng thế này kêu nặng @@. Nhưng dù sao cũng biết ơn nhỏ.
- Vậy thì cảm ơn cậu nha..
- Không có gì..Sao ko cảm ơn chị Huyền với cái bạn gì tóc ngắn ngắn ý, người ta lo cho cậu mà mình có làm được gì đâu..- Xong nhỏ nhìn nó rồi quay đi luôn.. Gì đây trời.. Thay đổi nhanh thế thì ai mà kịp đỡ chứ @@. Tự nhiên lạnh lùng không thèm nói chuyện với nó nữa mới chết.. Hai đứa lại làm việc nhưng mỗi đứa một góc hazzj.. Khách khứa cũng bắt đầu đến nên nó cũng quên đi cái vụ giữa nó và nhỏ lúc nãy.. Lại chạy quanh khu như thường, đôi lúc còn cảm thấy nhỏ Mi nhìn nó nữa cơ..kệ nhỏ khùng. Vài phút sau thì nhỏ Yến cũng đến, chỉ hỏi thăm nó mấy câu lấy lệ rồi cũng thôi, giờ nhỏ quen anh Vinh rồi thì phải khác chứ.. Vui thật. Bỗng chị ở ngoài chạy vô..phía sau chị là... Má ơi. Nhỏ Ly.. Tuy sáng nay thấy hơi có cảm tình với nhỏ..nhưng đó là trong bệnh viện khác còn mỗi lần nhỏ đến quán là nó lại thấy sợ.. Chả hiểu sao nữa.@@. Chị tiến lại gần nó còn nhỏ Ly lại bước vô chiếc bàn quen thuộc.. Trung tâm của khu..
- Nhóc khỏi hắn chưa mà đi làm vậy..?
- Rồi mà chị..
- Thiệt không đó?- Chị sờ bàn tay mịn màng mát rượi lên trán nó tay còn lại lên trán chị.. Nó ngạc nhiên về hành động này..
- O..?
- Có vẻ còn nóng đây nhóc. Hay nhóc nghỉ đi.
- Em làm được mà..
- Um.. Vậy mệt kêu chị đó nha..- Làm như nó yếu lắm ý @@. Rồi chị ra khỏi khu luôn.. Từ nãy giờ nó thấy nhỏ Ly ngồi nhìn nó, vì đôi khi nó cũng hay liếc nhỏ.. Lâu lâu nhỏ còn hơi nhăn mặt nữa.. Chả hiểu nhỏ này nghĩ gì.. Nhỏ Mi hỏi nước mà nhỏ Ly cũng chưa chịu kêu.. Hazzj chắc muốn hành nó tiếp đây mà.. Thôi thì kệ vậy, khi nào muốn uống nhỏ tự khắc gọi.. Nó thì vẫn đi tiếp những bàn khác phớt lờ nhỏ.. Đôi khi nó nhìn

trộm nhở.. Bản năng con trai mà.. Thật sự mà nói nhở rất đẹp.. Nhưng không kiêu nữ tính như chị, mà theo một phong cách cá tính riêng.. Tóc nhở ngắn nên có khi nó để tầm tháng nữa là giống tóc nhở ngay ý mà..@@. Hôm nay nhở vẫn vậy, quần áo thì kiểu chòng lên nhau.. Khía tùng lưa.. Ấy vậy mà trông bắt mắt và đẹp lạ kì.. Không hiểu sao.. Có vẻ, mỗi người con gái đều có một sức hấp dẫn khác nhau chẳng?

Ôi tự nhiên lại chú ý đến nhở nhỉ.. Từ lúc nén HN nó hay chú ý đến con gái.. Chết thật, thế này thì học hành gì nữa @@. Phải kệ đi.. Thế mà vừa nghĩ vậy nhở Ly gọi nó luôn..

- Anh ơi..!- Nhất thời dù chưa quen lầm với cách gọi này của nhở nhưng theo quán tính nó vẫn quay ra.. Nhìn nhở bằng ánh mắt ngạc nhiên.

- Nhìn gì mà nhìn..! Trong này có mấy phục vụ nam? Lần sau nghe em gọi là phải biết nghe chưa?- Nhở Ly lại bắt đầu rồi, tưởng hết rồi chứ.. Thà nhở cứ bơ mặt lạnh với nó như mấy hôm trước còn hơn.. Chán thật, lại ra bàn nhở..

- Dạ em dùng gì a..?- Nó quen miệng mắt rồi @@ dù sửa được chị thành em nhưng phong cách phục vụ vẫn không sửa được. Nhở thở dài..mặt có vẻ chán.

- Em phải nói bao nhiêu lần nữa đây? anh cứ nói chuyện với em bình thường không được à?

- Được, nhưng anh quên.

- Quên thì phải sửa.

- Ủ. Em dùng gì?

- Lấy em li nước dừa.-Lạ thật,sao hôm nay nhở không uống caphe sữa nhỉ.. Chắc đổi vị, thôi.. Chả hơi đâu quan tâm làm gì cho mệt.. Nó im im quay vô lấy nước, nhở lại gọi quay lại..

- Anh lấy em miếng bánh giống hôm qua..-nhắc đến lại thấy sợ, nhở lại tính bày trò sao, bây giờ thì nó khỏi rồi, kiểu này lại chạy đi chạy lại quá .. Mặt nó nghẹt ra nhìn nhở..

- Nhìn cái mặt anh kia.. Khó coi quá..hihi, em ăn thiệt mà.- Nhở cười, hiếm khi thấy nhở cười mấy ngày gần đây.. Trước có thấy mấy lần nhưng toàn là cười kiểu ranh mãnh và tinh quái.. Còn lần này là cười hiền nhìn nó.. Nhở xinh thật.. Nó hơi mê mẩn chút.. Nhưng sực nhớ đến nhiệm vụ của mình.. Vội đi vào.. Lấy lại cái bản mặt lầm lì của mình, nó đặt đồ xuống bàn cho nhở..

- Chúc ngon miệng..!- Câu nói nó hay nói với khách hàng khi mang đồ ăn cho họ và nhở cũng không ngoại lệ.

- Anh này..?- Nhở kéo kéo vạt áo nó.

- Gi..?
- Anh khôi thật chưa?- Nhỏ hỏi nó câu này làm nó rất ngạc nhiên, chả nhẽ chuyện nhỏ lo cho nó là thật.
- Rồi.
- Ủ tốt.
- Mà nè..?
- Dạ..- sao ngoan vậy trời @@.
- Hôm qua đưa anh vào viện..e..m kh..óc à..?- Nó dù rất ngại nhưng cũng muốn biết từ nhỏ.. Tại sao lại vậy.
- Ủ.- Nhỏ tự nhiên không cười nữa..mặt hơi cau lại.
- Sao lại thế.. Em..có vẻ ghét..anh mà?- Nó cảm thấy sao thì nói vậy, chả việc gì phải dấu diếm cả.
- Ủ.. Em ghét anh lắm.. Vì anh ngốc nên dẽ lừa.. Ai nói gì cũng tin.. Nên từ sau đừng tin những gì em nói, nhớ chưa, em khóc là vì em muốn vậy thôi.. Giờ thì anh lên kia đàn cho em nghe đi..hihi- Nhỏ khùng này giống hệt nhỏ Mi.. Thay đổi thái độ xoàn xoạch.@@ mà nó ngẫm lại cái câu nói của nhỏ nhưng chả hiểu gì hết.. Máy móc quá.. Hay cũng có thể nó ngốc thật..

Không hỏi gì thêm nữa nó im lặng đi bàn khác làm công việc phục vụ của mình.. Bỏ mặc nhỏ với ánh mắt có vẻ thất vọng.. Ai bảo làm nó phải suy nghĩ và không trả lời đúng câu hỏi hehe.. Để vậy thôi chứ lúc sau nó cũng lên đàn ngoài nhỏ ra còn có khách nữa mà.. Rồi lại theo vào cái vòng quay của công việc, đàn xong lại xuống phụ.. Phụ ổn định khách lại lên đàn.. Nên nó chỉ chọn những bản nhạc ngắn của Nhật thôi..

Thời gian trôi qua nhanh lắm.. Ấy thế mà cũng xẩm tối rồi.. Nhỏ Ly vẫn chưa về.. Quái lạ thật bố mẹ nhỏ không quản sao nhỉ?.. Cũng chả hiểu học hành gì không mà chiều nào cũng ra ngồi caphe này @@. Được cái có nhỏ trong khu thì khu nó cũng tăng thêm được một đống ông khách đực rựa vô tia gái.. Lúc sau nó xin chị về, nhỏ cũng bước ra theo luôn.

- Anh về à?
- Không về chả nhẽ ở đây?
- Uhm.. Anh về cùng không em cho đi nhờ nè..- Tốt bụng ghê, nhỏ thay đổi thật rồi sao?
- Thôi.. Anh có xe mà.

- Vậy em về trước đây..
- Ủ.. Mà cảm ơn hôm qua nhé..
- Sao?
- Vì em đến thăm anh..- Lần đầu tiên xưng anh em với nhở mà lưu loát thế này, ơn trời.@@
- Ủ.. Không có gì..- Nhở để anh Vinh dắt xe ra rồi đi thăng.. Nó đeo bao đàm vô lấy cái xe đạp rồi về luôn.. Tôi nay trời HN đẹp.. Gió mát trời thoáng.. Thấy cả trăng và sao dự là mai trời nắng to rồi. Về tắm rửa ăn uống rồi học.. Giờ không chênh mảng được nữa.. Nhở có thi mà không qua được đê thi lại thì chết.. Đến gần đêm rồi ngủ.. Năm trên giường mà đâu nó mới nhớ.. Quên không hỏi chị ai đóng viện phí cho nó.. Tò mò thật, ai mà tốt vậy trời.. Quả thật xung quanh nó có rất nhiều người con gái tốt.. Thật sự không thể đoán nổi là ai.. Thôi ngủ đã.

Chapter 39

Sáng sau dậy VSCN rồi lên trường.. Cũng không muốn ăn gì cả, sáng HN mát mẻ thật.. Cái nét cổ xưa vốn có của những hàng quán ăn lâu năm của HN làm nó thấy vui..ít ra còn giữ được những món ăn truyền thống.. Chứ giờ bọn thanh niên như nó hầu hết hướng ngoại rồi còn đâu..@@.

Bước vô lớp học đông đúc về chỗ của mình đã thấy thằng Tuấn... Thằng công tử này khoái đi sớm hay sao é..

- Hôm qua ông bệnh hả?

- Ủ.

- Chiều tính vào thăm mà ông xuất viện mất rồi..

- Ủ.. Hôm qua điểm danh tôi là được rồi.

- Thôi học đê..- Lần đầu thấy thằng này xui nó học với một thái độ nghiêm túc.. Sao giờ cái gì cũng thay đổi vậy.. Nhưng nếu theo hướng tích cực thế này cũng mừng.. Giờ nghỉ thằng công tử này cứ năng nacking kéo nó xuống cảng tin mua đồ xong bắt nó phải ăn cùng.. Ờ thì ông có lòng thì tôi có bụng.. Chả nhẽ lại để nó bỏ phí quá hehe. Xong ngồi nghe ông mảnh Tuấn kể.. Hóa ra bố nó chửi nó làm nó bức mình muốn thật giỏi để ông bố nó thay đổi cách suy nghĩ nhưng không biết thằng này có gắng được mấy ngày đây..

Tan trường nó lại về lấy đàm rồi sang quán ăn.. Ăn xong ngủ, chiều dậy làm.. Chả có gì đặc biệt. Lúc đang tiếp nước cho một bàn phía trong khu thì nhỏ Ly lại đến.. Nó thì quá quen với việc này nên kệ nhỏ..

- Anh ơi..- Vừa ngồi xuống đã gọi rồi hazzj.. Gì đây không biết?

- Sao?- Nó tiến đến bàn nhỏ.

- Anh nói chuyện với khách như thế hả?

- Thì em cho phép anh nói vậy mà..?- Nó đáp lại thắc mắc của nhỏ bởi một cái giọng không quan tâm.. Chỉ mong nhỏ chán mà không gọi nó nữa.. Sợ rằng tiếp xúc nhiều với nhỏ này nó sẽ thích nhỏ mất.. Tính cách nó rất dễ rung động mà.. Nhỏ còn đẹp nữa.

- Uhm nhỉ em quên.. Anh lấy em như cũ nha..?

- Giống hôm qua hay caphe?

- caphe anh a.. Với bánh nũa.
 - Ủ..- Nó bước vào quầy lấy đồ ra cho nhở.. Xong quay đi làm việc.
 - Anh ơi..!- Gì đây trời.. Gọi gì gọi lầm thế.. Còn ngân cái giọng lên nữa chứ.. Làm mọi người đều chú ý đến nhở.. Nó đến gần thành ra cũng lọt vào những ánh mắt đó..
 - Sao em?
 - Anh đàm đi.. Em muốn nghe..- Nhỏ Ly ngậm cái thia ánh mắt kiểu long lanh nhìn nó.. Suýt thì bị mê hoặc bởi ánh mắt này.. Nhưng nó vẫn tĩnh được..
 - Bây giờ không được.
 - Tại sao?
 - Giờ đông khách, tí nữa. Rồi mới đàm được.
 - Đi mà anh.. Em muốn nghe..- cái phong cách cá tính sao giờ không hiện hữu nữa nhỉ.. Thay vào đó là kiểu nũng nịu giống hệt chị khi đòi một thứ gì đó.. Lạ thật.. Nhỏ này bị đàm cách chăng? @@@.
 - Không.. Thôi anh làm việc đây..
 - O..
- Xong nó để nhỏ đây có phần ngơ ngác.. Chịu, giờ không chiều được... Bỗng chị ở đâu bước vào nhìn nó cười cười..
- Hihi.. Nhóc tồ.
 - Dạ chị.
 - Chị vô bếp đây nhóc làm việc đi nha hihi..- Hơ có thể mà cũng phải bảo nó.. Hồn nhiên dẽ sợ.
 - Chị ơi em bảo này..
 - Sao nhóc?
 - Ai đóng viện phí cho em vậy?-mặt chị bỗng hơi ngạc nhiên rồi lại trở về với nụ cười đang hiện hữu.
 - Hihi.. Chị đâu biết đâu?- rõ ràng chị ở đó mà nhỉ.
 - Em tưởng chị ở đó mà.?.
 - Uhm nhưng chị không có biết.. Nhóc hỏi bé Ly á thôi chị vào đây..hihi.- chị chạy vô luôn @@@ để lại cho nó một dấu hỏi to đùng trong đầu.. Chắc chắn chị biết.. Nhưng sao

phải dấu nó.. Có gì đâu, nó chỉ muốn biết ai tốt với nó thôi mà.. Còn tự nhiên xui nó ra hỏi nhỏ Ly chứ.. Vì cái tính tò mò nó lại ra bàn nhỏ để hỏi.. Nhỏ đang ăn.. Ngại thật..

- Nè..- Nó gọi khẽ.

- Sao anh?

- Hôm anh ở viện, em cũng ở đây đúng không?

- Ủ, em tưởng anh phải biết rồi chứ.

- Vậy em biết ai đóng viện phí cho anh không?- Nó thấy nhỏ tỏ ra thái độ giống hệt chị..

- Không em không biết..- Nhỏ dường như cũng muốn dấu nó.. Hazzj. Không hiểu luôn.. Cái tính tò mò của nó tuy đến cực điểm rồi nhưng cũng không muốn hỏi nhỏ nữa.. Tính nó vậy.. Ai đã không muốn nói thì nó cũng chả ép làm gì.. Ra sao ra.. Nó không nói gì lảng lặng đi làm tiếp.. Khách đến đông nên mãi một lúc lâu sau nó mới được đàn và nhỏ Ly vẫn ngồi đây, như một thói quen.. Chắc nhỏ thích nghe guitar.

Nó ngồi phía trong quầy với cái tư thế quen thuộc.. Cúi gầm mặt xuống.. Tóc tai phủ kín hết cả.. Dài quá rồi.. Nhiều lúc muốn đi ra tiệm cắt tóc.. Cơ mà không ra bao giờ nên không quen với lại cái gì trên đây cũng đắt đỏ khéo một lần cắt tóc bằng tiền ăn cả ngày của nó mất nên lại thôi.. Dù vào cái thời tiết tháng mười dở dở ương ương này.. Nhiều hôm nắng vỡ đầu ra, chết nóng ở đầu những vẫn phải chịu.. @@. Hôm nay nó chọn bản Until you.. Cái phong cách chơi nhạc không giống ai này của nó là do tâm trạng.. Nhạc nước nào cũng được tùy lúc vui hay buồn.. Nhưng thường thường thì là buồn nên nó hay chơi những bản nhạc lẳng lặng để phù hợp với cái không gian và cảm xúc của nó.. Đôi khi cũng nhìn trộm nhỏ Ly, lạ ở chỗ nhỏ cũng nhìn nó.. Trên môi xuất hiện một nụ cười mím.. Đáng yêu thật, tự lạ với chính mình rằng nó chỉ thích những đứa con gái để tóc xõa dài.. Ấy vậy mà nó vẫn bị hấp dẫn bởi nhỏ Ly.. Tại sao vậy nhỉ? Có thể đó là cách con người nó tự tạo ra một cảm xúc riêng cho những ai đã tốt với nó ư.? Khó nghĩ quá..

Bản nhạc này kết thúc.. Nó cũng cắt đàn vô bao.. Tính phục vụ vài bàn nữa rồi báo chị nó về.. Thật ra ca nó chỉ khoảng tiếng trước là nghỉ rồi nhưng về cũng chán nên nó muốn làm thêm.. Riết thành quen.. Chị biết nhưng cũng không nói gì, với lý do " Nhóc ở đây đàn mới vui.. Nhóc về sớm chán lắm..hihi " đơn giản vậy thôi, tính chị hồn nhiên không suy nghĩ nhiều có sao nói vậy.. Nên nó cũng muốn ở lại.. Nhiều lúc đàn không thấy chị đâu nhưng thật ra chị trốn ở góc nào đó và vẫn nghe nó đàn.. Chị nói vậy, nó cũng không hiểu chị làm thế để làm gì.. Nhưng miễn chị vui là nó cũng vui.. Nó quí chị... Đang loay hoay dọn dẹp mấy cái bàn khách vừa ngồi dậy với mớ suy nghĩ lùng bùng.. thì nhỏ Ly tiến đến gần..

- Ủa anh không đàn nữa hả?

- Ủ.

- Sao vậy?

- Sắp về rồi.

- Vậy à?

- Ủ.- Nó chỉ nói chuyện với nhở một cách ngắn gọn nhất.. Dù sao thì cái tính cách của nó chắc cũng đủ tạo lên một hình tượng trong mắt nhở rồi.. Nếu giờ tỏ ra quá thân thiết với nhở thì cái hình tượng sẽ biết mất trong nhở.. Và nó không muốn vậy.. Con trai thì ai chả có một chút sĩ diện chứ.

- Anh này..- Nhở lại khêu khêu nó.

- Sao..?

- A..nh đi ăn với em đi..- Nhở có vẻ hơi ngập ngừng rồi cũng nói hết ra luôn.. Nó rất ngạc nhiên.. Tại sao không đâu rủ nó đi ăn nhỉ?

- Không..- Nó từ chối luôn.. Một phần không thích với lại mấy cô tiểu thư này thì chắc không vô mấy quán lè đường đâu.. Chắc chắn là không hợp với cách ăn uống của nó được.. Quan trọng hơn cả là giờ nó biết quý trọng đồng tiền và muốn tiết kiệm mua xe máy.. Chẳng nhẽ đi để nhở trả tiền chắc.. Thôi kệ.

- Sao lại không..?

- phòng còn đồ ăn,với lại không thích ra hàng..

- Đi với em đi.. Em mời mà..- chọc đúng huyệt sĩ nó rồi.. Công nhận nó hơi khắt khe và bùn xỉn về khoản tiền bạc nhưng chắc chắn ai mà như nó thì thế nào cũng vậy thôi.. Nhìn bố mẹ ở quê khổ để mỗi tháng gửi tiền cho nó.. Rồi công việc.. Cuộc sống sinh viên. Nó không cho phép mình ăn sang được.. Phải tiết kiệm.

- Không cần.. Thôi về đây.- Đeo bao đàm rồi ra lấy xe về luôn quên cả bảo chị.. Nhở chắc có vẻ ngạc nhiên về thái độ của nó nên vẫn đứng tần ngần trong khu.. Tưởng có tiền sẽ rủ được nó đi à? Dễ vậy, nghèo thì nghèo thật nhưng sống cũng có chút sĩ diện chứ.. Nghe gái mời phát là đi luôn chắc thằng đó mất hết sĩ diện chứ chả đùa..

Đạp xe trên con đường HN vào buổi tối.. Trời nỗi giông.. Mát thật.. Khéo tí nữa trời đổ mưa cũng nên, nó nghe đâu bảo đang sắp có bão.. Thời tiết miền bắc chán quá.. hè với thu hệt nhau nóng và mưa nhiều.. Đông xuân cũng vậy rét mướt và khô hanh.. Về phòng mà

nỗi hét da gà.. Dù gì cũng là giông mùa thu nên có vẻ hơi lạnh chút.. Nó còn mặc áo cộc nũa chừ..

Nầm thở một lúc rồi vô tăm.. Tăm xong ra làm mì ăn.. Thời tiết này có bát mì thì cũng ấm bụng hehe.. Dù có ngán đến tận cổ.. Vừa mở cái đĩa úp bát mì ra hít một hơi thì bỗng..

- Cộc... Cộc.- Tiếng cửa phòng nó kêu như kiểu có ai gõ vào.. Bên ngoài thì trời bắt đầu mưa rồi.. Chỗ nó thì đường vắng lắm.. Ai lại gọi cửa giờ này nhỉ.. Biết bao ý nghĩ ma quái xuất hiện trong đầu nó, làm nó sợ..@@.. Hay trộm cướp gì nhỉ, dám lăm.. Mà chả có gì tự vệ... đang nghĩ nghĩ thì tiếng đập cửa bỗng to hơn..

- Mở cửa ra nhanh lên..!

Hả?? Cái gì vậy trời..?

Chapter 40

Giọng của nhỏ Ly..!! Sao nhỏ lại đến đây lúc này? Nó vội vàng mở luôn cửa ra.. Trước mặt nó giờ là nhỏ Ly.. Hai tay ôm chặt hai bên vai, chắc do lạnh, người ướt sũng.. Tóc tai dính bết vào mặt vì nước mưa.. Mặt tái mét.. Thương nhỏ quá.. Tự nhiên nhỏ đến làm gì cơ chứ.. Việc gì phải khổ như vậy?? Nó đỡ nhỏ Ly vào nhà mà không nói một lời nào.. Lắng lặng dắt chiếc xe của nhỏ vô phòng luôn.. Mưa càng lúc càng to.. Tiếng rào rào rõ rệt phá tan cái không gian im lặng vốn có của tối HN.. Mưa đem lại một không khí sảng khoái và mùi the mát.. Nó thích trời mưa.. Nhưng không phải lúc này vì nhỏ Ly.. Nhìn môi nhỏ thâm lên vì lạnh mà người cứ co ro.. Bản năng thằng đàn ông trong nó muốn nó ôm lấy nhỏ ngay lúc này vì trông nhỏ giờ rất yếu đuối cần che chở.. Nhưng bản tính mỉm tự tin vốn có không cho phép nó làm vậy.. Thành ra nó rất bức nhở..

- Đến đây làm gì...!-Nó hơi to tiếng, nhỏ giật mình, ngược lên nhìn nó.. Nước trên mặt nhỏ giỗ xuống.. Không biết nước mắt hay nước mưa nữa.. Nhưng mắt nhỏ đỏ hoe..

- Em rủ anh không được.. Nên mang đồ ăn đến cùng ăn cho vui.. Ai ngờ.. Trời mưa..- Nhỏ lắp bắp.. Người vẫn run lên vì lạnh.. Nó để ý thấy tay nhỏ cầm theo một bọc gì đó.. Nhỏ ngốc quá.. Tại sao phải tốt với nó vậy chứ, tại sao phải tự làm khổ mình như vậy vì một thằng như nó chứ?.. Chợt sống mũi nó cay cay.. Nó giờ thấy hối hận với chính mình vì tự nhiên cău giận với nhỏ.. Nhỏ tốt với nó quá, hình ảnh nhỏ trong mắt nó giờ không còn là một cô gái kiêu kì mang nét cá tính quyến rũ nữa, mà là một cô gái đang run lên vì lạnh cần được che chở.. Nó lấy lại bình tĩnh trước một mớ cảm xúc đang ngự trị.. Dù cảm xúc đó thật sự là nó thích nhỏ mất rồi.. Mong đó chỉ là cảm xúc nhất thời đối với ai tốt với nó thôi.

- Sao biết chỗ này mà đến..?

- Em hỏi cái Phương Anh đó hihi.. Thông minh không.. Em tìm một lúc ra liền.. Đường hoi tối em đi một mình lên cũng sợ.. Mà đến rồi gọi mãi anh mới ra..- Nhỏ phụng phịu.. Xinh lắm.

- Bảo không cần rồi đến làm gì nữa..!

- Người..đâu.. mà..bất..lịch.. sự..hức.. Không đi thì..thôi..hức.. Còn về luôn.. Không thèm.. Nói gì.. Hức..huuh.. Thái độ gì.. Dễ ghét quá vậy.. Hức..hức người ta.. Có lòng tốt.. Đến..mà còn nói vậy nữa..hức..- Nhỏ khóc rồi.. Mắt đỏ hoe nước mắt chảy ròng ròng.. Chán thật.. Nó lúng túng.. Tự nhiên ngồi xuống bên cạnh ôm nhỏ luôn nhỏ thơm lấm mà vừa dầm mưa xong.. Dù sao hai đứa cùng ướt.. Nhỏ đang run.. Nó cũng vậy.. Nhưng do hai lý do khác nhau.. Nhỏ run chắc vì lạnh và khóc.. Còn nó thì vì sợ xen lẫn

hở hòp vì lần đầu tiên ôm con gái.. Công nhận liều thật.. Ngoài kia tiếng mưa vẫn ầm ầm như trút nước.. Muộn rồi..

- Hihi..- Nhỏ bỗng cười rúc rích.

- Nay bạo ha.. Ôm chị luôn hả cưng hihi..- Thôi chết nhỏ thay đổi trạng thái rồi.. Ngại chết mất thôi

@@ còn chị nữa chứ. Nó tính buông ra thì nhỏ níu lại..

- Đέ yên..! Đang ấm mà hihi..- Ngại bỏ xù ra.. Yên gì được.

- Thôi thôi.. Đang đói..- Một câu chả liên quan đến việc ôm hay không ôm.

- Ủ ha em quên..hihi- Nhỏ cũng rời nó ra.. Mặc cho nó đơ đơ.

- Anh ơi..

- Á..h..à?

- Phòng tắm đây hử..?

- Ủ.

- Có nước nóng không anh.. Em muốn tắm.. Lạnh quá..!

- Không.. Đέ anh đun đã..- Đành đun cho nhỏ thiêu nước vậy.. Trước giờ từ hè trời nóng nên nó cũng toàn tắm nước lạnh.. Không sài nước nóng mấy giờ mới nghỉ.. Kiểu này thì đến mùa đông là chết rồi @@.

- Vâng.- Nhỏ vẫn ngồi đó nhìn nó.. Tiếng mưa bên ngoài không nhỏ đi.. Còn bên trong phòng này thì không có tiếng động gì cả.. Chìm

vào im lặng với hai con người hai luồng suy nghĩ khác nhau.. Nước sôi, vào pha cho nhỏ..

- Em tắm được rồi đây..

- Nhưng em ko có quần áo..- Quên mất.. Không nghĩ đến.. Thôi thì lấy nhỏ bộ quần áo của nó mặc tạm vậy.. Một chiếc quần ngố với chiếc áo cộc chuột cắn vài lỗ ở bả vai..

- Mặc tạm đi nha..

- Uhm.. Cám không được nhìn trộm đó..-Nhỏ nhận bộ quần áo rồi quay lại lườm nó.. Xong bước vô phòng tắm đóng cửa cái rầm..!@@.

Ngoài bên ngoài mà cái đầu thích suy nghĩ của nó lại bắt đầu hoạt động.. Thật sự không thể tin nổi những gì vừa xảy ra.. Sao nhỏ tốt với nó vậy? Sao phải dầm mưa để đến với nó? Tình cảm nó dành nhỏ là gì đây?.. Hazzj, mà quan trọng hơn là có để nhỏ về tối nay

không nhỉ?.. Trong khi ngoài kia.. Trời tối ,đường vắng..lại mưa to nữa chứ.. Nhỏ còn là con gái. Nên rất nguy hiểm.. Khó nghĩ quá.. Nó nhìn qua bát mì yêu quý của nó.. Trương xù nó rồi @@

Mãi lúc lâu sau nhỏ mới ra... Nhìn nhỏ buồn cười lắm.. Hai tay cứ giữ chặt quần.. Rộng thùng thình.. Nó mặc còn rộng nữa là nhỏ.. Mà quên, nhỏ này cao hơn nó thì phải @@.

- Có trùn mà.. Thất vào việc gì phải giữ thế?

- Vậy ạ..? Em không để ý..hihi.- Nhỏ lại quay vô phòng tắm một lúc mới bước ra.

- Anh ơi ăn nha..

- Ủ ăn đi..- Nó tiến đến bát mì của mình.. Nhỏ cầm bát mì đồ luôn xuống chỗ ống thoát nước @@.. Xong quay ra lườm nó..

- Ăn cái kia.. Không phải cái này..!

- O..nhưng..?

- Nhưng gì.. Anh phải ăn cùng em ..!- Nhỏ quát.@@

- À...ừ được rồi..

Xong nhỏ lúi húi mở cái bọc ý ra.. Bày.. cơm với gà.. Còn một đĩa gì xào nữa.. Nhìn ngon thôi rồi.. Nó đang đói nữa chứ..

- Anh ơi..- Mặt nhỏ tự nhiên xụ xuống gọi nó.

- Hả?

- Nó nguội rồi..- nhìn nhỏ nhăn nhăn trông buồn cười thật =)).

- Ủ.. Không sao vẫn ăn được mà.

- Phòng anh có bếp không?

- Không.

- Thế anh đun nấu kiểu gì??

- Có đun nấu bao giờ đâu.

- Anh ăn mì suốt hả?

- Không.. Chán quá thì mua bánh mì với cơm hộp về ăn.

- Eo ơi.. Cái đồ lười..- Tự nhiên chê nó chứ.

- Kệ.. Thôi ăn đi.

- Anh lấy bát đũa đi..hihi- Nó vào lấy.. Phòng có một mình lên nó mua có một bộ.. Thành ra giờ mỗi thứ chỉ có một cái @@.
- Em ăn trước đi.. Anh ăn sau..
- Ủa.. sao vậy anh?
- Có một cái bát với thia thôi.. Anh sống một mình mà..- Nhỏ bỗng nhiên nhăn mặt nhìn nó..
- Không biết.. Anh phải ăn với em..!
- Ăn thế nào được..?
- Ngồi đây..!- Nhỏ chỉ chỗ bên cạnh nhỏ.. Nó ngồi xuống.. Xong nhỏ tự xúc một thia ăn.. Thìa tiếp theo nhỏ chia trước mặt nó.. Gì vây trời @@.
- Há ra..!- Nhỏ dám ăn chung kiêu này với nó sao..?
- Ô.. Thôi..- Nó lúng túng.
- Mau lên.. Em mỗi tay rồi đấy nhá..- Giọng nhỏ có vẻ cáu.. Nó sợ...
- Anh...tự ..làm được mà..-Nó vẫn run run.. Nhỏ này bạo thế không biết.
- Há..!!!- Nhỏ gào lên.. Nó giật mình.. Đã thế, ăn thì ăn.. Sợ quá gì.. Nhỏ không ngại.. Chả nhẽ nó ngại.. Ăn luôn miếng cơm..
- Hihi... Ngoan..- Nhỏ thay đổi thái độ luôn.. Xong vuốt mặt nó một cái chứ.. Nhục không tả được.. Cảm giác như là trẻ con bị nhỏ trông ý.. Nó cứ im ỉm.. Chả dám nói gì nữa.. Ngộ nhỏ lại khùng lên thì tiêu.. Cứ thế nhỏ một miếng.. Lại xúc nó một miếng.. Lâu lâu còn quay sang nó cười cười chứ.. Cho đến khi hết suất cơm.. Nhỏ kêu kêu nó..
- Ngon không anh? Hihi..
- Cũng được.
- Nhỏ ăn chung thia với em đây..hihi.
- Ơ.. Có bệnh gì về răng miệng không vậy?- Nó trêu nhỏ.. Thấy nhỏ thoảng đỏ mặt.
- Cái đồ.. Đồ vô duyên..
- Một cách gọi khác của sự trung thực..
- Nay thì trung thực này..- Nhỏ bấu vào hông đó.. Đau chảy nước mắt.. Vừa ăn xong nữa chứ..
- Ái.. Đauuuu!

- Chùa chura.. Lần sau nói nữa không..?
- Không biết..! Ái.. Đau..! Bỏ tay ra.. Chùa rồi..

- hihi.. Thέ phải ngoan không..- Xong nhở xoa xoa vô vết báu @@.

Nó đứng dậy.. Không nói gì... Bê đồng bát đũa kia đi rửa điên thật.. Nhỏ nhìn nhìn nó.. Trông mắt lạ lắm, bộ chưa thấy ai rửa bát bao giờ chắc..

Rửa xong thì lại gần hỏi nhỏ.. Vì giờ muộn rồi.. Trời thì vẫn mưa to.. Tính sao đây..

- Nè.. Muộn rồi đây.. Có về không..?

- Không..

- Hả.. Bộ muốn ở đây luôn chắc..?

- Ủ.. Tôi nay em ngủ đây.. Giờ mưa chả muốn ra ngoài..- Phòng nó hay phòng nhỏ vậy trời @@.

- O.. Nhưng bố mẹ em.. Không nói gì à..?

- Anh ko phải bận tâm chuyện đó.. Tôi nay chắc chắn sẽ ngủ ở đây cùng anh hihi..- Mặt nhỏ nhìn gian gian.. Nó thì đỏ mặt lúng túng..

- Không được.. Ngủ gì..

- Xì.. Chỉ ngủ thôi.. Đầu óc anh nghĩ linh tinh gì mà mặt đỏ lên thế kia.. Đáng yêu quá..hihi.

- Thέ không sợ anh làm gì em à..- Nó để mặt dê dê tính trêu lại nhỏ vì đang ngại quá..

- Có mà dám.. Em tha không làm gì anh thì thôi..- Ôi trời ơi.. Con nhỏ này hóa quỷ rồi.. Đã thế làm gì thì làm luôn đê.. Đây không sợ nhá =)).

- Ủ.. Tuỳ..- Nhỏ không nói gì nữa ngồi hơ tóc xong vô đánh răng bằng bàn chải nó.. Nó thấy vậy thì không đánh răng nữa lấy chai nước muối ra ngâm.. Người đẹp gì mắt vẹ sinh.. Đã ăn chung thà còn sài chung bàn chải nữa @@.

- Không đánh răng thì tối nay khỏi ngủ nhé..

- Em dưới đất anh trên giường.. Không lo.

- Em trên giường anh dưới đất chứ hihi..

- Ờ cũng được..

Xong nó bảo nhỏ đi ngủ.. Ngoại thật.. Lần đầu chung phòng với con gái.. Nó lau sạch sàn rồi trải tấm bạt cũ xong đè mấy cái áo lên.. Tốt.. Được chổ ngủ rồi còn gói thi là sách tròng lên nhau.. Nó nằm xuống.

Chapter 41

Tắt điện..phòng tối om..hơi khó chịu một chút vì không quen.. Với lại tiếng mưa ồn quá làm nó khó ngủ.. Không khí hơi lạnh do cũng gần đêm rồi.. May mà trước về quê mẹ có nhét mấy bộ quần áo dành cho mùa đông vô balo lên nó lấy đắp tạm.. Nhưng vẫn hờ chán.. Nó nằm co ro, trần troc nghĩ về nhỏ Ly.. Nghĩ về từng hành động nhỏ dành cho nó.. Từng cử chỉ.. Tất cả đều rất mới trong tâm trí nó.. Quá khó hiểu.. Vẫn chỉ hai từ "tại sao".. Chả lẽ nhỏ thích nó.. Không đời nào.. Người như nhỏ việc gì phải chú ý đến thằng nhà quê lén tinh như nó chứ.. Chán thật, tiếng mưa bên ngoài hình như không muốn dứt.. Càng ngày càng to hơn thì phải.. Không biết nhỏ đã ngủ chưa.. Từ nãy giờ không thấy nhỏ cử động gì, vì giường nó cũ.. Chỉ cần cử động chút thôi là sẽ có tiếng kẽo kẹt.. Im thế này chắc nhỏ ngủ rồi.. Đâu nó lại suy nghĩ.. Chỉ về nhỏ Ly thôi.. Không ai cả.. Chính nó giờ cũng không hiểu nổi bản thân mình nữa.. Nhỏ thật kì lạ, lúc thì tỏ ra ghét nó.. Lúc lại quan tâm đến nó một cách thái quá.. Lúc hồn nhiên ngây thơ.. Lúc lạnh lùng.. Đôi khi lại cá tính năng động @@.. Càng về đêm cái lạnh càng ngự trị lấy con người nó mặc dù đã đắp vài cái áo gió rồi.. Tự dung lại thấy lo cho nhỏ Ly, với chiếc vỏ chăn mỏng của nó liệu rằng nhỏ đủ ấm không nhỉ? Bứt rút quá nó ngồi dậy ngồi lên chiếc giường.. Nhỏ nằm quay mặt vô trong lén nó không nhìn thấy.. Nhưng cái dáng thì cong như con tôm rồi.. Chắc lạnh.. Nhỏ cao nên cái vỏ chăn của nó không đủ phủ kín đôi chân nhỏ. Nó lấy những chiếc áo gió mình đang đắp phủ lên tất cả chỗ nào hở trên người nhỏ.. Nó chỉ biết làm vậy sẽ giúp nhỏ ấm hơn.. Còn nó thì nằm không.. Ít ra thế này còn đỡ hơn việc nhỏ dầm mưa mang thức ăn đến cho nó.. Hơi rét nhưng nó chịu được.. Bỗng tiếng giường kẽo kẹt phát ra.. Chắc nhỏ trở mình.. Thôi kệ phải cố ngủ vậy.. Đêm rồi mà, mai còn đi học nữa.. Nó nhắm mắt..

- Anh ơi..- Giọng nhỏ Ly gọi nó.. Nó không trả lời..
- Anh.. Ngủ rồi à?- Lại gọi tiếp.. Gì đây trời..@@
- Ủ.. Sao?
- Hihi.. Ngủ mà trả lời được hả.
- Ủ.. Ngủ rồi nhưng vừa bị gọi dậy.
- Thế hả.. Thế anh ngủ rồi, vậy ai đắp cái này cho em nhỉ..hihi- Nó dưới sàn.. Nhỏ trên giường nên không nhìn thấy mặt nhỏ.. Nhưng nghe tiếng cười của nhỏ Ly có vẻ vui lắm.. Không hiểu sao.
- Không biết.
- Xạo.. Hihi.

- Ủ..
- Anh ơi..
- Gi?
- Anh lên đây nằm đi.. Dưới đó lạnh lắm.. - Bạo dữ vậy trời.. Chỉ sợ nó không kiềm chế được.. Nhỡ có chuyện gì thì chết..@@
- Không.
- Tại sao?.. Anh đừng ngại mà.. Không sao đâu.
- Không thích.. Thôi ngủ đi.
- Anh.. -Nó không trả lời nữa.. Nhỏ bỗng thả áo xuống..
- Anh không lên thì em không cần..!- Giọng có vẻ hơi bức. Kệ nhỏ khùng.

Khoảng 1 2 giờ sáng gì đó mắt nó vẫn mở thao láo.. Hết mưa rồi.. Không gian chìm vào im lặng.. Tiếng thở đều của nhỏ cho nó biết nhỏ đã ngủ rồi.. Ngồi dậy lấy áo đắp cho nhỏ một lần nữa.. Không cần mà giờ nhìn người cứ co ro phát tội @@.. Nó không thể nào ngủ được.. Lôi điện thoại ra nghịch.. Danh bạ vỏn vẹn vài số.. Nó dừng lại ở cái tên "Tâm kute".. Em giờ thế nào nhỉ.. Sóng tốt không.. Nó nhớ em.. Nhưng không phải tình cảm yêu đương mà là một thứ tình cảm gì đó buồn rười rượi nhen nhóm lên trong nó.. Những dòng tin nhắn nó đã xóa chợt ùa về.. Một năm sau mới được gặp em để thấy em thay đổi.. Để em xứng với thằng nhà quê này hơn ư?.. Liệu một năm sau nó có thể yêu em không.. Khi bên cạnh nó bây giờ có những người con gái khiến trái tim nó rung động.. Một người đang ngủ ngay tại đây.. Căn phòng trọ nhỏ bé này.. À.. Nhưng cũng có thể Một năm sau gặp lại nó.. Tâm sẽ không còn tình cảm gì với nó nữa.. Nụ cười mê hoặc sẽ không dành cho nó nữa.. Mà sẽ là dành cho một chàng trai khác, yêu em hơn.. Không làm em khóc như nó.. Có thể lầm chứ.. Nó tự mỉm cười với cái suy nghĩ của mình...

Bát giác nó soi ánh sáng của chiếc điện thoại vô mặt nhỏ Ly.. Người nhỏ trùm kín chăn với áo hờ mỗi cái mặt.. Nhỏ rất đẹp ngay ở trong lúc ngủ.. Cho dù mái tóc đã che đi một bên mắt.. Trông nhỏ ngon giắt lắm vì đủ ám rồi mà.. Có thể nó sẽ thay đổi.. Vượt qua cái hoàn cảnh sống này để thử học tập thích một người xem sao....? Nó cũng thiếp đi cùng cái suy nghĩ đó với một tư thế ngồi dựa vô chiếc giường.. Chắc do mệt quá ấy mà.

Sáng sau dậy.. Mắt mở ra do bị ánh sáng chiếu vào, chói quá.. Người nó mệt mỏi rã rời vì tối qua ngủ muộn.. Còn ngòi ngủ mới chết chử.. Đau hết cả lưng.. Nó chợt thấy nặng hai bên vai.. Quay sang nhìn.. Nhỏ Ly mắt vẫn nhắm nghiền.. Hai cánh tay nhỏ quàng qua vai ôm lấy cổ nó.. Hazzj.. Giường nó thấp nên hôm qua tựa vào trời cả cái đầu lên.. Nhỏ này ôm làm gì không biết nữa... Nó ngồi vậy nhìn, nhỏ lúc ngủ đẹp thật.. Hàng mi cong cong, môi thì mím vào hồng hồng.. Cái mũi chun chun kiểu bị bắt lỗi ý.. Biểu cảm dã man =)). Nó tính gỡ tay nhỏ ra thì thấy nó được đắp ngang người bằng tấm vỏ chăn.. Vậy nhỏ đắp gì nhỉ? Ngó lên thì lại thấy cái dáng thu lu quần mây cái áo khoác của nó.. Ngốc quá. Bỗng mí mắt nhỏ rung nhẹ..

- Mở mắt ra đi.. Giả vờ gì nữa..
- Hihi.. Anh biết hay vậy, không giả vờ thì sao biết từ nãy có người nhìn trộm mình hihi..
- Nhìn thẳng mặt luôn chứ trộm gì.. Bỏ tay ra được rồi đấy, nghẹn cổ người ta giờ..
- Hihi.. Đang ám, không bỏ..
- Có bỏ không..?
- Không đấy.. Ờ..- Nhỏ bướng. Nó ngồi dậy luôn.. Nhỏ bị bắt ngò dựng cả người dậy.. Tuột tay ngã xuống giường cái .. Ouch..!
- A.. Cái đồ..cái đồ..!
- Đồ cái bồ đựng thóc!.. Dậy đi, làm bộ hoài.. Anh phải đi học đây. Nó xem cái đồng hồ thì cũng gần đến giờ rồi.. Chui vô VSCN. Để mặc nhỏ bên ngoài gào.. Rú.. Như con khùng..@@. Nhìn cái bàn chải đánh răng mà lại chột dạ.. Thôi kệ, nhỏ dùng từ tối hôm qua rồi.. Giờ khô chắc không sao đâu.. =)). Xong thay luôn bộ quần áo trong đấy.. Bước ra thấy mặt nhỏ nhăn nhó..
- Cần vệ sinh không..?
- Không cần..- Nhỏ ngồi thu lu như dõi nó.
- Ờ thế về đi.. Anh phải đi học đây.
- Không về..
- Ủ.. Thê ngồi đây, anh khóa cửa.. Trưa về anh mở cho.- Nó đeo cái balo ra khỏi phòng định khép cửa vô dọa nhỏ thì..
- Ơ.. Này ..Này!- Nhỏ đập vô cánh cửa.. Giọng hoảng hốt..
- Sao..?
- Em.. Về , anh nhớ đây..hứ..- Nhỏ quay vô lấy bọc giùm đó, hình như quần áo thì phải..

- Ủ.. Có mấy bộ quần áo em mặc mất một bộ rồi thì phải nhớ chứ.. Giặt xong nhớ đem trả nhé..

- Đồ đáng ghét...!!- Nhỏ hét to lên xong lườm nó.. Trèo lên xe phi thẳng đi luôn.. Làm mấy người đi bộ buổi sáng nhìn nó bằng ánh mắt dị nghị @@.. Gì vậy trời.. Ghét thì thôi.. Ai cần quan tâm người ta rồi lại kêu ghét..

Xong nó khóa phòng đẹp xe đi học luôn.. Đường vẫn còn ướt vì trận mưa đêm qua.. Trời thì âm u lâu lâu gió thổi mạnh qua các hàng cây làm những giọt nước trên lá giỗ xuống trúng gáy nó.. Rùng mình.. mà cũng lạ thật.. Giờ này rồi mà cũng thấy vắng vắng.. Chắc mọi người ngại bão không muôn ra ngoài..

Đến trường ngồi học đã thấy ông mảnh Tuấn đang ngồi đọc sách rồi.. Nó dụi dụi mắt..

- Nè.. Bữa nay thánh nhập hả?

- Nhập cái cục shit.. Đang trong quá trình làm ông già sáng mắt ra.. Yên cho tôi đọc đi.- Ô hơ.. Quên mắt cái vụ này.. Chắc thay đổi thật.. Thôi thì kệ nhà người ta không quan tâm.. Suốt buổi hôm ý cả hai thẳng cùng ngồi học không nói chuyện với nhau câu nào.. Hiếm có thật @@.

Tan học, nó về phòng lấy cây đàn yêu quý rồi sang quán luôn.. Hôm nay vắng khách cả ở khu bên ngoài.. Còn bên trong khu nó có đúng một người.. Nhỏ Mi.. Quái lạ nhỏ đến sớm làm gì thế nhỉ.. Hay nhỏ định ăn rồi ngủ ngoài quán như nó.. Không được, có mỗi cái giường xếp.. Chả lẽ nhường nhỏ thì nó nằm đất hả..@@ đang đơ đơ thì nhỏ tiến lại..

- Hihi.. M, cậu đến sớm thế?- Má ơi.. Thảo nào hôm nay có bão.. Nhỏ cười với nó mới ghê chớ, nó hơi sốc..

- À..ù.. H..ôm nào.. Mình c..ũng đến tầm này mà.

- Ủa để làm gì vậy?

- À để ăn..rồi..nghỉ..ngoài đây luôn..

- Vậy à hihi.. Mình cũng tính vậy nên hôm nay ra hơi sớm chút hihi..- Đây biết ngay mà kiểu này chắc phải nhường cái giường xếp yêu quý rồi hix @@.

- À ừ..

- M này.. Cậu ăn cái này cùng mình đi..hihi- Nhỏ chia ra một túi bánh khúc.

- Ô thôi.. Cậu ăn đi, mình sang kia mua cơm được rồi mà.-Nó từ chối vì ngại.

- Khỏi.. Ăn cùng mình đi, mình mua nhiều, tính rủ chị Huyền ăn mà chị không có ở đây.. Cái này ăn nóng mới ngon.. Giờ ăn không hết tí nữa không ăn được bỏ đi phí lắm..

- Thôi..
- Ngại gì chứ..hihi.. Nè..- Nhỏ gỡ miếng lá ra đưa nó miếng bánh.. Đã ăn chùa còn đê người ta hẫu nữa @@.
- Mình tự..làm được mà..
- Cầm lấy..!- giật cả mình, nó cầm luôn.. Cắn miếng nhai nhai.. Ngon phết =))..
- Ngon không?
- Ngon..
- Ngon thì ăn tiếp đi hihi..- Cười gì gian vạy trời, nhỏ bỏ gì vô bánh không ta.. Nghi quá, cơ mà đói nên cũng chả làm khách nữa, nó chén liền ba cái rồi thôi luôn.

Chapter 42

Ngồi xoa cái bụng nhìn nhỏ.. Vẫn kiểu ăn ỉn ỉn nhỏ Mi nhìn nó cười cười..

- Ăn như chết đói còn làm bộ hihi..
 - Hê..-Nó cười gượng. Mà chả hiểu sao.. Cứ no mắt lại díp lại, tính vô kho nhưng thấy nhỏ bảo thê.. Thăm dò phát..
 - Có giường trong kho đây.. Tý cậu có ngủ không?
 - À không..hihi, mình không ngủ trưa đâu.. Ngồi ngoài này tí làm luon.- Hơ.. Thê thì càng tốt.. Hôm nay nhỏ như người cứu thế vậy.. Tốt một cách kì lạ.
 - Vậy mình đi ngủ đây.. Cảm ơn cậu nha..- Nó vô kho luon.. Không gian yên tĩnh làm nó nghe thấy tiếng thở dài của nhỏ..
 - Chán thật...- Nhỏ chán gì vậy nhỉ?.. Mà thôi ngủ đã mệt rồi.
- .
- .
- .

Chiều không khí mát mẻ và tiếng lộp bộp liên tiếp làm nó dậy sớm một chút.. Lại mưa rồi, thích thật.. Nó là đứa thích trời mưa.. Vì mưa luôn mang cho con người ta cảm xúc kì lạ.. Rửa mặt xong ra khu vườn thì thấy bàn ghế được thu dẹp vào một góc chỗ có mái che.. Cũng chỉ có vài người khách đang uống caphe.. Chắc những người này có cùng sở thích ngắm trời mưa giống nó.. Nó thấy chiếc bàn đầu tiên.. Nhỏ Mi đang ngồi.. Nhìn về phía bên ngoài trời.. Đôi mắt buồn buồn.. Hình ảnh này thật sự đẹp.. Mưa buồn nhưng với nó mưa là niềm vui.. Tính nó khác người ta ở chỗ đó..

- Này..- Nó tự nhiên gọi nhỏ.. ĐIÊN RỒI HAY SAO Ý @@@.
- À.. M, cậu dậy rồi à?- Nhỏ quay ra nó cười hiền.. Cứ tưởng nhỏ sẽ trở về với thái độ lạnh nhưng không phải.. Lúc này nó cảm thấy nhỏ Mi dịu dàng một cách kì lạ.. Có thể tiếng mưa giúp con người ta có những khoảng lặng và suy nghĩ mới chăng?..
- Ủ..- Nó nói khẽ.. Rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện nhỏ và cũng lặng lẽ ngắm mưa.. Tuyệt nhiên đầu óc nó giờ không có một suy nghĩ gì cả.. Cơ thể nó chỉ hoạt động mỗi đôi mắt thôi.. Nhìn những hạt mưa rơi xuống từng chiếc lá, bờ tường.. Vỡ tung ra.. Trong lòng nó gợi lên một nỗi nhớ về em.. Cô bé nó vẫn mong muốn được gặp lại.. Ngày đó là ngày sinh nhật buồn nhất và ngày đó cũng là một ngày mưa.. Nhưng là mưa phun rét mướt...

Đang thơ thẩn thì có bàn biếu mặt nó lại, mềm và lạnh..

- Đó biết ai..hihi- Cái giọng nói hồn nhiên, kiểu cười nhí nhảnh lẩn mùi thơm quen thuộc... Còn ai khác ngoài chị..

- Bỏ ra nào.. Chị hâm..

- Có mà nhóc hâm ý.. Dám nói chị vậy à..?- Chị rụt tay lại sờ lên tai nó..@@

- Thôi thôi.. Em đùa đây..

- Hứ..tha cho nhóc đó..

- Ủa, nhỏ Mi đâu chị..- Nó chợt nhận ra không thấy nhỏ Mi đâu.. Quái lạ, vừa ngồi đây mà?

- Thấy chị đến bé Mi đứng lên chào rồi ra chỗ kia kia..- Chị chỉ chỉ, ở cái bàn góc cuối khu.. Nhỏ lại ngồi một mình.. Khùng rồi chắc, thôi kệ đi..

- Từ qua giờ mới thấy nhóc á.. Hôm qua về sao không bảo chị hả?

- À.. Em quên..- Chả nhẽ bảo là vì tránh nhỏ Ly.. Không khéo bà cô tò mò này bắt nó khai hết luôn quá.. Chị mà biết tối qua nhỏ ngủ trong phòng nó thì sẽ thế nào nhỉ @@.

- Hihi.. Thôi không sao.. nhóc lên đàn cho chị nghe đi..

- Nghe ngóng gì.. Đì quản lý đi.

- Làm gì có ai mà quản lý chứ.. Mưa này chán chết.. Vắng người..

- Mưa mới vui.. Vắng người mới đỡ phải chạy bàn nhiều..hehe.

- Đúng là nhóc tồ.. Chị chỉ thích trời không mưa để đi chơi thôi..hihi- Chị trẻ con thật.. Chị khác nó.. Bên thì tươi sáng.. Bên trầm lặng.. Ấy vậy mà chị lại thân với nó mới lạ chứ @@.

- Nhóc lên đàn đi mà.. Ngồi không chán quá..- Chị xụ cái mặt xin xắn xuồng.. Lại xiêu lòng..

- Ủ..

Nó ngồi vô quầy tháo cây đàn ra chơi.. Không khí trầm lặng này làm nó muốn chơi một bản nhạc nào vui vẻ và sôi động hơn.. Mà nó lại rất ít chơi kiểu nhạc này.. Mai mới nghĩ được bài I'll be fine của V.A bài này phải chơi theo nhóm nhưng nó kệ.. Lọc nhạc chính rồi tự chơi theo kiểu của mình.. Nghe cũng ổn ổn.. Chắc chắn ai cũng từng nghe bài này vì bản này nghe rất vui nhộn, thường xuất hiện trong những quả cáo về trẻ con .. Nó ngồi chơi.. Chắc tiếng đàn này sẽ giúp khu vườn bớt đi không gian tĩnh lặng..

Đàn xong thì quay xuống.. Nhìn chị vỗ vỗ tay.. Chị thì đang nhìn nó cười toe toét.. Một vài vị khách quen cũng đang nhìn nó.. Chắc họ cảm thấy lạ bởi đoạn nhạc này..

- Hihi... Nhóc tồ đàn vui quá..
- Vâng..
- Nhóc đàn thêm bài nữa đi..hihi.
- Đέ tí nữa.. Giờ tiếp khách đã chị..
- Đâu có ai đến đâu nhóc..

Chị vừa dứt lời thì nhỏ Ly ở ngoài bước vào, giữ giữ cái ô.. Nhỏ ngồi xuống luôn bàn chị..

- Chị Huyền..- Nhỏ cười cười nhìn chị.
- Ủ hihi.. Bé Ly tới này nhóc..- Chị quay sang nó.. Nhỏ cũng vậy nhưng một ánh mắt cười cười.. Một ánh mắt lạnh như băng.. Hazzj, lại gì nữa đây..

Chắc cay nó vụ lúc sáng.. Mà nó chỉ nói sự thật thôi có gì phải bức.. Thích lạnh thì cho nhỏ lạnh.. Không quan tâm..

- Vâng..- Xong nó đi sang chỗ khác ngồi.. Trời càng lúc càng mưa to hơn, công nhận nhỏ Ly cũng chịu khó đi uống caphe thật.. Tầm này không có thêm người khách nào nữa nên nó không phải phục vụ.. Nó mặc kệ xung quanh để ngắm mưa.. Kể cả nhỏ Ly.. Cái cá tính khó chịu này của nhỏ làm nó hơi tức.. Không hiểu sao nữa.. Đồ tiểu thư, nhỏ mà không tốt với nó thì dám chắc nó không thèm nhìn nhỏ.. chứ đừng nghĩ đến việc nói chuyện.. Nó và nhỏ có hoàn cảnh sống khác nhau.. Dù thế nào thì luôn có khoảng cách giữa nhân viên và khách hàng.. Nên không có chuyện nó cho phép mình được thích nhỏ.. Điều này khiến nó đấu tranh nội tâm giữ lầm.. Cái quyết tâm tối qua định sẵn giờ đang bị lung lay.. Hazzj chán thật.. Mưa làm cho nó càng muốn suy nghĩ nhiều hơn.. Nhưng không định hình là điều gì.. Thật mơ hồ.. Nhưng chắc chắn trong cái suy nghĩ đó đang hiện hữu hình ảnh nhỏ Ly..co ro vòng tay ôm cổ nó.. Một chút gì đó xao xuyến, một chút gì do thích thú.. Ấy vậy mà bây giờ như khác hẳn.. Bỗng..

- Anh..!- Nhỏ gọi nó.
- Em dùng gì?- Tiến lại gần chiếc bàn đó, không thấy chị đâu.. Chắc vô bếp rồi.. hơi cúi người xuống, nó hỏi nhỏ... Trở về với cái phong cách lịch sự ngày thường của nó.. khuôn mặt lạnh lẽo nhìn nhỏ.. Đέ xem..
- Anh có cần phải khách sáo vậy không?

- Cần..vì em là khách, còn anh..là nhân viên.. Em dùng gì?- Nó hỏi nhỏ lần nữa.
- Em không dùng gì cả.. Em chỉ cần anh ngồi đây nói chuyện với em..!- Vẫn ánh mắt lạnh lùng đó.. Nhỏ chỉ xuống chiếc ghế đối diện nói một giọng trịnh trọng.. Nó lắc đầu..
- Xin lỗi em.. Trong quán không có luật nhân viên phải ngồi nói chuyện với khách.. Nếu dùng gì em có thể gọi..- Nó đứng dậy quay về phía chiếc bàn trống.. Giờ khu hết khách rồi.. Nhỏ Mi cũng không thấy đâu.. Không gian lạnh lẽo im lặng này chỉ còn nó và nhỏ Ly thôi.. Tiếng mưa vẫn chưa dứt..
- Anh đứng yên đây..!- Nhỏ bỗng nhiên hét lên.. Nó nhìn nhỏ..
- Quán trả lương anh bao nhiêu, em trả anh gấp đôi.. Anh cứ ngồi đây..!- Đây..nó đoán đúng.. Tiểu thư thì bản chất vẫn là tiểu thư mà thôi.. Quay sang nhỏ.. Nó cười nhạt.. Ánh mắt xoay vào trong nhỏ một cách lạnh lùng..
- Anh rẽ vậy sao em..?- Nó lướt qua nhỏ tiến về phía quầy, lấy cây đòn nó muốn về phòng ngay lúc này.. Dù sao cũng hết khách rồi, với lại khéo có khi mưa đến tối là khó về lắm... Bước vô bếp chào chị..
- Em về đây chị ạ..
- Ủ.. Hôm nay mưa nên khách không có, bé Mi vừa xin chị về rồi.. Giờ nhóc cũng về luôn đi.. Không tí nữa tối khó về đây..hihi.
- Vâng..

Đi ra vẫn thấy nhỏ nhìn nó.. Ánh mắt băng hoàng xen lẫn bối rối.. Chắc là nhỏ trả giá cao thế mà nó không đồng ý.. Nên nhỏ ngạc nhiên ấy mà.. Thôi kệ.. Đi về nó cũng không để ý đến nhỏ nữa.. Lầm lì bước qua.. Trời mưa.. May mà nó có để cái áotoi giấy trong rọ xe.. Nó mặc, vì đeo cây đòn nênh hơi chật.. Thành ra bị rách một miếng to khi nó trèo lên xe.. Thôi kệ, có còn hơn không.. Đẹp về mà cái cảm giác ai nhìn theo nó ý.. Lạ thật.. Mưa rào to quá, gió mạnh nữa hắt hết vào mặt nó.. Khiến nó cứ mắt nhắm mắt mở mà đẹp.. May giờ đường vắng lên không sao.. Chứ đông thì thế nào cũng có tai nạn @@.

Có gắng mãi mới về được phòng.. Mới sorm mà nhìn trời cứ như đêm.. Nó bật đèn phòng cho sáng rồi đi đun nước tắm vì ướt hết cả người rồi.. Rét quá đi mất.. Tháo cái bao đòn treo luôn lên cái dây trải ngang phòng nó thiết kế để phơi quần áo.. Mấy nay mưa lên nó phơi trong phòng luôn @@.

Đang ngồi đợi nước sôi thì tiếng đập cửa dồn dập làm nó vội chạy ra mở .. Trước mặt nó lại là nhỏ Ly.. Với tư thế ôm hai vai vì rét giống hôm qua.. Đang nhìn nó bằng ánh mắt ái

ngại.. Người nhỏ sũng nước mưa.. Tóc thì ép xuống một bên mắt...Nó chưa bao giờ thấy tức giận như bây giờ..

- Đến đây làm gì..!!? Em bị điên à..!!- Nhỏ không nói gì nhìn nó bằng ánh mắt hoảng sợ..
- Sao em phải đến đây...! Mưa sao không về nhà luôn đi.. Việc gì phải đến đây chứ.. Em biết suy nghĩ không thể..!!- Nó giữ hai vai nhỏ.. Xong hét thảng vào mặt nhỏ.. Diên thật, tại sao nhỏ lại như thế với nó chứ.. Thật khó chịu, toàn kiểu vừa đấm vừa xoa.. Tại sao chứ.. Thà nhỏ cứ dứt khoát ghét nó ra mặt như lúc đầu còn hơn... Mắt nhỏ bỗng nhiên đỏ hoe.. Nước mắt chảy xuống.. Lần này nó biết là nước mắt chứ không phải nước mưa.

P/s: thảng nào bóc tem là Gay nhé

Chapter 43

Nhỏ vùng ra khỏi hai bàn tay giữ chặt của nó..

- Phải..! Húc húc.. Tôi đang điên đáy..! huhu.. Húc.. Còn anh là đồ.. Vô tâm..! Đồ độc ác..!- Nhỏ Ly hét trả vô mặt nó.. Ánh mắt uất ức rồi chạy lại chỗ chiếc xe.. Trời vẫn đang mưa.. Nó không biết lúc đó nó suy nghĩ gì giữa.. Vội chạy lại ôm lấy nhỏ nháu lên.. Tính kéo vào phòng.. Vì trời mưa như thế này.. Nhỏ đi về nhỡ bị sao thì chắc nó cũng không sống vui vẻ được mất...

- Buông ra...! Buông ra..!- Nhỏ giẫy nảy lên.. Nhỏ này cao hơn nó thành ra nó bị mất thăng bằng.. Hai đứa ngã nhào trước cửa phòng.. Uớt nhu chuột lột.. Nhỏ vội đứng dậy nhưng nó kịp giữ lấy tay nhỏ..

- Thả ra..! huhu.. thả ra..! Nhỏ vẫn khóc.. Nó rất ghét những ai khóc vì nó, nhất là con gái.. Việc gì nhỏ phải như vậy, tại sao chứ.. Nó không buông.. Nói một câu..

- Giờ em mà đi.. Thì đừng bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của tôi nữa.. Đừng bao giờ..!- Giọng nó yếu ớt trong con mưa rào nặng hạt, nó nhéch mép, không hiểu sao nó lại hành động như vậy nữa.. Giờ trước cửa phòng trọ có hai đứa điên hứng mưa.. Một khóc một cười... Nhưng thật kì lạ.. Đứa cười tâm trạng còn tồi tệ hơn đứa khóc rất nhiều.. Chỉ biết sau câu nói đó, nó đã sẵn sàng.. Không xuất hiện trước mặt nhỏ Ly nữa nếu nhỏ bước đi.. Tim nó chợt nhói..

Nhỏ sững người trước câu nói đó của nó.. Ôa khóc to hơn.. Rồi nhỏ chợt lao vào ôm lấy nó.. Nhỏ vẫn khóc.. Mưa càng lúc càng lớn.. Như tiếng khóc của nhỏ vậy.. Thật khó chịu, nó ghét nước mắt.. Dùn nhỏ vào phòng rồi ra dắt xe nhỏ vô phòng luôn.. Nhìn nhỏ run rẩy co ro vì dầm mưa lâu mà nó thương nhỏ.. Bất lực.. Chả lẽ nói thẳng cho nhỏ tình cảm của nó.. Liệu có vội vàng quá không? Mà có khi.. Tình cảm đó chỉ là lòng biết ơn thôi.. Không nên gieo cho nhỏ.. Cũng có thể nhỏ đến đây với nó bởi lòng thương hại.. Nó không biết sao nữa chỉ im lặng.. Nhỏ vẫn thút thít.. Lâu lâu nức lên..

- Có..nước.. Đây, em tắm đi.. Uớt hết rồi..- Nó phá tan im lặng khi thấy thiêu nước sôi.. Nó ít khi nói chuyện nhiều nên khả năng nói chuyện rất nhảm chán.. Có sao nói vậy.. Nhưng với không gian này thì thé là siêu lăm rồi vì hai đứa cũng chưa cát lời với nhau..

- À.. Ủm có.. Anh cũng ướt kia..- Nhỏ nói giọng vẫn nghẹn nghẹn run run.. Không biết là do khóc hay do lạnh nữa.. Mà cũng có thể là cả hai @@.

- Tý anh tắm sau.. Em tắm trước đi..- Nó cũng ướt hết, nhưng thôi nhường nhỏ vậy.

- Anh lấy em bộ quần áo đi..

- Ủ..- Có mấy bộ, trời mưa thì chưa khô, nhỏ còn cầm một bộ chưa trả..@@@ tí chắc tăm phải mặc áo dài tay vậy.. Lục mĩa mới kiếm cho nhỏ được cái áo trắng thời cấp ba với cái quần đùi cũ.. Không biết nhỏ chịu không.. Nhưng ít ra ko có lỗ chuột cắn..

- Nè.. Em mặc tạm nha..

- Vâng..- Nhỏ nói nhẹ rồi xách theo thiêu nước vô phòng tắm.. Ngồi bên ngoài mà nó nghĩ đến nhỏ.. Giờ không còn chút cá tính nào nữa rồi.. Chỉ còn lại vẻ yếu ớt dịu dàng thôi.. Kì lạ, trong đầu nó.. Hàng ngàn nhưng câu hỏi về nhỏ được đặt ra.. Mọi việc như trong mơ vậy, tưởng chừng đời sống sinh viên sẽ khó cực nhưng ít ra còn hơn thời cấp ba.. Giờ nó có bạn, có chị, có nhỏ.. Đường như đây là một câu truyện cổ tích mà nó là nhân vật chính.. Nhiều khi tự nó còn không tin nổi những điều đó sẽ xảy ra với mình.. Vui mà buồn.. Buồn vì tiếng mưa.. Tiếc nước chảy trong chiếc phòng tắm kia.. người bên trong đó tuy gần mà cũng lại xa.. Xa vì hoàn cảnh, địa vị xã hội.. Nó lại tự cười nhạt một mình lắc đầu.. Kiểu thằng điên ý.. Thôi thì cứ để dòng đời xô đẩy thế nào thì sẽ ra vậy.. Làm người đâu thấy trước tương lai của mình.. Chỉ có thể tạo dựng lên tương lai mà thôi.. Mong rằng trong tương lai của nó vẫn còn có nhỏ...

Tiếng nước chảy, ngừng một lúc thì nhỏ bước ra.. Nhìn nhỏ đẹp lạ kì trong cái phong cách cũng kì lạ, chiếc áo dài tay nhưng lại quần đùi.. Đúng kiểu trên đông dưới hè.. Lộ đôi chân dài mà trắng muốt của nhỏ.. Nó ngắn ngo.. Có vẻ hơi kích thích.. Thiện tai..@@@

- Anh nhìn gì.. Thế?- Nhỏ khép lép, hai bên má ửng hồng hỏi nó.. Xinh thật.

- Không biết..

- Cái đồ dê già.. Nhìn chân em chứ gì..- Nhỏ cau mặt đưa hai tay che che..

- Biết rồi sao còn hỏi.

- Hứ.. Cái đồ dê già..

- Ủ.. Thì sao, tránh ra cho đi tắm cái..- Giờ ko có nước sôi thì tắm nước lạnh vậy, hazzj.. Chắc cũng bình thường thôi không sao đâu.. Tuy người yêu nhưng dù sao cũng là con trai mà.. Nó bước qua nhỏ mặc kệ cái mặt nhăn như khi ăn ót của nhỏ.. Chắc bức lắm đây.

Vô phòng tắm mới thấy cái ngu.. Nước lạnh ơi là lạnh, biết thế không nhường nhỏ thiêu nước nữa còn hơn@@@.. Được lúc, không chịu được nó ra luôn.. Thấy nhỏ ngồi ôm chân trên giường.. Hazzj.. Nó không dám ngồi gần, sợ không kiềm chế được mắt.. Hai đứa ngồi xa hẳn nhau.. Không gian im lặng.. Nhưng nhỏ đang nhìn nó.. Còn nó thì cứ đảo mắt đi xung quanh.. Khó chịu thật..

- Anh..- Nhỏ gọi nó, giọng hơi run.

- Giì?
- Em..em xin lỗi nha..
- Tại sao?
- Lúc.. Nay ở quán..em..e..m- Giọng nhỏ lúc này như sắp khóc rồi.
- Anh có rě không?- Nó chợt nhớ ra.
- Kh..ông.. Anh ơi.. Huhu.. Em
xin lỗi húc..húc..- Lại khóc, nhỏ lại châm ngòi cơn điên trong nó..
- Vậy tại sao em lại nói vậy...! Tại sao em lại đến đây..! Em thương hại tôi à..!!!- Nó trùng đôi mắt của nó lên bằng một thái độ lạnh lùng.. Chủ ngữ nó sử dụng thay đổi rồi.. Chưa bao giờ nó khó chịu như vậy..
- Không..không anh ơi..húc húc..! Em đến.. Đέ xin lỗi..! Húc.. Em xin lỗi mà..- Nhỏ khóc to hơn.. Nó bỗng thấy thương nhỏ vô cùng.. Cơn giận dường như bay hết.. Đôi khi nó không hiểu chính con người mình nữa.. Chán thật..
- Thôi.. Anh xin lỗi.. Đừng khóc nữa..- Nó áp hai cái tay bé con của nó vào má nhỏ.. Gạt đi những giọt nước mắt trên mặt nhỏ.. Chợt cảm giác hai má nhỏ nóng lên.. Nhỏ hướng đôi mắt đỏ hoe vào mắt nó và... Tiếp tục khóc..@@ Ôi trời ơi, khóc dữ vậy trời.. Tưởng cách dỗ dành kia hiệu nghiêm ai dè..
- Im..! Không khóc nữa..- Nó hét.. Nhỏ Ly bỗng giật mình nhìn nó hơi hoảng sợ.. Nước mắt cũng không chảy.. Thành công rồi... Giờ chỉ còn tiếng nức thô..
- Thôi đói chưa.. Ăn nha..- Nhỏ gật gật. Chợt nhớ phòng nó không có cơm.. Chán..
- Phòng anh không có cơm đâu.. Em đợi chút anh đi mua..- Trời vẫn mưa, hơi ngại nhưng thôi kệ cũng gần mà..
- Không.. Em ăn mì với anh.
- Ăn được không?
- Được.. Anh làm đi.. À thôi để em làm..- Nhỏ tiến đến móc hai gói mì trong cái thùng ra pha.. Tự nhiên như ở nhà é.. Xong thì bê ra để xuống bàn.. Rồi kèu nó..
- Anh ơi.. Được rồi nè..
- À ừ..- Nó nhận thấy có mỗi đôi đũa với cái thia..hazzj.. Lại ăn chung chắc @@.
- Hihi.. Ăn chung nha..- Nhỏ cười cười.. Mà mắt vẫn hơi ngắn nước..
- Vừa khóc vừa cười ăn mì với cục..

- Cục gì..- Mắt lại lên kiểu sát thủ.
- Tự biết..hehe.
- Anh nhá..
- Làm sao?
- Thôi ăn.. Anh ngốc bỏ xù nói chuyện chán..- Ai cần nhỏ nói mà kêu chán..

Mở bát mì ra nhỏ gấp một miếng để trên thia ăn, xong lại nhu thế dí nó..

- Nè..
- À..ừ..- Nó ăn.
- Hihi..

Cứ thé giống hệt tối qua.. Nhỏ miếng, nó miếng và vẫn.. Chung thia cho đến hết bát mì.. Sao nhỏ không ngại gì nhỉ.. Sao tự nhiên với nó được như vậy? Thật khó hiểu.. Xong thì nhỏ tự động đem đi rửa.. Nó cũng chả thèm dành nữa..

Ngồi trên giường cùng nhỏ mà nhỏ cứ nhìn nó cười cười..

- Hihi..
- Cười gì?
- Thích thì cười.. Ô cấm à hihi..
- Dở hơi..
- Bảo há ra là há liền.. Ngoan..hihi- Nhục không để đâu cho hết nhục @@ nhỏ còn vuốt đầu nó nữa chứ..
- Bỏ tay ra..
- Không bỏ..- Nó giật tay nhỏ ra..

Xong ngồi ra chỗ khác một lúc lâu.. Nghe tiếng mưa cả đợi tóc khô để ngủ..

- Anh.. Tôi nay em ngủ đây..
- Tùy..

Vào WC nó lôi cái bàn chải mới mua vào để trong đáy cho nhỏ.. Cái này mẹ nó bỏ vào balo mà nó quên mất @@ nó sài cái cũ.. Xong đi ra, nhỏ đi vào..

- Anh..!- Nhỏ bỗng nhiên gọi.
- Hả?

- Anh dùng cái bàn chải nào thế..
- Có cái mới đây.. em dùng đi.
- Vâng..

Lúc sau nhỏ cũng ra.. Nó trại bạt xuống thì nhỏ không chịu.. Bắt nó lên nằm với nhỏ.. Một phần thích thích.. Một phần lạnh nên nó cũng lên.. Thôi đến đâu thì đến mong nó kiềm chế được trước người con gái xinh đẹp này.. Tất đèn..

Đêm đến, nó vẫn không ngủ được nằm quay lưng về phía nhỏ nên không biết nhỏ ngủ chưa.. Bên ngoài tiếng gió hú, làm tăng thêm phần ẩm đạm và lạnh lẽo của căn phòng..

- Anh ơi.. Anh ngủ chưa?

- Rồi.

- Lại điêu.. Ngủ rồi mà anh vẫn nói chuyện được à?
- Ngủ rồi ,nhưng vừa bị gọi dậy..
- Hứ.. Suốt ngày như thế, chưa ngủ thì nói đại cho rồi.. Bày đặt..
- Ủ.. Rồi sao?

- Anh quay sang đây đi..

- Làm gì?

- Anh cứ quay sang đi mà..- Nhỏ lay lay nó.. Nó quay sang.. Mặt nó giờ rất sát mặt nhỏ.. Ánh mắt nhỏ long lanh trong đêm tối.. Đẹp lắm.. Ánh mắt của nhỏ Ly dường như đang mê hoặc nó.. Hơi hơi nhích đầu tới thì..

- Anh..

- À..hả..?- May mà nhỏ đánh thức nó.. Không kéo tiến thêm chút nữa ăn tát chứ chả chơi.. Hú hồn, ngủ cạnh nhỏ nguy hiểm quá..@@

- Lúc nãy..anh..- Nhỏ ngập ngừng..

- Anh làm sao..?- Nhỏ kích thích tính tò mò trong nó..

- Lúc nãy anh nói thật à..?

Chapter 44

- Nói gì?
 - Anh.. Nói..nếu em..về thì.. Sẽ không bao giờ gặp..lại em nữa à?- Giọng nhỏ nghẹn nghẹn có vẻ ngập ngừng..
 - Ủ..- Nó nói vậy bởi nó muôn biết nhỏ đồi với nó ra sao.. Có thật sự tốt bụng đến với nó lâu nay không hay chỉ là sự thương hại.. Khi hết thì bỏ.. Và nó cũng sẵn sàng không gặp nhỏ nữa vì nếu cứ tiếp tục thế này nó sẽ yêu nhỏ mất.. Nó hiểu hoàn cảnh nhỏ thế nào và nó thế nào nên.. Nếu yêu nhỏ liệu nó có thể đi hết quãng đường này cùng nhỏ không.. Quan trọng nhất là nếu nói ra nhỏ có đáp lại tình cảm của nó không khi nó chỉ là một thằng sinh viên.. Một phép thử đơn giản và nó biết nhỏ không hề thương hại nó.. Đó chắc chắn là tình cảm nhưng nó chưa đủ dũng cảm.. Cái tính tự ti luôn hình thành trong con người nó từ trước đến nay.. Cũng dễ hiểu khi nó.. Nghèo.. Phải nghèo đó.. Đơn giản là vậy.. Điều này khiến nó suy nghĩ và im lặng..
 - Tại sao vậy anh?
 - Không biết..
 - Hứ.. Mình nói mà mình không biết..
 - Ủ..
- Không gian lại trở về với im lặng vốn có của đêm HN.. Mưa đã dứt rồi..
- Anh này...
 - Sao..?
 - Anh ngốc lắm..
 - Ủ..
 - Anh ngốc của em đừng bao giờ nói như vậy nữa nha...- Nhỏ Ly nói bé lắm nhưng nhở cái không gian này mà nó cũng nghe thấy hết..."Của em" ư?.. Nó là của nhỏ khi nào nỗi? Hay đây là một cách thể hiện tình cảm của con gái chẳng.. Cũng có thể nhỏ nhỡ miệng.. Nó không hiểu được.. Có lẽ nó ngốc thật.
 - Lần sau anh..đừng như vậy nữa nha.. Em.. Sợ lắm..- Nhỏ nói bé hơn trước.. Ánh đèn bé xíu nó thường để cho dễ ngủ đủ để nó thấy con mắt hơi nheo nheo của nhỏ..
 - Sao sợ?
 - Anh ngốc lắm..hihi không biết được đâu..-Nhỏ bỗng cười cười rúc rích.. Thay đổi trạng thái nhanh dữ @@.

- Ủ..

- Anh nhớ nhé.. Đừng bao giờ nói thế với em nha..

- Ủ.. Thôi ngủ đi..-Nó quay sang bên kia.. Về với tư thế cũ, không đổi mặt với nhỏ nữa.. Im Im một lúc.. Nhỏ lại lay lay nó..

- Anh ơi..

- Thôi xin chị hai.. Mai em còn đi học nữa..

- Quay sang đây em bảo đã nào..- Giọng nhỏ phụng phịu.. Nó quay sang..

- Em lạnh..

- Lạnh thì đắp chăn nè..

- Không đủ cho hai người..

- Để anh ra lấy thêm..

- Không cần..-Nhỏ giật nó lại.

- Giờ sao?

- Anh.. Ôm em đi..-Nhỏ nói giọng ngại ngại.. Bé xíu..

- Hả..??

- Ôm em.. Nhưng chỉ được ôm thôi đấy..- Nó vẫn chưa hết ngạc nhiên thì nhỏ đã rúc vào người nó.. Áp mặt vào ngực nó.. Nó bất động..

- Tay đâu?

- O..

- Tay.. ôm.. Anh hiểu không?-Nhỏ kéo tay nó vòng qua người nhỏ.. Rồi rúc vào ngực nó.. Nó vẫn không cử động một chút nào hết cho đến khi tiếng thở đều đều của nhỏ Ly phát ra.. Không thể tin được.. Nó đang ôm một cô gái, đây là lần đầu tiên.. Đến lúc này nó mới cảm nhận được.. Một chút thích.. Một chút sợ.. Kì lạ thật.. Nó phải rất kiềm chế trước bản năng con người trong mình.. Mái tóc và mùi con gái của nhỏ thơm lắm.. Giờ nhỏ đang ngủ trong vòng tay nhỏ bé của nó.. Đầu nó chợt xuất hiện ý nghĩ.. Giá như cuộc đời nó chỉ luôn là phút giây yên bình này là đủ rồi.. Giờ đây nó biết mình thực sự có tình cảm với nhỏ mất rồi.. Nhanh quá ư.. Nó bất chấp.. Nhưng tình cảm của nó chỉ giữ trong nó mà thôi.. Không thể nói ra được.. Xin lỗi..

Sáng, nó vẫn là đứa dậy sớm.. Một phần do mỏi vì cái tư thế này.. Phần nữa là vì quen giấc.. Nhỏ vẫn vậy, vẫn thu lu trong vòng tay của nó ngủ ngon lành.. Nó rút tay mình lại thì thấy đôi bàn tay trắng nõn của nhỏ cũng đang ôm chặt nó.. Gỡ tay nhỏ ra thì nó thắc mắc.. Quái.. Tay gì mà mềm như không có xương thế này @@.

Xong nó ngồi ngắm khuôn mặt thiên thần của nhỏ.. Đẹp lắm cơ mà tóc che nửa mắt rồi còn đâu.. Cái nó thích nhất là đôi môi căng mọng hồng hạt của nhỏ.. Giá như.. Nhỏ bỗng mở mắt ra.. Nở một nụ cười nhìn nó..

- Anh lại nhìn trộm..hihi-Ngại quá, nó vào WC luôn, không thèm trả lời nhỏ.. Vào thì thấy mắt cái bàn chải mới rồi.. Thé tối qua nhỏ sài cái nào nhỉ @@.

- Bàn chải của em đâu..!

- Em vứt rồi.. Em thích dùng cái của anh cơ..- Ôi má ơi, con nhỏ khùng.. nhưng nó kệ nhỏ.. Ăn chung thìa không sao thì chắc dùng chung bàn chải cũng vậy..Nó xong rồi nhỏ bước vô.. Khi ra lại cầm theo một bọc có vẻ quần áo.. Nó sắp xếp đồ để đi học thì nhỏ dắt xe ra..

- Anh ra em bảo..-Nhỏ gọi nó.

- Gì?-Nó đi ra..

- Cảm ơn anh, đêm qua ám lầm..hihi em về đây..-Xong nhỏ thơm vào má nó.., rồi phóng xe đi thẳng.. Để một thẳng là nó đang đứng ngắn ngơ như thẳng mât sổ gạo ở bên ngoài.. Nhưng ngược lại nó thấy một cảm giác lạ lamiliar. Nhìn theo nhỏ khuất đến lúc xa xa thì nó vào lại phòng dắt xe đạp đi học.

Đi trên đường nó mới định thần lại... Cái cảm giác mềm mềm ướt ướt trên má nó lúc nãy làm nó vừa đạp xe vừa cười như thẳng điên.. Khéo ở cạnh nhỏ này khùng lây rồi cũng nên @@.. Đường HN sau một đêm mưa thật kinh khủng.. Trũng hay sao mà hầu hết bị ngập.. Ngoài đường thì vắng.. Lâu lâu một luồng gió thổi qua làm nó sờn gai ốc.. Có lúc còn dính ổ gà suýt ngã chừ.. Căn bản toàn nước là nước làm nó không biết được @@ phô quái gì chả bằng quê.. Quê nó đường đất nhưng cũng chả bị ngập vì nước chảy xuống ruộng hết rồi còn đâu.. Mà cũng may mà phòng nó cao, không ngộ nhỡ mà nước vô phòng thì chết dở..@@ Đẹp mãi mới đến được trường vì lực cản của nước.. Mệt. Được cái ông mãnh Tuấn hôm nay chán làm sinh viên nghiêm túc rồi nên rủ nó xuống cantin ăn.. Không thèm học nữa.. Biết ngay thẳng hâm này được mấy ngày đâu mà.. Ngồi nhai cái bánh mì mà thẳng này cứ chỉ trỏ con này con kia, mồm nói ông ống làm nó cứ cúi

gầm mặt xuống mà ăn cho nhanh.. Để còn lên lớp, ngại không chịu được.. Cái thằng hám gái..

Tan học lại qua quán.. Hôm nay nhỏ Mi bình thường.. Không lạnh cũng chả cười cười với nó nữa.. Ở thì thôi, mua hộp cơm ăn xong ngủ chiều dậy làm..

Lúc làm thì khách vô nhiều ơi là nhiều, toàn học sinh cấp ba mới ghê.. Tụi này tổ chức liên hoan ăn uống gì ở quán nó nhưng không làm ngoài mà làm ở trong nên nó với hai nhỏ kia cứ phải chạy xô hoài.. Để ý thấy có mấy con bé hay đến nhìn nhìn nó.. Lúc ổn định rồi đang ngồi thở thì nhỏ Ly với hai nhỏ Chi cùng Phương Anh bước vô.. Lâu không gặp nhỏ Chi nhìn vẫn xinh giản dị với mái tóc đen mượt.. Còn nhỏ Phương Anh thì vẫn vậy.. Phong thái lạnh lùng quyến rũ mê hoặc làm nó hơi ngân nga.. Nhỏ này dường như là tâm điểm chú ý của quán nó.. Ngoài bọn đực ra thì đám con gái cũng nhìn.. Chắc vì mái tóc bạch kim nổi bật của nhỏ.. Nó còn đang loay hoay lau cái bàn vì không muốn chú ý đến mấy nhỏ này thì nhỏ Ly nháy vô khoác tay nó một cách tự nhiên..

- Hihi.. Anh..- Giật cả mình.. Nhỏ này nghiêm túc của chị hay sao ý..@@.
- Bỏ ra đi..đang trong quán đây..
- Hihi.. Em quên..- nhỏ tháo tay ra ngồi xuống.. Nhỏ quên gì mà quên.. Nó có phải người yêu hay gì của nhỏ đâu mà nhỏ như thế nhỉ..
- Mấy chị dùng gì..?- Nó thấy nhỏ Ly thoảng nhăn mặt nhưng chịu thôi.. Một mình nhỏ thì còn xung hô theo ý nhỏ được chứ.. Dù sao đây cũng là khách mà..
- M cho mình ly caphe sữa nha..hihi- Nhỏ Chi đáp bằng nụ cười có phần nhẹ nhàng xã giao.. Ở thì nó với nhỏ đơn giản quen biết thôi mà.
- Như cũ..- hai tiếng từ giọng nói trong trẻo mà lạnh băng của nhỏ Phương Anh.
- Thế còn e..m?- Nó quay qua nhỏ Ly hỏi.. Hơi lúng túng chút vì có thêm hai người kia ở đây.. Nhỏ Chi nghe thì cũng chỉ hơi ngược lên ngạc nhiên chút rồi quay xuống.. Còn nhỏ Phương Anh vẫn vậy.. Cắm cúi vô cái điện thoại.. Chắc hôm nào mượn cái xem có gì hay quá..@@
- Anh biết rồi còn gì nữa hihi..
- Bánh không?

- Thôi..

Nó vô quầy lấy đồ rồi bê ra, xong ngồi im lặng nhìn khu của nó.. Đóng đúc hơn mọi ngày.. Bàn của nhỏ Ly thì có vẻ đang nói gì đó.. Ba nhỏ nói rôm rả lắm.. Đến cả nhỏ Phương Anh cũng nói chuyện.. Chưa bao giờ thấy nhỏ hé đôi môi nhỏ nhăn lên nhiều như vậy.. Vì ngồi xa nó cũng không biết mấy nhỏ nói gì.. Lúc sau chị cũng ra tham chiến..@@.. Cười cười cợt cợt.. Đúng là chị trẻ con có khác.. Bỗng cả bốn người nhìn về phía nó, Gì đây trời.. Chị vẫy nó ra..

- Gì vậy chị?

- Nhóc tò lèn đàn đi..hihi

- Thôi.. Âm nghe thấy gì mà đàn..-Nó từ chối bùa, vì ngại.. Toàn mấy đứa học sinh thì nghe gì cái này chứ ..

- Âm đâu mà âm.. Anh đàn đi mà..-Nhỏ Ly lên tiếng..

- Ủ.. M đàn đi cho vui..hihi-Nhỏ Chi nữa @@..

- Được rồi...-Đành đồng ý.

Vào trong quầy hở cây đàn ra một số đứa nhìn nó lạ lùng.. Chắc chưa thấy đàn bao giờ.. Riêng Chị nhỏ Ly với Chi nhìn nó cười típ mắt.. Còn Nhỏ Phương Anh vẫn trung thành với chiếc điện thoại..

Nó chọn path of the wind.. Hơi buồn nhưng nó thích.. Đây là bản nhạc ngắn mà nó thích nhất của Nhật.. Nghe rất hợp tai với những người tính cách trầm lắng giống nó.. Bản nhạc này giúp nó gợi nhớ đến nhiều kỷ niệm trong quá khứ.. Lạ kì, không gian trong quán bỗng nhiên yên lặng.. Như để nhường chỗ cho nó vậy.. Và nó vẫn cứ thế đàn.. Trong người nhóm lên một nỗi buồn.. Nản thật.. Mong khách không như vậy..@@.

Chapter 45

Kết thúc bản nhạc ngắn.. Cái khu của nó chìm vào không gian im lặng mặc dù toàn người là người.. Bỗng.. Bọn học sinh cấp ba kia hú hét ing ỏi lên..

- Hay quá anh ơi.. !!

- Nữa đi anh ơi hihi..!

Hơ.. Mấy con nhỏ này cũng nghe guitar chắc mà thấy hay nhỉ.. Cảm giác như lúc đầu chơi đàn được khích lệ vậy.. Thật vui sướng, nó để đàn xuống và tiếp tục với công việc của mình.. Cũng thò ơ không để ý đến bàn của chị cùng mấy nhỏ nữa..

- Anh ơi.. Cho em chụp hình chung được không hihi..- Tự nhiên đâu ra một con nhỏ mặc áo trắng học sinh đến kéo tay nó.. Nhỏ này trông bé bé con con, Xinh phết.. Còn thấp hơn nó nữa chứ.. Mỗi tội có trang điểm.. Nó không thích..

- Ơ nhưng.. Nhưng..- Nó lúng túng.. Chưa biết giải quyết sao vì nhỏ là khách, nó lại không thích..

- Đi mà anh.. Hôm nay sinh nhật em.. Coi như chiều em đi..- Ăn nói kiểu gì vậy trời..
@@@ Nó vẫn không ra mặc sức nhỏ lay lay..

- Anh gì ơi.. Hôm nay sinh nhật nó mà hihi.. Đóng ý đi anh..hihi!

- Anh đàn hay ơi ra chụp hình với tụi em đi hihi..

Lại thêm mấy con này nữa.. Bất giác nó quay sang nhìn chị bằng ánh mắt cầu cứu.. Chị thì đang nhìn nó cười típ mắt, nhỏ Chi cũng vậy.. Nó nhận ra có hai ánh mắt kề bên đang nhìn nó.. Nhỏ Ly thì lườm lườm vẻ khó chịu, ai làm gì nhỏ đâu chứ @@@.. Còn Nhỏ Phương Anh thì.. Khó diễn tả thật.. Một chút buồn.. Một chút tiếc.. Một chút thân quen nó thấy từ nhỏ.. Lạ lắm, nhưng tuyệt nhiên vẫn lạnh lùng.. Đó chỉ là nhưng gì ẩn chứa bên trong mà nó thấy từ mắt nhỏ... Vì thật tình mắt nhỏ khá đẹp.. Với cái ánh nhìn này nhỏ có thể đánh gục bất kì đứa con trai nào.. Kể cả nó có ác cảm, với nhỏ cũng như bị hút vào.. Tỉnh lại bởi tiếng nói..

- Hihi... Không sao đâu, sinh nhật người ta mà nhóc ra có sao..- Chị của nó đây...@@@ Nói giáo cho giặc vậy bà, kiểu này không biết còn nguyên xác với mấy con nhện này không nữa hix.. Sau câu nói của chị.. Tụi kia hú àm lên xong ra kéo nó ngồi xuống giữa một đống đứa con gái.. Ngại quá đi thôi..

- Anh chơi đàn lâu chưa hihi..- Con bé sinh nhật hỏi nó.

- Cũng lâu rồi bạn..

- Anh chơi giỏi ghê hihi..

- Dạy em với anh ơi hihi..
- Anh chơi bài gì lúc nãy mà hay thế hihi..

Tui này nhao nhao lên hỏi.. Còn nó thì im lặng.. Phản vì ngại, phản vì ngồi giữa hai con nhỏ xinh nhất.. Còn mặc áo cấp ba chứ.. Thành ra cũng không dám nhúc nhích..

- Thôi thôi.. Chụp ảnh đi tui mà.. Sinh nhật tao mà..

Xong tui nhện này tạo dáng đủ kiểu xung quanh nó, đúra chu mõ.. Đúra thì híp mắt, đúra thì giơ tay chữ V loạn lèn.. Nhưng ảnh nào cũng có mặt nó mới chết.. Vì tui này cứ ngầm nó chụp nên mấy con cứ sán sán hix.. Sợ quá.. Bé giờ chụp hình mấy đâu.. Cũng chả biết thế nào.. Chỉ ngồi im khoanh tay nhéch mép cho tui nó chụp vì cười hở răng vô duyên mà..@@ Chụp xong thì mấy con bé cũng tha rồi về.. Có mấy con còn vẫy vẫy nó mới sợ..hix.. Cũng gần tối.. Suốt nãy không làm gì nên nó tự động đi dọn dẹp các bàn nhanh chóng hơn.. Bàn chị cũng đứng dậy hàng loạt..

- Chị ra đây chút nha nhóc.. Có gì về trước nha hihi..- Chị dặn nó.
- Vâng..

- Đào hoa góm..- Nhỏ Ly lạnh băng lườm lườm nó rồi đi luôn.. Con hâm ai làm gì nhỏ nhỉ?

Cả bốn người đi cùng nhau luôn.. Chắc lại đi chơi rồi.. Mấy người này thì chỗ nào ở HN chả biết.. Lạ gì nữa, nhất là chị nó.. Chắc thạo luôn mọi chỗ vui chơi giải trí ở HN rồi @@.

Được lúc nữa nó cũng đeo dây đàm lên lưng để về. Nhỏ Mi cũng chuẩn bị.. Chào nhỏ tiếng thì nhỏ chả thèm đáp.. Lù lù đi ra khu luôn.. Hajz.. Lại đâu vào đấy rồi.. Kệ, chả quan tâm làm gì cho mệt..

Đạp xe trong cái tiết trời em dịu của tối thu HN.. Luôn đem cho người ta một cảm giác sáng khoái và tươi mát.. Khác hẳn với mùa hè nóng bức vừa qua.. Tối nên dòng người cũng có vẻ vắng hơn.. Ánh đèn đường vàng nhẹ chiếu bóng nó trên con đường nhựa.. Làm nó cảm giác như cô độc giữa một lần đường vậy.. Người nó dễ suy nghĩ và hay hiện hữu những cảm xúc tồi tệ mà.. Nhưng thật sự thì lúc này không tồi tệ cho lắm.. Không hiểu sao nó nghĩ đến nhỏ Ly cùng cái thái độ của nhỏ.. Tự nhiên lườm người ta @@.. Về đến phòng thì nó trở về với khuôn phép hàng ngày.. Nhìn mì mà nó chán ngấy rồi.. Thôi chắc hôm nào mua đồ về tự nấu nướng mà ăn.. Cứ thế này dù tiết kiệm được .. Nhưng khéo chết sớm mà không được hưởng cái tiết kiệm đó mất... Tính nhin đói đê ngủ thì tiếng xe ở đâu dừng lại... cửa phòng nó chợt mở tung ra.

Gì đây trời... Chị cùng ba nhỏ kia bước vô nhìn nó cười cười.. Tay mỗi người cầm một bọc gì đó.. @@ tính san bằng phòng nó chắc..

Nó còn đang há hốc mồm ngạc nhiên... Chị thả cái bọc xuống hua hua tay trước mặt nó..

- Hihi.. Nhóc vui quá nên đơ rồi hả..

- Vui cái gì mà vui..!!! Có ai nói tôi biết chuyện gì đang xảy ra không vậy..? Sao kéo hết đến đây chi.. Bộ muốn phá phòng tôi sao trời..?- Nó gào lên.

- Không hihi.. Tính tới đây mượn phòng nhóc, nấu ăn chơi..- Chị cười típ mắt..

- Có thể mà anh cũng gào lên..xì- Nhỏ Ly bĩu môi lườm nó.. Đò vô duyên thử hỏi phòng nhỏ được đem ra làm nhà bếp nhỏ có đồng ý không.

- Tụi mình phiền M chút nha..hi- Nhỏ Chi nói nhỏ nhẹ, cười hiền.. Đây ít ra còn như thế người ta còn đỡ.. Nó cũng nguôi nguôi.. Đέ ý nhỏ Phương Anh kia không nói gì.. Im lặng, lôi máy đồ từ những cái bọc ra, bếp rồi, đồ ăn, bát đũa.. May, không thì tí nữa có mà ăn bốc.. Phòng nó có gì đâu mà @@.. Chả hiểu nhỏ này sao suốt ngày lạnh lùng vậy nhỉ.. Đẹp thì đẹp thật nhưng thôi.. Coi như nhỏ không có trong mắt nó vì có bao giờ nhỏ hé miệng với nó đâu.. Toàn nhìn nhìn.. Lại còn mái tóc bạch kim dài đến eo kia nữa nhìn thấy ghê..@@.

- Ủ.. Thôi cũng được.. Mọi người tự nhiên nha.. Ăn xong dọn giùm mình..- Nó dắt cái xe đạp ra.. Chắc kiểm chõ nào ngồi đõ vậy chứ chả nhẽ ngồi nhìn người ta ăn.. Mong cái phòng yêu quý không tan tành..

- O..o.. Nhóc đi đâu vậy..? Chị giăng xe nó lại..

- Anh còn đi đâu nữa..!!- Nhỏ Ly nói to trừng mắt.. Sợ quá, hix

- O thì đi cho mấy người tự nhiên.. Ở lại nhòm mấy người hở..?

- Nhòm gì mà nhòm.. Anh ăn cùng mà..

- Hihi.. Mượn phòng nhóc chả nhẽ đuỗi nhóc lun à.. Hihi ở đây đi nhóc.. Chị nấu ngon lắm nha..

- Thôi.. Ngại lắm, chị cho em đi đi..

- Không được đi.. Ở lại..!- Nhỏ Ly giữ nó luôn.

- Nhưng.. - Nó còn lúng túng thì nhỏ Ly cúi xuống và...

- Xiiiiì..- nhỏ Ly vặn ngược cái van xe nó.. Lốp bếp rúm.. Hix, cái xe tôi.. Khỏi đi rồi..T.T

- Làm gì vậy hả..?!- Nó cau có..

- Xịt lốp xe đây.. Làm sao? Đi vào mau..!!- Ôi trời ơi, nhó hóa quỷ mất rồi, sơ quá.. Nó lại đi vào.. Miệng làm bầm..
- Vào thì vào.. Sợ quái gì mà không vào..
- Nói gì vậy hả..!?
- Ơ kh..ông..
- Hứ..
- Hihi.. Chết chưa nhóc tò.. Chị bảo không vào luôn nè..- Lại thêm bà này nữa @@. Nó im im ngồi xuống giường.. Thấy nhỏ Chi với nhỏ P.Anh (viết tắt các bạn hiểu giùm, mình ngại viết hết quá ^^) đang gọt gọt, nhặt nhặt đống rau củ.. Không ngờ nhỏ tiêu thư có mái tóc bạch kim kiêu kì này cũng biết làm mấy cái đồ kia.. Có thể nó đang nghĩ sai về nhỏ chăng..? Dù sao thì cái hình ảnh băng giá kia cũng tan đi đôi chút rồi.. Nhỏ Ly thì đang tháo bọc ra, cá rời, thịt.. Vào mấy cái bát mới.. Chị thì đang vặn vặn cái bếp ga mini.. Đặt cái nồi to tướng lên.. Chả hiểu định làm món gì nữa.. Đang ngồi thơ thẩn mường tượng về cái món ăn cho tất cả đồ vô một cái nồi..@@ thì..
- Ngồi đây mà nhìn à..!?- Nhỏ Ly bỗng nhìn nó, lại lườm.. Lườm nhiều lác đáy con điên.. Tính nói thế mà không dám..
- Ơ..
- Ơ gì.. Ra phụ coi..

Nó ngồi dậy tiến gần thì nhỏ lại xua tay..
- Mà thôi.. Đồ con trai tay chân vụng về như anh thì làm gì..?

Nhỏ khùng này.. Dám chê nó, không khiến thì thôi càng đỡ.. Để ý thấy nhỏ Chi cười rúc rích.. Ngoại quá đi mất.. Lại ngồi xuống.. Lúc lâu sau, khi nhìn mấy nhỏ chạy qua chạy lại.. Đun đun nấu nấu.. Thì cũng biết là ăn lẩu, với cái thời tiết mát cộng se lạnh này chọn cũng hợp đấy. Thế mà tưởng chị sẽ nấu ăn gì chứ.. Nổ dữ..@@

- Mấy đứa.. Nước sôi rùi nè.. Ăn được rồi đó hihi..- Chị gọi.. Nó đứng dậy.. Trải cái bạt xuống đất.. Ôm luôn mấy cái bát với đũa cùng bịch giấy ăn để xuống.. Bé nồi với cái bếp đặt giữa.. Ít ra cũng gọi là có việc rồi.. Không coi ăn chùa được =)).. Mấy nhỏ kia đem đồ ra rồi ngồi xuống.. Nó mới thấy, phòng thì bé...mà mấy nhỏ này ngồi hết rồi.. Còn chỗ bé xíu phía ngoài.. May mà nó nhỏ con.. Đang định ngồi xuống thì chị gọi..
- Nhóc ngồi đây nè hihi..- Chị kèn kèn nó, đập đập xuống chỗ bên cạnh chị.. Giữa chị và nhỏ Ly.. Nhỏ ngược lên rồi dịch sang..

- Thôi.. Kia cũng được mà..
- Ngồi xuống..! Nhỏ bõng quá.. Hix, sao hôm nay giữ vậy trời.. Đành chiều theo ý vậy..
Ngó nhở nhỏ điên lên thì nó chết chắc.. Với lại cũng thích thích...=)). Ngồi xuống mới
thấy áp lực, một con trai.. Giữa bốn người con gái đẹp.. Ngại quá.. Còn chật nứa.. Thành
ra cứ ép vào chị và nhỏ Ly.. Nên nó không dám cử động nhiều.. Tất cả bắt đầu ăn.

Chapter 46

Nhin mấy người nhúng nhúng gấp gấp mà nó chả dám cử động gì hix.. Toàn con gái, mà mấy nhỏ ăn ổn ổn thật, mỗi thứ có chút.. Đến cả chị cũng vậy.. Lạ quá , lâu lâu nó động đũa nhúng cọng rau bở vô bát mà cắn từng miếng một cho kéo dài thời gian đợi mấy nhỏ ăn cho hết.. Ngại thật, lại còn san sát khó cử động ghê gớm.. Thành ra cứ ngồi ngắm mấy nhỏ ăn.. Nhỏ Ly với chị thì không để ý được, vì ở hai bên.. Còn nhỏ Chi với nhỏ P.Anh thì ăn điệu ơi là điệu.. Nó mà như hai nhỏ thì cứ ăn cho bằng hết, cắn bản một mình nó là trai hix.. Bỗng..

- Nhóc ăn cái này nè hihi..
- Ngồi không thể hả.. Anh ăn đi nè..

Chị và nhỏ Ly cùng gấp đồ ăn vào bát nó. Xong tự nhiên nhìn nhau cười. Còn hai nhỏ kia thì nhìn nó bằng ánh mắt kiểu dành cho người ngoài hành tinh ý, quan tâm chả đúng lúc gì cả, ngại quá trời.. Nó chỉ biết..

- Cả..m ơn..- rồi cám mặt vô ăn, không dám nhìn lên..

Mấy nhỏ ngồi ăn còn tám chuyện rôm rả lắm.. Toàn là, chỗ này áo đẹp, hang này quần tốt, giày cao gót... Làm nó nhức hết cả đầu.. Chán, gấp được miếng rau sau khi ăn hết đồ kia.. Nó ngồi đợi bữa ăn kết thúc, đôi khi chị và nhỏ Ly lại gấp cho nó nữa chứ.. Nhưng không gọi nữa mà im im thôi.. Quan tâm đến nó làm gì, ăn cho mau đi mấy bà @@... Cuối cùng gần tối muộn mới xong.. Mấy nhỏ ý dọn dẹp còn nó thì ngồi im trên giường..chợt,nó thấy nhỏ P.Anh đang nhìn nó nhưng nó lờ đi.. Kệ nó không muốn chú ý đến cô tiểu thư này nhiều.. Lúc sau mấy nhỏ kéo nhau về mà không cầm đồ theo..

- Ô gi thế này..?
- Chị để nhò phòng nhóc.. Khi khác lại sang..hihi.
- Đẹp.. Không có vụ này à nha.. Mang về đi..- Một hôm làm nó sợ lắm rồi..@@.
- Không..hihi, thôi chị về đây.. -Xong chị cùng mấy nhỏ ra khỏi phòng nó.. Một cách thản nhiên.. Bàn nhau hết sao trời.. Mấy người đó trèo lên xe.. Còn nhỏ Ly không lên..
Lại gi nữa đây =.=..
- Chị với tụi bay về cẩn thận nha..hihi..
- Còn em về luôn đi gì nữa..
- Không đây..!- Quay qua nhìn nó vénh mặt lên..
- Ô..?

- Thôi.. Mình về nha M..- Nhỏ Chi đèo chị đi.. Chị vẫy tay chào nó.. Còn nhỏ P.Anh thì chả thèm nhìn nó, phóng đi luôn.. Thái độ gì vậy trời.. Ở lại giúp tôi rước nhỏ này đi cái..@@

- Ủ.. Nhưng..- Nó chỉ chỉ vô nhỏ Ly thì hai xe đi mất rồi.. Chả nhẽ họ biết nhỏ Ly ở đây với nó chăng? Ôi ngại quá.. Cái con nhỏ rắc rối này..

- Chỉ gì mà chỉ.. Đi vào..!

Nhỏ đi vào theo sau là nó.. Sao giống tội phạm quá vậy trời..

- Hôm nay anh nhiều tội lắm nha..- Má con điên này.. Tội mới tình gì, ai làm gì nhỏ đâu chứ.. Nhìn mặt nhỏ tức giận mà nó sợ..

- Tội g..ì.. Cơ?- Nó hơi lúng túng..

- Anh ngồi xuống đây..

Nó ngồi nhưng cách nhỏ ra..

- Dịch vào đây..!- Nhỏ quát.. Nó lại dịch vào..

- Hôm nay ở quán.. Ai cho anh chụp hình với mấy con đó..?

- Ch..ị.. Cho.

- Ai chả biết.. Nhưng sao anh ngốc quá vậy, nhân viên mà cù lần thê khách đòi gì làm theo hả? Không biết từ chối chắc?

- Thì em cũng bảo anh xưng anh em với em mà, anh có từ chối được đâu?-Nó bật..

- Ớ..- Nhỏ há hốc mồm.. Đỏ mặt..

- Nhưng em khác tựi nó khác..

- Khác gì?

- Thôi thôi.. Đò ngốc như anh sao hiểu được.. Lần sau đừng chụp với mấy con đó nữa nha..em cám !- Con điên.. Chụp với ai quyền nó chứ.. Nhưng thôi chả thèm tranh cãi với nhỏ..

- Ủ.. Thê sao không về đi.. Đến đây hoài vậy?

- Em cứ thích đây.. Sao không?-Nhỏ vénh mặt lên.. Rồi chạy vô WC.. Hazzj, vẫn đè giờ là cái bàn chải.. Thương nó quá.. Một mình mà phải làm gấp đôi công xuất hix.. Thê này thì nát sorm =.=!

Xong nhỏ nhảy ra vuốt vuốt mặt nó..

- Đến lượt anh đây anh yêu hihi..- Gì vậy trời..! Anh được rồi sao thêm chữ yêu vô làm gì.. Chả có lẽ..?

- Á..hả..ả..?

- Hihi.. Trêu tí mà mặt ngô thấy góm..thui vào đi anh..

Nó lùi thui đi vào.. Đầu cứ nghĩ ngợi.. May mà nhỏ đùa.. Không phải nó không thích nhỏ, đẹp vậy có điên mới không thích.. Nhưng thật ra nó có thêm chút ác cảm vì nhỏ ngủ ở phòng nó mà không chịu về nhà.. Thật sự thì nó vẫn không hiểu được nhỏ Ly là con người gì và có cuộc sống như thế nào.. Nhỏ có thể là người tốt thật hay chỉ xem nó như một trò đùa.. Dễ như vậy lắm.. Mà thôi, có một vấn đề mà cứ nghĩ mãi.. Trước sống bắt cần lắm vậy mà từ lúc lên HN cái gì cũng phải suy nghĩ.. Công nhận là vậy, chắc phải học tập chính mình ngày trước thôi.. Chỉ nên lo nghĩ cái gì đáng lo nghĩ cho đỡ mệt đầu.. Mà chắc chắn ở cuộc sống sinh viên này thì cái đáng phải nghĩ nhất là cơm áo gạo tiền thôi.. Chứ không phải con nhỏ đang lục lọi tủ quần áo của nó ngoài kia @@.

- Làm gì thế?

- Hihi.. Không có gì...- Nhỏ bắt gặp ánh nhìn của nó xong rụt tay lại cười cười.. Nhỏ khùng này tìm gì nhỉ.. Ngoài ba cái quần áo cũ thì trong đó có gì đâu mà..

- Chả có gì đâu.. Toàn quần áo, mà có đứa mặc hai bộ chưa thèm giả đấy..

- Hứ.. Em giặt xong mang đến kia kia..-Nhỏ bĩu bĩu xong chỉ vô cái bọc màu đen đen.. Hoá ra quần áo nó.. Tưởng mang mỗi thức ăn thôi chứ =.=!

- Ờ tốt dữ ha..

- Chứ sao.. Thôi anh vào nhanh đi còn ngủ nữa..-Nhỏ giục.

- Thì ngủ trước đi..ai làm gì đâu..

- Vào đi..! Nói nhiều..!-Nhỏ quát, tưởng im im từ nãy rồi.. Ai dè.. Nó chạy vô luôn..

Nhin cái bàn chải ướt ướt mà nó rùng mình.. Ăn chung chả sao.. Dùng chung lại sơ.. Chắc nó bị nhiễm mấy bộ phim về các bệnh lây lây.. Mà nhỏ này cũng ghê thật, bộ y tế xui là phải luộc bàn chải 15 phút mới được dùng chung.. Ấy vậy mà nhỏ cứ xài như đúng rồi.. Không sợ gì sao trời.. Có thể do nhỏ lười cũng nên =.=!.. Ngậm cái bàn chải xong miệng nó đánh nhanh nhất có thể rồi ra.. Chả thèm nhìn nhỏ đang làm gì trên giường nó.. Tắt đèn lớn.. Bật đèn con để đi ngủ.. Vừa đặt lưng xuống cái bạt thì nhỏ gọi..

- Anh..

- Gì?

- Anh không lên đây à..?

- Không.

- Tại sao?

- Không thích.

Im im một lúc, nó bỗng nghe tiếng thút thít nhỏ nhở..

- Này.. Ngày, sao lại khóc thế?-Nó hốt hoảng ngồi dậy nhìn nhỏ.

- A..nh ghét e..m.. Húc..húc- Nhỏ bỗng nắc lên.. @@ Gì đây trời.. Ai ghét gì nhỏ đâu, mà có ghét thì cũng đâu đến mức độ phải khóc chứ.. Tự dung mít ướt thấy ghê..

- Đâu.. Không có mà.

- Vậy tại sao.. Anh.. Không lên.. Húc húc..

- Vì.. Anh là con trai.. Em là con gái..

- Thì sao.. Chứ...Em làm gì anh đâu..!-Nhỏ bỗng thôi khóc gân cốt lên với giọng uất úc.. Nhỏ này không hiểu thật hay có tình không hiểu nỗi..

- Nhưng có thể anh sẽ làm gì em..

- Anh mà dám à..?-Nhục quá =.=!

- Thôi.. Thôi không bàn nữa..ngủ đi..

Nhỏ không nói gì nữa.. Nó cũng vậy.. Tất cả chìm trong đêm tối.. Giờ này HN cũng đang im lặng.. Chả riêng gì căn phòng của nó.. Nửa đêm.. Đang thiу thiу ngủ.. Thì thấy mình bị đẩy đẩy ra.. Đêm lạnh mà còn bị dịch chõ ám khiến nó tỉnh luôn..Quay sang xem nguồn gốc thì..

- Hihi.. Em nằm với..-Nhỏ mở mắt thao láo, long lanh nhìn nó.. Suýt đơ giống hôm trước..

- Gì vậy trời.. Trên kia ám lên nằm đi..

- Không.. Em thích nằm đây cơ..-Nhỏ lắc đầu mặt phụng phiến gần nó hơn.. Nó hơi dịch ra..

- Em không nằm thì anh nằm.. Nó ôm đống quần áo rét lên giường nằm được lúc thấy tội tội nhỏ vì đêm lạnh.. Hazzj..

- Thôi lên đây nằm giùm đi..

- Hihi..-Đợi có thể hay sao ý, nhỏ leo lên luôn..

- Anh ơi.. Em lạnh..
- Ủ.. Lạnh sao không ở nhà mà ngủ, đến đây chi rồi kêu..
- Hứ.. Người ta lạnh thiệt mà..
- Ai kêu nói dối đâu.. Chán nè áo nè.. Tha hồ ám..
- hihi.. Em chỉ cần cái này thôi..- Nói xong nhỏ lấy tay nó vòng qua nhỏ, rồi rúc vô ngực nó.. Lại bất động..
- Anh ngủ ngon nha hihi..-Nhỏ nói khẽ rồi nhắm mắt.. Dễ thương lắm.. Nó chỉ biết nằm im mà cảm nhận được nằm cạnh một đứa con gái xinh đẹp ôm cùng ngủ..ám lắm, như nhỏ nói vậy.. Tóc nhỏ thơm nữa.. Trong con tim đầy xẹo của nó dường như đang dây lên một cái gì đó với nhỏ.. Qua từng hành động đáng yêu này.. Cho đến khi thấy tiếng thở nhẹ nhẹ của nhỏ thì nó cũng chìm vào giấc ngủ..

Sáng sau dậy bởi một tiếng còi xe vụt qua phòng.. Nó WC cá nhân sau khi phải vắt vả gỡ đôi tay ôm chặt nó của nhỏ.. Mà nhỏ vẫn ngủ rất ngon nên nó chưa gọi.. Đã gần lúc đi học mới gọi...

- Nè dậy đi..-Nhỏ vỗ vào khuôn mặt xinh đẹp tựa thiên thần của nhỏ dù không dùng son phấn..
- Ủ..uhm.. Cho em ngủ đi..-Nhỏ nói khẽ khẽ mà mắt vẫn nhắm nghiền.. Đáng yêu thật.
- Anh đi học đây.. Vậy khóa cửa nhá.. Nhỏ liền tinh luôn phi vô WC.. Một lần nữa đau thay cái bàn chải.. Không thể để tình trạng này tiếp diễn được.. Phải giấu mua cái mới dùng thôi =.=..

Hai đứa dắt hai xe ra, nhỏ xe máy nó xe đẹp.. Khoảng cách thiệt.. Chán. Chợt nhận thấy cái lốp xe của mình xẹp lép.. Nhỏ phá hại kia cũng vậy chợt cười cười..

- Thôi đi cùng em đi..hihi
- Ủ.. Nó đồng ý luôn vì giờ chả có cửa hàng sửa xe nào mở.. Vói lại do nhỏ gây ra.. Đi cùng nhỏ cho bõ ghét... Và tất nhiên người chờ là nó, phi thẳng đến trương luôn.. Căn bản xe máy nhanh cung chả kịp thở thản ngắm HN sớm như hàng ngày.. Đến cổng trường nhỏ vẫy tay chào nó xong quay về.. Để ý thấy một vài ánh mắt của mấy thằng sinh

viên gióng nó nhìn nhìn nhỏ.. Cũng phải thôi.. Nhỏ đẹp mà.. Kê, không quan tâm.. Giờ phải lên học đă.

Chapter 47

Học chán oi là chán.. Lớp đông mà chả hiểu hôm nay sao tụi nó nghỉ tập thê.. Trời thì đẹp.. Không nắng cũng chả mưa mà.=.= hơi âm u tí.. Ngồi ngáp đợi mãi mới được về , ông mảnh Tuấn hôm nay cũng không đi học.. Chả có ai nói chuyện cùng.. Ra đến cổng trường thì thấy nhỏ Ly ngồi trên xe khoanh tay.. Mặt lạnh băng, có mấy thằng đực.. Đi qua nghèo mà nhỏ coi như không nhìn thấy, chả nói năng biểu lộ cảm xúc gì làm mấy cậu chán =)).. Mà nhỏ này đến đây chắc đón nó.. Tốt dã.. Nhìn thấy nó.. Nhỏ cười toe toét..

- Hihi.. Anh.
- Uhm.. Đến chi vậy?-Biết rồi nhưng hỏi cho chắc.. Ngõ nhở không phải thì nhục =.=..
- Đến đón anh đó..hihi..
- Tốt ghê.. Bộ chơi suốt này ba mẹ không nói gì à?
- Thôi.. Thôi, hỏi hoài có lên không thì bảo đây, mắt công người ta có lòng tốt đến đón..- Nhỏ xụ cái mặt xuống... Đến chết vì cái hành động này của nhỏ Ly mất.. Dễ thương dã..
- Rồi.. Đây- Nó leo lên trước cầm lái còn nhỏ ngồi đằng sau. Rồi đi về, mà giờ không biết đi về chỗ nào nữa đây, nhỏ cứ im im chả nói năng gì..
- Nè về đâu đây.. Về nhà luôn không?-Mong nhà nhỏ gần phòng nó.. =.=..
- Về nhà em lấy cái này xong đến phòng anh luôn..hihi.
- Thôi về nhà thì ở luôn, sang phòng chi nữa..
- Em thích đây.. Được không..!- Chịu thua luôn con nhỏ ngang ngược này, chả nhẽ đuổi về.. Nhưng mình đang đi xe nhỏ mà @@..
- Rồi rồi.. Thế nhà đâu chỉ giùm coi.. Nhỏ chỉ nó quẹo qua quẹo lại xíu thì đến, hóa ra là bên khu LĐ cách chỗ nó có cái cầu bắc ngang sông TL..
- Đây nè anh.. Đến rồi..- Nhỏ bỗng vỗ vào lưng nó dừng lại.. Hiện ra trước mắt nó là một căn biệt thự của khu biệt thự LĐ.. Xây theo lối kiến trúc châu âu, cao và đẹp thật.. Ngoài sân còn bày cái xích đu nữa.. Khéo một gian nhà này băng cả cái nhà nó cũng lên.. Nhưng có vẻ không có ai ở nhà vì thấy đóng cửa..chắc bố mẹ nhỏ đi làm. Nhỏ mở khóa chạy vô..
- Hihi.. Đợi em chút nha.

Nó gật, nhìn bóng nhỏ bước vào ngôi nhà tựa như tòa lâu đài này.. Nó có cảm giác xa vời cộng thêm một chút mặc cảm.. Hoàn cảnh sống của nó và nhỏ quá khác nhau.. Tưởng

chừng sắp bắt đầu mà sao khó quá.. Chưa gì đã bị cản trở rồi.. Buồn thật.. Nó im lặng nhìn ngôi nhà.. Khoảng cách này lớn thật.. Đúng nghĩa đen và nghĩa bóng luon.. Chả nhẽ lại thôi tình cảm đó.. Đôi khi những thứ gì đó của ta rất khó xuất hiện, nhưng đến khi xuất hiện rồi lại bị cản trở bởi một điều rất tự nhiên đó là vật chất.. Ở đây tình cảm của nó với nhó chính là thứ đó.. Đang nghĩ ngợi thì nhó nhảy ra..

- Hù..!! Hihi.. - Con điên này làm nó giật mình.. Nhưng vẫn bình tĩnh được..

- Lâu thế..

- Hihi.. Anh không giật mình à?

- Có.

- Có sao lạ vậy..- Nhó không cười nữa mà nhìn nó chăm chú.

- Không sao.. Thôi xong chưa về phòng.-Để ý nhó có cầm bọc gì đó bước lên xe ngồi im im, nó phóng đi.. Trong đầu vẫn nghĩ ngợi..

- Anh.. sao anh lạ vậy..?-Đang đi trên đường nhó bỗng hỏi nó.

- Lạ gì đâu..

- Em hiểu anh đang suy nghĩ gì.. Đừng để ý đến nó nữa nha anh..-Không biết nhó biết nó nghĩ gì thật không nữa..Nó trả lời đại..

- Ủ..-Nhưng thật ra nói là một chuyện, nghĩ lại là chuyện khác.. Như thế thì không thể không để ý được.. Nhó bỗng nhiên tựa vào lưng và ôm chặt lấy nó.. Cảm giác lạ lắm..

- Anh đừng suy nghĩ nữa mà.. Cứ để mọi thứ được tự nhiên đi..

Nó không nói gì suốt quãng đường nữa.. Về phòng, nhó xuống xe cười toe toét như chưa có gì xảy ra.. Nó mở khóa phòng rồi dắt xe vô..

- Hihi.. Hôm nay em sẽ nấu ăn cho anh thưởng thức hihi..- Nhó dơ cái bọc lên xoay xoay..

- Ủ cảm ơn..- Có lẽ, nó quen với sự có mặt của nhó cũng như những hành động quan tâm nhó dành cho nó rồi lên không ngạc nhiên nhiều lắm.. Vô rửa mặt.. Nhó bên ngoài xào xào nấu nấu bằng đống đồ hôm qua.. Có lúc còn hát nữa, ra vẻ vui lắm... Nó cũng đòi lên dẹp việc nghĩ ngợi linh tinh.. Cứ nhòm nhòm nhó nấu ăn.. Trông tiều thư mà đam phết.. Đúng là không thể đánh giá người ta qua vẻ bề ngoài được.. Mà người mùi thức ăn thơm dữ.. =.=!

Lúc sau thì cũng xong.. Nó dọn đồ xuống dưới hết, rồi nhó với nó ngồi ăn.. Nó cứ cầm cúi ăn chả nói gì..

- Món này ngon nè anh..hihi- Nhỏ gấp vô chén nó miếng thịt.

- Ủ..xin.

Xong lại im lặng ngồi ăn cho hết bữa.. Nhỏ rửa bát.. Nó tranh nhung nhỏ không cho.. Rửa xong thì lại ngồi lên giường im tiếp @@..

- Sao chưa về à?

Tự nhiên nhỏ khóc mới sợ chứ.. Lại sao đây trời..

- Nay.. Nay, lại sao vậy.. Sao cứ khóc hoài.. Ai làm gì đâu mà khóc..

Nhỏ chả nói gì, im lặng khóc tiếp.. Nhìn từng giọt nước mắt nhỏ rơi xuống nó lại quấn lòng.. Muốn lao đến ôm lấy nhỏ mà dỗ dành nhưng không dám.. Vì vẫn chưa biết tại sao nhỏ khóc bất chợt như vậy nữa.. Cái tâm trạng sau khi thấy ngôi nhà của nhỏ làm nó chán nản và không muốn nói gì nhiều.. Thành ra không hỏi nữa cứ lặng im nhìn nhỏ một lúc lâu.. Không khí trong phòng giờ cũng buồn như nó vậy.. Im ắng lắm.. Chỉ đôi khi có tiếng nấc của nhỏ mà thôi.. Mãi sau nhỏ cũng nín.. Mắt vẫn đỏ hoe nằm xuống cái giường của nó.. Cũng trưa rồi.. Hôm nay không ra quán được đợi chiều ra luôn.. Mà nhỏ này tính ngủ trưa ở đây chắc..

- Anh nằm đi..

- Ủ..-trưa nên nó không từ chối nữa.. Chỉ sợ tối thôi..

- Sao khóc..

- Em buồn..

- Buồn gì?

- Em buồn vì thái độ của anh với em.. Lại giống lúc đầu mình gặp nhau ở quán...

- Thái độ ra sao.. Mà sao buồn vì thái độ đó?

- Anh ngốc..- Sau màn nói chuyện khe khẽ không đầu không đuôi và cũng không hiểu gì cả.. Nhỏ lại rúc vào người nó thủ thỉ.. Chán thật, toàn bị nói vậy, còn không trả lời câu hỏi của người ta nữa chứ.. Lúc sau nhỏ cũng ngủ.. Nó thì không, gỡ tay nhỏ ra rồi đi bơm cái xe chiều còn ra quán nữa.. Để nhỏ trong đây cũng hơi lo nhưng đi bơm có xíu chắc không sao.. Đi về thấy nhỏ vẫn ngủ.. Đẹp, nó ngồi ngắm nhỏ đến tận giờ sang quán luôn.. Siêu thật, gọi nhỏ dậy...

- Dậy đi.. Anh đi làm đây..-Nhỏ ngồi dậy luôn, không như lúc sáng nữa..Mặt hơi ngai ngủ..

- Ủh.. Đi xe em nha..

- Thôi.. Anh có bơm xe rồi mà..
- Vâng.. Thôi anh đi đi, em về..
- Ủ..-Dắt xe ra cho nhở.. Rồi nhìn nhở đi.. Sau đó khóa cửa phòng sang quán, gấp chị.. Chị cứ trêu mà nó chỉ cười cười..
- Hihi.. Nhóc nay hiền dữ nha..
- Vâng..
- Bộ nhóc có chuyện buồn à mà trông mặt chán thế..?-Chị không cười nghiêm mặt hỏi nó..
- Dạ không có.. Thôi chị đi làm đi..-Nó đầy đầy chị vô bếp vì không muốn nói chuyện nhiều.. Nó ghét giải thích.. Hôm nay tâm trạng nó rất lả.. Chả hiểu sao nó chỉ chú tâm vào công việc mà không để ý đến ai khác.. Đến khi đàm thì nó chơi bản jomeo and juliet.. Buồn cho mối tình của họ.. Cảm tưởng nhỏ Ly và nó cũng sẽ như vậy nếu không đến được với nhau.. Nhưng chắc chắn rằng chúng nó chưa nói yêu nhau lời nào mặc dù có tình cảm với nhau.. Hoặc cũng có thể chỉ ở phía nó mà thôi.. Nhiều đôi tình nhân nghe xong bản nhạc này còn thấy hay vì nó lãng mạn.. Họ chắc đâu hiểu hết được cái kết cục của câu chuyện tình đẹp này.. Đơn giản là một bi kịch.. Nhá nhem tối.. Nó xin chị về, nhưng không về phòng mà đi loanh quanh trên chiếc xe đẹp.. Nó cứ biết đẹp thắng và không để ý nhiều bởi đầu nó đang nghĩ về nhở.. Cho đến khi bị người ta mắng thì mới định thần quay ngược lại.. Nó đi cũng khá xa, giờ mới cảm nhận được cái không khí mát mẻ của HN.. Nhưng thật sự đường phố quá ồn ào.. Để làm cho cái thắng thích sự yên tĩnh là nó muốn lưu lại.. Dòng người cứ tấp lập trong con đường vàng vì ánh sáng lúc tối được mở lên của HN.. Cứ thế nó đẹp mãi về phòng.. Không ăn mà tắm rồi ngủ luôn.. Liên tiếp mấy hôm nằm với nhở giờ không có thấy hơi trống trải.. Tự nhủ trước giờ cũng vây có sao đâu không cần nhở... Ấy vậy mà cái đầu cứ hiện về hình ảnh của nhở chứ.. Chả lẽ nó thấy nhớ nhở sao? Nó tự lắp hình ảnh đó bằng hình ảnh ngôi nhà to rộng.. Đây hai con người, hai cuộc sống, hai thế giới... Sẽ không có gì đâu.. Tự nhiên lại buồn.. Đôi khi nó không tự kiềm chế được cảm xúc của mình nữa.. Chán thật.. Nửa đêm tỉnh dậy vì giấc ngủ chập chờn.. Chả hiểu ý nghĩ nào dẫn đến việc nó đạp xe qua nhà nhở, dù biết có thể nhở ngủ rồi.. Đường HN đêm yên tĩnh lắm, ít ra vẫn còn đèn đường để nó cảm thấy mình không cô độc.. Tân ngàn nghìn ngôi nhà tối đen của nhở, nó biết nhở đang ngủ rồi.. Lúc sau thì nó lại đạp xe trở về phòng ngủ lại.. ĐIÊN THẬT.. Nó đang bị sao vậy.. Mong rằng sau giấc ngủ này, tất cả sẽ trở lại bình thường.

Chapter 48

Tuần sau mọi thứ trở về quỹ đạo lúc đầu.. Nó vẫn đi học và làm nhưng vào những lúc rảnh rỗi nó thường đi dạo khắp cái khu này trên chiếc xe đạp lọc cọc.. Đi đâu có thể.. Tìm hiểu thêm về đường phố thủ đô cũng là một điều thú vị trong cái cuộc sống tẻ nhạt của nó.. Nhờ vậy mà cũng biết thêm nhiều nơi nhiều con đường.. Công việc ngoài quán giờ nhàn hạ.. Không còn những khâu chạy xô nữa vì giờ đây khách họ đến thường thức nhiều hơn là giải khát như mùa hè.. Chị mấy hôm nay không biết nghe ai xui mà cứ đòi trang trí quán.. Nhất là cái khu nó..

- Làm mấy cái này làm gì hả chị..?- Nó hỏi khi thấy chị treo mấy đồ nhựa trăng sao lên những cái cây..
- Hihi.. Sắp phụ nữ Việt Nam rồi nhóc hông biết hả.. Làm để hôm đó chỉ cho khách nữ vô khu này thôi hihi.. Đẹp không nhóc..-Chị quay quay quả cầu bạc nho nhỏ trên một cành cây.. Quả thật từ lúc lên đây, nó cũng không chú ý đến ngày tháng nhiều.. Chỉ biết học và làm thôi.. Vậy mà đã 20-10 rồi.. Nhanh thật...
- Uhm đẹp.. Thế hôm ý chắc em không phải đến đúng không..?
- Nhóc là nhân viên thì phải đến chứ hihi..
- Nhưng em là con trai mà?
- Nhóc vẫn phải đến.. Không có đàn thì chán lắm.. Mà khu nhóc, nhóc phải phục vụ chứ..hihi
- Vâng..-Nó xuôi xị, viễn cảnh một thằng đực với một đồng đúra con gái làm nó sợ.. Không biết tay có đàn được không nữa.. Mỗi lần như vậy nó đều run.. Chị trang trí chán chê cùng công sức nó và nhỏ Mì phụ cũng chưa xong.. Nhỏ Yến đi chơi với ông Vinh rồi.. =.=.. Thành ra chị bảo để lúc khác làm nốt..

Thời gian này nó không thấy nhỏ Ly đến quán uống nước nữa.. Một tuần liền, nó cũng không đến phòng nó.. Đường như mất tích luôn khỏi cuộc sống của nó.. Thật sự.. Mấy ngày đầu nó buồn.. Phải, buồn lắm.. Không thể phủ nhận nó nhớ nhỏ nhiều.. Nhớ mái tóc ngắn và dáng vẻ cá tính đó.. Một người thường xuyên xuất hiện ở cuộc sống của ta.. Xây dựng một tình cảm trong ta để rồi biến mất một cách khó hiểu.. Cảm giác này thật sự rất khó chịu.. Số điện thoại nhỏ vẫn đấy, nó chưa lưu tên nhưng biết.. Lúc buồn lấy ra xem, cũng chả dám gọi.. Gọi xong cũng không biết nói gì.. Chẳng nhẽ huých toẹt ra là.."Anh nhớ em" ư.. Cái tính cách của nó làm nó chỉ biết im lặng.. Đơn giản là chịu đựng, an phận.. Chắc kết thúc rồi.. Chẳng còn gì nữa.. Thời gian vừa qua chỉ là sự thương hại nhất thời của nhỏ dành cho nó mà thôi.. Nó chấp nhận vì thực sự nó rất vui khi được quan tâm

như vậy.. Mấy ngày đầu cũng buồn buồn.. Nhưng ngày sau thì nó giữ lại thái độ bình thường của một nhân viên cũng bình thường.. Không suy nghĩ nhiều nữa, hơi tiếc một chút... Mà dạo này nhỏ P.Anh lại hay đến uống caphe.. Vẫn là món caphe đen đắng ngọt quen thuộc.. Ngon lành gì đâu.. Nó thì cũng không quan tâm lắm.. Chả để ý đến nhỏ làm gì.. Vì cái đẹp mê hồn của nhỏ thu hút một đồng đực vào khu rồi.. Thiệt tình, đẹp còn mặc đồ ngắn.. Có chăng nó ra tiếp trà nước thì cũng chỉ..

- Chị dùng gì?

- Caphe đen - Không như cũ nữa, chắc sợ nó quên.. Thôi thì kệ.. Đặt cốc caphe xuống với thái độ thờ ơ.. Nó quay lên đàm.. Có lúc liếc nhỏ thì lại thấy nhỏ nhìn vô cái điện thoại trên mặt bàn.. Liên tiếp mấy hôm đều như vậy.. Chả hiểu cái hành động kì lạ này là sao nữa.. Cái điện thoại của nhỏ có gì mà ham dữ =.=.. Đến tối thì nhỏ về.. Cũng im lặng lạnh lùng vốn dĩ của nhỏ.. Lướt qua mà cái mái tóc hay người nhỏ tỏa ra một mùi thơm đê mê.. Có phần quen quen..

Sau đó nó cũng về luôn.. Trời mưa phùn, hơi lạnh chút xíu.. Dòng người vội vã với nhung chiếc xe gắn máy vụt qua đêm theo luồng gió lạnh.. Nó không về phòng.. Từ nhiên muôn đạp xe sang nhà nhỏ giống đêm hôm trước.. Ngồi cảm nhận từng đợt mưa bay ướt ướt bay vô mặt trước một bậc thềm đối diện nhà nhỏ.. Căn nhà vẫn vậy, to đep sang trọng.. Đến cả chiếc công cao to.. Mà giường như bước qua là một thế giới khác.. Không giống thế giới của nó.. Nhà sáng đèn.. Nó có tình đep qua với cái mong muôn nhỏ ở trong sân.. Để nó chỉ nhìn qua một lần thôi.. Đơn giản điều nó muôn lúc ấy là vậy.. Không hiểu nổi nữa.. Nhưng chăng có ai trong sân cả.. Nó thất vọng.. Đạp xe về phòng, trời vẫn đang mưa.. Một nỗi buồn đang ngự trị trong nó.. Chán nản.. Nằm xuống giường ngủ mà không đέ ý.. Người đang ướt.

Sáng sau dậy, người có vẻ hơi mệt mỏi.. Tắm cái cho tỉnh người rồi ra ăn sáng.. Nhâm nhi cái bánh ngọt với cốc nước lọc thì nhớ hôm nay chủ nhật, rảnh rồi.. Thôi thì đi dạo phố phường HN cho vui.. Chắc chủ nhật này có nhiều hoạt động lắm đây.. Người dân của con đường này rất hay tổ chức cho tụi trẻ con mà.. Được ngày nghỉ thì phải vui chơi chứ.. Đạp chiếc xe dọc con đường thơm mùi hoa sữa.. Khoảng độ tháng nữa thôi chắc rằng những cái cây này sẽ trụi hết lá vì mùa lạnh sẽ sang mà... Nghĩ lại thấy vui, nó là thằng thích mùa đông vì khi đông đến.. Nó lại luôn có cảm giác ám áp.. Không phải là khí hậu đâu nhé == mà là những kì nghỉ đông sẽ dài hơn kì nghỉ hè, nó sẽ được ở cùng gia đình nhiều hơn.. Điển hình là tết nhất.. Nhìn từng dòng xe đông đúc nối đuôi nhau dưới cái tiết trời dễ chịu.. Nó đoán là họ cho con cái đi chơi ở ngày chủ nhật này.. rẽ vô nhà văn hóa quận gần đó..điều nó cảm thấy đầu tiên là cái không khí nhộn nhịp và náo nhiệt.. Hầu hết là trẻ con, chúng chạy nhảy nô đùa nhau tạo ra thêm một không khí vui vẻ.. Hôm nay ở

đây có tổ chức buổi văn nghệ gì đó.. Có vẽ hay đây, nó dừng xe nhìn mọi người, có cá những gia đình.. Người bố công đúa con trên cỗ, theo sau là người vợ mỉm cười.. Hạnh phúc thật.. Rồi những chiếc xe đẹp bẮp chiên, bong bóng bay, kẹo bong, chong chóng.. Tất cả để thu hút những đúa trẻ con thích thú tò mò, có đúa còn giấy nay lên đòi bố mẹ nó mua cho bẰng được.. Hình ảnh này làm nó nhớ đến ngày xưa, tuổi thơ của nó.. Thời còn là học sinh cấp một, khi được mẹ đón về thấy quả bóng bay siêu nhân đẹp quá nó đòi mẹ mua bẰng được.. Nhưng lúc đó, nhà nghèo ăn còn thiếu chứ tiền đâu mà mua đồ chơi.. Đòi dữ quá mẹ nó lúng túng bảo người ta đợi rồi về nhà.. Dắt theo thằng bé vẫn còn khóc lóc gào lên là nó.. Sau đó, mẹ cầm quả bưởi để tháp hương ngày dàm đi đâu một lúc rồi trở về, trong tay là trái bóng đây.. Nó vui sướng chơi.. Mà đâu biết mẹ đòi quả bưởi lấy mấy nghìn đồng mua trái bóng cho thằng con hư đồn.. Chỉ biết dàm hôm đó, nhà nó không có trái cây để tháp hương... Nghĩ đến lại thấy nhớ mẹ, buồn thật.. Tiếng nhạc ở nhà văn hóa cất lên, nó tiến vô trong với tính tò mò của mình.. Một nhóm trẻ con đang múa hát trên sân khấu.. Sợ thật thằng nào hóa trang cho tụi này, trẻ con tí tuổi phấn son thấy góm luôn =.=.. Sau vài tiết mục nữa cũng qua, chả hay gì cả..trong lúc đang ngó lên sân khấu trong tiếng reo hò của mọi người thì có cái tay võ võ vào lưng nó..

- Nè...- Quay sang thì thấy chị đang cười cười..
- hihi.. Nhóc tồ cũng ở đây hả.
- Vâng chị cũng thê còn gì.. Mà không trông quán hở..
- không.. Nay quán vâng, chị nhờ bé Mi coi dùm đi ra đây chơi hihi..
- Ủ.
- Bộ nhóc cũng thích coi mấy tiết mục này hả..? Hihi
- Ở phòng một mình chán quá thì ra xem thôi chứ thích thú gì đâu.
- Uhm, mấy đúa trẻ con dễ thương ha nhóc hihi..
- BẰng em không?-Nó để mặt đều đều nhìn chị.
- Xí... Nhìn thấy góm.
- Eo.. Có mà chị thấy góm ý.
- Còn lâu nhá nhóc con.. Ai cũng khen chị xinh đó hihi.
- Người ta nịnh đây.
- Ủ thèm nói chuyện với nhóc tồ đáng ghét nữa.. Hứ.-Chị quay mặt đi dõi đáng yêu dữ..
- Thôi.. Thôi chị xinh được chưa.. Thê đi một mình hở?

- Không.. Chị đi với anh Vinh cả bé Yên nữa.. À, kia kia..hihi-Chichỉ trổ, nó thấy anh Vinh cùng nhỏ Yên đến gần.. Gật đầu với nhỏ Yên quay qua chào anh Vinh..
- Em chào anh.
- Ủ..M cũng ở đây à em.
- Vâng.
- Em sao cứ chạy lung tung để anh đi tìm thế?- Anh quay sang chị.
- Thì vui mà anh hihi..-Tự nhiên anh Vinh ghé vô tai nó..
- Anh đi riêng với Yên mà con bé này cứ đòi theo.. Em dẫn nó đi giúp anh với, giúp anh nha M..-Hóa ra bà chị ham vui của nó hồn nhiên không biết người ta đang hẹn hò =.= anh nhờ nó giúp chả nhẽ không giúp, nhưng biết dẫn chị đi đâu giờ.. Tính từ chối thì..
- Thì thầm nói xấu em hả..?-Chị nheo mắt nhìn anh Vinh.
- Đâu có.. Thằng M bảo dẫn em đi đâu vui lắm kia..-Ôi giờ ơi anh ơi là anh.. Em biết gì đâu @@.
- Thiệt hả nhóc hihi..- Lại thêm bà cô này giật giật tay áo nó, ra vẻ hào hứng nữa chứ.
- À ờ.. Đi chị..- nó nói sau cái nháy mắt của ông Vinh.. Nhỏ Yên từ nãy im im không nói gì.. Giờ thấy nó rủ chị, cười tươi dữ.. Chắc nãy có chị không được tự nhiên.. Cũng hết vãn nghệ rồi nên mọi người kéo nhau về.. Chị đi theo nó ra.. Cười tít mắt..
- Hihi.. Đi đâu nhóc.
- Ủ.. thì chị cứ ra đây đã.

Chapter 49

Ra ngoài cổng thì chị như chả còn chú ý gì đến nó nữa.. Cứ chạy linh tinh.. Cười tí mắng, chọt chọt mọi thứ như lạt lẩm lầm ý.. Hình như quên vụ muốn đi chơi rồi.. Nó chỉ biết đi đằng sau và im lặng.. Thật sự thì tâm trạng hiện giờ nó không được tốt lắm vì cứ nghĩ đến nhỏ Ly, thành ra nó không chú ý gì đến chị nhiều..

- Hihi.. Nhóc ơi, mua chị cái này đi..- Chị bỗng dung kéo nó.
- Hả.?
- nhóc mua chị cái này nè hihi..- Chị chỉ vô mấy cái kẹo bông đủ màu..@@@.. Thiết là..
- Mua cái đồ này làm gì, toàn phảm thôi.. Trẻ con mới ăn..
- Kệ.. Nhưng chị thích mà..-Lại kiểu phụng phiệu, nó thì cũng chả muốn đôi co nhiều vì đang chán.. Nên mua luôn cho chị.
- Lấy hai cái nha hihi..
- Ăn nhiều béo cho coi.
- kệ chị...hihi

Xong chị cầm hai cây kẹo bông to đùng nhảy chân sáo đi trước.. Xem chừng vui lắm, hôm nay chị mặc váy nên hở đôi chân dài trắng muốt.. Thu hút mọi ánh nhìn vì chị cũng đẹp nữa mà.. Đi cạnh chị người ta tưởng nó là osin không biết chừng.. @@, đang nhảy nhót thì chị quay lại bám tay nó một cách tự nhiên..

- Hihi.. Giờ đi đâu nhóc ơi?
- À à.. Đợi em đi lấy xe đã..-Nhất thời nó lúng túng, thật sự thì cũng không biết đưa chị đi đâu bây giờ.. HN nhiều chỗ vui chơi nhưng nó có bao giờ đến đâu =.=..
- Hihi.. Nhóc gửi xe đi rồi đi xe chị, đi chơi nha.
- Ủa đi đâu?- Nó nhất thời ngạc nhiên nên nhỡ mồm hỏi.
- Xì.. Chị biết tống là anh Vinh xui nhóc dẫn chị đi để hai người đó tự do rồi..hihi- Biết như thế thì tự động rút đi lại còn đi theo người ta chi, hả cái bà này.. Mà công nhận chị thông minh thật..
- Biết rồi sao theo người ta làm gì?
- Thì chị chán mà..hihi, người ta có cặp mình theo phá cho bõ ghét.
- Thê kiém cho mình một người đi.. Việc gì phải theo phá.

- Có rồi.. Nhưng tên này ngốc quá, với lại chị đang thử tình cảm của hắn hihi..- Ủa.. Chị có rồi sao, đúra nào mà tốt số dũ vậy.. Chắc..!

- Ủa ai vậy chị?-Nó tò mò.

- Hihi.. Chị không nói đâu, thôi đi đi nhóc..- Chị bỗng đỏ lù mặt đầy đầy nó.. Lạ thật. Sau khi nó gửi xe xong và chị cũng ăn xong hai cái kẹo mà không cho nó miếng nào thì.. Hai chị em nó vi vu trên chiếc xe máy của chị dưới cái tiết trời mát mẻ của HN. Thật sáng khoái.. Chỉ duy nhất có điều phiền phức là sau lưng nó có một bà cô rắc rối.. Nhìn thấy cái gì cũng gọi nó rồi suýt xoa, to với chả đẹp.. Lâu lâu còn hát nhỏ nhở nữa chứ..

- Nè chị oi.. Đi đâu giờ?- Nó muôn chị chọn địa điểm vì cái thằng mù thông tin như nó thì chịu chả biết có chỗ nào vui cả..

- Hihi.. Chị em mình ra bờ hồ đi nhóc.

- Ủ chị chỉ đường nha.

Ngồi sau nó chị chỉ lòng vòng một lúc thì cũng đến nơi, ngồi xuống cái bàn nhựa của quán nước ngoài trời.. Chị gọi hai xuất kem cho nó và chị.. Nó thì chả ham hố cái món này lắm, vì thế trạng nó yếu nên hay bị những bệnh do thời tiết.. Nhất là viêm họng.. Hè hay đông bị riết.. Nên nó hạn chế mấy đồ này.. Lâu lâu chỉ đụng thia rồi thôi.. Trong khi đó chị cứ tỳ tỳ ăn.. Ngồi trên hàng ghế giàn rào, nó ngắm nhìn từng hàng người tập nập đạo chơi trên hè phố, đôi khi một luồng gió mạnh thổi qua làm tóc mái nó quật vô măt.. Ngứa lại gạt ra, như một thói quen với mái tóc dài muôn thủa.. Chán đường lại quay sang nhìn mặt hồ xanh gọn sóng... Đầu nghĩ mông lung về nhỏ Ly, về sự biến mất của nhỏ.. Buồn, cảm xúc mà nó hay gánh chịu áp đến.. Nó nhớ nhỏ.. Nhớ nhiều lắm.. Đến độ giận nhỏ tại sao đối xử với nó như vậy.. Thà đừng biết nhau ngay từ đầu cho xong.. Bỗng một bàn tay hua hua trước mặt nó..

- Nhóc oi.. Sao mặt nhóc buồn vậy.. Đi với chị không vui à?

- Đâu có đâu, chị ăn xong chưa?

- Chị ăn xong rồi.. Nhóc sao lạ vậy?

- Em có sao đâu mà.. Giờ đi đâu nữa đây chị..-Nó để mặt tươi lên chút cho chị khỏi nghi chử chị cứ tò mò hỏi nó không thích lắm.. Thường thì có nỗi buồn nó không bao giờ nói với ai.. Từ trước đến nay là vậy, căn bản có bạn đâu mà nói chử =.=.. Giờ cũng vậy, dù có nó cũng không muốn thay đổi chút nào.. Nhất là với chị, nó hiểu chị rất quý nó.. Nói ra cũng chả giải quyết được gì.. Chỉ tốn lo lắng thêm thôi, giờ hỏi chị về nhỏ Ly khác gì nói là mình quan tâm đến nhỏ thì lại rắc rối.. Thôi thì cứ để mọi chuyện được tự nhiên vậy..

- Không.. Về nhóc a.. Chị đi từ sáng rồi, giờ cũng phải về trông quán.. - Thế thì lúc nãy về luôn đi còn đòi ra đây làm gì =.=.. Ngồi được có tí. Tính tiền hai li kem rồi đèo chị ra chỗ cũ lấy xe.. Chào chị xong đẹp về phòng trọ ngủ trưa luôn.

Chiều sang quán, nhìn hai bên đường toàn cửa hàng hoa.. Nhiều dễ sợ mà loại nào cũng có.. Có cả hoa hồng hoa chị nó thích nhất.. Nếu chị nó còn sống thì chắc chắn mai nó sẽ tặng chị.. Mai là ngày đặc biệt đối với phụ nữ VN rồi mà.. Thật sự với nó thì rất ghét hoa, ngoài hoa nhài ở nhà có trồng ra thì nó chả thấy hoa nào thơm cả toàn mùi ngái ngái ghê bỏ xù.. Ấy vậy tự con gái đứa nào cũng thích hoa chứ.. =.= đâu nó chảy qua dòng suy nghĩ có nên tặng chị Huyền không nhỉ, còn nhỏ Ly nữa.. Cơ mà tặng rồi về để vài hôm là héo.. Có tặng thì phải là cái gì thiết thực hơn hoặc là không tặng.. Nhỏ đến lớn còn chưa tặng mẹ chứ nói gì mấy người này.. Thơ thẩn lúc cũng đến quán.. Khu nó giờ khác một cách rõ rệt.. Thật sự chả hiểu mắt thẩm mĩ của chị có vấn đề không mà nó cảm giác khu nó có vẻ "áí" nhìn thấy sợ luôn @@.. Trái tim treo lỗm ngổm trên mai hiên cái dài cái ngắn toàn màu hồng, rồi trăng sao to nhỏ dính linh tinh hết cả vòi tường, mấy cái cây yên lành bị xê dịch không thẳng hàng như trước.. Chả hiểu chị trang chí kiểu gì nữa.. Được mỗi bàn caphe có khăn trải bàn trông lịch sự nhưng cũng toàn màu hồng.. Bộ chị thích màu hồng hay sao ý.. Hazzj.. Thấy nó vô chị chạy lại kéo nó đến gần.. Tít mắt khoe.. Để ý thấy cả nhỏ Mi với nhỏ Yến đang đi loanh quanh trà rồi.. Sớm dữ..

- Hihi.. Thành quả của chị này nhóc thấy đẹp không?

- Em được quyền nhận xét thẳng thắn không?-Nó không thích nhưng cũng phải hỏi trước sợ chị sẽ buồn.. Tính chị trẻ con lắm, với lại cũng là công sức của chị với mấy nhỏ mà..

- Hihi.. Nhóc nhận xét đi.. Đẹp hết ý còn gì nữa hihi..

- Treo thì cái dài cái ngắn, ngứa cả mắt, màu thì nham nhở chả hợp tông với màu cây, chậu thì kê lung tung vướng đường đi, khăn trải bàn thì toàn màu hồng.. Trùng nhau trông thấy gớm..- Chả hiểu sao nó lại nói nhiều như vậy, chỉ thấy khó chịu bởi cái không gian này bị chị thay đổi chán quá.. Dù quán của chị, nhưng nó vẫn nói vậy.. Chắc do tâm trạng đang khó chịu.. Chị sững người nhìn nó mặt hơi nghẹt.. Bỗng nhiên cười cười..

- Hihi.. Biết ngay là nhóc không thích mà.. Hay nhóc sửa sang đi vậy.. Chị vô bếp chút.- Chị đi vô, nó thấy mình cũng hơi quá, nhưng kệ.. Tính nó vậy, nên bắt tay vô làm luôn.. Nhờ hai nhỏ kia mà nhỏ Mi cứ cắn nhăn, chắc làm cả buổi chiều rồi giờ thay đổi nên khó chịu đây mà =.= ai biếu làm xấu quá chi.. Cũng hơi sợ mắt thẩm mĩ của nhỏ này.. Thế mà cũng để yên được, có thể con gái thì giống nhau chăng..@@. Gọi thêm mấy thằng đực vô cùng kê mấy chậu cây cho thẳng rồi.. Để nhỏ Mi với nhỏ Yến treo các đồ kia lại cho đều, bóc rồi dính lại trăng sao kiểu chéo chéo nhau, trông đẹp hơn thiệt.. Còn mấy cái khăn

trải bàn khi lật ngược lại.. Ôn trời mặt dưới màu trăng, nó cũng không đổi lại hết để kiêu so le.. Trắng hồng rồi lại hồng trắng.. Dọn đẹp kê kê mãi đến tối mới xong.. Hôm nay không phải chạy bàn vì từ lúc chị đi thì chả có khách vô khu nữa.. Chắc do thông báo khu nghỉ để trang trí cho ngày mai.. Khi tất cả chuẩn bị xong xuôi thì nó tính về.. Ôn cả, mai thế nào cũng đông khách cho xem.. Toàn nữ nữa chứ hơi ngại chút nhưng cố chịu một hôm chắc không sao.. À mà còn khoe chị nữa chứ nhỉ.. Vừa bước vô bếp thì nó thấy chị ngồi một chỗ khóc thút thít, mắt đỏ hoe tay vội dụi dụi khi biết nó vào.. Nó vội tiến đến gần chị..

- Chị ơi chị.. Sao lại khóc thế này, sao đây chị?- Chị mếu mếu nhìn nó rồi thụi liên tiếp vào người nó..

- Đồ nhóc tồ.. Đáng ghét..húc, công sức cả trưa..húc.. Của người ta..húc, mà người chê sạch sanh.. Húc hu hu...- Vừa buồn cười vừa thấy thương chị trước cái điệu khóc này.. Mắt sung húp, chắc khóc từ chiều.. Và khóc vì nó đây mà.. Nó tự thấy mình thật đáng trách.. Hazj, nản thật.

- Thôi.. Thôi chi, em xin lỗi.. Ra coi khu em mới làm lại nè.. Thôi đừng khóc nữa mà..

- Không.. Không.. Húc, không thèm xem đâu..- Chị lắc đầu, mà nhắm tịt mắt.. Cái hình động này đáng yêu dữ.. Dù khóc chị vẫn rất đẹp..

- Đi mà chị.. Em biết lỗi rồi, sau không thế nữa đâu mà..

- Không..- Chị nín nhưng mắt vẫn nhắm, không chịu mở ngồi ôm chân.. Tính chị trẻ con chắc nãy tui thân nên khóc lâu chứ giờ nó vô thì nín liền nhưng khoái làm bộ đây mà..=.=

- Thế giờ có ra không..!- Giọng nó để kiêu đều đều.

- Không đây.. Nhóc làm gì được chị..!- chị giương đôi mắt long lanh lên đầy vẻ thách thức nó.. Tay chị ôm thẳng vô đôi chân.. Thủ thế..@@@ Đã thế thì..

Chapter 50

Nó ôm qua chân và lưng chị nhắc lên.. Chị nhẹ thật, còn thơm nồng nực.. Chẳng hiểu sao bên chị nó không còn thấy khoảng cách giữa con trai với con gái.. Mà thấy rằng cô chị hồn nhiên này đang khóc nên nó muốn dỗ mà thôi.. Chị giãy nảy lên.. Nó liền ghì chặt lại luôn..

- Á.. Nhóc tò... Thả chị xuống.. Thả chị xuống..!
- Không thả.. Ra đây xem đã rồi thả.. Ngồi yên!- Tự dung chị không nhăn nhó nữa mà cười, vòng tay qua cổ nó để giữ luôn..@@
- Hihi.. Nhóc tò khoẻ dữ..
- Uhm.. Đừng giận nữa, ra kia nha.
- Được rồi tha cho nhóc đây..hihi

Chị cứ thế ôm cổ nó không chút ngại ngùng, còn nó thì bế chị ra ngoài khu mà ngại ơi là ngại =.=.. Đã thế mấy người ở ngoài còn trổ mắt ra nhìn chú.. Nó thả chị xuống, chị thì quay ngang quay ngửa kiêu lả lấp..

- Hihi.. Nhóc làm lại đây hở?
- Uhm.. Còn nhờ mọi người giúp nữa mà.
- Đẹp thật đây..hihi, nhóc tò trông thế mà làm đẹp dữ hen..- Trông thế là trông thế nào à chị @@.
- Dĩ nhiên rồi..còn hơn của ai đó.
- Xí.. Khen có cái mà thấy góm.. Hihi, chị mong đến ngày mai quá nhóc ơi..
- Còn em thì không.. Một mình ở trong.. Hay mai cho em nghỉ đi chị.
- Không được..hihi, không có nhóc là chán chết.
- Được rồi.. Thôi em về đây!- Khổ ghê nằng nặc đòi nó đến làm gì không biết.. Nó có phải phụ nữ đâu cơ chứ.. Mặt khó chịu.. Vậy mà chị vẫn cười tươi rói..
- Ủm..Nhóc nhớ mai đến sớm đó nha.. Cả ngày đó..hi..!

Nó gật rồi về.. Chán quá cơ, đạp xe trên con đường vàng sáng.. Trời hôm nay đẹp, trăng vàng nữa.. Cái sự ồn ào của tiếng người tiếng còi, tiếng động cơ thoi thóp nó về căn phòng yên tĩnh của mình.. HN, đôi lúc cũng làm nó cảm thấy khó chịu bởi cái không khí đô thị của nó.. Về đến phòng nó nằm vật xuống giường nghỉ.. Mệt với đòi, nó lại quay về món ăn dân dã mà quen thuộc là mì tôm =.= xong xuôi đi tắm rồi ngủ.. Hôm nay lại không được chơi đùa.

Sáng cái điện thoại kêu ingles ỏi kèm thêm tiếng còi xe bên ngoài khiến nó tỉnh dậy.. Vớ tay tắt báo thức.. Từ lúc có điện thoại chả gọi cho ai bao giờ =.=.. Số thì toàn người ta tự lưu vô máy.. Phê quá.. Vô VSCN rồi lên trường ăn sáng.. Học.. Chả có gì.. Tan rồi sang quán luôn.. Vào mới thấy ngạc nhiên vô cùng.. Cỗng khu nó nhỏ Chi với nhở Ly đang mặc đồng phục nhân viên tiếp khách.. Người thì đông đúc toàn nữ là nữ.. Nỗi nhớ của nó tràn về, nhở kia rồi.. Vui quá, vẫn vậy xinh đẹp.. Nữ cười hiền nhỉn nó cười cười.. Ngay lúc này chỉ muôn lao vào hỏi rõ những ngày qua nhở đi đâu nhưng không dám.. Một sự thật, nó không là gì của nhở cả.. Đáp lại nhở bằng một nụ cười gượng, nó lướt qua nhở vào trong khu.. Nhở không còn cười nữa..

Vào càng sớm hơn.. Đông quá, nó không quen với không gian toàn người khác giới như thế này.. Trưa thì nắng nên còn có chút căng thẳng.. Cộng thêm nỗi nhớ con người kia.. Cứ dày vò.. Nửa muôn nửa không.. Nó cũng không cần biết lý do hai nhở có mặt ở đây.. Chắc chị kêu đến giúp.. Nhưng tại sao chị lại không chọn người khác nhỉ.. Mỗi lần nghĩ đến nhở Ly.. Nó lại thấy xa vời.. Lạ.. Nó vẫn cứ cố với.. Vừa vui đã buồn.. Cảm xúc trong nó thật kì cục.. Không hiểu được.. Đầu óc trống rỗng..

Vào đến quầy.. Ngoài khuất sau hàng ghế.. Đánh mắt đi xung quanh.. Người ta, uống nước chuyện trò vui vẻ.. Dù sao thì cũng là ngày của riêng họ mà.. Lúc đi qua.. Có một số cô gái chỉ trỏ.. Chắc lạ không biết, mọc đâu ra thằng con trai.. Bất giác.. Đôi mắt nó.. Dừng lại ở nhở Ly.. Và thấy nhở cũng chăm chú nhìn nó.. Ánh mắt buồn rượi rượi.. Bối rối.. Nó lập tức quay đi.. Để làm việc, mà không chú tâm tí nào.. Xếp lại một đống cốc mặc dù đã rát ngay ngắn.. Nó muôn đẩy người con gái kia ra khỏi đầu.. Nhở như ám ảnh nó vậy.. Bỗng nhiên chị ở đâu ra vỗ vai ..

- Hihi.. Nhóc ăn gì chưa?

- Rồi chị..-Nó nói dối.

- Uhm.. Nhóc đòn luôn đi cho vui nào hihi.. Mong nhóc từ sáng giờ, may mà có bé Ly với bé Chi đến giúp chị đây.. Đông khách quá..hihi

- Vâng. - Nhắc đến nhở, nó cũng không muôn nghĩ nhiều..Không nhớ mình đã chơi bản gì.. Chỉ nhớ đó là một bản nhạc tình buồn.. Nó chơi mà không để ý nhiều.. Chỉ biết cái đầu óc hiện giờ chẳng thể làm nó chơi nhũng bản nhạc vui được.. Nó đang buồn.. Nốt

nhạc cuối cùng kết thúc.. Không khí im lặng bao trùm.. cả khu.. Mọi người đều hướng hàng loạt ánh nhìn về phía nó.. Trong đó có cả nhóc Ly..

- Nhóc ơi.. Chơi bài nào vui lên đi nhóc, bài này buồn quá.. - Chị nhăn nhăn xụ mặt xuống..

- Em xin lỗi.. Hay dẫn dây ngoài kia vô mở nhạc lên đi.. Hôm nay em mệt chị à.

- Vậy hả nhóc, hay nhóc về nghỉ đi..

- Vâng.. Đέ mai làm bù... Em về nha chị.. - Vừa đến được lúc đã về rồi.. Chán thật, chắc chị sẽ không vui.. Nhưng nó không có tâm trạng nào khi thấy nhóc Ly ở đây cả.. Vui và giận cảm xúc đan xen với nhau.

Khoác cây đàn lên vai.. Nó lầm lũi bước ra cửa như một kẻ thua cuộc.. Im lặng.. Nhỏ Ly hình như vẫn đang nhìn nó thì phải..

Dắt chiếc cào cào qua đường phố đầy những hàng hoa tươi sắc của HN.. Trái ngược hẳn với cái tâm trạng u buồn của nó.. Đường như hôm nay con gái ai cũng vui hay sao ấy.. Lướt qua để ý mấy đứa con gái ôm hoa hoét mặc áo dài đi đầy đường.. Chắc học sinh được bạn tặng.. Về phòng với cái tâm trạng không thể chán hơn.. Vô giường nằm lại ngủ.. Tỉnh thì thấy trời đã tối, nó ngủ mệt quá.. Vào WC ngâm lại cái thân thể mệt mỏi... quần áo xộc xệch, đầu tóc rối bù.. Trông tàn tạ thấy gớm.. Tắm luôn cho sạch sẽ nó lại rời căn phòng trọ của mình.. Không đói, đơn giản lúc này nó muốn khuây khỏa và muốn suy nghĩ bởi cái đầu thích đòi hỏi này.. Tối không khí dễ chịu hơn, tuyệt thật.. Từng làn gió thổi vô người nó, độc cái sơ mi cũ.. Đạp xe thấy cũng hơi lạnh ở cái tiết trời này.. Ra đến hồ LĐ nó để dựng xe ngồi một mình ở chiếc ghế đá đôi.. Nghĩ, chả có gì ngoài hình ảnh của nhóc Ly.. Một người con gái nó tự thấy có tình cảm.. Đơn giản tính nó rất dễ rung động, nhưng chưa lần nào khiến nó ánh hưởng như thế này.. Không thể phủ nhận tình cảm của nó đối với nhóc Ly.. Lớn lên từng ngày trong nó, từng giọt nước mắt, cái ôm.. Giọng nói.. Sự quan tâm của nhóc dành cho nó.. Nó vẫn không giải thích được.. Rồi đôi khi lanh lùng.. Lại biến mất.. Giờ đây lại xuất hiện.. Mọi thứ như một sự mâu thuẫn.. Lúc chiều nhìn nó thấy vui.. Nhưng rồi lại buồn.. Nhỏ hiểu được không nhỉ? Chắc không.. Ngoài nụ cười nhẹ ra thì cũng chỉ nhìn nhau rồi thôi.. Nó trầm ngâm, trong cái không gian yên tĩnh phảng lặng bên chiếc hồ rộng.. Mùi cỏm ở đâu phe phẩy quanh đây.. Đưa mắt sang bên kia bờ.. Khu biệt thự nằm đây.. Những ánh đèn kia.. Có thể của nhà ai hoặc cũng có thể của nhà nhỏ cô tiểu thư cao sang.. Chợt thấy mình quá đa sự.. Một người như thế làm sao để ý đến thằng sinh viên quèn như nó được chứ.... Thở dài đặt lưng nằm dài trên chiếc ghế.. Người nó nhỏ lên vừa lăm.. Một tay thõng xuống tay còn lại để lên trán.. Nhìn bầu trời đầy sao qua cành cây thưa thớt.. " Nếu nhỏ là ngôi sao sáng

trung kia.. Nó chỉ là một ngôi sao nhỏ bé và mờ lăng lẽ nhìn nhỏ qua những đám mây mà thôi.." Chợt cười vì cái suy nghĩ của mình, nó ngồi dậy vươn vai một cái rồi ra về..Loanh quanh chút gần đến phòng.. Xuống xe dắt bộ.. Nó muốn tận hưởng cái không khí ban đêm này thêm chút nữa trước khi đi ngủ.. Khoan khoái thật, trên con đường rộng mà trống hoác.. Chỉ có nó đang chậm rãi đi từng bước với cái bóng của mình.. Cô đơn.. Cảm xúc quen thuộc đến.. Nhưng cũng không buồn.. Đôi khi nó tự thấy sự cô đơn của mình cũng là một may mắn.. Không ồn ào màu sắc.. Đơn giản trầm lặng và tự do.. Vui lăm, Con người là thế mà.. Dù trong hoàn cảnh nào họ cũng có thể thích nghi mà sống được.. Nó chẳng hạn.. Về đến cửa phòng thì nó vô cùng sảng khoái.. Nhỏ Ly đang ngồi thu lu gật gà gật gù trước cửa phòng trọ nó.. Con người làm nó nhớ mong từng ngày đây rồi.. Nhưng sao gặp giờ cảm xúc nhạt quá.. Chút vui, chút buồn.. Chút giận.. Vẫn là những câu hỏi tại sao nhỏ lại đến đây? Tính làm thiên thần tiếp ư.. Xin đừng.Thời gian qua nó đã khó chịu lắm rồi.... Nghe thấy tiếng xe nó về, nhỏ giật mình.. Người lên nhìn nó, cười tươi..

- Hihi.. Anh..- Nhỏ ngồi dậy ôm một cánh tay nó..

- Ủ..- Đơn giản vậy.. Nó trở về với vẻ sẵn có của tính cách của nó, thờ ơ...Mở cửa bước vô phòng, coi như không có sự hiện hữu của nhỏ.. Chắc nhỏ sẽ hiểu cảm giác này nhanh thôi.. Dắt chiếc xe dựng vô góc.. Vừa đá cái chân trống xuống.. Thì chợt một bàn tay nhỏ bé ôm lấy nó từ đằng sau lưng.. Rất chặt.. Kèm thêm những tiếng nắc nghẹn thốn thúc..

- Hức..huhu.. Anh đừng như vậy với em.. Đừng đối xử với em như vậy nữa mà..hức hahu..hức..- Nhỏ khóc làm gì nhỉ? Đối xử với nhỏ như thế là sao.. Vậy nhỏ có để ý nhỏ đã đối xử với nó như nào không? Niềm hi vọng của nó như xụp đổ khi chỉ mới bắt đầu chỉ vì nhỏ.. Trống rỗng vô cảm..

- Ủ.. Nó gõ tay nhỏ ra.. Nhưng không được, nhỏ càng ôm chặt hơn.. Dụi đầu lia lịa vào lưng nó..

- Đừng.. Như vậy mà.! Đừng như vậy mà anh..huhu.. Hức..!- Nhỏ khóc to hơn nói dường như hét.. Cảm xúc nó tự dung thấy tức giận nhỏ ghê gớm.. Nỗi buồn như đang đóng băng thấy nhỏ chợt hiện về.. Nó sẽ nói.. Nói cho nhỏ hiểu hành động của nó như vậy là do đâu.. Tất cả là vì nhỏ là vì nhỏ mà thôi..

Chapter 51

Giật mạnh đôi tay nhỏ ra.. Quay lại nhìn nhỏ bằng đôi mắt lạnh băng nhất có thể.. Nhỏ sững sờ nhìn nó, nước mắt vẫn chảy..

- Vậy ư? Đôi xử với em.. Đôi xử với em có bằng em đối xử với tôi không? Một tuần qua em đã đi đâu.. Đi đâu hả..!!- Nó hé lén.. Chưa bao giờ nó thấy giận nhiều như vậy, giận người con gái đầu tiên làm cho nó có cảm xúc nhớ nhung.. Rồi hụt hẫng.. Nhỏ vẫn khóc, chọt lao vào ôm nó.. Nó vẫn vậy chỉ biết bất động mà thôi.. Dường như con gái rất biết cách làm cho đôi phương bị vô hiệu hóa thì phải.. Nhỏ cât giọng run run khi vẫn trong vòng tay và đang dang ôm chặt của nó..

- Anh.. Anh.. Nghe em nói được không..?- Nó cũng muốn biết cái lý do nhỏ không gấp nó cả tuần.. Cơn giận xiù xuống, cái cảm xúc chết tiệt của nó thật kì lạ..

- Ủ.. Chỉ biết vậy rồi nhỏ Ly kề... Bố mẹ nhỏ sang Nhật công tác từ năm nhỏ học lớp 10.. Trong những năm ở đây nhỏ chỉ sống có một mình hoặc sang nhà người thân.. Khi bố mẹ nhỏ về nhỏ rất vui.. Một cô gái yếu đuối thiếu thốn tình cảm gia đình nên lúc nào cũng tỏ ra mình mạnh mẽ.. Tuần vừa rồi là do bố mẹ nhỏ về nên nhỏ không đến được.. Đơn giản là vậy chứ không giống những gì nó nghĩ trong đầu mấy ngày qua.. Giờ chỉ thấy thương nhỏ.. Đây cũng là lý do nhỏ đến ở với nó qua đêm cũng không sao.. Nhỏ tủi thân, cô đơn giống nó.. Ít ra nhỏ còn có bạn bè.. Còn nó thì không.. Chỉ có nhỏ và chị.. Nhỏ còn kề những lúc ở một mình trời mưa mà mắt điện nhỏ sợ.. Thật sự nó nể phục nhỏ rất nhiều.. Nó hết giận nhỏ.. Im lặng.. Nhỏ nói xong thì khóc to hơn.. Đôi tay của nó đánh bạo ôm nhỏ run run.. Nó là một thằng rất vụng về trong việc an ủi.. Đỡ nhỏ ngồi xuống giường.. Nhỏ tựa hẳn vào người nó..

- Anh.. Oi..- Ôn trời, nhỏ hết khóc rồi..=.=

- Sao?

- Em.. Nhớ anh lắm..- Nhỏ nói bé nhưng nó vẫn nghe được.. Má nhỏ hồng lên.. Chắc ngượng..

- Ủ..

- Ủ.. Gi mà ừ.. Anh nhớ em không?- Nhỏ phụng phịu đầm đầm vô người nó.. Nếu nói không thì là nói dối nhưng nói thật thì ngượng.. Kệ..

- Có..

- Hihi.. Có là nhiều hay ít..- Nhỏ típ đôi mắt đỏ hoe cười cười.. Ngước lên nhìn nó.

- Thì vừa vừa..

- Hứ, cái đồ ngốc..- Rồi nhỏ ôm chặt nó hơn.. Khoái ôm dữ vây bà.. May mà mùa này mát chứ mùa hè thì chịu =.=.. Nhỏ thơm thật.

- Ủ..

- Anh này.. Lần sau có chuyện gì cũng nghe em nói trước nha.. Đừng như vậy với em nữa nhé.. Em sợ anh nhìn em như vậy lắm..

- Ủ.. Anh xin lỗi..

- Hihi.. Thôi bỏ em ra để ăn tối nào..- Chợt nhận ra tay nó cũng đã ôm chặt nhỏ từ lúc nào.. Ngượng quá..=.=.. Nhỏ đứng dậy tiến ra ngoài xe đêm theo một bọc gì đó, chắc đồ ăn.. Lại trở về với những ngày được nhỏ quan tâm rồi.. Vui dữ.. Mà cũng thương nhỏ.. Chắc vừa tan quán xong sang đây luôn.. Nhìn nhỏ bày biện đồ ăn mà nó chỉ muốn chạy lại ôm nhỏ để thô lộ tình cảm luôn nhưng.. Nó không đủ dũng cảm.. Trong nó vẫn hình thành một khoảng cách với nhỏ.. Sợ rằng đây chưa phải là tình yêu.. Nó là một thằng tính cách có phần lâng mạn.. Nó muôn tình đầu cũng là tình cuối của nó nên cho đến nay nó vẫn chưa có người yêu.. Hoặc cũng có thể chả ai thèm yêu cũng nên =.= nó muôn xác định tình cảm của mình với nhỏ.. Đơn giản vậy..

- Anh ơi..- Nhỏ gọi làm nó tĩnh sau một hồi ngẫm nghĩ..

- Hả?

- Em tắm nha..

- Ủ.. Đồ ở phích ra có nước nóng đấy..

- Nhưng em không có quần áo..- Nhỏ xụ cái mặt xinh xắn của mình xuống.. Nó ngồi dậy lục tủ kiếm cho nhỏ cái quần ngố với cái áo sơ mi.. May hôm trước nhỏ trả.. Không chắc phải mặc áo mùa đông mất @@.. Cầm bộ quần áo nhỏ bước vô phòng đóng cửa rầm một cái.. Xong thò đầu ra lườm lườm..

- Cầm nhìn trộm..

- Chả thèm..- Tiếng nước chảy ở trong kèm theo tiếng hát nhắng nhít của nhỏ làm nó lắc đầu phì cười.. Cô gái này thật thú vị, lúc thì như trẻ con hồn nhiên thấy góm, lúc lạnh lùng.. Lúc lại mít ướt thấy sợ luôn.. Nó chắc phải tìm hiểu từ từ thôi.. Ra bàn lấy bát đũa nhìn vô chỗ thức ăn.. Mua nhiều quá.. Ăn không hết lại đổ đi.. Nó cũng chả để ý nữa, được nhỏ quan tâm như thế này là phúc của nó lắm rồi.. Ít ra những ngày vừa qua nó cũng biết nhỏ chiếm một vị trí quan trọng trong tim nó.. Đó mới là một tuần.. Nhờ đó là một tháng, một năm, hoặc cả đời thì sao nhỉ.. Nó sợ nghĩ đến viễn cảnh đó, sợ những ngày tháng như thế này rồi cũng có lúc phải tàn.. Thời gian qua đi nhanh lắm, không biết

sau này sẽ như thế nào đây.. Nó không thể tưởng tượng được.. Thôi thì cứ sống vui những ngày này đi đã.. Không nên suy nghĩ nhiều.

Tắm xong nhỏ bước ra lau lau cái đầu.. Thơm dữ.. Ngồi xuống bàn, nó để bát đũa ra.. Hai đứa ngồi ăn.. Nhỏ đôi lúc nhìn nó cười cười.. Như con khùng..

- Anh ơi..

- Gì?

- Em muốn ăn chung..-Gì đây trời..@@@

- Đẹp.. Đủ bát đũa mà ăn chung gì, bỏ lầm chắc.. Điện vừa thôi.

- Nhưng em thích mà..- Nhỏ nhăn nhó xụ cái mặt xuống.

- Thế giờ có ăn nữa không đây?

- Thì có..- Nhỏ vẫn nhăn, gẩy gẩy đũa.. Đúng là tiểu thư.. Nhưng nó chịu không chiều được.. Hai đứa ngồi ăn im im.. Tính xấu của nó là thế, khi ăn thì không khoái nói chuyện nhiều.. Ăn xong thì nhỏ lại rửa bát.. Rồi bôi bôi tay vô cái áo mới giặt của nó chứ..@@@

- Nè làm gì thế?

- Thì em lau tay.. Không thấy sao còn hỏi.

- Ai chẳng biết nhưng sao lại lau vào đây?

- Thì giẻ lau không lau vào đây lau vào đâu?

- Ôi trời.. Áo tui đó chị hai..

- Áo gì mà thủng lỗ chỗ thế này?- Nhỏ còn thọc tay vô mấy cái lỗ thủng giơ lên chứ.. =.=

- Thủng nhưng vẫn mặc được.. Mặc hè cho mát.

- Hihi.. Em xin lỗi, không có biết..- Cũng chả trách gì được nhỏ, vì nhìn trông giống giẻ lau thật.. Nhưng còn hơn mấy cái quần rách te tua các vết chém của nhỏ.. Hôm nào phải gộp ý mới được, chứ chân trắng đẹp như thế.. Mà cứ để hở khác gì đốt mắt người khác..

- Ủ.

- Sao anh không bỏ đi..?

- Bỏ thì cởi trần.

Nhỏ im luôn chả nói gì nữa, quay sang cầm cây đàn của nó nghịch nghịch một cách thích thú...

- Anh học đàn lâu chưa..hihi?

- Lớp 10 rồi..
- Thảo nào đàn hay ghê.. Anh đàn em nghe một bản đi..- Nhỏ hấp háy đôi mắt long lanh.. Còn lâu, mới thôi miên được anh nữa nhé..=))
- Nghe suốt ngoài quán rồi còn gì?
- Nhưng nghe ngoài quán khác ở đây khác.
- khác gì.. Vẫn thế mà?
- Ngoài quán đông người.. Còn ở đây chỉ có mình em nghe thích hơn hihi..
- Thôi tối rồi..
- Đi mà anh...-Nhỏ bám tay nó lắc qua lắc lại..
- Đêm hôm khác.. Giờ đi ngủ..
- Xí.. Cái đồ kẹt xỉn..- Con dở này có xin gì đâu mà bảo nó kẹt xỉn chứ @@.
- Ủ.. Ngủ đây..-Nó nằm xuống cái giường.. Nhỏ nhăn nhó đẹp vào thành giường.. Khó chịu thật..
- Yên nào..!
- Hú.. Em đi về đây..- Tốt quá về đi... Cơ mà tối này hơi nguy hiểm.. Chắc, để xem thế nào đã..
- Ủ.. Đi cẩn thận nhé..- Nó ngồi dậy mở cửa phòng cho nhỏ.. Tự nhiên nhỏ hét lên..
- Cái đồ ngốc này..! Đồ ngốc.. Ngốc ơi là ngốc.. Đã thế đây không về nữa..- Ở tự nhiên chửi người ta xong ăn vạ.. Chả hiểu gì cả =.=
- Ủ.. Rồi sao, giờ về hay ở?
- Ở..- Nhỏ chả thèm nói gì nữa, cau có ngồi xuống giường..
- Ở thì đi ngủ.. Muộn rồi..- Nó đóng cửa lại rồi vô WC VSCN, xong ra tắt điện nằm lên giường.. Nhỏ vẫn ngồi đáy mặt nhăn nhó.. Có cái đàn thôi mà làm gì giữ vậy..hazzj, đòi cái gì thì phải đòi bằng được mà..@@
- Nè ngủ đi..
- Không..!
- Sợ à, để anh xuống đất nhé..- Nó thử thê thôi chứ nằm với nhỏ quen rồi, chả lo lắng gì nhiều.. Nó có tình cảm với nhỏ lên nó kiềm chế được..dù bên cạnh nó bây giờ là một thân hình bất kể người đàn ông nào cũng muốn chiếm hữu.. Nhưng nó tôn trọng và chắc chắn sẽ không làm gì hết..

- Anh cứ nằm đây..
 - Lắm chuyện vừa thôi.. Thέ có ngủ hay không đây?
 - Không đây..!
 - Anh thức cùng em..-Nó ngồi dậy luôn cạnh nhở.. Im lặng..
 - Hứ..- Nhỏ quay đi.. Đêm tĩnh lặng mọi người ngủ hết...HN ngủ, duy chỉ có hai đứa nó vẫn thức.. Điện dữ.. Lúc lâu sau nhỏ cứ gật gà gật gù rồi tựa vào người nó ngủ luôn..
@@.. Thé mà cũng đòn, đặt nhỏ nằm xuống giữa giường cho thoái mái.. Định xuống đất nằm thì.. Nhỏ bỗng mở mắt ra giữ nó lại..giật cả mình.. Tưởng ngủ rồi, vài lần thé chắc sóc tim quá =.=
 - Anh không được đi.. Nằm đây..
 - À..ừ..
- Nó nằm xuống cạnh nhở, lại ôm chặt xong rúc vô người nó..
- Anh ơi..
 - Gi?
 - Lúc ở nhà một mình mỗi buổi tối.. Em rất cô đơn.. Giờ thì hết rồi, cảm ơn anh nha..
- Nhỏ nói khẽ.. Nhưng cũng đủ cho nó nghe thấy và hiểu được những gì người con gái này phải chịu đựng, nó luôn cô đơn nên nó hiểu cảm giác đó, nó ăn mòn niềm tươi sáng năng động của con người..biến người ta thành kẻ lầm lì như nó, vậy mà nhỏ vẫn luôn tỏ ra mình cá tính được, thật đáng ngưỡng mộ..nhưng con gái thì vẫn là con gái.. Họ luôn có tính chất yếu đuối dù có mạnh mẽ thế nào đi nữa và cần được che trở bằng một bờ vai vững chắc của một người đàn ông.. Nó sẽ là người che trở cho nhỏ dù khoảng cách địa vị hay bờ vai nó có bé đi chăng nữa thì nó tin mình sẽ làm được..
- Ủ..- Nó ừ nhẹ rồi tự động ôm lại nhỏ(có tiến bộ)rồi ngủ.. HN đêm yên bình trong tĩnh lặng..

Hãy cho anh thời gian để xác định tình cảm của mình em nhé, sẽ nhanh thôi.

Chapter 52

Sáng dậy bởi ánh nắng chiếu vô măt, chói thật.. Thời tiết quái gì thế này.. lúc nắng lúc mưa.. với tay lấy cái điện thoại thì giật cả mình, muộn rồi.. Vội bật dậy mà không để ý một vòng tay đang giữ chặt lấy nó.. Thành ra..

- Huych... Á..á..- Nhỏ bị nhắc lên buông tay khỏi nó rồi ngã xuống giường.. Lườm nó cái rồi hét lên..

- Đau quá.. Anh làm cái gì vậy hả?

- Anh xin lỗi.. Anh phải đi học..

Xong nó vô VSCN đê mặc nhở ở ngoài dụi mắt cẩn nhăn.. Bước ra thì nhỏ chạy vô còn nó thì chuẩn bị đồ.. Lúc sau đang dắt cái xe của nhỏ ra thì nhỏ vỗ vai nó..

- Anh, đi xe em đi..

- Thôi đi xe anh cũng được mà..

- Muộn rồi còn làm bộ.. Có đi không..!?- Nhỏ trùng mắt, lạ thật hôm qua hiền thế cơ mà..hix..

- Thì đi..-Nó xuôi xị.. Ngồi đằng sau nó mà nhỏ ôm chặt cứng.. Đi trên đường bao người nhìn.. Từng hàng quán phát ra mùi thức ăn sáng mà nó thấy xuýt xoa.. Đói quá =.=.. Không biết ai thử cảm giác này chưa.. Đi trên đường HN vào sáng sớm và phía sau là người con gái nó thích.. Tạo trong nó một cảm xúc thú vị.. Tiếng lá cây xào xạc vì gió cộng thêm từng tiếng giao.. Khiến cho HN thêm gần gũi với nó hơn chứ không như những giờ cao điểm.. Ôn với bụi thấy góm.. Nó cứ thế thơ thẩn phóng đi.. Nhỏ Ly phía sau thì cứ dụi mặt vô lưng nó rồi cười cười.. Sáng ra đã điên rồi =.=... Đến trường thì thấy chả có ai trong sân.. Vào học xù nó rồi, xuống xe đang định chạy vô thì nhỏ bảo nó đứng im đây.. Rồi vòng đi đâu lúc quay lại với hộp xôi và chai nước..

- Nè tý ăn sáng nha anh..- Nó cũng quen với việc nhỏ quan tâm đến nó rồi nhưng.. Quan tâm quá thế này thì chưa.. Chẳng hiểu nhỏ nghĩ gì nữa.. Tốt với nó thế đê làm gì nhỉ.. Nó lúng túng..

- O.. Uhm, cảm ơn..

- Hihi.. Anh vào đi, em về đây..- Rồi nhỏ quay xe đi.. Nó chạy lên lớp.. Lom khom nhìn vô.. Hú hồn may mà giảng viên chưa lên.. Đi vội xuống cái chỗ ở cuối của nó.. Kèm theo bao nhiêu ánh nhìn.. Ngài quá đi mất.. Thấy nó, thằng mãnh Tuấn cười đều..

- Dạo này có gái rồi quen anh em đó nha..hehe.

- Quên gì.. Mà gái nào?

- không phải giấu.. Hôm nọ qua phòng ông tính ngủ nhở thì thấy nó đập cửa lên về luôn.. Hehe- Thằng khỉ này đến giờ thiêng dữ.. Chán quá..
- Ồ thì nó đến chơi thuui.. Có gì đâu.
- Chơi gì hả ông..hehe..
- Im.. Học đê..
- Trông thế mà góm phết chả đùa đâu..hehe

Ngồi chăm chú lên phía trước với lão giảng viên mặt như la hán.. Không thèm giải thích với thằng trời đánh này.. Cuối cùng.. Cũng chả có gì ngoài học sau mấy tiết buồn ngủ.. Chán ơi là chán.. Giảng quái gì chả vô, học lâu thế rồi quyển giáo trình mới được có vài trang =.=.. Lúc tan.. Nó bước ra cửa lớp thì thấy nhỏ Ly đang vẫy tay nhìn nó cười híp mắt.. Bọn cùng lớp thì ô lênh nhất là thằng Tuấn.. Ngại chết mất thôi, nó kéo tay nhỏ đi nhanh xuống..

- Bỏ tay em ra.. Đau..
- Đến đây chi?
- Người ta đến đón anh mà..- Nhỏ phụng phịu..
- Ủ.. Thị đón sao không ở dưới.. Lên làm gì?
- Em thích đấy..!- Nhỏ vênh mặt lên rồi kéo tay nó, đang ngăn ngắn cái mặt..
- Đi về thôi anh hihi..

Nó để ý thấy có nhiều thằng cứ nhìn chân nhỏ.. Quả quần rách đến nỗi không còn gì để rách nữa còn mặc cái áo bó sát để lộ những đường cong đủ để đánh gục bất cứ thằng con trai nào nhìn thấy.. Nó tự dung thấy khó chịu.. Ra chỗ để xe.. Nó nói với nhỏ..

- Nay, lần sau đừng mặc những bộ quần áo này ra đường nữa nha..
- Tại sao?
- Nó hở.. Bộ hết quần áo lành rồi à.
- hihi.. Anh chả bít gì cả.. Đây là một đấy..
- Một gì mà một.. Hở hang thế này không thấy bọn nó nhìn à..!- Nó hơi gằn giọng.. Nhỏ vẫn cười..
- Hihi.. Có gì đâu anh..
- Em không thấy có gì nhưng anh thấy khó chịu.. Nếu em thích mặc những đồ này thì lần sau không phải đi với anh nữa đâu..- Nhỏ sững người lại, nó trèo lên xe.. Ngồi im.. Chả

hiểu sao nó lại nói những cái này dù biết nó không là gì của nhở.. Rồi nhở cũng trèo lên xe, nó phóng đi.. Nhở ôm nó chặt.. Rồi tự dung cười..

- Hihi.. Nay quan tâm em ghê ha..

- Ủ..- Nó cũng chả ngần ngại công nhận, dù sao thì nhở cũng quan tâm đến nó nhiều hơn mà.. Chả sao cả.. Ra sao ra.. Nó vẫn im lặng suốt quãng đường còn lại.. Nhở nói khẽ..

- Em biết rồi.. Anh về nhà em đi..

- Ủ.

Nó ngoanh xe về nhà nhở, nhở nhảy vô mở cổng rồi bảo nó đợi giống hôm trước.. Lại gi nữa đây không biết.. Khuất sau cánh cổng to tướng mà nó đủ thấy nhở siêu thế nào.. Sóng một mình, thảo nào cù thích đến với nó.. Không biết lúc chưa biết nó thì sao nhỉ? Giờ mới để ý.. Men theo sân nhà nhở.. Có một rải bông lau.. Dở hơi này trông cái đó làm gì không biết nữa =.=..

Ngồi bên ngoài mà nó cù nhìn lung tung, cổng rồi bóng đèn, cây cối nhà nhở.. Ngó vô như thằng chuẩn bị ăn trộm.. Vài người đi qua còn để ánh mắt cảnh giác nữa chứ..=.=.. Lúc sau nhở đi ra mặc bộ đồ khác hẳn lúc nãy.. Quần dài, áo thể thao rộng.. Tốt, hết hở hang rồi.. Mặc đẹp thế này mà cù khoái mặc mấy cái đồ rách kia.. Chả bù cho nó.. Tay nhở còn vung vẩy cái bọc gì đó.. Cười tí mắt rồi nhảy vô người nó.. Suýt ngã..@@

- Hihi.. Anh ngốc đi nào..

- Đi đâu?

- Về phòng anh chứ gì nữa..hihi.

- Ủ.

Nó ngồi lên xe, nhở trèo lên phía sau nó.. Được có vài ngày mà hầu như nó quen với sự có mặt thường xuyên của nhở, rồi đồ dùng.. Hazzj, thế này chắc chết quá.. Vẫn là kiểu ôm chặt, nó thì cũng lạ lạ.. Ôm thì ôm vừa thôi việc gì phải chặt thế? Nhưng căn bản cũng thích nên nó chả nói gì..)) Với lại thời tiết này cũng hết nóng rồi còn đâu.. Nhở cù thế ôm rồi tựa vào nó.. Cảm xúc của nó luôn vậy trong những lúc này.. Một sự bình yên, hạnh phúc xen lẫn đồng cảm của hai đứa cô đơn.. Có vẻ nhở tội hơn vì sống thiếu gia đình.. Cù thế nó phóng xe qua từng con phố mà nó biết.. Nó chọn đi đường vòng cho xa chút, tự dung nó muốn lưu giữ cảm xúc này.. Chắc nhở không để ý nên cũng im lặng.. Hai đứa cùng im lặng.. Về đến phòng nhở lại cười híp mắt đợi nó mở cửa rồi lại nhà vô nấu ăn luôn.. Sướng thật.. Ngồi trên giường nhìn nhở đằng sau lưng.. Chả hiểu suy nghĩ

nào dẫn đến việc nó ngồi dậy ôm lấy nhở từ phía sau giống hệt tối hôm trước nhở ôm nó.. Nhở không phản ứng gì.. Im lặng, nó có cảm giác bất an một chút..

- Em..

- Sao anh..?

- Sao lại tốt với anh như vậy..?- Câu hỏi này nó muốn hỏi ngay từ đầu rồi, ấy vậy mà chưa.. Nhưng giờ nó thấy là lúc cần thiết.. Lúc cảm xúc của nó đang rất mãnh liệt..

- Vì anh rất đặc biệt?

- Nghèo, xấu trai, toan tính... Anh chỉ là người bình thường.. Anh không đặc biệt đâu..

- Anh à.. Đừng nghĩ mình như vậy.... Đặc biệt không phải là những thứ bên ngoài như anh nói đâu.. Từ hành động hay tính cách của anh.. Mọi thứ em đều ám tượng.. Và rồi nhận thấy nó khác với vẻ ngoài của anh hoàn toàn.. Anh à.. Tự tin với bản thân mình vào và suy nghĩ thấu đáo hơn đi.. Anh chỉ hơi ngốc thôi..

- Thế vẫn không đủ để em tốt với anh như vậy...

- Còn nhiều lý do khác nữa.. Anh ạ, ví dụ như anh rất vô tâm này, hay anh nhát này.. Em ăn mặc đẹp như thế còn không dám nhìn bắt chỉnh sửa này nọ..xí.. Vậy nhưng em vẫn thích bên anh, lạ anh nhỉ..?

- Ủ..-Thật sự lúc này nó chẳng biết nói gì hơn, nhở chỉ đơn giản vậy.. Điều nó mong chờ là một câu nói về tình cảm cơ.. Vì thẳng thắn như nó đâu dám nói chứ..

- Và em đang đợi tên ngốc như anh nói một câu nói..

- Câu gì?

- Bởi vậy mới bảo anh ngốc..hihi, khi nào phát hiện ra thì hãy nói với em nha.. Em không nói trước đâu đấy..vì em là con gái mà..

Nó lại suy nghĩ.. Câu nói gì mà nhở đợi.. Rồi con gái không nói trước nhỉ.. Khó chịu thật.. Mãi không nghĩ ra..

- Nay bạo ghê.. Còn dám ôm em trước nữa cơ hihi.. Bỏ ra cho em làm nào..không đói hở..

- À ờ..- Nó lúng túng thả nhở ra rồi ngồi xuống giường nghỉ tiếp.. Nhưng không có ra..=.= con gái thật rắc rối.. Nhưng ít ra nó cũng biết tại sao nhở quan tâm đến nó rồi.. Vì nó ngốc =.=..

Cơm xong nhỏ về luôn không ở lại làm nó hơi hăng chút vì cứ định ninh nhỏ ở lại tiếp..
Mà trông mặt nhỏ vội vội.. Chắc có việc, cũng phải thôi.. Đâu thể loanh quanh với nó cả ngày được.. Ngồi lúc xuôi cơm rồi đi ngủ..

Chiều đẹp xe sang quán thì vắng khách.. Thấy chị ngồi cầm quyền gì đó mà ngược mắt lên trần nhà, mồm nhảm nhảm.. Nhìn cái điệu bộ.. Vừa dễ thương vừa buồn cười..

- Hù..!

- Á..á..- Nó trồm lên doạ chị.. Chị giật mình héo âm lên.. Làm nó giật mình theo.. Vội che mồm chị lại.. Mấy người khách cứ nhìn nhìn.. Đúng là động nhảm cái loa mà =.=..

- Bé mồm thôi.. Khách nhìn kia.. - Chị quay sang véo nó cái.. Đau thấy bà cố..hix

- Nhóc tồ đáng ghét.. Dám hù làm chị giật mình nè..

- hehe.. Thấy chị chú tâm quá.. Hù cái cho thay đổi không khí mà.. Thế đang làm gì đấy..

- Ý.. Quên tại nhóc á, chị đang tính sổ sách.. Đang nhớ số mà quên mất tiêu rồi.. Lại phải tính lại..- Chị nhăn nhó phung phiu.. Cái môi lúc nào cũng hồng cong cong lên..

- Thế máy tính đâu?

- Chị để quên rồi..

- Ô hay thế điện thoại đâu?

- Làm gì hả nhóc?

- Bộ không biết trong điện thoại cũng có máy tính hả?

- Ồ ha.. Chị quên, hihi..- Chị cười tươi lôi cái điện thoại to bành ra xong vuốt má nó cái..

Như trẻ con ý..@@@

Chapter 53

Xong nó kê chị ngồi đáy bám bám.. Ra dọn đồng hôm qua.. Chán thật, bày vẽ mà chả bảo ai dọn.. Bất tội nó.. Bóc bóc cạo cạo mãi mới hết cái đồng dán dính ở tường.. Khách họ vào uống nước mà cũng không tiếp được đế nhỏ Mi với Yên tự túc.. Có đồng đâu mà.. Thời tiết này có người vào khu nó thì chắc chỉ có những người ưa không gian tĩnh lặng hoặc những đôi hẹn hò.. Nhưng công việc thì vẫn là công việc.. Không có khách thì nó lại tranh thủ ngồi lên đàm.. Nó cứ thế thơ thẩn cùng đoạn nhạc vui vui trong mấy bộ phim hoạt hình.. Chị quay ra nhìn nó tay vẫy vẫy cười tít mắt.. Vé thích thú lắm.. Đàm xong thì nó lại chạy ra trà nước cho một vị khách mới bước vào.. Ôn định khu nó thì lại ngồi không, chán quá.. Nó chạy ra ngoài khu giúp thêm cho mấy đứa ở ngoài.. Chứ cùng quán mà đứa làm đứa ngồi nhìn thì không hay.. Mặc kệ hai con nhỏ kia ngồi tám chuyện với nhau..@@.. Bên ngoài thì nó không quen với không khí này lắm.. Nhạc nhẽo thấy góm.. Một số đứa còn nhìn nhìn nó vẻ ngạc nhiên.. Nó chẳng quan tâm, giúp cho là tốt rồi còn gì.. Lúc sau đang lom khom đứa trà thì có khách bước vào, mái tóc bạch kim, khuôn mặt lạnh lùng hút hồn.. Nhỏ P.Anh đi vào kéo theo ánh nhìn của mọi người.. Nó ngược lên nhìn cái rồi quay xuống luôn.. Bỗng nhỏ đập đập vai nó..

- Nay..- Cài giọng trong trẻo.. Mà hiếm khi được nghe cất lên.. Nó hơi ngạc nhiên..

- Gi?

Nhỏ bỗng ngoắc nó rồi đi vô khu.. Nó đi theo.. Như kiểm tay sai ý, có cái mồm cũng không nói được.. Chán thật, con nhỏ tiểu thư này.. Ngồi xuống cái bàn quen thuộc khoanh tay, nhỏ im im.. Lại để nó hỏi..

- Chị dùng gì?

- Trông tui già lắm hả?- Nó ngạc nhiên cực độ, lần đầu tiên nhỏ đáp lại nó bằng một câu hỏi..?

- K..hông..- Nó lúng túng..

- Vậy sao lúc nào cũng kêu chị thế?

- Nội qui quán với khách là vậy..

- Tui là khách.. Tui không cần anh phải gọi thế.

- Ủ.. Dùng gì?- Nó chán lắm rồi chỉ muốn phục vụ rồi đi khuất cái mắt con nhỏ khen kiệu này thôi..

- Không dùng gì.. Đến nghe đàm thôi.. Lên đàm đi..

- Không rảnh..-Xong nó quay đi ra phía ngoài, nhỏ khùng này không phải người quen
nhỏ Ly với chị Huyền thì nó cách mặt... Mà cũng để ý, nhỏ P.Anh này khỏe dữ.. Thời tiết
này mà mặc cái váy đen ngắn lộ đôi chân dài miên man của nhỏ.. Nản.. Chả hiểu nhỏ
nghĩ gì mà cứ nhìn nó mắt vừa giận vừa buồn.. Ngồi im không nói năng gì.. Chỉ nhìn nó
một cách chăm chú.. Và cũng không hiểu sao nó cũng nhìn lại nhỏ.. Ánh mắt hai đứa
chạm nhau một lúc lâu.. Nó thấy chút quen thuộc. Rồi tự động quay đi.. Đến gần 5h nó
xin chị về vì hết ca.. Nó không muốn làm ca tối hôm nay vì trời âm u như sắp mưa rồi ý..
Đeo bao đàm đi qua, vẫn thấy con nhỏ ngồi đó..

- Về đi.. Sắp mưa rồi đây..- Tự dung nó lại nói như vậy.. Nhỏ ngược lên nhìn nó hơi ngạc
nhiên nhưng vẫn lạnh lùng buông một câu..

- Kệ tui..- Ủ thì kệ.. Quan tâm mà đổi lại được câu nói như vậy thì ai không khó chịu..
Không nói gì nó ra cổng dắt xe ra rồi đạp về.. Ngoài đường gió mạnh, trời tối xầm lại với
những dải mây đen như trũn nước.. Có cả tiếng sấm ám i... Nó đạp xe thấy nặng ơi là
nặng.. Lại còn gió mang theo bụi cát vô mặt làm nó phải dừng máy lần dụi.. Bực cái
thời tiết HN.. Tùng hàng cây bị gió lay mạnh rụng lá bay khắp đường.. Mọi người đường
như ai cũng vội vã đi thật nhanh để tránh mưa.. Lao đi vun vút, nguy hiểm thật..
Cái không khí man mát tràn đầy phổi nó.. Mãi rồi cũng về đến phòng.. Mưa nhỏ nhở,
tiếng tí tách rơi..@@@, chả giống cho một cái cơn giông vừa rồi.. Tưởng mưa to lắm chứ..
Nó thích mưa, tuy khó chịu một chút nhưng vẫn thích.. Mưa buôn mát mẻ.. Mưa mang
đến cho đầu óc nó hình ảnh của nhỏ Ly.. Nhỏ đến với nó lần đầu tiên cũng vào đêm
mưa.. Dựng cái xe rồi đóng cửa phòng lại, nó nằm lên giường.. Đầu đầy những hình ảnh
của nhỏ.. Tự mỉm cười.. Mới không gặp từ trưa mà đã nhớ rồi.. Nhỏ giờ đây đã chiếm
một phần không nhỏ trong trái tim đầy xẹo của nó.. Muốn thổ lộ quá nhưng không dám..
Đơn giản là vì rào cản của vật chất.. Nản quá.. Quay quay cái điện thoại trong tay.. Nhìn
cái số chưa lưu tên của nhỏ.. Nó ngứa tay lưu luôn là "Em".. Tự nhiên điện thoại rung..
"Em" đang gọi.. Giì mà thiêng vậy trời..=.=.. Mà đây là lần đầu tiên nhỏ gọi cho nó..
Không biết có chuyện gì nữa đây..

Ngần ngừ vài tiếng chuông nó mới bắt máy..

- Alo.

- Anh à..

- Ai đây..?-Nghe giọng thì đúng là nhỏ nhưng kệ cứ kiểm tra trước..hehe

- Em Ly đây..hihi.

- Ủ.. Em gọi có gì không?

- Thế phải có giờ mới được gọi anh à?
- Vậy là không có gì rồi.. Anh cúp máy nha..
- Ồ khoan..khoan, nghe em bảo nè..
- Ủ..
- Đi tắm mưa với em đi...hihi- Con nhỏ này lại lên cơn rồi.. Đúng là thời tiết thay đổi mà =.=..
- Diên vừa thôi.. Không sợ ồm à?
- Không..hihi, đi với em nha..
- Em không sợ nhưng anh sợ.. Ở nhà không đi đâu hết..
- Đi mà anh..- Giọng nhỏ phía bên kia hơi nũng nịu..
- Không..!
- Đồ vô tâm..! Đã thế em đi một mình..- Xong nhỏ cúp máy luôn.. Chả kịp nói gì, nó ngồi xuống giường, thầm rủa con nhỏ khùng.. Nhưng lòng cứ bồn chồn lo cho nhỏ, nghĩ nhỏ đi một mình, trời mưa nguy hiểm, rồi còn là con gái chứ.. Xấu thì không sao, đằng này đẹp còn khoái mặc đồ rách thì..nản, vớ cái điện thoại gọi cho nhỏ...
- Alo, anh gọi gì nữa..?-Giọng phụng phịu..
- Rồi đi.. Giờ sao? Anh qua nhà em hay em qua phòng anh.. Đây?
- Hihi.. Biết ngay mà.. Để em qua anh nha.. Bụp..- Có tiếng động gì đó như kiểu nhỏ hôn cái điện thoại ý.. Thấy ghê, con nhỏ mất vệ sinh.. Nó cúp máy ngồi đợi.. Ngoài trời vẫn mưa.. Vẫn tí tách, cầu mong tí nữa đừng rào rào hix.. Mai mà bệnh thì khỏi đi học với đi làm luôn.. Nó thấy hơi lo lo, đứng dậy vô tủ lấy chiếc áo gió, kiểm được cái túi ninông đen nhét vào, tí nữa thế nào cũng cần cho coi.. Lúc sau nhỏ đến.. Vẫn màn đập cửa quen thuộc..
- Hihi.. Đi anh..- Nhỏ nhìn thấy nó cười cười, hôm nay nhỏ mặc cái quần jean cộng thêm cái áo sơ mi.. Thiệt tình, đồ đẹp thế này không mặc trông giờ nhỏ ra dáng nữ sinh lắm chứ không như mọi hôm.. Mà phải cộng nhận người đẹp mặc gì cũng đẹp.. Nó ngân ngắn chút..
- À..ừ.. Đi xe nào?
- Hihi.. Đi xe em phóng nhanh cho sướng..- Nhỏ thấy vậy chứ nó chả thấy sướng tẹo nào chỉ thấy sợ thôi..@@
- Mà anh ơi.. Anh mang theo bọc gì kia?- Nhỏ chỉ vô cái túi..

- Quà.. Để tăng em đây, nhưng phải đi về mới được mở..- Nó đành trêu nhỏ vậy chứ thế nào cái tò mò trong nhỏ cũng bắt nó mở ra.. Và với tính cách của nhỏ thì thế nào cũng bắt nó cất ở nhà..

- Hihi.. Thiệt ạ, quà gì bí mật ghê..

- Ủ.. Thế đi được chưa, lầm chuyện quá.

- Được rồi hihi..

Nó cất bọc quần áo vào cốp xe rồi cùng nhỏ trèo lên.. Nó bắt đầu phóng xe dưới hàng mưa nhỏ nhung mau.. Nhỏ Ly thì ở phía sau ôm nó chặt cứng, nó quen nên cũng không nói gì.. Từng hạt mưa phùn của tháng mười tuy nhỏ nhưng cộng thêm cái gió to khiến nó rất lạnh..không hiểu sao nhỏ Ly ôm nó lại thấy ấm.. ĐIÊN THẬT..

- Giờ đi đâu?

- Ra cầu LB đi anh?- Nó tuy mù thông tin nhưng cũng biết cầu LB lịch sử của đất nước, mà quận LB cách đây xa lắm.. Nhỏ này hâm chắc..

- Xa.. Đến đây làm gì?

- Anh cứ đi đi..- Nhỏ nói khẽ.. Nó im lặng bắt đầu đi.. Mưa cũng nặng hạt hơn.. Đầu và người nó ướt hết rồi, trên đường không có bóng người như của riêng hai đứa nó vậy.. Đi mãi cũng đến chân cầu thì mưa rào.. Mưa như trút nước.. Tiếng sấm và tiếng mưa rất ầm, hỏi nhỏ mà nó phải hét lên..

- Về được chưa..!!

- Không.. Lên trên cầu đi anh..!!

Nó chiều nhỏ tiếp, lên trên giữa cầu.. Thế nào mai cũng ôm cho xem.. Nay giờ mong mưa nhỏ mà giờ cứ như bão về ấy.. Gió mạnh, tạt nước mưa vào mắt cay xè, khiến nó cứ chui đầu mà đi.. Nhưng không lạnh, vì phía sau nhỏ vẫn đang ôm nó.. Rất chặt.. Lên giữa cầu thì nhỏ đòi xuống xe... Dựng xe ở gần thành cầu, nó cúi xuống nhìn từng dòng nước xiết phía dưới của con sông H.. Mặc kệ nhỏ muốn làm gì làm.. Hôm đấy có hai đứa điên hứng hàng mét khỏi nước lên người.. Một đứa thì nhảy lung tung múa may.. Giữa cầu.. Vì mưa nên đường vắng.. Một đứa thì đứng im ngắm đứa còn lại.. Từng giọt nước mưa rơi từ trên người nhỏ xuống, nhỏ hơi tái mặt, chắc lạnh.. Nhưng vẫn mỉm cười tươi nhìn nó với điệu múa may kì lạ.. Nhỏ cười đẹp lắm.. Nhỏ cười, nó cũng thấy vui kì lạ.. Mưa vẫn vậy gió vẫn vậy.. Ôn cứ ôn.. Nhưng giờ thì cả hai đứa cùng múa may như hai điên rồi..

Không hiểu sao hôm nay lại có hứng như vậy.. Đường như cơn mưa đã làm trôi đi thêm khoảng cách của hai đứa nó.. Lần đầu tiên nó cười tươi.. Thật tươi với nhỏ..Nó biết giờ

nó đã yêu nhở thật rồi.. À không giờ phải là em chứ.. Em như mang đến bên nó sự gần gũi nhất định ám áp lắm.. Lần đầu tiên cảm giác này dưới một cơn mưa.. Ly à.. Trời cũng sắp tạnh rồi đó.. Có lẽ anh phải bắt đầu thôi.

Chapter 54

Hai đứa im lặng đứng gần thành cầu.. Trời hết mưa, nhưng bóng tối bắt đầu xuống.. Em tiến đến gần ôm một bên tay nó nói khẽ..

- Mình về nha anh..- Nhìn người em ướt sạch, tóc em bết vì nước mưa dính hết vô mặt, em còn run run vì lạnh nữa.. Nó mở cổng xe, lấy chiếc áo gió choàng qua người em.. Tuy không đỡ được nhiều.. Nhưng cũng đủ để cho từng làn gió mạnh không làm em run lên từng chập nữa.. Em long lanh đôi mắt nhìn nó..

- Anh.. Quà anh muốn tặng em đây sao?- Lỡ nói rồi, thì thôi.. Cũng không sao, chỉ sợ em không lấy chứ..

- Ủ.. Thôi về, ướt hết rồi kia.

- Từ từ.. Đã hihi..- Em bỗng thả tay nó ra tiến gần đến thành cầu..

- Em với anh thi hét xem ai hét to hơn không hihi..?- Giúp đỡ thi thố là nó khoái lắm.. Nó không tin mình thua con gái.. Ở cầu còn chẳng có ai, không sợ ngại..

- Ủ em hét trước đi..

Nó nhìn em khom người xuống hai tay đặt tảng hai bên mép nhìn về phía xa xa..

- EM YÊU ANH!!!!- tiếng hét của em hòa vào làn gió mạnh thốc vào người nó.. Sững người, ngạc nhiên, pha chút bối rối.. Không ngờ điều này lại xảy ra nhanh vậy.. Đầu óc nó còn chưa kịp tiếp thu thông tin thì em lao vào ôm nó.. Em khóc..

- Em không biết.. Hức.. Anh có tình cảm với em không..hức nhưng bên anh em thấy hét cô đơn và thấy mình được che trù.. Hức huhu.. Em yêu anh nhiều lắm.. Minh ạ hức.. Em yêu anh.. Em yêu anh..hức..- Em nói từng lời trong tiếng nắc.. Nó vui sướng.. Cảm xúc dâng trào, nó quyết định vượt qua mọi rào cản để đến với em.. Nó sẽ sống vì tương lai cho em và nó.. Nó tin mình sẽ làm được.. Nó yêu em..

- Anh xin lỗi..- Thả em ra nó bước đến thành cầu.. Em như sợ điều gì đó xảy ra ôm nó dang sau lưng.. Khóc..

- Đừng khóc nữa.. Đến lượt anh hét rồi mà.. Em hét bé xíu..

- O.. Em còn hơi ngơ ngác.. Nó hít hơi thật sâu gào to nhất có thể..

- ANH CŨNG YÊU EM.. HÃY LÀM BẠN GÁI ANH NHÉ..!!- đáy màn tỏ tình của hai đứa đặc biệt cũng như một cặp đôi đặc biệt nhưng.. Chưa bao giờ nó cảm thấy hạnh phúc như thế này.. Chưa bao giờ.. Em nhìn nó ánh mắt ngạc nhiên cực độ.. Rồi chợt ôa khóc to hơn..

- Anh ơi.. Em hạnh phúc lắm.. Húc húc.. Em đồng ý.. Em yêu anh.. Húc..

- Ô hay thôi về.. Không khóc nữa nào.. - Nó gạt nước mắt trên khuôn mặt tựa thiên thần của em.. Trong mắt nó giờ em là người đẹp nhất.. Em chợt tiến gần hơn và hôn nó.. Tất cả xảy ra rất nhanh.. Nó chỉ biết đứng im và cảm nhận.. Nụ hôn đầu luôn ngọt ngào nhất tự nó thấy vậy.. Ôm em và đáp lại theo bản năng.. Nó yêu em..

- Hihi.. Vè nào anh..- Thả nó ra em ngồi lên xe như chưa có chuyện gì xảy ra vậy.. Nó ngồi lên cầm lái và phóng đi.. Lòng tràn đầy niềm vui.. Lúc đó chỉ muốn hét to với thế giới rằng " TÔI CÓ NGƯỜI YÊU RỒI.." Cảm xúc buồn từ lúc em và chị cùng rời xa trong một năm giờ được nó cất sâu và kĩ trong trái tim.. Nó quyết định giấu mảnh kí ức tội tệ đó lại.. Nó sẽ chỉ sống cho bây giờ vì nó đã có em.. Em ngồi sau ôm chặt lấy nó như mọi lần, nhưng giờ còn thấy vui hơn rất nhiều.. Hai đứa vẫn ướt sũng..

- Anh ơi.. Em thấy ấm áp lắm hihi.. Em yêu anh..- Em lại nói vậy.. Nó càng yêu em nhiều hơn..

- Anh cũng vậy..- Tính nó là thế, không biết thể hiện tình cảm một cách lăng mạn.. Chỉ biết lặng lẽ quan tâm, lặng lẽ yêu mà thôi.. Nhưng không có nghĩa là nó yêu ít vì đã yêu là không có khái niệm ít hay nhiều.. Đơn giản giờ nó yêu em và chỉ yêu em mà thôi.. Không ai cả, dù cuộc sống có thể nào, dù hoàn cảnh nó thế nào.. Nó tin mình cùng em sẽ vượt qua được hết.. Mong rằng em sẽ là người yêu cuối cùng của nó.. Một hồi nghĩ ngợi cũng về đến phòng.. Đến cửa thì trời đã tối sầm.. Trời bắt đầu hơi có mưa.. Em hôn nó một cái nữa rồi về cảm giác vẫn vậy, rất ngọt ngào.. Hơi chán xíu vì nó thích em ở lại hơn.. Nhưng giờ em là người yêu nó rồi có đi mất đâu mà sợ.. Hehe, mà cũng không ngờ được mọi việc vừa xảy ra.. Như là mơ vậy một giấc mơ có thật.. Nghĩ lại thì đây cũng là buổi hẹn hò đầu tiên giữa em và nó.. Cũng là ngày yêu đầu tiên.. Mà do em nói trước chứ.. Không thì chắc thằng như nó chả dám nói đâu.. Nhát lắm.. Ngứa ngáy khó chịu bởi mái tóc dài bị ngấm nước mưa.. Nó lấy cái chun buộc lên hở cái gáy cho mát công nhận tựi con gái có cái chiều này đã thật.. Vào soi gương thì nhìn cũng không đến nỗi tệ.. Ít ra cũng bình thường.. Khéo khi chị nhìn lại thấy khoái vì chị thích mấy thằng hàn xẻng để tóc giống nó mà.. Nhưng còn lâu nó mới để chị thấy trong bộ dạng này..

Đang loay hoay ngắm cái kiểu tóc buộc sau giống con gái trong WC.. Thì mất điện..

Tiếng sấm sét cứ.. Đùng đoàng liên tục... Nghe thêm tiếng ào ào như xối xả ngoài kia..

Lại mưa rồi, chán thế không biết.. Được hôm yêu đời có nhã hứng ngắm cái mệt =))..

Tính có điện rồi mới tắm, nó ngồi trên ghế cởi trần vì quần áo ướt nước mưa khó chịu..

Lạnh thế này không có nước nóng thì chịu, không tắm được.. Mà hôm nay mưa nhiều sét ghê quá, có khi lại đánh trúng vào bốt điện cũng nên..@@, phòng thì tối, điện không có..

Nó ngồi im một chỗ đợi điện.. Nghĩ về em.. Vui thiệt.. Nhưng thế này nó cũng hơi lo vì em đến với nó dễ dàng quá.. Không biết lâu bền được không đây.. Bỗng có điện thoại.. Từ "Em"..

- Alo..

- Alo, anh oi.. Đến nhà em đi anh..- Đầu dây bên kia giọng hơi run run.. Nó hốt hoảng..

- Em sao vậy..? Đợi anh chút anh đến ngay..!!- Bỗng một tia chớp lóe lên..

- Ruỳnh...!! Á...á...- Giọng em hét lên trong điện thoại.. Làm nó càng thêm lo lắng.. Đêm mưa gió mất điện thế này, em sợ là phải..

- Anh đến ngay đây..!

- Vâng..hức..- Nghe thấy em khóc.. Nó vội dập máy luôn.. Soi cái điện thoại mặc cái áo ướt vó.. Tìm được cái áo mưa giấy khoác vào.. Khóa cửa phòng dắt xe ra.. Đẹp đến nhà em.. Đúng là mưa to gió lớn chả có ai ngoài đường, đèn đường thì tối om.. Mò mẫm mãi đánh vật với gió và mưa nó cũng sang được nhà em.. Trong tình trạng, không còn gì để ướt.. Còn lạnh nữa chứ.. Đến cổng, nó tự động mở vô chả để ý nhiều... Cái quan trọng là em đang ở trong ngôi nhà to tướng mà tối om thế kia.. Chả thèm dựng xe đẹp, nó chạy vội vào gọi..

- Ly ơi..Ly..!!- Tiếng gió hú, mưa cộng sấm sét nhưng vẫn đủ cho nó nghe thấy tiếng nắc của em ở phía đối diện.. Soi mãi điện thoại không lên, chập xù nó rồi.. Nó cứ thế tiến thẳng, mà không để ý cách bố trí đồ đạc của nhà em.. Váp phải cái gì đó cứng cứng.. Ngã nhào ra đất đau ứa nước mắt.. Tối quá không có thấy gì.. Lồm cồm bò dậy..

- Anh oi..hức em nè..hức..-Ở phía trước, Em soi cái đèn pin vô mặt nó.. Đùa chứ.. Suốt nãy thì không soi =.=..

- Sao nãy giờ không soi.. Đợi anh ngã mới soi à?

- Hức.. Em sợ có ai đến..hức

- Thôi.. Không khóc nữa, đưa anh cái đèn.. Nhà có nến không?

- Có.. Ở bậc tam cấp đó anh..- Em nín nhưng còn nắc.. Khóc gì mà lúc nào cũng khóc được.. Hơi tí là khóc, chả giống lúc đầu trêu nó thì nó chỉ muốn khóc với em thôi =.=..

Mò mò soi ra cái cầu thang nhà em, nhìn thấy có cây nến dính vô cái đáy chén.. Bên cạnh còn có luôn cái bật lửa nữa chứ.. Tách hai cái, thì lên lửa thắp luôn.. Loại nến này to nên sáng dữ, nó đang đem ra thì..

- Rùynh..!!-Thiệt tình, sấm to dữ làm nó giật nảy người suýt rơi cái nến..

- Á...á..á....Liền sau đó em gào lên.. Nó giật mình đợt hai.. Rơi luôn nến.. ĐIÊN KHÔNG TẢ ĐƯỢC, LẠI LỌ MỌ THẮP LẠI. Mang ra để ngoài bàn nước nhà em.. Giờ mới thấy, em quấn cái chăn hở mỗi cái mặt.. Mắt thì ngắn nước run run.. Nhìn mà thương quá.. Nó tiến lại gần.. Nhưng chả dám ngồi cạnh, căn bản người ướt quá.. Đã kịp tăm đâu.. Tắt cái đèn pin đi.. Nó nhìn em hỏi..

- Gì mà khóc với hé tduced dǚ vậy chị hai..?

- Em.. Em, sợ sấm sét..

- Ở trong nhà, chứ ngoài trời đâu mà sợ..

- Nhưng tiếng to em sợ..

- Bộ.. Lúc nào có sấm sét cũng thế này à?

- Vâng.. Nhưng có điện đỡ hơn..

Nó chẳng nói gì, ngồi ngẫm nghĩ nể phục em sống một mình mấy năm liền.. Cô đơn lẻ loi, em còn yếu đuối hơn cái vẻ bè ngoài rất nhiều.. Người lúc trước trêu nó, cá tính phong cách như vậy.. Mạnh mẽ như vậy lại sợ sấm sét.. Càng nghĩ càng thương em hơn.. Thế nhưng, em bỗng thò đầu ra khỏi chăn chăm chú nhìn nó, mặt hiện vẻ tinh quái..

- Hihi.. Anh yêu, nhìn anh dễ thương quá à.. - Nó hơi ngạc nhiên, gì thế này.. Tự nhiên đổi giọng khen nó.. Khéo sợ quá khùng rồi cũng nên..

- Hở gì..?-Nó ngạc nhiên.

- Ai cột tóc cho đẹp vậy.. Xinh hơn em rồi đó nha..hihi.. - Ôi trời ơi, nhục ơi là nhục.. Quên mất vội sang nhà em không tháo.. Để em nhìn thấy bộ dạng kinh điển của nó.. Thảo nào phi xe sang, nước cứ hát vô gáy..=.=..

- À.. Ồ, nãy giờ đi về tóc ngứa không chịu được nên anh.. Cột lên ấy mà.. - Nó định đưa tay lên gỡ xuống, thì em thò tay ra khỏi chăn.. Xua liên tục..

- Để đây đi anh.. Đừng tháo.. Trông giống kiếm sĩ Nhật Bản lắm.. Đừng tháo anh..hihi- Đây còn thêm câu đó nữa thì ai lại không chử.. Nó vẫn đưa tay lên sau đầu gỡ gỡ.. Chun masát với tóc mãi không ra còn đau nữa chử.. Bỗng

- Tách..! Em đang cầm trên tay cái điện thoại to tướng..và mắt chụp ảnh hướng về phía nó @@.

Chapter 55

Bực ơi là bức, cứ đέ yên chả thèm gỡ nữa nó lao về phía em chộp lấy cái điện thoại. Thé nhưng, có mỗi một nút ở giữa. Nó cứ loay hoay bấm bấm vô cái nút mà không thấy cái hình lúc nãy đâu. Chỉ thấy màn hình đen xì. Em thì ngồi đây trùm chăn cười ngặt nghẽo..

- Hihi... Ngốc quá cơ, em tắt nguồn rồi.. Mà có bật lên anh cũng không tìm thấy hình đâu..hihi-Tức thiệt, biết thế không buộc tóc nữa cho xong T.T.. Đã thế phải cho em một bài học cũng được, nó trả em điện thoại.. Mặt lạnh quay lưng về phía em.. Soi cái đèn pin vô mặt từ dưới lên.. Đứng im im..
- O.. Kìa, anh ơi.. Anh giận à..- Em ngồi đưa tay ra kéo áo nó.. Nó vẫn im im..
- Anh ơi em xin lỗi mà... Đứng giận em.. Anh quay lại đi anh..- Em kéo áo nó mạnh hơn..
- Ly ơi..- Nó trầm trồ giọng xuống..
- O dạ..
- Hù..!!-Nó bất ngờ quay lại.. Trọn mắt lên.. Đúng lúc trời có chớp nữa chứ.. Tưởng được dọa em chết khiếp ai dè..
- Á...á....á..!!! Bịch...- Em hét àm lên rồi tự nhiên.. Cái chân ở đâu thò dưới lớp chăn tung lên đập thẳng vô bụng nó.. Mất đà nó ngã đập đầu vô cái ghế gỗ nhà em..
- Rầm.. Uí da..- Choáng váng vì đau.. Nó nằm yên một chỗ thở.. Em nhảy khỏi ghế hất chăn ra.. Chạy vào đỡ nó dậy..
- Huhu.. Húc, anh có sao không.. Húc..- Nản, lại khóc rồi..=.=..
- Không sao.. Nhìn mặt em buồn cười quá.. Haha..
- Cái đồ độc ác.. Ngã thế còn cười được dọa người ta.. Húc..- Em phụng phiếm đập vào vai nó..
- hehe.. Ai biểu chụp ảnh chi.. Đỡ anh dậy cái.. Đau quá..
- Xí, đồ lợi dụng..- Em ôm nó đỡ dậy..
- Sao người anh ướt vậy nè..?
- Thì nãy chưa kịp tắm.. Em gọi anh sang luôn mà.. Tự dung trời mưa..
- Cảm chết giờ.. Anh vô kia tắm đi..
- Thôi kì lăm..
- Lắm chuyện vào đi..!- Em trùng mắt..sợ hix..
- nhưng không có quần áo..

- Em còn bộ hôm nọ của anh đã trả đâu.. Đợi em lấy cho..- Em bước vô căn phòng gần đó.. May mà không đòi mới có đồ mà mặc.. Nó đợi em.. Ngồi xuống ghế nhìn khắp căn phòng khách rộng rãi dưới cái ánh đèn mờ ảo.. Xo qua cũng thấy căn phòng rất sang trọng.. Một chiếc đồng hồ gỗ cây to ở góc.. Gần một kệ để chiếc tivi to tướng.. Bộ bàn ghế nó đang ngồi thì chạm khắc rất đẹp.. Còn có một chiếc tủ kính bên trong chứa rất nhiều ảnh..nhưng nó không tiến lại gần để xem.. Không nên tò mò nhiều.. Lúc sau thì em ra.. Bên tay trái khoác bộ quần áo.. Bên tay phải.. Cầm một con...dao..=.=, ôi má ơi.. Em tiến lại gần nó giơ giơ lên.. Sợ quá đi mất..

- Ngồi im..!- Em bỗng nhiên nói to, làm nó chỉ biết ngồi im.. Tự nhiên vòng ra sau đầu nó lúi húi.. Thì nó thấy tóc mình được thả xuống.. Hóa ra em cắt dây chun, hú hồn..@@

- Hihi.. Dọa lại được anh ngốc rồi nhá.. Thôi tắm đi có nước nóng đầy anh..

- Ủ.. Nó vô phòng tắm, đúng là nhà có điều kiện, cái gì cũng đầy đủ..@@, xong bước ra nó vò tung cái đầu cho khô bót.. Bên ngoài trời vẫn ào ào.. Mà cũng muộn, giờ về sao được đây =.=, may mà từ nãy không có sấm to.. Chỉ âm i.. Không dám chừng em hét tiếp mát.. Ra phòng khách thì thấy em đang dùng que tắm nghịch nghịch ngọn đèn đang cháy.. Qua ánh sáng đó, con mắt em lung linh tuyệt đẹp nhìn nó tinh quái.. Rồi em nở nụ cười ngồi dậy kéo nó lại gần em.. Trùm chăn qua nó và em.. Hở mỗi cái đầu, rồi em tựa luôn vô người nó..

- Anh ơi..

- Gì?

- Em thấy ám áp lắm..hihi.

- Còn anh thì thấy nóng..

- Cái đồ vô duyên.. Không biết lanh man là gì cả..- Em phụng phiu càng nép sát vào người nó hơn..

- Anh thật tình cùng không biết lanh man là gì.. Nhưng ngoài kia trời mưa buồn, trong đây anh được ở cạnh người anh yêu.. Anh thấy mưa không còn buồn nữa.. Vì ở bên cạnh em.. Dù niềm vui hay nỗi buồn thì với anh nó vẫn là niềm hạnh phúc.. Đơn giản như vậy thôi em à..

- Hihi...đây là lanh man anh à.. Em yêu anh..- Em nhưрон người lên hôn nó.. Đáp lại một cách nồng nhiệt.. Nó ôm chặt em vào lòng.. Nó cảm nhận được tình yêu của em dành cho nó và mong em cũng vậy, thật sự nó chưa bao giờ tinh tế, hay tâm lí một chút nào.. Áy vậy mà nó có thể nói những lời nói như vậy với em Lạ thật.. Có thể nhờ em.. Nó đã thay đổi đôi chút.. Mở lòng mình hơn, thoát khỏi cái vỏ bọc thời cấp ba và quan trọng hơn..

Nó đã biết yêu.. Hai đứa rời nhau ra.. Em vẫn cười cười.. Ngồi im trong lòng nó.. Tuyệt nhiên.. Không nói gì với nhau cả.. Bỗng điện bùng sáng trưng.. Hên thật, có điện rồi..

- A hihi.. Có điện rồi anh ơi..

- Ủ..

Em tung chăn ra ngồi dậy, nó hơi ngạc nhiên xíu. Rồi em bước vô phòng lúc nãy. Sau đó, em cầm cái máy sấy tóc cầm điện. Kéo nó lại gần..

- Ngồi im nha anh hihi..

Em sấy tóc cho nó.. Xoa xoa đầu một cách nhẹ nhàng... Hơi nóng với bàn tay của em làm nó rùng mình.. Nhưng vui.. Cảm giác như em là vợ nó luôn vậy.. Her.. Nghĩ quá rồi..

- Anh này..

- Hả?

- Sao anh để tóc dài vậy?

- Anh để vì biết sau này người yêu anh sẽ sấy tóc cho anh như thế này...hêhê

- Góm.. Mọi hôm thì im im thấy ghét.. Giờ biết nịnh rồi đấy..hihi..-Em vờ đập nhẹ vô vai nó, cười nhẹ nhàng..

- Dùa thui.. Trước nay không đi cắt tóc bao giờ.. Nên nó dài..

- Đieu ghê.. Anh không cắt thì chắc phải dài hơn em rùi..

- Có lúc bố cắt cho nhưng lâu không về quê nên anh cứ để đấy..

- Hihi.. Để làm gì, hôm nào em đưa đi cắt nhá..

- Khỏi.. Sắp đông rồi để cho ấm luôn..

- Eo ơi.. Có em là anh đủ ấm rồi còn gì nữa..Hihi- Em hạ cái máy sấy xuống vòng tay ôm qua cổ nó.. Hôn vào má nó.. Hình như em khoái hôn hay sao ý =.=..

- Ủ.. Đủ rồi..- Nó quay lại ôm em và nói.. Cũng chả nhớ nói đủ là vì sao nữa...Nó còn đang mải tận hưởng cảm giác này mà.. Có em bên cạnh..

- Hihi.. À tối nay anh ngủ đây nhé..- Hơi ngạc nhiên xíu.. Em không sợ nó làm gì chắc..=.= cơ mà như em nói, nó đâu có gan làm chuyện gì.. Thảo nào rủ mà không sợ.. Nhìn ngoài trời mưa to qua lớp kính cửa nhà em.. Rồi tiếng rào rào.. Tiếng sấm âm i.. Lâu lâu có chớp nó cũng ngại về.. Phần nữa nó không muốn em ở một mình nữa khi nó có thể ở bên em.. Nhất là vào cái đêm mưa gió chết tiệt này..Nó gật đầu nhẹ..

- Ủ..

- Hihi.. Muộn rồi ngủ đi anh đi..- Em kéo kéo tay nó cười cười.. Quên mất từ nãy đến đây, không để ý giờ.. Nhìn chiếc đồng hồ ở cổ tay thì cũng gần 10 giờ rồi.. Nhanh thật, lôi cái điện thoại ra khỏi túi.. Đen xì màn hình chán quá.. Chập nước mưa chắc luôn.. Có khi hỏng rồi cũng nên..

- Ủa điện thoại anh sao thế..?

- Nãy qua nhà em dính mưa.. Hỗng rồi, khéo phải mua cái mới thui...- Mặt nó thảm thảm.. Cái này anh Cường cho chút tiền đâu mua, tuy không sài mấy nhưng mà lúc chán mang ra nghịch cũng vui.. Mong không cháy sim.. Trong đó tuy ít số nhưng toàn số quan trọng người ta tự lưu vô.. Nhất là của anh Cường và..Tâm, nghĩ đến nó lại sợ.. Sợ một lần nữa em suy sụp giống lúc nó đi.. Khi giờ nó đã có người yêu.. Nó không đợi được một năm, không đợi được để nhìn thấy em thay đổi.. Khốn nạn thật.. Nó phụ em.. Bản tính thẳng đòn ông trong nó khiến nó chọn người con gái yêu nó tốt với nó gần gũi với nó hơn ở thời điểm này.. Nôm na là cái lợi trước mắt.. Tính nó dễ như vậy nhưng một khi đã chọn thì sẽ không bao giờ làm điều có lỗi với em.. Người con gái đang ở ngay bên cạnh nhìn nó bằng con mắt chăm chú.. Đành tự ăn năn với chính mình vậy.. Mong Tâm hiểu và quên nó đi..

- Anh đang nhĩ gì vậy?

- À.. Ờ không có.. Đang nghĩ xem mua loại nào đều đều để nghe gọi ấy mà.. Em có biết không?

- Hihi.. Anh ngốc nhất thế giới này luôn..- Em ngồi dậy mở cái máy sấy lên.. Tháo tung cái điện thoại nó thành ba mảnh.. Dí vô xì xì cái thân điện thoại.. Nó chả hiểu gì cả.. Im lặng nhìn em bằng ánh mắt tò mò.. Lúc sau em không xì nữa, lắp lại rồi khởi động nguồn.. Đèn sáng.. Em chìa ra cho nó..

- Nè.. Bị dính nước thì làm cho hết nước là xong mà anh hihi..- Không ngờ cách làm này em cũng nghĩ ra.. Hay học lỏm ở đâu @@.. Nhưng không quan trọng.. Quan trọng là.. Em hồi sinh được cái điện thoại của nó là sướng rồi.. Cầm cái điện thoại nó.. Ôm em, thì thầm hai câu..

- Cảm ơn..

- Hihi.. Có gì đâu anh.. Đợi em chút xíu nha..- Em bước vô WC để nó tràm ngâm một chỗ nghĩ ngợi những điều vừa nãy.. Quả thật, trong người nó dần hình thành một nỗi bất an.. Không rõ là do đâu.. Mọi việc quá dễ dàng, có em.. Có công việc.. Được đi học.. Chắc không.. Cái sóng gió mang tên cuộc đời chưa xảy đến mà thôi.. Bước ra khỏi WC, em bảo nó nhanh còn đi ngủ.. Sài cái bàn chải mà có bôi kem săn mà em chỉ..thấy khó

chịu, nhà có cả tập dài không dùng cứ khoái dùng chung.. Có khi em lại thích tiết kiệm
cũng nên..=.=.. Xong bước vô cái phòng nãy vì em kéo vào.. Đây nó nằm xuống rồi tự
động rúc vào người nó ngủ..sau khi tắt đèn, giờ mới nhớ cái cổng nhà em chưa khóa rồi
cái xe đẹp nó ngoài sân.. Hơi lo nhưng mưa gió này ai thèm lấy.. Với lại nó không nỡ
đánh thức thiên thần này dậy khi thấy tiếng thở đều của em trong lòng ngực nó..chắc
nay em mệt vì đàm mưa cả chiều mà.. Nó cũng thấy hơi hoi nên ôm em rồi cùng chìm
vào giấc ngủ luôn.. Ngoài kia trời vẫn mưa.. HN thật khó hiểu =.= bởi cái thời tiết của nó.

Chapter 56

Nửa đêm nó thức dậy vì tiếng sấm to đùng đoàng.. Em bên cạnh ôm nó giật mình ú ó
miên man gì đó.. Nó vội chạy lại mở điện lên thì thấy em nhợt nhạt.. Sờ trán em thấy
nóng ran.. Khô thật, em sốt cao quá.. Nó rối trí không biết làm thế nào giờ.. Chắc do em
dầm mưa lúc chiều, mà cũng quái lạ đêm mới sốt.. Giờ không thể đưa em ra ngoài được
vì trời mưa gió càng khô hơn.. Em thì vẫn miên man gọi không trả lời.. Nó đành vô
phòng tắm lấy khăn mặt dấp nước đắp lên trán, rồi lấy cái khác lau mặt và cổ cho em, vì
thấy em toát mồ hôi nhiều.. Thương em mà nó chả biết gì cả.. Thật vô dụng.. Nó ngồi
nắm tay em cả đêm.. Đôi lúc chạy đi thay khăn, chỉ mong em giảm sốt.. Mắt em vẫn
nhắm nghiền.. Nó thấy mình bất lực.. Phải chi hiểu biết hơn thì tốt quá.. Cái cách làm này
nó cũng thấy trên tivi thôi chứ, biết gì đâu.. Đêm đó nó thức trắng trông em.. Đôi khi em
vẫn giật mình vì sấm.. Nhưng áp tay em vào má nó thì thấy em thoi và nhoẻn cười trên
đôi môi căng mọng nhưng nhợt nhạt.. Kiểu giả vờ ý.. Gần sáng thì trán em bớt nóng.. Nó
phản vì mệt, phản vì buồn ngủ, nên gục luôn bên giường em, ngủ quên lun.. Không trèo
lại lên giường nữa..

- Anh..anh dậy đi... Tiếng em lay lay gọi nó cộng thêm những tia sáng chiếu vào mắt làm nó tỉnh.. Nó chồm dậy.. Ngồi lên giường sờ vào trán em..
- Đỡ sốt chưa vậy nè..?- thấy cũng không nóng mấy, ơn trời.. Em cười típ mắt kéo nó lại ôm..
- hihi.. Em đỡ rồi mà, ôm xoàng thôi..- Siêu thật, chả thuốc thang gì cũng khỏi được =.=..
- Dở hơi chưa.. Tự nhiên đòi đi tắm mưa chi.. Đêm qua làm anh lo..- Nó véo vô cái mũi con con của em.
- Em thích mà.. Không ôm thì sao biết hôm qua có người chăm tui cả đêm chứ..hihi
- Ồ.. Thôi dậy, anh còn đi học nữa.
- Không.. Anh nghỉ đi, ở nhà với em..- Em bám tay nó.. Mặt xụ xuồng..
- nghỉ làm gì?
- Em còn sốt nè..- Em lấy tay nó sờ lên trán..
- Bị ám đầu thôi.. Hết sốt rồi mà..

- Hứ cái đồ.. Vô duyên, đây anh đi luôn đi..- Em quay mặt lại.. Lúc chưa yêu thì không biết.. Lúc yêu rồi mới biết cô nàng này trẻ con kinh khủng khiếp luôn.. Mà cũng lạ, nhiều lúc nó cũng không hiểu nổi đâu mới là tính cách thật của em nũa.

- Thôi.. Ở thì ở..- Nó gọi điện cho thằng Tuấn nhờ điểm danh giùm.. Em quay lại mắt cười cười @@@.

- Em biết ngay mà.. Yêu anh nhất luôn, hihi..

- Ơ..?- Em ngồi lên gần và hôn nó.. Toàn bị cưỡng thế này tròi.. Nhưng mấy vụ này thì càng khoái..=))

- Đánh răng chưa?

- Hihi.. Chưa?

- Thảo nào..

- Thảo nào cái gì.. Đồ vô duyên kia, anh cũng thế lại còn..

Nó kê em vào VSCN, rồi đến lượt em đi vô mà cứ lườm lườm.. Có thể mà cũng giận..=-, Bước ra khỏi phòng, em véo nó một cái đau chảy nước mắt..

- Đi ăn sáng..

- Ủ..đi

Ra sân thì ơn trời, cái xe đẹp vẫn còn, Nó dựng lên..

- Em sang phòng anh trước đi.. Anh mang xe đẹp sang sau..

- Vâng..

Em leo lên xe máy phóng đi.. Nó lóc cóc cái xe đẹp theo sau.. Từng luồng gió mát lạnh thốc vào nó.. Tiếng cây xào xác cộng thêm từng hàng quán nghi ngút khói bồi đồ ăn họ làm.. Tạo nên cái không khí buổi sớm của HN.. Tháng nữa thôi đông về, cái thời tiết nó thích nhất.. Nhưng năm nay sẽ không lạnh như mọi năm nữa.. Vì năm nay, nó có em..

Đến phòng thì thấy em ngồi ngoài cửa, chạy vào thay quần áo rồi leo lên xe của em đèo em.. Quen rồi cũng chẳng ngại nữa, ngồi đằng vẵn cái màn ôm chặt chả giống ai.. Em hát nhỏ nhở cái bài gì đó không rõ.. Chỉ biết là rất hay thôi.. Sáng nay ăn sang, em muốn ăn phở.. Xong, lại đòi đi ăn bánh rán.. Em chỉ đường nó thấy sơ luôn, hầu như chỗ nào có món gì ăn vặt em đều biết hết áy..=-.. Đúng là con gái mà, cái bánh rán vừa hết thì em đầy đầy người nó..

- Anh vào chợ đi anh..- Không biết lại tính làm gì nữa đây, mong em không mua đồ ăn nữa.. Mà còn bụng đói ăn cũng tài.. Đến đâu chợ đổi diện XG, em bảo nó đợi rồi đi vào..

Ngồi lâm nhẩm.. Mắt toi hai ngày lương rồi.. Her, nhưng thôi kệ mấy khi.. Trước em đến với nó thì cũng có đέ ý gì nhiều đâu.. Đợi mãi không thấy em ra.. Thiếu điều đi hết chợ quá.. Mua cái gì mà lâu dũ vậy, Ờ mà gái HN.. Mua còn chọn lựa, mặc cả chán chê.. thật sự thì yêu nó mới biết em có tiểu thư gì mấy đâu..đảm phết chứ chả đùa.. Toàn do cái tính nhìn mặt mà bắt hình dong của nó thôi..

Ngồi thêm tiếng nữa =.= Hít đủ mùi gà vịt rồi rau dưa.. Em vẫn chưa ra.. Lúc ấy thì chưa có bài hát này.. Nhưng nó chỉ muốn đắm vô mặt ông nào sáng tác cái bài " Đợi chờ là hạnh phúc ".. Đinh chính lại nhé.. Ai thì ai, với nó ngồi đợi em giữa chợ như thằng thôn quê này thì chả hạnh phúc tẹo nào.. Lúc sau thì em cũng ra, tay xách theo hai bọc gì то thấy ón.. Lại làm chân khuân vác rồi hix..=.=..

- Hihi.. Anh ơi cầm giùm em với, nặng quá..- Em cười tươi khi thấy nó.. Đến chỗ cầm hộ em hai cái bọc mà mắt đà suýt rơi vì nặng..
- Mua cái gì mà nặng thế không biết.. Bộ mỗi hàng mua một thứ hả chị hai?
- Không.. Em mua hoa quả, người ta đóng với lại em còn chọn nên hơi lâu hihi..
- Hơi gì.. Hơn tiếng rồi đây.. Quả nào chả như nhau.. Còn chọn nữa, lăm chuyện..- Nó lâu bàu..
- Anh thì biết cái gì.. Thui về anh..hihi.

Đèo em về phòng nó thì em bỏ một đống quả tùm lum hết cả ra..

- Bộ, bỏ quên bọc nào à?
- Hihi.. Không, anh thích ăn quả gì để em got..
- Tốt dũ..- Nó nhìn quanh chả có thứ quả nó thích.. Cam, dưa lê, nhãn.. Em ăn hết đống này cũng tài..
- Anh có thích mấy cái này đâu.
- Ủa sao vậy anh?- em tròn xoe mắt nhìn nó.
- Ờ thì anh thích ăn táo chứ ở đây không có.
- Thế mà không nói em hix..- Em nhăn nhăn.
- Ai biết được em mua.

Nhin cái mặt em buồn buồn nó lại chạnh lòng.. Em có ý tốt vậy mà..

- Nhưng thôi ăn cũng được mà.. Hehe.
- Xì biết ngay..hihi

Em ngồi got, bóc nó ngồi nhai..sướng. Gần đến bữa trưa rồi.. Thôi thì ăn quả trừ cám cũng chẳng sao..

- Sao anh thích ăn táo?- Em chọc chọc con dao vô tay nó.. =.= nhưng mà nhẹ thôi.

- Ngon thì thích chứ sao.

- Hihi.. Em không tin, người yêu em lại thích một thứ chỉ vì lý do đơn giản vậy..- Nó hơi ngạc nhiên nhìn em.. Từ lúc nào em lại hiểu rõ nó như vậy.. Cũng có thể em tự đặt mình vào vị trí đó chẳng? Ừ thì hơi sĩ diện nhưng đầu tiên nó còn ghét em mãi chứ đâu có yêu em như bây giờ đâu.. Nhớ đến nó lại buồn.. Ôm em vào lòng.. Em có vẻ hơi lạ.. Chắc tại khuôn mặt của nó, người lạ thì sẽ không bao giờ nhận ra nhưng với người quen thì nó lại không che giấu nổi cảm xúc của mình qua gương mặt.. Đôi khi nó không hiểu chính nó.. Cũng có thể, nó là đứa đa nhân cách cũng nên =.=..

- Anh ơi.. Anh sao vậy? Sao tự dung lại...

- Ôm chút có sao? Em suốt ngày ôm anh đó thôi.. Em nói đúng đây.

- Thì không sao nhưng nói đúng gì cơ ạ?- Em ngạc.. Vừa nói khỏi mồm đã quên rồi..

- Đúng.. Anh không bao giờ thích một thứ đơn giản như vậy.

- Vậy tại sao anh thích nó?

- Vì nó là một thứ quả mang sự liên kết giữa anh và chị..- Nó buồn.. Nó yêu đuổi mỗi khi nhớ đến chị..

- Chị nào.. Nói mau..!- Em bỗng lườm lườm, giơ con dao lên =.=..

- Chị mất rồi.. Một trong những người anh yêu thương nhất.. Để dịp khác anh kể cho nhé..- Nó là như vậy, không bao giờ muốn khơi lại những kí ức cũ dù người đối diện có tò mò.. Vì ngoài những kí ức đẹp về gia đình ra.. Thị kí ức về chị, về em, cô bạn gái đầu đời của nó.. Điều là những vết dao cưa thẳng vô trái tim nó.. Rỉ máu từng ngày chị mất, rỉ máu từng ngày em chuyển đi.. Nực cười cái cuộc đời này.. Có lẽ giờ đây, em. người đang bên cạnh nó bây giờ , là những gì cuộc sống muốn bù đắp lại cho nó, đối với nó như thế thì chưa đủ.. Nó vẫn "lõi" Vì mất đến tận hai người con gái cơ mà.. Mong rằng cuộc sống hiện tại sẽ yên bình mãi như này coi như sòng phẳng đi.. Thế nhưng sẽ chẳng có ai cầu gì được nấy đâu.. Trước một cơn bão thì thường là những chuỗi ngày yên bình mà..

Em hạ con dao xuống, nép vào người nó nói nhỏ nhở..

- Em xin lỗi.. Em không biết..

- Ủ..- Có lẽ em biết nó buồn, dường như, tình yêu này cần hai đứa hiểu nhau.. Và em đã làm tốt công việc đó, còn nó thì chỉ mới bắt đầu thôi.. Nó vẫn còn run sợ trước thế giới của em, không tài nào mà hạ quyết tâm được dù trong tim có tự nhủ rằng.. Em đến với nó đâu để vì thứ gì đâu.. Nhưng nó sợ một ngày nào đó em sẽ rời xa nó.. Phát hiện đây chỉ là một màn kịch và nó là một thằng hề.. Liệu rằng nó có chịu nổi không nỗi.. Cơ mà nếu đây là một vở kịch nó quyết định diễn đến cùng.. Vì nó đã yêu em. Lúc sau rời nó ra, em dọn dẹp.. Không gian của căn phòng là im lặng.. Em đi về không nói một lời nào.. Cũng không hiểu tại sao.. Buồn thì làm sao mà lây được nỗi?

Nó cũng kệ chứ cũng không có hỏi xem tại sao.. Căn bản tính nó vậy.. Nằm xuống giường nó ngủ luôn để chiều sang quán.

Chapter 57

Thức dậy hơi oái chút vì nằm vẹo người.. Nó lồm cồm ngồi dậy ngáp cái xong vô VSCN.. Đến giờ làm, vác con xe cào cào huyền thoại chạy sang quán.. Chiều nay tuyệt thật, trời mát mẻ.. Gió dịu nhẹ mang theo mùi hương của những cánh hoa sữa rơi trên via hè dọc con đường chõ nó ở.. Đôi khi hướng ánh mắt trên con đường nhựa nhìn dòng người với những chiếc xe gắn máy, ôtô nó lại thêm được một chút gì của HN vào nó.. Cái đó hình như là sự vội vã thì phải.. Đạp xe đến quán làm với cây đàn trên lưng.. Chào anh Vinh rồi nó mới vào.. Nó cứ thế mải mê làm việc theo một cách riêng của nó.. Lâm lì khi bê nước đến bàn khách nhưng luôn có một nụ cười kèm theo câu chúc ngon miệng khi đặt đồ xuống bàn.. Khách trong quán không đông lắm.. Thời gian này khu nó rất vắng khách bên ngoài kia nhiều thôi.. duy chỉ có một số vị khách mà nó biết vì họ thường lui tới mỗi chiều riết rồi cũng quen.. Những vị khách này giúp khu nó tránh việc không có người nào.. Ví dụ như con nhỏ vừa bước vào.. P.Anh, một mình, không có em và nhỏ Chi.. Trước nay nó chả để ý gì đến nhỏ giờ có em thì việc đó càng thấy rõ hơn.. Khoảng cách nó và nhỏ càng lớn khi nhỏ còn là bạn của em nữa chứ.. Nếu không cẩn thận vì nó mà hai người này bất bình thì tiêu.. Bản tính nó vậy mà, quan tâm thì vẫn quan tâm nhưng chẳng vì lý do là thích hay không thích.. Điều này rất dễ gây hiểu lầm cho em khi mà nó vẫn nhìn thấy nhỏ mặc đồ ngắn trong cái thời tiết này.. và tính nhắc nhớ nhỏ.. Ý nghĩa vừa rồi ngăn nó lại..

- Dạ chị dùng gì ạ?

- Đàn..

- Dạ?

- Lên đàn đi.. Muốn nghe..- Nhỏ hướng đôi mắt long lanh đầy ma mị nhìn vào mắt nó.. Mái tóc bạch kim bay bay về một phía (khu nó ngoài trời mà, nhỏ còn ngồi ở cái bàn trung tâm nữa) do con gió tinh nghịch của thu.. Nó sững người vì sắc đẹp của nhỏ.. Ngẩn ngơ.. Chợt hình ảnh em trong mưa hiện ra.. Nó tỉnh lại.. May chứ cái phần con trai trong nó chắc chả đủ sức đánh gục được vẻ cuốn hút đầy ma lực này nhưng.. Người yêu nó là Ly cơ mà.. Em là đẹp nhất..

- Ủ..- Nó quay đi.. Kệ nhỏ.. Cũng chả quan tâm đến việc phải lịch sự với khách hàng nữa..

- Nay..- Nhỏ gọi bằng cái giọng trong trẻo pha chút bối rối..

- Sao?

- Anh.. Anh có thể đàm bài nào buồn.. Được không?- Giọng nhỏ lúng túng mất đi cái vẻ
băng giá thường ngự trị.. Nó hơi ngạc nhiên..

- Được.. Nhưng sao muộn nghe?

- Thích.. Thu i lên đi..- Ánh mắt nhỏ buồn lắm.. Giờ thì không còn che giấu gì nữa..
Không còn tảng băng chấn ngang nữa.. Nó thấy nhỏ đang buồn.. Như đang tiếc nuối điều
gì đó.. Đi lên quầy mở cái bao nháy cây đàm ra nó chơi bản path of the wind.. Vẫn đoạn
nhạc nó thích nhất.. Đoạn nhạc ngắn mang theo nỗi buồn tự nó cảm nhận được điều xa
vời tiếc nuối khi chơi.. Có lẽ bản nhạc này hợp với nhỏ lúc này.. Ít ra là nó nghĩ vậy..
Nhưng bản nhạc này hợp thì hợp, nhưng không giúp nhỏ với buồn được.. Vì đây là một
bản nhạc buồn mà.. Thực hiện đúng yêu cầu của nhỏ xong nó nhìn nhỏ.. Nhỏ đang cúi cúi
với chiếc điện thoại trên bàn.. Khéo từ nãy chả nghe thấy nó đàm cung nê.. Chắc.. phí
quá.. Sau khi bước xuống.. Nó trở về với công việc.. hăng say hơn vì khách bắt đầu vô
nhiều hơn mà toàn đôi nữa.. Tất nhiên nhỏ P.Anh vẫn là tâm điểm của mọi người vì bộ
tóc lạ lùng với vẻ xinh đẹp kiêu kì.. Cộng thêm đang mặc đồ ngắn nữa thì bảo sao..=.=..
Mùa này trời có vẻ tối nhanh hơn chút, nó tiếp nốt bàn cuối.. Tính xin chị về thì thấy nhỏ
P.Anh ôm hai bên vai trán xoa xoa.. Biết ngay, trời trở gió mà ăn mặc thế này kiểu gì chả
lạnh.. Định kệ mà đầu óc như nào lại vô kho lấy cái áo khoác mỏng của nó ra đưa nhỏ..
Vừa giặt xong lên cũng tự tin chút hehe..

- Nè.. lạnh hả..?

- Không..- Giọng thì hơi run... Tay vẫn xoa liên hồi, còn giấu nữa..

- Không mà run hả.. Lấy cái này mặc đỡ nè..- Nó chia cái áo khoác ra cho nhỏ.. Nhỏ
không cầm mà nhìn nó với anh mắt mờ to ngạc nhiên.. Tự thấy mình hâm đi lo chuyện
bao đồng hazzj.. Kiểu này em mà biết có ghen không ta? Mà con nhỏ kia nữa.. Chia mãi
không cầm, làm nó ngại ngại..

- À.. Ờ.. Chắc không cần, thôi về đây..

- Cần..!- Nhỏ Bỗng giật chiếc áo từ cái tay đang thu lại của nó..

- Ơ..

- H..cảm ơn..- Nhỏ cười với nó một cái rồi đứng dậy tính tiền ,khoác áo ra về.. Để nó đơ
ra vì lần đầu tiên nhỏ cười với nó.. Lạ thật.. "Băng ơi trời nắng kia..". Ơ cơ mà nó có em
rồi..không được nghĩ nữa.. Đi vào gấp chị, tính xin về thì bỗng chị lườm lườm nó.

- Nhóc đi với chị ra đây đã.

Nó ngạc nhiên, sao tự dung chị tò tháy độ với nó như vậy hix.. Nó có bô bê công việc gì đâu =.=..

- Ô dạ..?

- Đi ăn với chị.

Thì ra nay có hứng rủ nó đi ăn.. Thế mà cứ tưởng giận gì nó.. Cơ mà rủ đi ăn nhưng chị mang cái mặt này thì ai dám.. Với lại có khi em đến phòng nó thì sao..

- Thôi.. Em không đi đâu.. Em về nha..

- Nhóc có đi không thì bảo.. Chị có chuyện muốn nói..- Hơi tò mò chút, vì cái chuyện muốn nói của chị nhưng vì ngại nó vẫn lắc đầu..

- Thì chị nói đi.. Đây đâu có ai..- Ngoanh đi ngoanh lại, khu nó vắng không à.. Tôi rồi có lẽ khách người ta cần một bữa cơm hơn là một thứ giải khát..

- Không nói nhùn.. Thế giờ nhóc có đi không hay để chị bảo anh Vinh khóa xe đây..?- Chị chống nạnh nheo mắt lườm nó ghê hơn.. Lúc quen chị tới giờ đầu tiên nó thấy chị dữ thế này.. Lại còn ngang ngược nữa..hix, biết thế hôm nay bảo ôm ở nhà cho xong..=.=..

- Thôi mà chị..- Nó có, vì sợ em đến mà không có khóa lại ở ngoài chờ.. Thời tiết lạnh, cái phong cách của em thì.. Khỏi nói, không có tình mặc hở nhưng cái bộ quần áo rách tùm lum.. Mặc dù nó đã góp ý.. Được vài hôm đâu lại vào đấy..@@

- Anh vi..nh...!!! Ủ..ú..m- Chị bỗng gào lên thật.. Tưởng chị nói chơi, ai dè.. Nó đành bịp miệng chị lại...

- Được rồi, được rồi.. Em đi, ăn xong về luôn nhá.. Em có việc..- Nói thế vì muốn về sớm, nó chưa muốn chị biết về tình cảm của nó với em..

- Hứ..

Chị quay ra, nó bước theo.. Hơi lạnh chút vì mặc mỗi cái áo somi.. Chị đòi đi xe chị và bắt nó đèo.. Trên cái con đường HN vào tối này, nghiêm nhiên những chiếc đèn đường vàng vẫn hoạt động hết công suất cộng thêm những chiếc đèn của xe cộ.. Giờ thật sự trước mắt nó HN chỉ còn hai màu, đen và vàng.. Từng luồng gió lạnh thốc vô người nó.. Mỗi lần như vậy là nó lại gồng mình lên chịu.. Nó không muốn run vì chị đèo sau sẽ biết.. Sĩ diện mà..người nó bé đến giờ chịu lạnh kém nhưng thời tiết thế thì phải chịu thôi.. Hôm nay chị không bám không ôm nó, đơn giản ngả cả người vào lưng nó luôn, như mệt lắm áy.. Hơi ngạc nhiên nhưng vì đó là chị của nó nên cũng không suy nghĩ nhiều, với lại tính chị hồn nhiên chắc cũng không để ý.. Nó cứ thế đèo chị qua những con phố quanh đây mà nó biết, bằng một tốc độ chậm nhất.. Cũng không hỏi chị muốn ăn gì

mà đòi.. Chỉ biết chị im lặng, nó cũng im lặng.. Kì lạ.. Chị của nó hôm nay rất khác, nó không hiểu sao lại vậy.. Có lẽ chị đang buồn chuyện gì đó và cần có người chia sẻ chứ không phải đói.. Nhưng sao lại là nó nhỉ.. Thấy chị buồn nó cũng không vui vẻ gì.. Trong đầu hiện hữu một suy nghĩ mơ hồ.. Bỗng nó thấy lung mờ hết nặng, chị không tựa nữa..

- Nhóc vào kia đi... Chị chỉ vào một quán nước kiểu teen.. Dành cho tụi học sinh thì phải..

- Tưởng muốn ăn mà..?

- Chị hết rồi.. Giờ muốn uống cơ..- Chị hâm quá, quán nhà thì không uống lại kêu đến đây.. Nhưng vì thấy chị trầm trồ nên nó cũng chẳng nói gì nữa.. dựng xe rồi cùng chị bước vào.. Chị thì uống cái sinh tố quả gì nó không nhớ.. Còn nó thì đành gọi cái nước tên pét-si đen đen mà toàn bọt khi rót ý.. Trước nay chẳng bao giờ uống loại này khi rót tưởng phản ứng hóa học vì thấy nó xì bọt tùm lum à..=.=..

- Nhóc ơi..-chị khuấy khuấy cái ống hút gọi nó..

- Dạ..?- Nó ngạc nhiên nhìn vì nãy giờ mãi nghịch đống bọt trong cốc, mà cái bọn kia cho vô rõ nhiều đá, trời thì lạnh.. Thiếu điều muốn khách hàng viêm họng hết quá..

- Nhóc đang quen bé Ly à..?

- Quen lâu rồi mà chị..

- Không, ý chị là.. Nhóc đang yêu bé Ly?...- Nó ngạc nhiên nhìn chị hóa ra chị muốn nói chuyện này, mặt chị đang ửng hồng.. Sao chị biết nhỉ..hajz..

- Bé Ly nói chị đó..

- Vâng..

- Nhóc yêu bé Ly thật hôn?

- Thật..

- Nhóc yêu bé Ly nhiều hôn?

- Em không chắc chắn..

- Sao lại không chắc chắn..?

- Em không biết tại sao Ly yêu em nữa.. Vì vậy em không chắc chắn, em sợ một ngày hai đứa có thể làm tổn thương nhau.. Vì chúng em khác nhau hoàn toàn về mọi thứ..- Nó nói hết những điều nó sợ trong mấy ngày nay với chị.. Dường như chị đang rất nghiêm túc không như mọi hôm.. Có thể người cần chia sẻ là nó chứ không phải chị.. Nó thấy voi bót chút nỗi lo khi được nói ra.. Giờ đây chị là người lắng nghe..

- Nhóc đừng lo.. Chị hiểu nhóc nghĩ gì, chị tin chắc bé Ly không vậy với nhóc đâu.. Chỉ có điều là nhóc có như vậy hay không thôi..

- Tại sao?

- Vì chị biết bé Ly cũng yêu nhóc thật lòng mà.. Hihi- Chị cười, nhưng không tươi..
Gương lầm nó không hiểu.. Chị đang làm sao nãa?

Chapter 58

- Chị đang buồn à..?- nó hỏi chị, chị nhìn nó mắt rưng rưng.. Nó hốt hoảng..
- Ô kia.. Sao tự nhiên lại khóc? Buồn gì nói em biết đi..
- Không.. Chị buồn gì đâu.. Tự nhiên chị thấy cay mắt quá, có cái gì bay vô á...- Chị nói dối rất tệ vì khuôn mặt đỏ hồng lên.. Nó buồn, không phải vì chị giàu nó mà buồn vì chị đang khóc mà nó không làm gì được.. Chị dụi dụi mắt.. Nở nụ cười như mèo..
- Hi.. Thôi nhóc oi về đi..

Nó im lặng ngồi dậy thanh toán.. Không gặng hỏi chị vì tính nó là vậy.. Không quá tò mò khi đối phương đã muôn giấu.. Dắt xe ra ngoài.. Chị trèo lên xe.. Nó đèo, cái sự chán nản xen lẫn buồn chán, chiếm hữu nó khi thấy chị như vậy.. Nó suy nghĩ tìm một lý do thích đáng.. Điều đó khiến cho con đường về quán như ngắn hơn.. Từng làn gió càng lúc mạnh hơn.. Nó không kiềm chế nữa, nó run.. Bỗng chị đẩy ngón tay vào lưng nó di chuyển linh tinh như viết một điều gì đó..

- Nhóc..
- Oi..
- Nhóc có người yêu rồi..
- Ủ..
- Nhóc có người yêu rồi..-Chị lặp lại khùng thật và nó cũng như vậy..
- Ủ..
- Là bé Ly.. Chị buồn..- Cuối cùng chị cũng để lộ ra cảm xúc thực sự của mình nhưng nó không hiểu chị buồn gì về chuyện này..
- Sao buồn?
- Vì người yêu em chị là một tên ngốc..- Hóa ra là vậy, tưởng gì.. Chị lo cho em vì tính cách của nó..@@
- Ủ.. Em sẽ cố thông minh hơn..- Nó nói, cuộc nói chuyện này thật kì lạ.. Chị bỗng tựa hẳn vào người nó.. Giọng nghẹn nghẹn..
- Đồ..ngốc.. Nhóc là một tên ngốc..
- Ủ..

Nó vẫn đèo chị trên con đường lạnh lẽo của HN vắng người.. Cảm xúc của nó khó hiểu và có phần bối rối trước những hành động và cảm xúc của chị.. Có thể nó ngốc thật.. Nó chẳng bao giờ hiểu hết được những người con gái xung quanh nó..

Đến quán chị không nói gì quay lưng đi vô, nó nghe tiếng thút thít cùng những bước chân vội vã của chị chạy vào bên trong.. Lắc đầu chán nản.. Nó lấy xe đi về.. Cảm xúc của nó giờ rất tệ.. Nó như một cỗ máy được lập trình để về phòng vậy.. Đến gần cửa nó đã thấy hình bóng cao cao quen thuộc của em ở đó ngồi bệt xuống.. Mái tóc ngắn phất phơ.. Người thì run lên từng chập mỗi khi có một cơn gió đi qua.. Nó giật mình vội quăng xe đạp chạy lại phía em.. Cởi luôn cái áo với một đóng khuy, quàng luôn qua người em.. Em tỏ thái độ rất lạnh lùng.. Nhưng cũng để im.. Nó thấy lạnh khủng khiếp vì nó đang cởi trần, mở cửa phòng xong chạy lại nhặt cái xe vô.. Em thì đang ngồi trên giường.. Nó đóng cửa lại mà run run.. Nhìn em.. Không gian im lìm chỉ có tiếng gió phía bên ngoài.. Nó cũng để im vậy không nói năng gì cũng chẳng kiềm cái áo mặc nữa .. Chỉ nhìn và nhìn.. Em bỗng bật khóc nức nở.. Nó vội chạy lại thì..

- Tránh ra..!!- em hét lên, ánh mắt đỏ hoe nhìn nó giận dữ.. Nó sững người..
- Anh đi..đâu mà giờ mới về..!! Anh đi đâu mà để tôi..đợi hai tiếng đồng hồ mới về hả?!!!..- Giọng em uất ức, nó thấy thương em rất nhiều.. Đợi nó lâu trong cái thời tiết này ở ngoài trời, tự giận chính mình.. Nó lúng túng..
- Anh xin lỗi.. Anh.. Anh đi với chị..

Em cười nhạt.. Ánh mắt sắc lạnh nhìn nó..

- Với chị... Anh thì nhiều chị lắm nhỉ? Chị nào mà đi cùng nhau đến giờ này mới về..!!- Em lại hét lên.
- Chị..chị Huyền.. Anh xin lỗi..
- Thật không?
- Thật mà.

Em có vẻ nguôi nguôi khi biết... Phù, không lườm nó nữa.. Phải chơi đòn quyết định thôi..

- Anh xin lỗi vì để em đợi mà.. Chị buồn nên anh an ủi nhưng không biết chị sao lại buồn..- Nó tiến lại ôm em..
- Em biết rùi.. Em tưởng anh đi với ai.. Em sợ anh đi với người con gái nào khác..húc húc.. Em sợ lắm..húc- Nó quấn lòng khi em thút thít kèm theo những giọt nước mắt chảy vào người nó.. Nó vẫn đang cởi trần, giọt nước mắt ấm nóng..
- Anh xin lỗi anh biết rồi.. Đừng khóc nữa mà..- Nó ôm em chặt hơn..
- Lúc trưa em nghe..húc, anh nói về chị...húc, trông anh rất buồn..húc, em thấy mình.. Không quan trọng bằng chị ấy...húc em rất buồn..húc.. Suốt đoạn đường về, em suy nghĩ

rất nhiều..hức.. Em buồn lắm.. Em chỉ muốn làm người.. Quan trọng nhất của anh thôi..hức-Thì ra là vậy.. Nó là thằng có tính cách nhạt nhẽo lên không hiểu được nỗi lòng em.. Nó đã quá thiên về quá khứ khi mà hiện tại và có thể là tương lai của nó đang bên cạnh đây.. Nghe em thốn thúc mà nó càng yêu em hơn rất nhiều..

- Anh yêu em.. Anh xin lỗi, anh sẽ sửa.. Đừng buồn nữa nha..

Em im lặng gật đầu rồi nhuộn người lên hôn nó.. Nụ hôn ngọt ngào say đắm trong hạnh phúc của nó và em.. Một lúc lâu, em rời nó ra thủ thỉ..

- Anh ơi..

- Gì?

- Anh biết tại sao tim lại được gọi là trái tim không?

- Không..

- Vì nó nằm phần ngực bên trái..hihi anh ngốc..

- Ủ..

- Anh biết trái tim anh ở đâu không?

Nó sờ bên ngực mình thấy đập đập rồi chỉ cho em..

- Đây nè..

Em cúi xuống cắn mạnh vào chỗ nó vừa chỉ.. Nó đau chảy nước mắt nhưng biết em làm thế là có lý do nên nó vẫn ôm em không kêu ca gì cả. Trên ngực nó giờ là vệt răng đều như bắp của em..

- Hihi.. Anh đau không?

- Có..

- Anh biết tại sao em làm vậy không?

- Không..

- Em vừa đánh dấu vào trái tim anh đấy.. Nếu không có chuyện gì xảy ra thì anh không được cho bất kì đứa con gái nào chạm đến nó nha anh.. Nó chỉ là của em thôi đó..hihi

- Ủ anh hứa..-Không ngờ em ngây thơ như vậy.. Từng lời em nói làm nó rất vui nhưng lo sợ, sợ cái "chuyện gì" của em sẽ xảy đến thật.. Nó luôn bắt an kể từ khi yêu em đến giờ.. Liệu rằng một thằng dễ rung động như nó có thể không làm tổn thương em hay không.. Nó không chắc được.. Lời hứa đó, nó quá mỏng manh giữa cái cuộc sống sinh viên nghiệt ngã này..

- Anh hứa là phải giữ lời.. Em cũng sẽ như vậy.. Em không hứa nhưng em thế.. cả đời này em chỉ yêu mình anh thôi Minh à..- Nó bất động trước lời nói của em.. Nó khóc.. Không ngờ em còn dám thề.. Em đã thực sự vượt qua mọi rào cản để đến với nó, ấy vậy mà nó vẫn lo lắng sợ.. Rất nhiều thứ, đơn giản mà nó chưa bao giờ yêu, chưa bao giờ trưởng thành.. Nó mới chỉ là một thằng bé với hình hài của một sinh viên.. Cái cuộc sống phúc tạp này đưa em đến với nó.. Chẳng vì cái gì cả, em như một thiên thần kéo nó lên bởi cái suy nghĩ hận đời.. Hận ông trời không có mắt đã được hình thành trước đó.. Nó vẫn khóc, vì quá yêu đuối.. Đường như HN hôm nay mít ướt thật..

- Ô kìa.. Anh ngốc, không được khóc..hihi..vừa dỗ em cơ mà.. - Em sờ vào khuôn mặt nó, bàn tay mềm mại gạt những giọt nước mắt trên mặt nó đi như nó đã từng làm với em vậy..

- Ủ..

- Anh không được khóc, không bao giờ được khóc.. Em muốn người yêu em phải cứng rắn hơn.. Để bảo vệ cho em chứ hihi..- Em nói đúng.. Nó phải cứng rắn hơn, vì giờ nó có em rồi.. Tuy bờ vai nó nhỏ, bàn tay nó "trắng".. Nhưng nó tin mình sẽ làm được.. Căn phòng vẫn chìm trong im lặng, để có thể nghe rõ từng tiếng gió hú ngoài kia.. Chỉ có tiếng đó thôi, không có xe hay tiếng người nào cả.. Đêm rồi.. Mà nó chẳng muốn ngủ.. Chỉ ngồi đây ôm em, trong cái lúc cảm xúc mãnh liệt nhất đang hiện hữu ở nó.. Trong cái tình yêu mà nó chưa từng trải qua.. Em là tình đầu của nó, có thể nói rằng em người duy nhất nó yêu lúc này, trong thoáng chốc nó quên hình ảnh cô bé ngày nào, người đã tặng nó chiếc đồng hồ kia.. Tự nhủ có khi chẳng bao giờ được gặp lại nữa, thôi thì hãy gạt sang một bên để lo cho cái hiện tại này.. Nó là thằng có mới nói cũ vì con người không ai là hoàn hảo cả, đôi khi cần chút tham lam cần chút xấu xa để hoàn thiện và thanh thản, không vướng bận nhiều nữa.. Lúc sau em thiếp đi, nó đặt em xuống rồi nằm ngay bên cạnh.. Đắp cho em chiếc chăn dày nhất mà nó có, rồi ngắm nhìn khuôn mặt em ngủ.. Em vẫn đấy, luôn luôn mới mẻ với nó.. Chưa bao giờ nó chán nhìn khuôn mặt của em.. Em đẹp nhất vào lúc ngủ tựa như thiên thần vậy.. Khẽ vuốt qua mái tóc cắt ngắn của em.. Nó kéo chiếc áo khoác duy nhất còn xót lại lên đắp vì tặng em một cái còng một cái đũa nhỏ P.Anh rồi còn đâu.. Hơi lạnh xíu nhưng không sao, vắt tay lên trán nghĩ ngợi lung tung chút rồi nó cũng ngủ.. Đêm đấy nó mơ thấy một ngôi nhà chỉ có em và nó.. Hạnh phúc.. Ngay cả lúc ngủ, nó cũng biết mình đang cười.. Mong em cũng vậy..

Sáng hôm sau thức dậy bởi tiếng giao bánh giò bên ngoài.. Mở mắt ra nhìn qua cánh cửa.. Thấy trời chưa sáng hẳn.. Vậy mà đồng hồ ở chiếc điện thoại của nó đã 7h kém lận.. à mà quên mất gần đồng rồi còn gì nữa nhỉ thảo nào.. Trời đông HN lúc sáng cả tối chả khác nhau mấy về cả khí hậu và màu trời.. Lạnh và tối.. Ấy vậy mà nó lại chỉ thích mùa đông mới ghê.. Theo cái quan niệm khác người.. Mùa đông luôn ám áp..=.=.. Ngồi dậy mới cảm giác được vòng tay của em đang ôm ngang bụng nó, mắt nhắm nhưng miệng mỉm cười.. Sáng sớm đã được ngắm người đẹp thế này đã thiệt là đã.. Mà người đẹp này chả ai khác là người yêu nó mới vui chó..kaka

Chapter 59

- Dậy đi, làm bộ hoài..
- Hihi.. Sao anh biết..
- Thế có ai đang ngủ mà ôm chặt người khác cười toe toét không?
- Từ tối qua rồi mà hihi..
- Ủ.. Thôi anh phải đi học đây, dậy đi nào.
- Anh gọi em dậy đi hihi..
- Vừa gọi đó thui..- Nó ngơ ngác..
- Thế này cơ..- Mắt em vẫn nhắm nghiền.. Khuôn mặt nũng nịu.. Chỉ vào đôi môi căng mọng đang chu chu ra.. Eo ơi..=.=!
- Góm, đánh răng đi đã nhé.. Sáng sớm ngày ra..- Em ngồi bật dậy mở to mắt nhìn nó gào lên..
- Đồ vô duyên...!!..và rồi..
- Huych..á..ui da!!..- Em đẹp nó ngã lăn xuống nền nhà.. Ngồi xoa xoa cái lưng, em cười nắc nẻ..
- Có thê mà cũng ngã.. Yêu thê anh yêu..hihi..
- Yêu gì.. Anh hơi khỏe đây..- Ngồi dậy gồng hết cơ người lên kiểu máy bô tập thể hình.. Tưởng em khen ai dè, em bĩu môi..
- Khiếp..toàn que với gậy mà cũng đòi..- Nhục ơi là nhục =.=.. Lủi thủi đi vô phòng tắm.. Mang theo bộ quần áo vào thay luôn để đi học.. Bước ra thì em nhìn nó cười cười..
- Cười gì mà cười?
- Anh ơi..hihi
- Gi?
- Hôm nay thứ mấy..? Hihi.
- Hôm nay á.. Để xem nào, à chủ..nhật..- Chán nản lại quay vô phòng thay bộ mặc ở nhà =.=.. Em ở ngoài cười như được mùa.. Ở bên em đúng là quên hết ngày tháng, được nghỉ cũng không biết mà.. Lúc lâu sau khi VSCN xong, em đòi đi ăn sáng.. Nó cũng đòi vì tối qua có ăn gì đâu, được cốc nước đen ngòm mà đi chung cùng chị á.. Ra bên ngoài cửa phòng mới thấy đã.. Trời âm u kèm theo tiếng lá cây xào xạc làm cho con đường vắng người càng thêm lạnh lẽo hơn, có thể một buổi sáng chủ nhật với cái không khí cận đông

này làm cho mọi người muôn ở trong nhà hơn là ra ngoài đường... Điều này làm nó phấn khích, vì nó thường rất vui khi ở một mình nơi vắng người.. Nơi tối, kiểu như con đường này đang dành riêng cho nó vậy.. Dắt cái xe của em ra đúng lúc một chiếc xe khác đi qua mang theo luồng gió mạnh vào người nó.. Làm nó da gà da ốc nổi đầy tay, vì đang mặc áo cộc.. Em cũng bước theo ra, co ro, hai bàn tay thì xoa xoa vào nhau ra điều lạnh lám.. Mà cũng lạnh thật còn gì nữa. Nó chẳng khoái thử độ bền cơ thể thêm ,nên quay lại phòng mặc thêm cái áo nỉ và lấy chiếc áo khoác hôm qua đắp, quàng qua người em.

- Lạnh nè, mặc vô rồi đi..
- Hihi.. Hết lạnh rồi còn đâu..- Em kéo cái khóa lên cao cẳng rồi ôm một bên tay nó..
- Ủ đi nhé..

Nó đứng dựng cho em bước lên rồi mới lên.. Lòng vòng cảm nhận cái tiết trời của HN buổi sáng suốt quãng đường gần chợ em mới chỉ vô quán cháo nề đường.. Khôn phết.. Trời này ăn cháo nóng thì khỏi chê, mà nó cũng khoái ăn cháo.. Căn bản lười nhai hehe..quán này khách cũng đông, chủ yếu là mấy lão bợm vô uống rượu và bốc phết với nhau chuyện chính phủ, chả biết có đúng không cơ mà ngồi ăn mất cả ngon.. Đè ý có mấy đứa còn nhìn em chăm chăm nữa chứ..khó chịu quá.. Ăn xong nó thấy em co ro, tay thả xuống đùi che che.. Rồi hiểu..

- Anh bảo là không mặc mấy đồ này nữa cơ mà?- Nó hơi cáu, nói bao lần không chịu nghe.. Cứ khoái hờ hang chi..
- Nhưng..em..em- Em có vẻ sợ sợ, lúng túng..
- Nhưng gì mà nhưng? Đi về.- Nó nói dứt khoát.
- Được hôm nghỉ mà anh?- Em xuýt mặt xuống méu méu..
- Về nhà thay đồ..- Thấy mặt em giãn ra cười típ mắt sau câu nói của nó.. Đúng là @@
- Hihi.. Thế mà em cứ tưởng..
- Giả vờ giỏi dữ ha..
- Hihi..

Đèo em về nhà em.. Trên đường, em ôm chặt cái bụng đang no của nó, thấy hơi tức bụng xíu.. Nhưng cũng chả nói gì.. Vì nó luôn mong em ôm nó chặt như vậy, một cảm giác bình yên xen lẫn hạnh phúc mỗi khi em dang sau và ôm nó.. Mong rằng nó và em sẽ mãi giữ chặt nhau, cùng nhau đi hết con đường này đến tận cuối cùng.. Ước mơ nhỏ nhoi của nó là vậy thôi... Có lúc phóng qua khu đường LD, một số người còn nhìn nó.. Đúng hơn là nhìn em, chắc không hiểu tại sao con người xinh đẹp này lại ngồi phía sau và đang ôm

một thằng vừa xấu vừa lùn như nó.. Hehe, chính nó cũng không biết nữa, chắc hôm nào phải hỏi em thôi.. giờ thì nó phải cảm ơn đời mang em đến bên nó chả hận tẹo nào nữa rồi.. Quên hết rồi, cái quá khứ đau buồn đó.. Mãi mãi, nó sẽ vùi sâu một góc trong trái tim.. Nó sẽ đóng băng nó lại.. Trước giờ nó giỏi việc đó lắm mà.. Suy nghĩ một hồi cũng đến nhà em.. Em kéo nó vô nhà.

- Anh hihi.. Lên phòng em chơi đi..
- Ủa, tướng phòng kia mà.. Lên đâu?
- Không, phòng em trên cơ hihi.. Phòng đó là của bố mẹ em đấy..
- Ông già, thế mà kéo người ta vô ngủ..
- Hihi.. Lo gì, bố mẹ em còn lâu mới về cơ.. Giọng em vẫn cười, nhưng có phần gượng gạo..
- Buồn không?- Nó thốt ra một câu không đầu không cuối.

Chỉ muốn biết cảm giác em thế nào, có từng như nó không.. Có thể nó đã hiểu em thêm một chút.. Em cũng chỉ là còn gái.. Mà họ luôn luôn là phái "yếu".. Đến nó còn cảm thấy rất kinh khủng bởi quãng thời gian không bạn bè.. Còn đây, em chịu đựng giỏi hơn nó nhiều.. Thiếu vắng sự đùm bọc của cha mẹ trong những năm cuối của tuổi học trò.. Có lẽ điều này tạo lên những cá tính mạnh mẽ của em. Cả nó và em đều thiếu thốn về mặt tình cảm.. Nhưng giờ em đã đến với cuộc sống của nó, gắn liền với cuộc sống sinh viên nhàn chán của nó.. Em đã làm cho nó rũ bỏ được những cái suy nghĩ tiêu cực và những ảnh hưởng của tuổi thơ.. Giờ nó hết cô đơn, có em là đủ.. Nó mong em cũng voi bót đi phần nào, khi bên nó.. Dù có thể lời thề của em vẫn còn trong đầu nó.. Nhưng đó cũng chỉ là một câu nói.. Đôi khi cái gì càng dễ có càng dễ vụt mất.. Nó tin tình yêu của nó sẽ đủ để em thấy được che chở khi bên nó.. Như cảm xúc em nói lúc đầu, đêm mà em chính thức bắt được trái tim nó..

- Dạ.. Sóng một mình hả anh? Em quen rồi mà hihi..- Nữ cười không tươi của em cũng đủ để nó hiểu phần nào.. Bước lên một bậc cầu thang của nhà em, chỗ em đang đứng với ánh mắt tròn xoe nhìn nó.. Bàn tay còm còm của nó nắm lấy bàn tay lạnh mềm mại của em, để áp vào má nó..

- Anh hiểu.. Em đang rất cô đơn... Anh nghĩ mình không thể hiểu được sự thiếu vắng của gia đình được vì anh chưa từng trải qua.. Nhưng anh hứa sẽ giúp em hết cảm giác đó khi bên anh.. Vậy nên em đừng cố dấu cảm xúc của mình nữa nhé..- Có thể nói lần đầu nó nói kiểu sến sén như vậy.. Nhưng đây là tình yêu của nó, tình yêu nó đã xác định dù cuộc đời có thể nào đi chăng nữa.. Chứ không phải đùa vui, nên nó sẽ mang đến cho em những

lời nói từ tận đáy lòng mình, nó muốn em biết rằng nó yêu em rất nhiều và muốn em hiểu thêm nó.. Em tiến lại cúi xuống hôn nó (Đã thấp còn đứng bậc dưới mới chán =., Rất lâu.. bờ môi ngọt ngào mềm mại của em.. Luôn mang cho nó một cảm giác thích thú.. Em thơm lấm.. Hôm nay nó còn có thêm một chút kích thích nữa.. Đơn giản là em đẹp.. Nhưng nó hiểu giới hạn của mình đến đâu.. Nó muốn em sẽ là người đầu tiên và cũng là cuối cùng nó yêu, nó sẽ tôn trọng em.. Cảm nhận bàn tay em càng nắm chặt tay nó hơn.. Rời môi nhau ra, em thủ thỉ.. Bằng con mắt long lanh..

- Em biết rồi mà.. Em đến với anh chỉ vì anh đã giúp em xua tan cái lạnh lẽo cô đơn mà những người bạn của em không làm được..hihi, anh giỏi lắm nha.. - Rồi em chỉ vào ngực trái nó, chỉ vào bàn tay nó, chỉ vào môi nó..

- Chỗ này nè..Chỗ này và cả chỗ này nữa.. Tất cả đều rất ám áp.. Em thấy ám lấm, anh như cái lò sưởi vậy á..hihi- Nó mỉm cười vì cái so sánh ngộ nghĩnh của em.. Ngồi bệt xuống cầu thang, kéo luôn cô nàng dễ thương này lên đùi nó.. Em vòng tay qua cổ nó, ôm chặt..

- Anh biết tại sao em lại yêu anh không?

- Không..- Câu hỏi trước giờ nó vẫn muốn hỏi em..

- Vì anh rất đặc biệt..hihi-Em túm tím cười..

- Eo.. Nói rõ hơn đi, anh không hiểu?

- Lúc đầu em đến quán đã để ý đến anh rồi.. Người gì mà trắng bóc, bé xíu như học sinh cấp ba, tóc còn để dài như con gái.. Em tò mò về anh nên tìm hiểu qua chị Huyền.. Rồi tự nhiên không hiểu sao, hôm sau em lại muốn đến.. Rồi hôm nữa em vẫn muốn đến.. Chỉ vì thấy tên ngốc là anh chơi đòn. Nó như một liều thuốc nghiện vậy. Em không dứt ra được.. Em bắt đầu thích và muốn gây chú ý đến anh.. Lúc đầu muốn trêu anh để gây ấn tượng, nhiều lúc thấy anh tức đỏ cả mặt nhưng không dám làm gì..hihi ngộ lấm, áy vậy mà tên ngốc không thèm chú ý đến em, rồi em lại ăn mặc hở chút để thử anh xem sao nhưng.. Anh lại càng tỏ ra ghét em hơn thì phải.. Điều đặc biệt đó làm em ngạc nhiên vì chưa có người con trai nào mà không thèm để mắt đến em như anh.. Em thấy ức lấm lên muốn trêu tức anh thêm cho bõ ghét, rồi lần anh ôm vô viện vì em.. Em đã rất sợ, không hiểu sao thấy có lỗi.. Đến thăm anh thì anh vẫn vậy, không trách móc gì em.. Từ đợt đó, em biết em thương anh rất nhiều và yêu anh lúc nào không hay.. Rồi mấy lần em rủ đi đâu cũng không chịu, thờ ơ bỏ về chứ.. Lúc đó em sợ mất anh sợ lấm..hức.. Em sợ anh càng ghét em lên..hức có đến phòng anh để xin lỗi..hức, vậy mà còn quát người ta..hức.. Úc lấm..hức..- Nó chỉ im lặng cho em nói, em đang cười bỗng nhiên giọng nghẹn lại rồi

khóc.. Nó hiểu tất cả những gì em phải trải qua, nghe em thồn thức mà nó quăn lòng. Tự trách mình làm khô em nhiều quá.

Chapter 60

Nó ôm chặt em lại vì cũng không biết nói gì hơn, những cái lúc thế này thì nó chỉ biết lắng nghe thôi.. Em chọt xoa xoa vào ngực trái nó..

- Nhưng giờ.. Em lấy được cái này rồi nè.. Đánh dấu luôn rồi đó..hihi.. Em có sợ mất anh nữa không?- Em hướng đôi mắt long lanh đỏ hoe vừa khóc xong nhìn nó... Chắc em muốn nó xác định và kiểm tra tình cảm của nó với em chăng..?

- Có.

Mặt em tỏ rõ sự thất vọng, giọng run run..

- Sao..sao..vậy anh..hức..hức?

- Vì nếu em đã lấy được rồi thì nó sẽ mãi mãi là của em.. Chỉ có điều em có vứt nó đi hay không thôi..

- Uh.. Trời, làm em cứ tưởng..hihi, khó khăn lắm mới lấy được đó.. Không vứt đâu không vứt đâu..hihi- Em lại rúc vào người nó vừa khóc vừa cười.. mỗi ơi là mỗi vì đang ngồi mà..

- Ờ rồi.. Thế về nhà làm gì làm đi..

- À quên chờ em chút nha..- Em đứng dậy kéo theo nó lên cầu thang, vừa đến căn phòng có cánh cửa nâu màu gỗ.. Em như sực nhớ ra cái gì đó.. Đây đây nó ra..

- Ý..không được, anh không được vô đây.

- Ủa sao?

- À phòng em có nhiều thứ của con gái, anh không được vô..- Câu này quen nè.. Bộ phòng tựi con gái đứa nào cũng vậy hết chắc @@.. Khó hiểu quá cơ.. Nó đứng ngắn tờ te..

- Hihi.. Thôi anh xuống kia đợi ha.. Em còn thay quần áo, bộ muốn nhìn hả..- Em mặt đέu đέu nhìn nó..

- O..không không.. Anh xuống đây mà..- Sợ bỏ bu ra chứ ai dám nhìn..=.=, khỏi tò mò chi cho mệt, hôm nào khám phá sau vậy.. Nó lui thuỷ đi xuống.. Em vô phòng, đóng cánh cửa ruỳnh một cái.. Thái độ gì đây trời @@..

Ngồi vô cái ghế to tướng nhà em.. Rồi lại nằm.. Rồi lại ngồi.. Nhìn cái đồng hồ đeo tay kim giây đi gần 30 vòng rồi mà em vẫn chưa xong.. Thay quần áo gì tận nửa tiếng..hix, con gái thật có những "đúc tính" làm cho người yêu của cô ta bức mà.. Đang nghĩ ngợi,

thì em bước xuống.. Cũng chỉ là cái quần jean nhưng không rách với thêm cái áo khoác nữa thôi có gì mà lâu thế không biết.. Em mỉm cười rồi chìa cái áo khoác của nó ra..

- Anh mặc vô đi, rồi đèo em ra đây chút ha..

- Ủ.. Đi đâu, cũng muộn rồi đấy..

- Kệ, rồi đi ăn trưa luôn mà hihi.

Khoác cái áo nó dắt xe em ra, đi nhiều cũng ngại nhưng nó thì chưa có xe với lại do em yêu cầu nên thui cũng không nghĩ ngợi gì nhiều.. Khóa cổng xong em ngồi lên xe, ôm chặt nó, chỉ đường.. Cũng xa.. Đi lòng vòng chút thì đến.. Một cái công ty.. Quần áo gì đó, có chỗ gửi xe dưới hầm.. Nó thì không biết khung đường này lắm, nên không để ý nhiều.. Chắc em muốn mua quần áo.. Em nắm tay nó kéo lên chuỗi bậc đá rộng lớn, cái nơi cao sang này nó chưa bao giờ đặt chân đến nên ngập ngừng chút, hơi mệt cảm.. Em vẫn kéo mạnh tay nó vào, kiên quyết lắm, có lẽ em biết nó đang nghĩ gì.. Bước qua cánh cửa kính tự động mở.. Kiểu như đến một khu đại sảnh của khách sạn vậy, có hai con bé lẽ tân cúi chào, một số người khách hàng nhìn em và nó.. Cái sắc đẹp của em dường như là tâm điểm sự chú ý, ngay cả chiều cao nữa em cũng hơn nó..@@ sự tồn tại sắc đẹp nghiêm trọng khi mà em đang nắm tay nó dẫn vào cái hộp có cánh cửa sắt tự mở nốt.. Miệng vẫn cười tươi như không chú ý gì.. Đứng trong cái hộp đó, em nhấn nút 4 đèn màu đỏ (Sau này mới biết là đi thang máy @@)..

- Anh thấy nó cứ sao sao á..- Cảm giác nâng lên lại hạ xuống.. Ghê ghê. Phải chống tay vô em để giữ thăng bằng..

- Hihi.. Chắc lần đầu anh đi hở..

- Ủ..

Tự nhiên nghe tiếng bíp cái, rồi cánh cửa mở ra.. Đi khỏi cái hộp thì thấy toàn cây quần áo la liệt, bên cạnh con bé nào đang giới thiệu về quần áo thì phải.. Chắc là tiếp tân.. Cái mùi quần áo mới, cộng thêm không khí ngọt ngào làm nó khó chịu, em thì như là quen lắm rồi nên cứ nhảy choi choi.. Hết sờ cái áo này rồi quần kia.. Vô thích thú lắm..

- Nè..

- Dạ sao anh..?

- Tính mua quần áo hử?

- Vâng.. Thế chả nhẹ vô ngáy..hihi

- Nhưng đừng mua mấy cái hở hở nha..

- Xí.. Em biết rồi, nhà em toàn đồ hở nên đang tính mua đồ không hở cho người ta khỏi cản nhǎn nè..
- Ủa người nào vậy?
- Cái đồ ngốc này.. Anh chứ ai, lúc nào cũng nói em.. Như ông già..
- Góp ý mà..
- Thôi ra đi cho em chọn.. Anh cũng lấy vài cái đi..
- Khỏi, anh đủ rồi..
- Đủ gì mà đủ.. Anh lấy đi. Lúc nào cũng lo chuyện tiền bạc.. - Em phụng phịu..
- Ủ.. Thì có được như em đâu mà không lo chứ.. - Em sững người nhìn nó xong cúi mặt lí nhí..
- Em xin lỗi nha.
- Ủ. Thôi chọn đi, còn vê..
- Vâng.. Anh không mua thiệt hả?- Mặt em vẻ buồn buồn
- Ủ anh nhiều rồi.. Mua chi nữa mặc không hết đâu.
- Vâng.

Em đi vào chọn đồ nhưng chẳng nhảy nhót như nãy nãra. Chắc mắt hóng.

Cơ mà chả phải. Được lúc em bước ra trên tay là một đống đồ. Tính mua hết cả hay sao trời @@, cả con bé tiếp tân lẵn nó đều trồ mắt ngạc nhiên.. Con bé tiếp tân vội chạy lại đỡ giùm em, miệng liên thoảng giới thiệu sản phẩm.. Cười tươi, chắc tưởng vớ được khách sộp.. Em thì cũng hồn nhiên, cười theo như thân quen từ lâu rồi ý, đúng là..hazzj, nó đứng tần ngần nhìn..

- Hihi.. Anh chờ em thử, anh xem đẹp không nhá hihi.. - Biết gì về thời trang đâu mà xem có đẹp không.. Mà với nó thì em lúc nào chả đẹp săn rồi.. Nó gật gật..
- Chị dáng chuẩn thế này mặc gì chả đẹp.. Chả bù cho em.. - Ô con tiếp tân này đọc được suy nghĩ nó hay sao ấy.. Nói trúng phóc những gì nó đang nghĩ luôn nè.. Biết là đang nịnh em nhưng mà sao nó nói chuẩn thế nhỉ.. Đúng là không thể coi thường những đứa bán hàng được =.=.. Em cười cười típ mắt đi vô phòng thay đồ, vài phút sau em ra..
- Hihi được không anh.. - Cái áo màu đỏ, bó sát để lộ đường cong chết người của em.. Nhưng mà hở trẽ một bên vai, vai bên kia có cái gì lông lông xù hết cả lên.. Không được, nhìn đã ngứa mắt rồi..

- Xấu òm.. Hờ kìa..
- Ý em quên mất.. Để em thử cái khác..- Em lại đi vào, thay đồ.. Bên ngoài con lẽ tân cứ nhìn nhìn nó bằng con mắt lạ lăm.. Chắc chưa thấy nhà quê lên tinh bao giờ hả con kia?..@@
- Em thấy chị mặc cái áo đó đẹp mà.. Anh lại chê.- Con này bắt chuyện với nó.
- Ủ.. Anh không thích con gái ăn mặc hở hang.
- Chị ấy là người yêu anh hả?
- Ủ..
- Tâm lí dữ ha.
- Ủ..- Cái cách nói chuyện nhảm chán và bất lịch sự của nó khiến con bé tiếp tân chán, đứng lên ra phía quầy.. Chịu thôi, người nào quen biết thì nó có thể nói chuyện bình thường chứ.. Còn không quen thì có gì để nói đâu.. Căn bản tính nó làm lì không khoái nói chuyện cho lăm.. Em thay xong đi ra nhìn nó cười tươi..
- Cái này thì sao anh..hihi- Em đang khoác lên mình một bộ váy áo trắng tinh.. Kiểu của cô dâu nhưng không to bành ra như vậy và kín hết vai luôn, thêm đôi cánh nữa thiêu điếu ai cũng bảo em là thiên thần chắc luôn... Nhưng mỏng quá, đông mà thế này thì có chỉ chết rét mất thôi..
- Đẹp.. Nhưng mặc để ôm hả, mỏng lắm đó..
- Hihi không sao đâu.. Em khoác thêm áo khoác là được mà.. Quyết định lấy cái này nha anh..
- Ủ.. Em thích thì lấy..- Em bỗng ghé vô tai nó..
- Ngốc ơi.. Quan trọng anh thích hay không thôi, em mua để đi với anh mà hihi..
- Ủ.. Vậy xong chưa?
- Chưa.. Lâu em mới đi mà, để mua vài bộ mặc hết đông luôn..- Em có vẻ hào hứng.
- Thέ thì thử nhanh nhanh ha.. Anh còn sang quán làm nữa, trưa rồi còn gì.
- Kệ, để em xin chị Huyền cho, đến muộn chút có sao đâu mà..- Mặt em nhăn nhăn, có vẻ không hài lòng lăm.. Ờ thì nó đâu có thời gian rảnh như ai kia để đưa em đi đây đi đó chứ.. Em thấy khó chịu cũng phải thôi, được mỗi tuần có hôm nghỉ mà.. Nó cũng im lặng không nói gì nữa.. Sợ em buồn rồi lại đòi về thì mệt..
- Ủ.. Em chọn thêm đi.

- Vâng hihi..- Như trẻ con.. Dễ vui dễ buồn.. Em, của nó là vậy.. Luôn bí ẩn về mặt tính cách, nó chả biết đâu là tính cách thật của em nữa.. Lúc thế này lúc thế khác.. Chắc phải tìm hiểu thêm thôi.. Còn nhiều điều nó chưa biết về em mà.. Vài lần nữa em thay đồ.. Toàn mấy cái quần áo linh tinh, màu thì như cầu vồng sau mưa.. Chả hiểu mốt ở cái gì nữa..

- Cái gì cũng chê.. Sao anh khó chiều quá vậy..- Em mặt dỗi nhìn nó.. Cả con tiếp tân cũng nhìn nó.. Chắc rủa thầm thằng không có mắt thầm mỹ đê mà..

- Xấu thì mới chê.. Đẹp ai chê làm gì?

- Vậy anh chọn đi..!- Em thấy đồng đồ vô mặt nó.. Quần áo mới của người ta mà cứ như rỉ lau không bằng.. May mà giờ ăn trưa nên trên đây có mỗi vài vị khách, họ thì cũng không để ý gì nhiều, đỡ ngại.. Nó ngồi xếp đồng quần áo em đưa ra phân loại xem.. Tuy không có kinh nghiệm về thời trang. Nhưng hơn chục năm tự giặt quần áo cho gia đình, rồi đi giặt quần áo thuê cho người ta cũng đủ để nó biết các chất vải không nên mặc. Phân ra cho em tránh trước, chất lượng rồi mới đến thầm mĩ mà.

- Cái này giặt vài lần sẽ bị co nè, loại này giặt phải bằng tay để riêng ra không phai màu đấy, còn loại này giặt xong phơi phải rũ không thì nhau lắm, nhà có bàn ủi hãy mặc...- Nói cho em biết rồi để loại tốt với loại đều sang hai bên khác nhau. Em với con tiếp tân nhìn nó không chớp mắt.

- Sao..sao.. Anh biết hay vậy? Bộ mặc nhiều quần áo quá hả?

- Anh đoán bừa đấy.

- Xạo, đoán bừa mà như thế ai chả muốn đoán.. Nói em biết đi mà..- Em nồng nặc, kéo tay áo nó.

- Thì giặt quần áo nhiều nên biết đó.

Chapter 61

- Vậy hả anh? Đέ em về giặt thử hihi..
- Bộ trước giờ chưa giặt quần áo bao giờ hử?
- Em toàn nhét vào máy giặt thuỷ hihi..
- Giờ mới biết có cái máy đó à nha.. Hôm nào cho đến giặt nhờ nhé.. Mùa đông ngại giặt lấm hehe..
- Bày đặt nhờ nữa..hihi anh chọn cho em chưa?- Nó thì cũng nhầm được một cái màu đen trắng cho em rồi.. Đẹp, chất liệu tốt dài tay thích hợp mùa đông mặc.. Người em dáng thon mặc trắng thì hợp quá rồi.. Nó giơ lên..
- Đây nè..- Em nheo nheo mắt lại..
- Tin được mắt thâm mĩ của anh không ta?
- Thủ đi rồi biết
- Hihi đợt em chút nữa ha..- Em ôm đồ vào thay tiếp.. Nó ở ngoài đợi, gọi chị xin làm ca muộn vì kiểu này không kịp mắt..
- "Alo nhóc tồ gọi gì chị hở"?
- " Nay em có việc bận, cho em làm ca sau nhé chị "
- "Ù.. Quán vắng mà nhóc hihi, bận đi chơi với cô nào chó gì..?"- Chị nói chuẩn luôn, nó chột dạ chối đây đây.
- " không phải đâu mà chị.."
- " Xí.. Nhóc tồ chối gì nữa.. Nhóc ghê lấm nha hihi.. Thôi nhé"
- "Vâng"- Nghe giọng chị nói qua điện thoại thì nó cũng nhẹ lòng đi chút.. Chị chắc hết buồn rồi nên mới được như vậy.. Tính như chị lại dễ sống, buồn một hôm quên ngay chứ chẳng như nó chuyện buồn gì cũng nhớ đến nỗi không thể quên được.. Em đi ra nhìn nó, gọi nó mới để ý lại.. Công nhận em mặc cái áo này hợp thiệt.. Đường cong được tôn lên hiện hữu vẻ quyết rũ, nhưng lại không hở.. Tốt, hôm nay nó chọn được đồ giỏi ghê..
- Đẹp không anh..hihi- Em cười tươi nhìn nó.. Con tiếp tân lại tiến đến..
- Chị mặc cái này đẹp quá...!!- Nó thì chẳng để tâm, tính trêu em chút..
- Quay một vòng xem nào..- Em quay một vòng..
- Vòng nữa..
- Vòng nữa..

- Vòng nữa..
 - Anh ơi, em chóng mặt quá.. Có đẹp không anh?- Em chóng tay xuống cái giá quần áo giữ thẳng bằng.
 - Không biết..- Nó để mặt đều đều nhìn em.. Em như hiểu ra cái gì đó, lườm nó..
 - Dám trêu em à..?
 - Hehe..
- Em không thèm nói gì nữa, quay vô lấy thêm mấy cái quần ,thêm cái áo khoác rồi mới chịu về.. Cả quãng đường cũng không nói gì.. Chắc giận vì bị quê, lâu nay mặt nào của em cũng thấy .. Nhưng cái mặt giận dễ thương này thì chưa.. Nhìn chết cười, giận gì cứ xụ mặt xuống.. Nó thì mải lái xe nên cũng kệ.. Đường HN đông đúc là mang lại cảm giác lạnh lẽo hưu quạnh trên từng con phố.. Những hàng cây rụng hết lá để chuẩn bị sang một năm khác cho đến hết mùa.. Luồng gió lạnh vụt qua khiến nó nắm chắc tay lái ghen đói tay lại vì lạnh.. Không ngờ đông đến sớm và bất ngờ vậy.. Em đường như cũng vậy, siết chặt nó hơn.. Thầm thì một câu lạ lùng...
- Âm quá anh ạ..hihi- Hết giận luôn mới ghê @@.
 - Lạnh thế này kêu ấm.. Bộ bị khùng hả?
 - Anh chẳng hiểu gì cả..hihi, Vào kia đi anh..- Em chỉ vào một quán cơm, với từng đợt hơi bốc lên từ những khay thức ăn.. Nó ghé lại mua hai phần rồi tìm đến một quán trà sữa để ăn.. Tất nhiên là do em chỉ đường vì có biết trà sữa gì đâu.. Trước giờ tưởng trà sữa là chè pha sữa.. Ngồi nghĩ đến cái vị kinh khủng đó mà rùng mình tại sao bọn nó thích ăn thế? Cơ mà không phải..Mãi lần cùng Tâm đi ăn mới biết là khác.. Ăn cũng ngon nhưng toàn phẩm nên nó không thích lắm.. Em Muốn vô thì vô thôi.. Quán này nhỏ nhưng trang trí rất đẹp, có mỗi một cửa vào với những hơi nước của những tách caphe.. Mùi thơm trà sữa, làm cho không khí có vẻ ấm áp hơn chút xíu sau khi vừa ở ngoài đường vào.. Em xách theo hai bọc cơm kéo tay nó đến một cái bàn gần cửa kính lắp sau chậu cây cảnh.. Gọi nước rồi cùng ăn, em cười tươi vẻ vui lắm.. Toàn xúc cho nó thôi.. Nó giành tự ăn nhưng em không cho, vứt luôn cái thia đi =.=.. May có chậu cây không thì ngại chết mất..
 - Để anh tự làm..thế này kì lắm..
 - Kì gì.. Em chăm sóc người yêu em chứ ai đâu mà.. Kệ người ta nhìn..- em vênh mặt lên rồi tiếp tục công việc của mình..
 - Ủa anh không uống à?
 - Không thích uống cái này.

- Vậy thích cái gì thì gọi đi chó?
- Thích uống nước lọc thui.. Quán có bán cả nước lọc nữa hả?
- Ủa..nước lọc?- Em nhìn nó ngạc nhiên.
- Ủ..- Bỗng nhiên em trở về với khuôn mặt bình thường nhìn nó..
- Hihi.. Em biết rồi?
- Biết gì?
- Anh đâu dẽ thích một cái gì đó, nói em nghe lý do đi hihi.
- Vậy hả?
- Ủ.. Anh thích nước lọc chắc hẳn có lý do..nói em đi..hihi- Em nũng nịu.
- Hơ.. Lần này sai bét, có lý do gì đâu, thích thì thích thui.
- Không tin.. Không nói thì em tự tìm hiểu.. Plè..- Em bùi ròi lè lưỡi trêu nó.
- Đồ trẻ con.
- Anh mới trẻ con..
- Thôi, ăn nốt rồi anh còn về quán làm nữa.
- Vâng hihi.

Bữa này nó thanh toán, tiêu mấy ngày lương nữa rồi hix..

Thanh toán xong.. Đứng dậy đi về, nó cầm theo cái cốc trà sữa nay giờ không uống, xin con bé phục vụ cái túi để mang về, bỏ đi phí lắm. Em nhìn nó ngạc nhiên.

- Ủa, anh không thích uống mà?
- À.. Thì mang về cho chị Huyền, chắc chị thích..- Nó thật thà, chả sợ em ghen vì chính em công khai với chị chuyện tình cảm hai đứa mà.. Nó cũng chẳng muốn hỏi lại, chắc em cũng hiểu.. Nhưng em lại xụ mặt xuống..
- Suốt ngày như thế thì bảo sao..- Em ngập ngừng, làm nó tò mò..
- Sao là sao?
- Thui thui đi về.. Đầu anh đúng là chỉ để mọc tóc, lên nó mới dài vây mà.

Ngoi lên xe phóng đi, nó vẫn thắc mắc với em.

- Đầu, còn để nghĩ nữa chứ..- Thấy em im lặng nó cũng im lặng theo.. Đường phố HN cũng im lặng, nhưng có vẻ ấm áp ,tuy từng đợt gió thổi vào người nhưng vòng tay một cô gái mà nó yêu nhất đang vòng qua bụng với một lực mạnh hết cỡ thì hỏi sao không ấm

được chử.=.=, Lai còn thêm hai lớp áo nữa.. Về đến phòng nó, em vẫy tay chào rồi chạy xe về, nó thì thay đồ để đến quán.. Hôm trước nhỏ Mi có đưa nó bộ đồng phục mới mùa đông.. Mặc luôn cho nóng hehe, trông cũng không đến nỗi nào.. Đeo cây đàn lên vai, khóa cửa phòng rồi đi.. Trên vỉa hè, lá vàng cộng xanh của những cây hoa sữa từ mùa thu đem lại, đang xào xạc dưới bánh xe nó.. Kẽm bay lên mỗi khi có một cơn gió đi qua.. Con đường dường như vắng hơn, cái sắc trời thì xám xịt khiến cho nó cảm nhận được một chút trống vắng và cô đơn.. Nhưng chỉ là cảm giác thôi, vì giờ nó có em rồi.. Để ý vài người đi đường thừa thót kia, một số đang nhìn nó.. Ờ thì có mấy ai biết đến cây đàn guitar thật đâu, lạ cũng phải.. Mặc dù nó quá quen với việc này, nhưng mỗi lúc như vậy lại cảm thấy có chút phấn khích vì được chú ý..kaka..

Đến quán..như thường lệ chào anh Vinh rồi tự dắt xe vô bãi, chả có xe mấy chắc là vắng khách.. Thấy có cái xe màu đỏ quen quen.. Hình như gặp đâu rồi thì phải?.. Thôi kê, tự dung nay có hứng quan tâm xe cộ mới ghê.=.=, Vừa đi vô quán thì chị đang đứng khoanh tay lườm lườm nó..

- Đến sớm dữ ha..
- O..ơ, em có xin chị rồi mà..
- Xin nhưng quá giờ rồi.. Nhóc về đi, mai đến..
- Thôi chị.. Đến muộn có 5 phút mà.. Để em vào đi.
- Không..!- Chị nói dứt khoát, chán quá.. Nó đành về chứ biết sao đây.. Không hiểu chị nay dữ quá chừng..hix, đang quay đầu lui thui đi ra cửa.. Thị chị kéo nó lại..
- Hihi.. Nhóc tồ, chị đùa đây hihi..- Chị nhìn nó cười toe toét, khác hẳn lúc nãy.. Làm nó thót cả tim hix.. Chị không đóng phim đúng là lãng phí mà..
- Làm em tưởng thật.. Hix..
- Khiếp..nhìn cái mặt khó coi không kìa.. Đúng là nhóc tồ, cái gì cũng dễ tin hihi.. Thu nhóc vô làm đi..
- Vâng..- Nó quay vào hí hứng.. May mà không bị đuối về..hehe
- Đứng lại đã, bọc gì đây nhóc..- Chị chọt chọt vô cái cốc trà sữa..
- À.. Em mua cho chị nè.. Ăn đi..
- Cái gì vậy nhóc, ăn được hả?- Nhìn mắt chị sáng bừng lên khi nghe thấy ăn, nó phì cười..
- Mở ra biết liền..

- Oa, trà sữa đâu ngon quá nè.. Hihi cảm ơn nhóc tồ nha..
- Ủ..vô đây ăn đi, tính đứng ngoài đó ăn luôn hả.
- Ủ hihi.. À của nhóc tồ nè.. - Chị đưa nó một cái phong bì có chữ lương.. Ồ nhỉ, hết tháng mười rồi sang mười một rồi còn gì.. Thảo nào bắt đầu lạnh, hêt thật.. Cứ mỗi hôm một cốc trà sữa một tập lương thì sướng quá hehe.. Giờ chư tiền đưa nào không thích thì chỉ có nói dối hoặc nhiều quá không dùng hết thôi, tối nay phải khoe với em mới được..
- Vâng.. hehe em xin.

- Ủ.. Vào nào nhóc.

Chị kéo tay nó vô khu rồi ngồi vào chiếc bàn gần quầy ăn ngon lành như chả để ý đến ai..
Hòn nhiên dẽ sợ luôn. Nhỏ Mi đến gần nó..

- Cậu đến rồi hả..giải quyết giùm đi, của cậu đó.- Nhỏ chỉ vô cái bàn trung tâm quán, nơi mà con nhỏ P.Anh đang ngồi như một sự hiện hữu vốn có vậy, nó thì cũng hơi ngạc nhiên.. Nhỏ này chăm uống caphe dữ thật.. Trời lạnh thế này cũng đến, lại không đi cùng ai..À mà nhớ rồi, cái xe đỗ kia của nhỏ chừ ai nữa.. Thảo nào thấy quen quen.. Đang nghĩ thì nhỏ Mi thúc vô tay nó..

- Còn đứng đây hả? Ra đi còn gì?

- Ủa sao lại là mình..?

- Đến cứ một lúc lại hỏi chị Huyền là cậu đâu? Rồi nay không đi làm à? Ra hỏi nước thì không nói gì.. Đồ khó ưa, cậy có chút sắc đẹp làm bộ.Định nói nhưng chị Huyền bảo kê lên thôi..- Nghe nhỏ Mi cắn nhầm mà nó lấy làm lạ, nhỏ P.Anh này hỏi nó để làm gì nhỉ..
Mà từ hôm nó với em yêu nhau, không thấy hai người này đi cùng nhau cả nhỏ Chi nữa.
Có chuyện gì chẳng? Nó tiến đến bàn nhỏ P.Anh đang ngồi với một đầu? To trong đầu.

Chapter 62

Nhìn thấy nó ánh mắt nhỏ có vẻ vui lên chút sau cái vẻ lạnh lùng vừa rồi.. Nhưng vẫn có giấu đi, quay luôn xuống cái điện thoại đang đặt trên bàn..

- Chị có muốn dùng gì không?

Nhỏ lắc đầu. Thì thôi, nó cũng chịu thua rồi.. Đang tính đi thì..

- Nè..

- Sao chị?

- Anh đàm đi, tôi muốn nghe..

- Ủ..- Đôi khi nó vẫn luôn muốn mở lòng một chút với ai đó kể cả giờ đã có em.. Nhưng không phải yêu, mà là để người ta thấy nó dễ gần hơn thôi.. Em giúp nó sửa đổi chút về mặt tính cách rồi.. Chắc chẳng thể có tỏ ra thờ ơ hay khó chịu với nhỏ nữa.. Riêng cái tính cách của nó trước kia luôn áp đặt, ác cảm hay thích ai thì sẽ đến cùng.. Nó luôn tỏ ra ghét nhỏ P.Anh mặc dù nó không ghét nhỏ.. Sau mái tóc nổi bật hay vẻ lạnh lùng kia thì nhỏ cũng chỉ là một cô gái mà thôi.. Có lẽ nhỏ giống em.. Tự cười trong đầu, nó không thể luôn vô tâm như nó muốn được nữa rồi.. Không nói gì, nó vô quày đàm, hình như mùa này công việc của nó là một người nhạc công hơn là một người phục vụ.. Hai nhỏ Yên và Mi còn hết việc luôn kia kia..

Việc chơi đàm giữa tiết trời u ám, lạnh lẽo và im lặng này, đòi hỏi nó chọn một bài có thể giúp người nghe "ám" hơn, và thế là nhạc beat của bài hát ngọt ngào take me to your heart vang lên trong cái không gian của khu vườn ngoài trời.. Nó cứ thế chìm theo khúc nhạc , dường như chính bài hát này làm nó âm hơn kể cả khi một luồng gió lạnh đi qua.. Nó cũng thấy lo lo liền tia xuống chỗ nhỏ P.Anh.. không sao, nay chắc biết lạnh nên nhỏ mặc ấm rồi.. Nó yên tâm đàm nốt bài nhạc.. Nhưng cái hành động để điện thoại trên bàn của nhỏ làm nó chú ý.. Lúc nào cũng như thế khi nó đàm là sao nhỉ.. Bộ cái điện thoại của nhỏ cũng thích nghe đàm sao trời =.=. Đàm xong nó để dựng vào một góc rồi đi làm việc như bình thường.. Không có khách nên nó, quét lại cái khu vì lá ở mấy chậu cây cảnh rung hết cả rồi.. Bỗng nhiên nhỏ P.Anh tiến lại..

- Hay lắm, cảm ơn nha.

- Ủ.

- Tui về đây.

- Ủ.

Nhỏ có vẻ vui lẩm nên bước ra cửa miệng tươi cười.. Điều hiếm thấy của nhỏ.Mà là thật, sao nay nhỏ về sớm thế nhỉ.. À quên nay nó đến muộn mà.. Chị bỗng đến gần nó vỗ vai khoe chiến tích..

- Nhóc ơi.. Ngon nhưng ít quá..
- Ăn ít mới ngon, ăn nhiều không ngon đâu..
- Ủ ha..hihi, khi khác mua chị tiếp nha..
- Rồi rồi.. Mà em hỏi này.
- Gì nhóc?
- Nhỏ P.Anh đến lâu chưa?
- Trước nhóc đến khoảng hai tiếng đó..- Nhỏ này cũng rảnh, đợi hai tiếng để nghe đàn rồi đi về luôn..
- Ủ.. Mà sao lại hỏi em hả chị?
- Hihi.. Chị không biết đâu nhóc tự tìm hiểu đi.. Ai bảo nhóc ngốc quá chi.- Chị nhìn nó cười ẩn ý.. Hazzj, là sao ta..
- Ủ.. Thôi đi chỗ khác chơi, cho người ta làm việc.
- Dám đuổi chị à nhóc con..
- Vậy làm đi nè..- Nó chia cho chị cái chổi.
- Còn lâu..hihi

Chị chạy biến vào bếp.. Nó thấy vui vì điệu bộ này của chị, ít ra thì chị hết buồn rồi..hay có thể buồn nhưng chị vẫn dấu, cơ mà chị cứ luôn thế này là tốt, chứ như hôm qua thì chắc nó buồn theo quá..

Thời gian trôi nhanh thật.. Mới đến chút đã tối rồi, hôm nay làm hơn ca nên nó có gọi bảo em không phải sang phòng nữa.. Để nó sang em, đêm lạnh này thì em thật sự cần một cái lò sưởi chứ nhỉ..@@, Sau khi xin phép chị về, nó đeo đòn lên vai rồi đạp xe về trên đường phố vắng vẻ.. Để ý những chiếc bóng đèn hình như mờ đi chút vì sương xuống.. Sao mà năm nay cái gì cũng đến nhanh thế nhỉ.. Chán nản.. Tiếng xe đạp rồi tiếng gió rít, khiến nó muốn về nhanh hơn lên guồng chân đạp nhưng vì lực cản của gió.. Vừa mới vừa

nặng, nó xuồng dắt bộ.. Một mình lang thang trong đêm đông này cũng là một cái thú vị của riêng nó.. Nó cảm thấy lúc này có vẻ nhàn rỗi hơn khi cả ngày chỉ có học và làm, đưa mắt ngắm nhìn những ngôi nhà đóng kín cửa.. Ánh đèn vẫn phát ra, đẹp lung linh của một đêm tĩnh lặng.. Tất cả như giấc mơ đang trôi đi chậm và chỉ mình nó bắt được thôi.. Không ai cả, dù mới chỉ ở đây vài tháng nhưng nó đã có cảm giác gì đó với HN rồi.. Thủ Đô của nước mà..kaka, nay thấy yêu nước dữ dội luôn.. Đến phòng nó VSCN, rồi thay bộ đồ để chuẩn bị sang em.. Nay được phát lương phải mua gì ăn cùng em mới được, có khi em đang đợi nó cũng nên. Khóa cửa.. Chạy sang nhà em, đi qua nhìn một số hàng quán ăn tối thật đông khách, đúng là mùa đông là mùa của tụ tập mà, nhất là với những hàng quán có đồ ăn nóng như này, thì càng là điểm để khách hàng họ lui đến hơn, hôm nào phải rủ em ra đây mới được.

Dựng xe trước một cửa hàng đồ ăn vặt đối diện sông TL.. Nó mua hai chai sữa đậu thêm một hộp thịt nướng với cá viên chiên.. Mới nhận lương khao em sang chút hehe.. Nhìn bà chủ đồ sữa nóng hỏi vừa đun xong vào hai chai nhựa mà nó nhớ.. Trước ngày bé cũng khoái uống sữa lầm, được hôm ăn bánh mì với sữa đặc, có tình châm ít đi để chừa lại đồ nước lọc vào uống. Vui thật, thế mà giờ tự mua đồ ăn cho người yêu được rồi, tự hào quá hehe.. Nhận đồ ăn sau khi tính tiền, cảm ơn bà chủ hàng.. Nó đạp xe đi sang em, hí hửng với thành quả của mình.. Chắc em sẽ thích lầm đây.. Ý nghĩ này khiến nó tự cười như một thằng điên giữa đường phố lác đác người đi lại của HN, đôi khi nó rất trẻ con kể từ lúc yêu em chắc do em lây nó @@@.. Một luồng gió thoảng qua làm nó rùng mình vội vàng ủ hai chai sữa nóng hỏi vào trong người, sợ nguội em uống không ngon.. Thành ra nó phải đi bằng một tay.. Đường tối nên lúc đến gần đoạn sang cầu thì nó va vào một nhóm người đi đường.. Loạng choạng chút, lấy lại thăng bằng.. Nó rồi rít xin lỗi..

- Tôi xin..lỗi, tôi vội quá.. Xin lỗi..- Dưới ánh đèn đường nó nhận ra đứa nó va vào, cái dáng cao gầy quen quen cộng thêm giọng nói..

- Cái đ*t con mẹ mày.. Tưởng xin lỗi là xong à, bỏ tiền ra đây..- Thôi xui rồi, đụng đúng phải thằng cướp trước cướp chị Huyền, đúng là oan gia ngõ hẹp mà, nó vội cúi xuống giấu chai sữa vào áo kĩ hơn sợ mất nhiệt.. Mong thằng này không nhận ra mà cho đi.

- Tôi không có tiền.. Tôi xin lỗi..

- Đ*t mẹ con ch* này.. Đéo nhả tiền ra là đéo xong với tao đâu.. Ngẳng con mẹ mặt mày lên xem nào..- Thằng cướp đầy mặt nó lên.. Ngạc nhiên pha tức giận..

- A.. Đ*t mẹ con chó này đợt trước cản tao nè chúng mày.. Đánh chết mẹ nó đi..- Thôi xong rồi, bé đến lớn chưa đánh nhau bao giờ, nó còn rất nhát nên cũng không tập võ vẽ gì, người ôm nhom à.. Một thằng còn chưa chắc đánh được chứ nói gì năm thằng.. Liền

sau đó những cú đấm đá liên tiếp vào người nó, nó khụy xuống ôm chặt chai sữa và hộp thức ăn.. Mong bọn này đánh chán rồi đi.. Có vẻ hơi điên nhưng hôm nay nó chỉ muốn ăn cùng em bởi có lương cuối tháng này, nó cố giữ chặt đồ trong người.. Dường như mọi đòn đánh đều giáng vào lưng nó, chưa bao giờ nó bị đánh đau như vậy.. Lúc đó nó rất sợ, sợ lầm, nhỡ nó làm sao thì không được gặp em nữa, không được gặp gia đình nữa.. Mỗi cú đạp kèm thêm..

- Đ*t mẹ con chó.. Xen vào chuyện của tao hả con..

- Chết mẹ mày đi..

Rồi nó bị thêm một cú đá rất mạnh làm nó văng ngửa ra, đồ ăn rớt hết, mấy thằng kia giãm nát rồi đánh nó tiếp, giờ ngửa ra không có sức khom người lại nữa.. Nên nó bị thêm một cú đá vào mặt.. Tay nó vì quá đau nên không giữ được chai sữa, một thằng giãm mạnh làm chai vỡ.. Sữa nóng đổ vào cánh tay nó bỏng rát.. Chúng nó không có dấu hiệu dừng lại.. Thôi tối nay chắc bỏ xác ở đây rồi M ơi.. Ít ra trước khi chết nó cũng không kêu ca, còn sức để kêu đau, đường thì vắng nữa chứ @@@..

Trong lúc miên man vì bị đánh, nó nghe thấy ..

- Ô đánh nhau kia anh em, vô xem coi..- đây người VN mình thấy đánh nhau thì chẳng ai can, chỉ muốn xem như một môn thể thao thôi.. Trước kia ở cấp ba nó học cũng vậy.. Cơ mà hôm nay hên, chắc kiếp trước nó tu được.. Khi mà cái giọng nói đó là của thằng Tuấn..

- Ô ông M..- Nó gượng gượng cười nhìn thằng Tuấn bởi một con mắt, còn một con mắt kia sưng không mở được.. Cũng không nói được vì đau, người chả còn tí sức lực nào, tay thì rát vì bỏng..

- Mấy thằng ch*, dám đánh bạn bố mày à..! Anh em lên..!!- Thằng Tuấn gào, xong lao vào bọn cướp, liền sau đó hơn chục cái bóng lênh đênh kia, nó vẫn chỉ nằm đấy nhìn trận hỗn loạn.. Cảm thấy rung rung ở túi, chắc em gọi.. Nhưng chẳng còn sức mà nó lôi cái điện thoại ra.. Nó thấy có lỗi với em vì không thể đến nhà em như đã nói.. Chắc em đang lo lầm đây, ít ra nó vẫn còn giữ được một chai sữa nguyên vẹn trong người, nhưng chắc em không được uống rồi.. Chán thật, giá như nó mạnh mẽ hơn một chút thì tốt quá.. Đời mà, giá như thôi.. Nước mắt nó chảy cũng chả biết vì sao.. Có lẽ vì đau chăng? .. Kèm theo đó một chất lỏng lạnh từ trên đầu nó lăn theo từng kẽ tóc chảy qua mặt nó xuống đất.. Dưới cái ánh đèn này thì nó chỉ thấy một màu thẫm.. Chẳng biết là máu hay mồ hôi, chỉ nhớ kể đó .. Nó ngất lịm đi.

Chapter 63

Một mảng tối không thấy gì và nhận thức được gì cho đến khi nó mở hai con mắt ra ti hí vì sưng.. Lập tức, mọi cảm giác đau nhức tràn đến.. Nó ước rằng mình chưa mở mắt ra vội.. Cơn đau đớn đi khắp cơ thể nó khiến nó dù mở mắt nhưng cũng không tỉnh táo, cái nó cảm giác được là một bàn tay đang được ai đó nắm chặt.. Một mùi thuốc sát trùng và một màu đen, chắc đêm rồi.. Bát giác nó khẽ cựa quậy ngón tay.. Bàn tay kia bỗng giật lên làm nó nằm im lại.. Nó muốn biết người kia là ai, chắc là ngủ quên vì bị nó đánh thức mới như thế.. Tôi quá.. Nhưng vì màn đêm này nó không thể nhìn được cũng không thể nhích người lên để nhìn vì quá đau.. Chỉ thấy, tiếng nức bắt đầu phát ra.. Ai đang khóc vậy nhỉ? Giọng này không phải của em? Ai vậy? Ai mà lại vừa khóc và hôn lên trán nó kia.. Mùi thơm lạ và quen, mái tóc cũng quen thuộc như lần trước, khi đang rủ xuống mặt nó? Tiếng khóc này rất buồn, buồn lắm.. Nó chỉ cảm nhận được có vậy rồi thiếp đi ngủ.. Có thể nó đã hai lần mơ như thế này chăng?

Cái ánh sáng ban ngày chiếu vào mặt nó làm nó một lần nữa tỉnh.. Giờ thì nhận thức hơn được chút rồi.. Quay sang bên phải với một tư thế khó khăn, khuôn mặt thiên thần của em đang ngủ ở đó.. Nhưng đôi mắt có quầng thâm và đỏ hoe.. Chắc do nó mà em khóc.. Tôi em quá, người thì co vào vì lạnh, bàn tay em ôm lấy bàn tay nó.. Nó cố gắng đưa cánh tay bị болг rát.. Đang quần băng chằng chịt kéo chăn của nó cho em.. Run rẩy mãi cũng phủ lên được người em.. Nhưng lại tuột xuống đất.. Tiếng động may cũng nhỏ, sợ em dậy.. Nó lại bò bò xuống để chăn lên đắp cho em.. Xui xẻo vì mất sức, tay vừa chống xuống đất thì nó bị hụt.. Thành ra ngã thẳng vào nền nhà.. Em tỉnh dậy ngạc nhiên nó khóc thét lên..

- Huhu.. Anh oi..!! Anh..húc húc..- Em chỉ biết gọi và khóc..hix.. Mít ướt dữ vậy nè..
- Thôi..thôi, đỡ anh dậy đi nào..- Em khoác nó qua vai để nó nằm lên giường.. Vẫn khóc..
- Anh oi..húc huhu..sao anh lại đánh nhau.. Húc húc.. Sao lại bị người ta đánh nặng thế này..húc, lại còn bỏng nữa..húc.. Đồ độc ác, anh biết em lo thế nào không hả..húc..húc..- Em nói mà giọng khản đặc đi.. Chắc hét nhiều quá đây mà, nó thì lại là thẳng không khoái giải thích nhiều chứ..
- Thì va vào tụi nó.. Thôi không khóc nữa nha..

- Em không đâu..huhu không tin đâu..hức, anh làm ai cũng lo cho anh. Mãi không tinh..Đồ độc ác..huhu..
- Thôi anh xin lỗi.. Đừng khóc nữa đi mà, thương anh thì đừng khóc nữa.. -Nó làm cái mặt thảm nhất nhìn em.. Khô sờ, khóc mãi thế này thì ai mà chịu được, mắt thì đỏ hết cả rồi..
- Vâng.. Em biết rồi hức.. Sao còn bị bỗng nữa nè..hức
- Ôm sữa tính mang về cho em nhưng bị bể lúc bị đánh nên chắc nó đổ vào tay..
- Hức.. Bị thế không chạy đi, ôm khu khu cái chai sữa làm gì không biết.. Ngất rồi cũng không chịu buông..hức, ngốc không còn gì để ngốc nữa..hức
- Thì muốn ăn cùng em mà..hehe.
- Vẫn còn cười được.. Hức..
- Ủa ai cho anh vô đây vậy?
- Là Tuấn với mấy người bạn cùng lớp anh đó..
- Bộ em quen mấy người đó hả?
- Xì, ai quen anh, em cũng phải quen hết..
- Để làm gì vậy?- Nó ngạc nhiên quên cả cơn đau đang hoành hành..
- Để quản lý anh chứ còn gì nữa..
- Có vụ này nữa hả..hơ?
- Chứ sao.. Nhỡ anh đi lăng nhăng thì em giết..-Em nghiên răng mặt thì.. Eo ơi, đáng sợ quá =.=..
- Không có chuyện đó đâu mà.
- Ai biết được anh đây.. Tính anh thì em lạ gì nữa, không có em là có cô khác ngay hihi..
- Hơ đoán bừa, nói linh tinh..
- Để hôm nào em chỉ cho cái bí mật của em..hihi, anh sẽ tin..
- Ờ..-Nó cũng không tò mò nữa vì mãi suy nghĩ vì câu nói của em.. Em cũng im lặng theo, không biết nó có phải người như em nói không nữa.. Có thể em vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng nó chăng? Không thể nào, nó sẽ khiến em phải tin tình yêu của nó dành cho em là chỉ có duy nhất mà thôi.. Nhìn trên trần nhà với một cái giường bên cạnh, nó nghĩ đây không phải là bệnh viện vì khác hẳn với lần trước nó vào, mùi thuốc sát trùng cũng không nặng lắm.. Có thể là một phòng khám tư nào đó, cũng phải cảm ơn thằng Tuấn,

không có nó chắc tiêu rồi.. Mà theo như em nói nhiều người lo cho nó, ngoài em ra thì có ai nữa nhỉ.. Nó ngẫm mãi cũng chẳng có thêm ai ngoài chị, Có thể chị cũng biết nó nằm đây rồi.. Không hiểu thái độ chị với nó như thế nào đây.. Em cũng ngồi im lặng theo nó, có thể em đang theo một dòng suy nghĩ của riêng em.. Đέ ý khuôn mặt em, nước từ đôi mắt kia lại bắt đầu chảy.. Khô quá mãi mới nín cho hix..

- Sao lại khóc nữa vậy nè..

Em im lặng, ngoảnh mặt đi, tiếng nắc cộng thêm đôi vai em run lên khiến nó khó hiểu.. Khóc dữ quá, vừa cười cơ mà..

- Thôi thôi... Đừng khóc nữa..

- Người ta lo cho anh..hức..Mà chẳng nói cái gì.. Cứ như không ý..hức..

- Anh xin lỗi..- Lấy bàn tay bị bong quần băng chằng chịt lau nước mắt cho em.. Vừa hay băng băng vải thấm được nước mắt.. Nó bị sao vậy nhỉ.. Người yêu nó thì nó vô tâm còn đứa con gái khác nó lại đέ ý.. Khôn nạn quá.. Chỉ biết lặng nhìn em khóc.. Em kéo cánh tay của nó gần em và hôn nó.. Nữ hôn say đắm này mang theo vị mặn của nước mắt.. Em luôn vậy, một người con gái tuyệt vời, hoàn hảo về mọi mặt.. Thậm chí em còn quan tâm đến nó hơn những gì một cô người yêu cần làm.. Nó đáp lại một cách nồng nhiệt nhất, không muốn buông em ra chút nào.. Tiếng bước chân bên ngoài khiến em giật mình.. Thả nó ra chỉnh sửa đầu tóc, ngồi ngay ngắn lên cái ghế..nhìn nó cười.. Hỗn chút.. Tiếc ghê, hix..

- Vừa khóc vừa cười..

- Thì sao hihi..

- Ăn mười cục..- Em bỗng lườm nó bằng ánh mắt sắc lẹm..

- Cục gì.. Bệnh vẫn trêu em được hả..

- Cục gì tự biết..hehe.

- Chờ đấy, khỏi em xử anh sau.. Giờ đợi chưa..

- Ở rồi..

- Như ông tướng.. Hihi, thôi em đi mua đồ ăn cho anh nha..

- Ủ.. Anh cảm ơn..

- Bày đặt, chờ em chút ..- Em chạy ra ngoài cửa đóng lại.. Đέ nó một mình nhìn lại cái người ê ẩm.. Đúng là bị thương hôm nay ngày mai mới thấm.. Nay giờ nói chuyện với em quên cả đau.. Giờ thấy người mình mà ghê, đâu thì quần một lớp băng phía sau, tay

thì băng kín.. Trước có lần bị bỏng rồi nhưng không diện rộng như này, mặt nó thì toàn băng cá nhân, phòng khám quái gì mà đều ghê.. Chắc vết thương nhỏ.. Ngồi tự kỷ cảm nhận cơn đau.. Thì tiếng bước chân bên ngoài ồn ào khiến nó hơi nhích người lên chút vì tò mò, tưởng là ai đó đi qua ..nhưng bỗng nhiên cánh cửa phòng nó mở ra.. Chị cùng nhỏ P.Anh, Chi, Mi với thằng Tuấn đi vào.. Mắt chị rưng rưng, đến gần nó ngồi vào giường.. Ôi trời ơi, lại khóc hix.... Còn mấy người kia nhìn nó im lặng.. Nó cũng không để ý nhiều, chỉ thấy hơi xúc động chút vì nhiều người đến thăm nó quá..

- hức hức.. Nhóc đau không nhóc hức.. Làm chị lo quá trời nè..hức hức..- Chị vuốt vuốt khuôn mặt nó mà không để ý tất cả đều nhìn.. Hòn nhiên quá làm nó ngại ngại..

- Không sao mà chị em khoẻ mà..

- Hức.. Khỏe mà băng bó khắp người thế này à..hức..

- Hehe.. May có tui không thì ông lên nóc tủ rồi nhé..- Thằng Tuấn nói một câu mà nhỏ Mi lườm..

- Thôi anh nói nhảm..- Anh nữa.. Kiểu này chắc chắn được nhỏ Mi rồi.. Cặp này khó hiểu thật trước thằng này còn chê nhỏ cơ mà.. Nhưng thôi kệ thế cũng tốt..

- Ủa Minh làm sao mà bị người ta đánh vậy?- Nhỏ Chi nhìn nó mặt buồn buồn.. Lâu không gặp nhỏ, vẻ ngoài của nhỏ vẫn luôn cuốn hút nó vì đúng mẫu người nó thích..

- Đúng đúng.. Nhóc tò sao bị đánh vậy..- Chị ngưng khóc ngược lên nhìn nó vẻ tò mò lắm..

- Thằng cướp chị trước em chặn đó..- Nó ghét phải giải thích nhiều lên nói thế thui, chắc mọi người cũng hiểu.. Mà người nó vừa đói vừa đau, sức đâu nữa.. Mong em về nhanh chút..hix

- Ủa.. Tôi nhóc ghê, xui thiệt.. Cũng tại chị..- Chị nhìn nó căm mô.. Điều bộ này đúng là dễ thương không ai bằng.. Khổ, nầm bẹp một chỗ mà cái tính ngầm gái không chừa..@@

- Hảm vừa thui.. Đâu phải tại chị..

- Em cho bọn nó giống ông này hết rồi chị đừng lo..hehe-Thằng Tuấn nói mà nó hơi ngạc nhiên, chẳng lẽ thằng này cũng quen luôn cả chị? Định thắc mắc nhưng lại thôi.. Để lần sau vậy, Nói chuyện với mọi người thêm chút nữa thì họ kéo nhau về mà để đầy bàn bệnh hoa quả với đồ ăn.. Hajz. Phiền họ quá. Duy chỉ có nhỏ P.Anh từ lúc đến không nói gì chỉ im lặng nhìn nó.. Giờ không chịu về.. Nhỏ tiến đến gần nó, một mùi nước hoa quen quen mộng mị.. Nó hơi ngại vì lần đầu gần với nhỏ như này ngoài lần trước nhỏ đèo nó khỏi

viện.. Liền quay mặt đi.. Em mua đồ ăn bên quận khác hay sao ý..hix, đê mình nó với nhỏ ở đây..

- Nè..

- Gi?

- Đau không..?

- Có.. Hơi hơi..-Oai chút hehe..nay nhỏ này quan tâm nó mới ghê.

- Ủ.. Đói không?

- Có.

- Ăn cái này nha..- Nhỏ chỉ vào đống đồ ăn mọi người mang đến.. Nhưng thôi nó đang đợi em mà.

- Thui, có người đang mua giùm rồi.

- Ai?

- Ly.

- Ủ..- Nhỏ nói bé bé.. cái giọng trong trẻo không còn thay vào đó là một giọng buồn..

Ánh mắt nhỏ cũng buồn nhìn nó.. Hơi khó chịu và chẳng hiểu gì, nhưng nó kê.. Không có tìm hiểu nhiều.. Mặc dù nó cảm thấy nhỏ hết lạnh đi nhiều rồi.. Nhất là với nó.

Chapter 64

Hai đứa tiếp sau đó chỉ chìm trong im lặng.. Tuy đau nhưng cảm giác im lặng này còn khó chịu hơn cả bị đau, mùa lạnh mà nó cứ toát hết mồ hôi.. Lại còn nằm không dám cử động vì nhỏ đang ngồi sát bên cạnh, nó không nhìn nhau tại quay sang hướng khác, không biết nhỏ có đang nhìn nó không nữa..

- Nè.. Đến đây chi vậy?- Dù biết hỏi câu này hơi vô tâm với lòng tốt của nhỏ nhưng nó muốn biết lý do, nhỏ với nó thân quen gì đâu. Nhỏ vẫn im lặng.. Chán, nó nằm im mong em về.. Lúc sau cái không khí chẳng thay đổi gì mấy thì có một chị ý tá bước vào.. Xinh phết cơ mà so với nhỏ này với em thì không bằng được hehe..

- Đến giờ thay băng rồi, chị là người nhà bệnh nhân à?

- Vâng.- Nhỏ này điêu.. Họ hàng quái gì mà nhận bừa ==

- Vậy chị ngồi sang bên này để em thay băng cho bệnh nhân chút..- Chị y tá này xinh còn nhỏ nhẹ hệt nhỏ Chi, không biết tay nghề sao ta.. Nhỏ cũng sang chỗ khác đứng khoanh tay nhìn nhau, kèm theo câu nói.. Lạnh, nhưng nó thấy ấm.. Cứ thế này thì nó chắc không kiềm lòng được mất..

- Chị làm nhẹ tay chút nha.. Kéo anh ấy đau..

- Hihi vâng, chắc anh chị người yêu của nhau à?- Chị y tá túm tím giáng một câu mà nó giật mình còn nhỏ vẫn vậy khuôn mặt không cảm xúc nhưng có vẻ đờ lên thì phải.. Định phủ nhận cái thì chị y tá đã làm.. Từng mảng băng của cánh tay bị bóc ra, phần thịt hồng cộng thêm những mảng da bị tróc khiến vết thương trông kinh tởm, chính nó còn thấy kinh.. Loang rộng phết, kiểu này tay lại có vết sẹo đẹp rồi.. May mà được bôi thuốc trước chứ không thì da chết dính vào băng được kéo ra khỏi cơ thể thì chắc nó xiu vì đau mất, có khi bị chích xì bọc nước rồi hay sao ý, nên giờ chỉ thấy đau thường thường thôi.. Con nhỏ P.Anh hình như thấy kinh nên không dám nhìn nữa liền quay mặt đi chỗ khác.. Rồi đến những miếng băng đầu may mà vết thương bé không thì mái tóc của nó đi vào dĩ vãng rồi =.=, người ngợm cũng toàn băng hix.. Làm xong thì chị y ta thoa thuốc vào vết bỗng băng bông mà xót cứng cả người, rồi chị băng lại.. Đến những vết thương khác thì nhỏ giành..

- Thôi chị để tui làm cho..- Chị y tá ái ngại nhìn nhỏ.. Còn nó trợn mắt lên ngạc nhiên..

- Chị yên tâm, tui từng làm nhiều rồi mà..

- Vậy thôi em ra, chị làm xong cứ để đây tí em vào lấy sau..

- Ủ.. Chị y tá đi ra khỏi cửa nó vẫn chưa hết ngỡ ngàng, nhỏ tiến lại gần châm thuốc thoa cho nó một cách nhẹ nhàng làm nó bối rối cực độ, chẳng nói được gì chỉ biết nằm im.. Nó

sợ em về nhìn thấy thế này thì sẽ nghĩ sao.. Nhưng nhỏ quá quyết rũ, quá mê hoặc ở gần nó làm nó dường không thể từ chối lòng tốt này.. Ở gần mặt thì mới thấy, nhỏ còn rất đẹp nữa.. Kiểu này nó lại có lỗi với em rồi.. Bỗng nhiên nhỏ run lên tiến sát mặt nó hơn, nó giật mình.. Mắt nhỏ đỏ lên mọng nước..

- Ô ơ.. Sao lại khóc, người ta làm gì đâu mà khóc... Khô sờ, hôm nay ai cũng thích khóc hay sao ý, cứ loanh quanh với nó lại khóc, hết em rồi chị giờ thêm nhỏ này nữa.. Làm như nó sắp chết không bằng.. Nhỏ lắc đầu..

- Không..không, có gì đâu...- Chừng hưng chán chả thèm hỏi nữa.. Nhỏ vẫn cúi cúi mà băng vết thương ở bụng cho nó mà không ngại.. Một giọt nước mắt rơi xuống vạt áo nó.. Khó chịu quá.. Xong xuôi thì lại thế hai đứa hai chỗ, hai luồng suy nghĩ.. Chưa bao giờ nó nghĩ đến nhỏ nhiều như vậy, một sự rung động nữa với nhỏ.. Đập nhẹ vào chán, nó lắc đầu.. Chẳng nhẽ nó giống như em nói thật sao.. Không được, Minh ơi mà không được như thế.. Đừng tự biến mà thành một thành sở khanh.. Không được.. Thế nhưng, nhìn con nhỏ kia nó lại chạnh lòng.. Nhỏ vẫn thế, nhìn nó bằng con mắt đỏ mọng.. Hai tay thu vào bụng có vẻ lạnh.. Khô, toàn mặc đồ linh tinh bảo sao không lạnh..

- Nè..

- Gi?

- Lạnh hả?-Vẫn vậy thôi, thái độ nói chuyện và câu hỏi giống lần trước, rung động thì có, nhưng chẳng nhẽ thể hiện ra hết chắc, giải quyết cảm xúc này sau, giờ lo cho nhỏ đã..

- Ủh.. Không..- Đã ừ lại còn không là sao ta, khùng rồi chắc =.=..

- Không, sao co ro hết cả người kia..? Nhỏ chẳng nói gì im lặng..

- Nè choàng qua người tạm đi..-Nó chìa cho nhỏ cái chăn đang đắp, nãy giờ chảy hết mồ hôi rồi chắc là do nóng.. Vì nó không thấy nóng cũng không thấy lạnh.. Chẳng hiểu sao nữa..

- Không cần anh quan tâm..- Đáng ghét, nói một câu mà chỉ muốn đuổi luôn ra khỏi phòng.. Nó câu..

- Thế quan tâm tôi làm gì, tôi làm vậy là để trả ơn thui.. Không cầm thì lần sau đừng đến nữa..

Nhỏ nhìn nó mắt lại rung rung cộng thêm sự uất ức làm nó bối rối nhưng mặt vẫn lạnh.. Nó giỏi thế này lắm.. Rồi nhỏ cũng miễn cưỡng cầm cái chăn ôm vào người chứ không choàng qua, thế cũng tốt rồi..

- Nếu không thích thì có thể về.. Tôi không làm gì mà phải khóc..-

Nhỏ lại nhìn nó ánh mắt buồn và uất ức nhưng không nói gì.. Khó chịu về cái thái độ này.. Nó tiếp..

- Một nín hai đi về, tôi không thích nhìn thấy con gái khóc đâu.. - Nhỏ lắc đầu, rồi lại gật.. Mặt như lo sợ một điều gì đó, tay quệt vội lên hai gò má để ngăn những giọt nước mắt đi..nhưng dường như, càng quệt lại càng chảy, Tự nhiên nó thấy quen lòng, hệt lúc nhìn em khóc vậy, hôm nay nhỏ không biết có trang điểm hay không mà nó thấy dưới mắt nhỏ thâm xì.. Chắc đi chơi thâu đêm không thèm ngủ đây mà.. Nó nghĩ mình hơi quá lên cố rặn ra từ..

- Tôi xin lỗi..- Rồi quay sang hướng khác, không nhìn nhỏ nữa.. Tiếng nắc trong không gian im lìm cho nó biết nhỏ vẫn khóc.. Bực mình nó quay lại thì thấy bàn tay nhỏ đang ở gần đầu nó nhưng chưa chạm vào.. Khuôn mặt nhỏ trông rất khổ sở nhìn nó.. Nó còn đang ngỡ ngàng, cánh cửa phòng mở ra.. Em tung tăng bước vào.. Nhỏ giật mình rút tay lại..

- Hihi... Anh em về rồi n...è.. Ơ P.Anh cũng ở đây à?- Giọng em có vẻ ngạc nhiên.

- Ủ, mới tới.. Thui về luôn đây.. Mày coi anh ấy nhé?

- Ồ thêm chút đã..hihi.

- Khỏi, còn phải đi học, thế nhé..- Rất nhanh nhỏ lấy lại vẻ lạnh lùng, ném trả cái chǎn về phía nó rồi khoanh tay bước ra khỏi cửa bằng cái đáng đi kiêu sang của nhỏ, hình như mắt nhỏ vẫn mong nước thì phải.. Cơ mà quan tâm chi. Em về rồi là có ăn đang đói hehe.

- Em đi đâu mà lâu dữ vậy?

- Em về nhà nấu cháo.. Chứ người ta làm em sợ không đảm bảo..hihi- em Vừa nói vừa gõ cái cặp lòng mang theo ra.. Thơm thế này thì chắc ngon rồi..

- Đέ em xúc cho hihi..- Em cười tí mắt, nó vẫn ngại khoán này..hix

- Thôi..đé anh tự làm..

- Không, tay thế kia thì tự làm sao được.. Ngồi im mà ăn, không em đỗ vào tai giờ..- Em lườm.. Cái câu dọa trẻ con này lại làm nó sợ chết khiếp mà răm rắp nghe theo luôn.. Cháo thịt bầm.. Rất vừa miệng nhưng hơi nóng, cơ mà em vừa xúc vừa thổi kiều bón cho trẻ con ấy hix..

- Anh này..

- Oi..

- Cái P.Anh đến một mình à?

- Không đến cùng chị cả mấy người nữa.
- Ủ.. Thê sao nó lại ở lại sau cùng vậy?
- Anh không biết..- Em im lặng không nói gì nhưng vẫn xúc cháo và thổi cho nó.. Cái tính chu đáo này càng làm nó thấy điểm hoàn hảo của em.. Có vẻ em đang suy nghĩ gì đó.. Hết chõ cháo, em đặt cắp lòng xuống bàn gọt đồng đồ mọi người mang đến cho nó..
- Em bảo này...
- Sao?
- Lúc nãy sao cái P.Anh lại cầm chǎn của anh?
- À.. Thấy nó có vẻ lạnh thì anh đưa vì anh cứ toát mồ hôi..
- Ủ, thê sao nó khóc.. Anh nói gì nó à?
- Ủ thì biết đâu.. Thấy khóc anh bảo không khóc nữa không thì về..
- Anh lúc nào cũng vậy.. Anh không biết cái P.Anh nó...- Em định nói cái gì đó nhưng tự nhiên dừng lại, điều này kích thích trí tò mò của nó..
- Làm sao?
- Thui.. Cái này anh tự tìm hiểu thì tốt hơn, mặc dù cái đầu ngốc nghếch của anh chắc chẳng bao giờ hiểu được nhưng nhỡ có hiểu thì đừng làm ảnh hưởng đến anh và em đây..- Em nói một lèo mà nó cũng chẳng hiểu gì hết trọn, cái gì mà ảnh hưởng..
- Là sao?
- Biết ngay mà..hihi, thui ăn táo nè..- Ui, đã thiệt.. Thấy táo lại quên xù nó luôn..hehe, nó nhồm nhoàm nhai mặc kệ em bên cạnh.. Xưa nay nó đã ăn là không giữ ý gì hết, giữ là chỉ có hết @@.. May mà bị đánh không ảnh hưởng gì đến răng..
- Anh có thắc mắc gì khi thấy bạn em đi học mà em lại không đi không?- Em chợt hỏi nó câu hỏi mà nó muốn hỏi em trong suốt thời gian vừa qua.. Nhưng với tính cách này thì..
- Không.. Nếu em muốn nói thì em sẽ tự động nói với anh, còn em đã không muốn nói thì anh không muốn hỏi..- Lấy thêm miếng táo, nó chìa ra phía em nhìn em bằng con mắt thích thú.. Em lắc đầu cười buồn..
- Em sợ nói ra sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của chúng mình.. Em sợ, vì vậy em muốn giấu anh, nhưng em sợ hơn một ngày nào đó anh biết được thì chắc anh tự động rời bỏ em.. Mẫu con người vô tâm và luôn tự ti như anh thì chuyện gì chẳng dám làm đúng không..hihi..
- Anh không biết nữa..

- Nhưng em biết.. Tuy yêu em rồi nhưng cuộc sống nó vẫn ánh hưởng đến anh nhiều lắm anh à..

- Có lẽ..

- Anh nghĩ có lúc nào anh sẽ tự động rời xa em không?- Em hỏi một câu làm nó chột dạ, hôm nay em sao vậy nhỉ?

- Anh xin lỗi.. Nếu điều đó tốt cho em, cuộc sống của em, hay tương lai của em.. Anh sẽ làm.

Nó cũng không hiểu sao nó lại nói được câu thiếu dũng khí như vậy, nhưng nó biết câu nói đó là từ đáy lòng của nó tất cả chỉ vì nó yêu em và lo cho em mà thôi.. Em trầm ngâm khuôn mặt buồn lắm.

- Anh vẫn không hiểu à?

- Hiểu gì?

- Điều tốt nhất cho em là có anh bên cạnh mà.

- Nhưng đó là điều em nghĩ thôi, Còn anh lại nghĩ khác..

- Anh nghĩ thế nào?

- Anh chẳng là gì, chỉ là sinh viên nghèo chưa nghề nghiệp, chưa có gì.. Tương lai anh rất mờ mịt.. Anh yêu em vì mọi thứ em dành cho anh.. Cái cách em đến với anh đó cũng là một điều đặc biệt.. Cũng như em, anh yêu sự đặc biệt đó.. Nhưng anh nghĩ chỉ thế thôi chưa đủ để sống trong cái xã hội này..

- Vậy để giờ em nói cho anh hiểu.. Trước giờ em không đi học là vì em không cần thiết học nữa.. Em chỉ phải học tiếng Nhật để chuẩn bị sang sống với bố mẹ.. Nhưng em vẫn cố xin họ ở đây vì có anh đây anh hiểu không.. Em còn có riêng một cửa hàng quần áo mà đi cùng anh, cũng không dám tự lấy đồ phải sang chỗ khác mua, sợ anh biết anh lại tự ti anh hiểu không.. Hiểu không hả..!!- Em dường như hét lên.. Những điều em vừa nói làm nó ngạc nhiên tột cùng.. Đúng như nó nghĩ, em không giống vẻ bề ngoài.. Em quá tài giỏi hơn nó về mọi mặt cuộc sống hai đứa quá khác nhau.. Bằng một cách nào đó, dòng đời này đưa em xen vào cuộc sống của nó cướp đi trái tim nó.. Nhưng nó vẫn sợ.. Sợ nhiều lắm..

- Vậy à..?- Sự bình tĩnh của nó được thể hiện trước mắt em.. Chẳng hiểu sao ở hoàn cảnh này nó lại có thể như vậy.. Như một sự vô cảm của một cỗ máy..

- Hức anh độc ác lắm.. Anh ngốc lắm..hức, anh không hiểu gì cả..hức..hức, Tại sao em lại đi yêu con người như anh chứ..

- Bốp...!!-Em tát nó, hơi choáng vì đau chắc do vết thương ở đâu.. Nó im lặng cúi mặt xuống..
- Hức.. Đồ yêu đuối..hức, em nghĩ anh đã thay đổi rồi cơ..hức..-Em che miệng khóc nắc lén, rồi cầm theo đồ chạy nhanh ra cửa, em giận rồi.. Bỏ lại cái xác đau đớn của nó.. Cộng thêm nỗi đau về tâm hồn.. Không có gọi để giải thích hay làm một hành động gì cả, chỉ biết nhìn theo em.. Im lặng, nó ghê sợ cảm xúc của mình.. Thật sự. Chị y tá bước vào..Ái ngại nhìn nó chắc nghe thấy tiếng lên nãy giờ không dám vào..
- Thuốc của anh này..
- Tôi cảm ơn..Chị lấy hộ tôi cái đồng hồ đeo tay kia được không?-nó chỉ chiếc đồng hồ cũ đang yên vị trên mặt bàn với cái ví cùng bộ quần áo dính máu..
- Cái này à anh?
- Ủ.
- Nhận lấy chiếc đồng hồ từ tay chị y tá, rồi cầm cốc nước lên uống thuốc, chị y tá nhổn miệng cười xong bước ra đóng cửa vào..
- Nó Ngả người xuống.. Không đeo chiếc đồng hồ như mọi khi, để lên cái gối, quay sang nhìn.. Lại ùa về những miền ký ức đã cố quên để rồi vẫn nhớ.. Nụ cười, lời hứa, tất cả như một thước phim quay chậm.. Rồi hình ảnh em chạy ra khỏi cửa khóc cũng đến.. Đầu nó như một kho lưu giữ những thứ khủng khiếp làm nó đau khổ nhất.. Mắt vẫn chăm chú nhìn chiếc đồng hồ, nước mắt nó chảy.. Tốt hơn hết vào lúc này nó nên ngủ thì hơn, vì những thứ trong đầu nó làm nó không muốn nghĩ đến nhưng vẫn cứ ám ảnh.. Nó nhắm mắt rồi thiếp đi lúc nào không hay.. Chắc nhờ tác dụng của thuốc.

Tỉnh dậy thì có vẻ đỡ đau hơn nhiều rồi, nhưng trong căn phòng trống rỗng này chẳng có ai chỉ mình nó nhìn loanh quanh cùng với đồng bông băng trên người.. Không biết giờ là mấy giờ rồi nhưng qua lớp cửa sổ bằng kính thì nó thấy trời tối.. Tự thấy mình dở hơi khi chiếc đồng hồ ngay bên cạnh.. 6h, chẳng biết là chiều hay sáng hôm sau nữa.. Thời tiết đông của HN rất khó để nhận biết mà.. Từng tiếng gió rít khiến nó thấy cô đơn lạnh lẽo trong căn phòng trống. Khẽ thu mình vào chăn nó nghĩ đến những việc vừa trải qua.. Là nó đã sai hay em sai.. Có vẻ là nó thì phải.. Nhưng em cũng phải nghĩ cho nó chứ, nó đâu thể cứ sống mãi với em mà không có mối lo toan nào được.. Chắc em chưa rơi vào hoàn

cánh thiêu thốn nên em sẽ không hiểu được.. Trước hết nó phải cần một sự nghiệp tước khi yêu.. Nhưng nó không hối hận khi đã yêu em, chỉ là tình yêu này đến quá sớm mà thôi.. Suy cho cùng em vẫn là một cô tiểu thư điều mà nó đã phủ nhận là đúng.. Cũng có thể giờ em giận mà sắp sửa chia tay nó cũng nên.. Chợt cười cay đắng, không sao đâu cứ lấy thêm đi, lấy hết đi, tao chịu được.. Chỉ là người số ba thôi mà.. Haha.. Có thể nó điên rồi, điên thật rồi. Không có em chắc nó chết mất. Cười rồi lại khóc. Khốn kiếp thật. Cái cảm giác bất lực xâm chiếm nó. Bỗng cánh cửa phòng bật mở ra.

Chapter 65

Nhỏ P.Anh bước vào.. Mái tóc nhỏ phất phơ theo từng con gió lùa vào theo cửa.. Hình như, nhỏ đang ướt, chợt nhận thấy trời đã mưa từ lúc nào.. Không lẽ.. nó lật đật gượng ngồi dậy chạy ra đỡ nhỏ, dường như nhỏ rất mệt lén gần như tựa cả vào người nó.. Bé nhỏ P.Anh lên giường bệnh của nó.. Khuôn mặt nhỏ tái lấm.. Tại sao chứ.. Đừng như vậy nữa, cứ mỗi khi trời mưa lại có một người con gái đến với nó là sao?.. Nhỏ thiếp đi, để một cơn đau trong lòng nó.. Bộ quần áo vẫn vậy, khuôn mặt vẫn vậy, nhỏ không thay đổi gì.. Có thể lúc bước ra về.. Nhỏ đã không về, nắm lấy đôi bàn tay của nhỏ nó áp lên má mình và khóc.. Một lần nữa, nước mắt của thằng con trai lại rơi bởi một người con gái không thân quen nhưng lại vì nó.. Quan tâm một cách thầm lặng.. Dù biết việc này nó lỗi với em nhưng nó vẫn giữ nguyên đôi bàn tay nhỏ bé mịn màng bên má.. Bên ngoài trời vẫn mưa.. Trong này hai con người, người thiếp ngủ mà đôi môi nở nụ cười.. Người thức ngồi bên cạnh khóc vì đã trót thích thêm một người con gái.. Tĩnh lặng hòa cùng những tiếng gió rít bên ngoài.. Khiến nó cảm thấy phòng khám như có mỗi nhỏ và nó vậy.. Thật kì lạ.. Nhưng lúc sau một vị bác sĩ già bước vào..

- Ủa sao thế này?.. Người nhà lại ngủ trên giường, bệnh nhân lại ngồi trông là sao?
- Dạ.. Em cháu mệt quá, với cả cháu đỡ rồi nên không sao bác ạ..
- Vậy hả.. Ừ thôi cũng được, hết thuốc thì bảo em cậu gọi tôi nhé.. Tôi đi kiểm tra đây.
- Dạ vâng.. Của cháu bao nhiêu ạ?- Nó muốn tính tiền luôn chắc phòng khám tư cũng không câu nệ chuyện thanh toán ở đâu mà..
- À.. Con bé kia thanh toán từ nãy rồi..- Ông bác sĩ chỉ vào nhỏ P.Anh đang nằm trên giường nó..
- Dạ..?- Lại một điều nữa làm nó không thể hiểu nổi.. Khó chịu thật, mọi thứ cứ như được lặp lại lúc em đến với nó.. Tại sao nhỏ lại như vậy chứ.. Nó.. Nó làm sao bây giờ?.. Ông bác sĩ đóng cánh cửa bằng một tiếng động khô khốc, để lại nó với những suy nghĩ cực kì hoang mang.. Nhỏ P.Anh đang làm gì thế này?.. Nó nhìn nhỏ ngủ mà, sợ.. Không thể được, chẳng lẽ nhỏ thích nó? Không.. Nó lắc đầu như một thằng điên.. Bàn tay nó tự nhiên được giữ chặt lại.. Giật mình nhìn nhỏ..
- Đừng như vậy.. Vết thương rách ra đây..- Đôi mắt lạnh lùng không còn, tảng băng không còn.. Tất cả còn lại chỉ là một nỗi buồn và sự ấm áp từ một giọng nói trong trẻo mà hiếm khi nó được nghe.. Nước mắt nhỏ giọt.. Nó run run..
- Tại.. Tại sao?- Bất giác câu hỏi ngu ngốc không đầu không đuôi được thốt ra.. Nó, không biết đang nghĩ gì nữa.. Chỉ muốn có một câu trả lời thích đáng mà thôi..

- Sao là sao?
- Sao đến đây thăm tôi?
- Tôi muốn thôi.
- Vậy sao phải giả vờ đi về để rồi quay lại?
- Vì..vì..- Nhỏ có vẻ lúng túng.. Mặt đỏ hồng lên..
- Vì sao?
- Vì em yêu anh..- Nhỏ ngược lên nhìn thẳng vào mắt nó, không còn ngại ngùng, một cách nghiêm túc.. Nó sững người, điều nó sợ đã xảy ra.. Nhỏ đã nói.. Yêu nó.. Không thể được..
- Tôi xin lỗi.. Nhưng tại sao?
- Hức.. Em sẽ không nói cho anh lý do đâu.. Huhu.. Hức, anh sẽ không bao giờ biết được..hức..hức.. Em đau khổ lắm anh ạ.. Anh biết không, nhìn người mình yêu thò ơ lạnh nhạt với mình.. Hức, hức, rồi có người yêu.. Cảm giác đó đau lắm anh ạ.. Em yêu anh lâu rồi..hức.. Lâu lắm rồi.. Hức, nhưng anh đâu biết chứ hức.. Anh có biết em phải chịu lạnh đợi cả đêm rồi cả chiều nay.. Hức hức để được lên thăm anh không hả? Anh có biết hức hức.. Em có áo khoác nhưng không dám mặt vì cái áo khoác chết tiệt đó là của anh đưa không hả..hức hức.. Có lẽ em chậm chân hơn Ly bởi nghĩ tính cách mình sẽ gây ấn tượng với anh..hức, sắc đẹp của mình sẽ đưa sức đánh gục anh hức.. Hức, nhưng em sai rồi anh ạ.. Em sai rồi..huhu, hức hức.. - Nghe nhỏ thồn thonic, qua từng giọt nước mắt kia.. Nó cảm thấy lạc lõng, cảm xúc yêu đương với em như nhạt dần đi.. Nó.. Nó, không thể kiềm chế được khi bên cạnh nhỏ.. Tình cảm thật dễ phai.. Em đã đúng.. Nó quá dễ rung động dễ có người mới.. Chấp nhận sự thật, nó.. một thằng sở khanh.. Bởi hai cánh tay gầy gò của nó đã vòng qua bờ vai run rẩy yếu ớt của nhỏ tự bao giờ.. Bản năng che chở của nó thức dậy mạnh mẽ nhất là khi bên ngoài tiếng gió vẫn rít lên từng chập..
- Anh xin lỗi..
- Không em mới phải xin lỗi.. Anh buông ra đi.. Ám áp lắm nhưng nó không phải của em anh ạ.. Xin đừng gieo vào em hi vọng.. Người yêu của anh là Ly..

Nhỏ tự động gỡ tay nó ra trở về với vẻ lạnh lùng.. Thế cũng tốt vậy nên có lẽ nó phải dứt khoát..

Lạc lõng và vô vị.. Cảm xúc đi xuống một cách tệ hại. Có vẻ nó nuối tiếc bởi nhỏ, một cô gái đẹp vì nó mà chịu khổ, nhưng trong thâm tâm nó.. Em vẫn là người nó yêu, dù có thế nào đi chăng nữa..

- Anh hiểu rồi..

- Ủ.. Hiểu là tốt, em sẽ không nói cho ai biết đâu anh yên tâm.. Anh với Ly hạnh phúc nhé.. - Giọng nói của nhỏ nhẹ nhàng nhưng vô hồn lạnh lẽo.. Như một mũi tên băng đâm vào lồng ngực nó, đau nhói.. Nó biết nhỏ đang rất buồn, cái vẻ ngoài giả tạo lạnh lùng này làm sao che giấu nổi ánh mắt đau khổ của nhỏ.. Cảm nhận được, nhưng băng một cách nào đó, nó.. Một lần nữa trở lên lạnh lẽo không kém, vì nó biết nó vẫn chọn em.. Và vì quyết định của nhỏ..

- Cảm ơn..

Nhỏ ngạc nhiên.. Cười buồn..

- có lẽ em còn thua Ly về khoản chịu đựng rất nhiều.. Tính cách của anh thật đáng sợ..hihi..thôi em về đây..

- Ủ..-Ngoài trời vẫn mưa, nhưng nó không cảm nhỏ.. Tất cả phải trở về đúng quỹ đạo của nó.. Nhỏ và nó không là gì của nhau.. Mặc dù trái tim nó một lần nữa rỉ máu.. Cánh cửa không được sập vào bằng một tiếng quen thuộc mà.. Vẫn mở ra, tiếng chào hỏi, tiếng guốc xa dần. Nhưng một tiếng khác lại tiến đến cạnh nó.. Nó chẳng muốn biết là ai, cũng chẳng muốn để ý gì cả.. Đơn giản lúc này nó muốn ngủ tiếp.. Ngủ dậy mong mọi chuyện chỉ là một cơn ác mộng mà thôi.. Tiếng "cách".. Như một đồ vật gì đó được đặt xuống kèm theo giùng nó hình như có thêm người ngồi vào.. Nó biết, bàn tay ai đó đang vuốt mái tóc nó.. Nhẹ nhàng nhưng run rẩy..

- Nhóc..nhóc..- Là chị.. Nó quay sang..

- Chị..à..- nó gượng dậy ngạc nhiên vì chị đến vào lúc này.. Mái tóc chị, vài lọn bết lại vì nước mưa.. Môi hồng Hồng mấp máy như muốn nói thêm điều gì đó..

- Nhóc buồn à..?

- Chị nghe hết rồi đúng không?- Chị dấu cảm xúc rất tệ.. Nó dễ dàng nhận ra chị đang cố một điều gì đó.. Chị run run mắt, đỏ lên..

- Chị..chị.. Xin lỗi, chị không có ý.. Nhóc đừng giận chị..hức..

- Em đâu có giận chị..nín đi..hi..

- Thiệt..thiệt hôn..- Chị dụi dụi mắt..mắt mếu mít..

- Thiệt mà.. Cười cái coi..- Nó phồng mũi ngoác miệng làm mặt hề.. Trêu chị.. Chị khóc khích.. Vừa mếu vừa cười..

- Hihi..hức..nhóc tồ..-Chị của nó luôn như vậy, trẻ con hồn nhiên.. Dù vừa như một cành hoa tàn úa nhưng với nó chị như một vị cứu tinh vậy.. Chị ban phát ánh sáng trong cái tâm hồn chứa đầy đau khổ của nó.. Giúp nó phần nào nhẹ nhõm, voi đi rất nhiều..
 - Nhóc ơi.. Chỉ hiểu nhóc đang nghĩ gì.. Đừng buồn nha nhóc..- Tiếng nói của chị như một chìa khóa mở bung cánh cửa.. Trong tim nó.. Gục mặt xuống đôi vai nhỏ nhắn của chị.. Nó òa khóc to hệt như một đứa trẻ...
 - Chị ơi em đau khổ lắm..huhu.. Em phải làm sao bây giờ hả chị.. Huhu, làm sao bây giờ.. Những người đó quá tốt.. Quá tốt, em đâu xứng đáng được với họ chứ.. Tại sao họ lại đến với em..huhu.. Em làm sao có thể trả nghĩa đây..huhu..?- Chị im lặng lắng nghe, cho cái thằng trẻ con yếu đuối là nó khóc.. Giống như chị.. Nó cũng chẳng thể nào che dấu được cảm xúc của mình khi bên cạnh chị.. Chính nó mới là đứa trẻ con.. Chị xoa nhẹ vào mái tóc dài của nó.. Như một người mẹ vậy.. Dù gì thì chị cũng hơn nó nhiều tuổi và hiểu đời hơn nó mà..
 - Hihi.. Nhóc tồ không được khóc.. Phải cười như chị này.. Dù thế nào nhóc cũng phải có gắng lên.. Đàn ông con trai mà.. Nhóc ngốc lắm sao tự nhiên nay lại hiểu dũ vậy.. Cái cách suy nghĩ của nhóc đâu rồi.. Cái tính sắt đá, vô tâm đâu rồi.. Thể hiện ra đi chứ.. Nhóc đừng bi lụy nữa..- Tùng lời nói của chị như thâm thủng vào cái não.. Của nó.. Đúng rồi, trước khi yêu em nó khác cơ mà.. Tại sao nó lại tàn tạ như này.. Có thể tình yêu đã làm nó yếu đuối hơn.. Lo nghĩ nhiều hơn.. Nó phải trở về với vẻ bất cần sẵn có.. Không được như thế này nữa.. Cái tính làm lì ít nói đâu rồi.. Giờ lại mít ướt lấm mồm như thế này..
 - Chị nói đúng.. Có thể em đã quá bị ảnh hưởng.. Em có lên chia tay không hả chị?- Câu hỏi của nó làm chính nó với chị ngạc nhiên.. Nhưng giờ có thể sự cô đơn hợp với nó hơn là ràng buộc một cách đau khổ.. Nó thì không sao, nhưng em thì sẽ thế nào đây.. Sẽ chẳng còn tương lai gì hết..
 - Không được.. Chị hỏi nhóc.. Nhóc có yêu bé Ly thật ko?
 - Thật.. Yêu hơn bất cứ thứ gì chị ạ.
 - Vậy sao nhóc muôn chia tay khi hai người chỉ mới bắt đầu?
 - Nhưng vì yêu Ly.. Em sợ Ly khổ và ảnh hưởng đến sự nghiệp của cô ấy.. Em sợ em sẽ kéo cô ấy lại.. Như một trướng ngại vật cản đường cô ấy.. Em sợ lầm chị ạ.
- Chị nhéo mũi nó lắc qua lắc lại.. Cười tươi..
- Ngọc lầm.. Nếu có thể nghĩ như vậy, tại sao nhóc lại không nghĩ rằng.. Nhóc sẽ có gắng hơn trong tương lai nhóc sẽ thành đạt.. Sẽ lấy Ly làm..vợ..- Nói đến đây chị ngập ngừng..

Điều chị nói dường như trong một câu truyện cổ tích vậy.. Có mơ nó cũng không dám mơ nữa.. Cười nhạt..

- Nhưng có thể em sẽ không thành công, có thể Ly không đợi được em thì sao..?
- Do nhóc cả thoi.. Còn chị chắc chắn Ly sẽ đợi nhóc mà... Nhóc cứ suốt ngày nghĩ linh tinh.. Hihi..
- Có cơ sở hết mà chị..
- Cơ sở gì..? Thé nhóc thấy hai đứa yêu nhau đã bao giờ thiêu thốn gì chưa..?
- Ý em là ở tương lai cơ mà..?
- Ui ui.. Nhóc tồ thì kệ tương lai đi.. Đến đâu đến, giờ nhóc cứ biết sống tốt và yêu em chị đi đã hihi..- Vẻ ngoài hồn nhiên của chị luôn làm nó thấy chị trẻ con.. Nhưng bên trong đó là một con người từng trải mà chị luôn cố che dấu.. Nó sẽ nghe chị..
- Ủ.. Được rồi, chị yên tâm.. Em không như vậy nữa đâu.. Bộ Ly có cửa hàng riêng sao không ai nói với em hết vậy?
- Thì bé Ly dặn, không được nói không nhóc lại suy nghĩ.. Với cả cửa hàng đó của ba mẹ bé Ly để cho bé Ly mà.. Chứ bé Ly không phải làm, chỉ quản lý thu.. Nên bé Ly nghĩ giấu nhóc sẽ tốt hơn..
- Ồ.. Ồ, chả tốt tẹo nào..
- Nhóc tồ, để bé Ly khóc từ chiều kia kia.. Chị dỗ còn không thèm nín đó, cứ đuổi chị về.. Ghét nhóc ghê.. Lo mà xin lỗi đi..
- Rồi rồi..- Khô lại mít ướt.. Thôi thì để ra khỏi đây tính sau.. Chứ nó là không khoái mấy kiểu xin lỗi lâng mạn.. Có gì nói toẹt ra nên chắc cũng nhanh.. Không việc gì phải vội.. Việc cần thiết bây giờ là "tra hỏi" chị đã..
- Mà nè, tự dung đến nghe lóm là sao?
- Thì bé Ly không vào nên chắc chẳng có ai chăm sóc cho nhóc tồ.. Nên chị mang cháo vào nè.. Thấy chị tốt hôn.. Hihi..- Chị cười tí mắt xoay xoay cái cắp lồng inox.. Đây mới là phong cách của chị..nó cười theo..
- Tốt quá hehe.. Đưa em đi, đang đói rồi nè..- Nó chìa tay ra, với ai chứ với chị thì không phải ngoại gì hết..
- Dễ gì.. Của ta nấu mà nhóc ăn dễ thế hả..hihi- Chị cười gian gian.. Có ăn thôi sao khó vậy trời @@..

- Vậy giờ muôn sao?- Chị chóng tay vô cùm, ngược nhìn lên trần nhà, điệu bộ đáng yêu này làm nó vui lắm.. Dường như nó đã hết buồn rồi.. Chị giỏi thật..
- Khỏi bệnh là nhóc phải dẫn chị đi chơi một hôm..hihi
- Uí trời.. Đi cả tuần cũng được, càng đỡ phải làm... Nhưng đừng trừ lương em nhé..hehe
- Chỉ được cái thế là giỏi.. Hứa rồi đó nha..hihi
- Rồi. Đưa em nào..- Chị cười tươi rồi đưa cái cặp lồng cho nó..
- Ủa.. Thìa đâu..-Bộ tính cho nó húp sao tròn =.=..
- Á.. Thuỵ chét, chị quên mất tiêu..- Chị xu cáy mặt xuống, trông mà thương.. Cũng nể chị thật.. Lúc nào cũng quên được.. Nhưng nó không dám trách.. Dù sao chị cũng có ý tốt.. Chợt thấy cái thia nhựa, gần đống trái cây.. Hên thiệt..
- A.. Có rồi nè.. Thuỵ cười cái nào.. Mặt như bánh mì rót công thế?
- Nguội rồi chắc nhóc ăn không có ngon.. Chán quá..
- Ngon mà, yên tâm ăn nguội thích hơn ăn nóng em không ăn được..- Mặt chị vui lên một chút.. Mở cặp lồng ra.. Nó hơi hoảng hồn.. Cháo gì mà thịt nổi to tướng, màu xanh đặc thế này..
- Chị nấu hả?
- Ủ.. Mát cả tiếng của chị đấy, lần đầu chị nấu cháo cho người khác đó nha.. Nhóc phải vui vì là người đầu tiên ăn cháo chị nấu đó..hihi- Ôi mẹ ơi.. Đầu tiên.. Kiểu này không biết ngộ độc không ta..@@, thôi liều.. Ăn một miếng mà nó chảy nước mắt.. Gạo nguyên hạt, sượng cá mòm.. Thịt dai nhách, toàn mùi rau nữa chứ.. Vị thì mặn chát.. Hix, làm bánh thì ngon mà sao cái món này lại khủng khiếp thế chứ.. Không dám kêu lên, nó cố nuốt từng muỗng mà nín thở.. Sợ chị lại buồn vì là lần đầu tiên chị nấu mà..
- Ngon không nhóc..hihi?
- Dạ.. Ngon.. Ngon lắm..
- Hihi... Ủa, ngon mà sao nhóc nhăn nhó chảy nước mắt thế kia..?
- Dạ.. Chị tốt với..em.. quá..- trong cái lúc đang nghẹn vì miếng thịt to tướng.. Cố nín lầm để không oẹ.. Đầu nó đưa ra câu trả lời một cách vớ vẩn.. Ai ngờ, chị lại hiểu..
- Hihi.. Nhóc thấy chị tốt quá nên xúc động hả..? Từ nay, nhớ phải nghe lời chị nghe chua..hihi- Her.. Hơ, nghe thế mà nó suýt sặc.. Đâm ra trôi được miếng nghẹn.. Hên thật, nó phì cười..
- Nhớ.. Rồi..haha

- Nhìn cái mặt cười kìa.. Gian thấy khiếp.. Ăn mau chị còn về trông quán đây..
- Ủa thế nãy giờ ai trông?
- Bé Mi.. Bé ý cũng cứ hỏi thăm nhóc đó..hihi..
- Ủ.. Nói em không sao là được mà, chắc thiếu người làm nhỏ mới hỏi.
- Xì.. Nhóc toàn suy từ bụng ta ra bụng người thui.. Ăn Mau mau đi nào..hihi.

Chapter 66

Tưởng cháo chị nấu dẽ ăn lấm ý mà cứ giục..hix, nó mức nguyên miếng to cuối cùng nín thở mà nhai mà nuốt cho qua.. Cháo người ta thì không phải nhai.. Cháo chị nấu thì nhai hơn cả nhai cơm @@.. Xong, chị cầm cái cắp lồng lên cười cười.. Xoa đầu nó..=.=..

- hihi.. Chị về đây nhóc tò, tẹo uống thuốc hen.. Nước chị để sẵn nè..
- Rồi em cảm ơn.. Chị về đi..
- Ủm..hihi.

Nhin chị nhún nhún bước ra khỏi phòng rồi vẫy tay chào nó.. Một cảm giác bình yên đến lạ kì được hình thành lên, chị tốt thật.. Bên cạnh chị thì dù bất kì ai cũng không thể buồn nỗi đâu, nó dám chắc như vậy.. Chị như một vị thiên sứ ban phát nụ cười vậy.. Khẽ mím cười, nó vớ lấy cái cốc uống thuốc luôn cho xong.. Ngồi nghịch viên kháng sinh đỏ trắng mà nhở tay kéo tuột hai đầu vỏ ra.. Rơi hết cả bột thuốc bên trong.. Xui thiệt @@.. Hình ảnh này làm nó nhớ đến trước kia.. Còn nhỏ, những lúc ốm.. Bố mẹ phải nghiên thuốc và pha với nước cho uống chứ không uống được cả viên như bây giờ.. Trẻ con bị đắng nên cứ dãy nảy lên làm hai người phải đè xuồng dốc vào họng =.=. Hài thật.. Tự dung lại nhớ gia đình nó quá.. Thui thì sắp hết kì rồi có gắng hai tháng nữa là nghỉ Tết mà.. Khi viên thuốc cuối cùng được trôi vào ruột nó.. Lại tản ngắn ngồi một mình trong căn phòng trống, đau cũng bót hơn.. Nó vớ tay lấy cái điện thoại kéo cái danh bạ xuống.. Ngón tay nó dừng lại ở cái tên " Em ".. Có lên gọi cho em xin lỗi không ta.. Khó nghĩ thiệt, nó nhớ em.. Mới có nửa ngày không gặp mà đã nhớ rồi.. Chắc giờ em đang một mình ở nhà, chắc giờ em đang giận nó.. Làm sao đây? Một ý nghĩ đến trong đầu nó.. Thôi để sau đã, coi như quãng thời gian này để hai đứa suy nghĩ thêm chút về nhau.. Mới yêu nhau đã giận thế này thì sao bền được.. Khẽ đặt chiếc điện thoại xuống nó rúc vào chăn vắt tay lên trán nhìn cái trần nhà màu trắng.. Tĩnh lặng, không gian này chỉ có mình nó.. Đầu nó giờ không có một suy nghĩ gì, điều hiếm khi xảy ra.. Giờ nó chỉ biết cảm nhận mọi thứ âm thanh mà nó có để nghe dù không có trong phòng.. Cái âm thánh đó là ở bên ngoài kia.. Ôn ào.. Vì vút, tiếng gió mùa đông của HN.. Tiếng gió mùa đông bắc về, chỉ riêng ở HN này mà thôi.. Nơi mà nó có thể cảm thấy được.. Mùa đông, cái mùa mà nó thích đã ăn sâu vào HN rồi, không biết đông năm nay sẽ ra sao nhỉ.. Tuy không đoán được nhưng nó nghĩ sẽ khác nhiều đây, vì năm nay có em rồi mà.. Cái ý nghĩ đó đưa nó vào giấc ngủ sâu, mặc dù hãy còn sớm.. Chắc do tác dụng của thuốc...

Sang hôm sau lúc mà chị y tá thay băng cho nó, từ sáng đến giờ chǎng ai đến cả.. Chán thiệt.. Cơ mà vừa nghĩ xong thì thằng Tuấn bước vào.. Bộ không đi học sao nhỉ..

- Hehe.. Nhìn sư huynh nát quá..
- Hờ hờ.. Cứ thử để năm thằng nó oánh xem biết nát hay cứng liền..

Thằng Tuấn không để ý đến lời nói của nó mà đang liếc chị ytá.. Đúng là hết thuốc chữa mà..=..

- Chị ơi cho em xin số điện thoại..- Nó trợn mắt.. Thằng này định làm gì đây, y tá cũng không tha.. Có người yêu rồi còn.. @@.. Chị y tá túm tím..

- Dạ em không có dùng điện thoại.. Hihi, thui em xin phép..- chị quần nốt miếng băng ở tay rồi đi ra.. Thằng Tuấn nó gọi với theo..

- Khi nào dùng thì cho em nhé..!!

Rồi quay sang nó..

- Chị ý cười.. Chị ý thích tôi rồi ông ạ..hehe
- Ồ, giỏi.. Thế không đi học à?- Chán vì nói chuyện về gái với thằng ảo tưởng.. Nó trống lảng..
- Thích thì đi không thích thì nghỉ có sao đâu..
- Ngon.. Rồi tui nghỉ có sao không?
- Ông á, yên tâm.. Không sao đâu, không bị trừ điểm đâu mà lo.
- Sao lại vậy?
- Ông chỉ cần biết thế thui.. Cần chi biết nhiều..hehe.

Bày đặt bí mật, anh đây cũng chả thèm tờ mò nữa.. Ngồi im im.. Rồi nói..

- Ông bảo bác sĩ cho tui về đi..
- Băng còn một đống thế này về sao được..?
- Chán không muốn ở nữa, ra bảo đi không thì tí tui cũng bảo..- Thật sự bị đau nhưng nó chǎng bao giờ muốn nằm một chỗ, nó chỉ muốn đi lại tự do không gò bó thui chứ ở đây kiểu như bị giam lỏng ý..
- Còn đau không mà về?
- Còn ít, với lại có bị ở chân đâu.. Đi được tốt.
- Rồi ok.. Ông đợi tui chút nhé.

Thằng Tuấn đi lấp sau cánh cửa, nó vội vô WC thay quần áo luôn, quần áo này bẩn quá.. Nhưng thui còn hơn là mặc bộ quần áo bệnh nhân, mặc xong thì thấy toàn mùi mồ hôi và tanh tanh chắc do máu.. Nhưng nó không khó chịu, khoác thêm cái áo khoác và thu dọn nó ngồi nghịch điện thoại chờ đợi, sắp được về phòng trọ rồi vui thiệt.. Nhớ cây đàn quá đi thôi kaka.. Một lúc lâu chán chê với chiếc điện thoại thì thằng Tuấn cùng ông bác sĩ tối qua mở cánh cửa đi vào phòng..

- Cậu muộn về à?

- Dạ vâng bác.

- Nhưng vết thương của cậu còn chưa lành.. Và vết bỏng này cần được thay băng thêm để cho lên da nữa.

- Dạ cháu tự làm được.

- Thôi được rồi.. Cậu nói vậy thì tôi không giữ nữa, thuốc của cậu đây.. Nhớ về dùng đều đặn, có hướng dẫn trong túi đây.

- Dạ, cháu cảm ơn.

Ông bác gật đầu rồi đi ra khỏi phòng.. Thằng Tuấn cầm bọc thuốc đỡ nó ngồi dậy, không khó đi lại lắm.. Vì tối qua dù đau vẫn bé được nhỏ P.Anh cơ mà.. Đúng thật nhiều lúc nghĩ súc ở đâu ra.. Lo cho nhỏ mà cũng không tự lo được cho nó..

- Bỏ ra đi.. Tôi tự đi được mà.

- Sợ ông cảm mặt xuống đất thôi hehe..- Cái kiểu ăn nói bộp chộp này tạo lên tính cách thật thà hài hước của thằng Tuấn, cũng may nó có người bạn này chứ nếu không thì giờ chắc đâu nằm đây..@@

- Không sao..

Nó rút tay ra, để tự đi.. Cái phòng khám này cũng nhỏ lên qua một gian nữa là đến chiếc cổng rồi.. Trên cổng còn dính một chữ thập màu đỏ chữ.. Chắc để đánh dấu.. Đi qua quầy nhìn thấy chị y tá đã thay băng cho nó, nó chào chị.. Chị tủm tỉm cười vẫy tay đáp lại.. Còn thằng mảnh Tuấn thì..

- Chị nhớ phải cho em số đây nhé..

- Hihi.. Khi nào anh bệnh rồi vào đây em sẽ cho..hihi

Tưởng không có điện thoại mà chị.. Hoho, thằng cu bị trêu rồi.. Trèo lên cái xe máy đen xì của thằng Tuấn, lai nó về mà mồm cứ lảm nhảm.. Nó thì không quan tâm lắm vì đang thơ thẩn ngắm đường phố HN.. Cũng không biết phòng khám kia ở đường nào vì lúc ngắt

thì biết được ai đưa đi đâu.. Chỉ thấy con đường mà nó đi qua rất la thê thôi.. Không được ngắm bầu trời một ngày mà giờ được ngắm, thấy vui vui sao á.. Cứ cảm giác như là được thả tự do ý.. Cái tiết trời lạnh lẽo này khiến nó kéo chiếc áo khoác lên kín cổ, bầu trời âm u kèm theo từng cơn gió mùa khiến mọi thứ nhẹ hay rác bên đường tung bay lên.. Có lẽ lạnh này lao công nghỉ nên HN không được chăm sóc kĩ lắm thì phải.. Từng hàng quán sáng cũng bốc khói lên nghi ngút.. Làm cái bụng của nó réo lên nhưng chẳng muốn kêu thằng Tuấn dừng lại.. Chỉ đến khi về phòng nó mới nghe thằng Tuấn nói loáng thoảng gì đó..

- Cái gì thê?
- Ủa thê nãy giờ không nghe tui nói gì à?
- Có, ông vừa hỏi tui có nghe ông nói gì không đúng không?
- Mẹ cha.. Đầu ông để đâu thê?
- À.. Trên cổ, thoi thoi.. Có gì nói nhanh cho tui vào phòng nào?
- Nhiều lúc tôi chỉ muốn đấm cho ông một phát thôi Minh ạ.. Dùng từ ngốc là hơi hoa mĩ nhưng ông ngu bỏ mẹ..
- Ô.. Thê không nói thui nhá, đi vô đây, tướng đèo về là được chửi người ta hả?- Nó lục cái chìa khóa trong ví mở cửa phòng ra.. Thầm rửa thằng dở hơi kia tự nhiên chửi nó.. Thằng này mà gặp thằng Long chắc có oánh nhau to.. Chỉ vì nó chả chửi ai bao giờ nên mới chơi được với thằng Long không thì chắc ăn đấm rồi vì thằng Long cực ghét mấy đứa hay chửi bậy mà..
- áy áy.. Từ từ, làm gì mà vội hehe, tối nay để mừng ông ra viện tui sẽ đai ông cháu caphe..hehe
- Xui.. Đây không khoái caphe..
- Nói thê thôi chứ, nước gì chả được.. Dốt..!
- Biển..!
- Dùa chứ, tôi có chuyện muốn nói với ông.
- chuyện gì, quan trọng không?
- Chuyện này liên quan đến ông thôi cũng chẳng quan trọng lắm.. Mà cứ đi đi rồi biết hehe.
- Ủ nhưng không có xe đâu, đi quán nào gần gần chút nhé.
- Không cần, tôi đến đón ông cho.

- Ủ, thôi về đi.

Nó cũng tò mò không biết thằng này có chuyện gì mà lại liên quan đến nó với lại tối rảnh lười học nên cũng muốn đi cho khuây khỏa.. Một tối không em thì cũng có sao.. Để chút thời gian với bạn bè cũng là một thú vui nó chưa từng trải mà.. Trước khi về, thằng Tuấn còn ném bọc thuốc trúng háng nó chứ.. Thằng mất dạy này..=.=..

- Ui kinh.. Không cảm giác gì luôn, chắc ông đắc đạo mẹ nó rồi haha..

Rồi rú xe vọt đi.. Úc quá mà chẳng làm gì được.. Bước vào căn phòng quen thuộc một cảm giác đầu tiên đến với nó là.. Thôi chết! Quên mất đầu tháng chưa đóng tiền nhà..hix, lại chạy sang nhà bà chủ đóng.. Hên là bà có nhà.. Bà chủ nhà tốt bụng này còn hỏi han xem nó sao vắng nhà mà về lại băng bó thế này.. Bà còn cho nó chai rượu thuốc con con để xoa vào vết bầm nữa.. Đúng là người với người sống với nhau bởi cái tình mà.. Một phần nó cũng may mắn bởi gặp được những con người tốt bụng như thế này.. Cảm ơn bà xong, nó rảo bước lại căn phòng trọ nhỏ của mình với một niềm vui nho nhỏ trong người.

Chapter 67

Đặt lưng xuống chiếc giường cũ kẽm kẹt nó muốn ngủ nhưng chẳng thể ngủ được vì con chói.. Sáng giờ ăn gì đâu.. Lục tú bếp tìm được gói mì, hên thật.. Sẵn có cái nồi nó xào luôn.. Ăn úp nhiều chán, cũng phải cảm ơn chị vì không mang đồ đồng này về nên bữa ăn nó mới được cải thiện.. Cái quãng thời gian này nói khô thì cũng hơi quá vì nó còn được ăn một cách đầy đủ hơn mà.. Một phần cũng do em mang đến nữa.. Chả có mỡ hay dầu gì nên nó lấy đại cái gói chất lỏng như dầu nhớt trong gói mì để xào cũng đỡ xát hơn.. Ăn xong rửa bát đũa rồi lôi bọc thuốc ra uống.. Tiên tới cái bình nước với già nua, nó vặn cốc nước lọc.. Mà thấy cứ vui vui, chẳng hiểu sao.. Cái tiếng gió cộng thêm không khí lạnh này làm nó thấy kích thích một cách lạ kì.. Uống thuốc mà cốc nước như bỏ đá, đúng là mùa đông HN thì cái gì cũng lạnh mà.. Yên vị, nó ngồi chơi đàm.. Được cái bàn tay không sao nên những phím đàm cùng những bản nhạc vẫn được vang lên một cách chau chuốt trong căn phòng chỉ mình nó.. Nhiều lúc tiếng đàm còn giúp nó có suy nghĩ khác đi khi hạ một quyết tâm hay suy sụp bởi một lý do nào đó.. Tiếng đàm như có hồn vậy, thậm chí nó thấy còn hay hơn lời nói của ai nếu muốn ảnh hưởng đến nó.. Nghiêm nhiên cây đàm trở thành "người yêu" của nó.. Hài thật, cây đàm đến với nó còn trước em cơ mà.. Tự cười cười như thằng điên, nó khẽ bỏ đàm vô bao rồi nằm ngủ..

Thức dậy chẳng biết làm gì, cũng chưa muộn ra quán.. Nó VSCN xong, dắt chiếc xe đạp của mình tìm một niềm vui khác.. Đó là đi dạo.. Khoác chiếc áo khoác còn sót lại, nó băng qua phố phuờng HN lác đác một vài người qua lại.. Chiều mà cứ như sáng vậy.. Những hàng gió nhẹ nhưng đủ để thằng như nó co người lại.. cứ thóp vào người nó vì nó là người đi ngược gió mà.. Dựng xe ở một công viên nhỏ gần đó, nó nằm dài trên hàng ghế đá ngắm nhìn mọi sự vật diễn ra như một nhà phân tích vậy.. Nhìn mặt hồ LĐ phảng lặng, khiến tâm hồn nó cảm giác thư thái hơn.. Bỗng túi áo nó rung rung, lôi chiếc điện thoại ra.. Chị Huyền s2 đang gọi..

- Alo à?
- Nhóc đang ở đâu..!- Giọng có vẻ bức bối.
- Ở công viên LĐ, sao hả chị?
- Nhóc về phòng đi..
- Ủa có chuyện gì à chị?

- Hồi nhùn, về đi chị đang ngồi trước cửa phòng nè..

- Hajz, đến làm gì? Được rồi đợi em chút..

Cụp máy lật đật, đạp xe về.. Đầu đầy những suy nghĩ, chị đến làm gì nhỉ.. Tại sao chị lại biết.. Hâm quá ,trời lạnh mà cứ thích đi lung tung.. Lắc đầu ngao ngán, nó đạp nhanh hơn.. Đến nơi thấy chị đứng dựa vào phòng, tay cầm một cái hộp.. Nhìn thấy nó chị cười tươi, rồi lập tức nhăn nhó.. Giọng phụng phịu..

- Còn đứng đó nữa.. Mở cửa đi.. Chị lạnh quá trời nè..

Thì ra chị đến phòng khám mang đồ ăn mà không thấy nó nên biết nó ra rồi.. Cầm hộp cháo xúc ăn.. Chị cười khì khì..

- Cháo ngon không hihi..

- Ngon.. Nhưng không phải của chị.

- Tinh ghê hen.. Đồ nhóc biết chị mua ở đâu đó..hihi- Cái vị ngon quen quen này thì còn ai khác ngoài em..

- Ly n้าu..

- Ủa ủa.. Sao nhóc biết vậy?- Chị tròn xoe mắt ngạc nhiên.. Nó chỉ lắc đầu cười, vì biết em vẫn quan tâm đến nó, chắc ngại vụ cãi nhau nên vờ để chị mang đến mà.. Chị cứ nằng nặc đòi biết mà nó im im.. Chị mặt dỗi rồi đi về.. Nó cũng đoán vậy thôi mà trúng tùm lum..hehe

- Nhóc nhớ đây..plè, đồ nhóc tồ..- rồi chị phóng xe đi.. Nó cũng chẳng lo nhiều vì với tính cách của chị thì mai quên luôn thuim mà..

Đến tối thằng Tuấn qua, chờ nó đi như đã nói.. Một quán caphe cũng hơi xa mặc dù nó muốn đến quán chị hơn.. Quán caphe này có vẻ sang trọng đối với một thằng nhà quê là nó, thằng phục vụ còn đeo nơ chứ.. Lịch sự quá, nó thì cũng chẳng muộn đặt chân vào nơi kiểu này chút nào mà thằng Tuấn cứ..

- Thoải mái đe ông oi..hehe

Nó chỉ im im gọi một bùa một cốc caphe mặc dù không muốn uống. Nhìn quanh quất cái không khí ấm ấm của quán caphe này, cũng không nhiều khách lăm mà cũng có thể nó không thấy hết vì ghế quán đặt tựa lưng vào nhau mà, ghế còn cao cao như kiêm đệm nữa..

- Ủ nói gì nói đi..

- Ok.. Tui nói nè, về người yêu ông nhé..

Bỗng tiếng cười nói đằng sau lưng nó khiến nó chú ý vì giọng cười này của em.. Hơi ngạc nhiên một chút, nó ra hiệu cho thằng Tuấn im lặng để nghe vì hình như em đang nhắc đến nó thì phải.. Có cả giọng nhỏ P.Anh thì không nhầm được rồi.. Kép nháy một ngụm caphe.. Sau một vài phút từng lời nói của em như đi sâu vào đâu nó.. Như một con dao đâm nó vậy..

Nghe lén một cách ngang nhiên như thế này thì thật là bất lịch sự nhưng nhở vậy mà nó hiểu được em.. Người yêu của nó nghĩ như thế nào..

- Ui..Ui con mắm nay rảnh đi chơi với tụi tao cơ đấy..hihi-Một giọng nữ lạ không phải em..

- Lúc nào tao chẳng rảnh..hihi- điệu cười này rất tươi, có thể em chẳng còn buồn vì hôm qua với nó cãi nhau nữa.. Dễ nguôi thật, nó cười nhạt im lặng lắng nghe tiếp..

- Điều ghê không, dạo này bạn yêu mà bỏ bạn còn cãi..

- Yêu với đương cái gì, chán lắm..

- Gớm.. Chán cơ, sao kề tụi tao nghe.. Bộ ông sinh viên đây đào mỏ mày hử?

- Không.. Đằng này lại ngược lại chứ, chính vì thế lúc nào cũng lo đến tiền tiền các kiểu, hơi tí là sợ với tụi ti.. Tao chán lắm rồi..

- Mới được mấy ngày đã chán rồi, hay để đấy cho tao đi hihi..

- Tuỳ mày đấy nếu được, nhưng không dễ đâu nhá.. Hàng khó đấy.. Hihi- Nghe câu này của em làm nó bóp chặt ly caphe trong tay như bóp nghẹt trái tim vậy, nó chỉ là một món hàng haha.. Vui thật.. Thấy thằng Tuấn thì nhăn mặt lại..

- Vừa phải thôi, anh Minh nghe được sẽ buồn đấy mày..- Giọng nhỏ P.Anh nhẹ nhàng.. Đem lại cho nó chút an ủi..

- Cái tên ngốc ý thì có cho tiền cũng chẳng dám đến mấy nơi như thế này đâu hihi..

- Nói thế chứ có mà dám bỏ..hihi

- Mày tưởng tao không dám à.. Tao mà đưa mắt cái ôi thằng công tử chết chứ nói gì tên sinh viên kia..hihi

- Thế thì bỏ nó đi, yêu anh này..haha thích cái gì nhà anh cũng có haha..- Tiếng nói của một anh chàng nào đó, nãy giờ nó không biết.. Khiến nó run run chờ đợi câu trả lời từ em..

- Anh á.. Còn phải xem thế nào , chơi với tên ngốc kia nốt một thời gian đã hihi..

Đến đây thì lỗ tai nó lùng bùng.. Không có nghe thêm được gì nữa, chỉ còn tiếng cười nói còn văng vẳng.. Tất cả những gì em nghĩ rõ ràng là trước nay em chỉ coi nó như đồ giải trí.. Trò chơi này chắc cũng sắp đến hồi kết có thể em sẽ là người thắng cuộc.. Nó biết rồi, hiểu rồi.. Yêu lắm, mà đau lắm.. Nó ước gì không đến đây, không nghe cuộc nói chuyện này.. Để tiếp tục chơi nốt khi mà giờ đây biết trước kết cục của mình quá nhanh.. Không hiểu nổi nó là loài máu lạnh gì nữa mà chẳng thể điên lên sang phá, sang chửi.. Chỉ biết lặng người ngồi đó nốc cạn cốc caphe vào cổ họng, đắng ngọt.. Người trống rỗng.. Không còn chút cảm xúc nào cả.. Thằng Tuấn nghiên răng ken két.. Mặt đỏ gay..

- Đ*t mẹ.. Chó chết.. Ông sang đây với tôi..- Thằng Tuấn kéo nó sang, chẳng còn sức lực nào chống chọi.. Nó mặc kệ.. Muốn sao thì muốn.. Giờ xuất hiện chắc em vui lắm đây.. Một bước, tất cả bàn em nhìn hai đứa nó sững sờ.. Nó cũng thêm chút sững sờ vì em đang để một thằng rất đẹp trai khoác vai.. Mặt em tái lại khi thấy nó vội gạt tay thằng kia ra.. Lắp bắp..

- A..n.h..a..nh..- Nhỏ P.Anh thì nhìn nó cũng vẻ hoảng sợ.. Lúc đó nó không biết mình nhìn em bằng con mắt như thế nào nữa.. Không chớp, không trọn, không giận giữ, không buồn rầu.. Chỉ vô hồn trống rỗng.. Khẽ nở một nụ cười.. Nó, con động vật máu lạnh.. Kéo tay áo thằng Tuấn..

- Ủ.. Mọi người cứ tiếp tục đi.. Xin lỗi đã làm phiền, thui đi về ông ơi..- Nhưng thằng này dật ra..

- Ông bỏ tay ra..! Anh cái đéo gì nữa.. Cô thật ghê tởm.. Cái tình yêu thật của cô đây à, cái thứ mà cô dám chắc đây à.. Tưởng thế nào.. Nói thì hay lắm, hôm nay tôi suýt định nói với Minh những gì cô nhò tôi vì tưởng cô thật lòng.. Hóa ra giả tạo.. Chó má..- Thằng Tuấn nhỏ nước bọt xuồng đất.. Em bật khóc, nó đứng cười.. Vì đau..

- Mẹ hai thằng chó ở đâu thái độ gì vậy.. Cút..! tao gọi bảo vệ giờ..- Thằng đẹp trai chủ nhân của giọng nói lúc nãy lên tiếng..

- À còn may nữa.. Dám cướp người yêu của bạn tao à?.. Nay thì chó này..!!- Thằng Tuấn nắm cổ áo nhắc thằng đẹp trai lên.. Mỗi câu này thì.. Là một quả đấm vào mặt thằng đẹp trai.. Mấy đứa bạn của em vào ngăn vụ ẩu đả.. Thằng Tuấn được kéo ra chỉ thằng vào mặt em.. Em vẫn khóc.. Nói..

- Nhìn cái cảnh cậu ấy ôm khư khư chai sữa cho cô, để rồi bị bỗng thì thật sự tôi không nghĩ cậu ấy phải chịu nhưng điều như thế này.. Cô tránh xa cậu ấy ra, không thì đừng trách tôi.. Về ông..!- Nó đi cùng thằng Tuấn ra cửa, lòng tan nát.. Thế là hết sao, mối tình đầu.. Nhanh như cách nó đến vậy.. Em hướng đôi mắt nhìn nó.. Nó

ngoảnh đi thờ ơ.. Con mắt của nó, chỉ biết thẫn thờ nhìn bầu trời đen đặc.. Không trăng.. Sao.. Chỉ gió lạnh.. Cộng tiếng em gào tên nó phía sau lưng.. Rồi tiếng guốc va vào sàn nhà lạnh cách..

- Chạy xe đi đi..

- Ủ.

Chapter 68

Trên đường về.. Những con gió mùa đông lạnh buốt thốc vào người nó mặc dù thằng Tuấn che đi giúp ít nhiều.. Nhưng nó đường như chẳng còn cảm giác gì cả.. Hướng đôi mắt nhìn dòng người vội qua.. Nó nghĩ đến em.. Không thể nào hiểu được, nó đã làm gì sai.. Nghèo cũng là một cái tội chẳng, nó không tham vọng gì cả, không ước mơ cao sang gì cả.. Chỉ muốn sống như một sinh viên bình thường.. Học, làm.. Nhưng em lại đến với nó, tưởng chừng như cổ tích xảy đến với thằng kém may mắn là nó.. Vậy tại sao mọi thứ lại thành ra như thế này.. Một cuộc sống bình thường khó vậy sao?.. Sóng mũi nó cay cay con mắt trực khóc.. Khi một người đàn ông khóc là khi anh ta bị tổn thương trầm trọng.. Riêng với một thằng yếu đuối như nó.. Khóc trong trường hợp này cũng chả có gì đáng ngạc nhiên cả.. Chiếc điện thoại trong túi nó rung liên tục, nó sợ lầm.. Chử em hiện lên như đang hù dọa nó vậy.. Đối mặt thế nào đây, nói chuyện thế nào đây?.. Nó không biết nữa.. Im lặng là cách tốt nhất mà nó có thể làm.. Tắt nguồn di động.. Gõ vào vai thằng Tuấn..

- È.. Ông biết nơi nào qua đêm được không?

- Làm gì, ông không về phòng à?

- Ủ..

- À.. Rồi hiểu, hay đến nhà tôi đi.. Nay ông bà già vào Huế tuần nữa mới về..

- Ủ, cũng được.. Cái sự tiếc nuối cũng hiện hữu khi mà cái tình bạn là cái thiêng liêng nhất đến giờ nó mới biết được bạn bè là như thế nào ngoài thằng Long ra.. Thằng Tuấn là đứa bạn thứ hai đối xử tốt với nó như vậy.. Mặc dù trên địa vị xã hội thì hai thằng có hai cuộc sống khác nhau.. Nhưng chí ít thằng Tuấn không như những con người lăm tiền ngoài kia.. Cái lúc thế này không có thằng Tuấn thì nó cũng chẳng biết làm sao nữa.. Đầu óc của nó gằn như tê liệt rồi còn đâu. Dừng xe trước một ngôi nhà cao tầng có vẻ lâu năm.. Thằng Tuấn mở khóa dẫn nó lên phòng ra ngoài lan can..

- Ông ngồi chờ tôi tí.. Nhậu bữa cho quên đi, buồn làm đéo gì cho mau già.

- Ủ..

- Ông uống được bia không?

- Không.

- Thế rượu nhé..

- Không.

- Bố khỉ, thế ông biết uống cái gì?

- Nước lọc cả.. Pét-si hay mét-si gì đó..

- Nước ngọt hả, thôi cũng được.. Nhà còn vài lon..- Thằng Tuấn chạy xuống nhà.. Đέ nó một mình.. Bất giác nó lại cười.. Phải, cười.. Khi không thể khóc nổi, nó sẽ cười. Nó biết nó còn yêu em rất nhiều. Nhưng không tài nào muốn nghe một lời giải thích nào cả. Dù đó chỉ là sự hiểu lầm, thì những gì nó thấy cũng đủ để nó hiểu phần nào. Một vết sẹo nuga khó phai. Càng đau lòng hơn khi tiếng em gọi tên nó cứ loanh quanh trong đầu, Thở dài thườn thượt. Thôi vậy, thế giới của em thì để em tự do về với thế giới của em.. Người tốt sẽ gắp người tốt mà.. Có thể bên họ em sẽ hạnh phúc hơn bên món "hàng" này rất nhiều.. Chợt bật cười.. Phải, lại cười.. Giá như bây giờ nó bị điên đi thì tốt.. Bỗng thằng Tuấn đâu ra đập vào đầu nó, đau ứa nước mắt vì đụng vào vết thương chưa lành..

- Nè sóc quá điên rồi hả..- chìa nó một lon pétsi.. Tưởng nói nhậu mà không có mồi à thằng kia.. @@

- Được thế thì tốt quá..- Dứt lời..

Tiếng điện thoại của ai đó vang lên.. Hóa ra là của thằng Tuấn..

- Alo..

...

- Tôi không biết.. Cô mặt dày vừa thôi..

...

- Xin gì.. Đã nói tôi không biết mà lại, tránh xa cậu ấy ra tôi nói rồi đấy!

...

Cúp máy thằng Tuấn quay sang nó.. Lúc này đang ngậm ngum nước ngọt và nhớ đến chị.. Nhớ đến những lời chị nói, chị đã nói sai rồi.. Chính em tự đây nó đi chứ không phải nó.. Chán thật.. Nhiều lúc nó không hiểu nổi con người nó nữa.. Luôn là như vậy, mọi cảm xúc như đi đâu hết.. Còn lại là một cái xác vô tri làm việc như người máy.. Nhưng con người máy này đang cười..

- Ly gọi ông a..

- Ủ..

- khóc dữ lắm, hỏi ông đây..

- kê..

- Tôi nghĩ việc này có khi là hiểu lầm thì sao.. Tôi có quá đáng không nhỉ?

- Không biết..

- Nói chuyện với ông chán bỏ mẹ.. Lúc nãy nghe nó khóc thì có vẻ thật lăm.. Ông nghĩ sao?
- Tôi nghĩ mắt tôi vẫn bình thường..
- Nhìn thì có vẻ thế, nhưng mà sợ mình hiểu lầm nó..
- Nãy căng lăm cơ mà..
- Lúc ý đang điên tiết thì để ý gì đâu.. Đến khi đi về mới thấy nó chạy theo gọi nên cũng thấy khô.. Nó ngã ông ạ..
- Ủ. Thôi uống nốt đi.. Tính sau..
- Tôi cũng nể ông thật.. Ông không thấy tức à?
- Có chứ..
- Thế mà không vào đầm chết mẹ thằng kia đi..
- Ai biết được..
- Cái gì cũng không biết.. Tui chịu ông luôn , thấy cảnh đó mà vẫn đứng yên nhìn được..
- Ủ thôi, có gì đi ngủ trước đi, tí tôi ngủ sau.. Đừng nói với cái Ly tôi ở đây nhé..
- Yên tâm, nói thì nói từ nãy rồi.

Thằng Tuấn bước vào xong lại thò đầu ra gọi nó..

- À.. Tôi để đệm với chăn dưới đất đây, buồn ngủ thì vào nhé.. Tôi đi ngủ đây, trưa không ngủ mệt quá..
- Ủ..

Thơ thẩn ngồi một mình ngoài lan can cũng là một cảm giác quen thuộc với nó.. Cô đơn quen rồi, tưởng đông năm nay hết lạnh.. Nhưng cô đơn vẫn hoàn cô đơn.. Không buồn, không tiếc ,nó chỉ thấy đau nơi ngực trái.. Vị trí mà em đã cắn vào.. Lặng lẽ thở dài một tiếng uồng một ngụm nước bằng cánh tay băng kín.. Nhìn thấy đã lám bẩn vì cả ngày giờ chưa thay.. Một tối, chỉ vì một cuộc cãi vã.. Một cuộc nghe lén.. Nó biết nó thực sự là một thằng ngốc..

.." Vì sao khi yêu tim tôi vẫn cứ ngu ngơ, vẫn dại khờ con tim này luôn mờ về em..

Dẫu biết rằng em đang thầm yêu một người khác..

Dẫu biết rằng em không hề yêu trái tim này..

Yêu em đâu cần em biết đâu..

Bởi vì yêu chỉ một mình tôi buồn đau..

...

Hãy cho tôi được gặp em và nói.. Nói với em anh yêu mình em yêu bằng trái tim này..
Một tình yêu khát khao biết bao ngày..

...

Tình anh trao em tươi đẹp hơn nắng mai, dù cho phong ba nhưng tình ta sẽ mãi không
hết.. Người yêu ơi chọn đời này em có biết..."

Có lẽ chẳng thể được nữa rồi.." Vì tôi là chàng ngốc "...

Vứt cái vỏ lon rỗng khi vừa uống ngụm cuối cùng, nó hường ánh mắt nhìn con đường
HN từ trên cao.. Bóng tối phủ khắp mọi nơi, chỉ có ánh sáng từ những chiếc đèn đường,
đèn xe là còn đủ cho nó thấy hết hư quạnh.. Lần đầu nó thấy yêu HN bởi cái ồn ào của
nó.. Ít nhất HN không bỏ nó như ai kia.. Vì giờ này HN cũng chưa ngủ.. Mặc dù đã rất
muộn rồi, có lẽ đây là cách thủ đô chiếm được tình cảm của mọi người.. Nó cứ nhìn mãi
như thế rất lâu..

Một tiếng trôi qua.. Về đêm thời tiết nỗi gió rất lạnh.. Nhưng có một thằng điên gầm
nhầm nỗi đau bằng cách làm cho mình thấy đau hơn vẫn chưa ngủ.. Kì lạ, gió lạnh như
thé chiếc khóa vẫn vậy không được kéo cao lên.. Kì lạ, mắt cay xè vì gió mà vẫn không
chớp.. Kì lạ, rất mệt mỏi mà đau đớn nhưng nó không chịu đi ngủ.. Tất cả bởi nó đang
nhớ một người con gái đã làm nó đau rất nhiều.. Một lòng một dạ để yêu ai đó rất khó
phải không..? Ngả người ra nền gạch lạnh như một tảng băng.. Nhìn lên bầu trời đen đặc..
Nó nhắm mắt ngủ nghĩ rồi ngủ quên luôn..

.

Ánh sáng chiếu vào mặt nhưng nó chẳng muốn mở mắt vì quá mệt mỏi..

- È ông dậy đi..- Thằng Tuấn vỗ vào mặt nó làm nó tỉnh..

- Ủ rồi..

- Làm đéo gì cả đêm qua nằm ngoài lan can thế?

- Ngủ quên thôi..

- Nói thật, ông còn yêu nó thì cho nó giải thích đi.. Còn không thì chia tay cho khỏe.. Lụy
như thế không giống ông tí nào..

- Ủ..

- Nãy cái Ly lại gọi cho tôi ông ạ..-Thằng Tuấn hơi ngập ngừng chút..

- Rồi sao?

- Nó bảo chỉ là hiểu làm thoi.. Nó muốn gấp ông nhưng không tìm được hỏi tôi thì tôi chối là không biết..

- Ủ, thế thoi chứ gi?.. Ông nghĩ sao..- Nó hỏi thằng Tuấn vì người ngoài cuộc thường có suy nghĩ chín chắn hơn mà.

- Nghe nó khóc lóc giọng khản đặc rồi cái việc trước nó nhờ tôi, thì tôi cũng hơi tin nhưng không thể giải thích nổi tại sao nó lại nói như thế nữa..- Thằng Tuấn lắc đầu miêng lảm bảm..

- Ủ thoi kệ đi.. Nay tôi ở nhà ông nhé.. Nghỉ bùa nữa.

- Cũng được, nhưng nốt nay thoi nhé bắt đầu từ mai trừ điểm là tôi không giúp được đâu..

- Ủ.. Tý tan thì qua phòng tôi lấy giùm cây đàn để chiều đi làm nhé..- Nó đưa thằng Tuấn chìa khóa phòng.. Nó thì tin tưởng thằng Tuấn hoàn toàn huống hồ nó còn đang ở nhà thằng Tuấn mà..

- Ok.. À lúc nãy chị gọi hỏi ông nữa đây.

- Chị nào?

- Chị Huyền.

- Sao ông biết chị ý?

- Ai mà tôi chẳng biết hehe, ông quan tâm gì.

- Giỏi.. Thôi học đi.

- Ủ.. Cu trông nhà cho anh nhá hehe.. Có đồ trong tủ lạnh thích ăn gì cứ lấy thoải mái..hehe.

- Biết..!

- Láo.. Về anh xử mày sau..hehe..

Thằng Tuấn phóng xe ra cửa rồi đóng lại.. Lúc này nó muôn ở một mình chẳng muôn gấp ai cả.. Chắc em cũng sẽ đến tường tìm nó thoi, nên nó nghỉ.. Bóc miếng băng cũ vào sọt rác.. Nhìn vết thương lên da thấy ghê.. Nhưng nó không hối hận đã như thế, chỉ là một chai sữa mà nó để mình bị như vậy.. Chính tớ là ngu vì em.. Liệu có đáng không nhỉ? Hơi ráo chút nó quay lại phòng để ngủ, đói thì đói thật nhưng nó chẳng muôn ăn.. Cũng chẳng

muốn đi xem cái nhà này dù bản tính nó thích khám phá mà.. Thật sự với tâm trạng hiện nay thì nó còn chẳng nhận ra nó nữa là tính cách.. Chỉ biết đặt mình xuống cái đệm, quấn chăn ngang bụng ngủ.. Ước gì mình được một ngày mặc kệ tất cả thì tốt biết mấy.

Chapter 69

Đến trưa thằng Tuấn về đeo thêm cái bao đàn của nó gọi dậy bảo đi ăn. Đến một quán cơm bình dân gần đó, nó hục vào ăn như chết đói, thằng Tuấn cũng vậy nhồm nhoàm nhai mặt phờn thấy rõ..

- Mẹ bố ông có cây đàn này cũng sướng thật, tui đeo mà bao nhiêu đứa con gái nhìn hehe.
- Mua cái mà đeo.
- Biết chơi thì đã mua, hehe.. Mà nè. Lúc nãy cái Ly đến cả trường tìm ông đấy.. - Thằng Tuấn mặt đăm chiêu.
- Ủ.. Kệ, ăn đi.
- Nhìn nó trông thảm cực ông ạ.. - Nghe đến đây nó giật mình nhìn thằng Tuấn..
- Ly làm sao cơ?
- Trông nó hốc hác lấm, còn khóc lóc van xin tôi nữa làm ai cũng nhìn.. Tôi không nói nên nó đi về, mặt buồn so.. Thấy cũng chanh lòng.. Còn cả ông nữa.. Còn yêu nhau hay hết thì giải quyết nhanh đi.. Đà này tôi cũng chả dấu được mãi đâu, tôi thật sự thấy tin con Ly ông ạ..
- Trước kia tôi cũng từng như vậy.. - Sau câu nói này hai thằng im lặng ăn.. Nhưng giờ đây tâm trạng nó lặng nè lấm.. Chỉ nghe vậy thôi nó đã thấy quen lòng, nó nhớ em, vẫn yêu em rất nhiều.. Nhưng sự tự tôn của thằng đàn ông không cho phép nó gặp lại người con gái làm nó tồn thương nữa.. Phải chăng tình yêu với em như thế chưa đủ lớn ư..? Chán thật.. Thanh toán xong xuôi nó nhờ thằng Tuấn chờ về phòng trợ rồi vội vàng đạp xe sang quán luôn sợ em tìm đến phòng.. Tuy sang quán vẫn có thể em sẽ đến nhưng tránh vẫn không phải là cách hay thà rằng một lần cho xong, nên nó nghĩ nói chuyện ở nơi đông người này làm nó kiềm chế cảm xúc dễ hơn nếu có gặp phải em.. Con đường hôm nay có vẻ lạnh lẽo hơn rất nhiều vì không có người con gái đó ở phía sau.. Ôm nó chặt như mọi ngày, cộng thêm trời nổi giông rất to báo hiệu một cơn mưa rào nặng hạt.. Nhìn mọi người tấp nập vội vàng tìm nơi trú làm nó thấy có chút gì đó vui vui.. Nó thích mưa nhất là lúc tâm trạng tồi tệ này như đang ăn sâu vào tâm hồn nó vậy.. Tất cả sẽ được rửa sạch sau một cơn mưa cuối mùa.. Từng luồng khí mát tràn vào phổi làm nó đập nhanh hơn để tận hưởng.. Rồi cũng đến quán.. Bước vào cái khu vườn quen thuộc.. Nơi nhỏ Mi và Yên đang làm có vẻ sớm hơn mọi hôm.. Đáp lại nó bằng một nụ cười tươi.. Nhỏ Mi vẫn tiếp tục làm việc, còn nhỏ Yên thì rít xin lỗi vì không đến thăm nó được.. Nhưng thời điểm đó, nó còn quan tâm đến thời tiết hơn là hai người này. Khẽ đặt chiếc

đàn vào trong quầy, nó say sưa làm việc.. Tất cả những gì nó muốn là một cơn mưa. Cho đến khi một bàn tay ai chạm vào vai nó nhẹ nhàng..

- Anh..- Giọng nói trong trẻo, mái tóc bạch kim quen thuộc.. Nhỏ P.Anh..Nó quay qua.
- Ủ.. Muốn uống gì không?- Nó cố tỏ ra bình thường nhưng giọng nói của nó đã phản bội nó.. Khi mà người này cũng xuất hiện trong nhóm bạn của em.
- Anh, mọi chuyện không phải như anh nghĩ đâu..- Giọng nói trong trẻo và rụt rè của nhỏ như trâm ngòi cho một quả bom đau khổ trong nó.. Khẽ cười để tỏ ra mình mạnh mẽ, nó nhìn nhỏ.. Mặt nhỏ tái lại như đang sợ một điều gì đó.. Chắc chắn nó lúc đấy rất khó coi..
- Biết đang nghĩ gì không mà lại nói vậy?
- Em..k..hông..anh.. Đừng..- Nhỏ run run.
- Đừng gì.. Các người đừng lấy tôi ra làm trò đùa nữa thì có, giờ thấy tôi như thế các người hãi lòng rồi chứ.. Tránh ra!- Nó quát nhỏ.. Tự nhiên nó thấy rất tức giận. Không tài nào kiềm chế nổi. Nhỏ giật mình ngồi xuống cái ghế, mắt đỏ hoe. Một vài vị khách nhìn nó nhíu mày. Chị ở bếp chạy ra thấy vậy liền dỗ nhỏ P.Anh y như con nít.
- Thôi đừng khóc nữa. Tên nhóc tồi đáng ghét này sao dám chọc em chị hả?- Chị quay sang nó lườm lườm, chắc chị chưa biết chuyện. Cơn giận của nó vẫn không tài nào buông tha nó ra. Như một sự kích động vậy.
- Không biết..!- Nó quát cả chị luôn.. Chị sững sờ mênh theo nhỏ P.Anh giờ thì nó mới biết mình làm đến hai người con gái khóc.. Một thằng hèn.. Nhỏ P.Anh bấm máy gọi ai đó, mà nấc lên..
- Anh ấy ngoài quán đó.. Mày.. Mày ra.. Đi..-Rồi cụp máy, nó lại sợ vì không biết gặp em sẽ phải làm gì, vì chưa yêu lần nào lên nó cũng chẳng biết giải quyết sao... Mặc dù nãy đã hạ quyết tâm nhưng giờ lại muốn trốn tránh.. Bước vội ra cửa bỏ quên luôn cây đàn..
- Em xin lỗi.. Em phải đi có việc, chị đừng khóc nữa.. Em xin lỗi..
- Nhóc không được đi..!-Chị kiên quyết..
- Anh đừng đi mà.. Hức..

Thế nhưng bỏ ngoài tai những lời nói đó, nó đạp xe chạy mất dạng trong cơn giông HN lạnh buốt... Chẳng biết đi đâu bây giờ.. Sắp mưa rồi, nó cứ thế đạp đi bằng tốc độ nhanh nhất mà nó có thể đạp được.. Dù chẳng biết nó đang đi đến đâu nữa.

Nó cứ mãi đạp loanh quanh cảm nhận từng cơn gió lạnh. Điều giữ hồn nó còn ở trong xác là...đêm vạch đường, cho đến khi mắt cay xè, chân mỏi rã rời nó mới biết nãy giờ đi theo

con đường vòng mà chị trước chỉ cho nó và như một sự trùng hợp.. Căn phòng trăng lạnh lẽo đang đợi chủ về hiện lên trước mắt nó.. Bỗng tiếng àm vang lên, rồi kèm theo những đợt gió bụi tung mù mịt.. Tiếng sấm cộng từng ánh chớp rạch ngang trời.. Mưa bắt đầu rơi.. Mạnh bạo mưa rào như trút nước, không thể tin được có mưa rào ở miền bắc vào tháng mười một.. Tháng của mùa đông khô rét mướt.. Đứng hóng từng giọt mưa như hàng ngàn viên sỏi nhẹ rơi vào người.. Nó vội tinh lại mở khóa vào phòng trú.. Nỗi cô đơn như gậm nhấm cơ thể nó khi chỉ ngồi ngoài hiên cửa thẫn thờ ngắm mưa, dù có đang bị hắt.. Người có đang tê tái vì lạnh, mưa xuyên qua hai lop áo.. Nhưng chưa lạnh bằng con tim đang đóng băng để nhớ một người.. Không thể chịu đựng được.. Tại sao em lại đối xử với nó như thế? Tại sao?.. Ngước ánh mắt lên bầu trời xám xịt vì những dải mây đen căng vì nước.. Nó nói như một thằng điên với cái mà mọi người gọi là ông trời..

- Tôi từng tin vào ông, rồi không tin, rồi lại tin và giờ đã không dám tin.. Tôi phải làm sao đây?- Cười nhạt.. Dường như mọi triệu chứng của bệnh tâm thần đang có ở nó, nói một mình, cười một mình.. Đáp lại cái thái độ điên dại của nó là một tiếng sấm cộng thêm luồng gió lạnh đến gai người.. Cơn mưa rào càng lúc càng mạnh hơn, như đang có một cơn bão vậy.. Chán chê, nó hồi hồn.. Buồn quá, ngồi thu lại lôi cái điện thoại ra nghịch.. Màn hình sáng lên sau đó là chữ " Em " cộng thêm biểu tượng của tin nhắn kèm theo số 15.. Thoát tin nhắn thì còn gần 20 cuộc gọi nhỡ có chị, có em, có nhỏ P.Anh.. Nó chẳng muốn gọi ai cả.. Chỉ lặng lẽ đọc tin nhắn của em.. Từng cái một, tất cả chỉ có một nội dung..

- "... Em cầu xin anh đừng lần tránh em nữa, mọi thứ anh nhìn thấy nghe thấy đều không như anh nghĩ đâu.. Chỉ xin anh cho em một lần giải thích và sau đó em sẽ rời khỏi cuộc đời anh như anh từng nói.. Nếu anh muốn.."- Đọc xong nó cười lớn, cười như điên như dại.. Cười đến đâu nước mắt chảy đến đấy.. Nó đau lắm nó thè nỗi đau về tinh thần đau hơn nỗi đau về thể xác rất nhiều.. Rồi bời bởi một đứa con gái không giống thằng Minh của ngày trước tí nào.. Tình yêu làm con người ta yếu đuối hơn thì phải.. Sau dòng cảm xúc chát tiết đó.. Chiếc điện thoại của nó rung liên hồi.. Chị gọi, nó không nhắc máy nhưng gần mười đợt rung vẫn còn, sợ có việc gấp nó ngập ngừng bắt máy..

- A lo..?- Đầu bên kia giọng chị khóc lóc nghe thảm thiết lắm.. Nó hốt hoảng..

- Chị.. Chị..! Chị sao vậy..!?

- Nhóc ơi.. Hức, bé.. Bé, Ly mắt tích rồi .. Hức,hức, chị không tìm thấy bé Ly đâu cả. Hức, chị lo quá.. Làm sao bây giờ.. Nhóc ơi, trời đang mưa to nữa nè...- Trái tim nó như bị bóp nghẹt lại.. Hốt hoảng đau đớn và sợ hãi là những gì nó đang cảm thấy.. Vội trán an chị..

- Chị đừng lo đ^ế em đi tìm..- Bên đâu giây bên kia chỉ có tiếng khóc, nó cup máy.. Mặc cho trời mưa gió rét, nó đạp xe đi tìm em trong khi chỉ mặc một chiếc áo cộc đã ướt s[ึ]ng, chả để ý đến việc thay đồ hay thời tiết n^{ữa}.. Ai chửi nó nhu nhược cũng được, ai chửi nó ngu cũng được nhưng giờ đây con người nó cảm thấy đầy tội lỗi nó có lỗi với em.. Nó yêu em rất nhiều, lẽ ra lên cho em một cơ hội giải thích nhưng nó không làm.. Để người con gái nó yêu phải khổ.. Đau đớn lắm.. Nếu bây giờ tìm thấy được em, dù làm đồ chơi một lần nữa nó cũng cam lòng chỉ cần được thấy em vẫn an toàn, chỉ cần được thấy em mà thôi.. Nỗi nhớ em những ngày này như một quả bom được nổ tung trong nó.. Nó đạp đi mặc cho gió cộng mưa như tát vào mặt cho tỉnh lại nhưng cơn mê tình yêu của nó dành cho em quá sâu nặng hơn là những lời nói tồn thương kia.. Cầu mong em không làm sao, nếu em có làm sao thì cuộc đời còn lại nó sẽ sống không bằng chết mất.. Và ở thời tiết này, nó còn nhớ em nói rất sợ s^{cream}, em có thể đi đâu được. Đầu óc nó không tài nào nghĩ nổi. Bất lực quá, nó lại khóc, vừa lái xe bằng một tay vừa dụi mắt cộng nước mưa vẫn cứ chảy trên mặt nó. Đường phố HN không một bóng người, đầu óc nó hoảng loạn. ước chỉ cần em về thôi, nó sẽ bỏ qua tất cả mọi thứ mọi lỗi lầm. Vẫn đạp xe qua từng công viên từng hàng ghế đá, từng hàng quán cổ thò đầu vào nhìn nhưng vẫn vô ích. Cho đến khi thấm mệt, nó đến ngồi ngay tại cánh cổng nhà em.

Chapter 70

Gục mặt xuống nó tựa vào tường ở cổng, cái thứ mà nó đã rất sợ khi quen em.. Giờ thì sao, hết sợ rồi chỉ sợ thiếp vắng em mà thôi.. Lòng tự trọng ư.. Có giúp con tim đang khao khát được nhìn thấy hình bóng người con gái ấy của nó bớt đau đi không.. Vói nó em là tất cả, ngay lúc nó chỉ mong được thấy em mà thôi.. Tiếng mưa cùng sấm càng lúc càng dữ dội bóng tối dần phủ xuống đường.. Đói mệt đau.. Nó như kiệt sức vì vẫn ở trước cửa nhà em.. Bây giờ không còn ngồi mà là nằm rồi.. Mặc kệ mưa như trút nước ở trên mặt nó như thằng bụi đời nằm ăn vạ và nhắm mắt.. Bóng tiếng guốc quen thuộc, làm nó giật mình ngồi dậy.. Hết sức sung sướng và sảng khoái.. Người con gái nó yêu đây rồi, em đây rồi.. Bằng một cách nào đó, cơ thể kiệt sức này lao đến ôm em, ôm chặt chỉ ngỡ nó đang mơ.. Nhưng mùi hương đó dù trời có mưa thì nó vẫn nhận ra được từ em.. Mặc cho em ngõ ngàng, buông thõng hai tay.. Miệng lắp bắp.. Con mắt hốc hác có quầng thâm của em trọn tròn..

- An..h anh.. Hức, anh oi..!!- Em chỉ nói được vậy rồi là người đi.. Nó chẳng biết giải quyết sao, cõng em vào mái hiên cổng lấy chìa khóa từ chiếc ví của em.. Nó run rẩy mở cổng mà rơi mấy lần.. Tại lo cho em tại trời lạnh.. Cơ thể dù quá sức chịu đựng nó vẫn cố cõng em lên phòng.. Một điều khó chịu khác xảy ra là mất điện.. Cái nến to vẫn được để ở bậc tam cấp giúp nó biết vị trí giường em ở đâu mặc dù em và nó đang ướt sũng.. Phòng dưới nhà thì bị khóa cửa hết rồi.. Để em nằm lên giường nó đặt bàn tay lên trán em thì biết em sốt.. Đau xót vì thấy em vậy, lại rơi vào hoàn cảnh này, cái đầu ngu ngốc của nó rối loạn chẳng biết làm gì.. Liền chạy xuống nhà lấy khăn đắp trán cho em mong em khỏi giống trước kia.. Cầu thang nhà em tuy to nhưng vì bóng tối lên nó bước hụt bị trượt ngã.. Không thể đứng dậy luôn vì quá đau, nó bò vào phòng tắm nhà em chống hai tay tìm khăn mặt.. Rồi vắt nước.. Xong lại bò lên từng bậc cầu thang giống hệt một thằng què.. Chân đau không đứng nổi, nhưng chỉ lo em sốt cao hơn.. Kệ dù gì đi nữa nó vẫn yêu em, nó bỏ qua hết.. Nó không cần biết chuyện gì đã xảy ra, lúc này điều mà nó quan tâm là người yêu nó đang ở trên giường vì bệnh.. Khẽ chống tay ngồi lên giường đắp khăn cho em.. Qua ánh nến nó thấy nước mắt nước mũi em tem lem chảy không ngừng.. Miệng không ngừng nói..

- Đừng bỏ.. Em..! Đừng bỏ em..!!- đôi lúc em còn giật mình vì tiếng sấm nữa.. Khẽ chạm nhẹ lên mái tóc bết vì nước mưa của em.. Nó nói nhỏ..

- Anh yêu em, có chết anh cũng không sẽ bỏ em đâu.. Nhưng sao em lại nhẫn tâm với anh như vậy?- Em giật mình mở mắt ra òa khóc.. Điều nó nói có thể em đã nghe hết rồi..

- Anh oi.. Hức..em xin anh..xin anh đừng bỏ em..hức.. Em chỉ yêu mình anh thôi.. Những gì anh nghe được... Là do em muốn oai với tụi bạn..hức.. Em không có ý gì đâu..hức..

Anh biết đây.. Em sống một mình.. Em luôn tỏ ra như vậy để mọi người không thấy mình yêu đuối.. Vậy mà.. Hức.. Em sai rồi.. Giờ em chỉ còn anh thôi hức.. Hức..- Em nói rất nhanh như sợ chậm là nó sẽ đi mất vậy.. Mặt em hoảng loạn.. Không giống người nói dối chút nào.. Em ôm nó chặt lắm.. Nó tin.. Dù đó là một lý do lanh xẹt..

- Ủ.. Anh hiểu mà.. Vậy người kia là ai..?

- Chỉ là bạn chơi chung cùng cả nhóm chúng em thôi.. Hức hức.. Vì thân thiết nên em không để ý.. Tuyệt đối.. Không có gì đâu.. Hức.. Hức.. Nếu anh chưa tin.. Em sẽ chứng minh cho anh tin..

Em bỗng dung quay mặt ra hôn nó một cách mãnh liệt.. Lưỡi em cuốn vào lưỡi nó.. Uớt át và ngọt ngào.. Cảm giác này nó chưa từng trải qua.. Em bắt đầu trút bỏ bộ đồ em đang mặc.. Cơ thể của em hiện ra dần dần dưới ánh đèn mờ ảo.. Như một luồng điện.. Điều thôi thúc.. Nó dường như bị mê say không biết chuyện gì xảy ra.. Nó lao vào em như con thú theo bản năng của người đàn ông.. Mọi thứ trước giờ kìm nén cứ theo nụ hôn mà vỡ tung.. Rời miệng em ra.. Nó bắt đầu hôn lên tất cả những gì thấy được trên cơ thể em.. Bàn tay thì không ngừng khám phá.. Em đẹp quá.. Nước da mềm mại.. Trắng và thơm mùi con gái.. Em run lên bàn bật ở mỗi nụ hôn.. Tạo nên cho nó niềm kích thích dữ dội.. Hơi thở gấp gấp..

- A..nh.. Anh.. Lần đầu.. Của em.. Em dành tất cả cho đây... Anh.. Nhẹ thôi anh.. Nhé..

Em vẫn run rẩy nhìn nó bằng con mắt ngập nước.. Có lẽ giờ em đang rất sợ..Nhưng nó bỏ ngoài tai.. Tiếp tục với hành động đê mê của mình.. Chỉ đến khi điều gì đến sắp đến..Em vuốt tóc nó, nở nụ cười với giọng nói âu yếm..

- Em hạnh phúc lắm.. Đêm nay.. Em sẽ thành người phụ nữ của anh.. Anh à.. Mãi yêu em nhé..

Câu nói như gọi được phần người nó trở về.. Câu nói làm nó tỉnh lại.. Nó đã làm gì thế này.. Hai cơ thể không mảnh vải che thân.. Không thể được.. Vội lui ra mặc đồ.. Em ngỡ ngàng vẻ hụt hẫng trước hành động của nó.. Nó từng nói gì? Yêu em.. Tôn trọng em cơ mà..? Hãy nhìn lại mày đi Minh.. Khốn nạn..! Suýt nữa là mày hại đời em rồi.. Em bật khóc thút thít.. Nó bỏ xuống nhà bằng cách lèn mò trong bóng tối.. Nghĩ đến cảm giác vừa rồi.. Thật trớ trêu chỉ là một chút thiếu suy nghĩ thôi đấy.. Nó thấy ghê sợ chính mình.. Tự tát vào mặt hai cái cho tỉnh qua cơn kích thích vừa rồi.. Nó mò cái khăn mặt lau và thở dài trong bóng tối.. Mưa hết rồi.. Lên phòng nhìn em vẫn khóc thút thít, nó để ý nốt những thứ nó khám phá được từ cơ thể em rồi.. Khoác cho em chiếc chăn vào.. Nó cũng chẳng tốt lành gì cả mà..Em quay ra hướng đôi mắt buồn thăm thẳm vào nó..

- Anh không tin em.. Anh chê em đúng không hức..?
- Anh tin em.. Anh không chê em.
- Vậy tại sao anh lại không chịu.. Với em...hức, hức..
- Anh sợ chúng mình còn trẻ chưa hiểu đời.. Anh sợ nếu quá giới hạn nếu có việc gì sau này người thiệt thòi là em.. Anh chưa có công việc, chưa có tương lai.. Chưa có gì cả, anh chỉ là thằng sinh viên quèn.. Anh không thể hứa hẹn gì cả.. Vì thế anh sợ.... Nó nói trong sự ngập ngừng.. Tất cả những gì nó nghĩ từ trước đến nay vẫn còn nguyên vẹn.. Em chợt nhoẻn miệng cười..
- Hihi.. Lúc nào cũng triết lý, như ông già.. Em chịu mà.. Anh đừng lo..
- Không, nếu được hãy để lần đầu này khi mình cười được không em?
- Xì.. Ai thèm lấy tên ngốc như anh.. Hihi..anh muốn thế nào em theo ý hết á.. Chỉ cần anh yêu em là được.. Chồng yêu ạ..
- Tưởng bảo không thèm..

Nó ôm em cuộn tròn lại trong trăn..

- Hì.. Trêu thôi.. Em yêu Minh của em nhất..
- Ủm..Anh cũng vậy..
- Em làm khổ anh nhiều quá.. Em biết anh đã tổn thương, anh đã khóc.. Đúng không..?
- Ủ.. Anh khóc vì anh đau lắm..
- Em xin lỗi.. Tính cách của anh chẳng bao giờ cứng rắn như vẻ bề ngoài.. Vậy mà em.. Hức..hức..
- Thôi.. Đau rồi cũng hết mà.. Không khóc nữa ha..
- Đau chõ này à..?- em chỉ vào ngực trái nó mắt long lanh trong ánh đèn vàng chập chờn..
- Đúng..
- Hihi.. Xem em nè..- Em xoa xoa rồi thổi phù phù vào ngực trái nó.. Nó bật cười..
- Giờ hết chưa anh yêu hihi..
- Ủ chưa..- Em rướn người lên hôn nó..
- Hết chưa hihi..
- Vẫn chưa..hehe- Em lại hôn nó tiếp.
- Hết chưa đồ tham lam..hú- em bĩu bĩu.. Nhìn nó..

- Còn một ít..hehe.
- Tham quá.. Không có cái nữa đâu..
- Chả thèm.. Mà kiểu hôn kia lạ thế.. Học ở đâu vậy..?
- Toàn hỏi thứ vô duyên.. Nữ hôn đó là nữ hôn kiểu Pháp.. Em chỉ dành cho anh thôi đó..
- Vậy hả.. Vinh hạnh quá..
- Đã thèm lần sau không thèm hôn anh nữa..!
- không thì cưỡng..
- Dám không..? Nhát thấy mồ mà cũng dọa..!
- Ủ thế ngủ chưa..?
- Chưa, ướt thế này sao ngủ được anh?
- Thế thay quần áo đi rồi ngủ.
- Anh cũng vậy còn gì?
- Nhưng anh không có quần áo..
- Thế quần tạm chăn đi.. Rồi xuống kia ngủ trên này ướt rồi anh ơi..
- Ủ.. Đưa anh chìa khóa..
- Nè.. Còn đứng đó xuống mở cửa phòng đi..
- Đợi em xuống cùng luôn..
- Em còn thay quần áo.. Bộ muốn nhìn à?- Cái này hết dọa được nó rồi à nha.
- Cũng được.. Còn cái gì chưa nhìn đâu?
- Hứ.. Đạo này anh ghê lắm nhé.
- Ủa thế đứa nào gọi đòn trước?
- Xì...xì, thui ra đi..- Em đây nó như đuổi tà.. Lạ thật, nhìn thấy hết rồi còn ngại gì nữa không biết, dở hơi không chịu được.. Kệ bà cô lắm chuyện, nó lần mò xuống cầu thang mở căn phòng trước kia nó ngủ chung với em.. Tôi om chả nhìn thấy gì.. Nó đợi em cho đến khi ánh đèn từ bàn tay nhỏ bé của em tiến gần về phía nó, khẽ đặt chén đèn xuống, em nhảy bồ lên người nó..
- Uí đau..
- Cho chết, anh biết từ hôm qua đến giờ em tìm anh khổ thế nào không hả.. Đến trường ra quán các kiểu, đợi anh đến gần đêm ở cửa phòng mà anh không về..

- Thé biết từ chiều anh hứng bao nhiêu lít nước mưa để đi tìm em không hả..
- Em ra hàng quần áo mà.. Cái P.Anh gọi em ra quán, thé là anh lại đi mất..
- Đi tìm em đây..

Cứ thé gần đêm vẫn có hai đứa cãi nhau để xem ai tìm ai cực khổ hơn ai và vẫn không phân thắng bại.. Cho đến khi hai cơ thể đó tự động ôm nhau tìm hơi ấm của nhau mà ngủ.. Yên bình rồi HN ơi.

Chapter 71

Thức dậy vào lúc 6h hơn bởi giật mình.. Người nó ướt đẫm mồ hôi.. Cú tát là một giấc mơ nhưng nghe tiếng thở đều đều của nàng thiên thần ngay bên cạnh làm nó biết không phải.. Khẽ nhoẻn miệng cười, nó ngồi dậy tìm công tắc điện bật lên, có điện rồi.. Con mắt bị loá vì bất ngờ tiếp xúc với ánh sáng sau cả đêm ngủ.. Nó nhìn ra ngoài cửa sổ.. sáng đông HN thì chẳng khác nào buổi tối cả.. Vừa lạnh vừa tối.. Tiếng gió rít từng chập làm nó chẳng muốn ngủ nữa, quần chăn ngồi ngắm em mà biết mình chẳng mặc gì.. Quần áo thay ở trên rồi còn đâu.. Em bỗng ngồi dậy ngạc nhiên nó, dụi dụi mắt..

- Ủa, anh dậy sớm vậy?

- Ủ.

- Ngủ tiếp đi anh..hihi- Em mắt nhắm lại, quàng tay qua cổ nó kéo xuống.. Nó gồng người lên..

- Thôi.. Đέ lên lấy đồ rồi còn về đi học đây..

- Kệ anh em ngủ tiếp đây..

- Ủ.- Nó hôn nhẹ vào má em.. Em cười khúc khích.. Rồi nó quần chăn lên phòng mặc dù lạnh thế này cũng hơi ngại.. Lùng bùng với đồng chǎn.. Mãi mới tìm được cái công tắc điện phòng em.. Điện mở lên làm nó ngỡ ngàng đôi chút vì tối quá mất điện và phải chăm em nó không để ý lắm.. Tiến sâu vào phòng nó thấy căn phòng em kĩ hơn, cô gái mà luôn tỏ ra mạnh mẽ của nó.. Căn phòng màu trắng.. Một giàn vi tính, một tủ quần áo.. Giường, tất cả đều màu trắng.. Điều đặc biệt nó thấy là.. Em còn có một giá sách to đồ sộ như của thư viện đầy ắp truyện và sách.. Thú vị ở chỗ, trên tường, tủ sách, em dán rất nhiều hình của con lật đật màu xanh nước biển có tay chân với cái miệng to ngoác ra cười giống trước nhìn thấy ở áo Tâm (Sau mới biết là Doremon).. Công thêm là đồng truyện tranh có hình con vật đó ở bìa rải lung tung khắp phòng mỗi chỗ một vài quyển.. Thảo nào em không cho nó vào phòng.. Tính em trẻ con dễ sợ, khoái đọc truyện tranh mà cứ chê nó, em lại còn bùa bãi nữa..haha, phát hiện bí mật của em rồi.. Nó còn thấy một hàng giấy khen đính theo hình bậc thang trên tường.. Chỉ có 2 năm là học sinh tiên tiến còn lại 10 năm là giỏi, khiếp thật..@@, chả bù cho nó, được có 6 tiên tiến 6 giỏi bọ.. Đọc cái giấy năm lớp 10 của em.. Nguyễn Ánh Dương Ly.. Tên kêu thấy gớm..@@, Chợt nó thấy một thứ làm nó ngạc nhiên cực độ.. Một bao đàn guitar lấp sau cái tủ quần áo.. Không thể tưởng tượng được, em cũng biết chơi đàn sao??? Còn đang bần thần thì tiếng em bên dưới nhà..

- Thôi chết rồi...!!- Làm nó giật mình.. Vội vơ quần áo lại.. Âm ẩm.. Lùi lại thấy em phi lên từ cầu thang như bay vào phòng đầy nó ra nói..

- Anh nhìn thấy hết rồi à..?- Em giọng hấp tấp..
 - Ủ thì.. Sao lại..
 - Ôi trời ơi..- Em mặt nửa mếu nửa cười.. Ôm đầu..
 - Thui thui.. Đi ăn sáng.. Tối qua nhà em giải thích nhé..
 - O o..
 - Thế có đi không?
 - O có..- Nó cứ lúng túng kiểu gì không hiểu nổi, chưa bao giờ nó tò mò như thế. Bước ra cửa với đồng đồ âm, lạnh sun hết cả những thứ cản sun trên cơ thể, nó dắt cái xe đạp để cả đêm ngoài đường nhà em mà không bị trộm vào sân.. Hên thật, em đòi đèo nó về vì nó không đủ ám.. Thay quần áo sạch vở rồi hai đứa đi ăn sáng.. Xong xuôi em đèo nó đến trường, trước khi về em còn hôn nó ở gần cổng mới sợ.. Làm bao nhiêu đứa trố mắt nhìn, nó thì ngại.. Em thì vênh mặt lên cười rồi chạy.. Thế này mà là con trai thì có ngày bị đánh hội đồng cho xem.. Ngồi học cắn bút ngán ngẩm.. Thằng Tuấn huých vô vai nó..
 - È.. Đôi trẻ làm lành rồi à? Giải quyết thế nào đây ông?
 - Ờ thì nó giải thích đại loại là nó đang oai, với lại thằng kia là bạn chị Huyền..
 - Thế mà ông cũng tin được hả..
 - Ủa thế đứa nào bảo tin nó trước..?
 - Ủ thì..
 - Im nghe thông báo kia..
- Nghe tiếng ông thầy mà nó sợ, sắp thi rồi.. Ui trời, chẳng học hành gì cả.. Kiểu này mà để thi lại là chết toi.. Yêu với đương hix.. Thằng Tuấn bên cạnh thì rú lên..
- Haha thi rồi thi rồi.. Thi xong là nghỉ thoái mái hú hú.. - Thằng dở hơi này, người ta sợ thi, nó thì mong thi nhanh để được nghỉ.. Xong mấy tiếng hành xác trong căn phòng hàng trăm người.. Em lại lên trường đón nó..
 - Hihi..- Ít ra lần này là ở dưới cổng chứ không lên thang lóp như đợt trước nữa.. Cũng đỡ ngại.. Thằng mất dạy Tuấn thấy em liền thay đổi thái độ..
 - A bạn Ly.. Ôm cái thế hiện hòa khí nào..hehe..
 - Hứ, đồ điên..- Miệng thằng Tuấn méo xêch, mắt long lên.. Ghé vào tai nó..
 - Tôi đéo thế tin nổi nó nữa ông ạ..
 - Anh yêu về nào..hihi

- Ủ.- Nó trèo lên xe em phóng đi...

Mặc kệ thằng Tuán tò thái độ..

- Hihi.. Anh iu zèêeeee nào. Oẹ..oẹ..-Đúng là thằng bựa mà..@@

Qua phòng nó, thay đồ với lại nghỉ cho đỡ mệt, trời thì lạnh mà có mỗi cái áo khoác , nó mặc thêm cái áo nỉ có mũ bên trong mà ngồi vẫn run cầm cập.. Em cười tít mắt nhảy lên đùi nó ngồi, chạm đúng tay nó..

- Ui da..!

- Sao vây anh..?.. À, quên mất.. Cởi áo ra đi anh?

- O.. Làm gì?

- Em xem vết thương.

- Khoi rồi có gì đâu mà xem..- Em ấn vào vết thương nó.. Đau muốn trào ruột ra, trời thì lạnh, buốt hết cả lên hix..

- Có cởi không thì bảo..?- Em lườm nó , mặt nó méo đi.. Trời lạnh thế này, bắt cởi áo thì đứa nào chịu được hix, mà còn đang đông HN nữa.. Lạnh từ trong ra ngoài luôn =.=..

- Em có cần bắt anh cởi thế không hả Ly hix..- Mếu mếu mong em thương .. Thế nhưng..

- Hihi.. Cần chứ..- Đó như thế thì chịu luôn, nó vẫn cố giữ áo thật chặt, thà chết chứ không chịu lạnh đâu >"<..

- Ủ.. Lạnh thế thì em đi mà cởi..

- Anh không cởi, tí em tự cởi xong vứt hết đồ đi đây nhé..- Biết là em đùa nhưng nhìn cái mặt em cứ thật thật thế nào ý, nó sợ chết khiếp.. Run run cởi đồ, xong, chờ đống que với gậy ra em cười khúc khích..

- Trắng thế hihi.. Quay ra đây xem nào, nhìn hết rồi mà cứ rúm ró chi?..hihi- Nó thì ngại lên cứ run run quay ra.. Em như nhìn phải cái gì bỗng mặt mếu mếu.. Ôi trời ơi..

- Anh bị điên à.. Hở hết cả da này mà không băng vào.. Húc..húc..

- Khoi.. Khoi rồi mà..- nó lúng túng.

- Khoi gì mà khoi.. Cái gì cũng giấu húc.. Đέ em đi mua băng cho..

- Có rồi kia kia..- Em đứng dậy ra lấy, rồi thoa thuốc băng lại cho nó.. Mặt vẫn mếu.. Nhìn nó cũng thấy thương.. Chán, có cô người yêu mít ướt cũng khổ, lúc nào cũng phải dỗ.. Nói mãi mới chịu nín, dụi dụi mắt xong.. Em lại cười, chả hiểu nổi.. Ngồi ôm nhau thêm một lúc thì nó sang quán.. Em đòi đi theo vì nó không có xe.. Đàn thì hôm qua bỏ

quên rồi.. Nên cũng không phải mang gì cả.. Đến cổng thì ông Vinh nháy mắt liên hồi.. Em không vào vì phải qua shop quần áo của em.. Ờ thì thôi, nó thắc mắc, trước giờ hôm nào cũng đến, bỗng dung giờ không đến nữa thì em nói..

- Anh đố rồi thì việc gì phải tán nữa..hihi..- Rồi em phóng xe đi.. Nói chuyện với anh Vinh thêm chút thì nó cũng vào.. Tưởng vô quán bớt lạnh nhưng không.. Hai luồng hàn khí khủng khiếp đóng thẳng vào người nó.. Làm người nó run bần bật.. Sóng lưng thì hóa băng luôn.. Cha mẹ ơi, nhỏ P.Anh đang nhìn nó bằng ánh mắt hút hồn nhưng lạnh giá cõi hữu của nhỏ.. Chị thì lườm, thấy nó cái là đi thẳng vào bếp.. Ui cha, quên mất hai bà cô này.. Hôm qua là nó đang bức chử bộ.. Cố bình tĩnh, mà không tài nào bình tĩnh nổi.. Nó vào làm việc bình thường nhưng người tay chân cứ run bần bật.. Cảm giác như mọi hành động của nó bị bà cô tóc bạch kim kia đều nhìn vậy.. Mặc dù nó không có thấy nhỏ.. Nhỏ Mi đầy đầy nó ra..

- Kìa, lại của Minh kìa tiếp đi..

- Xin Mi đầy, Minh cắn rơm cắn cỏ xin Mi tiền hộ Minh bàn đó..hix

- Gi mà sợ thế.. Bộ làm gì có lỗi với người ta à?

- Không có.. Mi giúp Minh đi mà..

- Thôi được rồi.. Không hiểu mấy người kiêu gì nữa..- Nhỏ Mi thở dài lầm bẩm.. May mà nhỏ Chịu giúp. Cảm ơn người yêu ông nhé Tuấn..hehe.. Đứng theo dõi, nhỏ Mi .. Chỉ thấy mỗi nhỏ Mi nói, còn nhỏ P.Anh chỉ lắc đầu rồi lại mang cái ánh mắt đáng sợ kia nhìn nó.. Đã lạnh rồi còn vào đông nữa thì bao nhiêu áo cho đủ, nhỏ này còn đang cầm cái áo khoác của nó nữa chứ.. Mặt nhỏ Mi hầm hầm đi ra..

- Kệ cậu đầy, nhỏ này kiêu quá chừng, đừng bao giờ bắt mình ra tiếp nữa..- Mặt nó thảm thảm.. Thì ông mãnh Tuấn đến..

- Helo.. Em yêu, xin chào chiến hữu.. Thật mừng khi hai người cùng ở đây..hehe

- Lo cái gì mà lo.. Ra chỗ khác ngồi im một chỗ đi..!!- Nhỏ Mi quát thẳng Tuấn.. Mặt cậu thộn ra đến tội.. Lắp bắp..

- Ớ..??- Nhỏ Mi đi vào, để mặc nó giải thích cho thẳng Tuấn.. Xong thẳng này mặt đều đếu phán..

- Chuyện gia đình các ngươi có sao lại lôi ái phi của ta vào.. Khổ ta hôm nay bị mắng oan.. Để tỏ lòng hối lỗi hãy mời ta cốc cà phê nhé công công Minh..- Đang điên bị thẳng này kích đếu, nó sút thẳng Tuấn một cái rồi ra làm việc, thẳng này xoa xoa.. Rồi cười tí tốn chạy theo nhỏ Mi..

- Mỹ nhân đợi ta với.. Hehe..- Công nhận đôi này hợp thật, đúra thì tính khí thát thường, đúra thì lúc hâm lúc dở.. Nó cười cười, vì lâu này mới có cảm giác bạn bè vui thế này.. Nhưng làm sao phải giải quyết được cục băng đang nhìn nó như thế kia hix.. Chẳng lẽ đuổi về, đến quán mà cứ im im đến phát ghét, lại cứ nhìn người ta.. Mà còn cả chị nữa, chắc còn giận nó hix.. Sao Tôi khổ vậy trời..?..@@

Chapter 72

Lân la đến chỗ ngồi của nhỏ, vẫn là trung tâm của quá.. Dù khu nó ngoài trời nhưng dạo này giăng bạt nênh chẳng sợ mưa gió nữa, thành ra khách cũng đông hơn chút đỉnh.. Nhỏ nhìn nó suốt đoạn nó tiến đến gần nhỏ.. Nó thì run run..

- À..u..m muón uống gì không?- Thấy nhỏ chỉ nhìn.. Im lặng, nó toát mồ hôi hột.. Mắt gì mà lạnh thế này.. Hix..

- Chắc.. Không.. Rồi, thôi.. Thôi.. Đi nha..

Bỗng mắt nhỏ P.Anh rưng rưng.. Quý thần ơi, gì đây trời..=.=..

- Hức.. Hức, sao hôm qua lại quát em..?- nhỏ mặt ám ức nhìn nó..

- O..vì..vì..-Não bộ như chạy đâu hết, chẳng nghĩ ra được lý do nào cả.. Mà cũng có lý do gì quát nhỏ đâu.. Hối hận quá..

- Đồ tồi, đồ độc ác, đồ vô tâm..!!..hức..hức..- Gắn nó ba cái "nghệ danh" xong nhỏ vơ cái túi đầy nó ra rồi chạy đến cửa.. Tay thì che miệng.. Nó đứng tần ngần cho đến khi ngọn tóc bạch kim theo từng làn gió cuốn đi ra bên ngoài.. Đôi chút ngạc nhiên.. Đôi chút buồn.. Chẳng hiểu sao tâm trạng nó lại vậy, mặc dù nhỏ thì đâu phải là gì của nó đâu.. Xui thiệt.. Một vài vị khách nhìn nó lầm bầm gì đó.. Chắc thắc mắc, thằng này làm một con bé khóc trong liên tiếp hai ngày liền.. Chán nản nó lao đầu vô công việc như để giải tỏa dòng cảm xúc vừa rồi, nhưng từ nãy đến giờ có người đang đứng nhìn nó và chứng kiến hết..

- Nhóc..- Chị chạm nhẹ vào tay nó.. Giọng nhẹ nhàng.

- Dạ..

- Tai sao nhóc thích làm khổ người khác vậy..?

- Em..em..- Nó rụt rè nhìn chị, mặt chị cũng rất buồn không còn lườm nó như lúc nãy..

- Chị biết nhóc trải qua những thứ gì, hiểu nhóc phải chịu đựng những thứ gì.. Nhưng chẳng nhẽ đổi lại được nỗi đau của mọi người nhóc mới vui hay sao..?

- Em xin lỗi..- Nó cúi mặt, không dám nhìn vào mặt chị..

- Kể cả những người không có lỗi gì với nhóc chỉ vì một chút tức giận nhóc đã làm tổn thương họ, tại sao nhóc không hiểu..tại sao nhóc không có hiểu đi.. Lúc nào cũng ngốc nghếch.. Đến cả người dành tình cảm cho nhóc thật sự, nhóc cũng vô tâm.. Chị chán nhóc lắm rồi.. Chị cũng là một trong số đó.. Nhóc ạ, hôm qua chị đã buồn rất nhiều.. Lo rất nhiều khi nhóc, bỏ đi.. Vậy mà..- Chị run run.. Không nói được nữa, giọng nghèn lại.. Điều chị vừa nói làm nó sững sờ bối rối..

- Chị.. Em..em..Ly..
- Nhóc đừng hiểu sai ý chị.. Đừng có mơ chị đi thích một tên ngốc, chị chỉ muốn nói hộ..
Những người bị nhóc làm臊 thương thôi..
- Dạ.. Em xin lỗi..- Chị nhìn nó lắc đầu, thở dài.. Đi vào bếp, dáng vẻ hồn nhiên nhí nhảnh... Không có, chỉ còn một sự lạnh nhạt xa xăm.. Với sự xinh đẹp của chị.. Một chút nhất thời, một chút hờ hờ.. Nó luôn tự phá vỡ những gì nó xây dựng được.. Không biết đến bao giờ nó mới nói chuyện bình thường với chị được đây.. Điều này khiến tâm trạng nó xuống dốc tệ hại.. Cả buổi làm việc lại lầm lì, im im làm không nói chuyện với ai nữa.. Chỉ mong vào bếp xin lỗi chị mà cứ ngại.. Thêm nữa cái tiết trời đông âm u ám đậm này, rất nhanh tối.. Cảm giác như nó đã làm được cả mấy tiếng đồng hồ rồi ý.. Khi tan ca không thấy chị đâu, chắc giận nó nên bỏ về trước... Nó vớ cây đàn đeo lên vai đợi em bên ngoài.. Thằng Tuấn đi qua rủ về nhưng nó từ chối, em hẹn rồi mà.. Với lại cái tâm trạng hiện giờ rất tồi tệ, chỉ còn mỗi em là niềm an ủi duy nhất với nó thôi.. Đúng là được cái này lại mất cái kia..
- Đúng nói chuyện với anh Vinh một lúc thì em đến.. Em cười thật tươi khi thấy nó.. Nó cười gượng đáp lại.. Bỗng nhiên nó thấy em xinh đẹp một cách lạ kì trong cái phong cách của riêng em, Chiếc quần váy dài quá đầu gối, quần tất phủ đen đôi chân dài, trên người thì như cục bông với chiếc áo choàng trắng.. Mặt em bỗng đanh lại nhìn nó lo lắng..
- Anh sao vậy..?
- À.. Anh đói vì trưa có ăn gì đâu..
- Ui tưởng gì.. Về nhà em đi, em chuẩn bị sẵn rồi đấy..hihi..- Những cái lúc thế này có em bên cạnh.. Nó xúc động ôm em lại.. Nắm đôi bàn tay nhỏ bé, lạnh như tuyêt của em mà thủ thi..
- Anh Yêu Em lắm..- Em sững người chút rồi thì thầm..
- Anh làm gì có lỗi với em hả..?hihi..
- Không có mà..
- Hihi.. Nếu có hãy cứ nói thật, em chịu đựng được vì em nghĩ anh đã chịu đau nhất khi nghe em nói những lời đó.. Cảm ơn anh đã tha lỗi cho em, chỉ xin đừng giấu em điều gì cả anh nhé..- Em vẫn ôm chặt nó.. Trời tối lên cũng chẳng ai để ý.. Mà đường HN vào giờ này cũng vắng nên không ngại..
- Anh biết rồi.. Về nha..
- Uhm.

Hai đứa cháo anh Vinh rồi đi về.. Chẳng biết anh ý nhìn thấy gì không mà gật đầu, rồi cười đêu một cái =.=..

Tiết trời đông lạnh lẽo vô vị, nhưng nó lại thấy ám áp một cách lạ kì bởi vòng tay ôm chặt quen thuộc, nhưng nay em thọc tay vào túi nó. Màn xương =.=. Nói chuyện với em làm em cười thì thôi, chứ cứ trêu hay phản bác là em nhéo.. Em đeo đàm của nó bảo về thằng nhà em luôn.. Đến trước cổng to đồ sộ, em suýt xoa run rẩy..

- Nè.. Anh mở cổng đi..hihi, lạnh quá anh à..

- Uhm.. Đưa tay đây..- Em ngạc nhiên chìa đôi bàn tay lạnh buốt dang xoa vào nhau cho nó.. Nó nâng lên hờ hờ ám vào.. Em có vẻ thận, cứ quay mặt đi cười khúc khích.. Dẽ thương không chịu được.kaka

- Đỡ chưa?

- Rồi à...

- Ủ.. Thôi đi vào..

Cổng mở.. Em nhảy chân sáo đi vô mở điện trước, nó dắt xe theo đóng cổng rồi vào sau.. Căn phòng khách nhà em sáng bừng lên từ cây đèn trùm.. Tạo một không gian ám áp và có phần lảng mạng khi chỉ có hai đứa ở đây.. Em cởi chiếc áo choàng bông vắt vô tay vịn rồi chạy vô bếp.. Để luôn bao đàm nó ngay bên cạnh.

- Hihi.. Anh chờ chút hen, hâm lại là ăn được rồi..

- Món gì đó, liệu có ăn được không?

Em trè môi.

- Xí.. Thế nào cũng thích mê cho xem..hihi.

Đúng thật, tàn ngàn nhìn những tấm ảnh hồi bé ngộ nghĩnh của em một lúc thì em gọi vào ăn. Toàn món lạ mà nó chưa ăn bao giờ thấy, nóng hỏi.. Cảm giác như em mang lại một chút gì đó của gia đình cho nó.. Thật vui sướng, nó cũng chỉ biết ôm em.. Thì thầm hai tiếng "cảm ơn" Người khô khan như nó mà được như vậy là tốt lắm rồi.. Em khẽ véo mũi nói cười tí mắt.. Trong bữa ăn, em kể nó biết bao nhiêu chuyện, vui có buồn có.. Hầu hết là từ khi bỏ mẹ em sang Nhật..nhưng em kiên quyết không sang.. Lý do thì em cũng đã nói trước, vì nó, vì bạn bè.. Nó thì luôn mang một nỗi lo sợ em sẽ đi.. Nên chỉ im lặng lắng nghe.. Người dậy lên một nỗi buồn man mác.. Ăn xong nó đòi rửa bát vì không muốn em lạnh thêm chút nào nữa.. Em thì chạy biến lên lầu.. Ủ thì sự tò mò lúc sáng chắc đến giờ cũng phải giải đáp thôi.. Khi chiếc bát cuối cùng được úp lên trạn.. Nó chạy theo em lên phòng.. Thấy em đang ngồi chơi vi tính.. Ngồi lên giường nó gọi em..

- Ly ơi..
 - Dạ..- Em vẫn gián mắt vô vi tính.
 - Quay sang đây anh bảo..
 - Thì anh nói đi em vẫn nghe mà.
 - Quay sang đây không anh đi về nè..- Đành chơi đòn này thôi, em phụng phịu quay sang mặt nhăn nhó.. Vừa dễ thương vừa buồn cười..
 - Đàn này của ai..?
 - Dạ, của em.
 - Thế mà lúc nào cũng đòi nghe anh đàn, sao không tự đàn mà nghe?
 - Nhưng anh khác mà, em có yêu tiếng đàn của em đâu..
 - À..ừ, thế học lâu chưa.?
 - Được hơn tháng thui.. Tính tạo bất ngờ cho anh mà anh biết rồi hix..- Mắt em mếu mèu..
 - Bao công sức mất hết tron..
 - Ơ anh xin lỗi, anh biết đâu..- Thật sự nó xúc động khi nghe em nói như vậy, giờ mới để ý, móng tay của em bị hỏng hết rồi.. Nhìn mà xót xa..
 - Anh xin lỗi mà, anh hứa hôm nào đàn hát cho em nghe..chịu không?
 - Có...hihi.- Em tươi lên một chút cũng là lúc nó cân nhắc lời hứa của mình.. Giọng thế này thì hát ai dám nghe hix... Em quay mặt vào máy tính, nó bê cây đàn của em lên mở ra.. Một cây thùng cũng đèn tuyền..
 - Mua lâu chưa?
 - Đàn à? Lâu rồi, nhưng thấy tên ngốc chơi hay lên em mới học giàn đây, chứ trước kia chán lên bỏ hihi..
- Chợt nó thấy một cái tên làm nó chú ý bằng sơn trắng "Mon Ly".. Nó tòm tím, vì biết cái đồng truyện kia của em là đôrêmon qua bìa truyện.. Cô bé này đúng là trẻ con ngoài sức tưởng tượng mà..
- Tên em hay thật..haha..
- Em bĩu môi quay ra, mặt tươi như chưa biết gì..
- Nguyễn Ánh Dương Ly lại chả hay hihi.. Quá ý nghĩa luôn đấy..hihi.

- Ý anh là Mon Ly cơ haha.. Nghe như tiền ý nhở..haha.- Em nhăn nhó, mặt đỏ lên lườm nó.. Nhảy lên giường..

- Trả em đây, không cho anh mượn nữa đâu...

- Nè.. Nhưng sao đέ tên như vậy?- Em không nói gì đỏ hết mặt chỉ vô đồng truyện.. Biết ngày mà..

- Đồ trẻ con..haha.

Em giận nó, ngồi ra bàn máy tính im im.. Hazzj, chán quá..

- Ồ mà tên thật em có gì mà ý nghĩa..?- Đành trống lảng vậy.. Em quay qua mặt có vẻ hào hứng hơn..

- Hihi.. Lúc bő em còn là công nhân bên Nhật ý. Mà anh biết nước Nhật còn được gọi là gì không?

- Ồ Japan hả?

- Đó là tiếng anh.. Ngốc, còn được gọi là đất nước mắt trời mọc hihi.. Lên bő đặt tên em là Ánh Dương Ly..hay không?

- Bình thường..

- Hứ, thê tên anh là gì mà chê tên em.

- Minh.

- Tên họ đầy đủ?

- Nguyễn Hải Minh..

- Chả có ý nghĩa gì mà chê người ta..hứ.

- Ai bảo không có ý nghĩa..- Nó phản bác lại em, Đầu tìng lung tung một ý nghĩa gì đó, không chịu thua kém em.

- Thê ý nghĩa gì?

- Hải là biển, Minh là sáng suốt.. Có nghĩa là anh sẽ thông minh Vùng biển...

Em cười ngặt nghẽo trước cái ý nghĩa củ chuối của nó làm nó quê hết cả mặt..

- Hihi.. Ý nghĩa, hihi thấy gớm hihi..

- Thì có đây còn gì..

- hihi..

- Còn hơn là MonLy, hế, tiền.. Tên hay ghê..- Em đanh mặt lại nhìn nó kiêu soi xét.. Ánh mắt lồng mùi nguy hiểm.. Nó run run..
- Ô em định... Định làm gì..?- Lùi vào góc giường, nó lắp bắp.. Em lục ngăn tủ lấy một chiếc bút dạ mực đen bản to..
- Vén tay áo lên đi anh..
- Đέ làm gì..?
- Vén lên..!!

Em hé lén nó ngập ngừng kéo, để lộ phần băng vết bóng.. Em đưa mắt nhìn lên trần nhà.. Rồi túm tim cười.. Xong viết vô tay nó.."Nguyễn Mon".. Cau có vì miếng băng bị bẩn.. Nó nhìn em..

- Gì thế này?
- Minh Mon không hay, Hải Mon không hay.. Nguyễn Mon hay hơn, em với anh có cùng họ hihi..- Nó mếu mếu..
- Nhưng sao lại là Mon..hix
- Em thích ĐôrêMon nên viết thế đây làm sao không..?- Nhìn cái mặt này thiếu điều đầy nó xuống giường nếu nó ý kiến không chừng, sợ quá..huuh..
- Ô không..
- Hihi.. Anh yêu ngoan dũng, đánh răng trước đi rồi tí đi ngủ, em chơi một chút nữa đã, anh chơi không?
- Máy tính á, không..
- Uhm..hihi, thôi đi đi..- Cái lần nó tiếp xúc với máy tính cuối cùng là ở nhà thằng Long.. Chỉ nghe nhạc thôi cũng chán nên không có ham.

Lúc lâu sau em cũng chịu nghỉ để đi ngủ.. Tự động rúc sâu vào người nó.. Em thì thầm..

- Tên này là của hai chúng ta, của em đặt cho anh.. Đừng cho ai biết anh nhé..
- Ủ..- Nhẹ nhàng, chìm vào giấc ngủ sâu sau khi nhận một nụ hôn kiểu Pháp của em.. ngọt ngào lắm.. Tiếng gió rít bên ngoài rất mạnh.. Tưởng chừng mọi việc bình yên.. Nhưng giường như tất cả đang chuẩn bị cho một thảm kịch của chính cuộc đời của nó.. Chỉ nhớ rằng nó sẽ mãi mang theo cái tên này.. Nguyễn Mon.

Chapter 73

Khoảng thời gian sau đó thì không có gì đáng kể, tình yêu của nó và em vẫn luôn được duy trì từ cả hai phía. Em có công việc của em, nó thì đi học để ôn thi, thành ra cũng không gặp nhau được nhiều. Nhưng ít ra đến tối thì nó và em vẫn đến với nhau, có thể nó đến nhà em. Hoặc em đến phòng nó, nhưng từ tối hôm đó. Chẳng bao giờ nó đi quá giới hạn cả. Chỉ đơn giản ôm em ngủ thôi.. Nói đi cũng phải nói lại, nó phải kìm né nã lấm chừ chơi à =.=, nhất là khi càng rét hơn mỗi đợt gió mùa về. Cái cơ thể quyến rũ đó cứ rúc vào người nó nồng nịu, lúc đó thì không có âm. Chỉ thấy nóng hết cả người lên thôi. Yêu được một thời gian rồi mới để ý, em rất trẻ con thậm chí là trẻ con hơn chị luôn. Bằng chứng là nó cũng bị nhiễm cái tính trẻ con đó của em. Nên tình yêu của hai đứa cũng có phần trẻ con đi. Và một vấn đề cũng mới này sinh ra là, chẳng biết em học của ai mà đạo này em toàn gọi tên của nó chứ chẳng thèm gọi anh nữa.. =.=..

- Minh ơi, em rét lắm.. Ôm em nè hihi..- Tối hôm cuối tuần, đến nhà em từ chiều nhưng tối gió rít khiếp quá lại không muốn về. Mà em cũng giữ ở lại..

- Gọi anh chứ toàn gọi tên cúng cơm nghe cứ sao sao đó em..

- Kệ em.. Em gọi thế cho nó trẻ hihi..

- Ủa thế giờ em già rồi à?

- Không, anh chẳng biết gì đâu hihi.. Ngốc lắm cơ..- Nói đến thế thì cũng chịu, cái kiểu nói không lại được nó xong cứ bảo nó ngốc... Chỉ có mỗi chị cả em thôi.. Nói đến chịu thì hôm trước có làm lành rồi, chị lại toe toét như thường.. Nhưng có một vụ chị nhớ dai kinh khủng khiếp. Khổ nó đau gãy vai..

- Nhóc ơi..hihi- lúc chiều làm đang làm việc thì chị gõ vào vai.. Nó ngược nhìn lên thì thấy chị tủm tỉm..

- O dạ.. Có gì nói đi, cười thấy ghê..

- Dám nói chị thế à, chị trừ lương cho coi...- Đây chị nó là vậy, cứ lấy việc tư ra trả thù cá nhân thui à, lương tuy cũng nhiều vì chị quý, nhưng giờ có em đi chơi chẳng nhẽ để em trả.. Nên ví nó giờ mỏng lép à..hix..

- Thui.. Thui em giõn, có gì nói đi.. Cười hoài..

- Nhóc nhó hôm ở viện nhóc hứa gì không?- Chột dạ, nó cô nghĩ xem hứa cái gì thì quên mất tiêu rồi còn đâu.

- Hứa hả.. Không ăn cháo của chị một năm nếu ra viện đúng không?..hêhê- Bịa bùa ra cái lý do tầm xàm ba lạp để trêu chị. Nói đến món cháo của chị thấy cũng rùng mình chứ

đứng nói ăn. Mặt đang nhơn nhơn, lau bàn tiếp thì chị cầu phát vào bả vai.. Đau đến tê tái con người. Chảy nước mắt, rụng luôn cái khăn.. Mặt chị như bốc hỏa đến nơi.. Mặt nó thì méo xệch..

- Em xin..xin..chị.. Em xin chị.. Đau quá, thả ra.. Thả đi.. Xin chị..huahu..- Nó mếu, càng xin càng cầu chặt mới ghê chứ.. Chị nói như đang chuẩn bị dội bom hạt nhân ý..

- Nhớ ra mau !!.. Không nhớ, không thả, cho chết tội hứa lèo..- Chị gầm lên.. Trước giờ hiền từ có như này đâu, khéo chị nhiễm tính em cũng nên.. Mỗi khi bị nó trêu là em hay lên cơn sú tử lầm hix.. Nó thở không ra hơi mà khụy xuống vì đau, mặt nhăn nhó nhưng chị vẫn không thả. Nhỏ Mi thì đứng túm tím cười không can ngăn gì hết tron, thấy ghét. Nghiêm nhiên mọi người cũng biết hai đứa đùa và cũng toàn khách quen nên chị không có ngại.. Chỉ có nhỏ Yến vẫn hiền từ..

- Tôi Minh quá.. Hứa chi rồi không làm được, thuị chị thả ra đi trông khố không kia. Hihi.

- Không.. Khi nào nhớ chị mới bỏ, tên ngô tồ đáng ghét này phải thế mới được..!

Khi đến ranh giới giữa sự sống và cái chết thì con người ta sẽ làm được nhiều điều phi thường.. Nó nhớ ra như ácsimét nhảy khỏi bồn tắm " O rê ca " Ŷ..=))..

- Mai nhé, mai chủ nhật em dẫn đi chơi.. Chịu..chịu.. Hồng..?

- Hihi.. Có thể chó.. Thương nhóc tồ nhất luôn.. Chị thay đổi thái độ, thả tay ra, nó khẽ uốn nắn lại cho đỡ mỏi.. Vào kho mở ví đếm lại chút ngân lượng ít ỏi.. Hix, chắc phải sang nhà em ăn trực hết tháng mất..huahu.. Chợt đôi mắt nó dán vào chiếc bàn ghế trung tâm, nơi mà chẳng vị khách nào muôn ngồi vì quá nổi bật.. Chỉ duy nhất một người, ngoài em dám ngồi mà thôi.. Và người đó, từ hôm ấy không còn đến ngồi vào bộ bàn ghế ấy nữa.. Như là không muốn nhìn thấy nó, như là thoát hẳn khỏi cuộc sống của nó.. Nhỏ P.Anh.. là người dung với nó nhưng luôn làm nó đau một cách âm thầm.. Cái tính cách khó chịu của nó dường như thích chia sẻ tình cảm và đối tượng ở đây là nhỏ P.Anh dù nó biết nó chỉ yêu em mà thôi.. Cũng đôi khi, đi cùng em một vài nơi có tình cờ gặp nhở.. Nhưng đơn giản như không quen biết, lạnh lùng thờ ơ với nó, dù có giáp mặt nhau... Kể từ hôm đó.. Trở lại với cái lúc đang ở nhà em, làm bếp mà đòi ôm, chả hiểu có vướng tay chân gì không nữa.. Nhưng cứ ôm lại cười khúc khích.. Công nhận đồ ăn em làm ngon thiệt, hình như nó lên cân thì phải.. Hôm nay em cho ăn thịt kho cộng bắp cải xào.. Mà nhiều hôm năm bảy món như đi ăn cỗ... Hỏi thì em nói..

- Mẹ em bảo tụi con gái bên Nhật từ bé đã được học hầu hết mọi thứ, các việc bếp núc trong nhà họ giỏi lắm, để sau này còn chăm sóc chồng con..hihi..

- Ủa thế liên quan gì đến việc em nấu ăn ngon đâu?
 - Hứ.. Em là con gái Việt Nam, em sẽ chứng minh rằng con gái Việt Nam chẳng thua kém gì con gái Nhật cả..hihi.
 - Nhưng có mỗi anh khen em nấu ăn ngon mà..?
 - TRẢ ĐÂY.. KHÔNG CHO ĂN NỮA!- Lâu lâu nó xuất ngôn một vài câu không để ý nhiều lắm rất ư là.. Vô duyên, nên em cáu.. Cái tính bựa này của nó chẳng thể nào sửa được.. Tuy có lần em nói,,
 - Anh thật thà là tốt, nhưng sống ở xã hội này thì phải biết nói dối mới sống được anh à. - Lúc đó mải ăn nên cứ nghĩ em nói nhảm.. Giờ ngẫm lại mới thấy sợ.. =.=, em nói chuẩn luôn.. Nó cười khì làm hè em mới hết giận hix.. Lúc ăn xong thì nó đòi rửa bát, em cũng đồng ý chắc ngại vì nước lạnh, Vẫn là thói quen của em khi ăn xong là lên chơi điện tử.. Chẳng biết cái trò gì mà có mấy thằng người, mắt long lanh đầu to vật vã múa may quay cuồng trong màn hình, còn có mấy phím mũi tên nữa @@.. Nhiều lúc nhạc âm ý cá lên, nó bắt em vặn nhỏ đi vì ảnh hưởng đến nó.. Cái thú vui giải trí này là bị nhiễm của em.. Em xui nó đọc doremon, thấy chán chán nên đọc thử thành ra nghiện luôn..@@
 - Ly ơi..- Gọi luôn em bằng tên cho em vui vì nó sắp sửa nhòe, khi vừa đọc xong một quyển..
 - Dạ..
 - Lấy anh tập 15..hehe.
 - Tự đi mà lấy, em còn bận chơi.
 - Nhưng lung tung thế kia anh tìm sao được..
 - Hihi.. Thê ra đây làm thủ tục rồi em tìm cho..- Em chu chu đôi môi hồng nhạt lên nó tít mắt cười.. Còn đang lưỡng lự vì chẳng bao giờ nó dám chủ động hôn em cả vì tính nó nhát nhát sao á, hix.. Thì em chồm lên hôn nó rồi.. Em thơm lắm, môi còn ngọt nữa.. Nó luôn đê mê bởi nụ hôn của em.. Luôn luôn là mới.
- Đang đơ đơ thì em buông nó ra tìm truyện cho nó rồi quay lại với cái game của mình.. Ngồi đọc mới thấy thêm một cái bí mật nữa của em.. Cái tủ sách của em giống hệt của thằng nhóc bốn mắt trong truyện.. Em giống như cuồng doremon ý.
- Đến đêm thì hai đứa đánh răng rồi đi ngủ.. Cũng không có gì đặc biệt nhưng ôm em trong vòng tay nó lại nhớ đến một người con gái khác, nhỏ P.Anh.. Cái vẻ đẹp của nhỏ, thực sự ảnh hưởng đến nó rất nhiều.. Chợt nhìn thấy khuôn mặt của em làm nó thấy bình yên một cách lạ kì.. Chẳng còn nghĩ đến nhỏ P.Anh, nữa.

Tiếc thì tiếc thật nhưng nếu đã của mình sẽ mãi là của mình còn nếu không phải của mình thì cũng sẽ mãi không phải của mình mà thôi.. Em có vẻ ngủ rất ngon, tiếng thở đều đều của em cho thấy trưa nay em không ngủ mới vậy.. Mà quên mất, cuộc hẹn ngày mai với chị còn chưa nói với em.. Sợ đến sáng mai nói thì em lại không đồng ý thì sao nhỉ? Hajzz.. Thôi đến đâu thì đến vậy.. Khẽ ôm chặt em hơn, nó nhắm con mắt đang cay xe vì mờ thao nao từ nãy.. Lắng nghe tiếng gió hú bên ngoài.. Cứ vi vu một cách hiu quạnh.. Đông năm nay đến sớm, rét sớm thật.. Bỗng em nói một câu khiến nó giật mình tưởng em chưa ngủ..

- Anh là một thằng khốn đà tình... Tiếng em nhỏ nhở.. Mắt vẫn nhắm nghiền, thì ra em ngủ mờ.. Hơi chót dạ chút xíu vì câu nói của em.. Chẳng biết mơ thấy gì mà lại nói vậy nữa, hình như anh ở đây là nó thì phải.. Cũng hơi lo lắng, cảm xúc nó trở lên rất lạ.. Tính ngủ mà không tài nào ngủ được.. Nghĩ đến chị, nghĩ đến em, rồi nghĩ đến nhỏ P.Anh.. Ba người cứ lẩn vón trong đầu nó.. Như một sự mong mị nào đó.. Nó dần dần thiếp đi.. Nhớ được rằng nó trải một con ác mộng.. Ba người kia đứng nhìn nó ,cười một cách lạnh lùng.. Còn nhỏ Chi thì đứng xa nhìn nó khóc thảm thiết..

Giật mình thức dậy.. Lạnh nhưng lung với mặt toát mồ hôi.. Em vẫn ngủ ngon lành.. Còn nó nghĩ về giấc mơ đó mà tự nhiên có một cảm giác bất an.. Mà con nhỏ Chi sao lại xuất hiện nhỉ.. Đã lâu nó không gặp nhỏ rồi.. Đúng là kì lạ thật.. Không ngủ tiếp được nữa nên nó ôm em chặt vào ngắm nhìn khuôn mặt ngái ngủ sáng sớm của em.. Nhìn đồng hồ đeo tay thì chỉ mới có hơn 5 giờ sáng.. Trời tối đen như mực gió vẫn rít.. Nhưng chăn nhà em dày lại đắp chung lên chẳng sơ lạnh.. Nó vẫn ngồi ngắm em ngủ.. Đẹp lắm..

Chapter 74

- Nói gì thấy ghê, chét thì anh đi tù rồi chứ đâu có ngồi đây với em nữa.. Đang ăn sáng lại bảo người ta giết người bao giờ ko?
- Trời ơi là trời.. Em chắc phải cạo trọc anh mất.. Ngốc dẽ sợ..- Em lấy tay đập vào chán.. Cười nó, nó thì chẳng hiểu gì cả.. Cứ định linh gã lăng là cái gì nguy hiểm lắm..=.=..
- Liên quan gì đòi cạo đầu người ta?
- Ý em nói là em là người yêu thứ mấy của anh rồi?- Em hấp háy đôi mắt long lanh một cách thích thú..
- À...um, đầu tiên.
- Thiệt hông..?- Em có vẻ ngạc nhiên.
- Thiệt mà.. Ngốc thế này ai thèm yêu?
- Ám chỉ gì đây..?
- Hơ, không biết.. Trúng ai thì trúng á..hehe..
- Anh giỏi lắm..- Em hậm hực.. Nó chợt muốn hỏi em..
- Thế anh là người yêu thứ mấy của em..?
- không nhớ.. Hình như là nhiều lắm đó anh..- Em ngâm thia cháo, mặt thản nhiên như không có gì.. Nó thì hơi hăng chút nhưng cũng hiểu vì em xinh đẹp nên mới vậy.. Im im ăn, em khúc khích cười..
- Coi cái mặt kia, hihi.. Ý em là người yêu em nhiều lắm, còn người em yêu có mỗi một thôi à.. Tên ngốc này nè, tình đầu của em đây.. Liệu mà cư xử hihi..- Em án tay vào trán nó, làm nó thấy nhẹ nhõm hơn hẳn.. Dương nhiên rồi, làm gì có chuyện nó sẽ làm gì có lỗi với em chứ.. Em tuyệt vời thế này cơ mà..hê
- À..Anh bảo này?
- Dạ..?
- Tý.. À, um.. Anh có việc.. Đi với chị chút..
- Chị Huyền à?
- Ủm..
- Đi đâu?
- Trước có lần.. Hứa đưa chị đi.. Choi..- Hơi ngập ngừng chút quan sát nét mặt của em.. Sợ em không cho đi..hix..

- Ủ.. Cũng được, anh cứ như thế thì bảo sao..- Em thở dài, nói nhỏ.. Nó thì thắc mắc, sao là sao?.. Xong xuôi đèo em lại nhà, trước khi đi em còn nói..

- Đi đâu thì đi, dừng có mà quên đường về..- Rồi chạy vô đóng sập cạnh cổng to tướng vào..@@, thái độ thế này chắc buồn.. Thôi đi với chị về mua đồ ăn cho em sau.. Phóng vèo sang quán không đợi chị gọi vì hôm qua có hẹn trước rồi.. Vì sáng nê trời rét khủng khiếp, đôi găng tay nãy chưa trả em để trong túi áo nó lấy ra dùng tạm.. Tuy trông có hơi bựa chút.. Trời HN lúc này xám xịt, học sinh đi cũng đông, đứa nào cũng áo khoác đồng phục của trường, cộng mũ len, khăn len đầy người.. Nhìn thấy thích thích.. Thời học sinh của nó thì cứ hai cái đồng phục mà đóng cho đỡ lạnh thôi chứ hỏng có áo khoác mà mặc..@@.. Đến nơi dịch xe vào bãi..rồi đi vô, hơi ngạc nhiên chút vì thấy anh Vinh.. Vì anh làm ca chiều cơ mà nhỉ..

- Ủa, anh.. Sao sáng đến đây thế này?

- Minh à.. Cái Huyền cảm lạnh rồi, nhờ anh ra trông quán giùm..- Nghe đến đây nó lo lắng cả thấy thương cho chị.. Được ngày đi chơi thì ôm...Khổ quá.. Nó muốn đến thăm chị nhưng không biết nhà..

- Anh.. Chị Huyền đang ở đâu thế?

- Nó đang ở nhà anh ý, lúc ra sông một mình nên bố mẹ anh kêu nó đến ở cùng, để con bé một mình không yên tâm được..- Một thời gian qua đi bây giờ nó mới biết.. Chẳng thể nói gì chỉ biết tự trách mình vô tâm, không quan tâm để ý gì đến chị.. Khác gì nó đâu, cũng sống xa gia đình.. Vậy mà chị lúc nào cũng lo lắng cho nó đủ điều.. Chị cũng cô đơn.. Tự nhiên thấy tình cảm của nó dành cho chị cứ lớn dần lên.. Cái ý nghĩ đến thăm chị cứ thôi thúc nó, sốt xắng hỏi anh Vinh..

- Cho em xin cái địa chỉ đi anh.. Mà chị ở một mình à, nhà anh giờ có ai không?

- Ủ.. Số... Đường.. Giờ nó ở với con em gái anh.. Nay chủ nhật con bé được nghỉ nên anh dặn chăm sóc cái Huyền..

- Dạ vâng.. Em cảm ơn..- Nó vụt chạy ra như cháy nhà, mặc kệ một vài ánh mắt khó chịu của khách.. Nhưng đơn giản lúc này cô chị của nó đang ôm mà.. Lo quá đi thôi.. Lẹo mợ đi tìm nhà mãi mới thấy, rét run cả người vì trời nổi gió.. Trước khi đến nó mua thêm cho chị hộp cháo chẳng biết chị ăn sáng chưa nhưng chẳng lẽ đi tay không, cộng thêm túi trà sữa món chị thích nữa.. Đúng địa chỉ.. Số nhà.. Ngôi nhà này không to đẹp như nhà em nhưng có một khoảng sân rất rộng, nằm gần chỗ trường HL.. Có chuông cửa nên nó bấm vô..tiếng Tinh tong..!? Nhỏ nhõ ở đâu phát ra rồi.. Khoảng 10 phút có một con bé mặc cái

áo bông to tướng đi ra mở cửa nhưng không mở hết.. Chỉ ló cái mặt ra.. Xinh, nhưng trông trẻ con lắm khoảng 16, 17 tuổi thôi.. Chắc em anh Vinh vì thấy giống gióng..

- Anh tìm ai?.. - Giọng đè phỏng nhìn nó bằng ánh mắt nghi hoặc.. Khổ, trông nó giống đầu trộm đuôi cướp hay sao trời..@@@..

- À..um, đây có phải nhà anh Vinh không? Cho anh gặp chị Huyền..- Hơi lúng túng và lo cho chị, nó nói lộn linh tinh hết cả.. Con nhỏ kia phì cười..

- Thé cuối cùng anh gặp ai..hihi

- À.. Gặp chị Huyền.- Gãi đầu cười gượng cái.. Ngại thật.

Cứ đứng trước gái xinh mà không quen biết là nó cứ lúng ta lúng túng.. Thân thiện còn đỡ, con nhỏ này hết cười lại nhìn nó một lượt từ đầu đến chân...

- Thé anh là ai..? Quen gì chị Huyền..? Chị đang ôm gấp có gì không..?- Con nhỏ tuôn một tràng hỏi khiến nó đơ luôn.. ĐIÊN HẾT CẢ NGƯỜI chỉ muốn phá cửa xông vô nhưng kiềm chế vì là nhà người ta..

- Anh là Minh, nhân viên quán chị.. Đến thăm chị ôm..- Xong màn trả lời, nó giơ bọc đồ ăn mong con nhỏ tin.. Thé nhưng..

- Tin được không ta?.. Dao này nhiều lưu manh lắm..- Nhỏ nheo mắt phỏng miệng lên nhìn nó.. Thật sự thì cái hành động này dễ thương lắm nhưng ở trường hợp này chỉ muốn tát cho phát.. Nó thở dài..

- Thôi được rồi, để anh gọi cho anh Vinh em nghe máy nè..

- Hihi.. Thuỷ khói, anh Vinh vừa gọi rồi.. Em trêu anh đấy, anh vào đi..hihi..

- O..- Mặt nó lúc đấy thộn ra một cách ghê gớm.. Con điên này làm nó đứng hứng gió mãi lạnh teo cả người.. Xong nói trêu.. Úc Quá..!!

- Thé có vào không để đóng cửa đây..?

- À có.. Có..- Vẫn phải lịch sự dù rất kìm nén trước cái mặt nhơ nhơ của con này.. Nhỏ nhảy như con điên vô trong căn nhà đóng kín cửa gỗ.. Công nhận dáng đẹp nhưng chắc thấp hơn nó.. Vui lên được chút vì trên đòn có đứa còn thấp hơn mình...dắt cái xe lăng lẽ dựng gần chiếc xe của chị..

- Mau lên để em đóng cửa..!! Con trai gì lè mè thấy ghét..- Tức nước vỡ bờ nhá con điên kia.. Nó cay lắm nhưng vẫn nhịn nhanh chóng đi vào.. Sập cánh cửa gỗ sau lưng.. Một căn nhà với lối kiến trúc cổ của người miền bắc, bộ bàn ghế, ông thần tài, hoành phi câu

đôi hai bên đều bằng gỗ.. Có một chiếc phản gần cửa sổ nơi hình hài quen thuộc xinh đẹp của chị đang nằm nhưng quay mặt vô trong.. Bằng một giọng mệt nhọc.. Chị cất tiếng..

- Ai đến đây "Đậu" ..?- Nó khục khắc cười vì thấy nhỏ kia thoảng nhăn mặt.. Chắc tên ở nhà của nhỏ, để nó nghe thấy nên ngại haha.. Không ngờ con nhỏ đáng ghét này có tên dễ thương thế. Nhỏ quay sang nhìn nó lườm.. Nhưng nó cứ vênh mặt lên cười.. Ai bảo trêu tau, cho mi ngại chết luôn kaka.. Nhỏ phản công..

- Có chị nào tên Minh ngoài quán tìm chị Huyền nè..- Hiếm quá.. Nó cứng họng cảm thấy máu sôi lên.. Gân ở thái dương giật giật.. Nhỏ vênh mặt lại nó.. Chị quay lại giọng mệt nhọc..

- Làm gì có chị nào tên Mi..nh.. Ồ nhóc..hihi..nhóc ơi..- Mặt chị tươi lên hẳn khi thấy nó.. Mỉm cười nhẹ, nó tiến lại ngồi lên giường để nhìn thấy chị kĩ hơn.. Hơi ngọt nhạt chút nhưng chung qui chị vẫn luôn đẹp một cách riêng, và đôi môi luôn hồng dù có ốm đi chăng nữa..

- Xin lỗi nhóc nha, nay bể kèo rùi.. Chị ốm không đi chơi được với nhóc.. Hix..- Chị xu mặt xuống.. Nó véo nhẹ chiếc sống mũi nhỏ nhăn thảng tắc của chị..

- Hảm.. Lần khác đi có sao.. Thế cảm lạnh hở.. Uống thuốc chưa?

- Chị uống rồi hihi.. Chị ngoan lắm, không ngờ đông HN rét thiệt.. Trong kia mùa này chỉ hơi lạnh cả mưa thu hihi..- Thảo nào chị ốm.. Chắc sống trong Nam quên, giờ ra Bắc không chịu nổi thời tiết khắc nhiệt..

- Uhm.. Em mua cháo cả trà sữa nè ăn không?

- Có hihi.. Nhưng ăn trà sữa thuỷ còn cháo chị để trưa, chị ăn sáng rồi mừ hihi..- Nó gõ hộp trà sữa ra, đỡ chị ngồi dậy, chị dựa luôn vào người nó kéo tay nó qua vai, chị thơm thiệt.. Hơi ngạc nhiên chút nhưng nghĩ chỉ là tình cảm chị em nên nó kệ chị.. Chị đòi nó đút cho chị.. Nó chiều luôn vì chị đang ốm mà..

- E hèm, đây không chỉ có hai người đâu nhé.. Tình cảm thế này thì không phải nhân viên thường rồi..- Nó ngược lên thì thấy nhỏ kia nhìn nhìn, hơi ngại định ra thì chị giữ lại..

- Yên nào.. Âm với êm lắm.. Có người không được, ghen hihi..- Chị vẫn dựa vào ngực nó ăn ngon lành.. Nó gương cười với nhỏ kia..

- Xí.. Em chẳng thèm, đồ tóc dài như con gái..- Con nhỏ khốn kiếp.. Tau động chạm gì mày chưa? Sao năm lần bảy lượt mày dày tao thế hix.. Chẳng thèm để ý nhỏ nữa thì thàm với cô chị của nó..

- Ngực lép có gì đâu mà êm..

- Vô duyên.. Bảo đút cho chị ăn mà cứ ngồi yên..
- Thì vẫn tự ăn được đấy thui..
- Ủ.. Đút đi.. Chị óm mà nhóc hix..
- Rồi ạ.. Xin chị, óm thế này là óm ăn chứ óm gì..?
- Hihi..- Đang ăn thì chị lại giở chứng..
- Nhóc ơi chị muốn xem ti vi hihi..
- Rồi điều khiển đâu?
- Bên giường kia..
- Ủ..- Đứng dậy nhìn lại, từ nãy giờ chị ngồi lên đùi và dựa vào người nó giống em vậy.. Nhưng chẳng hiểu sao nó không thấy có lỗi tẹo nào bởi ý nghĩ.. Chỉ là chị thôi mà không sao đâu? Lúc cóc rời chỗ ám sang bên giường kia lấy điều khiển.. Ác mộng, con nhỏ "Đậu" đang lườm nó..

Chapter 75

Cú ngập ngừng lấp ba lấp bấp vì sợ cộng ngại bởi cái lườm đó. Nhỏ cát giọng..

- Sang đây làm giè.. Muốn ôm tiếp à?- Con này bạo quá xá, chẳng hợp với cái mặt gì cả.
 - A..Ơ, không không..
 - Thế muốn gì mà sang đây?- mặt nhỏ thách thức nhìn nó, người cuộn tròn trong chiếc chăn bông..
 - A.. Ti vi.. Điều khiển..- lại lấp bấp run run chẳng nói nỗi hix..
 - Gì cơ?
 - Anh.. Xem Ti Vi..- Chưa nói hết thì thấy nhỏ nhìn bằng ánh mắt sắc lạnh rồi gào lên..
 - Đồ dê già... Biến thái!!- rồi mặt nó lạnh ngay cái điều khiển vô.. Đau đén tối tăm mặt mũi..
 - Ui da..!- hix.. Ghét cưng đâu cần ném vào mặt người ta chứ.. Lòm còm nhặt cái điều khiển chạy sang chỗ chị.. Chị ngạc..
 - Ủa ủa.. Nhóc làm gì vậy..?
 - Em bảo xem ti vi.. Thế là nó ném em..- Quay sang con nhỏ kia vẫn lườm nó, thêm một câu..
 - Đồ mắt dày..!!- Nó chẳng hiểu gì mà bị chửi như vậy.. Con này có tiêu sử về bệnh tâm thần hay sao ấy.. Nhưng chỉ im lặng, chị thì tủm tỉm cười..
 - Ai bảo nhóc không nói rõ ràng.. Tên con bé là Vi đây.. Bảo sao..hihi- Dù vẫn chưa hiểu gì hết nhưng công nhận người miền Bắc mình đặt tên hay thật.. Anh Vinh bỏ hai chữ đi là ra tên con nhỏ kia rồi.. Hung dữ quá trời, mong sau này may bị é..@@, Chị vẫn cười.. Nó bấm nút đỏ bật ti vi coi.. Chị giảng luôn.. Bật một kênh gì toàn hoạt hình có chữ CN trắng đen ở góc trái.. Nghiêm nhiên nó tự dịch là " Chủ Nhật ".. Xem hoạt hình cũng hay.. Có con mèo xám với chuột nâu đuổi đánh nhau nát bét cả người cũng không chết.. Chị cứ cười khúc khích.. Rồi rướn người lên thơm vào má nó.. Hơi giật mình nhìn chị.. Chị vẫn cười tươi.. Mắt long lanh..
 - Vừa ăn xong.. Chị lau nhò cái miệng, thích nhé..hihi
 - O..?- Mặt nó nghẹt ra đầu lu bu nhiều dòng cảm xúc lạ về chị...
- .
- .

Ngồi một lúc lâu chị vẫn dựa vào người nó xem.. Nhưng đến giờ phải về rồi.. Không em lại giận thì mệt người.. Ôm chị đẩy dịch sang chút đứng dậy bảo chị về.. Chị cứ đòi nó ở lại ăn cơm nhưng không được.. Nhỏ Vi bồi thêm câu..

- Về đi ai cho ở mà ở, đồ biến thái..- Chết vì nhục mà thôi.. Hôm nay đúng là xui thiệt.. Chị dẫn nó đến cửa, chính xác hơn chị đòi nó cõng ra.. Chị cầm tay nó lắc qua lắc lại.. Mặt phụng phiu..

- Nhóc ở lại đi mà..

- Thôi em phải về..

- Về với người yêu chứ gì..?

- Ờ thì..

- Ghét nhóc tò.. Hứ- Chị chạy vào để lại nó ngắn ngo với nhỏ Vi.. Ngại thiệt.. Dắt vội cái xe ra khỏi cổng.. Nhỏ đóng xầm lại..

- Hẹn ngày không gặp lại nhé đồ biến thái..!!- trời ơi là trời.. ĐIÊN với con này mất..

Người thì xinh đẹp mà phát ngôn khiến người khác bị tổn thương hix..@@@, nuốt cục tức vào nó phóng xe tới nhà em.. Trên đường mua được vài món nướng nóng hổi.. Về dỗ, muộn thế này chắc em giận.. Để ý thấy tụi hs cũng tan trường cả rồi.. Chỗ đó gần trường HL mà.. Lúc nhúc một đống đứa mặc đồng phục, cười nói, đi thành nhóm lại với nhau.. Mỉm cười vì một cảm giác vụt qua.. Hình ảnh này làm nó nhớ đến một người, về tình yêu được chờ đợi trong một năm.. Chắc có lẽ không được.. Một chút hình ảnh nữa lại hiện về.. Cô gái khóc lóc với ánh mắt buồn rười rượi về phía một chàng trai.. Nhưng hắn chỉ biết đi một cách bất lực, vì toan tính của cuộc sống, vì không đủ dũng cảm.. Chán thật.. Số điện thoại vẫn đấy.. Nó không dám nhắn một tin nhắn nhỏ em mặc áo ám.. Vì vẫn là nhút nhát.. Cõi lẽ nó đa tình thật.. Nếu không đã chẳng bứt rút như thế này.. Nếu không đã có thể quên mọi người con gái đi qua đời nó.. Càng nghĩ càng muốn về với em nhiều hơn, sự yêu đuối của một thằng con trai là do con gái mà.. Để giải tỏa sự yêu đuối đó cũng chỉ có con gái mà thôi.. Thu mình lại phóng nhanh đi.. Chỉ nghe tiếng vù của luồng gió.. Xào xác của lá cây.. Mặc kệ người đi đường thế nào.. Chỉ lúc sau nó đã đến cánh cổng đó, tự động mở ra đi xe vô.. Đóng cổng lại rồi chạy vào nhà.. Vừa đi được đôi dép bông thì nó nghe thấy tiếng xì xèo cộng mùi thơm với làn hơi ngút từ bếp.. Cô người yêu của nó không biết hôm này cho ăn gì đây.. Khẽ đặt túi đồ nướng xuống nó ôm em nhẹ từ đằng sau.. Khúc khích cười rồi cơ mà vẫn gằn giọng...

- Đi chơi vui ha..! Giờ về chi nữa, bỏ ra cho tui làm..

- Anh nói trước rồi còn gì.. Nay vợ Ly cho anh ăn gì đó..- VỚI MẤY CHỊ TRẺ CON THÌ PHẢI XÀI CHIÊU SÉN CHÚT MỚI ĐƯỢC CHỨ KHÔNG THÌ EM GIẬN ĐẾN TỐI..@@@.. KHÚC KHÍCH CƯỜI, EM QUAY RA HÔN NÓ...

- Trước im thấy góm, giờ càng ngày càng dẻo mỏ..hihi.

- Dẻo mới có người hôn chứ hi..

Trêu chút là em vui lại rồi.. Ngồi xếp đồ ăn ra mâm.. Em hỏi nó..

- THẾ ĐI CHƠI VUI KHÔNG ANH..?- THÁY CÂU HỎI BÌNH THƯỜNG THUİ NHƯNG GIỌNG EM HƠI CÓ CHÚT NGUY HIỂM.. CƠ MÀ NÓ CÓ ĐI CHƠI ĐÂU..

- KHÔNG.. CHỊ ỐM ANH QUA THĂM THUİ, KHÔNG ĐI CHƠI..

- UI TỘI NGHIỆP HÉN.. CHỊ SAO KHÔNG ANH?

- CẢM SƠ SƠ THUİ..HÊ.

- Ủ ĐỂ TỐI EM RỦ MẤY CON MẮM ĐI THĂM HIHI.. ANH ĐI CÓ ĐI QUÁ HL KHÔNG?

- À CÓ.. CHỦ NHẬT GÌ HỌC SINH ĐẦY TRƯỜNG.. THÁY GHÊ.

- GHÊ GÌ, THẦY CÔ THUÊ LỚP DẠY ĐÓ HIHI.. TRƯỜNG EM HỌC CẤP 3 ĐÓ ANH..

- THẾ HỬ.. CHẮC VUI LẮM NHỈ.. VỚI ANH CẤP 3 CHẮC KHÁC GÌ 3 TIẾNG NGỒI CHƠI ĐÀN CẢ.. QUÀ NHANH LẮM CỨ THANH THOÁT NHẸ NHÀNG.. KHÔNG KÝ NIỆM, KHÔNG NIỀM VUI, KHÔNG HOA PHƯỢNG..HEHE..- TUY CƯỜI NHƯNG GIỌNG NÓ TRÙNG HẮN XUỐNG, CÓ LẼ EM NHẬN THÁY VẬY NÊN ĐỂ YÊN CHO NÓ NÓI.. ĐÂU PHẢI NÓ MUỐN KẾT THÚC QUANG ĐỜI HỌC SINH NHƯ VẬY ĐÂU.. MUỐN CÓ BẠN CÓ BÈ LẮM CHỨ, CƠ MÀ MỘT THẰNG LUÔN BỊ BẠN BÈ DỊ NGHỊ VÌ NGHÈO, BỊ NGHỈ CHƠI, BỊ COI LÀ LẬP DỊ TỰ KÝ THÌ BAO GIỜ MỚI VỚT VÁT ĐƯỢC CHÚT ÁNH SÁNG THOÁT KHỎI SỰ CÔ ĐƠN.. ĐẾN CẢ NHỮNG ĐỨA BẠN CHỈ BẮT ĐẦU CHƠI VỚI NÓ, ĐÃ BỊ GHÉT LÂY THÌ.. THÔI CŨNG KHÔNG CẦN NHỚ NỮA, COI NHƯ KÝ ÚC BUỒN.. COI NHƯ MỘT KHÁT VỌNG TUỔI THƠ ĐI QUÁ VỚI NÓ, CÓ TIẾC.. NHƯNG KHÔNG NHIỀU.. CON NGƯỜI SỐNG VÌ TƯƠNG LAI CHỨ KHÔNG PHẢI HIỆN TẠI VÀ QUÁ KHỨ MÀ... EM BUÔNG ĐŨA CHỐNG CẦM NHÌN NÓ.. NÓ THÌ ĐƠN TRONG HỒI TƯỞNG TỰ BAO GIỜ.. THÁY EM VẬY LIỀN GỌI..

- NÈ ĂN ĐI, NHÌN GÌ ĐÓ..?

- ANH.. ANH CÓ NỖI BUỒN NÀO TRONG QUÁ KHỨ HẢ..?

- SAO EM HỎI VẬY?

- MẮT ANH BUỒN LẮM.. NHÌN LÀ BIẾT LIỀN À.. KẺ EM NGHE COI..

- EM THẬT SỰ MUỐN BIẾT À..?

- MUỐN CHỨ HIHI..

- Anh tóm tắt nha.. Trước kia..- Thấy em có vẻ háo hức.. Nó dừng lại nhìn em.. Em mắt hưng trỗi buồn cười thật ..

- Trước kia sao?.. Anh.. Anh.. - Em lay lay nó..

- À... Ủ, trước kia ngoài niềm vui với gia đình và cây đàn ra thì.. Anh.. À, anh.. Chẳng có niềm vui gì nữa.. Um.. Sóng băng nỗi buồn..- Nó ngập ngừng vì chẳng biết nói thế nào cho em hiểu.. Có thể hơi triết lý nhưng đó là sự thật.. Bất hạnh, cuộc sống, mất mát về người thương.. Chắc ai đã từng bị, sẽ hiểu.. Chị Thủy.. Chẳng bao giờ nó mới có cơ hội gọi chị thêm lần nữa.. Buồn lắm, có lẽ kiếp sau, nó vẫn là em chị, mong chị sống tốt đẹp hơn.. Kiếp sau.. Mắt nó cay.. Em sững người sau câu nói.. Im lặng, tự trách mình phá bỏ không khí vui vẻ của bữa cơm.. Nó cầm cui ăn.. Em nói nhẹ nhàng, âu yếm..

- Minh ơi.. Minh của em lại nhớ chị à.. hihi..- Nó hơi ngạc nhiên vì em như đi guốc trong bụng nó vậy..

- Minh đừng buồn mà hihi.. Em thương.. Em xin lỗi đã gọi lại nỗi buồn của Minh..- Em gọi bằng giọng trẻ con và cách gọi cũng trẻ con.. Nâng mặt nó lên, nhận thấy nước mắt đã chảy từ bao giờ.. Nó nhớ chị da diết.. Nhưng càng nhớ lại càng đau đớn.. Nhiều lúc nó vẫn mơ thấy chị đang nói chuyện với thằng nhóc lớp sáu là nó.. Tay chị cầm một quả táo, đòi môi nở nụ cười.. Khẽ đưa tay chạm vào má chị.. Thì hình ảnh đó vụt mất như màn sương lạnh giá.. Tan biến, để lại một niềm thương nhớ vô bờ của nó dành cho chị.. Mạnh mẽ muôn quen.. nhưng như một hình xăm chấn thương xóa mờ.. Chị vẫn tồn tại trong nó bằng cách nào đó..

- Không có gì.. Ăn đi.. hêhê..- Nó cười gượng vì cách an ủi không giống ai của em rồi lại cầm cui ăn.. Lúc dọn dẹp, em đòi rửa bát.. Nó cũng để đấy không nói nhiều, tâm trạng không vui lắm nên nó bảo em đi làm..

- Thôi ngủ đi.. Anh ra quán đây.

- Ủ.. Em đi với, lâu không ra rồi..

- Nghe lời anh không hả..? Trưa rét mướt ra để cảm à?- Em phung phiu bóp vô bắp nó, phòng miệng lên..

- Đi mà Minh.. Lâu em không ra rồi..- Nũng nịu xung hô ngọt các kiểu nó cũng không cho ra.. Em dỗi.. Rồi véo nó cái, xong chạy vô nhà.. Đáng yêu chết đi được nhưng chẳng hiểu tính cách này từ đâu mà có nữa..@@

Về căn phòng nhỏ lạnh lẽo quen thuộc, mặc thêm chiếc áo nỉ cho ấm, đeo cây đàn vô nó bỏ xe máy ở nhà đi xe đạp vừa đỡ lạnh vừa đỡ tiền xăng.. Thời buổi này cái gì cũng phải tiết kiệm mà.. Trên thì ấm chỉ khổ mỗi dưới thôi.. Nó hết bít tất nên phải đi chân trần với

đôi quai hâu cũ vì không có giày.. Chân như đóng băng từng mạch máu vì cái rét cắt da cắt thịt của từng đợt gió mùa đông bắc.. Hên là từ lúc vào đông chưa "dính".. Chú từ bé đến lớn.. Vì sinh thiếu tháng nên thể trạng nó yếu, cứ rét quá là tự động đổ bệnh.. Rồi tự khỏi..hazzj.. Đẹp ngược gió khổ thật, vừa mồi vừa rét.. Có gồng mình nên đẹp cũng đến quán.. Người thì run cầm cập rét thế không biết.. Chắc nay chục độ là cùng.. Hix..

Chapter 76

Nay cũng không phải chạy sô nhiều vì khách thưa, chắc rét người ta ở nhà.. Nó cùng hai con nhỏ kia hết việc chọn một bàn góc trong ngồi chung nói chuyện.. Chính xác thì hai nhỏ kia tám với nhau chứ nó chỉ im im, động đến nó cái thì lại mỉm cười cái rồi thôi.. Tính nó là vậy, chẳng bao giờ lạnh lùng cả, tự nó tỏ ra vậy thôi.. Chỉ hơi ít nói chút xíu, thì thật ra là nó có biết nói gì đâu.. Đến em với chị còn bảo nó nói chuyện vô duyên thì..=.=. Tự nhiên nhỏ Yên thọc tay vô túi áo nó rút đôi găng tay của em ra cười tít mắt.. Nay rét nên đi luôn, chẳng thèm mặc đồng phục nhân viên..

- Hihi.. Găng tay này của Minh à.. Dễ thương ghê..- Chẳng phản kháng gì cả nó chỉ ợm ợ.. Vì đang mải ngắm.. Cây cảnh.. Hơ, nhỏ Mi chêm vào câu..
- Găng tay doremon à.. Bêđe quá đi.. Con trai gì thấy górm..
- Górm gì, bộ con trai là không được đeo găng tay này hả..?
- Nhưng doremon là của con gái mà..
- Đi lùng cả thành phố xem đứa con gái nào đeo găng tay này không?..- Thách thức nhỏ bùa cái cho vui chứ đúng là của con gái thiệt.. Nhỏ Mi tính cãi tiếp thì nhỏ Yên nhẹ nhàng..
- Thui thui.. Hai người cãi nhau hoài..hihi..

Sau câu đó cả 3 đứa im lặng, nhỏ Yên vẫn là người phá vỡ sự im lặng đó..

- Nay không có chị Huyền buồn nǐ..?
- Ủ.. Chị ôm rồi mà..
- Tôi ghê..

Lại im im.. Thì nhỏ Mi cất tiếng..

- Minh nè..
- Hả?
- Cậu vẫn yêu con bé tóc ngắn hả..?
- Ủ..
- Thế con bé tóc trắng vàng hay đến ngồi chỗ kia thì sao..- Nhỏ Mi chỉ vào chỗ trung tâm quán, nơi mà trống không, chẳng vị khách nào muốn ngồi cả..
- Sao là sao?
- À thì.. Mình tưởng nó thích cậu?

- Không phải đâu..
- Thế mà lúc nào đến quán cũng chỉ tìm cậu thôi..lạ thiệt..
- Chắc là mình dễ tính, phục vụ tốt.. Hai câu phục vụ sốt sắng quá.. Người ta sợ..hehe.. Nhỏ Mi lườm nó, nhỏ Yến cầu nó phát vô eo..
- Còn lâu nhé.. Minh hâm, hihi.. Cứ im im thấy ghét..
- Nói thế chứ đạo này cũng không thấy nó đến đây.. Chắc làm gì người ta rồi đúng không?..- Nhỏ Mi nói mà nó hơi hốt chút.. Đúng là có tật giật mình.. Nếu không có duyên với nó, ít ra cũng làm bạn chứ cứ lẩn tránh thờ ơ thế này làm nó rất khó chịu.. Công nhận cảm giác bị người khác thờ ơ thật kinh khủng.. Có lẽ đây là cái giá phải trả cho những gì nó từng đối xử với nhỏ P.Anh chẳng..? Quả báo mà.. Đáng lắm, đành rằng không thích nhỏ thì thôi.. Nhưng nó vẫn hiện hữu tình cảm với nhỏ.. Không biết là gì.. Mong chỉ một chút thuỷ.. Đầu thì buồn, nhưng khuôn mặt nó nở nụ cười với hai nhỏ..
- Có thể.. Caphe Đen.. nhạt rồi.. Không đủ độ đắng nữa.. Chắc chẳng đáng uống nữa..- Mặc kệ hai nhỏ nhìn nó bằng ánh mắt khó hiểu.. Nó đứng dậy làm việc bởi có khách vào.. Cũng không biết tại sao nó lại nói vậy nữa.. Cảm xúc lạ lùng này là gì nhỉ..

Có chút thương nhớ..

Có chút tan vỡ..

Có chút nhung nhớ..

Ôi chao.. Vớ vẫn thật, người như đi mượn vậy.. Câu nói muôn thủa...Đôi khi nó chẳng thể hiểu nổi chính mình nữa.. Không khí nhẹ nhàng cộng luồng gió đông vi vút ngoài kia làm nó thấy HN như hưu quạnh đi nhiều dù đang ở giữa khu chạy bàn.. Trời đông tối nhanh.. Suốt lúc đó nó chỉ chơi đòn.. Nhưng chơi toàn bài đứt quãng thuỷ.. Khách họ cũng không để ý.. Nay không có chị, nó về mà không nói với ai vì cũng không thấy anh Vinh đâu cả.. Vừa đến cổng thì điện thoại rung.. Có người gọi..

- Giè?
- Minh hả.. Nay rảnh đi chơi với tui đê?
- Đi đâu.. Mà cũng chẳng rảnh, ông rủ cái Mi ấy..
- Rủ rồi mà nó ngại rét đέu đi.. Đi xem bóng đá..
- Thui rét lắm, về khoái hơn.. Thôi nhé..
- Ấy..đi đi, mẹ bố ông.. Lâu lâu rủ được hôm.. Anh em thế đấy..- Thằng Tuấn rủ đi xem bóng đá.. Hazzj, bé đến lớn.. Chả biết tại sao một quả bóng lại có mấy chục thằng lao vào

nhau tranh giành.. Đến nǎn, người ôm yêu nén cũng chưa bao giờ đá bóng cả.. Cơ mà thằng mānh kia đụng chạm.. Anh với em.. Thôi thì đi cho vui, đổi gió chút.. Ở với em nhiều cũng ngại..

- Rồi rồi.. Tý cơm xong qua đón đại ca nhé..

- Ok.. Tý đê qua.. Sư bô huynh..hehe..- Cúp máy, thằng mất dậy cố chửi nó thêm một tiếng.. Nó gọi em thông báo tối không qua.. Không gọi được.. Đành nhắn cái tin., rồi chạy về phòng.. Rét sun cả người, về tối nhiệt độ giảm khủng khiếp hix.. Mãi mới về đến phòng thì ủ luôn vào chăn cho ấm rồi ăn món ngon nhất.. Mì tôm hehe.. Không ăn ở nhà em thì nó chỉ mì tôm chan nước lọc thui. Sinh viên mà.. Thế mới tiết kiệm được ..

Nay cũng không muốn tắm.. Ai giỏi thì giỏi chứ.. Chục độ C nó chẳng tắm nổi.. Thời tiết này đã rét.. Phòng WC của nó còn hở một mảng nhỏ bên trong đủ để lùa gió vào.. Nghĩ đã rùng mình.. Cách ngày tắm ngày thui.. Nằm vật vã hai tiếng thì thằng mānh Tuấn cũng đến.. Nó cười khì..

- Hè ngủ quên mất.. Đi luôn muộn mẹ nó nửa hiệp rồi.. Ông ơi- Thằng Tuấn giục..

- Ồ à đi.. Đợi mặc cái áo đã..

- Ủ đi xe tôi nhé..

- Rồi, nổ máy đi..

Hai thằng đi bằng tốc độ khủng khiếp vì thằng Tuấn đèo.. Bu nhà nó.. Không có ai ở đường máy nên nó vít ga lạng lách.. Vẹo xe người khác.. Đúng kiểu ma cô, nó đằng sau cũng hoảng.. Chẳng kịp nhận biết gì.. Chỉ thấy tối và cảm giác.. Rét.. Lòng vòng quanh đoạn TL cũng có một quán caphe bóng đá mở.. Thằng Tuấn hí hửng dắt xe vô, chắc thằng này thích bóng đá lắm.. Nó thì chẳng hứng thú gì ,vì chỉ đi cho biết thui mà.. Mặc kệ thằng cu nhảy nhót chạy vô kiêm chỗ, nó nhẹ nhàng đi vào quan sát xung quanh.. Đi một lúc lâu nên nó thấy ấm hơn rất nhiều khi vô quán caphe.. Ngồi xuống một chiếc ghế đối diện chiếc tivi to đang diễn ra trận bóng.. Nó thấy quán caphe này cũng không thiên về thể thao lắm vì mọi thứ rất lǎng mạn.. Ánh đèn đỏ thêm chút mùi thơm nhẹ, chắc của caphe khiến không gian nhẹ hơn.. Chẳng giống nơi những người hâm mộ thể thao cuồng nhiệt có thể la hét được.. Chú ý một chút thì thấy nhiều cặp đôi vô tâm sự hơn.. Họ chẳng thi chỉ có chúng nó với một số người lớn ngồi coi bóng cùng một cốc trà nóng, caphe.. Một đĩa hướng dương thui.. Thằng mānh Tuấn thì cũng không để ý đến vấn đề này lắm.. Ngồi cắn hạt tách tách.. Mắt hau háu vô tí vi.. Dám chừng thằng này độ bóng hay sao ấy.. =.=.. Mà thằng này cũng chẳng để ý đến nó đang chán ngáy người ra.. Chắc

rủ theo cho đỡ ngại.. Nhấp một ngụm caphe sữa lên.. Thủ em hay uống, nó mở điện thoại ra nghịch thì nhận tin nhắn của em..

- Hihi.. Nãy em thăm chị, giờ đi ngủ mới cầm điện thoại.. Anh đi vui ha..

Nó chẳng muốn nhắn lại để về nhắn.. Vì giờ đang coi "bóng đá" mà. Bỗng thằng Tuấn dựng người lên như thằng điên..

- Ôi...!! Mả bô thằng thủ môn không có não..!!- Thằng mắng dậy này ở đâu cũng chửi bậy được.. Nó ngồi dịch thằng Tuấn ra chút vì ngại.. Một vài người nhìn thằng Tuấn nhíu mày..

- Hè.. Xin lỗi.. Xin lỗi..- Ngồi vô ghê.. Tự nhiên thằng Tuấn lại đứng dựng tiếp..

- Con nào nhắn tin đây..?

Đọc chút nó khán khách..

- Haha.. Của ông này..

Ghé đầu sang máy thằng Tuấn.. Số em hiện lên..

- " Anh Minh đi cùng cậu không?"

Trò này em cũng nghĩ ra, thảo nào nãy cho đi dễ thế.. Hazzj, chẳng tin tưởng nó gì cả, về phải mang cho một trận mới được..@@

- Ông muốn chết hay muốn sống..?- Thằng Tuấn nhìn nó, mặt đều đều..

- Là sao?

- Chết là không.. Sống là có.. Hehe

- Thủ phát chết xem mai cái Mi nó sẽ làm gì..- Mặt nó đều đều nhìn lại..

- Áy hè.. Đùa tí.. Làm gì căng thẳng thế..

Xong lại dán mắt vô cái tivi.. Nó thì kê.. Nhám nháp ly caphe nóng.. Mặc dù nó không thích.. Vì chẳng biết gọi gì nên gọi đại.. Mà gọi ra lại chẳng nhẽ không uống. Gần đêm thì trận bóng cũng kết thúc.. Mặt thằng Tuấn phờ lǎm, chắc đội nó thích đã thắng.. Cốc caphe cũng nguội lạnh rồi.. Quán bót khách hơn, chỉ còn một số đôi tình nhân ở lạ thu..

- Ông ơi về đe..

- Ủ..

Thằng Tuấn thanh toán, nó cũng kê.. Đang định đi ra cửa thì..

- Chị thanh toán cho tôi bàn 20..- Một giọng con trai, cũng chẳng chú ý lắm.. Nhưng nó cũng quay qua... Nhỏ P.Anh lồng lẫy trong bộ đầm đen tuyèn.. Khăn bông quàng qua cổ

và chiếc áo choàng cũng đen.. Bộ tóc bạch kim xoã ngang eo như đang chơi đùa với từng cơn gió thổi vào từ bên ngoài.. Đẹp mê hồn.. Đến cả thằng Tuấn cũng không chớp mắt, nhưng nhỏ P.Anh chẳng thèm nhìn nó, khuôn mặt lạnh băng của vị thiên thần cánh đen dành cho kẻ nào dám nhìn vào sẽ thấy sự lạnh lùng không quen biết.. Vô thức, nó cât lên tiếng..

- Phương...Anh..

Anh chàng đẹp trai đi cùng nhỏ trông có vẻ lịch sự.. Nhìn nó bằng ánh mắt hơi ngạc nhiên..

- Phương Anh..em quen họ à..?

Nhỏ chợt nhìn lên chạm vào mắt nó.. Đôi mắt lạnh và trong như ngọc có vẻ buồn man mát.. Nhỏ im lặng.. Lòng nó chợt nhói..

- À.. Mình nhận nhầm người.. Xin lỗi hai bạn..

- Vâng.. Không sao anh.. Về em..- Chàng trai lịch sự..với hai đứa nó, Nhỏ gật đầu, cậu ấy dắt tay nhỏ ra bên ngoài.. Không một cái ngoại nhìn từ ai đó.. Từng cơn gió lạnh buốt đập vào người nó.. Cơn lạnh trong người nó cũng tràn ra.. Từ con tim này.. Có vẻ nó đã quá tham lam rồi..

Chapter 77

Đi đường về rét buốt, tay trần, chân trần. Nhưng không thấy lạnh. Đơn giản cảm xúc như ngừng lại, cũng hơi bực vì điều nó vừa nhìn thấy, cũng hơi đau. Nói vậy cũng chẳng biết nó đang thế nào. Có lẽ cái quặn tim nhiều hơn nó nghĩ. Vẻ bẽ ngoài của anh chàng kia đúng thật. Không chê được điểm nào, đẹp trai, lịch sự.. Hơn hẳn nó. ĐIÊN QUÁ. Tự nhiên đi so sánh.. Có lẽ cậu ta là người yêu của nhở.. Thở dài, muốn dẹp mờ cảm xúc qua một bên.. Nhưng đầu nó cứ văng văng câu nói yêu của nhở hôm còn trong viện.. Phải nói thế nào nhỉ..? Nó đang yêu một người.. Nhưng lại tiếc vì người nói yêu nó đi cùng người khác.. Thật phúc tạp.. Nó luôn luôn chưa đủ lớn để hiểu.. Hoặc cũng không muốn hiểu.. Nỗi đau cứ lớn dần lên.. Tham lam lầm Minh à.. Hình ảnh em cứ chạy đâu mất.. Thay vào đó là con mắt băng giá kia tưởng chừng đã tan giờ lại khép lại.. Mang một cái lạnh thấu xương, ánh nhìn của nhở P.Anh thật đáng sợ và cũng thật mê hoặc nó.. Nó bị ám ảnh bởi những gì nó thấy được từ mắt nhở.. Yêu, đau, buồn, hận.. Tủi.. Lạnh.. Thật sự rất lạnh.. Hơn HN lúc bấy giờ..

- Ông sao đấy?
- Sao đâu?
- Lạ đéo gì ông nữa.. Nhở P.Anh đẹp nhỉ..?
- Ủ..
- Thằng kia cũng đẹp trai nữa.. Chắc người yêu nó..
- Ủ..
- Thế giờ ông thấy sao..?

Nó ngạc nhiên bởi câu hỏi của thằng Tuấn.. Đúng là sau câu nói của thằng Tuấn nó thấy tim nó nhói lên thật.. Thằng này tính thử nó chắc..

- Thấy bình thường..
- Điều vãi.. Nghe giọng đã thấy nhột rồi.. Tiếc hả?
- Tiếc gì..?
- Cái P.Anh tôi biết nó thích ông..
- Không phải đâu..

Dường như chẳng chú ý đến câu nói của nó.. Thằng Tuấn tiếp..

- Nhưng ông có người yêu.. Tôi nó nhẹ.. Mà mẹ bố ông, lầm mối tôi nằm không.. Tưởng sau đợt ấy chia tay cái Ly thế mà vẫn yêu.. Sợ thật.. Tui cũng chẳng hiểu ông nghĩ gì nữa,

biết là nhạt nhưng vẫn cố làm nó đậm.. Tui thì thấy cái P.Anh nó thế nào ấy.. Nói chung xung quanh ông toàn người đặc biệt.. - Thằng Tuấn như chọc ngoáy thêm vào lòng nó khiến đau thêm... Nhưng phải nói người ngoài cuộc thì thường sáng suốt hơn người trong cuộc.. Từ lâu nó đã thấy nhỏ P.Anh rất lạ.. Nhưng lạ theo cách nào mơ hồ chẳng thể nghĩ ra.. Sóng trên đây đúng là gặp nhiều thứ khiến nó phải suy nghĩ thật.. Chắc hôm nào về quê để tĩnh tâm thôi.. Nó cũng chẳng để tâm đến em nữa.. Kiểu như đang đói thì ngưng hết đói.. Hết yêu tạm thời, sự bất cần lại trở về.. Nó mặc kệ.. Chắc bị nhỏ P.Anh làm nó ánh hưởng.. Chán thật.. Về phòng, thằng Tuấn chào nó rồi đi luôn.. Ném cái điện thoại ra giường, cũng không muốn nhắn tin.. Đôi khi nồng nhiệt quá cũng chẳng đi đến đâu, sẽ mau chán.. Đó là cái cách bào chữa cho nó khi mà nó chẳng muốn nhắn tin thông báo với em.. Bởi vì trong đầu nó giờ đang nghĩ đến một người khác... Cởi chiếc áo khoác rồi vô WC lau mặt.. Nhưng làn nước lạnh buốt chẳng thể làm nó tĩnh táo hơn gì cả.. Vẫn đau đầu bởi ý nghĩ không định hình.. Tưởng chừng nó đã quên mất điều gì đó quan trọng lắm.. Nhìn lại mình trong gương, tàn tạ quá... Nó đã khát khao một tình yêu khi yêu Ly.. Nhưng hình như tình yêu của em dành cho nó chưa đủ hay sao mà lúc nào cũng chỉ muốn gặp em.. Nhìn em cười.. Nói chuyện với em.. Vậy mà vẫn chưa đủ.. Sự đa tình đó khiến nó bị nhỏ P.Anh hấp dẫn lại kì bằng một cách nào đó.. Rồi cũng không còn là đơn thuần thích nữa mà nó thật sự có tình cảm với nhỏ.. Chán thiệt.. Tự nhiên thấy ghê tởm chính mình.. Tự nhiên thấy có lỗi với em... Đúng là, nói là một chuyện làm lại là chuyện khác.. Thè, hứa.. Của em nó phớt lờ đi.. Tự tát vào mặt mình vài cái.. Nó gằn giọng..

- Kệ mẹ nó.. Đéo cần..!!- Lần đầu tiên nó chửi bậy, tại nhỏ P.Anh.. Chẳng biết sau câu đó, "nó" là ai? Và nó không cần cái gì?.. Nhưng nó thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.. Bước ra khỏi WC đầu ngắn ngang suy nghĩ về em.. Lại tiếp tục tự hứa sẽ chung thủy.. Cơ mà làm nổi không đây.. .

Đắp cái chăn mỏng phủ thêm một lớp áo mùa đông mà mẹ để trong balo cho.. Tất điện đi ngủ..

...

Một tiếng trôi qua, ngủ không được mà mắt cứ thao láo.. Phần vì chân bị cước vì rét cứ ngứa và đau, co cứng vào.. Quần chăn bằng áo len rồi cũng không hết khó chịu. Sợ thật. Điều này thấy nó hối hận vì không đến nhà em. Dù có ngại cắn rút lương tâm vì có lỗi với em nhưng vì rét nó vẫn muốn sang. Nghĩ vậy thôi chứ, thách ai dám đi đêm HN vào giữa tháng 11 luôn @@.

Nằm chút nữa vì mệt nên nó cũng ngủ được 3h sáng. Sang ngày mới rồi mà nó vẫn hiện hữu một nỗi buồn không tên..

Sáng đầu tuần vào mùa đông của HN luôn mang cho con người ta một cảm giác lanh lěo nhưng cũng thanh thoát nhẹ nhàng.. Nó bị đánh thức bởi tiếng giao hàng ngô nướng của ai đó.. Cũng thoảng thoảng đâu đây cái mùi thơm thơm khét khét, quen thuộc khi cùng nội quây quanh bếp lửa nướng ngô.. Nhớ mãi ngày đó đông rét mướt, cảm giác ùa về.. Nhớ gia đình.. Cũng dễ hiểu thôi khi đêm qua nó đã hụt hắng thế nào.. Trời bên ngoài tối om nhưng đồng hồ phản bá lại bức tranh không màu đó bằng 7h.. Lật đật dậy VSCN để đi học.. Cái buốt khủng khiếp khiến người nó tê cứng khi chạm phải dòng nước lạnh.. Còn rát nữa, hình như bị ném rồi.. Gió đông HN thường khô mà.. Tinh táo thêm chút nó đóng một đống quần áo đủ để ra ngoài, người trông to lên nhiều.. Đến bàn chân nay biết ý cũng đi đôi tất thăng vô.. Hên là thùng dưới đáy nên chẳng ai biết cả..

Lúc cóc chiếc xe đẹp trên phố sáng HN vào đông.. Trời xám xịt, tối, gió mùa về tạt vào nó rét buốt.. Đôi găng tay của em cũng không giúp tay nó khá hơn là bao.. Chỉ thấy chút hơi ấm của những hàng quà sáng là đỡ, học sinh đông vì ngày mới đầu tuần đi học.. Đứa nào cũng mũ len, khăn quàng, bịp tai.. Khiến nó hơi tủi thân.. vì từ bé chưa bao giờ sở hữu những đồ vật xa xỉa như thế.. Họa chặng chỉ là đôi bít tất cũ của bố thôi.. Cảm nhận cái vẻ lạnh lùng nghiêm nghị này của mùa đông HN khi băng qua phố phờ phờ, khiến nó tê tái một chút vì chặng thế quên hình ảnh tay trong tay của nhỏ P.Anh với anh chàng người yêu của nhỏ.. Một chiếc lá còn xót lại trên những cành cây trơ trụi rớt xuống làm cho cảnh vật hoang vu đi nhiều so với HN lúc hè.. Hajzz.. nhỏ P.Anh có vẻ ảnh hưởng đến nó nhiều so với những gì nó tưởng tượng.. Loanh quanh lúc cũng đến cổng trường quen thuộc.. Dắt chiếc xe đẹp vào bãi đỗ chợt nhìn thấy một đôi đang nắm tay nhau đi qua hành lang trước cửa lớp.. Nó chợt nhớ và muốn tìm hơi ấm bàn tay khi ở bên em.. Từ qua đến giờ không gặp rồi còn gì.. Có mới lời cũ, cũ rồi lại chán mới.. Cứ như một vòng tuần hoàn của em và nhỏ P.Anh quay quanh nó vậy.. Ngồi trong lớp rồi mà nó vẫn nghẹt ra tưởng tượng.. So sánh.. Sắc "đẹp "thì em không bằng nhỏ.." xinh" em lại xinh hơn.. Có vẻ nhỏ P.Anh mang điều gì đó già dặn hơn tuổi thì phải.. Tính cách thì dĩ nhiên em hay hơn nhỏ rồi.. Hồn nhiên, ngây thơ.. Kiên quyết, nhỏ thì chỉ 1 từ thôi.. Lạnh.. Nói thì nói vậy chứ, tính em và nhỏ nó vẫn chẳng thể hiểu hết được.. Nhất là em, nhiều lúc như bị đâm nhau cách vây.. Còn về cách ăn mặc thì em cá tính hơn nhỏ P.Anh vì em là chủ shop quần áo mà.. Nhưng nhỏ P.Anh cũng chẳng kém cạnh gì bởi những bộ đồ nhỏ mặc luôn quyến rũ cộng thêm quá phái.. Loạn đầu vì kiểu so sánh kì lạ này.. Hết mọi thứ rồi, cái đầu của nó lại sang "tóc".. Ủ thì cả hai đều có kiểu tóc chẳng hợp tính nó tẹo nào.. Nhỏ P.Anh tóc dài đẹp.. Nhưng nhuộm, tóc em tuy không nhuộm nhưng lại ngắn kiểu Vic gì đó mà em nói.. Thở dài một cái, nghĩ vậy mọi chuyện cũng chẳng khác nhau chút nào.. Chẳng đi đến đâu.. Phải nhanh tay cái cảm xúc khó chịu kia đi thôi.. Bứt rút nắm nhưng

nó cũng phải hiểu rằng, người đẹp thì phải yêu người đẹp chứ.. Nhỏ đẹp như vậy chẳng
nhẽ lại yêu một thằng xấu xí quê mùa như nó chắc.. Nghĩ đến đây lại thấy kì lạ.. Em cũng
đẹp cơ mà.. Dù biết câu trả lời rồi nhưng nó lại quên.. Tại sao em lại yêu nó nhỉ?.. Chợt,
lại nghĩ đến nhỏ Chi.. Lâu lắm rồi không thấy nhỏ.. Rất lâu, kiểu nhỏ Chi tách ra khỏi
nhóm em luôn rồi ý.. Có lần hỏi qua loa thì em nói, nhỏ Chi thích học lăm nên không rủ
đi chơi được.. Vì ngành nhỏ theo học rất bận bịu đòi hỏi sự tư duy cao.. Với nhỏ Chi thì
không thể được nên chỉ có chăm chỉ thui.. Đó, nó cũng không hỏi nữa vì sợ em hiểu lầm..
Ngửa đầu ra sau một cách tự nhiên như chẳng có ai trong lớp.. Hòn nó như treo ngược
cành cây vì nãy giờ chẳng để ý gì..toàn tự do theo đuổi ý nghĩ về gái.. Phải "Gái" Sắp thi
rồi mà còn như thế này thì học hành gì nữa..? Nhủ ngay từ đầu là lên đi học thôi.. Thế mà
cái tính hám gái từ nhỏ chẳng bỏ được.. Nhớ ngày mới lên HN đã biết tia rồi.. Khổ, kết
luận từ lúc mới lên là " HN toàn gái xinh.! " Tưởng sướng lắm ai dè dính vào mệt người..
Giá như nó không vào phòng trọ cùng anh Cường, giá như nó không gặp chị, giá như nó
không gặp nhỏ Chi.. Mọi chuyện sẽ khác.. Lại cúi đầu xuống, đập đập vài cái cho tinh..
Bỗng một cảm giác lạnh sống lưng đến.. vì cả lớp tự nhiên im bặt..

Chapter 78

Trước khi nó kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì thấy tất cả mọi người đang nhìn nó, đến cả ông thầy cũng nhìn nó với vẻ mặt khó chịu và hài hước.. Đối lập hoàn toàn luôn..

Thằng Tuấn bên cạnh thì khục khắc cười như được mùa.. Mặt nó thộn ra..

- Cậu chơi được thật chứ, cậu Minh..?- Ông này chẳng biết người miền nào mà xưng hô rất lạ toàn là Tôi-cậu thôi.. Nhưng vấn đề bây giờ là sao.. Nó chẳng hiểu gì hết.. Tất cả những việc nó biết là do thằng Tuấn kể lại..

...

Lúc nó còn đang mải mê với dòng suy nghĩ vớ vẩn thì ông thầy thông báo.. Nguyên văn..

- Còn một ngày nữa là 20-11 với tư cách là sinh viên của trường.. Tôi đề nghị lớp ta sẽ tổ chức một vở kịch hoặc tiểu phẩm và một tiết mục văn nghệ về tình cảm sinh viên, giữa thầy và trò.. Tuỳ các cô cậu chọn việc này không bắt buộc lăm le chủ đề.. Nhưng không được đi quá xa dẫn đến những bài hát lố lăng phản cảm.. Tất nhiên tiết mục này sẽ là cây nhà lá vườn do thành viên lớp ta tổ chức, vậy nên tôi giao nhiệm vụ này cho cậu trưởng lớp chủ trì tiết mục và sẵn hỏi ai có khả năng chơi nhạc cụ, loại nào cũng được nhưng nhất là guitar..?- Tiếng ông thầy vừa dứt thì tiếng xì xầm cũng nỗi lên từ đám sinh viên lớp nó.. Duy chỉ có một thằng không chú ý là nó không biết gì mà thôi.. Đành là vậy nhưng có đứa đã lén chơi nó một vố.. Một vài cánh tay giơ lên kèm theo tiếng hét của thằng khốn kiếp Tuấn..

- Thầy ơi cậu này nè thầy.. Cậu ý chơi guitar hay kinh điển luôn.. Hehe..

Liền sau đó là mọi người biết rồi.. Cả lớp chú ý đến nó và ông thầy hỏi một câu.. Điều này khiến nó rất ngại vì lúc nào cũng chui rúc xuống bàn cuối vì chẳng muốn ánh hưởng đến ai.. Chắc hẳn cũng có đứa không biết nó là ai dù học lâu rồi.. Câu hỏi của thầy khiến nó bối rối cùng cực và những đôi mắt tò mò kia vẫn dí vào nó..

- Dạ em cũng biết đôi chút...

- Ôi chú cứ khiêm tốn thế bao giờ khá lên được..- mặc kệ ánh mắt muôn ăn thịt người của nó về thằng Tuấn, thằng mất dạy này lại oang oang..

- Cậu ấy giàu nghè đầy thầy, đánh như nghệ sĩ đó thầy ơi.. Hehe..- Cũng phải một lúc tiếng xì xầm nổ ra tiếp..

- Biết chơi thì nhận đại cho rồi.. Bày đặt..

- Thằng này là thằng nào nhỉ, tao mới thấy lần đầu..

- Ui.. Hi, nhìn baby thế kia..

Phót lờ những câu bình luận kiểu miêng vit của dân VN, nó đợi một câu phán của ông thầy như một kiểu tuyên án.. Thật sự thì nó cũng không dám chống đối, chỉ vì ngại thôi..

- Tôi nghĩ đây là cơ hội cho chúng ta thể hiện mình.. Nếu biết thì cậu nên đi.. Và cá nhân tôi thì thấy cậu chơi sẽ hay đấy vì vẻ bề ngoài cậu rất giống với mấy tay nghệ sĩ thực thụ.. Cắt tóc đi nhé cậu trai..- Thê là xong.. Nhà giáo VN.. Thảm họa rồi, đứng trước ngàn sinh viên thì không biết đủ dũng khí để đàn không nữa.. Thằng ôn Tuấn thì sướng quá hay sao cứ đập vào bàn cười sảng sặc.. Nó bóp cổ thằng Tuấn lắc qua lắc lại vài cái..

- Thằng mồm thối.. Mày chết với ông..

- Ăc... Ăc.. Anh Minh...thật là....anh minh.. Anh Minh.. Ăc.. tha em..@@..

Thả thằng cu ra, thằng Tuấn cười.. hè hè rồi lại chăm chú với mấy trò nghịch của nó.. Chán thiệt.. Để ý thấy một vài mẹ nở trong đó có nhỏ Linh đáng đẹp đang nhìn nó tủm tỉm cười.. Ôi trời ơi.. Chưa làm gì nghĩ đã bùn rùn rồi.. Tất cả là tại thằng Tuấn.. ĐIÊN KHÔNG CHỊU ĐƯỢC..

Cuối giờ một anh có vẻ già dặn, chững chạc.. Xuống bắt tay nó làm quen..

- Chào Minh..! Anh là Quân lớp trưởng..

- Vâng, chào anh..!

- À.. Ủ, em cũng nghe thầy nói rồi nhỉ..?

- Dạ rồi.

- Vậy có gì khi nào đội tập anh gọi nhé, anh tính chỉ một đòn một hát thôi.. Cho con bé Linh hát..

- Dạ được rồi..

- Ủ thế khi nào chọn được bài anh nói.. Em cho anh cái số để tiện liên lạc..

- Dạ đây... Mà Linh nào hát hả anh?

- Con bé thấp thấp mà xinh xinh đó.. Được nhé.. Hêhê.. Giọng nó hay..

Nghe anh Quân tả thì chắc không phải nhỏ đáng đẹp mà là nhỏ Linh kia.. Cơ mà hỏi cho biết thôi chứ ai cũng chẳng quan trọng.. Quan trọng bây giờ là phải tìm cách giữ được bình tĩnh trước đám đông.. Khó nghĩ thật..

- Dạ được rồi, có gì anh chỉ cần nhẫn bài hát em tập beat được rồi.. Khoi cần hát, khi nào xong ghép vào một lần là được...

- Rồi Ok.. Anh về trước.

- Vâng.

Đạp xe về mà lòng lo lắng, chưa bao giờ nó nghĩ tình huống này sẽ xảy ra.. Nhỡ có làm sao thì bị cười thối mũi.. Tự nhiên dính vô cái chuyện vớ vẩn này.. Tuấn ơi là Tuấn.. Chán không chịu nổi.. Chuyện này nó cũng phải giấu em thôi.. Không thì chắc chết vì ngại mất..

Ngày nhà giáo Việt Nam cũng cận kề.. Nỗi lo của nó càng ngày càng lớn hơn thà rằng nếu em để ý thì cũng bớt lo.. Đằng này em chẳng thèm nhắn tin hay gọi điện kể từ tối hôm gặp nhở P.Anh. Vậy nên niềm khó chịu nhân đôi.. Chắc giận nó, nó cũng bức chả thèm gọi hay nhắn tin cho em.. Tính em trẻ con , nó cũng trẻ con.. Thành ra hai đứa cung đầu.. Làm việc mà nó rất căng thẳng làm lì chẳng nói chuyện với ai cả.. Bao thứ rắc rối lo toan như muôn nỗi đâu ra vậy.. Còn bài nhạc anh Quân đưa cũng chưa tập hết, xót đoạn cuối nữa.. Rồi hết tiền.. Khó khăn tròng chất khó khăn..

...

Sau một buổi chiều làm việc mệt mỏi rét mướt, nó ngả người trên chiếc giường cũ kẽm két của căn phòng trọ lạnh lẽo cô đơn.. Bụng đói cũng chẳng dám ăn.. Tiền chỉ đủ vài ngày nữa thôi.. Tiết kiệm vậy.. Muốn ngủ cho quên cơn đói mà không thể ngủ được.. Cứ ùng ục lên.. Nhớ em, cần em mà cứ ngại không dám gọi.. Miên man miên man.. Đung đưa cái chân với đôi bít tất thủng xuống đất, vắt tay lên trán nghĩ ngợi.. Mà.. Đói quá.. =.=.. Chẳng nghĩ nổi.. Bỗng chiếc cửa phòng nó hé mở.. Gió bên ngoài lùa vào tê tái.. Giật mình lồm cồm bò dậy.. Ngước lên thì thấy em.. Hình ảnh quen thuộc, tay xách bọc đồ ăn.. Nay em mặc rất đơn giản nhưng đẹp lạ kì.. Một chiếc quần jean và một chiếc áo khoác bông to tướng.. Đầu trần, ngọn tóc ngắn phát phơ về phía trước.. Em bước vào một cách tự nhiên.. Ánh mắt lạnh lùng nhưng không nhìn nó, đặt phịch bọc đồ ăn xuống bàn.. Em bắt đầu quay sang phía nó.. Nó lúc này thuận mặt vì đang đói mờ mắt chỉ nhìn vào bọc đồ ăn mà nuốt nước bọt.. Em lườm nó sắc như dao cạo rồi tiến đến đầm liên tiếp vào ngực nó.. Đầm kiểu hết sức chứ không phải đánh yêu gì đâu.. Muốn lùng ngực luôn nhưng chỉ im, chắc em rất giận..@@@..

- Đánh nữa chết đó..

- Cho chết luôn đi..! Sống chỉ làm khổ con gái nhà người ta..

- Vậy đánh tiếp đi.

- Thu.. Đánh tiếp chết đó..- Em bắt trước nó.. Mặt vẫn giận dỗi nhưng tay thì xoa xoa..

- Đau không?

- Có..

- Nhớ em không?
 - Rất..
 - Anh sao vậy?
 - Nhớ em..
 - Không phải.. Cách anh nói chuyện khác.. Anh chán em rồi à?
 - Không.. Anh xin lỗi, anh đang chán anh..
 - Tại sao?
 - Nhớ em nhưng nhát..
 - Khùng thiệt.. Hihi, em cũng nhớ anh.. Tưởng chán em rồi chứ, thế hóa ra còn nhát à..hihi..
 - Ủ..
- Em ghì cổ nó xuống hôn.. Nụ hôn sâu và mãnh liệt.. Liều thuốc này giúp nó cảm thấy đỡ hơn chút.. Đúng là con gái có nhiều vũ khí đặc biệt thật..
- Còn chán không..hihi..
 - Còn.. Giờ thì anh chán em..- Em trợn tròn mắt nhìn nó.. Hơi lạ lùng..
 - Tại sao?
 - Nhanh quá.. Không đủ..hehe..- Hai ngày nay gặp được em mới cười nỗi, gượng gạo nhưng cũng đủ với đi phẫn nào sự khó chịu, bí bách khi vắng em..
 - Góm ạ.. Nay em hiền chưa xử anh đâu đáy..mồm mép càng ngày càng ghê rồi..
 - Hiền gì tím ngực người ta rồi chứ hiền..
 - Nữa không..!- Em giơ tay lên hù dọa nó.. Nó ngồi dịch lại vì sợ.. Đầu lắc nguây nguây..
 - Không.. Không..
 - Nhớ đó.. Dám không gọi điện cho em.. Anh giỏi lắm rồi..
 - Trời ơi..! Có một vấn đề nói suốt thê.. MÁy hết tiền thì gọi bằng niềm tin à.. Hay đi vay tổng đài..?- Cũng là một trong những lý do nó không gọi cho em.. Nó cáu nê nói hơi to chút.. Em có vẻ sợ hay sao.. Cúi cúi mặt thì đỏ.. Lí nhí..
 - Em..xin..lỗi. À.. Anh đòi rồi đúng không.. Em mang đồ ăn nè..

- Ủ.. Anh cảm ơn..- Câu nói vô tình này khiến em nắc nác lên.. Bó bu, lại khóc rồi.. ĐIÊN thật.. Có vẻ với một cô gái hay để ý như em thì việc người yêu của cô ấy tỏ ra khách sáo sẽ ảnh hưởng nhiều... Nó vô tình không nghĩ ra..

- Khóc.. Với lóc.. Anh xin em.. Em muốn khóc chứ gì..?- Chẳng thèm nghĩ ngợi vì cơn giận..Nó kê, muốn ra sao ra.. Lấy xe chạy khỏi phòng và đi.. Đầu nó giờ đâu cần một chỗ để dập tắt mọi sự khó chịu.. Cái em mong muốn là một天堂 có ý chí tiến thủ chứ không phải thích nản chí như nó.. Hết tiền, áp lực học thi, lo nghĩ cuộc sống.. Chán đời thật..

- Em.. Xin lỗi.. Em xin anh.. Anh ở lại đi.. Em xin anh..huahu..

Mặc cho em khóc lóc van xin.. Nó vẫn giảng chiếc xe của nó kiểu như đang ăn cướp vậy.. Bất ngờ em mắt đà ngã bẹt xuống đường òa khóc.. Nó muốn đỡ em dậy nhưng lại không.. Trèo lên xe nhìn em.. Rồi vọt đi.. Để lại đằng sau con mắt ngỡ ngàng của em.. Tiếng khóc cứ thế nhỏ dần.. Hối hận, đau khổ.. Yêu em nhiều lắm nhưng hình như hai đứa không thể nào hợp nhau được.. Hai tính các trái triều.. Chẳng lẽ lại chia tay.. Nghĩ đi nghĩ lại tự nhiên buồn.. Chỉ biết trách mình dễ yêu..

Chapter 79

Bứt rút khó chịu cũng chỉ là cảm xúc mà cảm xúc rồi cũng sẽ qua thôi nhất là với một thằng máu lạnh như nó.. Cái gì cũng để tâm, cái gì cũng suy nghĩ.. nhưng được có chốc lát, Cũng chẳng biết mình đi đến đâu, chỉ nhìn dòng người cùng nhưng con gió mạnh rét buốt đôi tay cầm mà thấy nhẹ lòng.. Chiếc xe được gạt chân trống ở cây cầu Long Biên, cây cầu chứng kiến cách ngỏ lời yêu của em và nó trong một đêm mưa bão.. Giờ thật lạnh lẽo, cũng không hiểu sao nó lại đến đây nữa.. Đèn đường cũng không đủ để nó thấy thanh sắt cao nhất của cầu hay những cánh đồng cộng dòng sông đỏ nồng phè sa phía dưới kia.. Bóng tối như bao phủ mọi thứ dù mới chỉ 7h.. Cái giờ mà mọi người ta quây quần cơm nước cùng gia đình.. Nhưng có đây lại có một thằng sinh viên đi lạc giữa dòng đời đưa đẩy phải gánh chịu.. Không có gia đình lúc này.. Bụng đói, cô đơn.. Bỏ qua tất cả những lời mời ngô nướng, khoai nướng của những hàng quán vệ đường trên cầu.. Nó ngả người giữa đường tàu.. Như một thằng ăn xin, mặc cho chiếc xe nằm trống trơ đáy.. Tôi nên không ai để ý.. Trời đêm đen thăm giống như hố sâu đời nó vậy.. Rủi có chuyến tàu nào đi qua cán nó thành vài khúc thì sao nhỉ?.. Chết thì sẽ như nào nhỉ? Giải thoát hết chăng.?

...

Một tiếng trôi qua cũng là một tiếng khiến nó bình tâm hơn một chút, cái cảm giác bức túc bong bột kia voi đi phần nào, thay vào đó chỉ còn hối hận bởi những gì gây ra cho em.. Ngồi dậy đau hết cả người vì nằm trên đường tàu.. Điều đầu tiên nó nhìn là chiếc xe máy vẫn còn nguyên vẹn, những hàng quán trở nên tấp nập hơn và vài cặp nam nữ đã đứng tựa vào nhau tâm sự.. Tự nhiên thấy mình dại, đêm đông trời rét căm căm.. Không ở nhà ôm người yêu lại chạy tuốt ra đây.. Nằm. Lại đứng dậy phui bụi trên người, cầm xe phóng vụt đi.. Về đến phòng, đóng cửa nhưng phòng sáng.. Chắc em vẫn chưa về. Có lỗi với em, xin lỗi nhiều rồi, hết lần này đến lần khác lại tái phạm.. Chỉ do cái điên trong nó.. Căng thẳng vì lo nghĩ, hối hận chần chờ rồi cũng bước vào.. Căn phòng lạnh lẽo, đồ ăn được bày ra đĩa trên bàn đóng váng mờ vì lạnh.. Cái hình dáng bé nhỏ quen thuộc kia đang nằm trên giường quay vào góc trong.. Lâu lâu bờ vai đó lại run lên một cái bởi tiếng khóc thút thít phát ra.. Khẽ ngồi xuống giường chạm vào mái tóc rồi vai em..

- Nè..- Chẳng có phản ứng.

- Nè..- Vẫn thế.

- Nè.. Không thua là anh đi tiếp đây..- Nó vờ đứng dậy.. Em giật mình quay lại ôm nó cứng ngắc..

- Em..chịu thua anh rồi.. Hức hức.. Em đâu hàng anh rồi..hức..tại sao..! Tại sao..anh vẫn còn đối..xử với em như vậy..huu..!

Tiếng khóc em như góp phần sự trầm lặng thiêu sắc trong căn phòng.. Nhất thời cỗ họng nó nghẹn cứng lại, không nói được gì.. Lòng nhói đau bởi những giọt nước mắt thấm qua hai lớp áo..

- Em..hức phải.. Làm gì nữa đây..phải làm gì nữa đây?.. Hức.. Yêu anh em khổ..khổ lầm rồi.. Khổ lầm nhưng tại sao anh lại làm em yêu anh..hức tại sao hả.. Tại sao anh độc ác như vậy..hức..!!

- Anh..anh không tốt.. Anh xin lỗi..

- Anh lúc nào cũng như vậy..hức..hức, hay giờ..anh chán em rồi.. Hức, anh có người khác rồi.. Hức.. Anh muốn chia tay.. Em giải thoát cho anh đây..hức..huu..

Càng nói em càng khóc dữ hơn, nước mắt nước mũi tèm lem.. Chẳng hiểu suy nghĩ gì lúc đó nó đầy em xuống giường tìm môi em.. Tay di chuyển khắp người em.. Em run bần bật hơi thở gấp gáp.. Đôi mắt đầy nước mở to nhưng bối rối.. Khi bàn tay nó luôn được vào làn da mịn màng ở bụng em thì em càng run lên..rồi môi em ra.. Nó nằm người xuống, tay ôm bụng em không qua lớp áo nào cả..

- Sợ không?

- C..ó..

- Sợ sao vẫn để im..?

- Vì em..yêu..anh..

- Em yêu..ai là.. Sẽ như vậy à?

- Ủ.. Vậy nên từ bé đến lớn.. Em chẳng yêu ai cả.. Cho đến khi gặp phải anh..hức..

- Anh..sai rồi.. Anh xin lỗi..

- Anh..

- Gi?

- Ôm em chặt hơn..được không..?

Nó xiết chặt vòng tay hơn nhưng bàn tay đặt trên bụng em vẫn không bỏ ra.. Chỉ để yên thôi không lần mò gì nữa..

- Anh..

- Gi?

- Sao anh..luôn dừng lại..?
- Anh.. Không muốn em khổ.. Anh nói rồi..
- Anh có gì giấu em không..?
- Như là..?
- Kiểu.. Anh bị "yêu"..vậy..- Em nói rụt rè.. Làm nó vừa xấu hổ vừa buồn cười..
- Ai bảo em vậy..?
- À.. Cô dạy tiếng Nhật của em kẽ vậy.. Giống chồng cô ấy..- Em thật thà..
- Vớ vẩn.. Anh bình thường mà.. Cảm nghĩ linh tinh..
- Vâng.. Em chỉ tò mò rằng tại sao anh kiềm chế được vậy.. Hay em không đủ hấp dẫn..
- Khỏi tò mò.. Em thật sự muốn à?
- Không.. Nhưng em yêu anh.. Em muốn chứng minh cho anh hiểu..

Nó cũng thấy buồn chút vì cái suy nghĩ ngây thơ của em.. Yêu là phải dâng hiến..Đành rằng nó bày ra nhưng em phải biết giữ mình chứ..

- Em dừng như thế nữa, em sẽ thiệt thời đây..
- Em biết.. Em không dễ dãi đâu.. 3 năm cấp 3 em không để cho một thằng con trai nào động vào em.. Em luôn tìm kiếm một ai đó vì em rất cô đơn.. Nhưng toàn lũ háo sắc không à.. Vậy nên em khép lại mình trong lớp vỏ mạnh mẽ để mọi người không biết em đang cô đơn.. Anh à.. Em ko được như vẻ bề ngoài đâu.. Đừng tin một cô gái bởi vẻ bề ngoài của họ.. Em yêu anh là bởi vì anh đặc biệt.. Anh lạ lẫm.. Hihi, lúc khôn lúc ngốc, lúc lạnh lúc ấm.. Lúc nhát.. Lúc dữ..hihi, em tin sẽ chẳng có ai may mắn hơn em đâu..hihi vì em bắt được anh.. Giờ anh hiểu thì anh còn thấy em là đứa dễ dãi hay không..? Em biết anh đang nghĩ vậy mà..- Đôi mắt đỏ mọng lên của em như xoáy vào đầu nó và đọc được toàn bộ ý nghĩ vậy.. Dù đôi mắt đó chứa đầy tâm sự nhưng em vẫn cố cười.. Người yêu nó không ngốc như nó tưởng, người yêu nó không ngây thơ như nó tưởng.. Cô ấy chỉ luôn giấu đi vẻ hoàn hảo của mình để một thằng luôn tự ti như nó đỡ tự ái thôi..

- Anh..xin lỗi..

- Ủ.. Đàn ông thì luôn có lời xin lỗi một cách dễ dàng.. Phụ nữ thì luôn ngốc nghếch tin vào lời xin lỗi đó một cách dễ dàng.. Em biết tính cách của anh rất lăng nhăng.. Anh dễ lung lay có lúc anh như một con ngựa hoang chẳng còn nhớ đường.. Đánh mất phương hướng.. Không biết mình đang yêu ai.. Nhưng tin em đi.. Chẳng ai yêu em bằng anh.. Chẳng ai hiểu em bằng anh đâu..

Nó chỉ biết nghẹn họng, người không nhúc nhích.. Như một đứa trẻ bị phát giác ăn trộm.. Từ lúc nào nó bỏ qua hình ảnh em còn ở quán.. Từ lúc nào nó nhiễm hình ảnh em ở nhà với núi doremon.. Em như một bài toán chẳng thể nào tìm ra lời giải.. Em dễ nấm thóp con người, em thông minh., em sành đòi. Phải chẳng nó quá ngu ngốc để không "đè phòng" em đi sâu vào nó.. Em đường như khám phá sạch, nấm rõ nó trong lòng bàn tay.. Chợt hiểu, 3 năm sống một mình chẳng lẽ không bằng một thằng chân ướt chân ráo mới được vài tháng?.. Vì mải mê với thứ gọi là cơm áo gạo tiền mà nó không thể nào hiểu được em.. Lời nói của em.. Làm nó thấy hối hận về mọi việc nó đã làm.. Nhưng không giải bày được..

- Anh đừng nói gì cả.. Có thể anh không tin.. Nhưng em là mẫu người trước khi yêu ai sẽ tìm hiểu.. Nếu yêu rồi sẽ luôn thủy trung và thật lòng.. Khi biết về anh.. Em cũng sợ lắm vì quanh anh rất nhiều đứa con gái hơn em.. Nhưng em đánh cược tình cảm của mình vì em tin anh.. Nếu anh có lăng nhăng thì đừng cho em biết.. Nếu anh chán em cũng đừng cho em biết.. Có những thứ mất đi sẽ chẳng lấy lại được.. Nếu có một ngày như vậy và nhờ em có biết.. Thì hãy tránh thật xa đi.. Vì em sẽ hận anh suốt đời.. Và em nghĩ rằng nếu một người phụ nữ đã trả thù thì hậu quả sẽ chẳng ai tưởng tượng được đâu.. Anh a..!

Thêm một lần nữa lời nói của em khiến nó lạnh toát sống lưng.. Lời nói yêu thương mà nữa đùa nữa thật.. Nó còn chẳng dám nghĩ đến ngày đó nữa.. Sẽ không xảy ra đâu.. Chắc chắn.. Nó vẫn im lặng, để nghĩ lại em.. Em làm nó quá ngạc nhiên. Nó không biết những gì em trải qua đủ để hình thành một cô gái như vậy.. Em ngồi dậy dụi mắt.. Rồi cầm lấy đôi tay vẫn ở bụng và ôm em của nó, dịch ra.. Cười cười..

- Ui cha.. Nay mình nói nhiều quá..hihi.. Anh.. Mình ăn cơm đi..hihi..

Và cũng chẳng đợi nó đồng ý.. Em xào nấu lại đống đồ ăn kia cho nóng lên.. Bằng một thái độ khác hẳn lúc nãy.. Em trở về một con người vui tươi hồn nhiên như cũ làm nó không tài nào hiểu nổi.. Phải chẳng nãy giờ là mơ.. Mùi thơm ngon kia làm cái bụng của nó réo.. Ủng ục..

- Hihi xong rồi.. Anh yêu dậy đi..

- À.. Ủ, anh không muốn ăn..

- Không muốn cũng phải ăn.. Không từ lần sau em không nấu ăn cho nữa đâu..- Còn dõi nữa.. Em như thành một con người khác vậy.. Chẳng giống một người vừa nói những lời buốt tim với nó chút nào.. Sóng lung nó vẫn lạnh.. Người vẫn run.. Nhưng cũng ngồi vào ghế và bắt đầu ăn.. Nói không muốn cho oai chứ thật ra đói chết người.. Em đòi nó xúc, nó cũng chiều.. Cầm thìa đưa về phía cái miệng xinh xinh với đôi môi đỏ căng mọng mà nó vẫn không khỏi ám ảnh bởi những lời nói vừa rồi.. Tay nó run bần bật lên..

- Anh sao thế.. Hihi?
- À ùm.. Lạnh..
- Em biết là không phải mà..hihi, lúc nãy em nói dối đáy. Và anh đừng tin nhưng gì em nói..hihi..- bảo nói dối xong lại bảo đừng tin em nói.. Thế nghĩa là sao? Em nói dối hay không nói dối vậy?

Chapter 80

Nó chẳng thể ý thức được mọi chuyện đã xảy ra. những lời nói của em.. Em dường như cũng biết nên suốt bữa ăn chỉ im lặng ăn và cười. Để một thằng thẫn thờ là nó vẫn chưa hoàn hồn đến tận lúc ăn xong..

- Anh sao đây.. Bảo đừng tin em mà lại hihi..

- À ừ..

- Mà anh có làm gì có lỗi với em như vậy đâu? Anh nhỉ..- Em nhán mạnh từ cuối cùng làm nó toát mồ hôi hột..

- Ủ..không có..mà..

- Liệu đây..hihi.. Xem anh kia.Sợ à?- Ai ở trong hoàn cảnh đó chẳng sợ. Huống hồ ánh mắt của em cứ kiểu như làm nó chẳng thể nói dối được và Ánh mắt đó như kìm hãm cái tính lạnh và bình tĩnh trước mọi chuyện của nó vậy.. Đúng là không nên đánh giá một con người qua vẻ bề ngoài mà..

- Đâu..có..

- Thế có nghĩa là anh không sợ em?hihi..-Giọng em nồng mùi nguy hiểm..

- Không biết..

- Hihi. Trêu chút đã tái xanh cả mặt rồi kia. Giờ thì em hỏi đây.. Còn chuyện này nữa..?

- Ô gi nữa..?

- Phải diễn văn nghệ sao giấu em..?

- Sao.. Em biết..?- Nó há hốc mồm..

- Em tưởng em đã nói với anh rồi chứ nhỉ.. Anh là người yêu của em.. Em biết mọi thứ đang diễn ra xung quanh anh.. Vậy nên em mới cảnh báo anh hãy cẩn thận đừng làm gì có lỗi với em cả..hihi..- Công nhận sau câu này nó càng phục em và yêu em hơn..và thêm một chút hoảng sợ bởi một cô người yêu như vậy..(Sau này mới biết thằng Tuấn vì sặc khinh bạn, em trêu chút mà phun sạch sẽ hai ngày không em nó như thế nào: @)..

- Anh biết rồi mà..

- Thế anh phải đàn đúng không..? Anh biết việc anh đòn cho một đứa con gái khác hát làm em khó chịu lắm không?

- Thì công việc chú anh muốn đâu.. Tại thằng Tuấn đó.. Nó xui thày..hix..- Cái mặt mếu này khiến em phì cười.. Biết ngay mà.. Tính em có thể nào đi nữa thì vẫn có chút gì đó trẻ con chứ..

- Rồi rồi.. Góm quá đi, một lần này thuỷ đây.. Thế anh có đồ diễn chưa..?
- Rồi mà.. Chỉ ngồi một chỗ thuỷ chứ đi đâu mà đồ.. Quần áo bình thường cũng được..
- Trời ạ.. Dở thế hay ra hàng em, em lấy cho hihi..
- Không..!!- Nó gắt lên, em lại bắt đầu nói kiểu đó làm nó thấy dị ứng rồi.. Chẳng giàu nhưng làm thế khác gì đào mỏ.. Em hơi sững người chắc chưa kịp hiểu sao nó quát lên như vậy.. Rồi lại cười khì..
- Hihi.. Không thì thuỷ.. Ghê góm..
- Ủ..
- Thế anh tập xong chưa..?
- Còn đoạn cuối..
- Bài gì anh..?
- "Cây đàn sinh viên"..
- Eo đúra nào chọn bài mà chán thế, ngày nhà giáo lại chọn bài này.. Đưa em cây đàn của anh..hihi..
- Ủ đây.. Để làm gì..- Nó vớ cái bao mỏ ra rồi đưa em.. Em hấp háy mắt tinh nghịch rồi vuốt qua đoạn dây đàn..

- Đừng tưởng mình anh biết chơi nhé.. Em bỏ nhưng không có nghĩa là em không chơi được hihi.. Ra trường HL hỏi "MonLy" thì ai cũng biết luôn hihi..

- Ủ tiên ai chẳng biết..

Em đẹp nó tí ngã.. Nó cười hềnh hênh lấy lại thăng bằng ngồi nhìn em..

- Dây này căng hơn cái của em.. Nhưng chắc được..

Em bắt đầu đàn.. Thật sự mà nói ngắm nhìn một cô gái chơi đàn guitar chân vắt qua một bên tóc ngắn cá tính. Làm một thằng như nó thấy thích thú một cách lạ kì. Cộng thêm nhưng ánh nhìn yêu thương và bản nhạc guitar của em dành cho nó nữa chứ. Thích lắm. Ai đã từng trải qua cảm giác được người yêu của mình đàn cho nghe thì chắc chắn sẽ nhớ mãi. Dù có là bản nhạc gì đi chăng nữa. Em nói vậy chứ chơi cũng không được chuẩn lắm nhưng với người bỏ lâu thế là giỏi lắm rồi, thậm chí đoạn cuối em còn chơi hay hơn cả nó mà. Nó cứ thế mải mê theo từng nốt nhạc cho đến khi hết. Tỉnh lại như sau một cơn mơ nó nhìn em. Mắt em như đang tự tin lắm. Mắt nghênh lên nhìn nó. Tự nhiên thấy yêu em đến phát điên, đã thế đôi môi đỏ mọng kia còn cong lên khiêu khích nữa..

- Hihi. Hay hơn anh chưa..?

- Dở òm.. Nốt chơi sai be bét.. Đoan được đoán ngang phè phè.. Thế mà cũng đòi... Tính nó dở hơi ở chỗ đã thấy rất hay thì khoái chê dở xong mới công nhận.. Kiểu này khiến cho nhiều người tụt cảm xúc hehe.. Chị và em là hai đối tượng bị nó sử dụng nhiều nhất.. Và sau đó là màn xụ mặt quen thuộc của em.

- Hix..gì mà kinh khủng đến vậy hả anh..? Em chơi thấy được mà..

- Hehe.. Đùa chút.. Hay hơn cả anh rồi..

- Tưởng.. Lần sau cám chê bai lung tung nhé..hihi..

- Rồi.. Mà sao em chơi được bài này hay vậy?

- Hihi.. Trước nghe hay cả ý nghĩa.. Nên em học luôn.. Em cũng là sinh viên được mấy ngày chứ bộ..

- Mấy ngày?

- Ủ.. Sau đợt bố mẹ em về đó thì em thôi luôn đi học tiếng Nhật cả quản lý shop quần áo mẹ đẻ.. Thế rồi vắng có một tuần mà giận dỗi thấy góm rồi mắng mỏ người ta.. Bảo nhó không thì không chịu nhận..cái gì cũng không biết..hihi.. Ngốc.

Nó im lặng, nỗi sợ ùa về.. Nhắc đến Nhật em có vẻ rất thích thú, nếu em đi.. Nó sẽ ra sao.. Có còn mục đích sống trên cái thành phố Hà Nội hoa thịnh này không nhỉ?.. Ngốc mãi ngốc nữa thì cũng vậy, cố gắng cũng chẳng thông minh hơn được..

- Anh cứ yên tâm.. Em xin bối mẹ được mà..hihi..- Một lần nữa em như đọc được ý nghĩ của nó.. Ủ thì em nói vậy nhưng chắc gì đã vậy, có bố mẹ nào gửi gắm tương lai của con mình cho một thằng nhóc chẳng hiểu sự đời như nó không, nhất là giờ ăn còn lo hết tiền thì.. Cơ mà em đến với nó đâu phải vì ví nó dày hay nó đi xe xịn nhà đẹp đâu.. Tưởng chừng cái tình yêu cổ tích không thể xảy ra nó hoang đường vô lý như vậy mà nó lại xảy ra.. Cái gì chẳng có lần đầu, có lần đầu dĩ nhiên sẽ có những lần sau.. Cái suy nghĩ đó khiến nó vui lên chút đỉnh.. Nếu nó cố gắng thì chắc sẽ giữ được em thôi..

- Vớ vẩn, anh nghĩ gì đâu..

- Nhìn mắt anh là em thấy hết rồi còn cãi..hihi..

- Ly..!

- O dạ..?- Em ngạc bởi nó bỗng quát lên..

- Dạy anh đòn đoạn cuối..hehe..

- Hihi...

....

Nửa đêm.. Nhiệt độ hạ thấp, tủ quần áo của nó được sử dụng hết sạch.. Nằm nhìn em ngủ mà thương em nhiều.. Nằm cứ co ro ôm nó.. Trời rét. Nó cũng không ngủ được suy nghĩ đến ngày mai.. cái ngày làm nó ngại kinh khủng.. Đàn thì cũng xong rồi, nhờ em.. Vậy mà vẫn lo lắng.. Nhiều điều..

...

Ngày 20-11, ngày thiêng liêng của những cô giáo thầy giáo.. Ngày học sinh mọi lứa tuổi thể hiện lòng biết ơn của mình.. Nói vậy chứ liên quan gì đến nó đâu.. Trước kia học cấp 3 chẳng bao giờ đi chung với lớp cả.. Nhà nghèo tiền không có để đóng, chỉ dám mua bông hoa mấy ngàn để tự tặng ai nó biết ơn thui. Chứ tụi kia toàn quà bánh, dầu gội các kiểu.. Hoa toàn cả lồng đất tiền.. Thở dài một cái, rồi kêu em dậy.. Chị hai này nhìn buổi sáng mặt dễ thương lắm kaka.. Lúc nào cũng chu mỏ lên vò ngủ xong đòi đánh thức.. Cái cách đánh thức thì.. Chắc ai cũng biết nhưng sáng sớm răng lợi chưa đánh thì ai dám chièu..

- Dậy đi.. Anh còn đi học nữa..

- Ủ..

- Có dậy không?

- Ủ dậy..

Chán chẳng thèm gọi nữa.. Nó vào VSCN trước.. Nhìn cái bàn chải tặc lưỡi.. Lại thay thui, te tua hết cả rồi.. Xong nó rửa tay bằng nước lạnh rồi ra phá em ngủ.. Rón rén đến cạnh giường nhìn khuôn mặt trắng hồng xinh xắn với đôi mắt vẫn nhắm nghiền lại không lõi.. Nhưng em phải dậy vì muộn rồi.. Thọc tay vào chăn rồi luồn vào áo em.. Cái chõ hôm qua nó chạm vào.. Và rồi..

- A...aaaa..aa..!!

- Hehe..

- Anh bị điên à..!!- Em bật dậy mặt khó chịu hét lên.. Hình như nó nghịch hơi ngầm..

- Hì.. Thôi dậy anh chờ đi ăn sáng..

- Không cần..!!

Em đùng đùng dậy mặc áo khoác vào rồi dắt xe phóng đi.. Nó mặt nghẹt ra nhìn.. Sáng sớm lại dở chứng buồn ghê, công nhận trời rét này đang ngủ bị sờ vô bụng thì cũng cay thiệt nhưng gì đến độ bỏ đi luôn chứ.. Lắc đầu ngán ngẩm nó dắt xe đẹp đi học, mang theo đàn vì hôm qua anh Quân có nói rồi sáng nay duyệt làn cuối mà.. Tối mới bắt đầu chương trình văn nghệ..

Đến trường.. Đi vào chỗ trong tiếng hú hét của mấy đứa con gái và tụi con trai kia..

- Mẹ cha thằng nghệ sĩ kia anh em..

- Đứa nào bảo đại ca tao sĩ đây..- Thằng Tuấn đi đằng sau không nghe rõ róng lên.. Bọn kia im thin thít nó thì ngại.. Có vài thằng ở Thanh Hóa với Nghệ An nói gì nó cũng không nghe rõ nhưng thằng Tuấn cứ lù lù đi xung quanh nên chẳng thằng nào nói gì.. Thằng này nói công tử nhưng nó học võ với chơi thân nhiều thằng trong lớp., tướng tá thì to cao.. Tụi kia dè chừng là đúng..

- À.. Minh, đến rồi à? Mình tập lại cho chắc nhé.. Để anh bảo thầy, không bị trừ điểm đâu.

- Dạ được anh..

- Linh ơi ra đây em..!

Anh Quân chào nó rồi gọi nhỏ Linh.. Thằng Tuấn ở cạnh đấy ném vội cái cặp sách vào chỗ rồi..kêu kêu nó..

- Ông tui đi với.. Đều học đâu, chán bỏ mẹ..

- Ủ..đi.

Nhỏ Linh với anh Quân tiến đến gần, nó chỉ gật đầu đáp lại nụ cười duyên dáng của nhỏ, nói vậy chứ nhìn em mếu còn dễ thương hơn nhỏ này nhiều lần vì nhỏ trang điểm thấy sơ quá.. Như già đi vài tuổi vậy..

- À ừ.. Đủ rồi nhỉ.. Sang phòng ban nhé. Chỗ đó anh nói thầy để cho trống rồi..

- Vâng..hihi..- Nhỏ Linh cười tươi lóc cúc đi theo anh Quân, nó với thằng Tuấn đi sau.. Vừa đi thằng Tuấn cà khịa nó luôn..

- Ôi ông ơi.. Nhìn kia..

- Gì?

Thằng Tuấn chỉ vào nhỏ Linh đi đằng trước vờ xuýt xoa..

- Mẹ.. Mông căng đét.. Có độn không ta..?

- Im mồm..!

- Hehe.. Cái Ly cho ông ăn phải cái gì mà giờ miễn dịch với gái thế này? Tôi quá..

- Ăn đẹp.. Thuốc đi nhanh lên..

Chapter 81

Đi theo mà nó cũng nghĩ ngợi nhiều.. Trong lớp người như thằng Tuấn với anh Quân không ít.. Họ chơi thân với nhau, lúc rảnh lại tụ tập chơi bời.. Thành ra mới có vụ nó bị đánh thì được thằng Tuấn giúp đó..

Một lúc sau cũng đến một căn phòng rộng lớn với nhiều hàng ghế bao quanh một chiếc bàn, giá sách, bức giảng rộng..

- Thế này được rồi nhỉ.. Minh với Linh thử diễn, anh nghe xem nào..
- Dạ được anh..hihi..cậu đàn giùm mình ha..?
- Được rồi..

Con nhỏ Linh tự động ngồi trên ghế giữa bức, bên cạnh là nó loay hoay mở bao đàn.. Thằng Tuấn với anh Vinh ngồi phía dưới cuối theo kiểu khán giả, gần chỗ giá sách.. Một vài sinh viên hiếu kì cũng đứng vô xem.. Khiến nó ngại..

- Mình đệm trước dạo đầu, cậu bắt được nhịp không?
- Nếu chơi chuẩn thì được..hihi

Á à, nói mộc tau chơi không chuẩn à.. Được lăm.. Nhỏ này.. Nó bắt đầu chơi bằng tất cả kiến thức của mình, quen thuộc rồi thì lệch đi đâu được nữa?.. Nhỏ Linh bắt đầu hát..

...

Công nhận giọng nhỏ trong thật, còn cao nữa.. Những đoạn ngân chảng bị gợn chút nào, chứng tỏ tập nhiều đây.. Không nhưng thế bài này còn cao mà nhỏ hát ngon ơ.. Nó là đứa chơi đàn cũng thấy có hứng chứ đừng nói mấy ông sinh viên đứng đầy cửa ngoài kia.. Bỏ tiết hết lượt rồi..@@.. Xong bài hát..

- Tuyệt vời.. Hai đứa hay lăm.. Thế này thế nào cũng đoạt giải cho xem..!

Anh Quân lên tiếng kèm theo một tràng pháo tay rào rào từ mây thằng lạ hoặc bên ngoài.. Nhỏ Linh tigm tigm cười nhìn nó đỏ mặt.. Nó thì ngo lơ sang chỗ khác.. Ồ hờ.. Tưởng hát hay mà ghê à.. Đò sài son phấn.. cái tính chập chạp của nó nhiều lúc thấy một chút tí tẹo không thích là mắt cảm tình ngay.. Biết là cô hủ nhưng nó cực sợ đứa con gái nào sài son phấn.. Nhỏ P.Anh là một ví dụ.. Nhưng chảng thế ghét nhỏ được vì nhỏ quá đẹp.. Mà bản năng con trai thì... Chắc không nói ai cũng hiểu nhỉ..? Tuy nhiên nhỏ Linh này so với nhỏ Phương Anh thì chảng khác gì một trò đùa.

- Mẹ thằng kia.. Ai cho mi chơi hay như thế, để tử giờ hơn thày là không được đâu nhá..haha- Lâu lâu thằng Tuấn bơm đều một câu vì ngứa họng..

- Linh ơi..

- Gì vậy Minh..?

- Lúc nãy thằng Tuấn bảo cậu...

Chưa nói xong thằng Tuấn xám hết cả mặt chạy vội lên chụp mồm nó lại..

- Bảo gì vậy Minh..?

- Đâu.. Đâu bảo gì đâu, mình khen Linh xinh mà hehe.. - Thằng Tuấn quay sang lườm nó..
Nó thì mặt nhơ nhơ..

- Gớm..hihi, nói linh tinh vừa thu i ông tướng..

- Mình nói thiệt mà..hehe..

Đúng là con gái, thích đến đỗi cả mặt vẫn còn vờ chê trách.. Nó mặc kệ hai đứa kia, lấy
đàn bò vào bao.. Anh Quân tiến đến gần..vỗ vai..

- Cố lên nhá.. Anh biết chú ngại.. Nhưng tối nay phải ngẩng mặt lên.. Đừng cúi gầm như
lúc nãy là không được..

- Dạ.. Em sẽ cố..

- Ủ.. Được rồi.. Hai đứa này xong chưa về lớp nào..

Hai đứa này nghe xong tum tim cười rồi đi về. Trên đường nó ngứa mắt bồi một câu..

- Chiều cái Mi sẽ biết.. Tình cảm gớm..

- Cứ nói đi.. Tui méc cái Ly ông chơi đòn cho nó.. Hờ hờ..

- Ly biết rồi..hehe..

- Ấy.. Em trót dại anh Minh đẹp trai..hehe.. - Mặt cu cậu tái đi..

- Phạm thượng à cu.. Chết mi rồi..

- Anh Minh ơi.. Em xin anh, anh biết tính nó thế nào mà.. Anh tha em..huhu..

- Chịu.. Tôi này không tha được..hehe..

Mặc cho thằng Tuấn lại nhả.. Nó vẫn cương quyết làm thằng cu tưởng nó sẽ làm thật..

Mặt cứ ngắn ngo.. Nói thật yêu em rồi mới biết em còn hiền hơn nhỏ Mi vạn lần.. Mà
nhỏ này thì khỏi nói, thay đổi tính xoành xoạch.. Tôi thằng cu.. Thế mà hai đứa cũng yêu
nhau được.. Chắc thằng này dễ chiều..

- Lần này anh tha nhé..

- Dạ dạ..

Thằng này vui ra mặt nhưng mồm lầm bầm..

- Thằng khôn..

- Gì đây?

- Dạ.. Em bảo tí đái anh bốn cốc caphe à..hehe..

- Uống thế để khai sáng ruột à..?

- Đùa chứ tí ra tui khao bữa trưa nhé..hehe..

Hai thằng chơi thân với nhau cũng không để ý nhiều, nó mòi thì mình xin lúc khác mòi nó sau.. Giờ đang nghèo mà.. =.=..

- Ủ..

Cả lớp ngồi học bình thường nhưng chắc cũng đủ đoạn đối thoại vào tai đến bà giáo thính tai..

- À anh Tuấn với anh Minh đúng không nhỉ..? Tôi tự hỏi hai anh mòi tôi với được không.. Mà giờ học các anh mòi nhau kinh thế.. Có còn muốn nghe nữa không..??

- Dạ có..

- Có..- Thằng Tuấn nói trống không vẻ cứng.. Sợ thật.. Bỗng anh Quân ngay bên cạnh cùi xuống nghe điện thoại..

...

- Dạ.. Dạ..

...

- Chỗ ngoài đang xây đó à..?

...

- Dạ vâng được rồi thầy..

Kết thúc cuộc gọi anh quay sang nó..

- Tối nay không diễn ở đây đâu Minh à..

- Vậy ở đâu anh..?

- Ở cơ sở cũ, chỗ mình nhập học hôm đầu tiên đó em..

Nó há hốc mồm vì ngạc nhiên.. Mọi ý nghĩ tràn về, sợ sệt, nó chẳng dám đối mặt, cô bé đó, mái tóc bồng bềnh xen lọn tím đỏ, đôi mắt biết cười và nụ cười mê hoặc, nhưng lời hứa chờ đợi lấp đầy tâm trí nó.. Sự trùng hợp đến khó chịu, với một cô gái như Tâm thì

em sẽ chẳng bỏ qua những sự kiện như thế này đâu.. Phải chăng số phận muốn cho hai đứa "ăn gian" gặp nhau trước.. Nhưng nó có người yêu rồi.. Thì..

- Em làm sao thế Minh..?

- Dạ..không..

- Nếu không nhớ đường để anh nhẫn cho cái địa chỉ nhé?

- Ok anh.

Chăm chú vào cái tập vở giáo trình dày cộp, mà nó lại ngồi nghĩ ngợi về cô gái ấy và thầm rửa cái thằng đang tám với gái mặt phỗn thay rõ kia.. Chẳng biết gặp được thằng bạn như thằng Tuấn là xui hay hên, có khi phải suy nghĩ lại..

...

Bữa trưa ngoài quán cơm bình dân của sinh viên, vì đói vì cay cú nên nó gọi đồ ăn thức ăn cho thằng Tuấn mắng tiền chơi.. Mặt cu cậu mếu..

- Mẹ khỉ, ăn mày mà đòi xôi gác.. Tôi đang khao ông đầy ông nội..

- Ủ thì cảm ơn.

- Có mấy trăm cuối tuần đi chơi với em yêu khao ông gần cạn rồi..

- Thế muốn cuối tuần không có em nào đi không..?

Thằng Tuấn cay lấm nên nó cứ tì tì chén cho cay hơn.. Bỗng nhận được tin nhắn của em..

- "Lúc sáng anh giỏi lắm, tối chết với em.." .

Khiếp quá toàn kiểu mới đòn kaka, nhẫn thế là biết hết giận rồi.. Nó gọi luôn..

- "Alo ajinomoto..hehe.."

Đầu giây bên kia phì cười.. Nhưng vẫn vờ giận..

- "Hứ, đã không biết gì mà cứ đòi.. Anh ăn cơm chưa?"

Ghét hay giận thì em vẫn chẳng quên việc quan tâm đến nó, đó cũng là điều chẳng mấy đứa con gái làm được và điều này làm nó bị em hạ một cách dễ dàng..

- "Đang ăn, thưa chỉ huy..hehe."

- "Hâm.. Hihi, vậy ăn đi nha, em đang coi cửa hàng, tối em qua xem..hihi"

- "Rồi.. Giữ âm đầy."

- "Vâng.. Yêu anh..hihi.."

Những lời nói của em như là một liều thuốc an thần cho đầu óc của nó lúc bấy giờ.. Cảm giác bình yên đến lạ kì và không còn sự lo lắng nữa.. Mùa đông năm nay ám hơn bao giờ hết.. Một thằng thích mùa đông như nó thì chẳng khác gì thích lại càng thích.. Có em thật sự kiếp trước nó tu được rồi kaka.. Nó làm một việc mà những người đang yêu thường làm đó là, tุม tím cười một mình khi vừa nói chuyện với người mình yêu xong..

- Cười gì thấy tớm.. Đang ăn, nghe ông nói chuyện, cơm sặc bốc lên mũi rồi.. - Xong thằng Tuấn bịt một bên mũi, bên kia thì ra súc xì..xì, tội nghiệp.. Nó thì vẫn cười cười.. Nghe hai cái từ cuối của em mà lòng nhẹ hơn bao nhiêu.. Ủ thì nếu phải gấp lại Tâm thì chắc cũng nói chuyện một cách bình thường và coi mọi thứ như chưa xảy ra thôi.. Có lẽ em trưởng thành hơn chút thì sẽ chúc phúc cho nó chứ chả đùa.

...

Xong xuôi mò sang quán, Nay thấy quán cứ nhợt nhạt thế nào ấy.. Ngồi nghịch rảnh vì vắng bởi cái không gian này, nó vô kho tìm mấy cái bóng đèn vàng và đỏ hôm 20-10 trang trí ra treo, phủ bạt che kí chút cho gió đỡ lùa hơn.. Mặc kệ nhỏ Mi nhìn nó bằng ánh mắt khó hiểu.. Cộng thêm..

- Đồ dở hơi..

Rồi nhỏ đi qua đứa nước.. Bố khỉ, chả nhẽ ném cha cái bóng vào mặt cho bõ tức.. Đi làm mà không để ý quán gì cả.. Chỉ có nhỏ Yến là vui vẻ làm mọi công việc nó nhờ.. Nhưng hai đứa cùng lùn nên chẳng được việc, cuối cùng có một số vị khách thấy vậy cũng vui vẻ treo giùm đèn lên chỗ cao..

...

Mãi lâu sau mới xong bởi vì mình nó cuốn đống dây điện, rồi còn đi trà nước.. Nhìn cái không gian tràn ngập bóng đèn vàng đỏ, kín bưng gió mà lòng thấy ấm áp hơn nhiều.. Khác hẳn sự lạnh lẽo khi mới vào khu.. Có vị khách còn vỗ vai khích lệ nữa chứ.. Nhỏ Yến thì thích chí cười tít mắt..

- Đẹp quá ha Minh..hihi..

Kết cũng lạ, sao không thấy chị Huyền đâu nhỉ hay còn ôm ta..

- Yến ơi, thấy chị Huyền đâu không?

- À có.. Nay vừa từ bếp ra, thấy cậu đang cuốn dây thì cứ ra hiệu mình im lặng rồi chạy đâu mất rồi ý..hihi..

Nghe đã thấy nhột rồi.. Lại còn sài kiều tránh mặt mới chết, thế này thì ai không khó chịu hả trời, tự nhiên dở chứng.. Nó thấy cứ bứt rút nên gọi cho chị luôn.. Biết nay gọi nhiều thế này đã đăng kí.. Hix.. Xót cái tài khoản quá đi..

- "Alo.."

Đầu dây bên kia bắt máy nhưng im lặng, trò gì nữa đây?..

- "Alo.. Chị ơi chị.."

Vẫn im..

- "Chị Huyền xinh đẹp ơi.."

- " Gọi gì ta tên nhóc tồ kia..?"

Có hiệu lực ghê, con gái đúng là khoái nịnh thật..

- "Hì.. Em nhớ chị, chị khỏi ôm chưa?"

- "Mi đâu quan tâm gì đến ta nữa đâu mà nhớ mới nhung..hứ.. Đồ đáng ghét.."

- "Có mà..thui đừng tránh mặt em nữa về quán đi.. Giận hoài."

- "Hơi đâu đi giận người dung.."

Chapter 82

Ui cha, người dung cơ, trẻ con quá không biết, nó vẫn phải xuống nước với bà chị này không bị cách mặt thì tiêu hix..

- " Em xin lỗi mà.. Hix.. Em bạn ôn thi nên không thăm chị được.."
- " Thiệt hông đó.. Mà ôn thi gì điện thoại liệt luôn à..? Mấy người gạt tui đúng không..?"..
- " Đâu có..máy em hết tiền rồi, giờ mới gọi được nè.."
- " không biết.. Ghét nhóc lắm.. Chị không về quán đâu..hứ..".. Cha chả cái bà cô này, con nít dễ sợ luôn.. Nói nãy giờ chả thảm vào đâu.. Chán nản nó im lặng một lúc, chỉ kịp nghe thấy tiếng..
- " O..đâu rồi..?"

Xong cúp máy luôn.. Cho chị giận.. Đang lo chít người còn giận mới dỗi.

...

Tan làm, nó đạp xe về phòng ăn vội gói mì tôm rồi đi luôn.. Tuy anh Quân bảo tiết mục sau nhưng cũng phải đến trước để chuẩn bị chứ.. Nay biết trên sân khấu nên cũng ăn mặc gọn gàng hơn chút, cộng thêm mái tóc rối bù được nó chải chuốt hơn.. Vì xa nên nó phải đi xe máy.. Mong đủ xăng đến trường cũ. Nhớ đến em, không biết là đổi địa điểm nhưng nghĩ thế nào lại không muốn gọi vì ngại.. Thôi thì biểu diễn xong qua em xin lỗi vậy chứ hay ho gì đâu mà rét mướt mắt công đi xa xem nó ngồi một chỗ đàm. Cũng gần đến nơi thì thấy mọi người nháo nhộn nhịp lắm, đồ hết về trường cũ đó.. Hầu hết là sinh viên mà nghe nói chỗ này cũng gần hoàn thiện tu bổ nên thành ra sinh viên của cả hai cơ sở cùng đến.. Không những vậy người dân hiếu kì xung quanh cũng dẫn bọn trẻ con đi xem như kiểu liên hoan ca nhạc ngoài trời vậy.. Càng đến gần càng thấy đông, một mình cái xe máy cứ chen chúc mãi vào dòng người ở cổng.. Chỗ này ở trước khu trọ cũ một đoạn nên nó không phải đi qua nhà bác Trung. Muốn vô chào hỏi lắm nhưng sợ gì đó lại thôi.. Luồn lách một hồi cũng vào được sân trường.. Ui chao như là tổ kiến tràn lan đông nghẹt người, khiếp thật.. Dắt xe vô bãi đậu mà cũng thấy sợ.. Xe nhiều quá để tràn hết ra ngoài, nó dựng tạm vô một góc khuất mong tí về dễ lấy hơn.. Tiến về phía hậu trường mới thấy được sự hoành tráng, ai cũng bạn đồ đẹp phấn son, trang điểm lồng lẫy.. Có một nhỏ đi qua mặc đồ như kiểu diễn hoa hậu mặc dù trời rét căm căm.. Nể thật.. Tặc lưỡi.. Ly nhà mình xinh hơn.. Nhớ đến, nó tắt nguồn điện thoại bỏ vô túi quần.. Về giải thích sau. Cũng không lấy làm lạ khi một thằng cứ co ro dùm ró vì rét, người lùn tịt nhưng đeo bao đàm to tướng là nó được mọi người chú ý đến.. Nhưng chẳng phải ngưỡng mộ mà

kiêu ánh mắt.." Trẻ con cũng tham gia à?" Đó.. Tủi thân ghê gớm bởi cái chiềng cao khiêm
tốn.. Tiếng nhạc bỗng nỗi lên cộng thêm tiếng hò reo hưng phấn.. Mọi ánh sáng được tắt
đi nhường chỗ cho con bé MC giới thiệu mà không ai khác là nhỏ Linh dáng đẹp lợp
nó.. Đã cao mà còn đi guốc cao thế thì.. Cũng bực, tính định xem tụi kia ở chỗ nào nhưng
tối quá không thấy đâu cả.. Cứ đứng tần ngần coi cái sân khấu như thằng thộn.. Mà còn
giữa sân trường mới chất.. Bỗng bên hàng cây gần cánh gà.. Một thằng gào lên, nhưng
tiếng nói ầm ỹ của mọi người làm nó nghe không rõ..

- Minh oi..! Đây nè..!!

Hóa ra thằng Tuấn.. Đến sớm là phong cách của cu cậu mà.. Thằng Tuấn vẫy tay liên hồi
nó chạy lại.. Thấy cả đống đực lợp nó đang ngồi hút thuốc và vài đứa con gái đang trang
điểm.. Trong đó có nhỏ Linh.. Thấy nó cười tươi.. Nó gật đầu..

- Hehe.. Nhân vật chính đây rồi..

- Nghệ sĩ à?.. Anh Quân tìm cậu này giờ đó, cứ lo cậu đi muộn.. Gọi thì không liên lạc
được..

- Mình tắt nguồn rồi.. Cậu gọi giúp mình anh ấy về đi..- Nó nói với con bé đang trang
điểm.. Mà cũng lạ nó có tên mà..

- È nghệ sĩ hút thuốc không..?- Một thằng đực ngồi cạnh thằng Tuấn chìa nó bao thuốc
màu vàng với điều thuốc đựng sẵn..

- À.. Ủ, cảm ơn mình không biết hút...

Kèm theo đó là tiếng cười khúc khích của mấy thằng kia.. Nó thì chẳng hiểu gì cả..
Thằng kia rút bao thuốc lại vẻ lịch sự..

- Ủ không sao.. Ngoan đây..

Thằng Tuấn nghe vậy giật điếu thuốc châm lửa rít luôn..

- Đέ tao.. Đέ tử tao nó chưa dậy thì ấy mà..hehe..

Kèm theo là tràng cười khẩy của tụi con trai và lũ con gái cũng phụ họa túm tím.. Nó quê
độ nhưng chỉ đỏ mặt nhìn thằng Tuấn đang thở khói một cách điệu nghệ.. Sôi hết cả máu
lên.. Thằng khốn nạn này..

- Hehe.. Bình tĩnh đại ca..

Thằng Tuấn cười cùn hoà nhưng nó ngửa tay phang một vào lưng cu cậu làm thằng này
đang hút thuốc thì sặc thở phì phò..

- Mẹ ông..chơi.. Chơi.. Ác vãi đá..

Cả lũ kia vẫn cười xem chừng vui lăm.. Mấy đứa con gái bắt đầu đi lên sân khấu, chắc kịch gì đó.

Bọn lớp nó tung hô vỗ tay rào rào.. Nó thì không hiểu bị sao.. Khi xem bát kì một cái gì hay đến mấy thì cũng chỉ biết im lặng và quan sát.. Một tiểu phẩm hài hước của tụi con gái với một ông thầy giáo già là do một thằng trong lớp đóng.. Hay và chân thật.. Ánh đèn sân khấu chiếu qua mọi khán giả phía dưới, hầu hết đang cười nói vui vẻ cộng bình phẩm.. Nó không để ý lăm..

- Nè nghệ sĩ.. Mượn cái đàn coi.
- Ủ..
- Ông tập lâu chưa?.. Chắc.. Đàn đẹp đó..
- Ủ.. Cũng lâu rồi..

Vài thằng tò mò suýt xoa vì cây đàn của nó.. Cũng vui vẻ cho mượn nghịch, thân thiện là tốt mà.

- Bố nhà mày.. Ngu còn chơi.. Trả nó đê..
- Haha.. Nghe mày chơi tớm quá mây..

Mấy thằng cười cợt khi thằng cu mượn đàn nó gẩy linh tinh.. Làm thằng này ngại cất trá vào bao đàn.. Xong tụi nó lại quay qua bàn tán về gái.. Đương nhiên hai nhỏ Linh không ngoại lệ rồi.. Mà nhỏ Linh hát kia còn diễn cả kịch nữa.. Ghê thiệt.. Sau cảnh gà nhìn nhỏ nom lộng lẫy quá trời.. Bỗng anh Quân chạy đến.. Thở hồn hồn..

- Phù.. Minh đây rồi.. Anh tìm chú mãi.. Sau cái này.. Là đến chú luôn.. Phù.. Chuẩn bị đi.. Bọn lớp kia bị đẩy xuống rồi.. phù..
- Hehe.. Em chào thủ trưởng..
- A.. Chỉ huy.. Bị chó đuối hả.. hô hô..

Bọn này lại chuyển sự chú ý qua anh Quân.. Tội nghiệp, hiền lành nên bị tụi nó trêu quá trời luôn.. Con bé ở trong đưa anh chai nước.. Mùa đông mà tu ừng ực..

Nó thì lo lắng đơ hết cả người lên vì phải biểu diễn trước thời gian.. Xui quá.. nhìn thấy khán giả ở dưới đông đúc mà chột dạ.. Hít vào thở ra cho bót run.. Người cứ bòn chồn.. Anh Quân vỗ vai..

- Bình tĩnh nhé.. Cứ như lúc tập là được em..
- Dạ rồi..

Nói vầy chứ bình tĩnh được thì cũng giỏi.. Giờ chỉ mong đèn sân khấu đừng sáng thuỷ hix..

...

Thời khắc đỉnh điểm đã đến.. Sau khi con MC bước ra kiểm thêm một tràng pháo tay nữa từ khán giả sau tiết mục vừa rồi và giọng nói kinh điển đó bắt đầu giới thiệu tiết mục của lớp.. Nhìn bên cạnh..nhỏ Linh đang vuốt ngực khè giọng, Trông như bình thường vậy.. Né quá.. Còn nó thì cứ loanh quanh như trốn mẹ..

- Mình cùng cố gắng nha Minh..hi..

- Ủ..

Khi tiếng nói của nhỏ MC vừa dứt thì cũng là lúc nó cùng cả nhỏ Linh bước ra.. Tui kia đã chu đáo đặt cho nó cái ghế và Micro cũng được để cao lên.. Tiếng vỗ tay bàn tán làm nó ngại.. Vẫn tư thế cũ, nó dịch sau vào góc ngồi cúi gầm mặt đàm quên luôn lời anh Quân luôn.. Bài hát bắt đầu.. Giọng nhỏ Linh hay thiệt trong trẻo ám áp.. Đơn giản đây không phải là một bài hát sôi động gì cả.. Nên nghiêm nhiên cả khán đài im lặng..

.. "Đời sinh viên có cây đàn guitar..

Đàn ngân nga chúng ta cùng hòa ca..

Có anh bạn xa nhà..có cô bạn nhớ cha..

Thương mến tình đồng hương.."

Công nhận nhỏ quá nhập tâm, có thể nhỏ cũng là sinh viên xa nhà chăng.. Bài hát của nhỏ hay đến nỗi nó là thằng chơi đùa mà chẳng để ý đến mình chơi chuẩn hay không ,chỉ biết lắng nghe như tất cả sinh viên ở đây.. Cảm nhận một chút gì đó nhớ gia đình.. Quả nhiên bài hát này được chọn là hợp lý.. Cái đầu không chịu ngẩng mặt nhưng vẫn lắng nghe..

Xong xuôi cũng hên là chơi được trọn vẹn cả bài mà không quên nốt nào.. Tiếng khán giả vỗ tay điên cuồng.. Có cả những anh chàng lên tặng hoa nhỏ Linh.. Nó cũng được vài bó của tụi con gái ở đâu đó tặng ..nghe được diu với ai cái gì chẳng rõ.. Nhỏ Linh cúi chào khán giả.. Nó cũng ba chân bốn cẳng chạy xuống.. Ngoại chít mắt.. Vào trong thì bọn kia rú lén..

- Nghệ sĩ hú hú.. Đ..m.. Ông đàm hay vãi..

- Chị Linh của chúng ta nay hát hết xáy.. Chị làm em nhớ bõ quá..hix..- Một thằng trêu chọc nhỏ Linh...Nhỏ Cười tí mắng..

- Hihi.. Cảm ơn..
- Hai em hay lầm.. Xong cái là thầy gọi tuyên dương ngay..haha..- Anh Quân nói to.. Một nhỏ hình như trong nhóm diễn của nhỏ Linh kia.. Tiến đến gần nó kèo.. Trông cũng xinh phết..
 - Anh.. Đàn hay ghê.. Tý đi uống caphe với em được không?..hihi..
Tụi con trai thấy vậy rú lên..
 - Mẹ.. anh em ơi giết thằng nghệ sĩ đi.. Nó cướp hết gái trong lớp rồi tao cũng chuẩn bị thích nó rồi đấy hehe..
 - Đúng đúng..giết nghệ sĩ anh em..
 - Tao giữ lại nhé chúng mày thịt đi..hehe..
Bạn này đùa hay thật.. Nó nhìn nhỏ kia cười gượng..
 - Thui nay mình bận rồi bạn.. Khi khác nha..
 - Hihi.. Không sao anh.. Vậy lần sau ha..
Xong nhỏ chạy đi.. Nó thở phào.. Tụi con trai còn tính rủ đi chơi đâu đó nữa. Bỗng thấy lạ lạ. Thằng Tuấn nãy ngồi làm gì mà không ra trêu nó nhỉ.
 - È này..
 - Hả..?
 - Thằng này cát vội chiếc điện thoại đi.. Nhìn nó cảnh giác.. Nó thì ngạc nhiên..
 - Gì đó?.

Chapter 83

Thằng Tuấn xua tay, mặt đếu đếu..

- Không có gì đâu hehe..

Thấy nghi nghi rồi nhưng tự nhiên chán chả muốn làm tí.

- Ủ thoi..

Bỗng nhiên thằng Tuấn nhìn đằng sau nó vẻ vui lăm, cười toe toét.. Nó chột dạ.. Quay lại.. Thấy chị với anh Vinh và em đang đứng đó.. Một người cười, hai người mặt lạnh.. Xui thiệt, muốn giấu cũng không xong.. Tại thằng khốn Tuấn đây mà.. Nó quay qua thằng Tuấn lườm, thì thằng này huýt sáo ngó lên trời..

- È Chào chú..hehe.. Chơi đòn hay dữ..

- Dạ bình thường thôi anh..

Nó nói chuyện với anh Vinh, mong đánh trống lảng đi được.. Nhưng em nói..

- Gặp em anh có vẻ không vui "nhi"..?- Em nhấn mạnh chữ nhỉ, cười tươi nhưng nồng mùi nguy hiểm (mãi sau mới biết em cười vì muốn dử thể diện cho nó, chứ không thì vô xé xác nó ra rồi.. Nguyên văn em nói luôn..hix, may có bạn bè ở đây..).. Tâm lý quá cũng hơi ghê.. Cứ tắm ngâm hix..

- Đâu..anh vui lăm.. Vui mà, em chào chị..- Nó lúng túng quay qua chị và em..

- Hứ..

Bị ăn bơ rồi hix.. Anh Vinh tự nhiên nói một câu..

- Cứ làm trò nữa.. Nãy thằng Minh ra đòn gào to nhất đám lại còn haha..- Chị đỏ mặt, lườm anh Vinh... Nó khúc khích cười..

- Cười gì.. Đò nhóc tò đáng ghét kia?.. Cả anh nữa.. Ai mượn anh nói ra chi..?

- Haha.. Không nói, thấy tội thằng Minh quá..

- Không thèm chơi với hai người nữa..!!

Chị dõi chạy thằng đi, anh Vinh đuổi theo.. Chỉ còn mỗi nó đứng cạnh em, tụi bạn nữa.. Không khí có vẻ trầm.. Hóa ra mấy cu cậu bị chị hút hồn rồi, nên mãi ngầm không nói gì được.. Halzz.. Giờ mới bắt đầu trêu..

- Mẹ thằng nghệ sĩ hên vẫn tụi bay à.. Đi đâu cũng có gái đến..

- Em ơi bỏ nó đi.. Theo anh nè..hú hú..

Em nhăn mặt, kéo tay nói theo hai người kia.. Thằng Tuấn ở sau táng vô đầu thằng trêu.. Nghe mỗi tiếng..

- Đ*t cụ mày nói gì thế..

Thằng côn đồ..=.=..

...

Đi cùng em trên đoạn sân trường đông đúc, em vẫn lặng lẽ không nói gì.. Có thể mà cũng giận à.. Kì quá vậy.. Tiếng nhạc nhẽo nẽo cộng ánh đèn hắt vào mặt em khiến nó khó hiểu.. Mặt em rất buồn.. Không còn giận dữ như lúc nãy nữa..

- Anh xin lỗi.. Nay chuyển địa điểm, anh không muốn em đi xa vì trời rét nên không gọi..

- Vâng em hiểu.. Không sao đâu anh..

Em nói nhẹ nhàng, bình thường như chẳng có gì xảy ra.. Nhưng giọng nói này ẩn chứa một nỗi niềm gì đó..

- Ủ.. Em đến lâu chưa..?

- Dạ.. Lúc anh chuẩn bị lên sân khấu đó.. Nhìn anh lo lắng ngộ thiệt..hi.

Em nhoẻn miệng cười nhưng trông không tươi như mọi lần.. Vì lý do gì vậy.. Em vẫn giận nó sao..?

- Giận anh à..?

- Không.. Thui mọi người kìa anh..

Em chỉ tay đến một cái ghế đá ở cổng trường, nơi mà nó thấy nhỏ Chi với vẻ giản dị quen thuộc đang cười tươi nhìn nó, chị và anh Vinh thì đang trêu đùa nhau.. Chỉ có một người làm nó quặn lòng.. Nhỏ P.Anh, đẹp một cách kiêu kì với bộ đầm đen tuyền quen thuộc, không hợp với tuổi nhỏ tí nào.. Nhưng không thể phủ nhận phong cách này giúp nhỏ quyến rũ hơn bất kì ai.. Giống như một công nương vậy.. Đẹp lấm, nó hơi ngắn ngo.. Nhưng dù có đến gần hơn thì con mắt trong veo của nhỏ chẳng liếc qua nó một khắc.. Giây phút đó, nhỏ P.Anh đã giúp nó hiểu ra.. Không thể yêu người mình yêu.. Thì phải phủ.. Vậy thì xem trò chơi này ai phủ hơn ai.. Dù sao nó cũng chẳng là gì của nhỏ.. Nghĩ vậy nhưng lòng vẫn đau bởi tính tham lam..

- Hihi.. Minh đòn hay quá, lâu rồi không gặp cậu..

Nhỏ Chi chào nó, một cô gái nó gặp đầu tiên khi lên HN sống.. Nó luôn luôn để một hình ảnh đẹp nhất về người con gái này.. Phong cách của nhỏ hấp dẫn nó.. Nhưng âu cũng chỉ là quý mến mà thôi..

- Cảm ơn cậu..

Cũng suy nghĩ nhiều lắm khi cả nhà Chi lẩn P.Anh đều đi xem nó biểu diễn nhưng chẳng đi đến đâu bởi cái thái độ lạnh nhạt vừa rồi.. Thui, ra sao ra.. Im lặng..

- Ủ, đây đủ rồi thì về đi máy đưa, tối đến rét cả đông khó lấy xe lắm..!

Mấy người kia dắt nhau về.. Nó vào bãi lấy xe, chắc em nhớ họ đèo lúc đến...

- Ly.. Em đừng như thế nữa.. Anh sợ lắm em à..

Tự nhiên nó nói trong vô thức bởi cái suy nghĩ hoang mang em sẽ đi Nhật.. Nếu như vậy, chắc nó sẽ suy sụp mất.. Em gượng cười buồn..

- Anh đừng lo.. Tý về em kể ha.. Lấy xe đi anh..hi.

- Ủm..

Xe để bên ngoài nên không khó lấy lắm.. Chẳng phải gửi vé gì nên nó đợi em trèo lên rồi phóng thẳng luôn.. Đến gần cổng trường.. Bỗng nó, không còn tin vào mắt mình nữa.. Nó khụng lại.. Khiến em ở đằng sau mắt đà ôm lấy nó..

- Á..sao tự nhiên lại dừng lại vậy anh..?

..

Nó không trả lời em.. Vì khoảnh khắc ấy.. Nó nhìn thấy một cô bé.. Cô bé đó với lời hứa một năm.. Cô ấy chính là Tâm.

Run rẩy, lo lắng và hồi hộp.. Nó chỉ mong Tâm không nhìn thấy nó.. Tại sao ư? Nếu Tâm vẫn là một cô gái năng động vui tươi, tóc bồng bềnh xen lọn tím đỏ thì nó sẽ ra nói rằng.." Chào em, anh xin lỗi nhưng đây là bạn gái của anh.." dù điều đó có thể làm tổn thương cô ấy nhưng rồi sẽ qua.. Nhưng đằng này.. Đúng như những gì nó nghĩ "không thể tin vào mắt mình" nữa.. Tâm thay đổi hoàn toàn.. Em ăn mặc rất giản dị, dáng đi lung tung nhẹ nhàng chẳng còn vẻ vui tươi như trước kia nữa.. Đôi mắt như có nước vạy, nhưng quan trọng là.. Mái tóc của em.. Chẳng bồng bềnh hay trái màu nữa.. Nó thẳng mượt và đen, đúng mẫu người con gái nó thích.. Tiếc hả, xấu hổ hả.. Phải vậy chứ, nó ảnh hưởng đến em như vậy mà..

..

"Ngày cuối cùng mái tóc của em còn tồn tại là ngày anh chuyển đi.."

"Em sẽ đợi anh..."

"Em yêu anh.. M ngốc của em.."

..

Nhưng tin nhắn cuối cùng Tâm gửi cho nó như đang ám ảnh nó vậy.. Nhục nhã lắm, nó thấy em làm đúng những gì em nói.. Còn nó thì sao..? Nên giờ đây chẳng dám đối mặt..

- Em bám chắc vào nhé..- Nó nói mặc cho cô người yêu không hiểu chuyện gì đang xảy ra.. Nhưng rồi cũng ôm chặt nó lại.. Để nó phồng vụt đi từ góc tối đó.. Chắc sẽ gây chú ý của Tâm nhưng nó giữ nguyên vị trí không ngoái đầu lại..

...

"Anh xin lỗi.. Anh không muốn mất người anh yêu. Anh nợ em quá nhiều.. Nếu có kiếp sau.. Anh sẽ trả đủ.."

.. Đến công, gần một quán caphe nhỏ, thì thấy mọi người vẫn đợi, chắc muốn cùng về.. Hình như anh Vinh đang quát ai đó.. Nó vẫn đang hoang mang rất nhiều và run rẩy nên không chú ý lắm.. Có lẽ em cảm nhận được.. Nhưng em vẫn im lặng.. Đến gần tinh chà một cái thì giọng anh Vinh oang oang..

- Anh bảo em trông nhà cơ mà.. Tôi tăm mò ra đây làm gì.. Sao không ở nhà học..!!

- Hức.. Anh chị đi chơi sao em không... được đi..hức..- Giọng nói quen quen nhưng cũng chẳng biết là ai..

- Còn cãi hả.. Đường đông đi nguy hiểm, may bị sao thì tao nói với bố mẹ thế nào..!!

- Thôi anh.. Con bé ham vui kệ nó đi.. Không khóc nữa Đậu..

- Em chiều nó quá đâm hư ra..- Anh Vinh thở dài, một người anh lo cho em gái đây.. Nhưng nó thì giật mình bởi cái tên.. Con nhỏ "tivi" quái ác.. Nhìn thấy nhỏ, tự nhiên nó sờ lên mặt.. Cảm thấy đau hay sao ý.. =.=.. Định vòng về luôn nhưng em kéo áo..

- Chào mọi người đã anh..

- Ô ùm..

Tiến đến gần luôn cửa quán caphe với lác đác người ngồi và lũ sinh viên bắt đầu túa ra khỏi cơ sở cũ..

- À.. Em chào mọi người em về trước nhé..

Chị chẳng nói gì đang ngồi với nhỏ Vi trên xe máy mặt lạnh tanh.. Có mỗi anh Vinh nói..

- Ủ..hai đứa về cẩn thận..

Bỗng nhỏ Vi nói một câu làm nó tím tái hết cả lên..

- A.. Anh biến thái..hihi..

Chỉ muôn tát cho vẹo răng nhở thôi.. Mọi người đều nhìn nó chân chán, giờ ước có cái hố để chui xuống quá hix..

- Mày nói linh tinh gì thế..?
- Hiểu làm thui anh.. Hai đứa về đi, tí chị với mọi người về sau..

Giờ mới chịu nói chuyện với nó.

- Dạ vâng..

Quay sang hai nhở kia..

- Mình về..
- Tao về nha, có gì mai qua tao nghe.. - em nói
- Tao biết rồi.. Hai người về cẩn thận ha.. - Nhỏ Chi vẫy tay tạm biệt, còn nhỏ P.Anh chẳng nói nǎng gì.. Chỉ khoanh tay gật đầu với em thôi.. Còn đâu bơ nó hoàn toàn.. Giờ đang buồn nên cũng không để ý nữa.. Nó phóng đi.. Em ôm chặt, vòng tay quen thuộc và ám áp.. Nhưng trong tối hôm nay.. Em như đang mang tâm sự gì đó mà nó chẳng thể biết được.. Mọi người, mọi thứ trầm lặng một cách nhẹ nhàng..
- Em muôn ra phố cổ..
- làm gì?
- Ăn..em đói..
- Ủ

Em khẽ gọi nó trong lúc đi trên đường.. Trời rét căm căm mà vẫn rất đông người đi lại.. Lúc sau cũng đến phố cổ.. Dẫn em ra một khu chợ.. Đồng Xuân thì phải không nhớ rõ lắm.. Gửi xe ở một bãi đỗ cũ, nó với em đi bộ vào.. Nắm tay em để vào túi áo khoác.. Chẳng có nụ cười khúc khích nữa.. Em đang buồn.. Chắc chắn vậy.. Nhưng nó không hỏi.. Chỉ biết để yên vậy thui, em nói về sẽ kể cho mà.. Chợ rất đông.. lung linh mang một vẻ đẹp kì lạ.. Hầu hết là dân VN mình.. Bán đồ tiêu dùng và hàng lưu niệm còn khách hàng là người nước ngoài.. Điều đặc biệt mà nó thích ở đây là tuy không khí rất huyên náo nhưng vẫn cảm thấy được chút vẻ cổ kính lâu năm qua từng mái ngói đã phai nâu đi qua năm tháng..

- Tôi ăn gì chưa mà giờ đói..?
- Em chưa.. tưởng anh sang ăn rồi đèo em đi nên đợi..

Lại chạnh lòng.. Em làm nó thấy có lỗi vì chẳng thể nào bù đắp được tình cảm em dành cho nó.. Khô sở, suy nghĩ mãi.. Thở dài.. Chẳng dám nói gì vì ngại.. Nó im lặng để em kéo đi..

Chapter 84

Khu chợ đêm đông đúc với dòng người tấp nập có một thằng như mát hòn được cô người yêu xinh xắn dắt đi.. Mọi thứ xung quanh bây giờ phải nói rất giống chợ ở quê nó, nhất là những quán đồ ăn khuya đông nghẹt người, chủ yếu là sinh viên.. Nó và em cũng không ngoại lệ.. Em dẫn nó đến một hàng vê đường thui, chẳng gọi gì là lịch sự hay sang trọng cả.. Nó hơi ngạc nhiên nhưng cũng ngồi xuống bên cạnh em đang tí tí cười..gương lầm..

- Hi..ăn bánh ha, cô lấy con 5 cái bánh rán đi..- Đói bụng không ăn cơm lại đi ăn bánh mới dở..em kì lạ thiệt..
 - Trời ơi.. Ăn thế này sao no được..?- Khi cô bán hàng bắt đầu chiên lại đồ để tẩm đường.. Nó ghé vào tai em nói nhỏ..
 - Được mà.. Em thích với lại không đòi lầm đâu anh..
 - Em thích ăn bánh rán à..?
 - Vâng..hi..- mắt em hấp háy tinh nghịch.
 - Tại sao?
 - Vì đó là món Mon thích ăn nhất..hi..- Té ra là vậy, bà cô này bị ngộ doremon nặng quá trời.. Thiếu điều tự phát minh ra bảo bối quá =.=.. Nghĩ vẫn vơ..em tiếp..
 - Em hay ăn nó khi em buồn.. Hiệu nghiệm lầm đó anh..
 - Ủ..- Nhìn bàn tay của cô bán hàng đảo những chiếc bánh vàng rộn trong chảo mỡ ngập.. Nó cứ nghĩ ngại có nên hỏi em luôn không.. Tò mò.. Tiếng xèo xèo, xe cộ, rồi cười nói.. Tất cả như vẽ lên một khung cảnh ồn ào náo nhiệt vốn có của HN.. Dòng người cứ đi qua mang theo từng cơn gió lạnh.. Bỗng nhiên sao thấy bờ vai em nhỏ bé quá, yếu đuối quá.. Chỉ muốn ôm em vào lòng.. Cảm xúc cũng chợt qua khi em hỏi nó..
 - Anh nghĩ gì vậy?
 - Đâu..không có..
 - Có thiệt không?
 - Thiệt..
 - Anh đang thắc sao em buồn đúng không..?
- Em như đọc ý nghĩ của nó vậy..
- Em nói rồi, về em kể cho mà suy nghĩ chi..?..

Lúc đó thì cô bán hàng cũng đồ ra đĩa mấy cái bánh mới.. Em cười tươi lắm.. Xắn tay áo nén cầm giấy bọc vó ăn..

- Hihi.. Nóng..xịt..hà..ngon ghê.. - Nhìn em ăn mà mặt rất chi biếu cảm, nó vẫn cứ ngần ngại nên chỉ cắn chút một với lại nóng nữa..

- À quên.. Minh em bảo ..

- Hả?

- Đưa em cái ví..hihi

- Để làm gì..? Nè..

Thắc mắc rồi cũng đưa, em chẳng nói năng gì đút vô luôn cái túi em đeo bên mình.. Chỉ cười thui.. Mà nhìn cái túi mới nhớ.. Để quên bao đàn ở trường rồi. Thôi chết. Mặt nó tái đi. Vội gọi thằng Tuấn. Nhưng vừa mở nguồn máy lên thì có tin nhắn..

- " Thấy gái tốn hết cả lên.. Tui cầm cho ông cái đàn rồi, mai mang sang quán cho nhé.. Thế cũng quên.."

Ôn hơn chút.. Em thấy nó vậy nhưng vẫn ngồi ăn tì tì với lại nói chuyện với cô bán hàng xem chừng thân thiện lắm.. Nó nghe lóm được.. Cô là người trên Lạng Sơn, có thằng con ở đây học đại học thì lên chăm sóc nó luôn.. Tôi gia cảnh nghèo nên bán bánh, con cô thì vừa học vừa làm giống nó, đến tối mới về..

- Hihi.. Thế là cũng ổn định rồi cô nhỉ.. Ít ra cô cũng lên đây. Bố mẹ cháu đi suốt thui hihi..

Nghe em cười như vậy nhưng chẳng có gì vui cả.. Chắc em nhớ gia đình.. Khoảng trống đó nó chẳng thể lắp đầy được.. Biết cố gắng yêu em hết sức thôi chứ làm sao giờ.. Giải quyết xong một đồng bánh.. Em lau tay rồi xoa bụng..

- Hihi.. No rồi anh ơi..về đi, cô cho cháu gửi tiền..

- Khoan để anh.. Ô..

Giờ mới thấy hăng.. Ví nó em cầm mất rồi.. Hóa ra em không muốn nó trả.. Lấy xe mà nó cứ bức bối và thấy hơi xấu hổ, nghèo thì nghèo nhưng nó không muốn em trả chút nào... Có thể em biết nên em vòng tay qua người nó thủ thi..

- Anh.. Anh đừng suy nghĩ gì.. Em hiểu, nhưng em muốn chúng mình chia sẻ mọi thứ.. Không thể dựa giẫm vào anh được.. Anh còn phải học mà..

- Nhưng anh luôn dựa giẫm vào em.. Em đừng như vậy nữa được không.. Anh sợ mình nợ em quá nhiều.. Anh không thể trả hết được đâu em.. Khi mà anh chẳng chắc chắn được điều gì trong tương lai cả..

- Hihi.. Anh đừng lo lắng.. Em sẽ luôn sau lưng anh, chăm sóc anh.. Dù anh bước vào ngõ cụt em cũng theo anh.. Chỉ cần đừng làm gì có lỗi với em cả.. Coi như giờ em đầu tư cho hai đứa mình đi.. Sau này lấy em rồi, anh nuôi lại em và gia đình mình.. Chồng nhé.. Em yêu anh..- Từng lời nói yêu thương của em như đi sâu vào đầu nó qua từng cơn gió mùa tràn qua.. Rét nhưng tim ấm áp.. Nó xúc động.. Người yêu của nó cũng chỉ là một cô gái.. Cô gái với bao mơ mộng một thời.. Cô gái làm mọi điều vì nó, chẳng hiểu sao cứ thấy cô nghẹn lại..không nói được gì... Em xem chừng đang có rất nhiều tâm sự nhưng vẫn cố giấu. Nó đang sợ một điều gì đó.. Đầu nó cứ may mắn ý nghĩ ấy, là em sẽ đi.. Nhưng không.. Lý do em buồn là đây.. Khi đến nhà em.. Dắt xe vô rồi lên phòng.. Chẳng lạ gì nữa nên hai đứa ôm nhau ngủ.. Em bắt đầu kể...

Lý do này không phải làm em buồn, mà nó cũng buồn và lạc lõng nữa. Tại sao ư? Vì nó cũng không muốn điều này xảy ra chút nào..

- Anh ơi..em buồn lắm anh à..-em rung rung.. Ôm em chặt hơn nó im lặng lắng nghe.

- Cái Chi nó sắp đi du học rồi anh à..hức hức..

Nó sưng sốt, ngạc nhiên cực độ.. Nhưng thấy em vậy, nó lại tỏ ra bình tĩnh. Đầu đầy những suy nghĩ hoang mang.. Em dường như chẳng thể kiềm chế nổi cảm xúc nữa.. bắt đầu khóc ngon lành.. Người yêu nó rất mít ướt.. Em cố mạnh mẽ, nhưng trong trường hợp này thì em chẳng còn mạnh mẽ nữa.. Nỗi đau một người bạn thân đi xa chắc nó chẳng thể hiểu nổi vì nó không có bạn.. Nhưng nó cũng buồn, buồn nhiều.. Ít ra nhỏ Chi cũng là người nó gặp đầu tiên, người con gái đầu tiên tựa đầu vào vai nó ngủ và là người đồng hương của nó nữa..

- Hức.. Em quen nó lâu rồi..hức hức.. Nó dưới quê, em quen nó khi học thêm tại nhà bác nó... Hè nào nó cũng lên nhà bác nó chơi..hức hức.. Để gặp em hức.. Giờ nó lại còn..hức muốn học cùng đại học với em..hức mà lên đây.. Mà tự nhiên nó muốn chuyển đi du học..hức..hức.. Tại sao hả anh..? Tại sao..?? Huhu..- Em kể nhiều lắm nhưng chỉ nó chỉ muốn nói vậy thui.. Đại loại là em với nhỏ Chi thân nhau thêm nhỏ P.Anh nữa.. Mỗi lúc cô đơn em với nhỏ lại nói chuyện với nhau qua điện thoại, cộng những lời hứa hẹn vào hè của từng năm học.. Giờ nhỏ tự nhiên muốn đi, em rất buồn.. Chẳng hiểu sao nó cũng vậy.. Ủ thì có lẽ cái tình bạn mới có của nó hình thành với nhỏ nó đủ lớn để nó khó chịu, day dứt vì nhỏ là một trong số những người bạn ít ỏi của nó mà.. Hay cũng do một lý do nào khác đầu nó nghĩ, nhưng chẳng thể nói ra vì nhỏ thực sự là người nó có cảm tình đầu

tiên.. Chỉ biết im lặng.. Thẳng như nó thì ngoài lặng nghe chẳng được cái bô gì cả.. Với lại nó cũng rất buồn.. Em vẫn cứ khóc..

- Hôm nay.. Em cãi nhau..húc..húc, em giận lắm nhưng.. Em biết mình sai.. Chi được sự lựa chọn tương lai của mình.. Nhưng em vẫn muốn nó ở đây với em.. Húc húc.. Em ích kỷ lắm phải không anh..huu..?

- Đừng khóc nữa.. Em ích kỷ lắm.. Nhưng nếu là em, anh cũng sẽ như vậy..

Chẳng biết an ủi vậy được không, em chỉ khóc to hơn.. Nó thở dài.. Đầu óc nó bỗng dung nhớ đến nhỏ Chi.. Có chút xao xuyến.." Có những thứ mất đi thì chẳng thể lấy lại được ".. Lời em nói cứ văng vẳng ở đâu.. Nó đang làm sao thế này.. Tiếc hả.. Cái tính tham lam chẳng bao giờ là đủ của nó chỉ muốn Chi ở lại.. Thở dài.. Tự trách mình điên.. Em ngay bên cạnh vậy mà.. Dù sao thì cũng hiểu lý do em buồn, lý do mọi người trầm lặng..

Nhưng giờ nghe tin xong chính nó cũng tỏ ra trầm đi.. Em ngược mắt lên nhìn nó..

- Em biết rồi..húc.. Mai em muốn làm tiệc..chia tay nó ở nhà mình.. Được không anh..- Em nói vậy thì cũng được thui, nhưng chẳng hiểu tự bao giờ nhà em lại biến thành nhà của hai chúng nó nhỉ.. Mặt nó đỏ hơn.. Em rúc sát vào nói một câu mà thấy em thông minh tợn..

- Thu.. Anh ngủ đi.. Đừng nghĩ linh tinh nữa..

- Ủ..- Kéo chăn phủ kín em và nó.. Em vẫn mở mắt..

- Sao chưa ngủ..?

- Em buồn..

- Có anh rồi mà..

- Anh là người yêu, bạn bè khác, nó với em chơi thân lắm.. Nếu không có nó với cái P.Anh 3 năm cấp 3.. Chắc em trầm cảm mất.. A, mới đây còn thêm chị Huyền nữa.. Chị rất quý em..- Em thử thi một cách thật thà.. Đôi mắt ngắn nước.. Lòng nó quặn lại, nói một câu trong vô thức..

- Ly.. Có khi nào em nghĩ em sẽ xa anh như vậy không?

Em trợn tròn mắt ngạc nhiên..

- Sao anh hỏi vậy..?

- À um.. Thị anh thấy mọi người con gái xung quanh anh đều rời xa anh bằng một cách nào đó.. Anh sợ..

Đúng như vậy, cô bé thuở áu thơ, chị Thủy, rồi giờ đến nhỏ Chi cô bạn đầu tiên nữa.. Cứ như mọi thứ được sắp đặt từ trước vậy..

- Ý anh là cái Chi à..?

- Em đừng hiểu lầm.. Anh chỉ đang sơ thôii..

- em biết rồi.. Anh yên tâm, em nói với anh nhiều lần rồi.. Anh đi đâu em theo đấy.. Anh sống thế nào giàu có hay khổ cực em cũng sẽ sống bên anh.. Chỉ cần anh yêu em là đủ..
Đừng lo những thứ không cần thiết mà..

- Ủ..

Biết là vậy nhưng nói là một chuyện làm lại là chuyện khác.. Dòng đời có thể đổi thay em.. Hay thậm chí là nó cũng có thể quay mặt với người kia, vì đâu sao hai đứa vẫn chưa biết nhiều mùi đời.. Xã hội khắc nhiệt này có giúp nó với em đến được với nhau hay không.. Chẳng bao giờ nó rõ, chẳng bao giờ nó đoán trước được. Chỉ biết nhận lấy những gì cuộc sống đưa đến mà thôi..

- Vậy còn anh thì sao..? Anh có bao giờ nghĩ rằng sẽ rời xa em không?

Chapter 85

Nếu những người khác, sống bằng sự lợi dụng hoặc giả dối. Em hỏi như vậy sẽ trả lời có cánh ngay.. Nhưng cái thằng thô lỗ ngu ngơ như nó thì chẳng thể làm được, chỉ biết nói những gì mình nghĩ thui, với lại tâm trạng hai đứa đều tệ khi nghe tin vừa rồi mà..

- Ủm, cũng có.. Nhưng lúc đó em hết yêu thì em tự động rời bỏ anh thui.. Còn anh chắc chắn chả bao giờ làm vậy..hì.. - chẳng biết lúc đấy điên điên thế nào nó lại nhăn r่าง ra cười.. Có vẻ thằng hồn nhiên là nó chứ chả ai khác..

- Sao lại cười..?

- hì.. Không biết..

- Ngọc..

- Ủ..

- Nhưng vì thế em mới yêu anh.. Đừng bao giờ rời xa em nha.. Em sợ cô đơn lắm anh..

- Ủ.. Anh biết rồi.. Hứa..

Nó nói nhẹ nhàng chẳng biết em nghe được không nhưng thấy em đã nhắm mắt từ bao giờ, có vẻ lang thang khắp tối làm em mệt.. Nó cũng vậy, nghe tiếng em thở đều đều nó khẽ kéo chăn lên ôm em chặt hơn rồi ngủ luôn.. HN nay bình yên theo nỗi buồn của một số người..

...

Sáng sớm, chẳng còn tiếng chim râm ran hay ánh nắng chiếu vô mặt như mùa hè để đánh thức nữa.. Chỉ còn sáng rét buốt với tiếng gió rít hoặc làn sương mù đặc và phải tự động dậy.. Nó mở mắt ngáp dài ngồi ở giường ngắm em, chán chê rồi mang doremon ra coi.. Đọc nhiều nhưng chưa hết, em thì suy tư chọn bộ rồi nên cũng thích hơn là đọc những câu chuyện chả thể biết hồi kết.. Trời tối khiến nó phải bật điện, có vẻ ánh sáng ánh hưởng đến em..

- O..òap.. Mấy giờ rồi anh?

- Ủ.. 7 giờ kém..

- Trời ơi...! muộn vậy sao hông kêu em dậy..?

- Bữa nay để em nướng thêm chút, trời rét mà cứ ngủ đi..

- Ủa thế anh đi học thế nào?

- Nay nghỉ..hì..

Lý do rất đơn giản là lúc này em cần người bên cạnh.. Em đâu phải tuýt người dẽ quên một thứ gì đâu.. Tỏ ra vậy nhưng nó biết em rất buồn mà..

- Lý do?

Em nheo mắt nhìn nó soi xét..

- Ủ.. Rét nên ngại, thôi đi ăn sáng đi..- Trống lảng chút, em mà truy ra thì thế nào cũng bắt đi học mà xem..

- Điều.. Lo cho em thì nói đại cho rồi, yêu anh lắm hihi.. Nhưng sắp thi rồi thì phải đi học.. Không được bỏ dở..

- Đâu có đâu..

- Thế nghĩa là anh không lo cho em..?

Toàn bị bắt thóp đến chán nản, lúc đầu thì nghịch ngợm không sao.. Càng lúc càng khôn, cái gì cũng đoán được.. Có người yêu thông minh chẳng sướng gì cả..

- Thì có mà..- Nó xùi mặt..

- Thui.. Em biết Minh thương em nhưng giờ phải học để thi.. Qua thi em dành hết thời gian với Minh ha..hihi.. Rớt môn nào em giết đó..

Nó iu xùi vì em chơi đòn này, cái kiểu ăn nói dẽ thương lại còn hôn nó một cái nữa thì ai chịu được, gật đầu ngay tắp lự..

- Hihi.. Giờ ăn sáng đã, nay em phải làm nhiều việc lắm..

Cái từ nhiều việc này nhầm che giấu cho nỗi buồn đang hiện hữu trong em, chắc em chẳng muộn nhắc lại nỗi buồn đó tí nào.. Thôi thì xong an ủi em vậy, chính nó còn chẳng thể tin nỗi nhỏ Chi đi, nó lại còn có chút gì đó tiếc nuối nữa.. Hajzz..

- Uhm.. Thay đồ đi rồi đi.. Chờ anh chút nhé..

- Vâng..

Cũng chẳng lâu la để một thằng như nó VSCN, còn em chẳng biết làm gì mà mãi chưa thấy xuống. Đứng ngoài sân đợi lâu quá trời, đi dép rồi chẳng muốn vô lại nhà, tưởng em ra luôn. Nhìn mấy bông lau được trồng ở chỗ rải tường bên của nhà em mà cứ thấy chát chát lo lắng. Chúng nghiêng ngả vì gió lạnh. Cửa mở em bước ra. Vẫn luôn sành điệu như bình thường, phong cách của em là như vậy, hợp mốt mà vẫn đủ ấm siêu quá, đúng là chủ shop quần áo có khác. Nhưng nhìn mặt em nó lại nhăn nhó.. Hình như em thấy..

- Anh sao vậy..?

- Có sao đâu?

- Em bức rồi đó nha.. Người ta bôi ít xáp ně mà cũng nhăn nhó..
- Xáp gì môi đỏ chót thế kia?
- Ngốc ơi là ngốc, nhìn môi ai bị ně không đỏ hả?.. Anh soi gương xem anh kia kia.- Nó ngó vô cái gương xe thì chuẩn thật..
- Ủ..ừ.
- Đuối lý không cãi được xong toàn ừ là xong đấy..
- Hì thôi đi..

Nhin em hôm nay đẹp lắm nên nó thấy ái ngại kiểu gì đó mặc dù mọi hôm không sao..

- À, đi xe em được không..?
- Không.. Đừng làm em bức, em không nghĩ tại sao anh cứ nghĩ nhi.. Anh chưa bở được cái bệnh như vậy à.. Anh biết như vậy sẽ làm tổn thương em không.. Anh nghĩ em là đứa con gái như nào..?- Em có vẻ bức.. Tất nhiên em đến với nó chẳng vì cái gì, nhưng một người đẹp ăn mặc sành điệu, lại ngồi đằng sau một thằng mặc áo khoác rách thủng ở ngực, chân thì đi dép quai hậu không tất và con xe cà tàng wave bị cao mât chữ "w" thì thiết nghĩ không hợp lắm.. Nó vẫn ngần ngại..
- Thế giờ anh có muốn đưa em đi hay không?
- Có..
- Thì đi thu..
- Nhưng...
- Mệt anh quá à.. Người đâu hơi một tí lại tự ti thì sao khá hơn được?

Nghĩ em nói cũng có lý, nhưng nó cũng có lý của nó chứ bộ.. Thôi thì im lặng là kim cương.. Tính nó vầy, lạnh lùng thì không phải lạnh lùng toàn tự tỏ ra thế, vì bé anh nó có dặn "...Đã không biết chọc tụi con gái cười thì thuim luôn nghe mày, tự động tụi nó sẽ thích mày, con gái không thích những thằng lắm mồm trừ phi nó nói chuyện có duyên, còn cái dạng như mày thì thôi.." Ngẫm lại cũng đúng, chả phải mẫu người lý tưởng gì đó, không đẹp trai, không giỏi, không giàu, ít nói.. Như vậy mà em vẫn yêu nó đấy thu..

Tình yêu là thứ gì đó chẳng đoán trước được.. Ai chứ nó tin lầm nên tin ai có duyên thì tự động đến với nhau thôi..

Nó đèo em ra một hàng phở gần dãy hàng phố cổ, từ lúc lên đây lại cứ khoái đến đó vì thấy cứ thích thích kiểu nhà quê lên tinh.. Tiền hết nhưng em đòi ăn thì nó chiều .. Em

vẫn cầm ví nó mà.. Đang từ từ nuốt cái món đặc chung của người VN mình vô bụng thì em gõ nhẹ nhè đôi đũa nó vừa lau cho em vô thành bát..

- Anh..anh..

- Á hả..?

- Tiệc chia tay thì làm gì những gì nha?.. Em muốn cái Chi đỡ phần nào khi đi..

Em có vẻ nghiêm túc lắm vì em buồn thiệt mà..

- Em tính làm bao giờ..?

- Dạ.. tối anh à..

- Mỗi Chi thôi hả?

- Không.. Mời thêm một vài người bạn em chơi cùng nữa chứ, sợ nó tủi thân lắm anh..

- Ô úm.. Thì làm nhiều món mặn nhưng đơn giản thôi.. Cả làm món gì Chi thích nữa..
Chắc em biết chứ?

- Vâng.. Đành vậy, nhưng nghĩ vẫn buồn quá anh à..

- Anh cũng vậy..

...

Chở em qua chợ thì em đuổi nó đi học bảo tí bắt taxi về vì cần mua nhiều thứ để chuẩn bị.. Ờ thôi, đuổi thì đi vậy.. Em còn trả nó ví nữa. Thấy cứ lạ lạ. Về phòng giờ ra xem thì biết em bỏ thêm tiền vô. Cảm giác vừa vui vừa buồn.. Em lo cho nó quá mà chẳng hiểu sao nó thấy có lỗi.. Tủi nhục thế nào ấy, ai là con trai chắc sẽ hiểu cảm giác này.. Thành ra nó hơi bức nhưng chẳng dám giận em.. Cắt kẽ vào ngăn tủ để có cơ hội sẽ trả em.. Nó đi học.. Muộn thế nào mà được nửa tiếng mới chết.. Đỗ xe chạy lên lớp mà cứ thập thò ngoài cửa.. Thằng Tuấn thấy thế ném cả quyển sách vào cửa sổ...

- Bụp...!!

Ông giáo giật mình chạy ra nhặt quyển sách, nó liền lẩn vào.. Ông bức hét lên mà chẳng đứa nào nhận.. Cả lớp đứa nào cũng cười rúc rích..

- Hè tưởng đêm qua quá sức ngủ quên mẹ rồi còn đi học hả..?

- Im.. Điểm danh giúp tui chưa?

- Rồi..

- Cảm ơn..

- Ủ.. Tý nghỉ xuống cẳng tin nhé..

- Làm gì?
- Đéo biết..hehe..
- Thì thui ở trên cho lành.. Rét lấm..
- Anh Quân bảo xuống, ai biết đâu..
- Ồ ờ..

...

Nghỉ giờ, xuống cùng thằng Tuấn.. Mẹ cha nó đi mà cứ cười tưng tưng ghê chết đi được..
Vừa vô cảng tin thì...

- Hú...hú..òa...!!!!

Nó bị một đám đông chùm khăn vò đầu nháu lên.. Thôi chết hình như bị đánh hội đồng..
Ý không phải ... Lúc sau im im khăn được bỏ ra.. Lại bắt đầu..

- Hu raaaa...!!!

- Yeah...!!yeah..!!

Tiếng hò hét của cả nam lẫn nữ nó thấy rất nhiều thành viên của lớp nó đứng đầy cả
cảng tin.. Chưa hiểu cái gì thì..

- Nghệ sĩ.. Nghệ sĩ.. Nghệ sĩ...!!!!

Tiếng gào liên tiếp bởi cái biệt danh, điếc cả tai.. Anh Quân đến gần..

- Thủ Minh xuống.. Haha..

Cả bọn tản ra nó ngã nhào xuống đất..

- Á.. Uh da..!

- Anh em đỡ nó dậy.. Thằng này phê nêng ngã kia haha..

- Nó sướng quá ấy mà..haha

Mấy thằng vừa thả nó trêu trêu cười nham nhở lũ khốn nạn.. Nó vẫn chưa hiểu gì hết..

- Hehe.. Nay thầy bảo tiết mục hai đứa hôm qua rất hay và truyền cảm.. Được đánh giá
cao.. Nếu thích thì có thể thi miss hè tới đây. Nên anh tổ chức liên hoan chúc mừng
haha..

- Liên hoan..!! liên hoan..!! Liên hoan..!!- lại tụi nó nói đồng loạt lên giờ thì thêm bọn con
gái nữa.. Không khí diễn ra rất vui vẻ ăn uống cười nói, nó thấy vui và có cảm giác lạ..

Lần đầu tiên nó nhiều bạn như vậy.. À, thêm nữa nhỏ Linh được tụi con gái dẫn ra.. Lại bắt đầu gào..

- Ca sĩ...!! Ca sĩ...!! Ca sĩ...!!

- Chị làm em nhớ bố..- Một thằng phán hệt hôm qua làm tất cả mọi người cười to.. Thì ra tình sinh viên như vậy.. Vui lắm.. Đang nhai viên kẹo dẻo thì anh Quân đến gần vỗ vai..

- À của Minh này..

Anh đưa nó một cái phong bì.. Tiên, nó hơi ngạc nhiên..

- Dạ gì đây anh..?

- À.. Thầy thưởng..

Nó chẳng hiểu, ông này thừa tiền hay sao ấy có thể mà cũng được thưởng.. Dù sao cũng đang nghèo, thôi thì cứ nhận..

- Vâng em xin.. Thέ còn Linh thì sao hả anh?

- À.. Ban nãy anh đưa rồi.. Thέ nhé..

- Vâng..

Cười nói, đùa cợt với cả lớp, tụi con gái cứ trêu nó.. Còn tụi con trai cứ trêu tụi con gái.. Hài.. Nó cứ im im thôi.. Lúc sau rồi rủ thằng Tuấn đi về vì muộn.

Chapter 86

Cũng phải vất vả vật lộn với gió ngoài đường mãi mới về đến nhà, đã rét còn gió nữa thì chịu sao nỗi.. Tay tê cứng hết cả rồi.. Rét lại "thèm" đến em. Cái cảm giác chuộng hơi ấm của em hình thành ở nó từ lúc nào chẳng hay.. Mà tự nhiên được tiền trên trời rơi xuống đang muôn khoe.. Bỗng dung em gọi..

- A lo..
- Anh có sang em hông..?
- Đây anh sang đây đợi chút ha..
- Hay thui đέ tối sang.. Giờ nhà em mua nhiều đồ lu bu quá anh à..- Giọng em kì thiệt.. Cứ ngập ngừng..
- Thé hả.. Anh sang giúp được mà..?
- Ủ..thì có người rồi anh..
- Ai?
- Dạ bạn em.. Mấy con bé hay đi chơi cùng, em sợ anh không hợp.. Tụi nó quậy nê..
- Không sao.. Làm tốt nhé, tối anh qua..
- Dạ.. Anh đừng giận em..- Cũng chỉ vì em nghĩ cho nó thui, một thằng nhà quê như Đường Tăng thế này rơi vô ô yêu quái nhện chỉ có mắt xác.. Tất nhiên trừ thiên thần của nó rồi kaka.. Làm sao giận em được.. Vậy mà em giọng em có vẻ sợ.. Chắc chừa mấy vụ bị nó bơ rồi.
- Hâm.. Giận gì đâu..
- Vâng.. Yêu anh..hi

Cup máy, vẫn mê mẩn bởi lời nói ngọt ngào của em.. Trời.. Yêu vào là như天堂điên.. Ngồi nhâm nhi cốc nước lọc mà cứ cười một mình.. Nay ăn toàn bánh kẹo nên lửng dạ chả đói tẹo nào.. Tính nằm chút rồi qua quán với chị.. Vì từ hôm chị ốm, hai đứa chẳng nói chuyện với nhau một lần tử tế, thấy cứ bứt rứt.. Cũng tại chị trẻ con quá, không đỡ nổi hix.. Với lại nay cần qua em sớm để phụ, dù sao nó với nhỏ Chi nhiều ấn tượng.. Ngẫm cũng lạ, lúc đầu gặp nhỏ Chi trên xe khách thấy nhỏ rất lém lỉnh, tinh nghịch đó chứ mà từ đợt gặp ở quán thấy nhỏ hiền hơn chính vì vậy mà nó mới có cảm tình với nhỏ trước.. Con gái thật kì lạ.. Đang thiу thiу thì cửa phòng nó đánh rầm một phát,, giật cả mình.. Chạy ra mở cửa..

- Ủa.. Anh Cường..?

Anh đến phòng nó, ngồi trên chiếc xe máy với lớp áo khoác rét.. Nó vẫn không khỏi ngạc nhiên..

- Mày cho anh đứng ngoài à?.. Rét quá.. - Anh xuýt xoa trêu nó.. Mặt nó nghẹt ra.. Chả biết nói sao chỉ thấy rất vui vì lâu lắm mới gặp lại anh.. Có phần gầy hơn trước..

- Ô.. Không không.. Anh vô đi..

Dắt chiếc xe máy anh vô, nó ngồi đối diện cười tít mắt.. Vui ghê..

- Nay ròng đến nhà tôm thảo nào giảm độ.. Hehe

- À.. Mẹ tôm gửi đồ nên ròng mang qua..

- Mẹ em gửi tiếp hả anh?

- Ủ.. Trong túi kia á, mày không nói cho thím địa chỉ, làm thím lợ mợ lên tận phòng tao..

Mắt nó nhòe đi.. Cảm giác như thằng bất hiếu vậy.. May tháng không về không liên lạc cho mọi người..

- Tao đậm võ mặt mày giờ.. Khóc lóc gì.. - Anh Cường có vẻ dữ dằn hơn thì phải..

- Dạ không...

- Ủ.. Anh đến đưa thôi, có cả số điện thoại bàn của nhà mày nữa đây.. Chú thím mới lắp kêu mày gọi về.. Đi mấy tháng trời..

- Em biết rồi..

Đợt về quê trước bố mẹ có đồng ý nhưng chưa lắp được.. Giờ mới có.. Nó mừng lắm.. Anh Cường đứng dậy luôn..

- Anh bận nên phải đi luôn.. Mày sống hẵn hoi đây nhé.. Vớ vẫn chết với anh.. Nghĩ cho chú thím nữa..

- Dạ..

Nó ngỡ ngàng anh qua thăm được có tí, chán chẳng nói chuyện được chút nào..

- À Minh.. Anh bảo?

- Gì anh?

- Tôi qua mày có đi đâu không?

- Đi đâu hả anh?

- Cái chương trình ở trường cũ mày làm mày có ra đây không..?

- Tâm nhò anh hỏi đúng không?

Nó thấy giọng nói anh có phần lúng túng nên có phần đoán được.. Vậy là hôm qua Tâm thấy nó thật..

- À.. Ồ.. Nó nhò anh hỏi nhưng không được nói cho mà biết là nó nhò.. Mà anh chẳng hiểu hai đứa mà như nào nữa..

Tâm.. Ngọc, em làm nó day dứt đau đớn bởi mọi thứ, dẫu vật như đang gặm nhấm con người nó.. Buồn thêm buồn..

- Anh về cứ vờ nó là em bảo không đi nhé..

- Được rồi.. Chán thật, anh thấy nó yêu mà lăm rồi đây.. Mày mà nhìn nó bây giờ chắc sẽ nghĩ khác ngay.. Tôi nghiệp, chẳng hiểu hai đứa mà như nào nhưng thấy con bé giờ trầm lăm.. Hôm nào về thăm cái cho nó vui..

Anh Cường chắc không biết hôm qua nó thấy Tâm rồi.. Chính vì vậy nó mới tệ thế này, nó sợ đối mặt với sự thật phũ phàng.. Sợ gặp lại em.. Cũng chỉ biết ợm ờ..

- Được rồi anh..

- Ủ mà mẹ mày lên có vẻ thích con bé đây, khen nó ngoan....

- Thôi được rồi..!!..

- Ủ..ừ anh đi nhé..

- Dạ..

Tự nhiên thấy bực.. Anh Cường đi ra khép cửa vô, nó chẳng để ý gì nữa lục cái túi anh mang đến để quên.. Vùng lạc, áo bông của anh, có cả tiền mẹ cuộn bằng trun.. đếm từng đồng tiền một nghìn hai nghìn mà nó chảy nước mắt, chẳng thể kiềm được nữa.. Thương mẹ quá mà không thể làm gì được.. Đủ hai trăm bằng những tờ tiền lẻ mẹ kiếm hàng ngày, càng gạt nước mắt đi càng chảy.. Nhớ gia đình..

Vội vàng lục mẫu giấy số điện thoại bàn của nhà mà anh Cường đưa.. Vui sướng và hồi hộp khi sau hai tiếng tút là mẹ bắt máy.. Giọng mẹ nghẹn ngào qua điện thoại khi biết là nó.. Dặn dò nhiều lắm, nó không nhớ hết được.. Chỉ biết vâng dạ vì chính nó cũng đang khóc thút thít.. Mẹ bảo gia đình vẫn khỏe, cứ an tâm học khi nào nghỉ rồi về.. Rồi nói chuyện với anh, với bố.. Hai người nó kính trọng.. Động viên, khuyên nhủ nhiều.. Úa nước mắt.. Cuối cùng không chịu được nữa.. Nó khóc thành tiếng.. Mẹ lại nghe..

- "Con trai không được khóc.. Mày đi học có phải đi chơi đâu.. Ráng lên nha con..

- Dạ..dạ..- Bỗng nhiên chẳng hiểu suy nghĩ gì.. Nó nói..

- Mẹ ơi.. Con có bạn gái rồi..

Những tưởng sau câu đó mẹ sẽ mắng cơ.. Nhưng mẹ tẩm tẩm..

- Chết dở.. Giống y sì đúc bô mà.. Có thì không sao nhưng không được làm bậy rồi khổ con bé nhớ chưa.. Rồi tép dẫn nó về.. Học xong mẹ cho cưới.. - Mẹ trêu nhưng cũng an tâm hơn trước.. Nó chẳng giấu mẹ điều gì, có sao kệ vậy.. Nên hai mẹ con thường tâm sự với nhau.. Đôi khi thấy mình giống con gái thiệt.. Xấu hổ quá đi..

- Dạ con biết rồi.. Mẹ nhắc mọi người giữ ám cả siêng qua nội nha mẹ.. Nội nhiều tuổi rồi..

- Ủ.. À. Hôm nọ gửi đồ thằng Cường mà lấy được chưa?

- Dạ rồi.

- Con bé nhà gần đó là bạn gái mà đúng không.. Đúng thì mẹ duyệt luôn.. Ngoan ngoãn, xinh gái, ăn nói lễ phép.. Còn siêng việc nữa.. Bố nó mời mẹ sang nói chuyện mà thấy nó đảm quá lại còn đòi mẹ kệ về mà nữa đó.. Nghe vẻ mẹ đoán đúng nhỉ..? Mẹ làm một tràng.. Người miền bắc thật thà chất phác ăn nói bôp chộp nhưng chân thành, mẹ nó y vậy mắc bệnh nói nhiều.. Mà đúng đâu mà đúng chêch túm lum..

- Đâu.. Không phải.. Người khác Tâm là bạn thui mà mẹ.. - Nói vậy tuy vô tình nhưng phải dứt khoát cho mẹ hiểu không sinh chuyện.. Áy thế mà mẹ hiểu sai ý.. Gần 50 tuổi lúc đó mà vẫn còn thích đùa..

- Tiên sư bô mà còn nữa à.. Vớ vẫn là chết với mẹ đây.. Tao không biết, tao là tao chấm nó rồi.. Chưa kể tên Tâm là rất hợp.. Về sau dễ nói chuyện với mẹ chồng hơn mà bỏ con bé kia đi cưa con Tâm cho mẹ, đảm bảo đó.. - Lo xa với mê tín ghê gớm.. Thành ra nó cũng chột dạ.. Buôn với mẹ chắc cả ngày không hết chuyện.. Với lại cái gì cũng có giá của nó tiền chắc hết mất tiêu rồi còn đâu mà gọi..

- Dạ dạ.. Bàn sau nha mẹ.. Con cúp máy nha..

Nói vậy cũng biết mọi người khỏe rồi, nó đỡ áy láy hơn chút..

- Ủ.. Thôi lại hết tiền.. Giữ cẩn thận khéo mất là xong đây.. Mẹ không gửi nữa đâu..

Mẹ đứa vây thui.. Chứ chẳng bao giờ thế.. Chào mẹ xong nó cúp máy thở dài thườn thượt.. Nhiều điều phải nghĩ, tình yêu, cuộc sống, gia đình tiền bạc.. Chán quá.. Giờ nó bị căng thẳng nặng.. Chả suy nghĩ nhiều nữa.. Lúc như thế này thì chỉ có một người làm nó khá hơn đó là chị.. Lóc cóc đạp xe sang quán.. Điếng người vì rét.. Mỗi lần bước chân ra khỏi phòng là cả một hành trình dài của tất cả người miền Bắc vì không khí khắc nhiệt.. Giả sử bắt một thằng ở châu Phi sang đây chắc nó ngóm luôn quá .. Vì vu ù tai vì gió mới đến.. Anh Vinh rét quá chui luôn vô trong ngó xe qua cửa kính, ngồi run cầm cập mà thấy

tôi.. Nó cũng vầy nhung vừa cài tiến được cái áo bông của anh mẹ gửi nêñ đõ.. Chân thi
có tất nhung không giày nhìn hãm thê nào áy.. Mà rét đến nỗi không cảm giác luôñ..=.=..
Loanh quanh luân quẩn mãi với khách thì mới được thả, chẳng hiểu sao dân VN mình kì
ghê.. Hôm nào rất nóng hay rất lạnh thì đến đông thấy ớn.. Làm nó chạy bờ hơi tai..
Người bắt đầu ra mồ hôi dù đang là mùa đông.. Nhỏ Mi thấy vậy vẫn bình thản đứng
khoanh tay nhìn..

- Giúp mình với..
- Ngại lăm Minh làm đi mai mình làm..
- Con nhỏ độc, ác nó cau có..
- Không làm thì đến đây làm gì..?
- Đến coi cho vui đây.. Rồi sao?

Tức ói máu.. Gân trên thái dương giật liên hồi.. Nhìn nhỏ bằng con mắt rực lửa.. Vậy mà
nhỏ vẫn đứng yên vênh mặt lên.. Chịu thua, bệnh nhỏ nặng lăm rồi..

- Trời ơi.. Mấy người một ngày không cãi nhau thì không chịu được à..?- Nhỏ Yến hôm
nay cũng đồ quạu, chỉ thấy không khí nóng làm người ta căng thẳng thui chứ lạnh thì
chẳng bao giờ, áy thế mà người như nhỏ Yến cũng bức thi chắc do nhiều khách quá rồi..
Im lặng ba đứa tản ra mỗi đứa một việc..để ý thấy cây guitar trên quầy chắc chắn Tuân
gửi, nhưng nay chẳng có hứng chơi.. Bỗng nhiên nó nhìn chăm chăm vào chiếc bàn trung
tâm quán.. Nghĩ mông lung điều gì đó chẳng định hình được.. Định thần, nó chạy đi kiểm
chị.. Khó chịu lăm rồi..

Chapter 87

Đi hết quán, bếp rồi khu ngoài, khu trong chả thấy bà chị của nó đâu cả.. Lúc cần thì như mất tích vầy hix.. Đang tính hỏi anh Vinh thì đi qua nhà kho, chỗ nó ngủ trước kia.. Lò dò bước vào.. Uí trời, chị nó đang nằm trên chiếc ghế xếp.. Chăn đắp kín mít, đang ngủ.. Đến gần.. Ngắm chị thêm chút trước khi kêu, hiếm thấy chị ngủ lấm mà.. Chị đẹp thế này mà cứ ngủ vạ vật hajzz đến nản..chắc rét quá.. Nó nhéo mũi chị..

- Ủ..ú.. Không phá..- Mắt vẫn nhắm nghiền mè heo..

- Dậy đi lười quá..

Chị tí hí mắt nhìn nó..

- Ủa nhóc hả.. Chị mệt quá nằm chút nên ngủ quên..

- Ủ.. Ngủ này tối ngủ sao được.. Gần 7h rồi đó..

Chị ngồi dậy ngơ ngác..

- Muộn thế à?.. Hix.. Nay chị phải qua nhà bé Ly sóm..

- Ủh, Chi đi đúng hông?

- Nhóc biết à..?

- Ly nói..

- Ủ.. Buồn thiệt, nhưng bé Chi đi sẽ có tương lai hơn nhóc nhỉ?

- Vâng..

Không khí bỗng nhiên trầm xuống, im lặng.. Chị đứng dậy vươn vai.. Giả cười..

- Hihi.. Chỗ ngủ này của nhóc ấm ghê..

- Ủ..

- Nhóc sao vậy..?

- Em hỏi chị chút được không?

Đầu nó nghĩ chị sẽ biết nó nên làm gì bây giờ, ít ra con gái tâm lý hơn và chị còn hơn nó mấy tuổi liền.. Nhưng dĩ nhiên nó sẽ không hỏi trực tiếp vì ngại..

- Bày đặt hihi.. Nhóc hỏi đi..

- Em có thằng bạn thân.. Nó thích một con bé gần nhà nhưng nó phải chuyển đi.. Con bé kia bảo sẽ đợi nó một năm sau quay về và hứa với nó sẽ thay đổi mọi thứ vì nó, con bé này bảo yêu nó.. Nhưng thằng bạn em trót yêu một người khác mất rồi vì người này tốt với nó quá nhiều.. Rồi đến một hôm thằng bạn em thấy con bé gần nhà kia đã thay đổi

đúng như lời hứa nên nó cắn rút và muốn tìm lời khuyên, nó hỏi em nên thế nào chị a..-
Nó nói sạch với chị cũng hơi lo chị biết nhưng kệ giờ nghe ý kiến mới là điều đáng quan
tâm.. Chị có vẻ chăm chú lắng vào câu chuyện nó kể, chắc không nghi ngờ gì rồi..

- Ủ.. Nghe lảng mạn ghê nha nhóc hihi..

- Chị bảo nó phải thế nào hả chị..

- À..hihi, thời gian.. Hết một năm thui.. Theo chị thì cứ để thời hạn một năm thử thách cả
ba người.. Nếu một năm sau bạn nhóc vẫn đang yêu người này và cô bé kia vẫn yêu bạn
nhóc thì hãy tính tiếp.. Chứ giờ mà quyết định vội vã sai lầm, thì chỉ có 3 người mỗi
người một nơi thui..hihi..

Chị nói làm nó bót khó chịu đôi chút.. Ờ thì thời hạn đã đến đâu mà cứ lo, chắc gì em hay
Tâm còn yêu nó sau một năm.. Nó sẽ có sự lựa chọn.. Tuy biết là tồi tệ nhưng nó vẫn có
lòng tham.. Lòng tham về một người con gái bên mình.. Cái quan trọng đó là tình yêu..
Với nó tình yêu rất dễ trao nên không lo.. Nghe có vẻ bất công với em.. Nhưng sự thật là
vậy.. Tính cách trước đến nay đã như vậy rồi.. Nó gật gù với cái lời khuyên của chị..
Bỗng chị không cười nữa.. Nhìn nó..

- Vì là nhóc hỏi nên chị mới nói thôi.. Chứ bạn nhóc là một tên lăng nhăng đào hoa.. Chị
ghét nhất những tên nào như vậy.. Cơ mà xui xẻo chị đang thích một tên đào hoa.. Đúng
là ghét của nào trời trao của ấy mà.. - Chị thở dài.. Nó thì giật mình chột dạ và tò mò..
Khổ.. Nếu vậy khác gì chị ghét nó chứ.. Nhưng cái này mới hay nè..

- Ưa thiệt hả.. Anh nào có điểm phúc đó thế chị..- Chị chẳng nói gì chỉ biết đỗ mặt rồi đẩy
nó ra..

- Thui thui.. Ra trước đi.. Không có ai đâu mà.. Chị gấp chăn đã.. Rồi qua bé Ly nha..

- Ồ vâng..

Ra đến cửa mà nó chẳng hiểu gì hết.. Chỉ cảm thấy đỡ đỡ ít nhiều.. Tìm chị đúng là chuẩn
thiệt.. Nhưng thái độ của chị là gì nhỉ.. Lạ ghê gớm.

Muộn rồi.. Hai nhỏ kia cũng về, khu trong tắt đèn.. Nó vác cây đàn trong quầy đứng đợi..
Khách cũng hết, thế này để mình anh Vinh trông cũng ổn nhưng áy láy quá..

- Nay rét anh nhỉ..

Ngồi xuống cạnh cốc caphe nóng của anh.. Anh Vinh đang nhìn gì đó ngoài lớp của kính
đen sì kia..

- Minh à.. Ủ rét thật.. Cái Huyền đâu em?
- Dạ đang trong kho gáp chǎn.. Nãy chị ngủ quên đó anh..
- Ủ.. Tính nó trẻ con quá..
- Vậy mà hơn em mấy tuổi liền đó anh..hehe..

Hai anh em cười cười.. Nó nghĩ về chị.. Nụ cười tỏa nắng trong mùa đông lạnh giá.. Vui.. Chị quan tâm nó chẳng khác gì em.. Nhưng chỉ những lúc nó thật sự cần.. Cái gì cũng có giới hạn của nó thôi.

- Ủ.. Huyền nó kể gì cho chú không Minh?
- Dạ kể gì..?
- Ủ nếu nó không nói thì thui anh chả dám nói đâu..hehe.. Chú cứ từ từ biết..
- Dạ được rồi anh..- Nó lại một lần nữa tờ mờ, đút tay vào túi áo nghĩ ngợi.. Vì không muốn hỏi những gì người khác không muốn nói..
- Chú nghĩ gì về xã hội VN..- Anh triết lý.. Nó thì không thích về vấn đề này lắm nhưng vẫn trả lời..
- Theo em thì, lạc hậu, người dân có suy nghĩ cổ hủ, áp đặt.. Xã hội sống bằng quan hệ và tiền..- Có vẻ công nhận, anh Vinh cười rồi gật đầu..
- Đúng rồi.. Cổ hủ.. Anh ghét điều này.. Tôi cái Huyền..
- Dạ tại sao anh?
- À.. Thôi không có gì..

Lúc đó chị cũng chạy ra.. Nó muốn thắc mắc nhưng anh cười..

- A.. Quản lý trốn đi ngủ hả..
- Hihi.. Em nằm ngủ quên chứ bộ..

Chị cười tươi kéo nó ra cửa..

- Anh trông giùm em ha.. Em với Nhóc qua bé Ly hihi..
- Ủ.. Hai đứa đi cẩn thận nhé..
- Em chào anh.
- Ủ..

Vô bãи gửi xe, nãy giờ chị vẫn kéo. Xem chừng vội lắm.. Nó thì cũng không nhiệt tình vì biết lũ nhện vẫn ở nhà em.. Nghĩ thấy ghê.. Kiểu này chết luôn rồi..hix.. Hôm nay đi xe

máy, nhờ chị đeo đàm giùm rồi đèo chị đi.. Chẳng biết sao nữa, chỉ nhớ qua câu LD chị ôm nó..

- O..?

- Mượn chút, làm gì ghê vậy..hihi..

Nó mặc kệ, chị em nên không suy nghĩ nhiều với lại rét.. Chỉ ngắn ngo nhìn đường và lái xe thu.. HN, vẫn có vẻ đẹp riêng của nó.. Gió rét, đèn đường đẫm sương.. Nhũng cặp đôi nắm tay nhau đi chung một con đường vỉa hè.. Hay nhũng hàng đồ nướng với mùi thơm đặc trưng.. Luôn đầy người ngồi tìm hơi ấm ngoài gia đình.. Thật đặc biệt, thủ đô đúng là chẳng đâu thay thế nổi..

- Nhóc ơi..

- Gi?

- Nhóc cảm giác sao?

- Cảm giác gì?

- Chị ôm..

- Ủm, ấm hơn..

- Hơn ai..?

- Hơn lúc không có ai..

Đoạn nói chuyện ngây ngô không đầu không cuối khó hiểu với người ngoài nhũng đơn giản với người trong cuộc dù một thằng ngốc như nó.. Một người con gái nữa, tồn thương..

- Ủ.. Chị biết rồi..

Chị rụt tay lại.. Hai đứa im lặng, nó buồn.. Một nỗi buồn không tên..

.

.

.

Đến nhà em.. Chị mở cổng, trả đàm cho nó rồi tự động bước vào.. Điện nhà em sáng lung linh.. Đẹp, sang trọng.. Nếu có hai đứa thì không sao nhưng giờ nghe bảo có bạn em thì nó ngại.. 3 chiếc xe ngoài sân chứ đứa à..=.=.

Vào nhà, một con bé ở phòng khách, hai đứa trong bếp.. Không thấy em đâu.. Nó chần chừ chưa dám vào.. Em ở căn phòng bên cạnh bước ra.. Trên tay là mấy cái đĩa.. Nó mừng như bắt được vàng.. Em cười tít mắt..

- Hihi.. Anh đến rồi à..

- Ủ..

Chẳng may lọt tai mấy con kia.. Y như rằng.. Ba đứa cùng đến gần, nhìn em cười.. Mặt đều đều.. Nó rùng mình.. Đứng sau lưng em.. Em cao hơn nó mà.. Mấy con này không xấu nhưng nó không để ý nhiều vì đang.. Sợ..

- Trộ ôi Ly ơi.. Chàng mày kê đây à..

- Ủ..hihi, thế nào..

- Baby dễ sợ..công tử đâu mà da trắng bóc nè..hihi..

- Anh ơi kệ nó đi theo em nè hihi..

Đây tụi này dân xã hội, ăn chơi đủ kiểu nên bạo lắm chẳng ngại gì đâu hix.. Nó run run chẳng nói gì.. Mặc em chống trả lũ này.. Nó chạy tót lên tầng..

- Haha.. Trai ngượng rồi kia tụi bay..

- Tao nói rồi tính ánh vậy đó..hihi..

Trên cầu thang vừa nhục vừa ngại.. Bực quá.. Ngồi đọc doremon.. Mà chị vô rồi sao không thấy nhỉ..

Mùi thức ăn thơm bốc lên tiếng cười nói.. Hình như có người mới đến, nó cứ ngồi.. Lúc sau em lên.

- Anh ơi.. Ăn cơm..hihi

- Thui hay mọi người ăn trước đi..

- Anh ngại gì.. Tụi nó thế nhưng tốt lắm, Chi cũng đến rồi đó..

- Nhưng toàn con gái..thui anh không xuống đâu..

- Đi không em giận luôn đó..

Em kéo nó mặt hình sự.. Chịu thua, lò dò đi xuống.. Bạn của em đồng.. Cười nói, nhỏ Chi với P.Anh đã đến, quay qua nhìn nó.. P.Anh nhìn lướt qua thui.. Ờ thì chắc hết, nhẹ lòng hơn.. Chi thì cười cười.. Ngồi xuống ăn.. Mấy mẹ trẻ kia trêu trêu nói chuyện, ăn uống, có mỗi nó với P.Anh im lặng.. Phong cách riêng của hai đứa.. Nó chỉ muốn ăn nhanh cho

xong thôi.. Chị với em vẫn vậy.. Gắp đồ cho nó một cách tự nhiên.. Nhưng nó vẫn bình thường cúi mặt ăn vì ngại.. Mặt với tai đỏ lù.. Một mình nó là con trai..hix..

- Á à.. Hai bà một ông nhá.. Lâu không gặp chị Huyền mà cũng ghê.. Trai này nguy hiểm quá..hihi

- Nhìn thế này cơ mà..hihi

Chị cũng tám luôn với mấy con này, em cười tươi.. Vẫn gắp đồ cho nó.. Nhỏ P.Anh nhăn mặt.. Nó không hiểu tại sao..

Bữa ăn kết thúc bởi những lời chúc tụng của mọi người đến nhỏ Chi.. Nó cũng chúc..
Nhưng khô khan và không ý nghĩa.. Nhỏ cười..

- Cảm ơn Minh.. Cảm ơn mọi người..hihi.

Đứng dậy phụ em dọn dẹp.. Mấy con kia ăn xong thì ngồi như bụt mọc.. Vô duyên góim,
nhỏ P.Anh cũng vậy.. Nó vô rửa bát cũng cứ nhìn.. Nhưng mắt không cảm xúc.. Kì lạ..
Em rửa nó trắng, sợ em buốt tay...

Xong, em ra phòng khách,mọi người chưa về vì còn mải tám con gái mà gấp cạ thì... nó
ngồi ở cầu thang nghịch vì ngại. Kệ mấy người. Bỗng nhỏ Chi đến gần..

- Mình nói chuyện riêng với Minh một chút được không..hihi..- Nụ cười hiền hậu..

- Được mà..

Chapter 88

Nhin qua em mot cái roi cung nhõ Chi buoc ra ngoai san, noi chiếc xích đu dang dung sững, đôi lúc khẽ dung đưa vi gió.. Nõi ngõi xuõng.. Nhõ Chi cung ngõi ben cạnh.. Nhung tuyêt nhiên vài phút trôi qua chỉ có ánh đèn sân nhà em, tiêng gió thổi rét và sự im lặng.. Nõi thò o ngăm bầu trời đêm u tối không trăng sao.. Chờ đợi một lời nói nào đó từ nhõ.. Cung có tò mò nhung nó muón nghe hon là nói..

- Minh...

- Ủ..

- Yêu Ly lăm hả..?

Nhõ rụt rè, nó ngạc nhiên nhoén miệng cười.. Câu hỏi này là câu hỏi thứ hai rồi.. Dẽ trả lời thôi..

- Ủ.. Hơn bất kì ai..

- Hi.. Ly hạnh phúc ghê..

- Sai..

- Sao?

- Mình chưa đủ sức làm Ly hạnh phúc..

- Minh nghĩ vậy hả?

- Thì rõ ràng là vậy mà?

- Với Ly thì có tình cảm sẽ là hạnh phúc.. Ly thiếu thốn tình cảm Minh ạ..

- Ủ.. Mình biết..

- Biết là tốt.. À, mai mình đi rồi hi..-

Sững sờ, nó giật mình.. Nỗi buồn đến nhanh lạ kì xâm chiếm toàn cơ thể nó.. Nhung bên ngoài nó tỏ ra bình thản đến đáng sợ..

- Sớm vậy?

- Ủ.. Mình muón..

- Tại sao?

- Ở VN có những người làm mình chùng bước.. Nên đi sớm ngày nào hay ngày đó.. Mình sợ không đủ dũng cảm để đi..

- Vậy thì đừng đi..

Vô thức lời nói của nó cất lên.. Nghe vẻ tha thiết.. Thật lòng nó cũng chẳng muốn xa cô bạn dẽ thương này chút nào.. Nhỏ Chi cười buồn..

- Nhưng mình cũng không đủ dũng cảm ở lại đây Minh à..

- Lý do..?

- Ủm.. Minh đã yêu ai mà không dám nói chưa.. Kiểu yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên.. Rồi đơn phương đó..?

- Ủm, mình chưa..

- Hi.. Mấy tháng trước mình có gặp một anh.. Anh ấy làm mình bị sét đánh.. Nghe ngộ nhỉ hihi.. Nhưng đến khi gặp lại thì mình không đủ dũng cảm để thổ lộ.. Chần chừ rồi anh ấy cũng có người yêu.. Hức..hức..huhu.. Mình buồn lắm..

Nhỏ đang cười thành khóc.. Nó bối rối, đậm hận thằng kia.. Nhưng chẳng biết làm gì.. Chỉ biết kêu nhỏ nín đi thôi..

- Mình muốn đi.. Đi để có thể mạnh mẽ hơn.. Muốn được như Ly.. Muốn được anh ấy thấy mình ..hức đã khác sau khi về dù hết tình cảm.. Mình không muốn nhút nhát nữa...hức hức..

- Cố lên nha.. Mình tin Chi sẽ làm được..

Nó động viên nhỏ bằng nụ cười tươi.. Nhỏ cau mặt đập vô vai nó..

- Hảm.. Người ta khóc.. Cậu cười..

- Xin lỗi..

Nhỏ im lặng.. Từ từ tựa vào vai nó.. Nó giật mình run run..

- O..?

- Mình mượn chút..ki bo.. Mới có lần hai mà..

Nó nhớ đến lần đầu nhỏ với nó gặp nhau trên xe khách.. Cũng như thế này..

- Nó vẫn nhiều xương nhỉ..?

- Ủ..

- Nhưng mình không thấy đau đâu.. Nó thật kì lạ, lạ lắm Minh..

- Ủ..

Im lặng tiếp.. Thở dài.. Buồn.. Bên vai nó vẫn nặng.. Nước mắt chảy xuống, nhiều lắm.. Nó biết nhỏ đang khóc.. Nhưng không biết vì điều gì.. Chắc nhỏ buồn vì xa mọi người.. Lâu lắm.. Tiếng náu phát ra rồi cũng nhỏ dần..

- Minh oi..
 - Sao?
 - Nhìn trên trời kia..
 - Ủ..
 - Cậu thấy gì..?
 - Mây.. Đen.. Gió và lạnh..
 - Thiếu..
 - Mình cảm thấy vậy thui.. Còn cậu thấy gì nữa..?
 - Hi.. Nhưng vì sao..
 - Thật hả?
 - Ủ.. Một vì sao sáng với những vì sao sáng khác bao quanh.. Và có một vì sao mờ nhạt đứng nhìn vì sao sáng nhất.. Vì sao mờ kia đang đau khổ vì nó sẽ đi..
 - Tại sao..?
 - Nó sẽ đau nhiều khi ở lại..
 - Ủ..
 - Mỗi người đều giống một vì sao.. Mọi người như cả vũ trụ.. Điều được bầu trời sắp đặt, đều do duyên số Minh nhỉ..?
- Khó hiểu nhưng nó biết tâm trạng của nó nên cũng đồng tình..
- Ủ..
 - Có lẽ.. Vì sao của Chi phải rời đi rồi.. Chẳng còn cảm giác được yêu đơn phương vì sao kia nữa..
 - Cảm giác à?
 - Ủ .. Vui buồn lẫn lộn.. Khó tả lắm..

.

Buổi đêm có vẻ lạnh hơn nhiều.. Nó với nó Chi vẫn ngồi cạnh nhau.. Đầu nhỏ vẫn chưa rời đôi vai gầy của nó.. Thời gian cứ như ngừng lại.. Mọi người vẫn nói chuyện bên trong.. Hai đứa hai luồng suy nghĩ riêng.. Nhưng nó buồn..

- Minh nè.. Mai mình đi Minh đừng ra tiễn nhé..
- Ơ.. Tại sao?

- Sau này Minh sẽ hiểu.. Nhớ lời mình đừng ra tiễn..

Nhỏ kiên quyết.. Nó im lặng gật đầu.. Chợt nghĩ đến vì sao nhỏ nói.. Nó sắp xa thật rồi.. Mọi chuyện như một giấc mơ và là một cơn ác mộng..

- Minh.. Minh đi Minh phải chăm sóc Ly thật tốt nhé.. Có chuyện gì mình về hỏi tội Minh đó..

- Được rồi mà..

- Ly.. Cần tình cảm, Minh nhớ đó.. Rất nhiều.. Minh nhỏ bé.. Nhưng Minh tin Minh sẽ đủ với Ly.. Chúc hai người hạnh phúc..

Giọng nhỏ run run mắt nhòe nước.. Nó cũng úa nước mắt theo.. Tại sao ư.. Cô bé.."Mắt nâu tinh nghịch.., mái tóc đen mượt xõa dài, Má bầu bĩnh.." Mai cô ấy sẽ rời Việt Nam..đến nơi đất khách quê người..

- Minh khóc vì mình là mình vui rồi..hihi..

Một nụ hôn vào má.. Nhẹ nhàng ấm nóng..

- Minh giống người đó..

Không biết nên vui hay buồn, cười hay khóc.. Chỉ lặng người và cảm nhận.. Nó giống anh chàng đó, giống anh chàng nhỏ Chi yêu đơn phương.. Một cô gái yếu đuối, muôn trờ lên mạnh mẽ.. Nhạt nhòa.. Nhỏ Chi vào trước.. Nó vẫn ngồi đó.. Ngắm sao..

.

.

.

3 giờ sáng.. Sân bay Nội Bài, một thằng lẩn ra trước trốn một góc nào đó ở cổng T1.. To đẹp.. Nhưng lòng người buồn, nó chẳng thể giữ lời với nhỏ.. Nó muốn thấy nhỏ Chi đi.. Tất cả mọi người, bạn bè, gia đình nhỏ nữa vì người mẹ đang khóc trông giống nhỏ, anh Vinh, chị.. Đều đang đứng nói chuyện với nhỏ.. Ngoại trừ nó đang đứng nhìn ở một hàng ghế khuất.. Đến giờ, Chiếc vali mà trước kia nó bê giùm được kéo theo về phía máy bay.. Nhỏ Đeo chiếc kính đen nhoèn miệng cười bỗng quay về phía nó.. Giật mình không biết nhỏ thấy không nữa.. Miệng cười nhưng nó thấy nước mắt chảy.. Tiếng máy bay.. Tiếng cười nói.. Thát thán.. Nó quay xe về lặng lẽ trên con đường phủ đầy bóng tối của HN.. Rét.. Chi đi rồi.

...

Thời gian kế tiếp thì không có biến cố gì cả, nó với em vẫn yêu nhau, thậm chí còn nhiều hơn trước.. Có vẻ hai đứa đều sợ cảm giác chia li nên càng gần gũi nhiều hơn.. Một buổi tối, đài hôm qua báo HN 8 độ.. Rét, nó đang ở nhà em với cuốn doremon thứ 45, tập cuối.. Bên cạnh là em đang cuồng lên vì cái trò chơi dở hơi chẳng hiểu gì.. Tiếng bàn phím lạch cách, tiếng nhạc àm ỹ, ảnh hưởng quá không đọc được..

- Vẫn nhỏ chút cho anh đọc cái..
- Ủ.. Nhỏ không hay..
- Chơi gì mà ham thế không biết?
- Xì.. Au ai không ham, lúc mới ra thì phải gọi đồng khùng khiếp cơ..
- Anh tưởng con trai mới chơi điện tử chứ..
- Còn lâu, trò này con nào cũng chơi được mà anh..

Hết thuốc chữa, nhìn em gõ phím như điên nó thương thay cái bàn phím.. Tò mò nó nhoài người qua coi coi.. Toàn mấy đứa lăn lộn, uốn éo rồi đồng mũi tên trên màn hình.. Eo chẳng hay ho gì cả..

- Thế con của em là con nào..
- Con áo trắng bên trái đó..hihi đẹp hông, em thiết kế cả nạp mới được đây..
- Nạp gì?
- Nạp thẻ, kiểu như nạp tiền vô điện thoại đó..?
- Có vụ này nữa há?
- Vâng.. Chứ không thì xấu hoắc, hay thì hay nhưng tốn tiền nên em nạp có chút hihi..
- Chút là bao nhiêu..?

Có vẻ em thấy hờ nên chỉ im im.. Chút của em chắc bằng tiền ăn 1 tháng của nó mất.. Vẫn cắm cúi chơi rồi tự nhiên nhạc dừng, lũ kia đứng hết trong phòng màu tím tím.. Em đang chat gì đó..

- Tên gì lạ vậy.. Mrs friday.13th
- Hihi.. Hay không anh?
- Thứ sáu ngày 13 có gì hay, đèn l้า..
- Anh.. Em sinh vào thứ sáu ngày 13 đấy..
- Hả..?

- Vâng.. Mẹ em tín lăm, nên ngày thứ hay giờ sinh mẹ đều ghi nhớ hết.. Em không biết số phận em ra sao nhưng cứ mỗi lần vào thứ sáu ngày 13 là em lại gặp may mắn.. Thê mà mọi người bảo là ngày đen đui..hihi

- Vậy à..?- Nó suy nghĩ nhiều lăm.. Em sinh ra vào ngày đó ư? Đúng là một cô gái đặc biệt.. Em bỗng nèp sát vào người nó hơn.. Môi kề môi nó.. Ngọt ngào..

- Không biết có phải sự trùng hợp không.. Nhưng ngày em thấy tên ngốc này nè.. Cũng vào thứ sáu ngày 13 đó..hihi.. Đúng là kì lạ anh nhỉ..may mắn ghê..

Nó ngạc nhiên vì sự trùng hợp này, tự nhiên thấy vui.. Một buổi tối đông, có hai đứa đang ôm nhau đều thích ngày thứ sáu đen.. Ngày cả thế giới đều không muốn bước chân ra khỏi nhà.. Cặp đôi này thật kì lạ.. Em vẫn ôm nó chặt cứng.. Không khí tĩnh lặng, ngoài tiếng gió ra thì không có gì nữa..

- Em thích ngày đó lăm hả?

- Vâng hihi.. Ngày của riêng em mà.. Quý cô thứ sáu ngày 13..hihi..

- Hâm..

- Có anh hâm ý..

Rồi em hát hát một bài chế con cóc của em.. Theo một điệu nhạc kì lạ..

"Trên trời có mây và gió..

Ánh Dương là em theo chàng suốt cuộc đời..

Chàng lảng tử nhẹ nhàng ơi..

Mây và gió muôn giữ chàng ở lại..

Nhưng ánh mặt trời không chịu đâu..

Em sẽ len lỏi qua mọi thứ soi tò bước chân chàng.. Vì chàng là của em.. La la..la.."

Giọng em trong như giọt nước, thâm đẫm vào đầu nó.. Mê hồn trận được giảng nó không thể thoát khỏi lưới tình.. Nó giờ chỉ biết yêu em mà thôi..

- Hihi.. Hay không anh..

- Nhạc đâu thê..

- Dango guitarver.. Em chế đó..hay anh nhỉ?

- Ủ hay.. Anh yêu em..

Lần hai nó nói.. Nhẹ nhàng.. Em trọn tròn mắt đỏ mắt..

- Em vui lắm.. Nếu ngày nào anh cũng như thế thì em muốn ngày nào cũng hát cho anh..
Tim anh đã tan hết rồi..vui quá. Hihi..

- Hết từ lúc lâu rồi..

- Không đâu.. Nó vẫn lạnh theo một cách nào đó anh à.. Em luôn cảm nhận được dù anh
có yêu em.. Nhưng giờ thì em biết nó đã tan chảy vì em.. Em vui lắm.. Kể từ giây phút..
Mình mãi bên nhau anh nhé.. Hứa đi..

- Thè..

- hihi..

Chapter 89

Ngày hôm sau.. Dậy sớm, em vẫn ngủ, Bầu trời tối nhưng đến giờ đi học rồi.. Tranh thủ VSCN rồi đi mua bữa sáng cho em. Mua xôi em ăn cho chắc dạ vì em còn lên shop nữa.. Thấy một bọc vô nồi cơm với tờ giấy nhăn, nó đi học trong tâm trạng vui vẻ... Lâu lâu quan tâm người mình yêu cũng là một sự thú vị mà từ trước đến nay nó không may mắn để ý đến.. Thảo nào em chăm sóc nó dữ vậy.. Kí thì lên nhưng không hiểu sao không cao thêm được phân nào.. Người một mẫu cứ loắt choắt nên đi với em rất ngượng..=.=..

...

Trường nó hôm nay cảm giác đông hơn hay sao.. Sinh viên đóng toàn quần áo ấm với khăn len ra sân chơi.. Mà cái trường nó gái nhiều trai ít thành ra ngồi trên ban công nhìn đã thấy ông mãnh Tuấn ở dưới sân rồi.. Cứ thui thui một góc ban công nhìn nhìn nghĩ ngại là cái phong cách từ thời cấp 3 của nó.. Chả giao du với ai cả.. Hôm nay vẫn rét..

- È nghệ sĩ đá cầu không?
- Thôi rét lắm ông đá đi..
- Ngu.. Rét phải vận động mới ấm được.. Đi..
- Ấy..Ấy từ từ..

Một thằng đấy nó theo đám con trai ở lớp kéo xuống sân, chả biết cái tên Minh của nó bị sao mà hầu hết người trong lớp hay ở trường toàn gọi bằng "nghệ sĩ".. Chắc có lẽ cái hình ảnh một thằng tóc dài che kín mặt và gáy làm cho mọi người cảm giác vậy..cũng từ sau đợt đó (Hôm diễn với nhỏ Linh) Nó quen nhiều bạn hơn và dĩ nhiên trường ít trai nên quen cũng được nhiều con gái và chỉ dừng ở mức bạn bè thôi.. Xinh có xáu có, tốt có không tốt cũng có.. Có lúc tin nhắn vào số rủ đi chơi nó cũng trả lời bạn.. Nó chỉ muốn xã giao thôi, vì thời gian ngoài học thì em đã chiếm hết trọn rồi còn đâu..

Kéo cả đội đực đi mà vẫn ít, mang tiếng con trai lớp nó là đông rồi đấy.. Thằng Tuấn trợn mắt xong cười đều..

- Đại ca nay đổi vị à.. Cũng đúng, dưới sân toàn của ngon vật lạ thôi mà..hehe..
- Im, không nói không chịu được à.. Bọn nó kéo xuống chứ bộ..

Lúc đó bọn kia bắt đầu tỏa ra thành hình tròn để đá cầu, cái món này trước chơi với tụi nhỏ ở nhà toàn khắc thi hay chuyền, ít ra cũng phải biết môn thể thao nào chứ.. Tuy không giỏi nhưng cầu đến vẫn biết chuyền đi..

- Tách..!!
- Ghê ngực cơ.. Tưởng ông không biết chơi..

- Biết chứ..
- Trông lèo khèo thế cõng móc đưọc à..?
- Ồ chán dèo mà..
- Hihi.. Mình chơi với..

Đang chơi vui thì mấy mẹ nở kéo nhau vô, vòng tròn rộng ra.. Máy mẹ này cầu đến cứ tay mà phang toàn bắn đi đâu.. Cũng tài.. Mãi không thấy người gọi.. Giảng viên đại học như điên, dạy có lúc một lèo đến giờ về, có lúc dạy chút rồi cho chơi.. Theo kiểu "về nhà tự học" thành ra đá đỗ mò hôi cũng chưa vô học.. May năm đầu toàn lý thuyết mấy môn đơn giản chứ không thì tiêu đời..=.=..

...

Trưa về, mệt nên không qua em.. Lâu lăm mới hoạt động như này.. Nhưng công việc ở quán cũng giúp nó quen mới sự vận động nhiều như vậy nên không đến nỗi là liệt người luôn.. Mà nó thuộc loại yếu rồi đấy.. Trời rét căm căm. Bụng đói cồn cào.. Ôi sao mà khổ, cái tính lười chảy mưa lại đeo bám.. Trưa nay nhịn.. Cũng buồn, vì trước kia có hay sang quán ăn vụng bánh của chị nhưng giờ chị bảo đông thì người ta hông thích bánh kem nên không làm..hix.. Đang nằm ngủ ngủ thì "Em" gọi..

- Alo..?
- Em về rồi, anh qua em hông?
- Tối nhé.. Giờ rét anh muôn ngủ..
- Lười nhu heo.. Không nhớ em à?
- Có chứ..
- Có sao không sang?
- Vừa hoạt động mạnh nên mệt..
- Hoạt động gì..?
- Đá cầu..

Tiếng em cười như được mùa bên kia.. Quê độ..

- Hihi.. Anh dở hơi.. Người như khung bày đặt đá cầu..hihi..
- Kệ anh.. Thôi ăn rồi ngủ hay chơi đi.. Tôi anh qua.. Đừng chơi nữa đó..
- Ủ..hihi..
- Ủ gì..ăn đi ha..

- Vâng.. yêu anh hihi.."

Cụp máy.. Ngáp dài.. Xong vô WC nhìn trên gương.. Một thằng cô hồn tóc tai dài dài đang cười hèn hêch..

...

Chiều qua quán.. Cha mẹ ơi.. Chết người rồi hix.. Đã rét còn mưa phùn.. Ngại ghê.. Đúng là tháng 10 âm, sương mù với mưa phùn thấy sợ.. Cái áo mưa giấy nát bem rồi.. Thôi đội mưa qua cũng được.. Dạo này xe máy vứt xó chả dùng vì tốn xăng.. Cứ xe đạp mà phi.. Guồng chân mãi cũng đến quán.. Răng dưới răng trên phang vào nhau như muồn bể.. Rét kinh hồn.. Vừa đến chị đã cười tươi..

- Nhóc tò..hihi..

- Gì đây.. Em hông có thời gian nghịch đâu nhá..

- Nghịch gì.. Chị với nhóc thi vẽ hông..?

Chị chìa ra cái bút chì với hai tờ giấy A4 được gấp sẵn.. Đúng khùng rảnh rồi đi kiểm việc đây mà.. Nhưng nó chẳng từ chối.. Gì chứ thi tho là nó thích cực kì.. Cảm giác là một người thắng cuộc phải nói rất vui.. Chưa kể là hôm nay khách vắng.. Nó lại còn là thằng thích vẽ nữa hehe..

Gật đầu luôn. Chị cười tít mắt:

- Hihi.. Ai thắng sẽ được có một điều kiện với người thua tất nhiên trong tầm làm được chịu hông?

Nó chột dạ. Thấy hơi run, nhưng vì tự tin với bàn tay của mình, nó không sợ cho lắm..

- Được rồi.. Có bút chưa?

- Đây nè..hi.

- Thế thi vẽ gì hả chị..?

- Um.. tưởng tượng đi nhóc.. Mà tùy, xong cho người khác chấm điểm ha?

- Ủ.

Nó cúi người hì hục vẽ, chị cũng vậy. Hôm nay trốn việc, vẽ với chị trong quầy.. chị cũng thế.. Từng nét bút chì, phác, tạo mảng, rồi tô.. Đã rất lâu rồi nó mới cầm lại chiếc bút chì để vẽ và không hiểu tại sao.. Nó lại vẽ một cô gái với mái tóc dài vắt qua chân, đang ngồi trên chiếc bàn mà nó vẽ hết của quán. Mặt cô ta lạnh lùng nhìn chiếc điện thoại.. Bằng những nét chì xám.. Hình ảnh nhỏ P.Anh dần hiện trên trang giấy.. Có lẽ nó bị ám đầu mất rồi.. Hình nó vẽ chi tiết đến nỗi nó không dám nhìn.. Thường thì hồn của mỗi bức

tranh đều thê hiện qua đôi mắt.. Nhưng nó vẽ nhỏ đang coi điện thoại với dáng cúi nén chỉ thấy bờ mi cong.. Giống lăm.. Cũng một lúc là xong.. Nó đợi chị và ụp giấy xuống..không nhìn chính bài vẽ của mình.. Chẳng hiểu chị vẽ gì mà lâu vậy.. Chắc chi tiết lăm đây.. Ngồi đợi, đầu mông lung.. Tại sao không phải là em mà là nhỏ nhỉ?.. Kì lạ thật.. Nhưng mà đây chỉ là màu chì xám u buồn, thích hợp với phong cách của nhỏ.. Cũng giống như mọi thứ nhỏ dành cho nó vậy.. Giờ đây xám xịt..

- Chị xong rồi nè..hihi..

Mặt có vẻ tự tin lăm.. Có khi chị cũng có tài lẻ này mà nó không biết..

- Giờ sao..?

- Coi chứ sao nữa.. 1..2..3 cùng lật nhé..

- Ủ..

- Hihi..1..2..3..!!

Chị với nó đồng loạt quay bức tranh ra.. Biết sao không?.. Chị đã vẽ một bức tranh quá hoàn hảo.. Cách phác gióng dân chuyên nghiệp.. Có hồn đến lạ kì.. Và.. Nhân vật chị vẽ đó là một tên, tóc dài che kín mặt mũi.. Đang cúi xuống, ngón tay đang đặt trên từng chiếc dây, phím đàn của chiếc guitar to được đánh bóng bằng chì, người nhỏ con.. Là nó.. Chả trách lâu vậy.. Nó sững người.. Chị cũng sững người.. Nụ cười trên môi chị thoảng tắt rồi lại hiện lên..

- Hi..nhóc vẽ.. Ai vậy..?

- À.. Um.. Em tưởng tượng..

Chị cười buồn..

- Hi..vậy à?

- Vâng..

Nó nghĩ rằng chị đang biết một điều gì đó..

- À.. Um.. Còn chị vẽ ai..?-Giả ngu..

- Một tên ngốc..

Im lặng.. Bao trùm.. Bức tranh trên tay chị hạ thấp xuống.. Chị vẫn cố cười.. Tại sao lúc này nó cảm thấy buồn..vì chị của nó cũng mang một nỗi buồn nhưng nó không biết là gì và tại sao..

- Hihi.. Thôi cho mọi người coi đi nhóc..

...

Anh Vinh..

- Uy tròn.. Minh vẽ ai mà đẹp vậy.. Chì mà xinh dữ..nhưng Huyền vẽ có hồn hơn..- Chị cười tí mắt.. Anh ghé tai nó..

- Nó học vẽ từ năm lớp 9 đây chú.. Không có cửa đâu..

Thảo nào.. Chị vẽ ghê thiệt.. Đúng là nhìn vào thì không thể biết được.. Thua rồi.. Lại còn thê này nữa..

...

Nhỏ Yên, Mi..

- Chị Huyền vẽ tên này không hợp.. Nhưng còn hơn cậu.. Vẽ gì xấu hoắc..- Độc địa cái mồm.. Tốn thương quá.. Nhỏ Mi đáng ghét..

- Hi..oa..hai người vẽ đẹp ghê.. Đều giống thật..Nhưng em thấy chị Huyền vẽ nhỉnh hơn..chút.. Một chút thui nha Minh..lần sau có gắng hơn..hihi..- Đó thôi thua.. Còn lần sau đâu Yên ơi..chết với chị rồi..hix..

...

Trong kho..

- Kaka.. 3-0.. Chịu thua chưa nhóc con..

- Rồi.. Nhưng chị ăn gian không nói trước là chị đi học vẽ..

- Ủa..ai nói cho nhóc biết..?

- Anh Vinh..

- Bép xếp tối về chị xử... Thế bộ nhóc không đi học vẽ chắc..?

- Học năm năm mĩ thuật tiểu học..

- Điều..không sao vẽ được vậy..

Chị nguýt.. Môi cong lên.. Dễ thương chết đi được..thiện tai..@@

- Chịu..

- Thế giờ sao?

- Sao là sao?

- Thế chị đặt điều kiện cho nhóc nhé.?

- Ớ..?

- Thua định nuốt lời hả..?

- Không..

Nó đành xuôi xì.. Nhìn lướt qua bức tranh .. Tại nhỏ P.Anh mà nó thua.. Thiệt tình.. Biết thế cóc vẽ nhỏ cho rồi..

- Thế thì nhóc con.. Cuối tuần phải đưa ta đi chơi..

- Ó..?

- Ó gì mà ó hoài.. Có chịu không đây tên húra lèo kia..?- Quên mắt trước có húra với chị nhưng chẳng thực hiện được.. thôi thì theo ý chị vậy.. Lại mắt một hôm trọn vẹn với em rồi..

- Có..

- Nhớ đó.. Húra lèo nũa ta nghỉ chơi với mi..hihi..

- Rồi rồi..

...

Sau một vài bản nhạc cũ của V.A.. Nó cũng về.. Mà thôi chết, nằm ở phòng mới nhớ.. Húra lúc sáng sang em. Giờ còn chưa tắm.. Lại lúc húi đun nước rồi vội vàng..=.=.. Vừa sôi đồ ra một lúc đã thấy ám rồi. Thiệt tình.. Rét đơ cả người.Tắm xong ra nhảy vội vô trăn trùm um. Răng bò cạp đợi khô mới mặt áo sang em. Đi trên đường mà hắt xì mấy lần liền, Đúng là HN đêm phải gió =.=..

Chapter 90

"Một mình anh lang thang trên phố nhớ mùa mưa qua

Còn mình anh cô đơn nỗi nhớ những chiều mưa buồn.."

...

- Bố thằng thần kinh..!!- Khốn nạn.. Đang đạp xe vì vu hát theo lời bài "Miền cát trắng" của Quang Vinh (thời đó thịnh bài này) thì có thằng cô hồn phóng xe đi qua buông một câu làm nó tụt hết cả cảm xúc.. Ở tau thần kinh đấy.. Không thì tại sao vừa nghe mà chửi lại cười hềnh hêch thế kia..=)) Yêu vào là bắt đầu điên.. Người ta nói điên vì tình cảm có sai mà.. Biết vậy nhưng vẫn ngâm mồm mà đi tiếp không lại ăn viên gạch là tiêu.. Gì chứ HN mùa đông này đường vắng nguy hiểm lắm tưởng đứa à.. Róng ông ống lên thì có ngày chết như chơi, chưa kể giọng ca của nó vào dạng "Ma chê qui hờn" nữa.. Tay một bên đút túi áo khoác mỏng, một bên lái.. Tay cứng nhắc.. Đến nhà em.. Mở cổng bước vào.. Vẫn những quả bóng điện từ sân vô sáng trưng.. Bước qua chiếc xích đu vào cửa đã thấy mùi thơm của đồ ăn rồi.. Thế bảo sao không tăng kí chứ.. Nhón chân nhẹ vô, ôm em từ sau để làm em giật mình.. Khẽ hít mùi hương từ mái tóc em.. Em rùng mình lên, đáng yêu thật..

- Không sợ à..?

- Hihi.. Cái tiếng xe đó chỉ của anh thôi còn ai vào đây nữa mà giật mình..?

- Khôn thέ..

- Áiiii..đau..!!

Nó xuýt xoa.. Em cấu vào eo nó xong lườm..

- Thông minh chứ động vật đâu mà khôn.. Ngốc thέ không biết?

- Ủ ừ.. Sao cũng được.. Anh đói..

- Trưa anh lại nhịn đung không..?

- À..ừ..

- Suốt ngày như thế... Biết suy nghĩ không hả...anh tiết kiệm nó vừa vừa thôi chứ..!!

Em cáu ra mặt, nó sơ nê hoi nép người vào cánh cửa.. Những lúc thέ này thì không nên chọc tức em thêm vì em lo cho nó thật.. Và rồi..

- Người đã như cây củi lẻo khéo còn nhịn.. Không biết giữ sức khỏe gì cả.. Đây hết ba bát thì mới được đung dậy..- Nó hoảng hốt, ai biết bát cơm cúng của người VN lúc lễ tép thì hiểu.. Em đắp đung một ụ như thέ, chưa kể là bát nhà em mua bên Nhật loại to.. Nhìn đã

ngán nói gì đến ăn.. Nó phải họ anh chư đâu..T.T..(Sau này em nói là nó sắp thi, cần đủ dinh dưỡng, nên em mới cát và ép ăn như thế.. Nghe xong câu đó cảm động quá khóc luôn, em lại là người dỗ..)

- Ăn đi nhìn cái gì mà nhìn.. Em đang coi đó.. Không hết cũng phải bằng hết thì thôi..
- Rồi rồi..- Xì xụp ăn.. Tính xấu của nó vậy.. Dân nhà quê mà, hổng có lịch sự đâu.. Em vẫn gấp đồ cho nó một cách tự nhiên và quan sát, đôi lúc còn bùm miệng cười..
- Đói thế còn giả bộ..hihi.. Thức ăn ngon không anh..?
- Không phải ngon..
- Cho nhịn giờ..?
- Mà là quá ngon.. Chưa nói hết câu đã doa..
- Hihi.. Miệng dẻo như kẹo.. Suốt ngày chỉ biết nịnh..
- Đò ưa nịnh..haha..
- Ăn tiếp nè..- Đang cười cười, em bồi thêm bát nữa.. Xui thiệt, nãy một bát đã no rồi..
Nó ghét kiểu no đòn đói góp này..
- Thui.. Anh xin Ly.. Anh không ăn nổi nữa..- Thủ kiểu xưng hô này xem sao.. Biết đâu em "động lòng"..
- Biếng ăn à cưng?.. Mơ đi.. Chị không dễ dụ đâu..hihi..- Cảnh giác rồi.. Thôi vậy nó dành để thái độ cũ.. Thế này hơi mất lòng nhưng hiệu nghiệm.. Mặt nó cau lại.. Lạnh.. Giúp vờ lạnh lùng nó siêu lắm.. 3 năm cấp 3 vờ thế rồi chứ vài phút nhảm nhò gì.. Túc thì em xu mặt ra.. Lay lay vai nó..
- Anh ơi..
- ...
- Anh ơi.. Anh giận à?
- ...
- Hức..hức.. Anh hết thương em rồi đúng không?..hức..

Xong.. Nó xin dừng cuộc chơi.. Lại lấy nước mắt ra để dọa.. Chịu thua rồi.. Em cao tay ghê gớm..=.=..

- Thôi thôi.. Xin người..anh ăn..anh ăn.. Nhưng anh không ăn hết được đâu..thật đấy..- Cái vấn đề này cũng phải để mặt hình sự, ăn với uống khổ thế không biết.. Nhưng không thì cũng khổ.. Thôi thà ăn còn hơn..=))

- Lừa em à.. Hihi..làm sao đủ trình..- Biết ngay, mắt đỏ hoe nhưng miệng tươi rói..
- Vừa khóc vừa cười ăn mồi cục...
- Này đang ăn cơm.. Lại nói linh tinh đây..
- Nói gì đâu..

Em bực nhưng im im.. Một lúc lại đòi ăn chung..

- Không thấy mất vệ sinh à?

- Không..có gì đâu?

- Chịu em luôn..

- Thế mai nghỉ không hôn nữa nhé..?

- Áy đùa..đưa thà đây..

- Chỉ được thế là nhanh..hihi

Xong.. Nó đòi rửa bát, em mặc kệ.. Chạy lên phòng, chắc ngồi chơi.. Au au..giờ đó.. Vẫn như mọi tối thường ở nhà em.. Mỗi đứa một góc, một truyện một máy.. Nhưng hôm nay có một điều nữa nó lại khám phá từ em.. Đúng thật, càng biết lại càng thấy sợ.. Đang ngồi đọc truyện hay.. Thì em gọi..À hôm nay em không chơi..

- Anh..

- Gì?

- Anh có tin vào những vì sao không..?- Nó trợn mắt ngạc nhiên.. Hơi nhớ đến nhỏ Chi..Những vì sao.. Nhưng nó lại trả lời..

- Không.. Toàn vớ vẩn, tin làm gì?

- Vậy thì anh sẽ phải thay đổi cách suy nghĩ thôi.. Ra đây em cho coi cái này..hihi.

Tiến đến ngồi cạnh em, tò mò chút, em đỡ lách cách gì đó.. Trên màn hình máy tính hiện lên hình con vật nữa người nữa ngựa đang cầm cung tên.. Đẹp ghê..

- Gì đó?

- Hihi Nhân mã của em ơi.. Đây là cách em hiểu về con người anh đấy..

- Thiệt hả.. Hiểu như nào?

- Anh đọc đi rồi biết..

Em lăn chuột xuống.. Nó bắt đầu đọc..

...

Nhân mã hay tự mâu thuẫn với chính mình.. Từ góc độ của ngựa (mã) họ hoang dã nguyên thủy không chịu bó buộc, dễ thỏa mãn.. Nhưng từ góc độ con người (nhân) mà nói họ có chí hướng cao xa, không chịu thua kém ai thích sự chiến thắng.. Chịu cả hai yếu tố này nên họ nhiều khi không thể đoán trước được, đôi khi còn khiến người khác cảm thấy kì lạ.. Nội tâm người cung nhân mã không lạc quan như vẻ bề ngoài vì hay nhìn xa, chuyện lo lắng cũng nhiều, trong tử điển của họ dù hiện tại tốt đến đâu thì không có nghĩa tương lai sẽ tốt.. Thường thì nhân mã thích chăm chút cho bản thân nên họ có vẻ ngoài đẹp đẽ.. Nhân mã còn rất đa tình, nhất là nam.. Họ có khuynh hướng lý tưởng hóa tình yêu nên có thể tối nay nói yêu một người.. Sáng hôm sau lại nói yêu người khác.. Họ phi thường ghét sự thô tục, nên khi yêu một người cung nhân mã, bạn đừng thiên về vật chất hay nói chuyện tiền nong.. Và nhiều người nói nhân mã là tên lừa tình, không tôn trọng tình yêu chỉ theo đuổi vui vẻ trong chốc lát .. Nhưng thật ra, nhân mã là một đứa trẻ lớn xác, ngây thơ và thiện lương khi đụng phải tình yêu.. Có cảm giác không tiếp thu nổi, nỗ lực ít.. nhân mã rất muôn yêu và cũng rất sợ yêu..khi bắt đầu thì hắn sẽ chậm rãi yêu vì sợ chính bản thân bị tổn thương.. Thế nhưng qua từng ngày bằng những lời nói yêu thương, từng ngày ở bên, nhân mã sẽ bỏ đi lớp phòng ngự đó.. Bắt đầu liều lĩnh yêu thương người mà hắn yêu.. Khi yêu nhân mã luôn đặt bản thân xuống dưới cùng, có đau khổ gì thường tự một mình gánh chịu.. Nhân mã sẽ vì yêu một người mà tha thứ cho sự phản bội của họ, hay vì câu nói của họ sẽ nỗ lực rất nhiều..

...

Nụ cười của nhân mã sẽ làm cho mọi người tưởng hắn đang ổn.. Nhưng đôi khi đó là để che dấu cho sự tổn thương của nhân mã.. Và vũ khí đáng sợ của nhân mã chính là sự im lặng.. Im lặng không phải chịu thua im lặng là để khẳng định lại vị trí của mình..

Rất dài, tóm tắt vậy thôi.. Nhưng phải nói đọc xong mà nó thấy sợ.. Nể nhất đứa nào viết ra cái này.. Em cười đều..

- Em là người hiểu anh rõ nhất đấy nhân mã của em.. Cứ liệu liệu..hihi..

Biết là đúng tính mình rồi nhưng nó vẫn cố cãi..

- sao em biết anh là nhân mã..?

- Em nói rồi trước khi yêu em tìm hiểu rõ anh mà hihi..(Sau này biết chị cho em coi cái sơ yếu lí lịch trước nó viết.. Đọc xong thì biết ngày sinh của nó, lại còn chê chử xấu nữa @@)..

- Ồ..Ồ..

- Lúc mới yêu anh.. Em đã dẵn vặt nhiều.. Đánh cược tình cảm của mình vô một tên nhân mã.. Nếu lớp phòng thủ kia được phá.. Anh sẽ yêu em hơn bất kì ai hihi.. Còn không thì sẽ chẳng được gì.. Cuối cùng em cũng thành công anh nhỉ.hihi..?

- Ủ em thành công rồi..

- Vậy nên nếu có yêu em thì đừng bao giờ chịu đau khổ một mình anh nhé.. Nhân mã còn rất kiêu căng đấy..

- Ủ..

- Em yêu anh.. Con ngựa hoang..hihi..

- Ủ..

Nép sát vào người nó em thì thào..

- Anh ơi..

- Hả?

- Sao anh lại ít nói vậy?

- Ồ thì tính từ bé vậy rồi..

- Vâng..

Nó im im nghĩ ngợi.. Phải nói những thứ nó vừa đọc công nhận giống tính cách nó thật.. Nếu chuẩn xác như vậy thì nó cũng muốn biết em như thế nào.. Nhưng cái món này tựa vào ngày tháng sinh.. Mà biết mỗi em sinh vào ngày 13 thôi...lại còn chẳng biết ngày 13 âm hay dương nữa.. Tín quá chừng.. Em giống hệt mẹ em tin vô mấy cái này, rồi giờ đến lượt nó cũng tin vào cung hoàng đạo =.=..

Tắt máy đi ngủ.. Khẽ vuốt tóc em, nó hỏi..

- Sao em không để tóc dài..?

- Tóc dài là lũ yêu đuối..- Đó.. Nó cũng tóc dài đây.. Yêu đuối chuẩn rồi..

- Anh cũng vậy nè..

- Anh thì chấp làm gì.. Ý em là tại con gái cơ..để tóc dài vuông víu khó chịu lắm..

- Anh thấy bình thường..

Bỗng em chồm người qua hỏi..

- Bộ anh thích con gái để tóc dài lắm hả..?

- Không.. Nhưng anh thấy vẻ đẹp người phụ nữ VN thì thường như vậy mà..

Em im im không nói gì nữa, mặt nghĩ ngợi vẻ đăm chiêu lắm.. Rồi chót một câu..

- Em sẽ để tóc dài..hihi..

Mỉm cười vì cái suy nghĩ của em, có vẻ như yêu một người thì nên thay đổi vì người đó thì phải..

- Ủ..

- Mà mai ngủ dậy phải gọi em luôn đó. Không được như hôm nay đâu.

- Để làm gì..?

- Mai rồi biết hihi..

- Được rồi.. Đi ngủ ha?

- vâng..

Chapter Special

A life remembered (1). Mẫu đặc biệt.

..

Đã từ lâu rồi, cái cảm giác tận hưởng một chai lavie mát lạnh và một đĩa hướng dương tại góc phố HN để ngắm đường xá nó chẳng còn được cảm nhận. Mọi thứ quẩn nó đi theo guồng xoay để làm nó chóng mặt rồi nhận ra mình không còn gì cả. Nơi đây chỉ là một quán nước vỉa hè của bà cụ già. Nhưng vì sao nó lại hay ra chỗ này điều mà nó không kể về chị và nó. Một năm trước, nó gặp chị lần đầu ở đây, xinh đẹp... Ăn tượng đầu tiên, cho tận bây giờ nó không quên hình ảnh đó, khi đang cõi nuốt nốt một mẫu bánh mì...

Hôm nay mùa hè, trong một hồi tưởng về kỷ niệm mà nó chưa nhắc đến, có thời gian rảnh nó với chị thường ra quán cóc của bà cụ để khiến cụ bót cô đơn nơi góc phố đông người qua. Bao lâu rồi, giờ lang thang đến tận chỗ này nó mới sực nhớ... Quần ngó áo cộc, nó thong thả ngồi xuống chiếc ghế nhựa cũ.

- Bà vẫn nhớ cháu chứ?

Lúc chị đi, nó vẫn chăm ra quán của bà. Nơi này ít người lui đến mà có đến cũng chỉ là khách quen quanh xóm. Bà cười trông không già đi, mặc dù đã nhiều năm trôi qua.

- Ủ nhở chứ... Một đứa trẻ như bây có đến nhiều đâu, với lại có đến chúng nó cũng toàn uống nước ngọt không. Chẳng ai như bây cả. Nó cười tách hạt hướng dương, lúc nào cũng một mình, nó luôn là vậy cứ lặng lẽ sống. Vậy mà cách sống đó chẳng mấy ảnh hưởng khi nó tạo ra mảng tối của cuộc đời. Vui hay buồn cũng chỉ ngăn cách nhau bởi những điều đơn giản mà thôi, đó là yếu tố con người. Nó thơ thản, ngắm trời, ngắm đất, ngắm cây... Ngắm mọi thứ quen thuộc của vùng đất thủ đô ôn ào náo nhiệt, nó còn được nhận thêm một điều thú vị nữa từ những câu chuyện kể từ thời kháng chiến của bà cụ, bà cười móm mém hệt nó... Thân quen quá.

- À, con bé cao cao trước hay đi cùng bây đâu?

Nó cười buồn, nói sao nhỉ. Mà dù sao thì nó cũng không muốn kể cho bà vì nó sẽ hơi khó hiểu.

- Chị ấy bận bà ạ...

Bà gật gù, rồi phe phẩy chiếc quạt nan. Nó uống miếng nước.

- Hôm nay nóng quá nhỉ?

- Dạ...

Nó mặc kệ những tia nắng còn xót lại của ngày nhảy múa trên nước da không thể đen nổi của nó... Miệng thì nhảm nhí viên ô mai bà làm.

Kể từ khi quen chị, nó thường ăn vặt. Khẽ nhìn chiếc đồng hồ cũ, đến giờ nó trả tiền và chào bà cụ ra về. Một chút nữa nó có một cuộc hẹn, hôm nay cô ấy về nước, người mà nó coi như một liều an thần khi nó suy sụp nhất, đau khổ nhất, và giúp nó có được tình yêu vốn dĩ luôn thuộc về mình. Sau ngày đó, nó đã trưởng thành hơn, biết tính toán so đo để sống trong cái xã hội này. Đương nhiên cũng không còn ngốc như xưa để cô ấy trêu nữa.

Quán caphe mà chẳng để uống caphe, tháo chiếc kính dâm xuống bàn, một cô gái xinh xắn, lầm nhầm bằng giọng khó chịu.

- Nè đồ vô duyên, tiếp con gái mà anh ăn mặc thế này đó hả?

Ngược lên nhìn vì mải đọc tin nhắn, nó bật cười. Cô ấy vẫn vậy, xinh đẹp đáng yêu, chỉ có điều hơi già dặn chút.

- Vậy ăn mặc sao ta, thích ăn mặc khác thì phải đi chỗ khác, chỗ này chỉ như vậy thôi.

Nó chớp mắt, cô ấy đá nó.

- Anh thì giỏi rồi...

- Xời... xưa nay vẫn vậy.

Cô ấy cười, nụ cười nhẹ nhàng luôn nở trên môi. Người phục vụ đi ra, hai đứa gọi hai món nước khác nhau. Nó hỏi han về cô ấy, cô ấy kể mình đã có một người bạn trai tại nước ngoài, có công việc đầy đủ, rồi còn tham vọng để tiến xa hơn. Quả là một người con gái giỏi giang. Khi kể về anh chàng kia cô ấy cười suốt.

- Mong tình yêu hai người hạnh phúc... Đừng giống anh nhé!

Nó nhìn cô ấy nói thật lòng.

- Anh cũng vậy, trải qua nhiều chuyện như thế... Hai người vẫn tìm thấy nhau, có lẽ duyên số sắp sẵn anh và nó phải ở cùng nhà rồi... Giống như hai ngôi sao ở cùng một chòm vậy.

Cô ấy mơ mộng. Nó cười.

- Em nghe nó kể rồi, thật sự chuyện đó em cũng không biết... Em đã không ngờ... Nhưng anh còn buồn không?

Cô ấy đăm chiêu, cắn môi, vẻ suy nghĩ ghê lấm mới dám hỏi.

- Không... Mọi chuyện đã kết thúc, anh không vướng bận đâu. Thật lòng anh thấy mình hơi nhẫn tâm, nhưng anh thấy mình nên như vậy, giờ đây mọi chuyện phải dứt khoát... Anh không muốn quá khứ được lặp lại... Anh không còn yêu người đó nữa...

- Đôi mắt anh cho em biết anh không nghĩ vậy...

Nó trống lảng. Vì không muốn nhắc đến chuyện này thêm khi mà nó chẳng dấu cõi áy nỗi nỗi niềm của mình.

- Thé đợt này em về được mấy ngày?

- 10 thôi Hihi... Gặp anh chút lại phải về nhà á.

- Ủ... Anh cảm ơn em về mọi chuyện.

Cách đây nhiều năm nó đã từng nói câu này nhưng giờ lại muốn nói lại, cô ấy là một con người có lòng nhân hậu, biết hi sinh vì người khác, nó mang ơn cô ấy rất nhiều.

- Anh đừng nói vậy... Em vui vì một người em từng yêu và một người như người thân của mình đến được với nhau... Em vui lắm anh à...

Hai đứa im lặng nhu hiều nỗi niềm của nhau.

- Anh biết...

- Hihi... Anh đèo em về được không?

- đương nhiên rồi!

Trời đã chuyển màu đỏ sẫm của hoàng hôn. Nó biết rằng nó cần đóng lại hoài niệm này vì tương lai của cả hai, có lẽ đây là lần cuối cùng hai đứa nói về tình cảm đã dành cho nhau... Lời tạm biệt luôn khó nói nhất là khi đó là quá khứ của mình.

Chapter 91

Sáng ra, đang còn ngủ thì cảm giác ướt ướt ở má, mềm mềm..

- Dậy đi.. Định giả vờ ngủ hả?
- Sao biết..?
- Được hôn cười toe toét kia ai không biết..hihi..

Cứ như nghịch đảo vậy, hôm nay em đánh thức nó chứ không như mọi hôm.. Còn được hôn mới đã..hehe.. Mà hôm nay có vụ gì em lại dậy sớm thế nhỉ..

- Hêhê.. Nay dậy sớm thế?
- Kệ em.. Thui VSCN rồi đi..đi.. Mau lên..
- Ó..đi đâu?
- Thì tí rồi biết.. Mau đi anh..
- Rồi rồi..

Khó hiểu, trời còn nhá nhem mà cứ giục, em lại nghĩ ra trò gì không biết, chưa kể đây là sáng đông.. Trời thì rét lại có sương mù.. Ngại ghê gớm.. Nước lạnh vào mặt tinh cả người.. Lẹ mọ bước ra..

- Đi đâu giờ?
- Ra bờ hồ nha anh..?

Ôi trời ơi.. Nhớ là hôm qua em có va đập vào đâu đâu mà lại đòi ra bờ hồ vào sáng sớm thế này..

- Gì thế..?

Tiến lại gần sờ trán em..

- Bỏ ra..!! Em có sao đâu..
- Thế tự nhiên đòi ra đây chi? Rét lắm..
- Thế giờ có đi cùng không hay để em đi một mình hả?

Lại cái trò nghênh mặt lên doạ dỗi, đe nẹn với em..

- Có..

Em cười luôn.. Deo cái bao đan lên, làm nó ngạc nhiên đôi chút.. Em còn đóng bộ ấm lấm đôi găng tay em cũng nhường luôn cho nó.. Vì nó cầm lái mà..

...

Đi trên đường hơi hửng.. Em giục nó đi nhanh hơn, vẫn cứ tò mò em đeo đàm theo làm gì.. Đường thì không một bóng người, toàn sương, tầm nhìn hạn chế nên chả dám theo ý em.. Em ôm chặt cứng.. Chắc rét. Tiếng gió cộng tiếng lá dưới đường cứ xào xạc ảm đạm.. Nhẹ dần, lòng người như thêm trầm đi bởi sự lạnh lẽo của HN..

...

Trên chiếc ghế đá cạnh bờ hồ, sau khi đã được lau sạch.. Một cặp đôi kì lạ lại làm những điều kì lạ, họ đang ngắm bình minh.. Một bình minh của riêng họ.. Thảo nào em đòi ra đây sớm.. Hôm qua đài báo có nắng, em tin luôn thế là rủ ra.. Đúng là hết nói nổi, nhưng vì sự ngây thơ như thế mà nó được chiêm ngưỡng hình ảnh ngày mới đẹp lắm.. Mặt trời tròn như chưa bao giờ được tròn.. "ánh dương" cũng đẹp như chưa bao giờ được đẹp.. Nữ cười em đẹp rạng rỡ trong ánh sáng ngày mới.. Đẹp mê hồn.. Tóc em bay trong gió..

- Hôm nay sinh nhật một tên ngốc, một tên ngốc làm em dành trọn cả trái tim.. Hihi..

Ngỡ ngàng, xúc động.. Nó hiểu, hiểu mọi lý do.. Vui nhưng lại mếu.. Em trao nó một nụ hôn ngọt ngào thầm dỗ sương sớm.. Ngồi dịch chút.. Em hát... Toàn tiếng anh nhưng biết bài gì nên tìm được ngay lời..

.."An empty street, an empty house

A hole inside my heart..

I'm all alone, the rooms are getting smaller

I wonder how, I wonder why, I wonder where they are..

The days we had, the songs we sang together..

...

My love..."

Chiếc đàm màu đen tuyền với hàng chữ "MonLy" bằng sơn trắng, em nhẹ nhàng đưa bàn tay lướt qua từng phím đàm.. Giọng hát trong trẻo hòa vào từng cơn gió đông, nhưng nó ấm áp.. Ấm áp nhiều lắm.. Em à.. Anh Yêu em.. Cảm ơn em.. Đã mang đến những điều này.. Cảm ơn em đã đến với cuộc đời anh.. Biết phải nói sao.. Rất khó để tả cảm xúc, bình minh đó với cô gái kèo theo từng lời hát.. Hay lắm như đã được hát nhiều lần rồi vậy. Ánh mặt trời phản chiếu vào mặt đàm vào nước da trắng hồng của em.. Bàn tay nhỏ nhắn vẫn gầy.. Khuôn mặt rạng ngời.. Để mặc nó với đồng cảm xúc riêng mình..

...

Nó cứ thế chìm trong sự hạnh phúc và vui sướng, sự bất ngờ này làm nó yêu em.. Yêu rất nhiều.. Một người con gái hay quan tâm những điều nhỏ nhặt.. Vì chính nó cũng chẳng để ý hôm nay là sinh nhật mình.. Tin được không.. Sự cỗ tích này.. Người yêu ngồi đàn hát cho nghe, giọng em còn hay nữa chứ.. Không chỉ con gái, mà con trai như nó nếu nhận được sự lãng mạn này cũng thấy vui.. Rất nhiều, mặt trời, cây cối, hồ nước trong veo.. Tiếng xe cộ giờ lớn dần.. Em sau khi thể hiện xong ca khúc.. Chạy đến ngồi luôn lên đùi nó nép vô ngực..

- hihi.. Anh thấy sao?

- Thấy yêu em..

Mơ hồ trả lời theo cảm xúc..

- Hihi.. Em cũng vậy, hiểu lời bài hát là gì không anh?

- Yêu em..

- Sai bét..hihi.

- Yêu em..

- Nè nè.. Vui quá đơ rồi à anh?

Em lia bàn tay qua mặt , nó cười hèn hêch.

- Bất ngờ quá.. Anh..anh...

Tự dung đỏ mặt lúng túng.. Em chặn môi không cho nó nói tiếp.. Cười tươi.. Như thiên thần..

- Anh đừng nói nữa.. Em biết ơn ngày này vì nó đã mang đến cho em người em yêu.. Vui phải không anh.. Em đã tập bài này từ lâu, để dành tặng tình yêu đầu của mình..hihi..

- Cảm..ơn..

- Ngốc.. Thôi về ha.. Sáng tớ rồi..

Mặt trời đã lên, bình minh hết.. Con người đã bắt đầu một ngày mới như thường.. Nhưng hôm nay là một ngày đặc biệt với nó.. Cảm nhận được gì, suy nghĩ được gì.. Mong manh khó hiểu. Đèo em về đâu được dịp hoạt động...

Thế nhưng em không muốn về luôn vì còn đèo đi ăn sáng nữa.. Xong lại qua shop.. Em bảo vậy, chưa đến lần nào nên em cứ chỉ chỉ.. Trái, phải.. Đi thẳng.. Dừng.. Chả rõ cái shop này nằm trên đường nào chỉ nhớ cái biển có tên "Sunny".. Cửa vào bằng kính... Cũng lờ mờ đoán được ý định em kéo sang đây nên ngạc nhiên không muốn vô..

- Vào.. Thôi anh hihi..

Dụng xe phía bên ngoài.. Em kéo nó..

- Chờ chút..

Nó vò loay hoay cái xe để kéo dài thời gian tuy biết trước sau cũng phải vào.. Em thì thông minh nên hiểu.. Cứ đẩy nó vô..

- Đi mau lên anh..

- Ày.. Từ từ..

- Đi..!

- Rồi..

Đẩy chiếc cửa kính trong suốt bước vào, em bỏ cái đàm xuống.. Mùi quần áo mới xộc vào mũi nó, ghê chết đi được.. Em thì vẫn thản nhiên cười tít mắt.. Một con bé nhân viên chạy đến gần..

- Ui chao, nay mang cả trai qua đây nứa hả.. Con này càng lúc càng ghê à nha.. Thích chị méc Dì hông?..hihi

Chắc họ hàng gì nhà em.. Nó chẳng để ý vì..ngại, lần đầu tiên vô shop quần áo.. Cũng lâm tò mò nhìn xung quanh.. Mặc cho em với chị kia tám về quần áo gì đó.. Có vẻ hơi bất lịch sự nhỉ.. Shop này rộng, hai bên đều treo la liệt quần là quần, chính giữa thì áo đủ các loại, vì đông nên áo dài tay với áo khoác vô số.. Mà hay nhất là cái bóng đèn ở trên trần, chính giữa luôn, chiếu xuống kiểu như hiệu ứng gì đó.. Bắt mắt hơn..

- Nè hôm nay mày làm gì qua sớm dữ vậy, còn dắt theo trai nứa..bộ hẹn được khách à?

- Đâu có đâu.. Bạn trai em đó..chị thấy sao..?hihi..

- Vậy à.. Mày cũng chịu có người yêu rồi, lạ nhỉ chắc có gì đặc biệt đây..?

- Phải thế chứ..hihi..

Tiếng bà chị kia cộng thêm tiếng em khóc khích cười làm nó ngại, mặt cứ quay vô nhìn quần áo.. Hai tai đỏ lù.. Hix..

- È cu.. Quay ra đây chị nhìn coi.. Đến ra mắt chị bạn gái mà ru rú thế..?

- Kìa chị..

Bà nhân viên kia gọi.. Tưởng cấp dưới em hóa ra là chị họ.. Nó thì giật mình, lúng túng quay ra, mặt thì đỏ lù..

- Trời ơi gì mà cúi hết cả xuống vậy nè, tóc che hết mặt rồi sao chị thấy được..?-Ngang mặt lên..

- Uy chao, ngon đây... Nhưng hôm nay chị thấy cấp 3 đi học mà, mày cho em nó trốn học à Ly..?

Con mụ độc mồm độc miệng kia.. Tốn thương quá hix..

- Đâu.. Anh còn sinh trước em đó, đang học đại học mà..hihi..

- Thế hử.. Nhìn mặt búng văng sưa tùm lum thế này mà cũng đại học rồi cơ à..haha..

- Vậy đó..hihi..

...

- Anh lựa đi..hihi..

Sau khi để hai người kia bu vào trêu thì nó cũng được tha phần tra hỏi, sau câu chót..

- Bất lịch sự quá đây nhá.. Hỏi chẳng nói gì..

Xong.. Luôn, giờ em đang để nó chọn quần áo..

- Thôi.. Anh đủ rồi về ha..

- Không.. Anh phải lấy một vài cái mới được về..

- Nhưng anh đủ rồi, không thiếu đâu.. Nhà còn nhiều lấm..

- Đừng nói dối em.. Em lục tủ của anh rồi.. Chẳng có gì mà kêu nhiều..

- Nhưng..anh..

- Em bực lấm rồi đây.. Lựa mau lên, hôm nay sinh nhật anh em muốn tặng.. Lý do thế đã được chưa..?

Em có vẻ kiên quyết lấm, thảo nào trước kia có lần thấy lục tủ quần áo mà hỏi chỉ lắc đầu.. Thôi thì lấy đại cái nào về cho mau, em đã chăm sóc nó như vậy rồi còn để em tốn tiền nữa thì không hay.. Bảo chọn áo chứ nó cứ lật cổ ra coi mắc giá.. Một cái rẻ nhất cả hàng bên dưới vì lùn mà không có cái gập nên chỉ chọn hàng dưới thu..

- Đây.. Cái này..

- Hihi.. Để em xem nào..

Nó đưa, em cầm quay qua quay lại cười cười.. Nhưng bỗng xụ mặt xuống..

- Cái này xấu..

- Đẹp mà..anh thấy được rồi, về ha..?

- Đẹp cái đầu anh đó.. Anh đẹp ở cái này đúng không?

Em chà cái cổ áo ra dí vào mặt nó.. Tinh tế không biết @@.. Công nhận chất này đều vì sờ qua cũng biết (Kinh nghiệm giặt đồ).. Nhưng nó rẻ.. Em lườm nó, mặt như đang chuẩn bị giết người đến nơi ý.. Giận mà vẫn đẹp.. Nó im re luôn..

- Đứng tránh ra em chọn..!! Đòi về nữa thì coi chừng em đấy..!

Nó có cảm giác nhục nhục sao ấy.. Thôi kệ chả thèm chấp con gái..@@.. Em có vẻ nhập tâm lắm đi qua đi lại, rồi cầm cái gậy tự chế mà hàng quần áo nào cũng có.. Nhắc một chiếc áo khoác da màu đen từ hàng thứ ba..

- Mặc vô em coi..

- Ó..

- Tự cởi hay để em lột ra đây?

Sao lúc bình thường thì hiền như con mèo, giận thì hóa sư tử.. Đến nản.. Lui húi cởi áo khoác của mình ra mặc chiếc áo mới kia vô.. Vì là cửa hàng quần áo nên có cái gương to hết cả người, nhìn nó cũng không đến nỗi nào chứ không muốn nói là đẹp.. Trông ra dáng người lớn lắm.. Thích thật..

- Trộ ôi, mình chọn có khác, đẹp dữ vậy nè..hihi..

Em gật gù bỏ gương mặt hình sự, cười tí mắt.. Nó thì cứ ngượng ngùng đứng chân chôn một chỗ.. Kho =.=

Chapter Special 2

A life remembered (2). Mẫu đặc biệt.

..

Đám cưới... Hôm nay là ngày vui của mọi người trong họ nhà nó, cũng như tất cả bạn bè, gia đình của cô dâu chú rể. Mà cũng chẳng phải ai xa lạ, đó là anh Cường và chị Quỳnh... Thật tốt khi chuyện tình đẹp như trong tranh của hai anh chị đã bước sang một trang mới, sự gắn bó lâu dài. Chỉ có điều nó mới biết, chị Quỳnh đang mang bầu. Ông anh nó ghê thiệt. Hồi thì bảo gia đình bên kia khó quá nên anh chị mới dẫn đến quyết định như vậy.

Tuy là em trai, nhưng cái tính nó làm nó chẳng thể đi loanh quanh nói chuyện hay chúc tụng vì nó bị ảnh hưởng bởi cái tiếng ồn của nhạc nhẽo. Chỉ thui thui một góc cắn hạt dưa. Đợi nhà trai khởi hành thì đi cùng, dù sao cũng phải trọn nghĩa chó đâu có bở bê được.

...

Tiếng hai nhà nói chuyện àm ỹ, khen ngợi rôm rả. Tự hiểu, không có bạn bè nào nêu khi qua nhà gái rồi nó vẫn chọn một góc khuất nhìn mấy thanh liên đầu xanh, đỏ quay cuồng trong ánh đèn chớp nháy và cũng chẳng ai để ý. Đi cùng thằng Long thì nó bỏ về từ nãy giờ. Thằng trời đánh bỏ bạn.

Nó cảm nhận không khí đám cưới bằng cách nhìn ngắm xung quanh. Bạt xanh đính khá nhiều miếng nhựa trái tim, trung tâm là tên hai anh chị. Bỗng lòng nó chợt thắt lại nhớ về những ngày cùng nhau ước hẹn với em... Ông trời thật khéo trêu đùa.

- Ngày vui của anh mà mày ngồi đó hả thằng kia?

Anh Cường vỗ vai nó, nhìn anh thật lịch thiệp trong bộ vét. Chị Quỳnh e thẹn trong chiếc váy cưới trắng phau. Đẹp đôi quá. Nó mỉm cười.

- Vậy biết làm gì đây anh? Mà tính em anh lạ gì nữa.

- Hi... Minh ra ngồi nói chuyện với mọi người đi... Chứ như vậy chị buồn đó.

- Em có quen ai đâu chị... Dâu?

Nó nháy mắt. Anh Cường cười lớn.

- Thằng này... Được! Haha.

Chị có vẻ chưa quen nên đỏ mặt.

- À... Chị ra bên kia tiếp khách hai anh em cứ nói chuyện nha...

- Ui.. Thôi anh cũng đi luôn nghe mày...!

- O?

Nó nghẹt mặt. Hết bạn rồi đến anh em, toàn bỏ đi hết trơn. Đành đợi đến giờ về, nó giết thời gian bằng ánh mắt nhìn mông lung những chiếc đèn lồng đỏ dính chữ hỉ... Một bàn tay ai đó góp nhẹ vào mái tóc dài rối bù, sau nhiều năm, đây vẫn là kiểu tóc nó thấy phù hợp với mình nhất.

- Ai vậy?

Ngó nghiêng hổng có ai.

- Hù!!

Giọng nói quen quen. Chị ta ôm cổ nó, tính dọa đây mà. Kể từ lần gặp nhau và cách chia tay đầy ánh tượng, nó vẫn nhớ bà cô này. Dù sao đây cũng là vị khách duy nhất lúc nó làm nghề xe ôm.

- Hihi... Không ngờ gặp anh ở đây.

Nó bất ngờ lăm nhưng chẳng biểu hiện vì thái độ lãnh cảm của nó. Chị ta bước lên đối diện với nó, vẻ tinh nghịch, cách trang điểm như một phong cách riêng vì chẳng giống ai cả, nhưng lại rất đẹp. Nó thầm nghĩ... Cái HN này nhỏ ghê.

- Ủm... Tôi cũng không ngờ.

- Haha... Dạo này trông anh xuống sắc thế? Như già đi chục tuổi đó, mới có vài năm thôi mà?

Chị ta vuốt tóc nó.

- Nhớ mỗi quả đàu này... Nuôi tóc chi mà khéo?

- Cảm ơn chị đã khen... Hehe.

- Xì... Mà sao anh ở đây? Bộ có ai nhờ đến à?

Chắc chị ta còn tưởng nó làm xe ôm.

- Tôi là em rể của cô dâu...

Nhin mặt chị ta nhăn nhó thật buồn cười... Ngốc quá đi mất.

- Là em của chú rể đó... Haha.

- Thà nói đại cho rồi... Hihi, trùng hợp ghê. Tôi cũng là em chị Quỳnh nè.

- Ủm.

Nó im lặng vì không biết nói gì hơn... Bỗng nhiên chị ta rụt rè.

- Tôi có nghe qua về chuyện của anh... Thật ra là chị Quỳnh kẽ. Anh...

Chị ta ngập ngừng.

- Có phải cô gái đó không... Lúc mà anh từ chối tôi đó...

- Một phần...

- Vậy là anh... Thôi không nói nữa, đàn ông ai chẳng vậy. Hihi.

- Còn chị thì sao? Yêu đương thế nào rồi?

- Tôi thì tình yêu không đẹp như anh... Cũng không bi thương như anh... Nói chung là lợi dụng lẫn nhau á, thích thì bỏ không thích thì thôi. Chắc cuối năm cưới đại thằng bồ nào đó... Haha.

Giọng cười nó không thích, có phần chua chát xót xa. Nó đành đổi chủ đề.

- Ủa mà chị đi cùng ai?

- Tôi đi với bạn... Tôi thích mấy chỗ thế này.

Chị ta chỉ vào giàn loa, cái đầu lắc lư theo. Rồi bỗng xòe tay nó ra chỉ chỉ.

- Bộ mấy cái hạt sấy khô này ngon lành gì mà ăn?

Cái mặt khinh khỉnh, nó không đáp.

- Thôi, tôi về đây... Nhà trai về rồi. Ngồi đây mà tự kỷ nhé cưng!

- Cạnh khóe hoài...

- À... Mà anh muốn đèo tôi nữa không?

- Không... Đi rủi lại như mấy năm trước thì chết.

- Góm... Chả qua chị say thôi nhé!

- Thôi về đi...

- Haha bai bai...

Nó ngồi đây cười nhìn chị ta đi khuất bóng, với mỗi cô gái từng nói chuyện qua ít nhất một lần nó thường có kỷ niệm.

Chapter 92

Cuối cùng cũng xong.. Bước ra khỏi cửa hàng của em bằng ánh mắt trêu chọc của chị nhân viên, tay nó xách hai bọc đồ.. Áo khoác, áo dài tay.. Em vẻ vui lăm.. Trên đường về cứ hát suốt thôi.. Nó thì cứ thấy lạ lạ, ngại ngùng.. Biết là nay sinh nhật tặng quà là bình thường, nhưng giá trị thế này... Em toàn làm nó khó xử, được mua đồ mới mà chả vui gì cả.. Nửa bức nửa vui.. Tóm lại không thoải mái.. Thành ra nó cứ im im mà đi về..

- Anh..?

- Gì?

- Không nghĩ linh tinh nữa..

Như vậy đó, em lúc nào cũng đang đi guốc trong bụng thế thì bảo sao..

- Ủ..

Đèo em về nhưng thôi không vô nhà.. Gần thi rồi hôm nay lại cúp học.. Về đến phòng nó nằm dài ra giường.. Nhìn đồng hồ bên cạnh cứ thở dài thườn thượt.. Điện thoại rung..

- "Alo..?"

- Mày có ở phòng không?

- Anh Cường à..? Em có.. Sao anh?

- Hè.. Tý anh qua rồi biết..

- Vâng.."

...

Tiếng gỗ cửa.. Nó chạy ra, mời anh vô phòng.. Hai anh em thì chả có gì ngại ngùng cả nên có gì nói huy chọt ra luôn..

- Có gì vậy anh?

Nó thấy anh mang theo một cái hộp chữ nhật được bọc trong lớp túi bóng đen.. Tò mò quá, hay mẹ lại gói đồ gì nữa nhỉ..?

- Nay sinh nhật mày đúng không..?

- Ô dẹ.. Sao anh biết?

- Tao rảnh đâu biết, con Tâm tặng mày nè..

Anh cởi ra một đôi giày thể thao màu trắng và đen.. Đúng hai màu nó thích.. Nhưng trong trường hợp này thì chỉ làm nó thêm dǎn vặt.. Tâm.. Em tệ quá.. Chả nói được gì, nó thấy

buồn.. Run run cầm chiếc giày đầu tiên của mình ra.. Ngắm.. Quà của Tâm khác em...
Nhưng cảm xúc khi nhận thì giống hệt..

- Nó bảo là tặng mà nhưng phải bảo là anh tặng đó.. Mày coi hai đứa sao thế.. Hỏi thì
chẳng đứa nào chịu nói anh biết..

- Dạ không có gì..

- À.. Hôm nọ đi mua cái này cùng nó, cứ bắt anh lựa tới chiều mới về.. Mua được thì
cười tủm tỉm cả tối.. Mày liệu liệu đấy.. Nó tốt thế mà mãi chưa triển đi..

- Anh thì hiểu sao được..

- Á à.. Thế lần sau nó gửi gì anh không đưa nữa nhé..

- Thôi hêhê.. Anh về nói với Tâm là em rất thích nhưng phải bảo do anh tặng nhé.. Coi
như em không biết Tâm tặng..

- Ủ.. Lớn rồi như trẻ con vậy.. Chán hai chúng mà quá.. Mà anh phải về đây..

- Dạ, sớm thế anh..?

- Ủa.. đồ đứa nào mua mà mới cứng thế kia..?

- Dạ bạn em tặng..

- Mày cũng có bạn à?

- Lớn rồi phải khác chứ anh..?

- Ủ.. Anh về đây..

...

Nó để nguyên chõ áo mới và giày mới..khi nào đi đâu mới mặc, phải biết giữ chứ.. Hồi
xưa cứ lúc nào được đồ mới thì tép mới bắt đầu bỏ ra mặc.. Giờ cái tính đó vẫn còn nên
thôi.. Giày cũng cát nguyên trong hộp..

Nằm thêm tí nữa rồi ra quán, vừa đi vừa ăn cái bánh mì mua của cô xe đẩy gần phòng,
đồ é có khác.. Giòn và cứng như đá..

Hôm nay khách cũng đông.. Họ đến để hưởng cái chõ ấm cũng mà nó làm ra cộng những
tách caphe nóng.. Thôi thì cũng vui vui hơn một chút vì thành quả mình làm ra được mọi
người thích.. Có hứng liền chơi liên tiếp vài bài nhạc.. Coi như tự chúc mừng sinh nhật
vậy.. Cũng không thấy em gọi nữa.. Chắc mai chơi điện tử =.=.. Vì giờ nó không cho em
choi tối nữa mà.. Sau khi chơi xong và những vị khách cũng thưa dần.. 4 giờ chiều nhưng
trời âm u y như sáu giờ lúc hè, đông nhanh tối lắm.. Bỗng chị ở sau bếp gọi nó..

- Nhóc nhóc.. Qua đây..!

- Hả..hả..?

- Qua đây..! Qua đây..!

Cũng hơi ngạc nhiên vì chị gọi, mặt cười vẻ vui lắm.. Bỏ cốc nước ám đang uống dở nó chạy vào bếp.. Vừa bước vô cửa thì nó bất ngờ.. Chị đang cầm chiếc bánh kem mini cầm một ngọn nến.. Mắt long lanh nhìn nó.. Dẽ thương lắm..

- Chúc mừng sinh nhật nhóc ha..hihi..

- Ô..ơ..em cảm ơn..

Nó bối rối vì bất ngờ..chị cười tí mắt, đưa nó một cái hộp..

- Hì.. Quà của nhóc nè.. Mong nhóc sẽ thích..

Chị khác với em, khác với Tâm.. Bên chị nó không có khoảng cách.. Chỉ là quen biết nhưng chị như chị ruột nó vậy.. Nhận qua lần này là vui, vui vì bất ngờ, vui vì được quà.. Thật sự là thế.. Cũng lại một đôi giày.. Nhưng chỉ toàn màu đen và..không có dây.. =.=..

- Chị ơi.. Em thích lắm, cảm ơn chị..

- Hihi.. Chị biết mà..

- Nhưng..nhưng không có dây sao đi chị..?

Nó lúng túng.. Ngượng ngượng.. Chị cười như được mùa..

- Trời ơi.. Nhóc tò.. Giày lười thì làm gì có dây..?hihi..

- Vậy hả..?mà giày lười là sao..?

- Là nhóc cứ xỏ vô dễ dàng, không cần buộc dây gì hết mà vẫn vừa hihi..- Nghe cũng hay.. Mà nó lười, đi giày lười cũng đúng.. Nó hấp tấp tháo đôi quai hậu ra xỏ vô thì vừa thật.. Nhìn còn đẹp nữa..

- Hihi.. Thấy hay không?

- Dạ có.. Em cảm ơn ha..

- Cảm ơn hoài..thích là được rồi.. À quên chị hát cho nhóc nghe nhé..hihi..?

- Có vụ này nữa hả..?

- Hì, chị tập từ tối qua đây.. Cầm trêu chọc..- Và thê là trong bếp, tiếng bài hát chúc mừng sinh nhật phiên bản Huyền s2 phát ra.. =.=.. Chị cứ hát hồn nhiên. Nhưng xinh đẹp.. Nó chìm đắm trong cái giọng trẻ con của chị.. Hạnh phúc ở đâu xa?? Hạnh phúc là trong một ngày được hai người con gái mình yêu thương hát cho nghe.. Với nó đơn giản

vậy thôi, không mưu cầu gì cả.. Đúng, một nhân mã với tính cách thỏa mãn với những gì mình đang có mà.. Nghĩ ngợi, cười tươi rồi vỗ tay cổ vũ.. Chị được đà cù nghêu ngao vài bài hát trẻ con nữa.. Nhưng nghe chẳng thấy chán.. Tiện tay còn đệm đàn luôn.. Chị thích quá hay sao mà mắt cứ híp lại vì cười..

- Khè.. Rát họng quá nhóc ơi..

Chị xu mặt..

- Hè.. Hát cho lắm vào..?

- Hát cho ai nghe..?

- Em... Hát hay ghê..

- Ủ..hihi.. Mà chị quên, còn một người nữa gửi quà cho nhóc đây.. Cầm về đi, muộn rồi..hihi, tiết mục đến đây à kết thúc..

Lại quà nữa, lần này hổng biết của ai nhỉ.. Nó tò mò mở chiếc hộp bìa được ghép rất đẹp bằng giấy màu đen..

...

Giật mình đánh rơi chiếc hộp.. Toàn thân nó run rẩy, ngỡ ngàng.. Không thể như thế được.. Bên trong hộp là một chiếc khăn len đan tay đen trắng.. Có hình bông hoa siêu vẹo.. Chiếc khăn của cô bé ngày đó.. Kèm thêm mẩu giấy nhỏ.. "Chúc anh sinh nhật vui vẻ, đông rồi phải giữ âm nhé... Em chưa bao giờ xa anh như anh tưởng đâu.. Chỉ một lúc nào đó, anh sẽ nhận ra thôi và mong em sẽ có một vị trí bên anh như trước.. Đừng quên lời hứa đó.. Anh đã không thực hiện nó 8 năm rồi đấy..hì..".. Nó không hiểu, không hiểu nổi.. Đau đầu quá.. Rắc rối quá.. Chuyện gì đang xảy ra vậy nhỉ.. Nó thất thần suy nghĩ những hình ảnh về cô bé đó.. Không.. Không phải.. Chỉ là một sự trùng hợp thôi, nó tin là vậy..

- Nhóc sao vậy..?

- Chị..chị..!! Chị cho em biết ai đã tặng chiếc hộp này chị.. Cái khăn này của ai..?

Nó cầm đôi vai nhỏ bé của chị lắc.. Chị nhăn mặt..

- Chị đâu biết đâu, lúc chiều có người gửi đến quán mà..

Không.. Chị đang nói dối.. Bằng chứng là đôi tai chị đang đỏ.. Nó ngưng cái hành động điên cuồng kia lại.. Cầm theo quay đi về, không nói một lời nào.. Đầu đầy những nỗi nhớ và mâu thuẫn.. Đang vui lại thấy đau.. Đau vì cô ấy bỗng dung xuất hiện sau 8 năm rời xa nó.. Chắc là gửi nhầm mà để ý chiếc khăn này to hơn và nếu đúng nó thì phải cũ chứ..

Không phải đâu.. Nó tự an ủi mình như vậy.. Rồi qua nhà em.. Nhưng đâu vẫn không làm theo ý nó.. Giờ chỉ có em mới giúp nó được thôi.. Công nhận món quà cuối cùng này đáng sợ thật..

...

Dắt chiếc xe vô sân thì thấy một hình ảnh.. Đẹp lắm.. Cô gái ngồi trên chiếc xích đu đang khẽ đung đưa, những vệt nắng cuối trời phản chiếu vào đôi gò má trắng bóc hồng hào.. Mái tóc ngắn nhẹ nhàng đùa với cơn gió đông.. Đôi mắt nhìn nó đầy yêu thương.. Miệng vẫn hát một bản tình ca nhẹ nhàng nào đó.. Tự nhiên thấy bình yên lạ thường..

- Sao hôm nay nàng lại có nhã hứng thế này.. Trời rất rét mà..

Em bật cười trước cách xưng hô của nó nhưng cũng hùa theo..

- Thiếp đợi chàng về.. Phu quân yêu dấu..hihi..

Tiến lại ngồi cạnh em.. Em nép vào người nó..

- Rét ngồi đây chi.. Sao không vào nhà..?

- Giờ em có thấy rét đâu..?hihi.. Đã bảo đợi anh mà lại..

Bầu trời nổi màu của hoàng hôn.. Nó hạnh phúc trọn vẹn một ngày với em.. Cảm giác vui lắm.. Em vẫn khe khẽ hát.. Chân dung đưa.. Hôm nay em mặc chiếc đầm màu trắng.. Trông thanh thoát, đẹp nhẹ nhàng..

- Em này..

- Dạ..

- Sao trông nhiều bông lau thế..?

- Vì nó giống một loại hoa em thích nhất..hihi, không tìm được nên em lấy nó thay thế..

- Hoa gì vậy..?

- Bồ Công Anh..hihi, anh nghe qua chưa..?

- Nghe rồi nhưng chưa thấy bao giờ..

- Hihi.. Nó là một loại hoa không có màu sắc nhưng lại là loài hoa hạnh phúc nhất anh à.. Em cũng vậy..

- Ủ..

- Anh có muốn nghe chuyện về nó không..?

- Em kể đi.. Xem có gì hay nào..

Trông em có vẻ hào hứng.. Đôi mắt trong veo của em ngẩng lên nhìn nó, nhoẻn miêng cười.. Như đang chuẩn bị dẫn tâm hồn nó đi sâu vào thế giới của em.. Nó sắp chậm được vào tâm hồn em rồi.. Giọng em nhẹ nhàng theo tiếng gió..

- Trên một cánh đồng nọ, có rất nhiều loài hoa đẹp đẽ.. Nhưng trong đó có một loài hoa dai nhỏ bé không sắc, không hương.. lại còn có những chiếc lá nhọn hoắt.. Nó bị những loài hoa khác tránh xa vì xấu xí.. Nhưng chỉ sau khi đến đúng thời tiết ưa thích.. Đóa hoa vươn mình lên kiêu hãnh với từng sợi bông trắng muốt.. sự đẹp đẽ này làm những loài cây khác mê mẩn và cây của hoa tự hào vì mang đứa con

duyên dáng.. Nhưng rồi một ngày, từ miền đất xa xôi nào đó.. Thổi một người con trai có tên là gió.. Gió cầm trên tay cây sáo, thổi về những bài ca từ cánh đồng, từ mọi miền đất gió đã đi qua.. gió kiêu hãnh, gió lạnh lùng, gió cõng vô tâm.. Gió lướt qua cánh đồng khiến mọi loài hoa phải ngược mình theo.. Trong đó có bồ công anh.. Nàng choáng ngợp trước vẻ phong lưu bất cần.. Nên đã vươn mình đi theo gió, nàng muốn gió nhẹ nhàng vượt từng sợi bông trắng.. Nàng yêu gió trong sáng trọn vẹn.. Nhưng gió là đứa con của ngao du.. Cánh đồng đó không phải là nơi cư ngụ.. Gió cứ thổi, bồ công anh vẫn vươn mình đi theo gió để níu giữ nhưng gió vẫn cứ thổi lạnh lùng.. Gió mang bồ công anh đi khắp nơi.. Để mọc lên những chồi non mới.. Những đứa con của hai người.. Cây có hoa nhưng không giữ nổi hoa.. Hoa chỉ muốn vươn mình đi theo gió..

Nó vẫn để đâu óc theo từng lời kể của em.. Câu chuyện buồn ngọt ngào.. Em là một bông bồ công anh như em nói ư..

- Buồn anh nhỉ.. Anh là gió.. Và gió sẽ đưa em đi.. Sẽ đưa bồ công anh đi.. Dù có chuyện gì xảy ra.. Bồ công anh vẫn theo gió.. Em yêu anh..

- Không.. Anh là anh, em là em.. Không gió, không hoa.. Em không phải theo anh đi đâu cả..

- Anh ngốc..hihi- rồi em ngân nga..

" Khi nào bồ công anh bay không cần gió..

Thì khi đó em hết yêu anh.."

- Đọc mấy cái thứ linh tinh ở đâu vậy..

- Trên mạng.. Không được nói linh tinh.. Hoa bồ công anh là em..

- Ủ.. Nhưng anh sẽ không là gió.. Anh sẽ là người nâng em lên nhẹ nhàng vượt từng sợi bông trắng đó.. Anh yêu em.

Chapter 93

Tình yêu vốn dĩ chỉ cần như vậy.. Không cao sang gì.. Nó càng yêu, càng khám phá được nhiều điều thú vị về em.. Về cô gái bồ công anh đẹp lộng lẫy của nó.. Cô ấy nghiêm nhiên nó là gió và mong muốn sự tự do.. Giá như mọi chuyện sẽ khác đi.. Nhưng có lúc gió không đủ sức đưa cánh hoa đi theo, cũng có lúc hoa không chịu rời cây bỗn mặc gió tự ngao du một mình...

...

Thời gian sau là thời gian thi cử mệt mỏi.. Nó ít gặp em hơn vì phải học.. Nó cũng không muốn em qua phòng vì nhỡ xảy ra cái gì thì... Vì vậy nếu có nhớ thì lại gọi điện thoại thôi.. Em rất khó chịu nhưng có lẽ em hiểu cho nó và nó hứa sau khi thi xong sẽ giành thời gian cho em nên em cũng nghe lời.. Đầu năm học này thì kiến thức đơn giản nhưng không thể coi thường.. Nó rất chăm chỉ học vào tối để không phải thi lại.. Thành ra thời gian gọi cho em cũng giảm dần..

...

Một tuần trôi qua, không gặp nhau.. Em giận, nó biết vậy.. Sau khi nhận được lương tháng, nó hỏi chị Huyền ngày sinh của em và muốn làm sinh nhật và một món quà ý nghĩa cho người con gái nó yêu.. Tất nhiên là phải bất ngờ.. Nên nó không gọi điện hay qua em..

...

Một buổi chiều đông rét.. Có một thằng con trai bắt xe buýt sang quận khác để tìm quà sinh nhật cho người yêu.. Một món quà ý nghĩa và bất ngờ.. Nó cứ thế rong ruổi khắp phố ngắm nhìn.. Bản chất của thằng nhà quê mà lại.. Đang ngắn ngủi nhìn những con thú nhồi bông qua lớp kính trong suốt cửa hàng.. thì bị một người qua đường va vào.. Có vẻ người đó đang vội lầm.. Nhưng nó ngã nhào ra không có lấy một câu hỏi thăm, bất lịch sự thật.. Lúi huí đứng dậy phũi bụi và tiếp tục ngắm.. A.. Mục tiêu đây rồi.. Một con doremon bông to tướng.. Chắc em sẽ thích lắm.. Nó cứ cười một mình mường tượng ra em nhận được quà.. Mặt nó lúc ấy khó coi chắc luôn... Bước vào cửa hàng.. Chị nhân viên cúi chào..

- Anh cần gì ạ..?
- Chị lấy cho em con doremon to to kia..
- Con này ạ..?
- Vâng..

Chị ấy kéo xuống đặt trên quầy..

- Hihi.. Anh định tặng bạn gái hả?
- Sao chị biết..?
- Hihi con trai đi mua thú nhồi bông chỉ có tặng bạn gái thu..
- Con này bao nhiêu hả chị..
- Dạ..400 rưỡi anh.. Mùa đông nên chỗ em giảm giá rồi đó..

Chả biết có giảm giá thật không nhưng 500 nó cũng mua, vì chắc chắn em sẽ thích món quà này.. Nhưng rồi lục hết túi trước, túi sau không thấy cái ví đâu cả.. Nó cứ loay hoay.. Làm sao để quên được nhỉ.. Rõ ràng trước lúc đi có bỏ vào mà.. Nó lúng túng..

- À.. Chị giữ lại đi, em để quên ví rồi.. Chút em quay lại lấy..
- Vâng không sao anh..

...

Trên con đường về nó hoang mang nhìn mọi ngõ ngách nó đi qua.. Ví của nó biến mất cùng toàn bộ số tiền nó đang có.. May mà có tiền lẻ để đi xe buýt.. Về phòng.. Ngồi thất thần trước cửa.. Nó tự trách mình là thằng vô dụng.. Nó buồn, nó khóc.. Khóc không phải vì tiếc.. Khóc vì không có một xu nào để mua quà cho em.. Làm sao có thể kiếm được số tiền ấy khi sinh nhật của em sắp đến rồi.. Chán đời thật.. Nó vào phòng nằm lên giường vắt tay suy nghĩ.. Nước mắt cứ chảy.. Nghĩ về người con gái yêu nó hơn tất cả thứ gì.. Bất lực.. Nhìn qua cái xe máy.. Chợt nó nghĩ ra..

Tôi nay nó sẽ làm một thằng xe ôm..

...

Tôi.. Một thằng còm nhom với chiếc áo khoác mỏng manh và hai chiếc mũ bảo hiểm mượn của bà chủ nhà.. Nó đợi ở bên xe.. Nơi mà khách dễ có nhất.. Nơi mà nó trở thành xe ôm.. Từng con gió rét đi vào buồng phổi, nó vẫn cố đợi.. Đợi một chiếc xe khách mang đến những người khách đầu tiên của nó.. Thế nhưng mọi chuyện đâu phải dễ như vậy..

- Này thằng kia..!
- Anh gọi em à..?

Nó ngạc nhiên vì một nhóm vài người xe ôm đang đứng bên cạnh.. Một trong số đó đang chỉ thằng vào nó..

- Mày ở đâu đến đây, làm gì?

- Dạ em.. Mới đến làm xe ôm..

- Mày có biết chỗ này là chỗ làm ăn của bọn tao không..?

Chả hiểu lúc đó nghĩ gì mà lại nói..

- Không.. Tôi chỉ thấy chỗ này là chỗ để xe ôm kinh doanh nên tôi đến.. Chỗ này không phải của riêng anh..

- Đ*t mẹ con ch* này láo..! Đánh chết mẹ nó cho tao..- Cái miệng hại cái thân khổ rồi.. May người kia xông vào, nó phán đói phần mệt.. Nên không chạy hay chóng cự được, chỉ biết co người chịu trận.. Có thằng còn định giật mũ bảo hiểm nữa.. Nó bị đánh ngã nên ôm vô luôn..

- Chết con mẹ mày nè..

- Nay to họng lầm mà.. Sao không nói nữa đi..

- Đ*t mẹ con ch* giành chỗ với tao hả mày..?

Máu mũi máu mồm ộc ra.. Nó đuối quá nên không che được phần bụng nên lãnh liền vài cú đập.. Thế nào mà vẫn cứ ôm khư khư chiếc mũ bảo hiểm, vì vẫn còn ý định đó nên không thể mất được.. Nó đau không thở được, người mềm nhũn.. Máu gần mặt chảy xuống đất, miệng dính lạo xao cát.. Họ cũng là xe ôm.. Âu cũng xã hội đưa đẩy, nó không trách họ.. Chỉ tự biết trách bản thân mình không có khả năng.. Chiếc xe cập bến là lúc nó được tha.. Cơ thể không thể đứng dậy nổi, cứ mê man nằm ở bãi đổ như thằng đầu đường xó chợ.. Mặc cho dòng người đi qua không ai thèm nhòm ngó đến.. Nước mắt một lần nữa chảy..

...

2 giờ sáng.. Người mới có lực chút.. Chóng tay vào xe để có lực leo lên.. Chạy xe mà người đau đớn.. Đi qua nơi những hàng ăn đêm.. Nuốt nước bọt chạy về.. Hết một ngày đầu tiên làm xe ôm..

...

Qua hôm sau, người ê ẩm, không đi học.. Gọi điện xin chị nghỉ làm luôn nói dối là đi với thằng Tuấn.. Chị không nghi ngờ gì.. Chiều tối.. Mới bò được vào phòng tắm VSCN.. Mặt vẫn còn vết máu hôm qua.. Nó chưa lau đi được.. Giờ cầm cái khăn mặt còn run.. Rót mấy lần.. Kể ra cũng tài.. Nhịn đói được một ngày chứ đùa à.. Bất giác hình một thằng trong gương cười..

Bước ra phòng, nó cởi áo dính máu và đứt ra nhìn.. Người bầm tím.. Loang lổ.. Lấy chai thuốc bà chủ cho đợt trước tho.. Rồi ngủ.. Nó vẫn muốn đi làm xe ôm..

...

9h tối hơn.. Lúc con đường chỉ loanh quanh vài người cùng những chiếc đèn đường.. Nó từ bỏ cái bến xe để vào thành phố, bị thêm trận mưa chắc khỏi đi quá.. Đợi mãi đợi mãi.. Cũng không có ai.. Chán nản.. Nhưng kiên nhẫn, nó vẫn đợi.. Lúc như thế, nó lại nghĩ đến em.. Nụ cười của em như giúp nó thêm động lực.. Bỗng..

- Nay.. Nay.. Xe ôm.. Cho đi nhờ ra Bar.. Ngoài LH nhé..!

Một đứa con gái, nhưng tối quá không nhìn rõ mặt.. Vui ghê cuối cùng cũng có khách chỉ có điều cô ta vỗ vai mạnh quá..hix

- Dạ dạ.. -Nó phóng vút đi.. Nó biết cái chỗ đó, vì có lần đèo em qua em chỉ vô, bảo em với bạn có vào một hai lần.. Thέ là nó cầm luôn..

...

Đến nơi.. Cô ta nhét vào tay nó tờ 1tr rồi chạy vô vẻ vội vã.. Hấp tấp..

- Anh cứ đi đâu đi rồi khoảng tiếng nữa quay lại đón tôi nha nha..!!

- Ớ..??

Chưa kịp hiểu gì thì đã không thấy cô ta đâu rồi.. Người gì mà vô duyên.. Nhưng khách hàng là thượng đế mà.. == Cô ta trả nhiều quá.. Nó lóc cóc vào một hàng tạp hóa trên một đoạn để đổi tiền.. Chỉ cầm đúng chỗ mình lấy còn đâu để trả cô ta.. Mà lúc nãy cũng kịp để ý mặt cô ấy, trông cũng đẹp nhưng theo kiểu già dặn, chẳng biết bao nhiêu tuổi.. Nhưng cái ánh tượng của nó với cô gái này là phong cách ăn mặc chẳng giống ai.. Chắc trong Bar người ta hay ăn mặc như vậy.. Nó cứ ngồi trên chiếc xe máy co ro đợi.. Nhìn hai thằng bảo vệ mà nhớ đến trận đòn hôm qua, giờ hay bị khó thở.. Vì lúc ấy đang viêm họng săn mà.. Cơ thể yếu ớt.. Cứ rét tí lại bị viêm họng.. May mắn được cái khẩu trang, vừa che vết bầm ở mặt, vừa che gió..

...

Đêm xuống, nó run cầm cập, răng đánh bò cạp.. Muốn về lăm nhung còn tiền thừa chưa trả.. Chắc giờ em đang ngủ.. Nó cười, nhớ thiên thần đó quá.. Nhưng yêu tinh bắt ngòi sẽ làm nên niềm vui mà..

- Ủa.. Anh vẫn còn ở đây à..?

Cô ta bước ra.. Cái kiểu ăn mặc quái dị.. Bảo một tiếng nhưng gần 3 tiếng, may mà thi xong rồi nên cũng rảnh..

- Lúc nãy.. Chị trả thừa tiền nè..- Nó chia ra mớ tiền lẻ lúc nãy đổi được, cô ta bật cười khanh khách..

- Haha.. Lần đầu tiên tôi thấy một người chê tiền đáy.. Nhất là xe ôm, bộ mới làm hả?

- Ủ..

- Thảo nào anh thật thà thế.... Nhưng đừng bao giờ đưa lại tôi tiền mà tôi đã bỏ ra.. Với tôi như thế là sỉ nhục..- Cô ta đanh giọng, đánh đôi mắt với hai dòng kẻ đen xì sắc lạnh sang phía nó.. Giật cả mình..

- Haha.. Nhát gái thế.. Chắc là công tử bột bỏ nhà đi hả..?

- Tôi là sinh viên..

- Vậy à.. Thú vị đáy.. À đi ăn với tôi không?

- Ăn gì giờ này..?

- Ăn đêm.. Ngọc quá trời, chưa đi bao giờ à..?

- Vài lần thôi..

- Anh có vẻ ít nói nhỉ..? Đi nào..

Cô ta ngồi lên xe bắt nó cài mũ bảo hiểm.. Rồi bảo nó đến một quán ăn nhẹ trên đường LH..

Nhin đồ ăn bốc hơi ngút mà nó ngạc nhiên.. Cô ta gọi một đống ra..hix, đói nhưng làm gì có tiền..

- Ăn đi.. Nhìn gì nữa..!

- Nhưng..

- Không hợp khẩu vị à.. Kêu món khác nhé.. con trai kén như gái đẻ thế..?

- Không phải..

- Thế thì ăn với tui cho vui.. Đang đói anh cứ nhìn thế ăn mát ngon..

- Ủ..ù..

Nó cầm miếng bánh cắn nhỏ nhở.. Cô ta thì cứ tì tì, cứ hết món này đến món khác.. Bằng tay.. Tự nhiên thế này hết cả phần người khác rồi còn gì nữa mà mất tự nhiên..

- Sao tự nhiên anh lại làm xe ôm.. Hay làm từ lâu rồi..?

Cô ta hỏi.. Nó cười hiền..

- Tôi muốn mua một món quà sinh nhật.. Nhưng bị mất tiền.. Hi, xui quá..

Nhồm nhòm nhai mắt không rời mấy cái đĩa, cô ta nói..

- Người yêu hả..?

- Ủ.. Sao chị biết..?

- Loại con trai vẫn còn nghĩ cuộc đời như câu chuyện cổ tích giống anh thì chỉ có tặng người yêu thôi..haha..- Giọng cô ta có vẻ chua chát giống người từng trải và tỏ ra sành đời.. Nó im lặng..

- Nhưng lặng mạn đây.. Cô gái đó hạnh phúc thật..

- Cảm ơn..

- Thôi về.. Đèo tôi tiếp nhé anh xe ôm?

- Vâng.. Đoạn cũ đó hả..?

- Ủ..Tôi mòi..

..

Đến cổng ngôi nhà to lớn, nó còn thấy chiếc ôtô trong sân..

- Nè cầm về mua quà cho bạn gái đi nhé.. Hai người hạnh phúc..

Cô ta đưa nó tiền rồi đóng sập cánh cửa vào.. Thế là thưa nhiều lắm rồi.. Mọi việc xảy ra quá nhanh, nó chẳng kịp hiểu.. Một tối, một trận đòn, một tối một cô gái, đủ tiền mua quà cho em.. Lúc này cũng chả thèm để ý nhiều, cô ta đưa mình cù nhận, đã nghèo thì kệ cái lòng tự tôn, cù mặt dày lên mà sống miễn không làm điều gì thát đức là được, sau trận đòn hôm qua nó cũng hiểu ra khá nhiều thứ.. Nó vẫn đứng tần ngần nhìn tờ tiền to và đồng tiền lẻ nắm chặt trong lòng bàn tay.. Nước mắt nhỏ xuống.. Bên kia cánh cửa..

- Tôi sẽ tin anh tên ngốc chê tiền.. Vì loại con trai như anh giờ chết hết rồi.. tuy anh hiểu sao, nhưng mai nhé.. Về ngủ đi..

Quay sẽ về.. Lặng lẽ cất tiền đi.. Hết một ngày nữa HN.. bởi những dòng suy nghĩ dài.. Buồn và đau.

Chapter 94

Ngày thứ ba xe ôm.. Sáng sớm thức dậy, người vẫn ê ẩm.. Những vết rách thịt vì ăn mũi giày úa máu do không được băng cẩn thận.. Nó ngu mấy cái khoản sơ cứu mà.. Mùa đông rét, những vết thương cứ thế buốt dần lên.. Nó mệt nhoài, hôm nay lại trốn học.. Mua bánh mì với nước lọc về nhai cho qua bữa.. Tuy tiền vẫn đầy nhưng cũng không dám tiêu.. Trời bên ngoài mưa phùn ẩm đạm.. Em gọi..

- " Alo..?

- Anh ơi.. Anh thi xong chưa, em nhớ anh lắm.. Anh qua với em đi..-

Tiếng nói tha thiết và xé ruột, nhưng nó vẫn cứ cứng đầu, để mong chờ một điều gì đó từ ngày sinh nhật sắp tới của em..

- Anh chưa, đợi vài hôm nữa.. Anh qua nhé, giờ anh đang trong lớp..

- Nhưng.. Thôi để tối em qua anh được không?

- Em không phải qua đâu.. Trời rét lắm, anh hứa vài hôm nữa sẽ qua mà..

- Nhưng.. Nhưng anh Oi..!

- Thế nhé..!

Nó cụp máy.. Thấy buồn buồn và chạnh lòng.. Nhưng không sao, vài hôm nữa thôi là em sẽ có một sự bất ngờ mà.. Lại vùi chăn vào ngủ..

...

Chiều sang quán.. Chị hỏi sao đeo khẩu trang.. Nó bảo bị ho.. Nên chị không nói gì nữa.. Trời mưa nặng hạt.. Kiss the rain vang lên hợp với tâm trạng của nó, buồn man mác, hòa quyện với tiếng mưa.. Cứ thanh thoát nhẹ nhàng.. Chỉ nhớ chị nói một câu..

- Nhóc đừng thể hiện tâm trạng mình như thế, bài này buồn quá nhóc à..

...

Đêm.. Chiếc xe máy được dịp hoạt động, trời rét căm căm, nó lái xe đi ra chỗ hôm qua cô ta gọi nó, người run rẩy.. Thơ thẩn ngắm ngọn đèn đường mờ nước cùng những con người sánh đôi trên hè phố, tay đan vào nhau.. Khăn chung một màu.. Nó chợt nghĩ đến em.. Em với nó cũng sẽ có cơ hội như vậy thôi..

- Hù..!!

Giọng nói trầm trầm quen quen vòng tay ôm cổ nó nhưng không cảm giác.. Cô ta đến..

- Không giật mình à..? Anh cũng giỏi đấy nhỉ..?

- Ủ.. Thôi bỏ tay ra giùm..
- Chưa thằng nào dám nói với tôi như thế đâu nhé..?
- Mà anh làm tôi ngạc nhiên đây.. Sao có tiền vẫn chưa ở nhà với người yêu đi..?
- Chị trả thừa tiền..
- Haha.. Thế hóa ra anh không như tôi nghĩ nhỉ.. Thôi đưa tôi đến nơi tối qua đi..
- Ủ.. Nè mũ nè..
- Đội vào cài giùm cái quai đi.. Chìa gì nữa..
- Vâng..

...

Vẫn là quán Bar đó.. Hôm nay cô ta có vẻ vui, lại còn nói nhiều thứ vô duyên dễ sợ..
Đúng là dân chơi.. Nhưng nó cảm giác, phía sau cái vẻ ngoài mạnh mẽ kia cũng chỉ là
một cô gái, cô ta giống em.. Có thể số phận thì bất hạnh hơn chút..

- Tôi cứ nghĩ anh cầm tiền xong không đến nữa cơ..haha, đúng là hiếm có đây..
- Ủ..
- Mà anh tên gì..?
- Minh..
- Hay nhỉ.. Tôi tên Ngọc.. Ghép lại là ra tên đẹp đây..
- Ủ..
- Nói gì cũng ừ vậy.. Anh bị sao thế.. Vậy mà cũng có người yêu cho được..
- Ủ..

Cô ta thở dài.. Chắc cách ăn nói của nó chán lắm.. Đến nơi.. Trời bắt đầu mưa phun tiếp..

- Anh đợi tôi như hôm qua được không..? Nếu không thì về trước cũng được..
- Cứ vô đi..

Cô ta đi vào, cái dáng đi kiêu hãnh mà nó nhìn từ đằng sau.. Một bộ đầm dài đến gót, cổ mang một chiếc khăn dày cũng dài không kém.. Tay cầm chiếc bóp. Sành điệu thật.. Trái ngược hẳn với nó. Đúng là thế giới người giàu và người nghèo khác nhau một trời một vực mà lại.. Riêng cô ta thì thuộc loại ném tiền qua cửa sổ rồi..

...

Hai tiếng trôi qua, bụng đói meo.. Cô ta cũng ngật ngưởng bước ra.. Người nồng mùi rượu.. Chắc say.. Nó chạy lại đỡ..

- Hèhè Vẫn đợi.. Húc.. Chị à tên ngốc..húc.. Q.. Mưa thế này vẫn đợi.. Húc.. Làm chị đây ngạc nhiên đây..húc..húc.. Thôi.. Về..hèhè..

Góm quá đi.. Cô ta là con gái mà rượu say be bét thế này.. Đáng sợ thật.. Ngồi trên lưng cứ tựa vào người nó.. Q.. Đi được một lúc thì.. Thấy có biển rồi.. Đỗ xe lại, y như rằng.. Cô ta chạy đến cửa nhà người ta..=.=..

- Oẹ.. Oẹ...!!hù.. Hù.. Oẹ....!!

Hên, bị một lần nén biển trước.. Chuẩn bị nôn thì thường rùng mình một cái.. Tý thì bị nôn vào áo rồi.. Phù.. Nhưng khổ cho nhà kia quá.. Sáng dậy thấy một "bãi" trước cửa.. Xong cô ta bước loạng về gần nó.. Chắc đỡ rồi..

- Nè tỉnh rồi thì đi về nha..?

Bỗng cô ta khụy chân xuống, nó đỡ thì...

- Hì.. Oẹ..!oẹ..!!...

Kinh khủng.. Tưởng không sao.. Đằng này tự nhiên cười một cái rồi nôn.. Luôn vào quần nó.. Trời ơi.. Sao bây giờ.. Mà đúng là đứa ăn tạp, nôn ra nhiều ơi là nhiều..

- Ôi.. Xin lỗi..

Khôn ghê gớm.. Nôn xong thì tỉnh mới đều chừ..

- Thôi.. Thôi.. Không sao.. Giờ về được chua.. Lần sau uống vừa thôi nhé..

Bỗng cô ta cắn môi òa khóc như một đứa trẻ..

- Huhuhu...Tôi không về..!!, tôi..húc không về..húc căn nhà đó đâu..huhu..

Ồ thế là tỉnh hay chưa tỉnh nhỉ.. Cô ta đang ở trạng thái nào đây??

- Ủa không về thì giờ sao...?

Nó cũng không hiểu nổi con người này nữa.. Cứ mập mờ bí ẩn.. Chỉ còn nắc nắc.. Cô ta nín.. Tay dụi mắt.. Nói như ra lệnh..

- Anh.. Đưa tôi đến một khách sạn nào đó đi..!

- Ớ.. khách sạn nào..?

- Tuỳ.. Giờ tôi không muốn về nhà..

- Ủ..

Lại rong ruổi khắp đoạn đường LH tìm cho cô ta một cái khách sạn.. Khô, đúng là cầm tiền chẳng dễ nuốt tí nào mà.. Mau mau tìm ra để còn đi về hix..

..

Cũng quanh co mãi mới tìm được một cái khách sạn nhỏ.. Cô ta bước xuống.. Nó hí hùng..

- Thôi vào ngủ đi.. Tôi về nha..- Quay xe đi, bỗng cô ta chạy đến gần túm tay..
- Không được về.. Tôi không ở đây một mình đâu..?
- Chị bị điên à..?- Bực hết cả mình.. Khuya rồi lại còn làm trò.. Cô ta cũng không vừa..
- Chẳng nhẽ anh để một đứa con gái một thân một mình qua đêm ở khách sạn à..? Nhỡ tôi bị gì thì sao..?
- Chị thì sao.. Tôi lo cho người trong khách sạn ý..
- Tôi không cần biết.. Giờ anh không vào thì tôi cởi áo kêu anh làm dậy..!!- Giả thê này.. Chả hiểu nó mắc phải cái của nợ này đến bao giờ đây.. Trời rét căm căm mà sôi hết cả máu vì cô ta.. Vẫn cứ quay xe về để mặc cô ta tần ngần ở đây..
- Bớ người ta..!! Sà..m... U..m..u..
- Im..! Tôi vào.. Tôi vào..

Không ngờ cô ta có gan làm như thế thật, áo cũng trễ nửa vai.. Nó cau có.. Đặt xe vào..

- Có thể chứ.. Tôi muốn gì thì phải được..haha..

Chắc cô ta vẫn còn say.. Chứ đến mức độ này thì chỉ có điên mà thôi.. Gặp con tiếp tân..

- Chị cho em hai phòng đơn nhé..
- Dạ anh chị chờ một lát ạ..
- Em cho chị một phòng đôi đi..- Rồi cô ta đút tiền vào tay con tiếp tân..
- Dạ em cảm ơn, chìa khóa của chị đây.. Tầng hai chị nhé..

...

Nó vẫn cứ ngạc nhiên, cô ta kéo nó lên phòng.. Đây nó vô.. Hồn vẫn chưa nhập xác.. Không ngờ nó cũng có ngày phải vào nơi như thế này.. Cô ta cười khanh khách..

- Haha.. Đêm nay anh cứ cẩn thận đây.. -Rồi vô phòng tắm. Nó chạy ra mở cửa phòng vì muốn về nhưng không được, cô ta chốt rồi.. Tự nhiên thấy hối hận và có lỗi với em quá.. Nó chẳng nằm hay nghỉ.. Chỉ thu lu một góc.. Xã hội này phức tạp thật mang theo những con người cũng phức tạp không kém.. Tiếng phòng tắm mở ra kèm theo hơi bước ào ạt,

cô ta bước nhẹ nhàng đến gần nó, chỉ còn quần mõi chiếc khăn tắm.. Mùi con gái, mùi thơm của hoa.. Tạo nên sự kích thích dữ dội trong nó.. Nó quay mặt đi không dám nhìn..

- Chị.. Chị làm gì vậy..?

- Hi.. Anh còn chờ gì nữa.. Đừng có tỏ vẻ như thế chứ.. Tôi không tin trên đời có đứa con trai nào tốt đến vậy..

Nó đẩy cô ta ra.. Chạy về góc phòng, nhưng chỗ khác.. Đầu đầy nhưng hình ảnh của em .. Nó sợ nó không kiềm chế được sợ sẽ làm điều có lỗi với em..

- Anh.. Không thấy tôi đẹp sao..- Một lần nữa cô ta lại tiếng lại gần, đôi chân trắng dài miên man khiêu gợi, áp sát ngực trần vào lưng nó tay ôm chặt, tiếng nói nhỏ nhẹ vào tai đầy sự mê hoặc và cảm dỗ..

- Có.. Nhưng tôi xin lỗi.. Tôi có người yêu rồi.

Sau câu nói này có vẻ là hiệu nghiệm.. Cô ta làm gì nó không biết.. Chỉ im lặng..

- Tôi biết rồi.. Xin lỗi, tôi có thể ôm anh một chút được không..?

- Ủ..

Tiếng gió rít đều đều bên ngoài, căn phòng lạnh lanh lẽo.. Yên tĩnh lạ kì.. Hai đứa nó mãi suy nghĩ về hai thứ khác nhau.. Cảm giác như là đã quen cô ta từ lâu.. Có lẽ những người có chung điểm gì đó sẽ dễ gần nhau hơn.. Vẫn trong vòng tay đó.. Không phải là em.. Tiếng khóc của cô ta xé vang sự tĩnh lặng.. Con gái cũng phải có lúc yếu lòng chứ.. Nó không cựa quậy gì nữa chỉ thở dài... Chắc cô ta có tâm sự gì đó..

- Anh có biết tình yêu là gì không..?

- Cảm xúc đến từ hai người, họ thấu hiểu nhau sẵn sàng hi sinh vì nhau.. Đôi khi mù quáng...

Cô ta bỗng bật cười.. Vẫn là giọng cười ai oán và chua chát, nó mang một hơi lạnh thấu xương tủy.. Cảm giác như tuyệt vọng lắm..

- Với tôi.. Tình yêu chỉ là sự lợi dụng rồi lên giường.. Có ba từ để diễn tả.. Đau-sướng-hận.. Haha.. Lũ đàn ông các người.. Khi móc tim, móc thể xác, móc ví của chúng tôi xong rồi đá chúng tôi đi như con búp bê rẻ tiền để tìm con búp bê mới..

Tiếng nói khinh bỉ mang phần tủi hờn.. Nó cảm nhận được hết..

- Nhưng anh khác phải không.. Anh mới chỉ là con trai.. Còn tôi đã là đàn bà.. Anh có ghê tởm tôi không.. Anh có sợ tôi không..?- Cô ta bấu chặt vào lồng ngực nó, giọt nước mắt thấm đẫm lưng áo..

- Không.. Chị đừng như thế nữa.. Quá khứ thì kệ nó đi.. Hãy sống tốt hơn..

- Anh không cần lên mặt dạy đời tôi.. Thằng nhãi..!

Nó hơi giật mình vì giọng nói lạnh.. Cô ta cười..

- Đùa chút thôi.. Cảm ơn anh đã cho tôi mượn vai.. Nó ám lầm.. Người yêu anh chắc phải là một cô gái tuyệt vời lắm nhỉ.. Cô ấy khéo chọn thế cơ mà..hihi..

Nụ cười tươi của emi như ánh mặt trời bừng sáng trong đâu nó.. Khẽ mím cười..

- Hơn bất kì ai..

- Ước gì.. Tôi gặp được một người như anh sớm hơn..

Rời nó ra cô ta ngả người xuống giường quần chăn..

- Thôi coi như chưa xảy ra chuyện gì nhé.. Anh quên điều tôi nói đi.. Chúng ta vẫn là khách hàng và xe ôm..haha.. Mà tắm đi, quần anh góm lấm rồi đấy.. Xin lỗi ha.. Ngủ ngon..

Cô ta nói một tràng rồi quay mặt vào góc giường ngủ.. Rét nên ngại không muốn tắm, nó thu người vào hai cái ghế đã xếp sẵn để ngủ.. Bồ công anh ngủ ngon, đợi anh nhé, chỉ một ngày nữa thôi anh sẽ lại bên em..

Chapter Special 3

A life remembered (3). Mẫu đặc biệt.

..
Một chiều thu quá khứ .Mới ngủ dậy, thói quen ngủ ngày chẳng bở được, mò vào nhà tắm cầm con dao cạo. Cũng lạ... Nhớ trước đây vài năm nó đâu phải làm công việc này. Mà tự nhiên giờ lại phải làm đó là... Cạo râu.. Đến nǎn. Tính đẽ nguyên, nhưng mà phải theo ý "người đó"...

- "Anh bắt đầu có ria rồi kìa.. Cạo đi, đẽ dài nhìn dê lăm.."

Thở dài vuốt vài sợi lún phún dưới cǎm, nhìn trong gương.. Hình như mình già đi thì phải. Kể từ sau biến cố đấy, nó xuề xòa hơn, thậm chí bản thân còn chẳng thèm đẽ ý đến nhiều. Nhưng vì người đó, lại hì hụi cạo. Không biết giờ người đó đã dậy chưa. Đang mải lau bọt, bỗng nhiên điện thoại rung... Nó nhìn cái tên mỉm cười.

- "Alo, vè rồi à?"

- " Ủ...Ông ra quán chị đi, có quà đấy...hehe.

Thằng Tuấn.. Chỉ vì một lý do (không tiện nói ra) mà nó bỏ trường theo ngành khác.. Tất nhiên với thế lực gia đình thằng Tuấn thì chuyện này đơn giản.. Cũng sau cái lý do đó, thằng Tuấn trưởng thành hơn và theo đuổi một ước mơ riêng.. Cuối cùng đã thành hiện thực.. Nó chứng kiến thằng bạn thân suốt thời sinh viên thay đổi, đúng là điều gì cũng có thể xảy ra.. Nó vui lăm..nhưng cũng buồn vì không học cùng nhau..

- Ủ đợi chút vừa ngủ dậy, oái quá..

- Ok ok..!!

...

Khẽ nhấp một ngụm nước lọc nó cười cười.. Quán chả thay đổi gì mấy kể từ khi nó nghỉ làm.. Vì là cựu nhân viên nên nó được đặc cách tự do lấy nước.. Còn thằng Tuấn cũng chả phải khách mới mẻ gì..

- Dợt này đi lâu thế.. 3 tháng rồi đây..!

- Ủ, tôi đi nhiều nước mà..

- Lắm tiền nhỉ..

- Công việc mà ông.. Nhưng cũng muốn đi.. Giờ chán lại về với các cụ..haha...

- Ủ..

- Thế ông dạo này sao..? Còn đi học không..?

- Còn chứ.. Nốt năm nay, sang năm là bắt đầu ra rồi.. Ngại thật, chắc xin việc ở chỗ nào gần quê cho tiện đi lại..

- Tính vậy là tốt.. Mà ông còn buồn không..

- Cũng nhạt dần.. Buồn mãi sao được..

- Ủ.. Thế còn "người đó".. Vẫn nguyên si à.. Tiến thêm được bước nào không..

Nó lắc đầu cười buồn..

- Không.. Bảo đợi ra trường vì sợ tôi nồng nỗi , mắt bao công sức thuyết phục, rồi đi tìm... Nghĩ cũng chán, khéo khi không được... vì những việc tôi đã làm thì dù có yêu mấy lòng tin ít nhiều bị sứt mẻ mà.

- Ủ tôi hiểu... Nhiều khi nghĩ lại cũng cay, chỉ muốn táng ông mấy cái vào mặt, đã giúp vây rồi mà... Đem ông.

Nó cười cười.. Thằng này đã đi mà chả thay đổi, vẫn khoái chửi bậy.. Nhưng cái từ "công tử" thì chắc vứt đi được rồi.

- Haha.. Thế đi làm vẫn chửi bậy thế hả..?

- Ủ.. Toàn với nước ngoài nó có hiểu gì đâu.. Có một số đứa biết thôi.. Nhưng đa số nói gì tại nó cũng gật... hehe.

Hai thằng cười ầm cả quán. Cái nhíu mày của khách chẳng con quan trọng ở giờ phút này.

- Mà ông xem thế nào đi chứ.. Để không thể thằng khác nãng mắt đấy..

- Thì đang cố.. Thế còn ông nữa.. Hai mày rồi còn gì.. Tìm mục tiêu đi là vừa..

- Ông biết là tại sao mà.. Giống ông thôi..

- Ủ.. Nhưng giờ tôi hết rồi..

- Vốn dĩ ông đã nhiều mục tiêu nên dễ.. Với lại tôi không máu lạnh như ông được.

- Đã từng.. Hè. Giờ nàng giận cái thì chả lạnh nổi đâu.

- À.. Quên quà nè.. Mang về tặng nó.. Cái này con gái thích lắm đấy..

Thằng Tuấn đặt lên bàn hộp socola.. Món này trước ăn vài lần chả ngon tẹo nào.. Đắng ơi là đắng.. Chỉ có loại cô dâu chú rể 2nghìn một gói là ngon thôi.

- Mẹ.. Của Tàu đấy.. Ăn làm gì.. Đắng..

- Tàu cái cứt.. Hàng Bỉ 100% nhé.. Đắng mới là socola xịn.. Nhưng loại này không đắng..

- Ủa thế nó là loại đều à..?

- Không phải nhưng cái này khác.. Yên tâm không đều đâu mà lo.. Bảo quản mãi mới được mang về cho còn chê.. Ông đòi lại bây giờ..

- Hehe.. Đùa chút, cảm ơn nhé..

Hai thằng dốt chả hiểu gì về socola lại đi tranh luận.. Nhưng nó nhớ rằng món này..

"Người đó", thích ăn lăm..

- " Em thích sự ngọt ngào.."

Nghĩ ngọt nhiều lại có thêm động lực.. Ừ thì cố lên là sẽ thành công mà..

- Ông biết tại sao tôi quý ông không..?

Thằng Tuấn hỏi..

- À không..

Cũng thấy ngỡ ngàng chút.. Hai thằng học chung lớp rồi thân nhau tình cờ, tại sao không phải thằng khác mà lại là nó nhỉ.. Chỉ biết thằng Tuấn rất tốt thôi..

- Nói ra sợ ông không tin.

- Thì cứ nói đi...

- Tôi đã từng có một người anh em.. rất giống ông, về khuôn mặt, kiểu tóc, tính cách hầu như là mọi thứ... chúng tôi thân nhau như anh em ruột, nhưng không may anh ấy đã mất vì một tai nạn... Lúc gặp ông lần đầu tiên tôi thấy được gặp lại anh mình... hehe nên toàn gọi ông là đại ca đó .

Thằng Tuấn Nói mà giọng trùng xuống, nó im lặng. Nó có thêm một người anh em rất tốt bụng cũng vì nguyên nhân đó. Nó hiểu cảm giác thằng bạn thân đã trải qua. Mất người thân chả dễ chịu gì... Bỗng nó nhớ về chị giọt nước trong veo ở trong tim nó...

- Trùng hợp là anh ấy cũng tên Minh... Tạ Quang Minh.. Hè..

Một lần nữa giật mình.. Đúng là kì lạ thật..

- Thôi kê vậy mà buồn quá.. Về nhé..

- Ủ..

- Cố lên, em ủng hộ đại ca.. Mau hốt đại táu nhanh nhanh chút.. Thèm cỗ lăm rồi..hehe..

- haha.. Chú cứ đợi đi..

Lâu rồi.. Giờ đem ra ngẫm lại cũng buồn buồn.. Thằng bạn nó mới đây lại đi .. À mà hôm ý mang về "người đó" cười tít mắt... Nhưng khi vừa cắn một miếng thì nhè ra bắt đèn nó vì đắng. Thiệt tình xui xéo, vì thằng bạn.

Chapter 95

Sáng hôm sau ngủ dậy, là do cô ta đánh thức.. Lúc đầu cũng hoảng lắm.. Nhưng nhớ lại mọi chuyện tối qua thì mới định thần được..

- Nè.. Sinh viên hôm nay phải đi học không?

- Không..chủ nhật mà..

- Ủ thê thì về đi tui ngủ nữa..

Chả biết moi đâu cái điện thoại của nó, rồi ném trả.. Vẫn biết tối qua không làm gì, nhưng sao vẫn thấy lo lắng sợ em biết được sẽ hiểu lầm.. Thành ra nó càng mong đi khỏi đây.. Tiền đủ rồi, ừ vậy thôi chắc không làm xe ôm nữa.. Nó muốn chào tạm biệt cô ta..

- Ủ thê.. Chào nhé..

- Ủ về đi còn gì.. Bộ còn muốn gì nữa..?

Thấy thái độ lúng túng của nó cô ta ngạc nhiên..

- Vâng.. Nhưng tôi không làm xe ôm nữa.. Nên tối nay tôi không ra nữa đâu..

Có vẻ khôn lỏi nhưng đầu nó lúc này bất chấp, kệ chỉ giờ đã xong.. Nếu chẳng may em bắt gặp thì biết làm sao.. Tự dung thấy mình như thằng khốn nạn vậy..

- Sao lại thê..?

- Tôi có đủ tiền mua quà rồi..

- Chán nhỉ.. Hay nốt tối nay được không?

- Đóng rét thế này chị đi taxi cho ấm.. Đi xe ôm làm gì, trước chị có cần đâu?

- À.. Lúc đầu cũng có định đi đâu nhưng hôm ý vội quá.. Cơ mà đi xong mới biết gấp được thằng xe ôm dễ lợi dụng haha..

Méo cả mặt.. Ăn nói sỗ sàng thế không biết.. Nhưng có cảm giác cô ta là người tốt nên nó cũng gật, dù sao thì mang ơn cô ta nhiều mà..

- Cảm ơn.. Giờ anh về đi, không phải làm gì.. Tôi nói với con bé dưới kia rồi..

- Ủm..

...

Trời đông HN luôn mang cho con người ta một cảm giác lạc lõng buồn man mát.. Riêng nó thì chả bao giờ hiểu cảm xúc mình như thế nào, buồn quá ngồi cười, buồn quá cũng có lúc ngồi khóc.. Chẳng ra đâu vào đâu.. Ngẫm lại mọi chuyện thì thấy...sợ.. Nó chẳng bao giờ thay đổi gì.. Chỉ nhút nhát và khó diễn giải cảm xúc của mình.. Thứ mà luôn rối bời

bởi những hành động thiếu suy nghĩ của nó.. Coi như là một bài học, coi như là một trải nghiệm đồi xe ôm.. Nhưng liệu người ta nhìn vào có hiểu cho.. Chỉ vì một người con gái nó đã nỗ lực rất nhiều, đã từ bỏ rất nhiều.. Kể cả sự kiêu ngạo, vẻ lạnh lùng tự tạo dựng lâu nay. Trời đông xám xịt u buồn.. Gạt bỏ mọi cảm xúc dồn vặt lo lắng.. Nó đi mua quà..

...

- Dạ cảm ơn anh..!

- Vâng..

Nhận lại đồng tiền lẻ trả lại, từ người bán hàng, nó đèo con doremon về.. Cũng xa nhưng kệ, suốt hôm ý chỉ sợ người ta mua mất nên mua sớm được lúc nào hay lúc đó.. Sáng chủ nhật đông nên đường cũng nhiều người.. Chật vật mãi mới về đến phòng.. Thở phì phò rồi trùm chăn, run cầm cập.. Đi đường rét quá.. Rồi bỗng em gọi.. Tâm trạng nó vui nê một chút..

- "Alo..

- Anh.. Qua nhà em được không, em có chuyện muốn nói..!

Nó ngạc nhiên..

- Chuyện gì vậy?

- Anh qua đây đã..

Cũng tò mò nhưng vì muốn giữ điều bất ngờ, muốn thấy sự vỡ òa của nhưng nhớ từ em.. Nó vẫn từ chối..

- Anh đang bận.. Thôi mai nhé..

- Chủ nhật anh cũng bận.. Ủ thì mai.."

Em cụp máy, giọng em rất lạ.. Chắc em vẫn giận, thôi thì mai qua cái là hết ngay.. Vì còn ngập trong suy nghĩ về buổi sinh nhật.. Nó không để ý nữa..

...

Trưa đi làm.. Gặp chị chào.. Đáp lại là sự lạnh nhạt và thái độ đứng đong..

- Chị sao vậy?

Im lặng..

- Em làm gì sai à..?

- Thôi nhóc đi làm việc đi..

Chỉ nói giọng lanh lùng rồi quay bước đi.. Nó sợ, tại sao lại thế.. Bình thường chị chẳng bao giờ vậy.. Toàn nói ra thôi, không như này.. Lòng nó quặn lại khó hiểu.. Tôi tệ.. Chị với em như một đoạn thẳng trùng nhau vậy, nếu người này làm nó đau.. Người kia làm nó đau gấp đôi.. Nó đáng bị đối xử vậy sao?

... Suốt buổi làm.. Nó chỉ biết thuỷ trôi nước... Ai bảo gì làm vậy, ai gọi gì làm đó.. Rồi chìm đắm vào những bản guitar buồn vô tận... Không khí trong khu trung xuồng, nó hiểu tại nó.. Nhưng vẫn tiếp tục, có vẻ sự ích kỷ về không gian này làm chị chú ý.. Nhưng con mắt đó chưa bao giờ lạnh hơn.. Có một chút sự khinh bỉ trong đó.. Hoảng loạn và thất thần.. Vác đàn đi về.. Cảm giác như cả thế giới quay lưng lại với nó vậy.. Mọi chuyện đã đi quá xa rồi.. Nó ngu ngốc.. Nhưng sự cứng đầu vẫn còn.. Nó đã quyết là phải làm được.. Đã đi đến bước cuối, chẳng lẽ lại quay đầu lại.. Sinh nhật em nó sẽ giải thích tất cả.

...

Lặng lẽ đêm đông HN.. Thẳng con trai nhẹ bước nhặt nhòa qua từng bóng đèn mờ suông.. Cây không còn lá, chỉ còn những cành khô kh끌 kieu và tro troi.. Con người trông rõng.. Gió vẫn cứ tạt, những cảm xúc đi đâu mất rồi, trốn đâu mất rồi.. Hay đã tan nát theo lời nói của em, thái độ của chị.. Ảnh hưởng đến nó nhiều quá.. Làm nó khổ nhiều quá.. Nó đâu đáng bị vậy đâu..

Tiếng xe đẹp nã nè nơi góc phố, nơi mà chỉ có chiếc bóng luôn trung thành.. Cơ thể nó mệt mỏi cõi lết vào phòng nằm.. Vô vị quá, cả ngày không ăn gì nhưng chả thấy đói nhưng đói cũng hết tiền rồi.. Cái ngu là chỉ cần mua quà cho em mà không quan tâm đến chuỗi ngày tiếp theo nó sống bằng gì.. Sống ra sao, sống như nào khi tiền chỉ còn vài tờ năm nghìn, mười nghìn lẻ tám.. Uể oải ngồi dậy vào phòng tắm rửa mặt.. Vết thương lại đau nhức.. Vết thương mới rồi vết bóng cũ... Điều vì em đó chứ..nhưng nó đâu oán trách gì.. Chỉ biết mỗi ngày thấy được nụ cười của em là nó vui..em có hiểu chăng..Thở dài.. Ra chiếc giường cũ..ngủ..

...

Tối đông đến nhanh lắm.. Đúng là ngày tháng 10 chưa cười đã tối mà.. Nó bắt đầu đi xe ra chỗ cũ nơi mà nó bắt đầu cũng như kết thúc nghề xe ôm.. Lúc đi ven đường phía dưới của LH, nó thấy một bà cụ.. Người già gò nhở xíu khoác chiếc áo mưa giấy rách nát, tay cầm gậy, đầu đội nón.. Nhìn cụ khắc khổ và mệt mỏi... Hình ảnh này làm nó nhớ đến nội ở quê.. Đã lâu lắm rồi, nó không về..

- Cụ ơi..

Ừ thì nó hiểu tình cảnh này ra sao khi có một lần nó cũng vậy.. Nên chẳng thể đúng nhìn được, nó thì cũng chẳng tốt đẹp gì cho lắm.. Nhưng hiểu rằng gieo nhân nào gặp quả đây.. Mình có làm việc tốt thì đời sau mình hưởng thôi.. Có vẻ mê tín quá..

- Cụ ơi..!

- Há..!?

Có vẻ cụ bị lâng tai.. Nước da đồi mồi nhăn nheo hiện rõ vẻ lo âu..

- Cụ ơi..!! Con cái cụ đâu mà cụ lại ngồi ngoài đường thế này..!!

Nó hét to hơn.. Cụ gật gật..

- À.. Cụ lên thăm con cụ trên đây.. Nhưng lúc nãy cụ bị say nên người ta chửi rồi thả xuống đây.. Nhà con cụ kia rồi, chả qua đâu chân quá nên ngồi nghỉ.. Bệnh người già ý mà...

Nụ cười hiền hậu móm mém nó đứng dậy... Thầm nghĩ tựi xe buýt vô lương tâm, đúng là xã hội tha hóa..

- Dạ thế thì cháu xin phép đi ạ..!!

Vẫn phải hét to.. Cụ gật gật..

...

Đôi khi một người qua đường cũng để lại trong ta một ấn tượng... Tuy không giúp gì được cho cụ, nhưng nó lại cảm giác nhận được chút gì đó.. Âm áp giữa tình con người.. kì lạ..

...

Điện thoại rung.. Một số lưu là "Ngọc".. Ngạc nhiên ghê..

- "Ủa là chị à..?"

- "Ừ.. Anh ra mau đi nhanh nhanh.. Trễ giờ tôi rồi.."

- "O đây.. Nhưng sao biết số tôi?"

- "Lúc sáng nghịch máy nên biết.. Thu hồi nhiều quá.. Ra nhanh trễ rồi..!!"

Cô ta gào to trong điện thoại.. Chắc vội thật.. Nó cuồng cuồng phóng đi.. May chõ nó đang đứng ở gần..

...

- Vẫn chõ đó nhé..!!

- Ủ ừ.. Lên đi..
- Cài giùm cái mũ cái..!!
- Đây đây..
- Hihi.. Đò ngốc..
- Ngúra mồm à..?
- Dám ăn nói với tôi như vậy à..?
- Ủ.. Không..

Ngồi dìng sau lưng mà cô ta cười tủm tỉm trái hồn với ngày hôm qua.. Nữ cười này không có vẻ gì là buồn cả.. Chắc có lý do để cô ta yêu đời hơn.. Vậy thì tốt thật..

...

- Hay hôm nay anh về đi, trời mưa rồi nè..

Đúng thật, cái không khí man mát xộc vào mũi nó, mưa rơi nhẹ nhàng.. Rét cứng hết người..

- Chị bắt đầu biết lo cho tôi từ khi nào vậy..?
- Xì.. Chả thèm, thôi tui vào đây..

Cái dáng vẻ quí phái đấy lại bước vào nơi quen thuộc, Bar có gì hay không? Chỉ nghe qua nó cũng tò mò nhưng chẳng bao giờ vào.. Mặt cô ta có vẻ đỗ hơn thì phải.. Đúng là con gái mà, trêu chút đã ngại..

...

Vẫn đợi, mưa càng lúc càng nặng hạt.. Nắp vào mái hiên ngay ở đó.. Nó run cầm cập vì dính nước.. Đeo tạm chiếc khẩu trang để giảm gió mưa lùa vì nó cứ ho sù sụ ra.. Cảm giác người ngày càng yếu, hơi khó thở đi.. Chắc phổi bị nhiễm lạnh rồi..

...

Cũng đến một lúc nào đó thôi những điều nó sợ cũng phải xảy ra.. Ủ quả báo.. Ngân ngơ nhìn cổng Bar kia.. Em bước ra kiêu sang lồng lẫy, tay nắm tay một người con trai.. Chuẩn bị bước vào chiếc xe ôto đang mở cửa sẵn.. Nó chêt lặng.. Con tim tan nát.. Nhưng còn đau đớn hơn là em đang nhìn về phía nó, con mắt vô hồn đã đậm đi bởi hai dòng kẻ mắt, đôi môi đỏ cũng khẽ nhếch lên một nụ cười... Thất thần, nó tiến nhẹ nhàng.. Người run rẩy đứng giữa đường để nhìn kỹ hơn.. Nước mưa như nước đá cay xè mắt.. Đúng là em.. Nhưng đường như đã thay đổi... Có lẽ em biết tất cả.. Thái độ lúc sáng cũng từ đây mà ra, nó tiến gần thêm chút.. Người vẫn run lên từng chập vì bộ quần áo cũ đã

sũng nước mưa.. Em cũng đến lại gần.. Mắt em vẻ vui.. Miệng vẫn nhéch lên.. Đẹp chết người.. Nó mong chờ được nói một lời giải thích.. Bàn tay em giơ lên... Một cái tát ư..

- Bốp...!!

Nhưng không, một quả đấm của chàng trai đi cùng em.. Vì không có lực và mệt, yếu.. Nó văng ra đập đầu vào mảng tường gần đó, choáng váng

- Là nó phải không em.. Cái loại đâu đường xó chợ như này mà dám lừa em tao.. Đ*t mẹ, cút ngay khi tao còn cho phép..

Nhục nhã ê chè, nó còn biết gì hơn.. Chiếc khẩu trang bật ra đứng dậy nhưng sức lực không cho phép.. Ngã nhào xuống đất.., vết thương hôm nọ rách to hơn.. Mặn mặn tanh tanh.. Vị của máu.. Em bật khóc..

- Cút.. Đi..huhu, đồ cặn bã.. Tôi đã làm gì anh chứ..huhu.. Tôi đã yêu anh như thế.. Tại sao lại đối xử với tôi như vậy..huhu..

Tiếng khóc đau khổ của em làm nó bò được dậy, lết đầu gói gần đến chiếc váy của em.. Ngước lên nhìn.. Máu mồm vẫn chảy.. Nó run run.. Nước mưa làm nhòa đi đôi mắt nó..

- Cho anh.. Cho..anh giải thích.. Anh..

- Giải thích gì nữa chứ..huhu, yêu tôi mà tránh mặt tôi.. Yêu tôi mà đi vào khách sạn với con khác à.. Khốn nạn..!!

Em khóc như xé tim nó đi.. Đau lầm.. Định nói nhưng.. Lại lanh một cú đá vào bụng.. Ôc máu mồm.. Nó thở hổn hển.. Đứt quãng.. Nhưng bằng một sức mạnh nào đó.. Nó vẫn nói được nhỏ nhở...

- Anh..xin..em..

- Cút đi thẳng ch* Đừng để tao thấy này lần nữa đây..

Bỗng.. Một bóng đen chạy ra..

- Các người bị điên à..? Tại sao lại đánh người ta ra thế này..!! Cô ta hình như mới ra.. Nâng đầu nó lên rồi rít, nó thì giờ hết sức rồi, chỉ biết nghe thôi.. Rét đau và buồn.. Mưa vẫn cứ rơi.. Tiếng cười em vang lên khán khách.. Nhưng lạnh lẽo..

- Anh còn chối nữa không.. Haha.. Cô làm ơn mang tên khốn nạn này đi giúp tôi với.. Nhìn hai người tôi thấy kinh tởm..

Em.. Nói được nhưng lời đó.. Một lần em giết nó.. Nước mắt nó chảy.. Nhờ mưa giấu giúp.. Giờ đây, nó đau hơn cả chết..

- Thì ra cô là người yêu anh ấy.. Cái loại cô mới là khốn nan.. Vì sinh nhật cô mà anh ta phải đi làm xe ôm cho tôi đây.. Cô hiểu chưa, cô không đủ tư cách chửi anh ấy như vậy, nhìn lại mình xem đủ xứng đáng chưa rồi hãy nói...

- Nhưng.. Nhưng tôi thấy hai người vào khách sạn mà..

- Đó là lúc tôi say.. Tôi kéo anh ta vô nhưng giữa chúng tôi không xảy ra chuyện gì cả..

Em có vẻ hoang mang, nó nằm đó vô hồn.. Rồi cô ta gọi một chiếc taxi đưa nó đi đâu không biết.. Giờ nó đâu còn ý thức nữa đâu..

Chapter 96

Biết làm sao để cho em hiểu, biết làm sao để diễn giải nỗi cái nỗi đau trong nó, khi em giết chết trái tim nó đây.. Bệnh viện là nơi để chữa bệnh, nhưng với nó vào để tránh sự thật, lời nói của em cứ vắng vắng.. Nó thất thần khóc ngay cả lúc được đẩy vào phòng cấp cứu.. Nước mắt cứ chảy nhưng mắt vẫn nhắm.. Miên man hình ảnh em hiện về, con mắt hận thù dành cho nó.. Ngò đâu lại là của em..

...

Loáng thoảng nghe được lời nói chuyện lúc còn nửa tỉnh nửa mê..

- Bệnh nhân do thẻ trạng yếu, có tiền sử về suy hô hấp.. Giờ nhiễm lạnh dẫn đến viêm phổi..

Nhé quá.. Nó muốn chết cơ.. Chết không phải là hết, chết là để ta sống nhưng không ai nhìn thấy mình.. Có lẽ vậy nên khi thất tình người ta muốn chết.. Nó đau khổ lắm, nó mệt mỏi lắm.. Có gắng để rồi làm gì, yêu để rồi làm gì.. Khi nhận lại chỉ toàn sự bất hạnh.. Nó biết em cả nó sai khi không chịu tìm hiểu hay giải thích.. Hai đứa cứng đầu.. Hợp nhau được chẳng.. Giờ nó chán lắm.. Chia tay giải thoát cho em thôi.. Em " Ghê tởm " nó cơ mà..

...

Mắt mở ra thấy chị ta với thằng Tuấn đứng cạnh bác sĩ.. Gương mặt lo lắng..

- Nhưng cô yên tâm để cậu ta điều trị ở đây sẽ nhanh bình phục hơn.. Viêm phổi cũng mới bị thôi...

- Dạ cảm ơn bác sĩ..

- Ủ.. Để cho cậu ta ngủ nhé..

- Vâng..

Ông bác sĩ đi ra cửa.. Nó run rẩy ngồi dậy sức lực không còn bao nhiêu, người với mặt toàn băng với thuốc.. Khó thở với đau ở ngực quá..

- Ông dậy rồi à...?

- Ủ..

Thằng Tuấn đánh mắt sang vẻ mặt mệt mỏi xen chút vui mừng..

- Số đen vãi.. Toàn bị đánh là sao..?

- Ủ..

- Anh còn đau nhiều không..?

chị ta hỏi nó, đến ngồi cạnh giường, mặt chị ta như hết phấn son rồi.. Thiệt tình như này trông chị ta hiền hơn nhiều..

- Tôi cảm ơn.. Phiền chị quá..

- Ủ không sao.. Anh nghỉ đi tôi về đây.. Mà cảm ơn anh nhiều nhé.. Chắc sau lần này tôi không đi xe ôm nữa đâu.. hihi..

Vậy là xong.. Vị khách cuối cùng, vị khách đầu tiên.. Nghè xe ôm kết thúc... Nó gật gật.. Giờ nó chẳng quan trọng điều gì.. Cảm xúc ư, vô hồn.. Trống rỗng.. Cái tính bất cần lại đến.. Gì cũng được sao cũng được.. Chẳng quan tâm nữa.. Chỉ một từ.. Nhớ..

- À.. Con đó không xứng đáng đâu.. Thật đây..

- Chị về đi..!!

- Anh ngu lắm..

...

Tiếng guốc xa dần.. Nó ngồi khóc.. Thằng Tuấn đi mua đồ ăn.. Ai hiểu được nó chứ, nó có mạnh mẽ đâu.. Nó yêu và chỉ biết yêu thôi.. Mọi điều xảy ra quá sức chịu đựng với nó rồi.. Điều bất ngờ đây.. Nó mệt mỏi, và muốn chia tay nhưng.. Điện thoại vẫn đấy.. Sao không dám.. Tại sao em luôn làm nó đau khổ khi nó lại muốn làm em vui.. Nó cứ thát th الآخر.. Thở.. Khó chịu quá.. Khóc cũng không làm được nữa..

...

- Em à..! Anh xin lỗi.. Nhưng mình chia tay được không em..?

Buổi chiều thứ 2, ngày hôm sau.. Tuy rằng, vẫn đau vẫn mệt.. Nhưng nó trốn viện đi sang nhà em.. Cái gì cũng phải dứt khoát, nó dù yêu nhiều lắm nhưng sức chịu đựng của nó có giới hạn thôi.. Gọi em ra ngoài cổng, nhìn con mắt thâm quang, người em tiêu tụy mà lòng nó đau nhói.. Em khóc nhiều lắm.. Mắt em cứ đỏ.. Chỉ khóc thôi.. Nó cũng khóc, nhưng miệng cười..

- Kìa.. Đừng khóc nữa.. Hôm nay là sinh nhật của em mà.. Vui lên.. Em được giải thoát bởi thằng em kinh tởm thì em phải vui lên chứ..

Em càng òa khóc to hơn.. Nó đưa con doremon to bằng hộp quà đã tì mỉ bọc.. Trông méo mó và tồi tàn như đồ vứt đi.. Nhưng tấm lòng của nó chỉ được thế thôi..

- Chúc em sinh nhật vui vẻ..!

Mặt em hoảng loạn thất thần.. Nó đứng lại để nói lời cuối cùng, tình yêu của nó.. Em khóc nhiều quá.. Rồi bỗng ôm nó chặt.. Chặt lắm... Nhưng giờ cảm xúc yêu thương được nó kìm nén rồi.. Giỏi chưa..? Máu lạnh thì mãi mãi là máu lạnh..

- Huhu.. Tại sao anh lại như thế.. Huhu.. Tại sao anh không nói?.. huhu..

- Anh có cơ hội không..?

- Huhu.. Em xin anh đừng vậy mà.. Em yêu anh..đừng như vậy.. huhu..!

Yêu lòng ư.. Có đây, nhưng hôm nay thì không..

- Em.. Mình chia tay nhé.. Anh nói lần hai thôi..

- Không.. Em không muốn.. Em nhận lỗi, anh.. Ơi em sai rồi.. húc.. Em sai rồi.. húc.. Em không muốn...

Nó cứ thế lững thững bước đi.. Tập tành từng bước một... Mặc kệ.. HN.. Mày dẫn tao vào vòng xoáy này.. Nhưng lại bắt tao kết thúc nó.. Vậy, sao tao vẫn nói mày yên bình.. Em đứng thẫn thờ ở cửa mặt vô hồn đau khổ.. Nó ngoại đầu nhìn lại.. Khóc.. Người bỗng hết sức lực, loạng choạng rồi ngã nhào xuống giữa đường... Chỉ kịp thấy đau, mắt mờ dần.. Và tiếng em chạy lại hấp tấp.. Lay lay nó. khóc òa lên...

- Huhu.. Anh ơi...!!.. có ai không giúp.. Với.. huhu..!!

Mùi đất tanh tưởi...

Lúc có thể nhận biết được thì cũng hiểu mình đang ở đâu.. Nhưng nó chẳng muốn mở mắt.. Mùi thuốc sát trùng thật ngọt ngạt..

- Sao lại để bệnh nhân trốn ra thế hả..? Cậu có biết như vậy là rất nguy hiểm không..?

- Dạ cháu xin lỗi, cháu bất cẩn quá..

- Để ý vào đây.. Nhẹ thì nhẹ nhưng người cậu ta giờ yếu lắm..

- vâng.. vâng..

- Người nhà bệnh nhân ra bớt đi nào..

Tiếng bước chân nhỏ dần.. Cũng thấy khổ, thằng Tuấn đúng là thằng bạn tốt.. Không có nó chẳng biết mình sẽ ra sao nữa..

- Trông nó nhé..

- Ủ..

Tiếng em nhẹ nhàng.. Nó tủi đau.. Nằm im, giờ nó không muốn thấy em.. Có thể tình yêu giữa hai đứa chưa đủ lớn để tiếp tục khi mà chỉ một chút hiểu làm nó đã vội chia tay..

Nhưng hình ảnh chiếc ôtô đêm qua đã giúp nó có thêm "động lực" .. Mãi mãi nó chỉ là thằng sinh viên quèn thôi.. Em cần điều tốt hơn.. Ích kỷ phải không, điều đó nó có thừa.. Lúc nào cũng chỉ muốn em bên cạnh nhưng đã khi nào lo cho em bằng một phần em lo cho nó đâu.. Ủ, vậy thì có lẽ chị ta nói đúng.."Anh ngu lầm.." không giữ vững được lập trường nên nó không muốn em biết là nó đã tinh để khỏi phải đối mặt..

Em ngồi vào giường bệnh.. Bàn tay vuốt tóc nó dịu dàng...

- Anh ơi.. Em hiểu tất cả rồi, em biết tất cả rồi.. Nhưng em không ngờ anh lại có thể nghĩ được vậy, muốn tạo cho em một bất ngờ...anh thay đổi vì em rồi.. Em vui lắm, tại sao nhỉ.. Em biết nói gì đây..? lúc em phát hiện ra cũng là lúc anh muốn chia tay em.. Anh hiểu cho em.. Em ích kỷ, em chỉ muốn anh là của riêng em thôi.. Người con gái nào thấy cảnh đó lại bình tĩnh được hả anh?.. Mình đã nói có gì cũng phải chia sẻ cho nhau biết, nhưng sao anh lại cứ giấu giếm để chịu khổ một mình hả anh..? Sao anh lúc nào cũng làm em đau khổ và lo sợ vậy anh..?

Em cứ nói tưởng rằng nó chưa tỉnh.. Nhưng thật ra nước mắt nó chảy rồi.. Có vẻ em không để ý..

- Anh à.. Có lẽ em đã làm anh tổn thương nhiều rồi.. Đau nhiều rồi.. Nhưng em không chấp nhận lời chia tay đó đâu.. Vì em còn yêu anh nhiều lắm.. Tình đầu của em.. Vậy nên giờ em sẽ cho anh thời gian để cân nhắc lại tình cảm của mình anh nhé.. Em muốn sang Nhật, chắc chỉ vài tuần thôi.. Anh bảo trọng .. Nếu em về mà anh vẫn muốn chia tay thì em sẽ chấp nhận rời xa anh.. Có những thứ đã mất đi sẽ chẳng thể lấy lại được...

Em vẫn nói nhưng thái độ có vẻ trầm lặng hơn.. Em muốn như vậy thì để như vậy đi.. Nó không quan tâm nữa.. Rồi em thút thít..

- Anh Oi..em yêu anh.. Anh tỉnh lại đi..

Nhỏ nhẹ, tưởng cảm xúc vừa rồi là thật nhưng giờ em mới trở về là em.. Là cô gái mít ướt.. Nhưng nó vẫn nhắm mắt.. Giường hết lực... Tiếng cửa phòng mở ra.. Gió lùa vào lạnh lẽo.. Em đi rồi..

...

"Chỉ biết lặng nhìn em quay lưng bước đi ,lòng anh thắt lại..

Nghĩ đến mình sẽ không gặp lại..

Tình yêu đâu phải ai cũng may mắn tìm được nhau..

Chẳng giống như chúng ta tìm được nhau rồi lại hoang phí duyên trót..

Tại sao phải rời xa nhau mãi mãi..

Biết đến khi nào.. Chúng ta nhận ra chẳng thể quên được nhau.."

...

Ai đã từng một lần lắng nghe nước mắt chưa.. Chắc chỉ mình nó thôi.. Vì lúc nghe được tiếng nước mắt chảy cũng là lúc đau khổ nhất mà.. Với nó nhiều đến nỗi chai lì cảm xúc rồi..

...

- Hết người rồi đây..

Thằng Tuấn vào nói, bộ dạng mệt nhọc, đúng là không qua mặt được thằng này..

- Ủ.. Biết tôi tinh rồi à..?

- Nhìn cái mặt thế kia thì ngất sao được mà tinh... Chăm ông mệt vãi..

- Cảm ơn..

- Nè.. Thế nói chia tay rồi à..?

- Biết chuyện chưa?

- Biết rồi.. Con bé lúc sáng kể.. Đại loại cũng hiểu..

- Chán nhỉ..?

- Tại ông ngu thôi, chán gì?.. Con nào thấy vậy chả điên.. Có mỗi ông thấy vậy là bình thường thôi..

- Ủ.. Chắc thế..

- Nay nghe rồi.. Cái Ly sang Nhật à..?

- Biết rồi còn hỏi..

- Thấy sao..?

- Bình thường..

- Thật không?

- Ủ..không..

- Biết ngay.. Hay ngăn nó đi, tội nghiệp nó quá..

Nó lắc đầu, từ từ nằm xuống vì đau.. Họng rát quá.. Nghĩ gì đây.. Chả quan trọng.. Giờ ngủ đã..

- È.. Vè nhé..!

- Ủ..

- Đừng trốn ra đây.. Nhiều lúc thấy ông điên vãi c*c...
- Biết rồi.. Nói lảm.. À mà nãy ai cho tui vào đây..?
- Tôi đó.. Cái Ly gọi.. Đ*o gì mà lúc tỉnh lúc ngất, yếu thế..?
- Thôi về đi..

...

Nó cứ nằm vậy, vắt tay lên trán nghĩ mông lung.. Như đang đợi chờ một ai đó.. Giá như những điều vừa rồi chỉ là cơn ác mộng.. sau một hôm, mọi thứ tan nát hết cả.. Do nó.. Giờ hối hận cũng không kịp.. Cuộc đời giống như một kịch bản vậy.. Kịch bản này nó là vai phản diện rồi..

Trời bắt đầu tối dần.. Nó đói bụng vì nhịn từ hôm qua đến giờ
chỉ có mỗi hộp cháo của thằng Tuấn.. Căn phòng này giờ không có ai.. Những lúc thế này
thường thì em sẽ bên cạnh nó.. Những giờ phải quen dần việc thiếu em thôi.. Phụ thuộc
vào em nhiều quá.. Không biết bao giờ em đi nhỉ.. Tự dung lại nuôi tiếc.. Dúng là chán..
Lạnh lẽo và cô đơn.. Nó cứ quay quay cái điện thoại.. Bỗng, cửa phòng kẽo kẹt từ từ mở.

Chapter 97

Chị bước vào, khuôn mặt mệt nhọc.. Nhưng dáng đi có vẻ rụt rè.. Nó nhìn chị trân trân.. Bên ngoài có tiếng mưa sụt sùi.. Trùng hợp.. Căn phòng không tiếng động, chị ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh mắt đỏ hoe.. Lúi húi lấy đồ ăn.. Nhìn thương lắm.. Nhưng sao cái thằng nó lại vô cảm đến vậy.. Chỉ nhìn thôi..

- Nhóc ơi..

- Gi?

- Chị xin lỗi.. Chị hiểu nhầm nhóc rồi..

- Ủ không có gì đâu.. Chị về đi em muốn một mình.. Em cảm ơn..

Cảm xúc cứ nhạt dần, nó chẳng cần ai thương hại.. Cái lòng tự tôn cứ đi loanh quanh trong đầu nó.. Biết là chị không có ý gì.. Nhưng nghĩ lại, nó không đáng bị đối xử như vậy.. Thành ra nó giận chị, giận lây sang cả em.. Hai người không cho nó giải thích.. Đau quá.. Em đi, rồi nói em sẽ về.. Đừng nói lúc đó, chứ lúc này nó chỉ muốn em ở bên cạnh thôi.. Vì sao ư?.. Tình yêu luôn làm cho người ta thay đổi.. Nó chắc là đứa thay đổi nhiều nhất.. Thực lòng để nói lời chia tay.. Nó đã rất cố gắng.. Tưởng thế là xong nhưng giờ chỉ sống trong sự dằn vặt của thể xác và linh hồn.. Cứ coi như là một trò đùa của số phận..

Nó thua..

...

Tiếng nác và tiếng quát từ căn phòng sáng đèn duy nhất của bệnh viện, người con gái đó che miệng khóc chạy đi.. Bỏ lại nó một mình với nụ cười ngạo nghễ.. Khi vừa làm tổn thương một người nữa bằng những lời nói của mình.. Nó muốn cô đơn..

...

10h30 phút, đêm đông làm nhiệt độ xuống thấp, nó rét và khó thở.. Tiếng mưa rả rích làm không khí thêm u buồn hơn.. Nó vẫn cứ để điện phòng.. Chẳng có ai nhắc nhở cả.. Chắc thằng Tuấn đã sắp cho nó căn phòng này.. Tuy bé nhưng đầy đủ và có một mình.. Những lúc như thế này nó chỉ cần có ai bên cạnh.. Vậy mà nó cứ đẩy họ đi.. Tôi tệ.. Nó nằm yên, nước mắt cứ trào ra ướt nệm giường.. Nhớ hình ảnh em ngồi trên chiếc xích đu, miệng cười rạng rỡ, chân dung đưa, đôi mắt long lanh và ngọn tóc ngắn chơi đùa với gió.... Đẹp lắm.." Bồ Công Anh ơi.. Anh xin lỗi.. Anh hối hận lắm.."

...

Cánh cửa gỗ của bệnh viện là nơi luôn là chỗ bắt ngủ nhất, tiếng guốc lạch cách làm nó tò mò.. Đang định ra coi thì.. Nhỏ P.Anh đi vào.. Mặt nhợt nhạt, người run cầm cập.. Tóc

bết vào vì nước mưa.. Nó ngạc nhiên xen lẫn bối rối.. Nhỏ nhìn nó con mắt không chút bắng.. Mà đỏ hoe ngập nước..

- Em tưởng.. Anh.. Ngủ rồi..?

Không biết nhỏ như thế với nó là sao.. Lúc thì không thèm nhìn bằng nửa con mắt.. Lúc thì tỏ ra yếu đuối và quan tâm đến nó.. Tâm trạng rối bời.. Nhỏ lại đến, người nhỏ vẫn run run đứng ngoài cửa.. Ngàn ngại không dám vào.. Nhưng có lẽ nhỏ thấy nó khóc.. Nó không nói gì, rút kim ra.. Từ từ tiếng gầm , mang theo cái chǎn quàng qua nhỏ..

- Đến làm gì.. Rét thế cũng đến.. Có biết suy nghĩ không hả..?

Mặt nhỏ hiện rõ vẻ giận giữ mắt vẫn đỏ..

- Tôi muốn đây.. Tôi không biết suy nghĩ đây..!! Anh đuổi tôi à..?!

Nó ngạc nhiên về thái độ này của nhỏ.. Nhỏ ngồi bệt vào chiếc ghế khóc thút thít.. Thở dài.. Nằm xuống giường, nó nhìn cái cửa kính tối đen.. Vài giọt nước mưa đọng lại.. Kẽ nhói tim.. Cứ lúc nào mưa là có một người con gái đến với nó.. Nhưng chưa bao giờ vui... Chỉ có em thôi..

Chiếc khăn bỗng được đắp trả lại cho nó ngay ngắn.. Quay sang thì thấy nhỏ đang ôm vai run rẩy.. Khổ quá..

- Nè, lên đây đi..

Chẳng hiểu nó nghĩ gì mà làm vậy.. Cứ coi như là thấy con gái đẹp đi.. Vì nó cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ thấy thương nhỏ thôi.. Vẻ lạnh lùng hôm nay không có.. Son phấn cũng không.. Nhỏ đẹp dịu dàng.. Mắt lộ rõ vẻ ngạc nhiên và e ngại.. Mặt đỏ đỏ..

- Lên đi.. Anh không làm gì đâu..

Nhỏ gật gật.. Chắc hết giận rồi, đắp chăn qua đôi chăn dài của nhỏ.. Nó ngồi lên tựa vào thành giường.. Nhỏ thì thấy áo khoác đắp cho cả hai, tựa đầu vào vai nó.. Tuyệt nhiên hai đứa không nói gì.. Nó cũng không có cảm xúc.. Chắc do con tim luôn hướng về em.. Nhân mã sai rồi, nó vẫn yêu chung thủy đó chứ..

- Mưa rét đến làm gì.. Uớt rồi..

- Kệ..

- Đi thế này không ai cảm à..?

- Bố mẹ.. Nhưng trốn..

Ngốc thiệt.. Vậy mà nó cứ hơi vui vui.. Nhoẻn miệng cười.. Nhỏ ngược lên.. Mặt đanh lại..

- Cười gì..?
- Sao lúc thì ghét, lúc lại quan tâm đến anh..?
- Muốn.. Không cần biết.. Hồi nìu..
- Đừng như vậy nữa anh không.. Trả nổi đâu..
- Không cần.. Chỉ cần những lúc như thế này là được rồi..

Nhỏ lép vào ngực nó, miệng cười.. Nhưng qua lớp áo của bệnh nhân, giọt nước mắt thấm qua, vào đến ngực... Giờ mới thấy cảm giác nhói đau.. Nó nhẫn tâm quá chăng.. Nó chọn nhầm người chăng.. Bỗng nhỏ ghé đầu lên, đôi môi

căng mọng hấp háy.. Mắt long lanh.. Giật mình vì bị cuốn bởi vẻ đẹp ma mị.. Nó quay mắt sang hướng khác.. Đôi môi mềm và ướt đó chạm vào má, nhẹ nhàng.. Nó không muốn có lỗi với em.. Bất kể đã nói lời chia tay.. Nó muốn đợi.. Cảm giác như hụt hẫng.. Nhỏ rời ra..

- Anh xin lỗi..
- Ủ..

Im lặng thì vẫn hoàn im lặng.. Phải nói nó và nhỏ có tính cách giống nhau.. Điều thể hiện nỗi buồn bằng nụ cười, có chăng là nhỏ P.Anh lạnh hơn nó và mạnh mẽ hơn nó.. Nguồng mồ hay yêu thì cũng không thể phủ nhận nó có tình cảm với nhỏ ngay từ lúc đầu vì sắc đẹp.. Cái lúc mà nó tặc lưỡi nghĩ nhỏ là con bé ăn chơi đùa đùi, cái suy nghĩ của nó lúc đấy là thích không dám thừa nhận thành ra ghét.. Nhưng rồi em đến cướp đi trái tim của nó, trước những lời thô lộ của nhỏ.. Âu cũng là duyên phận..

- Muộn rồi ngủ nha..!
- Um.. Sáng mai không được gạt tay em ra..

Nó còn chưa hiểu gì thì đôi bàn tay nhỏ nhăn kia đã ôm ngang người nó rúc sâu vào như tìm hơi ấm.. Gồng mình lên vì nhỏ chạm vào chỗ đau nhưng nó không muốn cho nhỏ biết.. Mùi thơm nhẹ nhàng tỏa ra.. Mái tóc bạch kim phủ dài một lớp chăn.. Mắt nhỏ vẫn chăm chăm nhìn..

- Thôi anh mượn áo nha..
- Để làm gì?
- Anh qua bên kia ngủ..

Nhỏ giữ tay mặt nhăn nhó..

- Không cần..

- Vẫn sợ anh làm gì, thì anh qua, không sao đâu?
- Cũng sợ.. Nhưng em tin..
- Vậy ngủ đi..

Nhỏ mặt vẫn nhăn nhăn.. Lắc đầu.. Kiệm lời đến thế là cùng..

- Sao?

- Anh ôm em..!- Mắt hơi đỏ, nhưng nói dứt khoát, cũng không hiểu được thái độ của con người này nữa.. Nhưng thật sự nó không muốn.. Bởi vì cái hình ảnh em bước đi.. Tiếng động.. Cứ đi qua đi lại.. Rồi mưa.. Không khí nao nè buồn tẻ.. Cảm xúc với nhỏ lúc này, không hề có.. Như đi mất vậy.. Nó lặng lẽ buông một câu..

- Anh không làm được..!

Nhỏ run run.. Mắt trào nước nhưng nhắm mắt lại.. Tiếp tục rúc vào ngực nó ngủ.. Chỉ đến vậy thôi là quá đủ rồi.. Nó cũng không nói gì nữa..

- Đừng suy nghĩ nhé.. Em thuê..

Thuê??

...

Tiếng thở đều đều của nhỏ làm nó buồn. Buồn vì vòng tay mình là đứa con gái khác nhưng đau lại suy nghĩ về người con gái khác.. Nó vẫn cứ ôm nỗi nhớ thương.. Lời em nói.. Giờ em đã bên đất khách chưa nhỉ.." Gió đúng là không một ngày nào xa Bồ công anh được mà.." Tuy không thích nhưng giờ, nó nguyện làm gió, vô lo vô nghĩ ngày ngày quẩn quít bên hoa thoi..

...

Sáng hôm sau, nó dậy trước.. Người đỡ mệt hơn.. Chỉ thấy tức ngực và khó thở chút.. Bệnh viện làm ăn vớ vẩn hay do thằng Tuấn dặn nhỉ.. Chả có ai vô.. Toàn thấy người tiếng đi qua thôi.. Nhỏ P.Anh vẫn chìm trong giấc ngủ êm đềm.. Ánh sáng từ cửa sổ phản chiếu vào tóc nhỏ cứ lung linh.. Đẹp mê hồn ngay cả trong lúc ngủ.. Nhǎn sắc mộc mạc của nhỏ cũng đủ để bắt kì thằng con trai nào đắm đuối.. Kể cũng giỏi.. Chỉ sau một đêm mà cả thế xác lẩn tâm hồn của nó đều đỡ hơn nhiều rồi.. Nếu em muốn nó đợi, nó sẽ đợi.. Miễn sao không có lỗi với em là được.. Chắc chắn một điều nó còn yêu em.. Cảm giác phấn trán lấm, cũng chỉ là vài tuần thôi mà.. Sau cơn mưa trời lại sáng.. Thành ra nó cứ tản ngẩn nhìn nhỏ P.Anh.. Mà đầu lại ở chỗ khác..

- Nhìn trộm..

- Ó.. Giả thê..?

- Chối hả..

Nhỏ khúc khích.. Vươn vai.. Ngồi dậy xuýt xoa..

- Lạnh.. yên nào..

Bỏ tay ra rồi lại ôm tiếp.. Cứ như con rỗi để nhỏ điều chỉnh vậy..

- Thôi về đi..

- Duỗi hả..?

- Không nhung em còn đi học mà?

- Xin nghỉ rồi..

Nhỏ cứ nhìn xung quanh.. Nó tò mò.. Thấy quen.. Nhưng không, khác hẳn về mọi mặt, nếu đúng thì nó đã biết rồi..

- Nè, tối qua nhịn hả..?

Nhỏ chỉ vào cái cắp lồng thức ăn chị bày ra.. Đóng váng hết rồi vì rét..

- Không có đói..

- Thiệt không.. Em ôm thấy bụng xẹp lép à..

- Lúc nào chả xẹp..

- Vậy giờ hết mệt chưa..?

- Hết rồi..

- Thế còn đau không..?

- Hỏi cung hả..?

- Chả thèm..

Mặt nhỏ có vẻ vui lăm, miệng còn khẽ hát, con gái khi vui thường vậy hay sao ý.. Điều này làm nó có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi nhỏ nhưng nhìn nhỏ lại quên hết trọn.. Từ nhiên thằng Tuấn lù lù đi vào.. Mặt đều đều..

- Ủ ôi.. Một giường mà tận 2 người, sáng sớm ngày ra.. Hoho..

Nhỏ nhìn thấy thằng Tuấn lườm lườm.. Nó cũng vậy, thằng vô duyên này.. Bỗng nhiên nhỏ P.Anh co chân đá.. Cao lăm, gần dính mặt thằng Tuấn vì thằng này phản xạ thế nào lại tránh được.. Nó há hốc mồm..

- Liệu liệu đây.. Nói linh tinh vừa thôi..!- Giọng lanh gáy khác hẵn tối qua đến giờ..Thằng Tuấn mặt hơi hốt nhưng vẫn cười , nhở P.Anh đi luôn ra cửa.. Xàm!!

- Ngậm mồm vào đi.. Nhìn ông như vừa thấy người chết sống lại áy.

Nó ngậm lại, lâu bầu rủa thằng khốn làm nó ngại.. Nhưng thế nào lại cười cười hỏi..

- Vào sớm thế?

- Vào xem ông chết hay chưa, áy thế mà thấy cảnh nóng.. Hoho..

- Im.. Ông cho tui vào phòng bệnh nào mà chả có bác sĩ hay y tá nào thế?

- Tui bảo là ông bị bệnh sơ người lạ nên chỉ cần điều trị cả để thuốc thôi còn đâu người nhà đến lo rồi..

- Nói thế mà tui nó cũng tin à..?

- Cho thằng bụng to nhất cái phong bì là muôn sao cũng được mà..haha..

Đời nào bỏ tiền ra để không cho y tá chăm sóc bệnh nhân bao giờ @@.. Hết trò..

- Tính ông có khoái ở một mình, tôi theo ý còn gì.. Hehe..

Ngẫm cũng đúng.. Thằng Tuấn tốt thiệt.. Nghĩ đi nghĩ lại.. Nó giúp mình biết bao thứ..

- Ủ cảm ơn..

- Ơn nghĩa cái c*c.. Mà tui bảo.. Nhìn con P.Anh thế mà dữ nhỉ?

- Ủa nhìn thế không dữ thì còn đúa nào dữ..?

- Thì thấy nó đẹp.. Vậy mà tí nữa vỡ cả mặt.. Ày da.. Sợ quá..hehe..

Nó cười cười.. Mà cũng chưa có cơ hội cảm ơn nhỏ.. Tại thằng Tuấn, nhưng thôi chuyện cỏn con nói làm gì..

- Mà ông đưa tôi vô đây đúng không?

- Ủ.. Sao?

- Sao không nhớ chi hết..?

- Ngất như chó nhai bả thì biết bằng lỗ mũi à?

- Ăn nói đàng hoàng nào.. Thế xe tôi đâu?

- Haha.. Ai đời đến nhà gái xong đi bộ về bỏ xe rồi ngất trên đường khệnh ghê.. Mà súc ông cũng trâu thiêt đó ôm thế cũng trốn ra.. Tôi cho ông lên viện rồi con Ly nó chạy theo bằng xe ông luôn..

Nó ngại ngại nhưng vẫn không hiểu.. Thế sao lúc trước chạy sang em lại có xe ở dưới nhỉ.. Giờ đầu óc tinh táo mới thắc mắc.. Khóa xe cũng để ở đâu giờ Ồ..

- Ủa thế lúc trước con bé kia đưa tôi vô đây bằng taxi.. Ai cho xe tui về..?
- À.. Cái này thì chịu, chắc bạn bè gì nó.. Mà ông ngất nhiều quá bị ảnh hưởng hay sao mà l้า mồm thế..? Thường ngày thì thấy quả lựu vào mồm cũng không nói..
- Đâu có..
- Ờ mà con Ly đi rồi đây.. Thấy sao?
- Buồn.. Nhưng không sao, tôi đợi.. Bay lúc nào thế?
- Nửa đêm hôm qua.. Nhanh thật, nghe bảo bác nó làm bên ngành nên lấy vé nhanh lắm..
- Ủ..
- Nhìn nó thương vãi ...
- Được rồi..
- À mà ông cũng chuẩn bị xin lỗi chị đi là vừa.. Đang bức mình vì ông đuổi kia kia..

Cũng quên luôn.. Giờ không có tâm trạng.. Mặc kệ đã.. Ra viện rồi nói mà chắc xin ra luôn quá.. Chị trẻ con không lo..l้า.. Giờ nghĩ đến nhỏ P.Anh rồi thái độ đêm qua.. Đau hết cả đầu.. Mọi thứ rối bù lên.. Khó hiểu.. Đúng là cứ dính vào gái là tê tái đời thằng đàn ông.. Bảo sao lúc nào nó cũng muốn một mình.

Chapter 98

Ba tuần trôi qua, nó làm mọi việc phải làm.. Bệnh nặng mệt thì cũng chẳng muộn ở viện lâu, phiền thằng Tuấn nhiều quá rồi.. Tiền hết, thằng Tuấn kiếm cho việc gia sư kèm mệt đúr nhóc nhà ông chú.. Tiểu học nên nhàn lăm.. Vậy mà ông có vẻ quí nên trả lương cũng cao, tụi nhỏ nó dạy thì lại vui vẻ ngoan ngoãn, giờ nghỉ nó hay bày trò chơi giống tụi dưới quê, mệt đúr này vì lạ nên thích.. Chắc tại quen biết cháu ông mà học buổi nào ông trả lương buổi đó.. Không bèo nhèo cuối tháng, chỉ nói khi nào nghỉ thì bảo ông một tiếng.. Nó cũng vâng dạ.. Có công việc là tốt rồi mà.. Hên là, đầu tháng trả tiền phòng nên giờ chỉ lo ăn thôi.. Chị, mấy nay đã bình thường trở lại, chẳng mất công nó xin lỗi hay gì nữa.. Chắc hiểu nó buồn.. Chỉ có mỗi nhỏ P.Anh từ hôm đó không thấy đâu.. Kiểu như mất tích vậy.. Nó cũng kệ không quan tâm nhiều..

...

- Anh vô trong đi em trông cho..

Chiều nay đi làm, chả hiểu sao nó lại không muốn đi trà trong cái khu vườn ấm cúng của mình.. Chỉ ra ngoài ngoài cùng anh Vinh.. Đàn cung ném ở trong cho chị nghịch..

- Mày hâm à.. Rét này việc anh, anh làm chứ.. Vào đi..!

- Thôi cho em đi.. Em không muốn vào..

Giọng nó trùng xuống, anh Vinh cũng biết em đi.. Nên nó cứ lè nhẹ tí là anh cũng đi vô, chắc sợ phạt ý nó buồn.. Chiều HN, phương tiện đi lại cứ lối đuôi nhau trên con đường xám màu bê tông.. Tiếng người, tiếng xe cộ ồn ào.. Quán nằm ngay gần chỗ vách sang đường nên có đèn giao thông.. Nó cứ ngắn ngắt nhìn cái cột đèn chuyển màu.. Lòng buồn man mác.. Em giờ có nhớ đến nó như nó nhớ đến em không.. Em bảo mấy tuần sau sẽ về nhưng sao không thấy.. Nó sợ.. Sợ nhiều lăm.. Nhưng bất lực.. Vì bàn tay này "trắng".. Giờ đây chỉ một điều ước.. Nó ước mình có điều kiện để sang đón em về.. Ôm em vào lòng, nói ba từ "Anh xin lỗi.."

...

Chiếc lá vàng ô đung đưa theo cơn gió khắp vỉa hè.. Cành cây khăng khev tĩnh lặng.. Trời HN chiều đông ngả vàng màu xanh đậm.. Ánh sáng yếu ớt cũng đủ làm nó thấy cô áy.. Nhỏ P.Anh đứng bên kia đường nhìn nó nhoẻn miệng cười.. Người đẹp và thằng trông xe.. Chênh lệch quá.. Nó vẫn thái độ bình thường, chỉ gật đầu đáp lại.. Nhỏ chắc chừng hưng.. Miệng không cười nữa, mặt lại lạnh băng.. Hình như định qua đường.. Tai nhỏ đeo tai nghe màu trắng.. Cú hồn nhiên đi.. Nguy hiểm quá.. Nhỏ chán sống chăng?.. Tưởng đẹp mà không ai dám đâm nhỏ chắc.. Nó ngồi nhìn mà lòng cứ thấp thỏm..

Bỗng nhiên.. Chiếc xe máy lao đến.. Dù cũng nghĩ vậy nhưng không ngờ nó lại xảy ra thật.. Tiếng còi rú àm ỹ.. Nhưng tai nghe làm nhỏ vẫn khoanh tay bước..

Cũng chẳng biết sao.. Cũng chẳng suy nghĩ.. Nó lao ra bằng tất cả sức lực gào lên..

- Cảm thận..!!!

.. Nhỏ giật mình ngạc nhiên, đứng im nhìn nó.. phút chiếc xe gần tới.. Nó đầy nhỏ ngã ngồi vào đống cát.. Còn nó lanh lẹn cái bánh xe.. Ngã nằm xuống đường.. Đau quá trời..

- Điều à..!!

Nó hét vào mặt nhỏ.. Rồi lồm cồm đứng lên khập khiễng ra đỡ nhỏ dậy.. Cũng may người đi xe đó giảm tốc được không thì chắc vào viện phát nữa quá.. Vài người tò mò dừng xe nhìn nhìn, có người tiến lại hỏi thăm..

- Dạ..dạ..không sao.. Không sao ạ..

...

- Đâu xem coi.. Có đau chỗ nào không..?.. Bắn hết áo rồi nè..

Sau khi xin lỗi người ta, nó cà nhắc dắt nhỏ qua chỗ nó ngồi.. Người chi đâu mà chẳng để ý gì hết.. Cái điện thoại nãy bung ra nó cũng nhặt lại trả nhỏ kèm theo cái tai nghe..

- Đi đứng.. Không chú ý gì hết, còn nghe nhạc nữa..!

Rồi nó tự nhiên phui phui chân cho nhỏ.. Cũng không để ý nhiều.. Nhỏ mặt cứ tái vào ngạc nhiên..

- Nè.. Nè.. Sợ quá đơ rồi à..?

- Hức...hức..

- Ô điên.. Điên.. Ai làm chi khóc vậy trời.. Đau chỗ nào à?

Nhỏ dụi dụi mắt.. Lắc đầu..

- Thôi đi uống caphe thì vô giúp cái.. Ở ngoài người ta còn làm việc..

Nhỏ lại lắc đầu rồi nhìn nó.. Rưng.. rưng..

- Anh ơi.. Máu kìa..

Nhỏ chỉ vô óng quần nó.. Quên mất tiêu, nãy giờ mãi nhìn nhỏ P.Anh mà chả để ý.. Ông quần nó ướt đẫm máu rách.. Thảo nào nãy thấy lạnh lạnh đau.. Có ba cái quần giờ còn hai.. Ôi sao mà đau mà khổ..hix.. Nó còn chưa biết làm thế nào thì nhỏ lại chạy vèo sang bên kia.. Chưa chừa sao trời..

...

- Ngồi yên em băng cho..

Thì ra chạy đi mua đồ y tế, cũng biết điều dữ.. Nhỏ lúi húi với bông băng với ôxi già dưới chân.. Xót cứng cả người lên.. Nhưng vẫn cắn răng chịu..

- Xong rồi đó.. Em xin lỗi.. Lí nhí..

- Cảm ơn..

Rồi chả biết kiềm đâu cái ghê, nhỏ ngồi cạnh nó luôn.. Cũng không quan tâm, nó lại thở thản nhàn đường phố ngã màu hoàng hôn..

Nhanh thật, mới đó đã chuẩn bị tối rồi.. Đèn đường cũng sắp được bật got đông cứ ào àt thôi, rét ghê.. Nó không cựa quậy hay nói năng gì, chỉ khi nào có khách mới chạy lại dắt xe hộ.. Nhỏ P.Anh vẫn ngồi bên cạnh quan sát.. Nhưng nó coi như vô hình.. Chân đau vẫn cố làm như không đau..

- Nè.. Không sao chứ?

- Sao là sao?

- Chân rách vậy không đau à?

- Không.. Thấy ống quần rách mới đau thu..

- Tại sao?

- Ủm.. Thì hết đồ mặc rồi.. Không biết may..

- Để mai em may cho..

- Làm được hả?

- Sao lại không.. Chắc tự trước đến nay, anh coi em là con tiểu thư vô công rồi nghề hả..?

- Đâu.. Có đâu..

Nó lúng túng.. Nhỏ P.Anh cứ chắc chắn là vậy nên thở dài thườn thượt vẻ thất vọng..

Bỗng tựa vô vai nó..

- Cho em thuê vài ngày nha..

- Thuê gì?

- Anh..

Giọng nhỏ nhẹ nhàng, nó bối rối im lặng.. Cũng không hiểu được nhỏ nữa.. Thái độ khác nhau.. Nhưng chung qui nó vẫn thấy được lạnh và buồn.. Nhỏ P.Anh như sinh ra để làm người khác tái vì cái tính khí của nhỏ.. Rất lạ lùng, có thể nói.. Ám áp trong tảng băng vậy.. Nó đã cố gắng để thờ ơ nhưng vẫn bị cuốn hút.. Thành ra im lặng là cách nó chọn..

- À.. Anh nghe cái này không?

Nhỏ chìa nó một bên tai nghe.. Cái thứ làm nhỏ suýt bị đâm..

- Nhạc hả.. Đâu xem có gì hay nào..

Nhỏ gật gật đút vào tai trái nó một bên.. Lúc đầu là àm àm.. Tiếng nói chuyện.. Rè rè.. Nó ngạc nhiên chả hiểu thể loại gì nữa.. Bỗng nghe thêm một lúc thì.. Giật mình.. Tiếng đàn guitar bài Path of the wind của nó cứ vang vang.. Kèm thêm một số tiếng tạp âm khác.. Nhưng chung qui vẫn nghe ra.. Tiếng nhạc cứ trầm rồi thanh.. Buồn.. Nó sững sờ.. Không dám quay sang nhìn nhỏ.. Cái hành động để điện thoại trên bàn rồi vuốt vuốt mà nó từng tò mò đây.. Cái thứ làm nhỏ suýt bị đâm đây.. Tác phẩm của nó đây.. Không đủ can đảm để nghe tiếp.. Không đủ dũng cảm nói gì với nhỏ.. Nó im lặng gỡ chiếc tai nghe ra.. Nhỏ vẫn tựa vào vai nó.. Khẽ nói..

- Buồn nhỉ..?

- Ủm.. Bài này anh hay chơi lúc buồn..

- Em thì hay nghe lúc buồn..

- Ủ..

...

Trời ngả màu tối.. Đèn đường thấp sáng góc phố.. Nhỏ vẫn ngồi đấy chưa có vẻ gì là muôn về.. Nó thì bận lấy xe cho khách nên kệ nhỏ ra sao thì ra.. Tâm này khách họ kéo nhau về hết rồi mà.. Xong xuôi.. Tê dại cả bàn chân vì đau và rét.. Nó mom mem đến gần..

- Bộ đi đâu thì đi đi.. Ngồi đây lâu thế?

- Thích thì ngồi..

- Ủm.. Vậy ngồi tiếp ha.. Anh về đây..

Nó bỏ vào quán tìm chị để lấy đàn cả kêu anh Vinh.. Nhỏ cũng chạy theo.. Hết nói nỗi.. Chân nó đi cà nhắc, nhỏ P.Anh cứ cắn môi nhìn chắc áy láy lắm.. Vào thấy anh Vinh đang nói chuyện với nhỏ Yên, con nhỏ Mi thì hổng thấy đâu.. Ờ quên, thằng Tuấn bảo nay cho nó đi đâu mà..

- Anh Vinh thấy chị Huyền đâu hông?

- Nó hả.. Lại đang nướng trong kho đó.. Quán lí gì, toàn trốn việc nhở anh trông giùm nè..

Nó đi vô.. Nghĩ ngồi.. Anh cũng trốn việc ngồi với nhỏ Yên đó chứ..

Điện kho tối om.. Nó phải bật hết công tắc lên.. Nhỏ P.Anh không vào cùng, ngồi ngoài đợi.. Bảo về không về.. Bà chị nó đang ôm cái đàn nó co ro ngủ.. Khò.. Khuôn mặt trắng bóc, trông chị ngủ đẹp lắm.. Mái tóc dài cong cong xõa ra phủ lưng... Mắt thì như đang cười, giống vờ ngủ quá chừng..

- Chị ơi..!

Nó lay mạnh cho chị tỉnh luôn..

- Ơ..ơ.. Nhóc.. Sáng rồi à..

- Trời ơi.. Sáng gì, sắp tối rồi nè chị..

Chị nó ngẩn ra chút rồi bỗng dụi mắt cười khì..

- Chị quên.. Hihi..

- Thôi trả đàn em về đây...

- Ủm nè.. Đàn đều quá chị đánh không ra nhạc chi hết..hihi..

- Ủa chị cũng học guitar hả?

- Hồng có..hihi..

Chịu chị luôn, cũng không tranh cãi nữa.. Chào chị, nó ra về.. Nhỏ P.Anh vẫn lẽo đẽo đi theo..

- Ủa sao em chưa về đi.. Muộn rồi mà?

- Nhưng hông có xe..

- Hả..? Thế chiều qua bằng cách nào..?

- Bạn đèo..

Lại còn thế nữa.. Khô..

- Thế giờ sao đây?

- Đèo em về nhá..?

Đành vậy chứ biết sao giờ, nhỏ này hâm quá.. Nó cũng không suy nghĩ ra lấy xe rồi đèo nhỏ đi..

- Không có xe, mà đến chi vậy?

- Thích thì đến.. Anh hỏi nhiều quá..

Nó cứ thắc mắc.. Nhưng tính khí nhỏ P.Anh dữ quá nên thôi.. Đường HN tối này đông thiệt... Người ta khoái thời tiết này hay sao mà cứ kéo nhau ra đường hết trơn, làm nó

phải luôn lách.. Sự xô bồ àm ỹ này làm nó khó chịu khi phải nghe tiếng còi xe, nhúc cả đầu. Đã vậy nhỏ P.Anh cứ chỉ tùng lum đường.. Rồi lại bắt dừng lại coi mấy cái cửa hàng quần áo sau lớp cửa kính.. Chắc nhỏ này muốn mua hết luôn quá. Mà công nhận nhỏ P.Anh thích mặc đồ đen.. Hôm nay nhỏ mặc quần đen, áo đen, đi bốt đen, túi xách cũng màu đen.. Còn kể mắt đậm trông quyến rũ chết người, môi thì đỏ.. Đi trên đường ai cũng nhìn.. Vì ngoài vẻ đẹp ra, mái tóc bạch kim dài thướt tha kia tạo nên vẻ đặc biệt trong mắt mọi người.. Nhưng với người đẹp như vậy ngồi sau cái xe thổ tả của nó thì không hợp cho lắm..

- Nè sắp đến chưa trễ giờ rồi..

- Ủ.. Kia rồi..

...

Đến nhà, trông bên ngoài công không đẹp như nhà em nhưng nhà nhỏ có tận bốn tầng.. Nó ngang lên nhìn nhìn vì lạ..

- Còn đau hông..?

- Băng khéo nén hết đau rồi..

- Tất nhiên..

- Vậy thui về ha?

- Ủm, đi cẩn thận..

Nó phóng đi, chắc nhỏ vẫn nhìn theo vì không nghe tiếng đóng cửa.. Tối quá, nó không để ý nhiều.. Hôm nay có tiết dạy ở nhà ông chú.. Nên trễ không được ăn cơm vì phải qua dạy luôn.. Về cất đan rồi cuồng cuồng sang ống..

- Dạ.. Chào chú..

Nó thở hòng hộc..

- Gì vội thế, bạn gì thì cứ làm xong rồi qua.. Nhìn mày nhợt nhạt quá, sao hóng con..?

- Dạ không..

- Cậu xơi nước..

Nhà ống rộng và đẹp, còn có người giúp việc còn nên có vẻ giàu, nó thì không to tướng gì nhiều nên chỉ dạy xong rồi về.. Uống được ly nước âm thì mang cái thước với quyển tập nó ché bài cho tụi kia lên nhà..

- Dạ cháu xin phép..

- Ủ.. À nay nghỉ một đúra nhé cháu..

- Dạ vâng..

...

Mở cửa phòng, tụi trẻ đang nghịch rôbốt àm ỹ cả lên với gấu bông.. Bày ra cho đánh nhau mới sợ..

- A.. Thầy Minh.. Đén..- Con bé Linh gào to..Nghe tiếng "thầy" cứ rợn rợn người, mình chưa đủ tư cách nên ngại lắm..

- Linh..!! Anh dặn bao nhiêu lần rồi..?

- Dạ em quên.. Hihi..

- Ủ.. Gọi anh thui nghe chưa..

- Anh Minh ơi.. Hôm nay em được 10..- Thằng Thành, thằng con trai duy nhất trong 5 đúra kêu và đem quyền tập có con mồi đỏ au lên khoe.. Thấy vậy nó cứ có cảm giác vui vui tự hào vì bài này nó dạy trước..

- Giỏi..hihi, cho em này..- rút ra gói ô mai của bà hàng nước đã chuẩn bị sẵn trong túi..nó đưa.. Thằng bé thích lắm cười tít mắt vì quà lạ, ba đúra kia nhìn thèm thèm rồi chạy lại bắt đèn.. Nhìn tội tội..

- Anh cho em với..

- em nữa..

- Anh nói rồi mà, đúra nào 10 thì anh mới cho thui..

- Anh Minh keo kiệt..

- Bùn xỉn..

- Ủ chơi với anh Minh nữa..

- Thôi học học.. Cuối giờ anh cho nhé..

- Hihi.. Biết ngay mà..

- Anh dễ bị tụi nó lừa quá..

Thằng Thành ngậm viên ô mai chép miệng..

- Anh Minh kém thiệt hihi..

Trẻ con gì mà đáng sợ vậy trời..

- Nói nữa, tí nữa..

Im thin thí.. Lúc buồn, tự nhiên có mấy đúra này làm nó bót cô đơn hơn, bót nhớ em hơn.. Nhưng nỗi đau thì không thể xóa mờ nổi.. Vì 5 đúra này học lớp 4 mà đợt cuối năm nên nó dạy cả văn lẫn toán, cấp một khỏi lo văn vì dễ.. Còn toán thì lúc đâu nó quên nên hơi trực trặc tí nhưng cũng ổn.. Thành quả là tụi này được vài con mười rồi.. Tốt.. Ông chú cũng mừng.. Riêng nó thì cứ ngơ ngợ về khả năng sư phạm của mình nhớ trước kia từng kèm một người.. Em ấy nói.." Anh dạy rất hấp dẫn người nghe".. Nhưng giờ đã lâu không gặp nhau.. Tự nhiên thấy nhớ..

...

Vài tiếng đồng hồ trôi qua..

- Thày ơi.. Ý lộn, anh ơi em làm đúng chưa?- Con bé Hồng nhỏ con nhất bọn giờ bài lên cho nó xem..

- Rồi.. Mấy đúra kia có ra kết quả vậy hông?

- Dạ có..

- Anh ơi em ra khác..- Bé V.Anh nói nhỏ nhở chắc ngại..

- Ủ, không sao.. Nhầm lẫn chút chõ này là 3, không phải 4 ha..

- Dạ..

- Được rồi.. Hôm nay dừng nhé.. Ở nhà thì làm một bài phân số có ba con ở vở bài tập nghe không?.. Hôm sau anh chữa.. À ô mai nè, ăn vừa thui đêm rồi sau răng đó..

- Hihi.. Anh Minh tốt ghê..

- thích quá hihi..

- Tớ ăn mới..

- Cậu ăn hết một gói rồi còn gì..

...

- Tụi nó học có tiến bộ quá, bác cảm ơn..

- Dạ không có gì.. Các em nó sáng dạ lắm bác à..

- Bố nhà cậu, khéo ăn nói còn đẹp trai thì ôi cô chết..

Bác gái cười cười..

- Haha.. Tui biết thằng này mà.. Học phí nè cháu.. Ráng dạy tụi nó nha..

- Dạ.. Cháu biết rồi, cháu xin phép về luôn à..

- U..

Chapter 99

Đêm HN thường vắng người vào mùa đông.. Nhưng hôm nay khác mọi hôm vì mai đã là noel.. Ngày lễ quan trọng và thiêng liêng của những con người theo đạo.. Nó vì bên lương và bận học rồi làm nên chưa bao giờ hưởng một mùa giáng sinh đúng nghĩa.. Cuộc sống nó buồn tẻ cứ thế lặng lẽ trôi.. Học, làm.. Giờ có thêm một chút màu sắc là yêu.. Nhưng tại sao cánh bồ công anh đó lại biến màu sắc này thành đen xì thế này.. Đi xe qua những nẻo đường phố cổ hai đứa thường đến.. Giật mình vì cái hình ảnh ngồi quán vỉa hè của đôi nam nữ nào đó.. Giống hai đứa trước kia.. Ước gì.. Em đừng đi xa nó như vậy.. Phải chăng nó đã sai?

"Em à.. Giờ đây anh biết sự thiếu bóng hình bóng của em nó đáng sợ như thế nào rồi..

Em à.. Giờ em có nhớ anh không..?

Em à.. Giờ anh hối hận lắm.. Em quay về đi.. Anh sắp không chịu đựng được nữa rồi.."

..Căn phòng trọ nhỏ bé lạnh lẽo đón thẳng chủ với thân hình rũ rượi về.. Ban ngày cười, ban đêm cũng cười.. Nhưng thêm một cái nước mắt cứ rơi.. Bởi những cơn ác mộng.. Em không quay về..

...

Ngày hôm sau.. Lớp nó đông đủ, ai cũng có vẻ hân hoan khi bước qua một đợt kiểm tra học kì.. Nó may mắn không phải thi lại môn nào.. Chẳng xuất sắc nhưng đủ điểm đỗ.. Nhờ vào mỗi tối ngồi học.. Vậy mà cái giá phải trả quá đắt..

- Nghĩ gì đó nghệ sĩ..?

Nhỏ Linh quay xuống cầm bút gõ vào trán nó.. Miệng tươi cười..

- À.. Không, quay lên đi.. Thầy nhòm kia..

- Hihi.. Xạo, thầy đâu có trong lớp đâu.. Cậu như trên mây vậy hihi..

Nó mặc kệ.. Giờ người nó, tâm hồn nó hoàn toàn chìm vào nỗi nhớ.. Rảnh đâu mà nói chuyện với nhỏ.. Thành ra nó cứ thơ thẩn, không nói nữa.. Tập trung vào nghĩ.. Kiểu như muốn làm gì đó nhưng không nghĩ ra.. ĐIÊN THẬT..

- È.. Sao đực mặt ra vậy đại ca..?

- Đâu có..

Thằng Tuấn nhìn nó cười.. Cũng không vẻ gì là muộn trêu.. Chắc không khí này làm người ta nghiêm túc hơn.. Kể cả với những thằng khoái giốn nhất..

- Nhớ Ly à..?

- Ủ..

- Một tháng rồi đó.. Ông tính sao?

- Vẫn đợi thui..

- Nhỡ nó không về thì sao..?

Một câu hỏi khó trả lời, lòng nó quặn lên.. Thằng Tuấn chắc hiểu được phần nào nên đánh trống láng..

- Tối nay noel đây.. Đi chơi không?

- Đi đâu?

- Qua Hoàn Kiếm với nhà thờ.. Họ trang trí đẹp lắm.. Ở Thanh Liệt này chả có gì đâu..

- Đi với ai..?

- Ủm với tôi cả Mi..

Trời, thằng hâm, chắc muôn nó phá hai đứa quá.. Thế nào nhở Mi cũng gắt um lên coi.. Tính khí nhở thát thường bỏ xù.. Nhưng công nhận đôi này yêu nhau đẹp thật.. Không chút gợn.. Không sóng gió.. Chả biết yêu như thế nào vì đợt ấy nó về quê mà..

- À.. Tối nay tôi có việc rồi..

Từ chối khéo, không người vô tư như thằng Tuấn lại nghĩ linh tinh.. Thằng này hay tự ái lắm..

- Ủ.. Thôi vậy..

Lúc tan.. Dòng sinh viên năm đầu ùa ra tấp nập như ong vỡ tổ, ai cũng muôn về trước.. Nên vô tranh nhau lấy xe.. Nó thì cứ đứng ở ghế đá, đợi cho vắng rồi về.. Nó không thích sự ôn ào..

- Nghê sĩ.. Tôi đi Cê-ép không?

Một nhóm thằng lớp nó đứng bên cạnh vỗ vai cười cười..

- Cê-ép là gì?

- Trình còi.. Là đi chơi điện tử đó..haha.. Đột kích..

- Thằng Tuấn nói ông chưa dậy thì là đúng à..?

- Dậy thì liên quán gì đến đi chơi điện tử đâu?

- Khỏi nói nhiều.. Vậy tối nay đi hông?

- Thui.. Tôi bận rồi.. Các ông đi đi.. Noel đi chơi điện tử chán òm...- (Vì nó không biết chơi gì nên nói cho oai.. Sau này bị thằng Long đầu độc, thành ra cũng ham ham..@@)

- Xời.. Cháy giờ tụi có người yêu..

- Hehe.. Có chứ.. Điện tử là người yêu tau đó..

- Vậy không đi à.. Tiếc ghê.. Tụi tôi về trước đây..

Mấy thằng cười tươi, đâm đùa nhau miệng nói oang oang.. Cà khịa.. Cảm giác có bạn vui lắm..

...

Đạp xe về phòng.. Kiếm đại gì ăn cho qua bữa.. Hôm qua vừa đi dạy nên cũng có tiền.. Vói lại nó thuộc loại dễ nuôi quan trọng chi đâu.. Ngả lưng chút rồi qua quán... Cảm giác trời rét hơn từ đợt đông đến giờ.. Hôm nay nó chịu mặc đồ em mua tặng, nói chung là tất cả đồ được tặng.. Kể cả chiếc khăn kia nữa.. Đơn giản là muốn thôi chứ không suy nghĩ nhiều.. Chỉ có đoạn hơi ngập ngừng khi quàng vào cổ.. Mảng kí ức đó cứ tố đậm dần lên..

..Hôm nay nó trang trí quán cùng hai nhóc kia.. Vì vội vàng nên cứ phải chạy xô.. Khô, chiều qua ở ngoài chả ai bảo ai làm.. Giờ nó nhắc chị mới nhớ.. Lại còn tỏ vẻ ngây thơ nữa.. Quán lí như đi chơi vậy..

- Nhóc nhóc.. Quả châu này treo đây được chưa?

Chị cũng tham gia vô làm.. Vì cả quán chứ đâu phải riêng khu nó đâu.. Lúc nãy đã phải vác cái cây thông anh Vinh mua về rồi..đang thở chị cứ réo um sùm lên.. Nhức cả đầu..

Nó mệt nhọc ngược mắt lên coi chị, mắt cứ dán vô..@@ Lại nghĩ bậy bạ rồi.. Mặt cứ nghẹt ra.. Sao chị đẹp vậy trời.. Ngẫm thấy cũng kì.. Vì trước giờ chị vẫn đẹp mà..hay nhiều ngày không có đứa con gái nào bên cạnh nó bị lú chăng..?

- À.. Ừm sang trái chút.... Không, lệch rồi, thấp xuống...

...

- Trời ơi.. Thui bỏ đáy để em làm cho..

- Đáng ghét.. Tự đi mà làm..!-Chị bỏ vô bếp.. Nó thì quá quen với việc này nên không an ủi hay xin lỗi chi.. Lúc nữa lại bình thường ấy mà... Chị hồn nhiên lắm..

...

Quán ám cúng rực rỡ bởi màu đỏ, trắng, vàng, xanh.. Cây thông.. Quả châu rực rỡ.. Băng rôn.. Merry Christmas xung quanh.. Không khí giáng sinh cứ vui tươi.. Cùng những tiếng cười nói của khách hàng.. Nó thì chẳng biết đàm bài nào liên quan đến giáng sinh..nên chỉ

lắng lăng đứng một góc ngắm nhìn thành quả của mình và mọi người.. Đôi mắt nó cứ bơ vơ nhìn ánh đèn lung linh.. Vô hồn đến độ không biết cả điều gì đang xảy ra xung quanh.. Rồi không biết điều gì thôi thúc.. Nó ra về.. Mà chẳng nói với ai cả.. Giờ mới biết, nó là thằng luôn tự làm theo ý mình nhưng không hiểu được hậu quả..

...

Đêm nay là đêm noel.. Và nó chỉ có một mình.. Ngồi trên chiếc ghế đá nó hay ngồi để suy nghĩ về em.. Ở công viên Bắc.. Nó chìm vào sự yên lặng của bóng tối tĩnh mịch.. Hồ Linh Đàm chưa bao giờ gọn sóng nhiều như thế.. Ánh sáng từ khu biệt thự đối diện làm nó thấy vui.. Vui vì.. Ý nghĩ.. Trong số đó là nhà em.. Biết đâu em về rồi.. Chiếc điện thoại di động được lôi ra.. Những con số nó gọi đến gần trăm lần trong suốt ba tuần qua lại được nó gọi tiếp.. Không liên lạc được.. Thở dài chán nản.. Lại ngửa mình ra ghế đá.. Ngắm nhìn bầu trời không trăng sao gì.. Làm nó nhớ đến một người.. Không biết giờ Chi ra sao? Có khỏe không.. Con người đặc biệt đó tin vào duyên số, con người đó nhìn thấy các vì sao ngay cả khi chúng không hiện ra.. Cô ấy đặc biệt.. Khẽ mỉm cười.. Đứng dậy.. Đêm nay nó muốn đón giáng sinh..

...

Vì vu khắp nơi mà nó đi đến được của Hà Nội.. Hầu như mọi con đường, mọi cửa hàng đều trang trí rất hoành tráng.. Nhiều người đi bộ đỗ dồn vào những khu vui chơi ở trung tâm, Ánh sáng lung linh, màu sắc rực rỡ cùng những tiếng cười nói của mọi người, làm không khí giáng sinh tràn ngập khắp Hà Nội.. Giờ cũng không phải quá muộn, có lẽ nhiều đứa sinh viên như nó muốn hưởng trọn vẹn không khí giáng sinh nên đến rất sớm..

Dựng xe ở một bãi đỗ trải dài khắp vườn hoa.. Nó chọn cho mình một nơi riêng biệt để đi.. Đêm noel không em.. Nhìn những con người tay trong tay với chiếc áo ấm áp mà lòng nó cô đơn trống trải biết nhường nào.. Nó muốn vào nhà thờ phan vì tò mò, phan vì muốn cầu nguyện.. Dòng người xô đẩy chật ních, mãi mới vào được.. Bè thế và lộng lẫy, đúng với tên gọi nó.. Nhà thờ lớn.. Cảm xúc cứ huy hoàng, vui mừng.. Có thể lập dị.. Nhưng dòng người cứ việc đi.. Nó đứng một chỗ nhấp mắt chắp tay lại..

"..Xin chúa hãy nghe lời thỉnh cầu của con.. Con nguyện theo đạo trong một ngày này.. Xin người hãy cho những người con yêu thương trở về bên con, đừng bắt ai phải rời xa con nữa.. Hãy cứ để mọi điều xui xẻo xảy đến với con.. Nếu đó là cái giá phải trả cho tâm địa tham lam này.."

..

Nhắm mắt, nước mắt cứ chảy.. Em vì sao lại làm nó như vậy.. Niềm hi vọng của nó cứ giảm dần.. Trời về đêm, nhà thờ lớn lại càng đông hơn.. Chẳng riêng gì những người bên đạo.. Mà tất cả mọi người ai ai cũng nô nức đổ xô vào lễ.. Nó mãi mới ra được.. Bên ngoài thì khóc nói như biển người vậy.. Đêm nay sáng như ban ngày bởi cây thông vĩ đại được trang trí gần đó sáng chói.. Nó cứ đi lững thững xung quanh để lấy một chút cảm xúc.. Nhưng không thể được.. Không khí giáng sinh làm nơi này chật kín, già trẻ gái trai.. Hình như đều tỏ ra thích thú.. Nó mỉm cười nhìn ngôi sao vàng trên ngọn cây.. Đẹp thiệt.. Ở cái thành phố hoa lệ này.. Chắc không ai để ý một thằng lùn mầu.. Với chiếc giày chị tặng, chiếc khăn đen, áo khoác mang nỗi nhớ về người yêu.. Cú thơ thẩn ôm trọn đau khổ.. Trái hắn với sự vui vẻ của mọi người..

...

Bỗng một nhóm người đi qua, sẽ chẳng có gì đặc biệt nếu nó không thấy nhỏ P.Anh khoác tay anh chàng hôm nọ.. Trông hai người đó thật đẹp đôi.. Chắc họ đi đón Noel vì hình như trong nhóm đó còn vài đôi nữa.. Nó thấy một chút ghen tị, một chút憧憬 bở.. Đường như do nhỏ hay đến gần nó những ngày này.. Mà nó lại quên, nhỏ đã có người yêu, quên đi khoảnh cách giữa hai đứa..

Tưởng chừng sự ám áp của tảng băng chỉ nó mới thấy được, tưởng chừng nụ cười rực rỡ kia chỉ nó thấy thôi.. Tiếng cười nói không ngót.. Nó hơi cúi đầu xuống không nhìn nữa.. Cảm giác khó chịu.. Không biết tại sao.. Họ đi qua, chắc cũng không để ý gì đến nó.. Bỗng nhỏ P.Anh như ngỡ ngàng quay lại nhìn nó.. Nụ cười vụt tắt, mặt có vẻ hối hả nhưng vẫn lạnh lùng nó cười hiền.. Đứng dậy đi vào đám đông.. Lúc này nó không muốn gặp nhỏ.. Sự trùng hợp này thì chả có gì đáng nói, đêm nay chắc chắn ai muôn đi chơi thì nhà thờ lớn là lựa chọn hoàn hảo mà.. Nó biết vậy nhưng tự nhiên lại thấy nhỏ P.Anh cứ tản ngắn đứng một mình.. buồn man mát.. Mắt hơi đỏ thì phải.. Mắt nhỏ cũng buồn.. Cứ nhìn xung quanh rồi chạy đi đâu đó.. Đoạn tóc bạch kim cứ thấp thoáng phía trước.. Nó đi phía sau mà chẳng muôn gọi.. Bỗng nhỏ rút điện thoại ra bấm bấm.. Túi nó rung lên..

- "Alo..?"

- Anh đang ở chỗ nào vậy?

- Anh về rồi.. Nay hình như thấy em thì phải, giáng sinh vui vẻ nha.. Hihi..

- Không như anh nghĩ đâu mà..

Giọng nhỏ hoảng sợ run run.. Nó đứng gần thấy nhỏ đang dụi mắt.. Đang khóc thì phải..

- Anh nghĩ gì đâu.. Thui đi chơi rồi về sớm ha..

Cụp máy.. Nó không để ý đến nhỏ nữa.. Đi về.. Nó muốn vậy.. Kết thúc ngày giáng sinh buồn tẻ..

Chapter 100

Tết dương lịch cũng đến gần.. Sau đêm đó, nó tự nhiên không muôn gặp nhở P.Anh nữa, nhở đến quán cũng tránh mặt.. Chắc tính nó trẻ con.. Nhưng thật sự nó không hiểu được, tại sao nhở luôn cố gắn gửi với nó.. Dù nhở đã có anh chàng kia..

...

Sáng nay đi học.. Được thông báo nghỉ liên tiếp 3 ngày.. Thứ 7, chủ nhật, thứ 2.. Vào luôn tết dương lịch.. Thấy vui chút.. Nó muôn về quê thăm bố mẹ.. Điều này làm nó háo hức.. Nên cả buổi chiều làm cứ cười không à.. Đang ngồi nhìn cái khu vẫn chưa dẹp cây thông với đồ trang trí giáng sinh... Chị chạy lại cốc cái vào đầu.. Đúng là toàn đi ghẹo chửi..@@..

- Nhóc tồ..hihi..

- Gọi được rồi sao lại đánh em..?

Nó xoa đầu nhăn nhăn nhìn chị..

- Hihi.. Cái này không gọi được.. Nhìn ai kia..?

Chị trở sang cái bàn trung tâm và chủ nhân của nó. Nhở P.Anh với một cây đồ đen đang nhìn chõ nó và chị.. Thấy nó quay qua thì lại chui đầu xuống cái điện thoại.. Hôm nay nó có chơi đàn đâu nhỉ..

- Biết rồi còn hỏi.. P.Anh chứ còn ai nữa..

- Nhóc ngốc như heo.. Ý chị khác cơ..

- Là sao?

- Thôi.. Thôi.. Giải thích cho nhóc chắc đến tết luôn quá..

- Ủ thì vài ngày nữa tết rồi mà..

- Hihi.. Nhóc tồ..

Chị toàn vậy.. Không nói được rồi bảo nó tồ với tết chưa ngượng..

- Ủa.. Mà nhóc với bé P.Anh tránh mặt nhau à?

- Tránh gì đâu..

- Thế sao hai đứa lạ vậy.. Chẳng nói chuyện gì với nhau hết trọn..hihi..

- Chỉ là em chưa đủ thân..

Nói đến đây nó im lặng, quay sang nhìn cô gái với gương mặt lạnh lùng và mái tóc bạch kim đó.. Vẻ đẹp ma mị này.. Chưa bao giờ đẹp và buồn hơn.. Tại sao lại vậy.. Nó không

biết.. Chỉ biết rằng.. Người buồn nhẽ ra phải là nó.. Đến việc tưởng bở cũng bị phá ngang.. Chị không nói gì nữa.. Chỉ ngồi xuống bên cạnh nó.. Bầu vai..

- Gi?

- Nhóc còn buồn không?

- Em không..

- Nhóc nhớ bé Ly không?

- Em có..

- Nhóc yên tâm bé Ly chắc chắn sẽ về mà..

- Ủm..

Bỗng nhiên chị im im, chắc đang nghĩ gì đó rồi.. Nhìn nhìn.. Hỏi một câu..

- Nhóc thích bé P.Anh à?

Nó giật mình, nhìn chị.. Chẳng ngờ chị hỏi câu này.. Nhưng kệ, chị là chị của nó nên cũng không giấu diếm chi..

- Ủm..

- Tại sao?

- À.. Vì thấy xinh thì thích thôi.. Con trai ai chẳng vậy hehe..

Nó đổi câu chuyện sang một hướng khác tích cực và đương nhiên hơn.. Chỉ vì sợ chị hiểu lầm chuyện không phải hiểu lầm.. Nó thích nhỏ P.Anh chẳng riêng gì xinh cả.. Chị cười tít mắt..

- Hihi.. Thế à? Hôm nào Ly về chị méc..

- Em cũng mong chị được méc..

Không khí trùng xuống, nó tự nhiên nói vậy.. Hở ra rằng nó còn rất buồn.. Với những người không quen thì không ai có thể đọc được cảm xúc của nó, còn với người quen biết thì nó toàn để lộ cảm xúc không à.. Khẽ cười một cái để chị thấy nó ổn hơn..

- Mấy ngày tới cho em nghỉ nhá..

- Ủa nhóc nghỉ làm gì?

- Em về quê.. Nhớ nhà hehe..

- Chị về với..

Chị kéo kéo cái tay.. Mắt long lanh.. Ôi trời..

- Hâm, có gì đâu mà vè..chán lăm, toàn ruồng thôi..

- Ủ.. Gi cung đc.. Chị đi với..

Lại nũng nịu.. Dai thê khng biêt, trước bao khng cho mà cung chịu có gì đâu.. Giờ lgi muồn..

- Sao muồn vè..?

- Ở trên đây chán lăm, quán ít khách.. Nhóc đc có ai chơi cả nói chuyện với chị đâu..

Ngãm cung đng.. Nhóm có bốn người thì hai người đi rồi.. Còn mõi nhõ P.Anh cay miệng cung khng nói g.. Chị chán là phải.. Nhưng thật sự nó khng muồn chị vè.. Mặc dù bố mẹ dẽ tính.. Nói chung khng biêt nói sao nữa..

- Thôi.. Ở trên em vè em mua quà cho..

- Không thèm..!

Đó.. Lại dỗi.. Chán chả buồn nói.. Đúng dậy làm việc.. Mà lgi ko có việc g làm.. Nhõ P.Anh vẫn ngồi đó.. Nó thờ ơ luôn.. Chạy vô lấy đòn để chuẩn bị vè.. Khách vắng thê thì cần chi nó ở lại.. Hai nhõ kia vè từ lâu rồi còn đâu.. Bỗng đang đc thì nhõ P.Anh kéo tay áo..

- Uống gì nữa à?

Lắc đầu..

- Thế sao?

- Tý em đến phòng chơi đc hông..?

Lại một đúra đên.. Tối tăm rét mướt đói qua phòng nó làm g nhỉ?

- Làm g?

- Ở nhà chán..

- Thế thì vô kia nói chuyện với chị đc.

- Không.. Chị nói nhiều quá, ko thích.

Ồ hờ.. Đúng hai con người này tính cách khác nhau mà.. Nó chng biết nghĩ g.. Cũng khng ngăn cấm nữa.. Có lẽ nó muồn có người con gái nào bên cạnh ngay lúc này.. Bất chấp khoảnh cách.. Đôi lúc nó cứ bắt cần như vậy.. Miễn là con người thấy vui là đc.. Vì tình cảm với nhõ cứ lớn dần lên.. Có lỗi với em nhiều.. Nhưng chắc g em đã vè.. Thật sự lúc đó, nó thấy mình khôn nạn, tự nhiên một phút giây đó buông thõng bản thân..

Nhiều lúc nó cứ thay đổi như chong chóng.. Vậy.. Cố cao thượng để làm gì, rồi cuối cùng cũng được một kết cục tồi tệ mà thôi.. Đời mà.. Nó chỉ nói một câu..

- Tuỳ..

Rồi chẳng biết nhỏ ra sao.. Vác đòn về..

Trời tối nay, gió mạnh.. Ngực cứ nhức dần lên.. Thuốc ở phòng sấp hết rồi.. Nó cũng không muốn mua thêm tốn tiền chả được gì.. Chiếc xe đẹp cứ cọt kẹt đi trong con đường tối.. Gió tạt vào mặt lạnh buốt.. Nhưng chiếc khăn kia lại giúp nó giữ ấm được phần cổ.. Giá như nó được gặp người tặng chiếc khăn này.. Để thỏa mãn điều nó tò mò.. Cô bé đó.. "Em có đúng là đang bên cạnh anh không?"..

...

Cũng muộn rồi không thấy nhỏ P.Anh đến.. Nó đi ngủ luôn.. Không chờ nữa.. Lạ thật.. Chắc bạn trai nhỏ giống nó.. Có chẳng may mắn hơn.. Lần đầu biết cảm giác bị leo cây là như thế nào..

.. Sáng hôm sau.. Gọi cho nhà bảo là nó về.. Lòng cứ hồi hộp háo hức.. Ra bến mới biết mình hêt.. Giờ có thêm tuyến nữa về thằng quê, không như đợt trước ngồi tận máy tiếng lòng vòng mãi mới về được tuyến đúng khổ.. Bệnh say xe không có thì ngồi cả ngày chẳng sao.. Đằng này..@@ Nhắc cái balo được sấp xếp lung tung lên xe.. Ngồi trên xe đi được một lúc thì lại bắt đầu.. Người nôn nao.. Góm ơi là góm.. Thành ra cứ một tư thế không dám cử động gì.. Hôm nay không mang theo chanh bài thuốc của nhỏ Chi.. Nên việc nhìn đường chỉ được nó thò đầu coi coi một chút rồi lại rúc xuống.. Vì tuyến mới gần ngoại thành, xe đi có chưa đến nửa tiếng là đến.. Lúc đi lần đầu thì thấy lâu, lúc đi lần kế thì nhanh dữ..

...

Thị xã hiện ra.. Cổng trường cấp 2 Thị Trần gần ga Thường Tín Được xe vụt qua.. Đến bến, nó lại xuống đi bộ tiếp.. Đường được giải nhựa rồi.. Vài tháng thôi mà thay đổi khiếp.. Đi về làng mới thấy sự thân quen.. Con đường đất bên Bạch vẫn vậy gồ ghề khó đi.. Nó dân bên Quê nên không thích vào làng Bạch lắm.. Chỉ đi nhò ngõ thôi đã thấy ghê rồi.. Cái xã Liên Phương này của nó vốn vẹn hai làng vậy thôi, dân thôn quê quanh năm chân lấm tay bùn.. Nhà nó nằm trong Đồng Hò một ngõ nhỏ của đội..

..

Nó gọi cửa, mẹ ra mở.. Trời rét nên mẹ cuốn khăn kín cả đầu.. Người gầy gò, bàn tay xương xẩu cứ đứng ôm nó khóc.. Khổ..

- Mẹ ơi.. Hàng xóm người ta nhìn kìa..

- Tiên sư mày.. Mãi mới về với mẹ..

Dù gọi trước rồi nhưng mẹ vẫn vậy, người dẽ xúc động nên cứ đi kè kè bên nó vì nhớ con.. Nó thì cũng vui sướng.. Sóng mũi cay nhưng không khóc.. Đến sân thì con Milu phi ra sủa inh ỏi lên.. Vẫy đuôi cứ dính vào chân.. Nó Cười đau cả bụng.. Con milu chả biết được ai mặc cho cái áo cộc thời nó cấp một..@@..

- Mẹ ơi.. Sao mặc áo cho nó à?

- Thằng này.. Đông rét nó chết thì sao.. Con này già rồi.. Thấy mày vui quá mới chạy ra chứ bình thường toàn nằm một chỗ..

Nó cũng vâng dạ hiểu.. Quên mất tuổi thọ của chó sao bằng người được.. Cứ thấy tội tội.. Buồn buồn.. Mong con milu sống thêm vài năm nữa..

...

Mẹ kéo vào nhà.. Vẫn thế, cái bộ trường kỉ từ thời cụ, nồi cơm điện, ca nước.. Mọi thứ cũ kĩ sờn vạch.. Bước vào buồng ném cái balo xuống giường.. Sach ghê, biết mình về chắc mẹ có dọn dẹp.. Những bức tranh vẫn được dính ở đó.. Khẽ.. Lau giọt nước mắt.. " Chị ơi.. Em về rồi đây.."..

...

- Mẹ ơi..! Bố đâu..?

- Bố mày sang nhà chú Tiên rồi..! Trưa mới về.. Xuống thổi giúp mẹ cái bếp.. Nấu cơm..

- Mẹ để con nấu cho..

Nó chạy xuống cái bếp than.. Lúi húi thổi lửa cho bén.. Cay xè mắt.. Con milu vẫn ngọ nguậy kế bên.. Ủ ủ.. Trời rét thật, con này chắc chui vô bếp nằm nê cái áo kia mới đen ngòm đây mà..

Bố về.. Đầu đội cái mũ cối cùng chiếc áo phao thủng lỗ chỗ.. Nhìn thấy bố nó hú àm lên.. Kiểu như trẻ con vậy.. Xa gia đình lâu rồi mà..

- Bố ơi..!! Hehe..

- Ớ.. Mày về rồi à?.. Xê ra.. Để tao vào đã..

Cảm giác bố cũng vui lắm nhưng ông chả mấy khi bộc lộ cảm xúc thực sự.. Cứ vỗ vai..

- Quái lạ... Bà ơi.. Thằng này lên học mà béo lên này..

- Nó bảo có người yêu rồi.. Béo lên là phải..

Mẹ tẩm tẩm, nó nhói một chút.. Nhưng vẫn cười..

- Yêu với đương.. Vớ vẫn, tao cắt..
- Bố cứ dọa.. Con bô nhát gái lắm..
- Tao biết.. Không thì tao cắt lâu rồi..

Cả nhà cười ô lên, nó thấy xúc động vì cái không khí ấm áp này.. Không đâu bằng gia đình mà.. Bố giờ cũng cười.. Cơm nó đun dưới bếp bị khê.. Bố chửi.. Quên mất tiêu..@@@.

- Đợi thằng Dũng về rồi ăn.. Mẹ bảo nó về sớm.. Vì mày về..
- Dạ.. Mẹ không bán hàng à?
- Tao nghỉ.. Giờ bô mày đẽo điếu ngoài kia nên chả lo lắm..

..Bố khéo tay giống nội, chưa bao giờ bô để mẹ con nó đói.. Người nó luôn kính trọng này.. Tóc đã hai màu.. Nó thương bố lắm.. Lúc sau..

Anh trai nó về.. Trông cao hơn trước.. Nhưng cũng gầy hơn.. Vừa vào thấy nó đang cười hèn hêch vì gia đình đông đủ.. Ông táng phát vào đầu nó..

- Ui da..!
- Thằng mắng dậy.. Thấy tao sao mày không chào..
- Bị anh đánh đã kịp chào đâu.. Cẩn sư nó vào lưỡi rồi đây này..
- Mày bị chửi tao bị à..?

Ông anh nó nhưng vậy.. Thương nó, chẳng để ai bắt nạt nó nhưng chính ông toàn bắt nạt nó thôi..hix..

- Mày có muốn tao cho nhịn không.. Vừa về đã cạnh khố.. Vào đun bọc giờ đi còn ăn cơm..!!

Mẹ suốt ngày bên nó.. Thương mẹ lắm.. Ông anh nó lầm bẩm gì đó rồi vô bếp.. Chắc cay cú..

...

Chiều ngủ dậy.. Thấy bố đang vót nan.. Ngơ ngác hỏi..

- Mẹ đâu hả bố..?
- Tao chịu.. Chắc lại qua bên kia hóng hớt rồi.. Nay có con thằng Tuấn Anh hỏi mày.. Tao bảo mày đang ngủ nên nó về rồi.. Tổ sư mày bạn bè không có toàn chơi với trẻ con..

- Có thằng Long còn gì nữa bồ.. Mà cái lèu ngoài vườn làm gì thế bồ?

Tự nhiên thấy chõ cây khé Có cái lèu.. Lạ ghê..

- Trướcc nuôđ đàñ vịt.. Tao ngû ở đâý canh.. Nhưng giờ bán hét rồi..nhưng tiếc không muôn dõ.. Ngû ở đâý ấm lăm vườn khuất nên chả có gió gì cả..

- Dạ.. Con mượn xe đạp..

- Ra với con Thủy à.. Có tiền chưa..?

- Vâng con có rồi..

...

Bên tay bọc táo, bên tay đóa hoa hồng màu hồng mười bông.. Đứng cạnh mộ người chị nó yêu thương.. Chưa bao giờ ra mộ chị là nó cầm được nước mắt.. Chưa bao giờ..

..Lúc húi dọn dẹp bát hương.. Rồi cầm nhang mới cho chị.. Cỏ xung quanh cũng được nó vặt.. Đặt táo trên đĩa, cắn hoa vào lọ.. Nó gạt nước mắt.. Vuốt vào di ảnh chị.. Nụ cười méo mó.. Khoe..

- Chị ơi.. Em chị có người yêu rồi nè..

- Nhưng cô ấy đi rồi.. Hứa với em là sẽ về..

- Có tin không hả chị..hihi..

Trên một góc khuất ở bãi tha ma.. Nơi mà nó cát dấu niềm đau đớn bởi chị.. Chị đã đi xa.. Nhưng hình bóng này luôn trong tim nó.. Nó cứ làm nhảm một mình.. Vì biết được chị sẽ nghe được.. Càng nói, càng nghĩ, càng khóc.. Càng đau..

Chapter 101

Về chiều, trời đông nhanh tối, tiếng chim lợn văng vẳng quanh bãi tha ma.. Nó vẫn buồn.. Chào chị rồi đạp xe về.. Với lời hứa sẽ quay lại thăm chị như mọi lần.. Chẳng bao giờ nó coi đây là một phiến đá lạnh lẽo gọi là mộ, mà nó coi đây là chị của nó có điều không nói và ôm nó như trước được mà thôi..

Rẽ khỏi con đường đất quanh co với những hàng cây dàn úa, phiên chợ Bạch Vân đang họp, tiếng người, tiếng gà vịt.. Ôn ào.. Tự nhiên thấy yêu quê hương kì lạ.. Đây là nơi nó lớn lên mà mười mấy năm qua không thấy cảm giác này.. Đúng là đi rồi mới biết quý trọng nơi mình sinh ra.. Cũng có thể do nó quá vô tâm.. Về đến nhà bằng con Phượng Hoàng lọc cọc của bố.. Thấy anh đang ngồi bóc khoai ăn. Con Milu đang nằm thấy nó về liền vẫy đuôi chạy lại.. Lưỡi con này có đốm quả không sai.. Khôn dã..

- Khoai đâu ngon thế.. Em ăn với..

- Bà luộc rồi kêu tao ra lấy.. Mày về chả được cái bộ gì..

Ông anh nó càu nhau..

- Bố mẹ đâu?

- Qua ngoại rồi.. Cơm chưa nấu đâu, mày nấu đi..

Chỉ được cái giòi sai vặt.. Lại cầm đầu vào cái bếp than thổi.. Tức hết ngực mà không dám kêu, sợ anh biết lại lo.. Cơm chín, nó qua ngoại kêu bố mẹ về tiện thể thăm ngoại luôn.. Bà ngoại cười móm mém khi thấy nó, tay cứ nắm tay nó mà nắm lần nào cũng kêu nó gầy thỏi.. hic..

Lúc gọi được bố mẹ về thì cũng là lúc nhận được cuộc gọi của một số lạ..

- "Alo?"

- Minh à.. Anh Vinh đây, cái Huyền đến nơi chưa em?

Nó chưa hiểu gì nên hỏi lại..

- Đến đâu hả anh?

- Ủa, lúc nãy nó bắt taxi xuống quê em còn gì?

Giật cả mình.. Xương sống tê hết cả lên, không ngờ chị dám làm như vậy.. Đã cầm rồi mà.. Cứng đầu quá đi thôi..

- Dạ dạ.. Em không biết.. Sao không bảo em.. Xuống làm gì không biết nữa..

- Anh chịu.. Nó biểu em rủ xuống mà.. Anh thấy lo lo lên gọi hỏi thử, gọi nó thì không chịu nghe máy..

- Được rồi đέ em gọi xem..
- Ủ có gì bảo anh một tiếng nghe chưa..
- Được rồi anh.."

Cụp máy, lòng hoang mang.. Chị ơi là chị.. Giải thích với bố mẹ sao bây giờ, người nó muốn đi cùng về quê để cho bố mẹ biết là em.. Giờ chị về sợ mọi người lại hiểu lầm..híc..

- Ai gọi mày thế?- Bố nó cầm điều thuốc thở khói ra hỏi..
- Dạ bạn con.. Nó bảo về nhà mình chơi..
- Kinh.. Mày cũng có bạn à.. Trai hay gái?
- Gái bố ạ..

Ngượng ghê.. Bố không quá lạc hậu lắm về cách suy nghĩ nên vui vẻ..

- Ủ thế đi đón nó đi còn gì..?
- Dạ..

Bố thì dễ nhưng không hiểu sao nó cứ thấy khó chịu kiểu gì vậy.. Lăn tăn thiệt.. Đành gọi cho chị, khổ quá đi mất..

- "alo..hihi nhóc hả? Chị đang ở quê nhóc nè..
- Trời ơi.. Sao không chịu nghe lời em vậy?
- Chị thích đó.. Làm sao.."

Cái giọng bên kia dễ ghét quá.. Nhưng thời tiết này cứ thấy xót chị về tận quê với mình nên chả dám trách móc nhiều..

- Được rồi.. Giờ ở đâu?
- Hihi.. Ở chỗ gần đường tàu có cái cổng to vĩ đại đó nhóc..
- Ồ.. Em đến ngay đây đợi chút xíu..

Bà này chắc đang ở cổng chào gần hiệu sách nhân dân, nó cứ thắc mắc sao biết quê nó mà về.. Thấy sợ chị dần đều rồi..

- Chạy vèo sang nhà thằng Long gào..
- Long ơi..!!
 - Minh à.. Tao xuống đây..!

...Nhìn thấy thằng bạn thân từ bé.. Nó cười toe toét.. Thằng Long nó một phát kêu..

- Được lăm.. Đi không nói tao, hôm nọ về đúng lúc tao đi chơi.. Mày tránh tao à?
- Tránh cái đầu mày ý.. Hai bác đâu?
- Bố mẹ tao đi ăn cỗ rồi..hehe.. Tối đi chơi đi..
- Thôi để tối tính sau.. Giờ mượn cái xe nhé..
- Làm gì mày?
- Đi đón bà chị trên kia xuống chơi..
- Á.. Ghê, dù như mày cũng có gái đến chơi nhà.. Góm quá đi.. Chìa khóa nè..
- Rồi rồi mượn.. Tí kẽ cho..

Sợ chị đợi lâu, nó phóng nhanh.. Thiếu điều ngã thì ngoéo luôn.. Đi qua cầu vượt gió lạnh tạt rát cả mặt.. Ra đến ga, thấy chị ngồi nghịch cái barie đường tàu.. Vô tư không chịu được, đã thế ăn mặc toàn đồ trắng tinh.. Áo bông, váy bông.. Nhìn như cục bông di động, cơ mà nét mặt lại đẹp.. Thấy nó chị giơ tay lên gọi..

- Đây nè hihi.. Nhóc tồ..

Đến gần lườm chị.. Chị thấy vậy mặt xụ lại..

- Giỏi đây..
- Giỏi gì hả nhóc?
- Chị có biết anh Vinh lo thế nào không hả, cả em nữa.. Đi nhỡ xảy ra chuyện gì rồi sao.. Làm gì cũng phải biết suy nghĩ chứ..!!

Nó to tiếng, phẫn vì bức, phẫn vì lo.. Chị cúi xuống không dám nhìn nó..lí nhí..

- Chị xin lỗi..

Nhin cái bộ dạng này không tài nào giận nổi, chỉ thấy thương.. Người đâu ngốc quá chừng..

- Thôi.. Sao biết em ở đây mà xuống, mà em bảo không xuống cơ mà?
- Thì chị nói rồi, chán quá.. Nhìn cái tập hồ sơ là biết quê nhóc thôi.. Nói taxi người ta biết mà..

Biết thê lần sau cóc thèm viết mấy cái đó.. Đợt ý thật thà đến độ khai hết tất tần tật.. Địa chỉ, quê quán, gia đình, năm sinh... Các kiểu.. Mà cũng được chị dùng để tìm nhà chứ có làm gì đâu..

- Ờ.. Được, thế nhỡ không gọi được cho em hay gì thì sao?

- Thì lại bắt taxi về chứ sao..
- Rảnh quá ha.. Thế đồ đâu?
- Chị không có mang..

Mặt chị tiu nghỉu như bánh đa ngâm nước..

- Thế đồ đâu xài.. Tôi rồi tính mặc đồ này đi ngủ hả?
- Hay ở đây có cửa hàng nào thì dẵn chị vô đi.. Coi như mua sắm luôn thế hihi..

Đúng là con gái ai cũng thích mua đồ mà lại.. Đến khổ với bà cô đăng trí này.. Vào cái shop gần đó, lựa tới lựa lui.. Chị cứ hỏi liên tiếp xem có đẹp không.. Nó ngáp, phán bừa..

- Đẹp..

Đơn giản, chị đẹp mặc gì chả đẹp.. Chị thích lắm cười tít cả mắt..

- Rồi.. Thế này là tạm ổn.. Hihi.. Về ha nhóc..
- Ủm.. Ở đây không có khách sạn hay nhà nghỉ gì đâu.. Về nhà em ở tạm nhé..
- Thế bố mẹ nhóc có nói gì không?
- Không.. Bố mẹ em dẽ.. Mà đã dám đến đây rồi còn sợ mấy cái đó à?

Mặt lại xụ xuống.. Có một chiêu mà xài đi xài lại..

Đường xá Thường Tín vào tối thời đó không có đèn.. Chiếc xe máy của thằng Long nhò đèn xe cũng chỉ soi sáng một góc đủ để nhìn và đi thôi.. Những chiếc xe cứ vụt qua chỉ thấy có mỗi đóm sáng, chị ngồi đằng sau ôm nó run cầm cập..

- Rét à..?
- Không.. Chị sợ bóng tối..

Chị mà biết sợ thì đã không xuống đây rồi.. Chị càng ôm nó chặt hơn.. Bình thường thì thích lắm đó nhưng cái suy nghĩ chị em cứ lớn vồn trong đầu, thành ra nó không để ý gì.. Bên chị nó không có khoảng cách và chị thì cũng rất vô tư..

Về đến nhà, con milu lại sửa inh ỏi lên vì mừng.. Chị mặt tái lại.. Không dám vào..

- Nhóc ơi.. Nhà nuôi chó à?
- Ủ.. Nó không cắn đâu.. Sợ thì để em xích nó rồi vô..

Chạy lại lôi con milu vào cũi xích, tối thế này để chạy linh tinh cũng không hay.. Xóm nghèo tụi câu chó đầy đường luôn.. hết sợ cười tít mắt bám tay nó đi vô, chị cao hơn nên nhìn hài hài..

- Dạ con chào cô chú..

Chị bẽn lẽn, mặt đỏ lừ.. Mẹ nó cười cười..

- Trời ơi.. Ngài gì hả con.. Cứ tự nhiên như ở nhà nghe con..

- Dạ.. Con cảm ơn..

- Thằng Minh sách đồ vào cho bạn kia.. Đúng đực ra đây à..

Luống cuồng mang bọc quần áo của chị vào buồng chổ của nó, tạm thời là vậy chứ chưa biết cho chị ngủ đâu, khổ thế đây.. Ông anh nó xà vào cười đều..

- Mày kiếm ở đâu được con bé xinh ghê mày..

- Thôi thôi.. Chị ý có người yêu rồi..

- Ôi trời.. Vậy mà tao cứ tưởng.. Tiếc quá..hehe..

Nói vậy cho ông khỏi lải nhải.. Nhức cả đầu..

- Được rồi.. Ăn cơm đã nào cả nhà..

Bố nó gọi.. Tính ông nghiêm khắc về khoản dạy dỗ, còn về khoản bè bạn nó thì ông rất thoáng.. Lúc nào cũng mong nó có bạn thôi.. Chị rụt rè ăn nói nhỏ nhẹ vì ngại.. Nhìn điệu bộ này nó suýt sặc.. Chả giống lúc bà nhai miếng bánh tẹo nào =)).. Mẹ nó hỏi han..

- Con đi đường mệt không?

- Dạ không cô ạ.

- Ủ.. Ăn mạnh lên, nhà cô chú đồ ăn không được ngon như ở trên, nhưng được cái nhiều lắm.. Con mà ngại lần sau cô chú không cho xuống đâu nhé..

Gắp cho chị miếng thịt mẹ cười tươi.. Chị đỏ mặt nhận lấy.. Từ nãy giờ nó không ăn, toàn ngồi để ý chị, vì sợ chị không hợp khẩu vị.. Nhưng thấy chị ăn không nhăn mặt thì cũng xuôi xuôi..

- Dạ.. Con xin.. Đồ ăn ngon lắm cô ạ.. Bé giờ con chưa thử ăn quả này.. Hihi..

Hòn nhiên thấy góm.. Có bát cà pháo mà chị thích mới chết.. Mẹ cười.. Bố cũng cười vì điệu bộ tự nhiên này của chị..

- À.. Con là bạn gái thằng Minh nhà cô à..?

- Mẹ ơi.. Không..phả...i

- Dạ đúng ạ.. Hi, ảnh gọi con về chơi với cô chú..

Méo mặt với chị.. Nói dối.. Thôi xong mẹ hiểu làm thật rồi.. Hôm nay chị làm nó bất ngờ quá, mà toàn bất ngờ theo kiểu tiêu cực thôi.. Cả nhà vẫn ăn cơm vẫn cười nói, chị có vẻ tự nhiên hơn sau câu hỏi.. Chắc mẹ cũng không biết chị hơn nó mấy tuổi, nhìn chị trẻ thế cơ mà..

Đêm muộn trời rét căm căm.. Bố mẹ đi ngủ trước vì mai còn ra đồng.. Cảnh thấy thời gian trôi nhanh quá vì chỉ còn ở lại hai ngày nữa thôi.. Lúc nãy gọi cho anh Vinh nói rồi, ông đòi đưa máy mắng cho chị một trận.. Nhìn thấy thương.. Bố bảo hôm nay cho chị ngủ trong buồng có cửa nẻo đàng hoàng, còn nó thì phải ra lều vịt ngủ.. Tội nghiệp cái thân tôi..@@.. Chị có lúc nãy mẹ đứng cạnh nó túm tím..

- Tao chấm con bé rồi đây.. Xinh xắn, ăn nói lễ phép.. Mày làm sao làm rước nó về nghe con..

- Mẹ thì ai chả chấm được.. Bao nhiêu cô rồi..?

- Cũng chỉ muốn tốt cho mày thôi.. Nhát như mày tao sợ é lấm..

Nó chẳng nói thêm gì với mẹ nữa.. Bà tuy thương con nhưng mắc bệnh nói nhiều và hay lo xa.. Trước có lần cấp 3 thấy nó không chơi với ai cứ giới thiệu con bạn mẹ với nó, toàn con gái.. Nhưng đợt đây chả thích thú gì nên được ngày một ngày hai là lại thôi.. Mà tụi nó xấu ờm =.=.. Chán chán kêu chị ngủ trong rồi đóng cửa lại.. Chị không nói gì, cứ cười..

- Cười nhiều khô mồm đấy..

- Hihi.. Đang vui mà..

Lắc đầu chán nản.. Vác gói ra lều vịt ngủ.. Công nhận kín nén ấm.. Nhà bắt đầu tắt điện vì đã rất khuya.. Bố mẹ cũng chuẩn bị ngủ rồi.. Nằm xuống đầu cù luân quẩn từng câu nói hành động của chị.. Phải chăng nó đã không còn cảm xúc gì nữa.. Chị nhận làm người yêu nó, nó cũng không phản ứng nhiều.. Kì lạ, chị mò đến tận đây.. Mọi chuyện như là mơ vậy.. Nhưng nó lại dừng đứng chỉ thấy hơi ngạc nhiên và bức vì chị không nghe lời nó.. Nó đang bị sao vậy nhỉ..? Có vùi đầu vào chăn để tìm giấc ngủ, nhưng mắt cứ thao láo.. Tiếng gió hú phía trên khiến tâm trạng nó lạc lõng nhớ những đêm ôm em.. Đã sắp được một tháng rồi mà lòng nó cứ đau đớn... Bỗng bên ngoài có tiếng gõ vào lều.. Nó giật mình.. Đêm hôm còn ai nhỉ..

- Nhóc ơi...! Ngủ chưa vậy..

Giọng chị khẽ gọi, nó vội vàng chạy ra mở lều.. Chị mặc bộ đồ ngủ lúc chiều mua, đang ôm gói nhìn nó cười..

- Hihi.. Chị lạ chỗ không ngủ được.. Chị ngủ với..
- Chỗ nào chẳng lạ.. Ai cho ngủ mà ngủ..
- Thôi cho chị vô đi.. Rét quá à.. Phòng nhóc tối, nằm một mình chị sợ..

Kéo chị vô lều, mặc kệ chị làm gì thì làm.. Nó nằm xuống nhắm mắt.. Chị cũng nằm xuống bên cạnh.. Chẳng hiểu điều gì xui khiếp, nó ôm chị vào lòng.. Có thể đây là thứ tình cảm nó thiêu thốn để rồi khao khát suốt thời gian qua, em đi.. Người con gái nào cũng được.. Nó cứ buông thõng bản thân.. Vì quá nhớ em.. Nó ôm chị rồi khóc..

- Hihi.. Âm quá..

Chị để mặc cho nó ôm.. Tính chị chắc không để ý gì.. Và cũng không biết nó đang khóc..

- Mai nhớ kêu chị dậy nha..

- Ủm ngủ đi..

Chapter 102

Sáng hôm sau dậy sớm vì quen giấc, ngồi dậy gãi đầu ngáp ngắn ngáp dài chút.. Quay sang bên cạnh, chị vẫn ngủ ngon lành.. Người đang rúc vào nó.. Chị thở đều đều, mắt nhắm nghiền.. Chỉ vậy thôi mà nó cũng không để ý gì đến sai lầm tối qua nữa.. Cảm giác yên bình quá.. Chị thì chỉ là chị mà thôi.. Nó không thể có tình cảm được.. Nghĩ ngợi một lúc, nó kéo bàn tay mềm mại đang ôm chặt nó thu vô chăn, đắp cho chị một lớp nữa.. Nó ra khỏi lều.. Tiếng gà gáy xa xa khiến nó thấy vui.. Vui vì đã lâu không được nghe cái tiếng báo thức đặc trưng của miềñ quê Việt.. Chất đầy lòng phổi cái không khí đẫm sương sớm của khu vườn.. Đau ngực.. Làm nó xoa xoa khó thở.. Người yếu đi nhiều thiệt.. Chạy vô nhà xem còn ai không.. Nhà tối om, bố mẹ ra đồng mất rồi.. Anh Dũng chắc ra xưởng.. Nông dân mà, thức khuya dậy sớm.. Nó không lấy làm lạ.. Chỉ thấy chán vì bố mẹ chả để lại công việc gì cho nó cả.. Kiểu như cán bộ về thăm nhà vậy, áy náy, cũng tính ra đồng nhưng để chị một mình ngoài vườn không yên tâm.. Trời cũng còn nhá nhem chứ chưa sáng hẳn.. Mà cũng may, bố mẹ đi rồi nên không biết đêm qua chị ngủ cùng nó, không thì chả biết giải thích sao nữa..

Quê này thì bữa sáng không quan trọng lắm, thường thì nó nhịn hoặc ra ngoài quán ăn cho tiện.. Nhưng bà cô ở trong kia vẫn ngủ.. Thành ra không đi được đâu híc.. VSCN xong chạy xuống bếp còn cơm nguội tối qua.. Trứng trong tủ còn, nhà có thêm vại dưa muối.. Tốt.. Trổ tài nấu ăn cho chị.. Gì chứ bữa cơm gia đình thì nó nấu quá chuẩn luôn, chẳng qua lên kia học không ai quản lý mới sinh ra bệnh lười.. =.=...

Xì xèo, loay hoay trong bếp với món cơm rang thập cẩm.. Chính xác là nhị cẩm =)) chẳng biết tụi ngoài hàng làm sao nhưng đi ăn đêm được có thêm vài vị nữa thôi chứ lấy đâu ra "thập".. Xong, thơm ngát.. Chạy ra lều gọi chị, trời cũng sáng hơn chút.. Vừa đến thì thấy đang ôm gói dụi mắt.. Còn đi chân đất..

- Trời ơi.. Mộng du hả chị hai..?
- Hì.. Dậy hông thấy nhóc đâu, chị đi tìm.. Vườn rộng ghê ha..
- Chán quá đi.. Thôi rửa chân rồi ăn sáng nhé..?
- Ủm.. Lấy chị đôi dép..
- Rồi đi vô rửa dép luôn à..?
- Không.. Nhóc cõng..hihi..
- Ủ.. Lê..

Nó chẳng biết nó nghĩ sao và hành động như thế là đúng hay sai.. Chỉ thấy cảm giác dễ chịu khi ở quê và cũng là cảm giác bên cạnh chị nữa.. Nên không phàn nàn nhiều.. Kiểu

như bốn phận là phải như vậy.. Cái tình cảm dành cho chị vẫn nguyên vẹn, không suy chuyển.. Chỉ là nó bỗng dung muôn chiều chuộng chị hơn mà thôi.. Với nó, chị như một đứa con nít vậy..

Vác trên lưng một người còn cao hơn nó, mà thấy nhẹ tênh.. Sự thiệt.. Chị ăn hoài chặng thấy nặng cân gì cả.. Có thể đây là bí quyết của tụi con gái chặng..?

Chị cười khúc khích rồi thổi vào tai nó.. Nó rùng mình vì lạnh, gắt lên..

- Làm gì kì vậy..?

Không nói gì.. Chỉ cười thôi.. Nhưng không nghịch nữa.. Công đến tận sân giếng.. Nó cầm đôi dép rồi thả chị xuống cái ghế.. Sự chị rửa lạnh chân liền chạy vô nhà pha nước sôi thành nước ấm rồi tưới vô chân cho chị..

- Nè.. Kì đi chứ.. Lắm hết rồi.. Đi ra vườn đất mà không đi dép vô..

Nói thế nhưng tay nó chà luôn hộ vào đôi chân nõn nà của chị..

- Lạnh hông?

Hỏi xong thì vẫn tiếp tục chà cho hết bẩn.. Rồi lau khô..

- Đây đi vô rồi ăn sáng..

Đeo đôi dép vào cho chị, thấy lạ lạ.. Vì từ nãy chị cứ im lìm.. Ngước lên thì thấy chị đang tròn xoe mắt nhìn nó..

- Nhìn gì vậy.. Có đi ăn sáng không thì bảo.. Nguội hết giờ..?

- À.. Ừm..đi..

Mặt chị bỗng như vừa tỉnh lại.. Đỏ nụng lên.. Kì thiệt.. À mà chắc do bị nể, thời tiết hanh khô mà.. Nó cũng không để ý nữa... Kéo chị vô nhà..

- Hehe.. Cơm rang nhé.. Em làm đó..

Chị nãy giờ đi cùng nó cứ cười kiểu như vui lắm.. Giờ thấy nó thế càng cười nhiều hơn..

Híp cả mắt lại..

- Biết nấu ăn luôn ha.. Nhóc nhìn mặt ngô tồ vây mà giỏi nhỉ..?

- Hờ.. Ôi người mặt không ngô.. Cũng có giỏi đâu..

- Xì.. Nhìn được mả thui.. Biết đâu đó.. Để chị thử xem đã..hihi..

...

- Nhóc ơi.. Chị bát nữa..

Nó trợn mắt lên nhìn chị.. Bát thứ 3 rồi.. @@.. Nay giờ nó mới hết một bát..

- Tưởng chê mà..?

- Hihi.. Có cái rau kia chua chua ngon thiệt.. Chị ăn ngoài hàng ngây đến cỗ luôn..

- Dưa đó.. Hàng nào chả bỏ vô..

- Nhưng chị thấy cái này ngon hơn..hihi..

Buồn cười.. Chị hồn nhiên thấy sợ.. Có chút cà, chút dưa muối.. Chị lại khoái.. Không khéo dễ nuôi hơn cả nó áy..@@.. Bữa sáng xong xuôi.. Nó rửa bát rồi làm việc nhà cho tiêu.. Chẳng đi đâu cả.. Chị thì cười tủm tỉm một mình xong đi vào buồng của nó..

- Nhóc ơi..!

- Hả..?

Thấy chị gọi, nó vào theo.. Chị đang đứng nhìn nhìn những bức tranh dính trên tường.. Mặt đăm chiêu..

- Nhóc vẽ hết à?

- Ủ..

- Hihi... Đẹp ghê, nhưng rất tiếc vẫn thua chị..

Tưởng khen nó ai dè.. Chẳng nói gì nữa.. Nó chỉ đứng nhìn qua nhìn lại..

- Ủa mà.. Hai bác đâu rồi nhóc?

- Giờ mới hỏi.. Bố mẹ em ra đồng rồi.. Tẹo bố em về..

- Thế còn anh đâu..?

Chị không biết tên, nên gọi vậy.. Mà cũng chưa biết anh nó còn kém tuổi chị nữa.. Thôi kê, quan trọng gì đâu.. Ông anh nó hôm qua nghe chị bảo là bạn gái nó thì chỉ ngồi ăn rồi cười đều.. Nham hiểm ghê.. Chẳng biết có bày trò gì nữa hông.. =.=..

- Đi làm rồi...

- Ủm.. Thế ai đây nhóc..

Chị chỉ vào bức vẽ của chị Thủy.. Nó nhói đau nhìn vào giọt nước duy nhất có màu của bức tranh.. Miệng lầm nhầm..

- Chị em... Nhưng chị ấy mất rồi..

- Híc.. Chị xin lỗi.. Buồn ghê..

- Thôi.. Ra bên ngoài đi.. Trong này toàn muối.. Nó cắn cho tịt người giờ..

- Ủm..

...

Đang ngồi nghịch diêm với chị, thì nghe giọng thằng nào gọi mình..

- Chú Minh ơi...!!

Vui rồi thằng Hoàng, cháu nó gọi.. Thằng này là con ông anh lớn nhất nên kém nó có vài tuổi.. Rất quý nó.. Cu cậu luôn cầm đầu một nhóm trẻ con mặc dù đã lớn.. Nhưng đầu lúc nào cũng vô lo, vô nghĩ như một đứa trẻ.. Đúng nghĩa với trẻ em nông thôn.. Chơi với thằng này thì tha hồ vui.. Vì nó với thằng Hoàng thay nhau bày trò cho lũ trẻ mà..

- Đây.. Đợi tí tao ra liền..!!

- Ai vậy nhóc..?

- Cháu em.. Chuẩn bị đi chơi nào..

Biết chị chán nên nói câu cho phán khích tinh thần..

- Thiệt hả nhóc..hihi..

- Ủm.. Nhưng toàn ruộng thoi đáy nhá.. Mặc quần áo diện vừa thoi..

- Được rồi..hihi..

Chạy ra ngõ, y như rằng lúc nhúc lũ trẻ con..

- Ủa mày không đi học hả Hoàng..?

- Cháu chào chú Minh..!

Vài đứa đồng thanh.. Có riêng thằng Hoàng là cười đều..

- Chú bị ám đầu hay đầu chú chưa nguội hả.. Nay chủ nhật học vào mắt à..?

- Tao bình thường.. Thế mày chán sống, hay mày muốn chết..?

- Hehe.. Cháu đùa tí.. Chú Dũng biểu chú về nên cháu dẫn tụi nhỏ sang chơi..

- Ủm..

- Ôa.. Cô nào kia đẹp dữ vậy chú..?

Ngoảnh海棠 sau thì thấy chị đang đến gần.. Ăn mặc đơn giản quần jeans với áo khoác thoi.. Được.. Hôm nay biết lời..

- Bạn tao.. Mấy đứa chào cô đi..

- Cháu chào cô..!!

Thằng Hoàng gào to nhất hội.. Chắc lần đầu thấy con gái đẹp.. Chị mỉm cười tươi..

- Ủ.. Chào mấy đứa..hi.

- Hoàng.. Giờ có mỏ không mà.. Ra làm tí..

- Có đây.. Rét cháu ngại có ra đâu.. Chú thích thì giờ ra..

- Ủ..đi..

Cả nhóm đi chật kín cả khu xóm đồng hồ.. Toàn trẻ con.. Có thằng đòi chị bé.. Oắt con, thò lò mũi xanh mà đã thế rồi.. =.=.. Chị cười cười, bé thằng bé rồi đi cạnh nó.. Hỏi hỏi.. Nhà có mấy người, mấy tuổi, có những ai.. Thằng bé tí mắt kề vanh vách..

- Ủa.. Nhóc ơi.. Giờ đi đâu?

- Đi ra mỎ..

- MỎ là gì hả nhóc..?

- Nơi có hải sản miễn phí..

- Ôi thật hả nhóc.. Thích ghê..hihi

Trêu chị chút.. Thật ra đây là những ngạch sông nhỏ, dày ốc với cua, cá, tha hồ bắt về ăn..
Nó với thằng Hoàng trước kia hay đi kiếm mỎ.. Nhưng lên cấp 3 cứ ít dần rồi thôi..

...

Đến nơi.. Thằng Hoàng chỉ một cái mương nông, nước trong veo nhìn cả đáy được ngập
một lớp bùn và nhiều ngạch.. Thế này thì tha hồ ăn rồi..

- Tới rồi chú.. Khúc này nhiều lăm.. Xuống không chú Minh..?

- Ủ.. Xuống đợi tao tí.. Dễ dàng nhẹ thôi, không bùn đục cua nó chạy hết..

- Dạ.. Lạnh thế này, nước buốt lắm.. Ngại ghê..

- Thế ăn mà có ngại không?

- Chú thiếu iốt à.. Toàn hỏi thura..hehe..

- Thế thì mò đi..

Quay sang nói với chị.. Giờ thả thằng cu kia xuống rồi.. Bọn trẻ con cũng tản trên bờ
nhìn thằng Hoàng thế hiện..

- Giữ em cái áo..

- Ủ hihi.. Hóa ra là đi bắt.. Chị cứ tưởng ai cho..

- Đâu ra.. Đứng trên bờ giữ áo thôi đấy.. Mắt công ướt đòn.. Cả coi tụi trẻ con giùm em..

- Hihi.. Thέ cő bắt nhiêu nhé..

Chắc cũng chưa biết nó bắt con gì đâu.. Cứ nói bừa vậy thôi.. Xắn quần qua đầu gối, bắt đầu lội xuống mương.. Lạnh tê tái.. Nhưng cái cảm giác thích thú vì lâu không đi mò làm nó hăng mà quên cái rét buốt của mùa đông.. Chưa kể chân chôn dưới bùn làm nó ấm ám.. Bảo thằng Tú trên bờ vè lấy cho cái rổ.. Nó mót được bao nhiêu là ốc.. Buro vàng thì vứt.. Còn ốc vặt thì để.. Vè luộc xong chấm ăn thì ngon hơn ngoài hàng.. Chị ở trên, như đang cỗ vũ cuộc thi vậy..

- Hihi.. Cố lên nhóc ơi.. Nhiều quá chừng..

Gần đây cái rổ cũng là lúc tay rát và buốt dần đều rồi.. Thằng Hoàng thì vẫn tiếp tục.. Nhìn chỗ ốc mót được cũng thấy ám lòng.. Chia cho tụi kia thì không đứa nào chịu lấy.. Lúc nào cũng vậy, nên chỗ ốc này cả nhà ăn no cũng không hết được, không ngờ mình siêu thέ..=))..

- Hoàng ơi.. Xong chưa, cua đi..

- Dạ.. Ngách đây.. Cháu một bên.. Chú một bên.. Mùa này tụi nó nầm một chỗ nên to lắm..

- Ủ..

Nó nhìn lên bờ, thấy chị đang cắn môi lo lắng..

- Sao thέ?

- Hồi nhỏ chị bị cua kẹp vô tay.. Đau đén phát khóc luôn..

Muốn cười lắm nhưng không dám cười.. Nhìn mặt chị tội.. =))..

- Trời ơi.. Giờ lớn rồi cua nó kẹp hông đau đâu..

- Thiệt hả nhóc..?

- Thiệt.. Tý về cho kẹp thử mà coi..

- Ủ.. Nhóc xúi dại..

Lắc đầu với điệu bộ trẻ con của chị.. Nó quên mất qui trình mà thọc tay luôn vào ngạch..

- Ui Da...!!

Giật lên.. Cả con cua đồng to bằng hai ngón tay đang giẫy chân.. Vǎng thέ nào bay đúng vào rổ.. Chị cùng tụi trẻ con.. Ôm bụng cười..

- Hihi.. Chết chưa nhóc tò..?

- Xời.. Tụi bay coi.. Chú Minh còn bé lắm.. Nên cua kẹp mới kêu to như vậy..haha..

Ngượng ơi là ngượng.. Lại bắt tiếp.. Lần này lấy đoạn rơm để câu trước.. Cũng loay hoay được vài con.. Mùa này được thế cũng là nhiều rồi.. Cầm hai rổ đi về.. Tụi trẻ đi theo rồi giải tán ai về nhà lấy.. Cũng trưa rồi mà.. Trên đường về nhà, chị cứ cười.. Làm nó quê đê..

- Nhìn nhóc như ông hai lúa vậy đó..hihi..

Chân bùn không có dép.. Đầu quần áo.. Chị cười là phải..

... Về đến nơi.. Bố với mẹ đều chưa về.. Hoi muộn chút.. Tự nhiên thấy ngứa cựa vô bếp xử lí luôn hai rổ này.. Óc thì để cả nhà.. Cua thì chắc hai đứa nó ăn thôi.. Vừa ít, bố mẹ thì không thích lắm.. =))..

Ngâm rổ óc ngoài bể.. Nó làm cua, chị đứng bên cạnh nhìn chăm chú..

- Cái gì màu vàng kia nhóc..?

- Ngạch..

- Thế cái gì đang sùi bóng kia?

- miêng..

- Ủa.. Con này cũng có miệng hả nhóc?

- Chị trên trời rót xuống à..?

- Hồi xíu mà đã cáu.. Không chơi với nhóc nữa..

Chạy luôn lên nhà.. Suốt ngày dỗi nhưng thế nào cũng chỉ được một chút thui.. Đang dở tay nên không dỗ chị nữa.. Nó tách cảng với mai ra rang chua ngọt.. Nhìn hấp dẫn vàng rộn.. Cái này chỉ ăn vã thôi.. Có cho ót lên không tanh.. Bé lên đặt ở bàn..

- Thơm quá nè hehe..

Nó ngồi nhai.. Để ý chị nuốt nước bọt rồi.. Có mùi chua nên kích thích vị giác dữ lắm..

- Không ăn thì tí khỏi xin ha..

Nó vừa nhai vừa trêu chị..

...

- Chị xin miêng..

Không thể chịu được cười với chị.. Biết ngay cái bản tính ham ăn mà.. Xin nhưng mặt vẫn nhăn, chắc xấu hổ.. =))

- Tưởng.. Cười lên cái coi..

- Hihi.. Suốt ngày bắt nạt chị.. Nhóc nhó đó..
- Ủ thì nhó.. Thui ăn lẹ đi rồi còn làm cơm..
- Hihi.. Ngọt ngọt, cay cay, mặn mặn.. Ngon nhưng ít quá..
- Tham thê..
- Kệ chị.. Plè.. Nhóc tồ..

Ăn đã đói rồi trở mặt..@@@..

...

Chiều bô mẹ mới về.. Hồi thì bảo phải canh rau mai hái rồi.. Giờ nhờ người ta mới về được .. Mai chắc chắn nó ra phải ra đồng thôi.. Không thể để bô mẹ làm một mình được.. Ăn tối bằng bữa ốc lúc sáng với đồ ăn mẹ mua.. Nói chuyện với bô mẹ vì ngày mai.. Chị có vẻ được mẹ quý nên tự nhiên hơn.. Hai người cứ nói chuyện này lọ.. Hợp tính thiệt, bô thì cũng vui vẻ không nói gì.. Chỉ có điều.. Tối chị lại sang lều gọi..

- Trời ơi.. Ai cho ngủ mà lúc nào cũng vác gói qua đây thế này?
- Nhưng phòng nhóc tối lắm..- Chị mếu mếu.. Nhìn phát tội, lại mũi lòng.. Đέ chị vô.. Rồi quay vào góc nằm ngủ.. Trưa không ngủ nên rất mệt.. Mà sáng mai còn phải ra đồng.. Chị cứ mè nheo đòi đi..
- Chị đi với nhóc nhé..
- Sớm lắm.. Rét nữa, ở nhà..!!
- Nhưng chị muốn đi..

Mặt tướng chùng khóc rồi.. Thiếu điều rót nước mắt nữa thôi.. Sợ chị quá..

- Rồi rồi.. Thì đi.. Giờ ngủ, không sáng mai không dậy được đâu..
- Hihi.. Nhớ đó.. Không gọi chị như sáng nay chị nghỉ chơi với nhóc luôn..
- Biết rồi..

Chapter Special 4

A life Remembered (4).Mẫu đặc biệt.

...

Một mùa hè nữa lại sắp sửa qua đi, nhưng cái nóng vẫn âm ỉ trong đường phố, thời tiết, không khí... Thậm chí là trong đâu nó khi mà nó mới cãi nhau xong. Nó và "nàng", một cặp đôi kì lạ, bao nhiêu năm tìm thấy nhau, rồi bao nhiêu biến cố khiến nàng ghét bỏ nó. Nó đi tìm... Tìm, thuyết phục, rồi nàng cũng đồng ý theo nó về, nhưng vẫn không đồng ý làm người yêu nó... Nó biết nàng sợ đau... Hôm nay chỉ một chút căng thẳng do công việc, nó lại làm mối quan hệ này tệ đi... Buồn, cảm giác của nó hiện giờ.

Lục danh bạ. Tìm một số điện thoại, dừng lại ở dãy số thân quen. Hình như đợt này em đang ở VN, cô nhóc mà vì nó đã chịu nhiều tổn thương. Bỗng nhiên nó lại muốn tâm sự với em một vài điều.

- "Alo... Anh à?"
- "Rảnh hông? Đèi uống nước với anh nhá?"
- "Trời... Hôm người ta về nước rủ đến nhà ăn cơm thì không chịu... Giờ tính rủ đi đâu đây, lạ à nha..."

Giọng nói trẻ con của em chả khác nhiều, vẫn tinh nghịch.

- "Vậy giờ em bận hở...?"
- "Không... Anh qua đón em đi!"
- "Ừm..."

...

Em có nhiều tàn nhang hơn, nhưng cũng trắng hơn chắc do thời tiết bên đó lạnh nhưng chẳng vì thế mà vẻ xinh đẹp giảm xuống. Kể từ khi nó đưa một quyết định khó khăn để em đi, nó biết cô nhóc này rất hận nó, nhưng biết sao được. Tất cả là vì tương lai của em mà. Dù sao nhiều lần khác em về nó cũng giải thích nhiều về sự éo le của mình nên giờ giữa hai đứa đều bình thường... Chỉ có điều, tình cảm ở cô nhóc này dành cho nó vẫn còn.

- Bên đó học vui không em?

Nó vừa gọi nước, vừa quay ra hỏi. Em nhoẻn miệng cười.

- Hihi... Vui, nhiều bạn ở các nước khác nhau lắm anh. Trường em là trường lớn mà...
- Tốt... Thích mới giỏi được.

- Thê lão già... Anh với chị ấy thế nào rồi?

Khẽ vuốt mái tóc, cô nhóc tinh nghịch hỏi nó, nhưng giọng không được hò hởi cho lắm.

- Chị nào?

- Chị mà anh với anh Cương kể cho em á... Chớ cái chị trước thì chắc anh cũng đá bay rồi hở?

Em che miệng cười nó lắc đầu.

- Ngược lại, người ta đá anh... Anh không xứng với người ta, cũng như với em vậy... Anh làm điều gì cũng có lý do cả, nhưng chỉ mình anh hiểu thôi...

Con bé phục vụ mang nước, nó tu gầm hết. Em nhăn mặt.

- Xì... Xì, triết lý gì nữa... Em đang ghét anh lắm nhé! Mà thôi kệ coi... Giờ hai người sao rồi?

- Ồ thì... Anh vẫn vậy thôi, còn tính chuyện lâu dài luôn... Anh yêu cô ấy thật lòng mà, nhưng giờ cô ấy không đồng ý làm người yêu anh...

- Ủa thế giờ anh đang độc thân hả?

- Cũng không hẳn, những cô ấy vẫn quan tâm, chăm sóc, thậm chí hai đứa đã rất thân mật.. Nhưng mà...

Miệng nó méo xệch nghĩ về nàng, con gái đúng là động vật khó hiểu nhất quả đất. Cô nhóc em nó trầm ngâm nhìn bâng quơ. Rồi chu miệng hút ly nước.

- Tại anh hết... Nếu dứt khoát và thông minh hơn một chút thì anh đã có một hạnh phúc lâu bền rồi...

- Ủm...

- Anh cứ gieo hi vọng hết người này đến người khác à... Nếu không phải có lời giải thích của hai anh thì... Giờ em vẫn giận anh lắm.

Nó gật đầu. Rồi cười, điều này cũng không trách em được.

- Nhưng anh cứ yên tâm... Hai người trải qua nhiều chuyện như thế mà vẫn ở bên nhau đến giờ thì cũng coi như có duyên rồi... Hihi.

Nó xoa đầu em rồi cười, bởi giọng nói của em chẳng giống như em đang chúc hai đứa nó gì cả.

- Được vậy thì tốt quá... Nói thật anh sống đến bây giờ, điều anh hối tiếc nhất là không đáp trả tình cảm em đã dành cho anh... Em chịu nhiều điều không tốt cũng vì anh. Anh muốn xin lỗi em ở mấy đợt em về trước nhưng cứ sợ...

Em chau mày.

- Em lớn rồi... Đâu phải trẻ con đâu chó. Em ghét nhất ai xoa đầu em á... Bởi vậy mới nói anh là lão già. Mong cho anh é luôn... Plè..

- Muốn cũng chẳng được đây hehe.

- À quên, bộ kêu em ra chỉ để xin lỗi thôi ha?

Cô nhóc chợt tay vô chiếc lá ở chậu cây cảnh kế bên mỉm cười. Quán cà phê này gần gũi với thiên nhiên hệt như khu vườn của nó lúc phục vụ ở quán chị.

- Thật ra... Anh với cô ấy vừa nói đến chuyện yêu đương đó, anh làm mọi cách rồi mà cô ấy không đồng ý nên... Anh hơi nặng lời... Anh bảo đã không muốn thì sao cứ phải quan tâm chi.

- Vậy chị nói sao anh?

- Im im lườm anh rồi khóc á... Thà nói ra còn đỡ. Đằng này... Giờ dỗ sao đây?

Nó nghẹt mặt hỏi theo phản xạ. Em cười.

- Chị tính giống anh đó... Giờ còn nói, chị thích gì thì anh phải biết rồi mua về dỗ chứ sao hỏi em... Khùng thiệt.

- Thích ăn đồ ngọt... Bộ mua kẹo hay cái gì?

- Anh ngốc lắm... Mua gì ý nghĩa vào xong dụ cười, nói sến chút là được...

Nó thầm nghĩ, được vậy thì tốt quá. Chỉ sợ mang về, nhận vẫn nhận, ăn vẫn ăn. Nhưng chả có vẻ gì là hết giận thì tiêu. Sau đấy, nó và em còn nói nhiều chuyện nữa xoay quanh việc học của em và những dự định của hai đứa. Tuyệt nhiên chuyện tình cảm em không nhắc lại, em chỉ nói rằng, nếu nó hiểu và nhớ có thất bại, nó vẫn có thể có một cơ hội được yêu em như nó chưa từng làm. Em quả đúng là một cô gái tốt.

Chapter 103

Gà gáy to dàn.. 5h sáng.. Đang tính đi thì chị ở bên cạnh lay lay.. Nó vén chăn qua xem..(hôm qua ngủ nó để chăn ở giữa, sợ làm điều gì vớ vẫn như hôm trước.. Không sao , nhưng tự nhiên không muốn lặp lại)

- Nhóc ơi..nhóc..nhóc..!
- Trời ạ.. Gọi gì vậy.. Lo mà ngủ đi..!

Bỗng im im một chút, quay sang thì thấy chị đang mở mắt thao láo nhìn nó chớp chớp..

- Sao thế?
- Đi chưa nhóc.. 5h giờ rồi đó..
- Đi giờ này.. Ngủ đi.. Téo đi em gọi..
- Chị sợ nhóc bỏ một mình như hôm qua..
- Ngủ đi..

Nó trở về tư thế cũ, quay lại phía sau, vò ngủ.. Chỉ nghe chị nói nho nhỏ..

- Chị có ngủ được đâu..Híc..

Chắc háo hức quá đây mà.. Tính chị trẻ con ham vui nhưng ngoài đồng, toàn rau với đất có gì vui mà ham.. Nó không muốn cho chị đi..

.. Ấy thế mà lúc sau chị ngủ thật.. Ngủ say l้า.. Mắt hơi có quầng, nhảm nghiền lại thở đều đều.. Nó yên tâm đắp cho chị cái mền nữa ngay ngắn rồi mới đi ra khỏi lều.. Trời tối đen như mực, có ánh đèn vàng le lói chỗ đầu hè.. Thấy bố mẹ đang lúi húi đồ đạc để chuẩn bị đi... Nó xin bố đi cùng bảo mẹ ở nhà.. Có gì lo cho chị dậy ăn uống.. Mẹ tẩm tẩm..

- Bố nhà mày.. Cũng biết nghĩ cho bạn gái góm..

Nó cười trừ.. Rồi vác cái xot cùng cái đòn gánh ra buộc vô xe đạp của bố.. Đuối mẹ vô ngủ.. Mẹ hơi càu nhau chút rồi đi vào nhà.. Cũng may cửa buồng nó đóng nên bố mẹ không biết chị ngủ cùng nó.. Nhưng nhỡ sáng chị có dậy thì tiêu.. Mong mẹ hiểu mà không nói với bố..

.. Dắt chiếc xe đạp cùng bố đi trong cái ngõ nhỏ thân quen.. Hơi thấp thỏm chút vì nhiều ổ voi.. Đèn đường thì không có, ngã cái thì chỉ húp cháo đợi răng mọc quá..híc.. Hai bố con tính ít nói như nhau nên loanh quanh chuyện học hành của nó thôi cũng không có chuyện gì nhiều vì bố còn phải cầm đèn bão đi phía trước soi mà.. Đi đến đâu là mấy con chó cứ gầm gừ sủa inh ỏi, quê thì hầu hết ai chẳng nuôi chó phòng trộm, thành ra vài lần

có con xò lên, giật cả mình.. Tiếng xe đạp kẽo kẹt trong màn đêm.. Chợt cảm giác yên bình kì lạ.. Và cũng có một cảm xúc kì lạ khác đang len lỏi trong người nó.. Khi nghĩ đến hai người phụ nữ nó yêu thương đang ở trong cùng một căn nhà..

...

Tiếng dao cộng tiếng cuốc cù lục bục trong ruộng rau.. Nó với bô làm cho xong rồi còn ra chợ nữa.. Nhỡ có muộn thì mất chõ.. Mùa đông chỉ toàn su hào với bắp cải thui.. Lâu không làm nên tay cù vụng về được có vài ba cây, bô thì chục cây mất rồi.. Khẽ cởi cái áo khoác ra vì bắt đầu nóng.. Lại nghĩ đến chị.. May mà không cho ra.. Toàn đất ẩm ướt bẩn thiu.. Lại mất công lấm lem không được gì..

...

Xong xuôi mọi việc.. Bố mang rau ra chợ dọn hàng cho mẹ.. Nó thì ở lại thu dọn đồ để về rồi ra sau.. Trời hửng sáng.. Bụng cũng đói.. Mặc lại áo, ngồi lại móm đất nhìn trời dần chuyển màu.. Ở đây không có nhà cao tầng nên bình minh được xem rõ lắm.. Đẹp một cách trọn vẹn.. Mùi đồng quê mang cho nó được chút sự thanh thản trong cái tâm hồn đã bị tổn thương nhiều lần.. Mặt trời mọc lên dần dần.. Những tia nắng bắt đầu phản chiếu vào mọi vật.. Đẹp lắm.. Bỗng..

- A..aa...a...! Đau...

Giật mình.. Chị ở đâu đến véo tai nó xách lên..

- Dám bỏ chị ở nhà một mình nè.. Chùa chưa..!!

- Thì thấy.. Chị ngủ ngon hông muốn.. Đánh thức.. Thôi bỏ ra.. Đau..!!

- Lý sự cùn..!! Ghét nhóc..!!

Chị buông tay đậm chân xuống đất.. Nhìn đáng yêu nhưng đang bận xoa tai nên không thèm để ý..híc..

- Thôi xin lỗi.. Nhìn trời kìa.. Đẹp hông..?

Chị ngược lên.. Mắt rạng rõ ngay lập tức.. Miệng hét to..

- Oaaaa..!!Hihi.. Đẹp thế.. Bình minh đó nhóc..!

Người đâu mà nhanh vậy trời.. Thấy đẹp là quên luôn.. Thế lại hay.. Chị cứ tần ngần nhìn trời rồi đi loanh quanh.. Chắc mỏi chân.. Nó đập tay vào thảm cỏ bên cạnh.. Hơi ướt tí vì sương.. Nhưng sạch.. Chị ngồi xuống tựa luôn vào người nó.. Cứ thế cho đến khi mặt trời lên hết, to và tròn.. Nắng xuất hiện.. Không ai nói với nhau câu nào.. Nó để im cho chị tựa.. Cảm giác ám áp.. Nó thấy mình tệ..

...

- Sao biết mà ra đây?

- À.. Đường đi dẽ mà nhóc.. Đi thẳng rẽ trái là thấy đồng luon rồi.. Cô làm xôi bao mang ra cho nhóc nè..

Chị chìa cái bọc màu đen đen ra khoe.. Cười cười..

- Ủ.. Thé ăn chưa..?

- Chị chưa.. Đợi nhóc cùng ăn..

Nó kéo chị ra chỗ cái lán.. Gần đó.. Ngồi vào thèm chị mở bọc ra đura..

- Ăn luôn nhé.. Rồi tí em cho đi chơi..

Chị thích lăm gật đầu lia lịa rồi tự nhiên đanh mặt..

- Nhóc toàn điêu thôi.. Bảo sáng cho chị đi rồi cũng lừa chị hông gọi..

- Ờ thì có gì đâu mà ham.. Tý nữa cho đi chỗ này vui hơn nhiều..

- Thật nhé.. Mà đi đâu?

- Đi năn tò he chịu không?

- Có hihi.. Ăn mau lên nhóc..

- Từ từ, gì mà hối dữ vậy..

Chị không nói gì nữa.. Ngồi véo xôi ăn tì tì.. Xôi lạc mè làm, thơm và dẻo đúng vị miền quê chẳng đâu sánh được.. Nó định mó vô thì chị tép cho cái..

- Ui da..!!

- Tay toàn đất..! Đέ yên chị lấy cho... Nè..!

Vừa nói vừa véo một mẩu dí dí vào miệng nó.. Đang đói nhai luôn.. Không nghĩ ngợi chi nhiều.. Chị cười toe toét cứ tiếp tục vậy, chị miếng xong lại véo cho nó miếng đến hết..

Dắt chị về nhà rửa tay.. Trên đường chị cứ ngó xung quanh.. Làm như lạ lăm.. Rồi chỉ chỗ này lọ.. Một người.. Có vài thằng thanh niên cứ nhìn chị.. Nó hơi bức lên đi nhanh hơn, mặc chị đuổi theo gọi..

Nốt hôm nay là hết thời gian nghỉ rồi.. Mai là lại phải lên HN học.. Ôi chán ghê.. Chị vẫn cứ hồn nhiên cười.. Mà không để ý nó đang nghĩ ngợi, thở dài..

- Nhóc ơi.. Cô bảo là cô ra chợ với chú rồi.. Trưa nay nhóc nấu cơm..

- Ủm..

- Chị hông biết xài bếp than.. Không thì phu được nhóc rồi..
- Ủm có gì đâu..
- Ủa nhóc sao vậy..?
- Mai phải lên rồi..

Nghe vậy, chị nhăn mặt không cười nữa.. Trông như bị rót ví vậy..

- Chị không muốn lên..
- Em cũng vậy.. Nhưng còn nhiều việc.. Ở mãi sao được?

Im lặng.. Tự nhiên chị trầm hơn hẳn.. Có lẽ thái độ này vượt xa những gì nó nghĩ.. Tưởng chị chán muốn lên sớm cơ.. Không ngờ cuộc sống ở quê chị lại thích.. Về nhà, cát đồ đặc.. Nó kêu chị đi chơi để thay đổi không khí.. Vui nốt vậy..

- Nè thôi không nghĩ nữa.. Đi chơi..
- Ủm hì..

.. Dẫn chị sang nhà bác Vũ.. Thày nó.. Thày ở đây không phải dạy học mà thấy dạy đàn cho nó.. Cái cổng gỗ nhỏ quen thuộc phía sau đấy là người lính với chiếc xe lăn tì mỉ nhào bột để nặn tò he.. Nghề này bác coi là thú vui thôi chứ lương của bác thì mình bác sống cũng không hết, còn là thương binh nữa.. Nó chào bác rồi đến gần.. Hai bác cháu tay bắt mặt mừng..

- Bố nhà mày.. Sao lâu nay không ghé tao.. Chán chơi đàn rồi à..?
- Dạ, cháu còn chơi.. Đâu có chán.. Chỉ tại cháu bận học..
- Thế con bé nào kia..?

Bác chỉ vào chị đang đứng tản ngẩn phía cổng chưa dám vô.. Chắc lạ.. Nó vãy gọi.. Chị mới từ từ đến gần..

- Con chào bác..
- Ủ.. Bạn gái bây à.. Duyên gớm nhỉ..

Chị đỏ mặt không nói gì.. Nó xua tay..

- Chị cháu đây mà.. Trên kia về chơi.. Bác còn bột không tụi cháu nặn với..
- Ui trời.. Đây đây, mà biết nặn không?
- Dạ con biết..

Chị lí nhí.. Nó cười thầm nhìn chị.. Rồi kéo xuống ngồi luôn vó cái thớt ở gốc cây của bác..

- Ồ đây.. Nặn gì thì nặn nhưng đừng để dở bột lại vứt đi phí của.. Tị nữa tao còn cho tụi trẻ con.. Đóng này nhanh cứng lắm đây..

- Vâng..!!

Rồi bác đẩy xe vào nhà lấy cái gì đó.. Nó trêu chị..

- Bộ nặn bao giờ mà biết..?

- Thì trước kia mua đất nặn.. Chị nặn được một đồng hình..

- Hò giỏi.. Thé thử em coi..

Chị túm tím ngắt các nấm bột màu mõi thứ một ít.. Xanh đỏ tím vàng.. Các kiểu sắc sỡ rồi nhào xoắn lại.. Xong véo dần dần cánh lá, hoa.. Chị làm nhập tâm.. Nó chứng kiến hết.. Đẹp thật..

- Tặng nhóc nè..hihi..

Chị chìa ra một bông hoa đẹp rạng rỡ cộng với nụ cười cũng đẹp không kém.. Nó nhìn ngắn người..

- À.. Ồ.. Hoa gì vậy?

- Hoa ngũ sắc hihi.. Đẹp ha nhóc..

Nó cứ nhìn chị say đắm.. Miệng lẩm nhảm..

- Đẹp..

Không biết lúc đó đang khen gì nữa.. Chị hay bông hoa.. Chỉ biết rằng.. Tự nhiên có một cảm giác lạ đến với nó từ người con gái này.. Thoáng chốc đi.. Thoáng chốc đến.. Nụ cười đó xua tan mọi muộn phiền ở nó.. Nó đang bị sao đây.. Một lần nữa.. Hình ảnh của em lại trỗi dậy mãnh liệt.. Nó dấn vặt..

...

Suốt buổi đó nó không nói năng gì nhiều.. Chỉ biết suy nghĩ.. Nghĩ thật nhiều, nghĩ đến cả những thứ không liên quan gì cả.. Để giữ đầu óc bận rộn.. Nếu không làm vậy.. Nó sợ.. Nó sẽ trở thành một thằng không thể tồi tệ hơn bởi tình cảm cứ lớn dần với bất kì người con gái nào xung quanh nó..

.. Về chiều.. Một lần nữa mượn xe thằng Long đưa chị đi chợ Vòi chơi và mua sắm.. Coi như sang một chút vì là ngày cuối cùng.. Nhưng mua gì chị vẫn nhất quyết trả tiền..

Không cho nó trả.. Tết Tây là ngày nghỉ, đông nghẹt người.. Những cửa hàng quần áo là

nơi đông nhất.. Gởi xe xong chị khoác tay nó đi vô rất tự nhiên.. Nó thì ngại vì.. Chiều cao quá ư là..khiêm tốn..

. Chị do lần đầu tiên vào khu chợ nổi tiếng của quê nó nên chỗ nào cũng ghé vô xem, làm mấy bà chủ cửa hàng được phen tưởng bở, đến là buồn cười.. Chị cứ hồn nhiên coi kĩ càng như muốn mua xong lại hồn nhiên bỏ đi mất.. Mãi sau đi mỗi chân chị mới than rồi kêu vô quán đồ chiên vệ đường ăn.. Đến sờ.. Nó không khoái mà chị cứ nhai rồi dí nó.. Cá viên, rồi bánh khoai,.. Các kiểu.. Rồi còn đòi ăn chè nữa.. Bụng không đáy sao vậy trời...

- Sao.. No rồi hả..?

- Không..

- Thế sao không ăn nữa..? Nghỉ giữa hiệp hả..?

- Tí về còn ăn cơm..hihi

Thật đáng sợ về tài ăn uống của chị.. May lúc đó chị ngưng..@@@..

.. Mua quần áo.. Lựa đến độ con bán hàng và nó cùng ngáp.. Hỏi thì cả hai đứa cùng nói..

- Đẹp..!

Con nhỏ kia hơi khó chịu nhưng vó bờ vì bà cô nhà mình không biết mặc cả..-=.= đi chợ Vòi mà không biết mặc cả thì coi như xui.. Nó thì chẳng bao giờ mua đồ, lại ít nói nên chịu.. Không nói lại được với con bé bán hàng..thành ra Chị toàn mua với giá gốc..híc, tốn ghê.. Mà thêm nữa chị tặng nó hai cái áo.. Nó trả tiền nhưng chị lườm...

- Dành với chị thì đừng nói chuyện với chị nữa.. Bỏ mấy cái đồ bị thủng đi..

Tiù nghỉu luôn..

...

Bữa cơm tối diễn ra trong không khí ồn ào hơn.. Nhiều việc phải nói, nhiều việc cần tâm sự với gia đình.. Chị cũng tự nhiên hơn vì bố mẹ đều quý chị dù sao mai cũng đi rồi.. Chỉ lạ một điều mẹ cứ nói chuyện gì với chị.. Hai người túm tím suốt... Mãi đến đêm cả nhà mới bắt đầu đi ngủ, mẹ và bố dặn dò nhiều lắm .. Ông anh thì nói bóng gió là.. Hôm nào ông lên với nó vài bữa..-=.= sợ ơi là sợ.. Mai phải đi sớm.. Nó ngả lưng xuống rất nhanh.. Đêm nay chị vẫn kéo gối qua ngủ..

- Nhóc ơi.. Chị chán lắm.. Mai lên rồi..

Chị nằm bên cạnh thỏ thẻ nhỏ xíu.. Người nép sát vào nó hơn.. Giờ đang buồn nên không để ý nhiều nữa..

- Em cũng vậy..
- À.. Sáng nay cô thấy chị ra khỏi lều.. Cô hỏi chị..
Nó giật mình..
- Mẹ em hỏi gì chị..?
- Cô hỏi.. Chị với nhóc đã có gì chưa..?
Chị nói lý nhí.. May mà đêm yên tĩnh mới nghe được.. Quay sang thấy chị úp vào người nó, gò má đỏ nụng..
- Ôi trời ơi.. Mẹ ơi là mẹ..
- Chị bảo là chưa có gì.. Vì lạ chỗ nên qua nằm cạnh.. Cô chỉ cười cười rồi thôi..
- Ủm..
- Lúc nãy cô dặn chị chăm sóc nhóc thật tốt.. Cô bảo nhóc ít tiếp xúc nên ngại và chậm..
À, cô biết chị hơn tuổi nhóc nữa.. Chị bảo hơn 2 tuổi thôi.. Cô giỏi thiệt..
Đến giờ mới bắt đầu thấy hơi sơ.. Mẹ tinh thật.. Nhưng hiểu làm nhiều quá.. Giải quyết sao mà không làm mẹ thất vọng nỗi.. Nhờ em có về thì sao đây..
- Ủm thôi.. Không có gì đâu, em cảm ơn.. Ngủ đi.. Mai phải ra bến sớm đấy.. Đi taxi hay đi với em?
- Chị đi với nhóc..
- Ủm..
.. Một lúc sau.. Nó không ngủ được vì mãi suy nghĩ.. Chị bên cạnh cứ cựa quậy..
- Nhóc ơi.. Chị bị rát mắt...
- Đâu xem nào..
Chạm vô mặt chị thấy xớp lên.. Bỗng nhiên nóng bừng.. Chị đỏ mặt..
- nè rồi.. Đợi tẹo em lấy thuốc bôi cho..
Cái tuýt thuốc mỡ mắt xài để trị nè tốt cực kì.. Thoa chút cho chị, bảo đi ngủ.. Mãi sau mới thấy chị hết cựa quậy.. Nó cũng thiếp đi vì mệt.. Hết chuỗi ngày ở quê.

Chapter 104

Đường quê vắng vẻ, vào giờ này thì hầu hết mọi người vẫn ngủ.. Nó với chị đi bộ từ từ ra bến.. Chị hơi loạng choạng vì ngái ngủ.. Nó thì ngoáp đến độ miệng có bọ luân..@@@.. Không khí lạnh tràn về, từ hôm qua, một đợt rét mới.. Chị diện bộ đồ bông của chị nên không sao, nó thì run cầm cập.. Sáng nay còn có sương nữa chứ..

..Ngồi ở hàng ghế chờ.. Chị dịch sát vào người nó hơn.. Miệng thở thê..

- Nhóc lạnh hả..?

- Có chút chút thôi.. À xe đến rồi kia..

Bước lên xe trả tiền vé rồi chui xuống hàng ghế cuối, chị cũng đi theo để balo bên cạnh, nó thu người vào.. Chị ép sát vào người nó, tựa vô.. Lúc sau thấy tiếng thở dài..

- Sao thê?

- Chị chán..

Nó im lặng.. Nhìn lại phía sau lớp kính cuối xe, hình bóng quê hương nhỏ dần.. có đèn đáy nhưng chỉ một màu đen bao phủ.. Lúc đó, nó hơi sợ mùa đông.. Mùa mà nó tự nói rất yêu thích.. Đông năm nay khác mọi năm nhiều quá.. Mùi hương từ chị làm nó chú ý, thoát khỏi mớ cảm xúc vừa rồi.. Tay chị đang đan vào tay nó ấm áp.. Nhưng không cảm giác gì.. Mặt chị đỏ.. Nó thấy buồn.. Nhớ em.. Nhớ nhiều.. Nếu coi những ngày vừa qua em chưa từng yêu nó hay quan tâm đến nó thì dù vậy.. Sự giả tạo ở một tình yêu nó vẫn yêu.. Không hối hận.. Chỉ hối hận là đã tự động buông tay em một cách lâng nhách.. Tay của nó rời khỏi bàn tay nhỏ bé kia dần dần.. Nó biết chị hiểu nó và biết nó đang nghĩ gì.. Nhưng thái độ của chị chỉ là im lặng.. Trên xe, vắng người.. Yên tĩnh.. Chỉ có tiếng động cơ.. Rồi lúc sau cũng đến nơi.. Chị xuống xe không nói năng gì.. Chắc mệt.. Nó khoác balo đi song song với chị trên vỉa hè mảnh đất thủ đô.. Gió mùa vẫn thổi mạnh.. Rét..

- Nhóc ơi về quán nhé.. Giờ còn sớm lắm..!

- Thôi về nhà luôn mà ngủ.. Chị ra quán giờ có ai đâu?

- Thê còn nhóc..?

- Thì dạo chút rồi về phòng luôn thôi..

Chị bắt taxi, nó được chị thả về phòng trước.. Còn chị đi đâu chẳng rõ.. mặt chị rất buồn.. Có thể chị đang có tâm sự gì đó.. Với nó điều này cũng hơi khó chịu và tò mò.. Nhưng thật sự giờ đây nó cần một giấc ngủ hơn là cố để ý đến việc đó.. Đặt lưng xuống chiếc giường kẽo kẹt.. Nó ngủ..

...

Mở mắt ra thì thấy bóng tối.. Phòng không có ánh sáng nên chẳng thấy gì.. Bỗng nhiên một bên tay có cảm giác nặng nặng.. Vớ cái điện thoại soi vào thì.. Mái tóc bạch kim đang gói vào tay nó ngủ ngon lành.. Là nhỏ P.Anh.. Đang mơ hay sao mà nhỏ lại ở đây..

- Trời ơi..!! Dậy..!!

- Ơ..o..

Nó hé lèm lên.. Nhỏ giật mình.. Ngồi lên nhìn xung quanh.. Nó bật điện thì thấy mặt cứ nghẹt ra nhìn nó.. Mắt tròn xoe..

- Ơ gì.? Sao lại ở đây..?

- Qua chơi thôi.. Buồn ngủ nên nằm ké chút.. Vậy cũng la..

- Nhưng sao biết mà qua?

- Nay giờ nói chuyện với chị Huyền.. Về quê mà không nói em..

- Việc gì phải nói với em..?

Cái tính cách của nó đôi lúc điên điên.. Giận vô cớ nên nó nói hơi có phần gay gắt chút.. Nhỏ P.Anh nghe vậy.. Ngồi dậy cười nhạt lấy lại vẻ lạnh lùng với nó..

- Ủ..em có là gì của anh đâu.. Thôi về đây..!

Tiếng cửa phòng đánh rầm một cái.. Đầu nó ngắn ngang suy nghĩ, một cái suy nghĩ rõ ràng nhất là nó vừa làm một cô gái tổn thương.. Nhưng lý do tại sao thì nó không biết.. Mâu thuẫn thật.. Từ ngày em đi, đầu óc nó cứ như bị hỏng hóc vậy.. Toàn làm những điều ngay cả bản thân không muốn làm.. Chỉ là vô thức mà thôi..

.. 7h tối.. Không đợi.. Không mệt.. Phót lờ mọi dòng tin nhắn hay cuộc gọi của chị, nó đạp xe qua nhà em.. Dựng xe trước thềm đối diện.. Ngồi nhà với bóng tối bao trùm hiện ra.. Nó chỉ ngồi đây và nhìn chiếc cổng sắt lạnh lùng đang được đóng kín.. Người rét run lên nhưng chỉ một tư thế nhìn.. Nhìn như bị thôi miên.. Nhìn như bị ảo giác là em đang đứng trước cánh cổng vẫy gọi nó lại.. Để rồi tiến đến gần thì chỉ thấy chiếc cửa to đóng kín sừng sững và tiếng gió hú khi đã vào đêm.. Nó lấy tay gạt dòng nước mắt đang chảy.. Trở về với chỗ ngồi cũ, những mong cái ảo giác kia lại đến.. Để nó được nhìn thấy em lâu hơn.. Dù là tưởng tượng thôi cũng được.. Nhiều giờ đồng hồ trôi qua.. Nó chỉ ngồi đó, lặng lẽ khóc vì không thể chịu nổi cảm giác cô đơn.. Thứ mà nó từng nếm trải quá nhiều.. Nhiều đến độ vô cảm.. Giờ thì nó không thể làm như vậy.. Vì khát khao được nhìn thấy em.. Cứ dần vặt suốt..

..3h sáng đông.. Lúc chỉ còn những chiếc đèn đường đang phát sáng.. HN cũng chìm trong giấc ngủ gió mùa.. Có một thằng đi trong đêm tối.. Người tóc ướt vì sương.. Run cầm cập đạp xe về với con tim buốt giá.. Nước mắt không ngừng rơi..

Hôm sau nó thấy mình mệt mỏi man.. Người hết sạch sức lực, chỉ có nằm im một chỗ.. Cảm nhận ai đó đang lau mặt cho nó, một mùi thơm, bàn tay nhẹ nhàng.. Nó mắt nhắm mở nhìn thấy em đang ngồi bên cạnh.. Khóc, hình ảnh mờ dần rồi nhòa đi...

..cảm giác rất lâu, nó mở mắt ra thì thấy giống hệt hôm qua.. Tối mù mịt.. Một người đang nằm gục bên cạnh nó.. Điện phòng mở lên.. Nhỏ P.Anh đang nằm ngủ.. Mắt nhắm nghiền sưng mọng.. Mái tóc bạch kim kia rối bù, rũ rượi.. Phải nói thế nào nhỉ.. Giá như đây là giấc mơ, giấc mơ thôi.. Đừng lặp lại như vậy.. Nó sợ, sợ phải đối mặt với con người khó hiểu này.. Tại sao nhỏ lại có thể làm mọi thứ rồi cũng lại phá hủy mọi thứ nhỉ.. Nhưng giờ nó biết.. Nó thương nhỏ.. Thương rất nhiều..

- Anh dậy rồi à..?

Nhỏ tỉnh.. Đôi mắt kia hơi long lanh vì có nước.. Nước lạnh..

- Ủm.. Nói cho anh biết vì sao đi?

- Vì anh sốt cao, vào phòng thì thấy vậy chứ không có gì đâu.. Đừng nghĩ linh tinh..

- Em vẫn có thể bỏ mặc anh mà...?

- Em không vô tâm như anh..

Nhỏ nói lạnh lùng quay đi.. Hai hôm nay.. Nhỏ P.Anh làm nó bối rối.. Chưa bao giờ nó bị như vậy trước con gái.. Ngoại trừ nhỏ và em..

- Cháo này đun nóng ăn rồi uống thuốc.. Đừng đi đâu nhé.. Anh chưa khỏi hẳn đâu..

Nó gật đầu.. Nhỏ P.Anh ra về.. Mới về HN mà đã như thế này.. Nó thích về quê hơn..

..

Cả ngày hôm sau.. Quỹ đạo của một thằng sinh viên được lặp lại.. Đi học.. Thằng Tuấn hỏi thăm.. Nhưng hỏi thăm kiểu đều đều.. Chẳng tốt lành gì cả..@@.. Tụi đực ở lớp hôm nay bày trò kéo hết xuống dưới sân.. Đá bóng.. Nó thì chẳng khoái cái món này vì bé giờ không chơi nên chẳng hiểu luật.. Quả bóng tròn vo có gì hay mà cứ tranh nhau.. Thành ra cứ ngồi một góc quan sát thôi.. Được lúc thì cũng biết tổng ra.. Tụi này chẳng ham thẻ thao gì cả chỉ là lấy le với tụi con gái lớp khác thôi.. Trường nó gái xinh nhiều.. Nhưng toàn mấy đứa ưỡn ẹo chẳng đáng để ý.. Ấy vậy mà chỉ một tốp kia đi qua mà tụi lớp nó nhao nhao lên trêu.. Nó tò mò nhìn theo thì thấy có con bé xinh xinh vầy.. Làm như quen biết không bằng.. @@..

- Nè con bé kia quen ông hả nghệ sĩ..?
- Chịu.. Ai quen biết gì nó?
- À.. Con đó hôm 20-11 chả rู้ ông đi chơi còn gì..?

Đến lúc đó mới nhớ.. Đúng con nhỏ đây thật.. Cơ mà không liên quan.. Sau cái đợt chơi đòn ấy.. Nó cũng thuộc dạng nhiều người biết nhưng không quen.. Cả mấy thằng lớp nó bô liphê ác quá.. Trong đó có cả ông mảnh Tuấn.. Thành ra lớp khác cũng gọi nó là "nghệ sĩ" riết thành quen (Mấy năm đại học luôn.. Hỏi Minh thì chả ai biết, hỏi thằng nghệ sĩ thì đứa nào cũng biết..)

- Ủ kệ cha nó..
- Tân đê.. Xinh vậy còn gì?

Nó cười.. Thằng Tuấn bô bô..

- Nó có người yêu rồi.. Mấy chú nói ít thôi.. Ra đá nốt đi..

Gọi được tụi bầu lâu đi, nhẹ cả người..

...

Chiều sang quán.. Vừa vào chị đã nhìn nó nheo mắt.. Rồi lấy tay sờ vô trán nó, tay kia sờ vô trán chị..

- Nè làm gì vậy..?
- Xem nhóc còn sốt không..?
- Bị nhẹ mà, khỏi rồi..

Bỏ tay chị ra rồi đi vô trong.. Chị chạy theo..

- Sao nhóc bị sốt thế.. May có bé P.Anh thức đêm trông đấy..

- Ủ..

- Cảm ơn người ta chưa..?
- Ờ chưa..

Chị lắc đầu thở dài.. Nó lẩn vô trong khu.. Nghe chị nói nhiều nhúc cả đầu..

- Suốt ngày tới muộn.. Cậu giỏi lắm!

Chưa thấy mặt đã nghe thấy tiếng nhỏ Mi rồi.. Cạnh khoe, chua ngoa..

- Tuấn kia...!!

Thình lình chỉ tay ra cửa trêu nhỏ..

- Đâu đâu..!!
- Haha.. Mong góm.. Hay để mình gọi cho nhé..
- Khỏi cần.. Nay thì giỡn này..!!
- Uí da.. !!

Nhỏ tiến gần dãm mạnh vào chân nó rồi bỏ đi.. Mắt cứ lườm lườm miệng lẩm bẩm gì đó.. Nhỏ Yên bên cạnh lau fin thì cứ cười tum tím.. Cái điệu cười duyên thế này bảo sao anh Vinh không chết...

..Tâm trạng khá hơn chút sau ngày này.. Nó hăng say làm việc.. Nhưng với một thằng không giữ vững quan điểm của mình như nó thì chỉ cần một yếu tố nhẹ nhàng cũng dễ gây tổn thương, hay một thành quả nhỏ bé cũng khiến nó vui sướng.. Kì lạ thật.. Chỉ đơn giản hôm nay thích làm việc.. Làm việc để quên đi một số thứ..

..
Đêm tối, ăn xong và giải quyết nốt số thuốc nhỏ P.Anh đưa.. Nó lại qua trước thềm nhà em ngồi.. Vẫn chiếc cổng đó, đâu nó có một suy nghĩ điên rồ là.. Ngồi như thế này em sẽ về sớm hơn.. Kiểu như một điều nguyện ước vậy.. Nhưng cuối cùng nỗi thất vọng và nhung nhớ ngự trị.. Rất lâu.. Rất lâu.. Nó ngồi hẵn bên ngoài đấy.. Cho đến khi, tiếng xe tắt hẳn.. Chỉ còn một mình đối mặt với bóng tối.. HN đêm nay thật tệ nhạt..

Chapter 105

HN luôn có một vẻ cổ kính nhất định ở mỗi địa danh mỗi nơi nó đi qua.. Đẹp.. Chẳng biết dòng suy nghĩ nào đưa nó đi qua hồ Gurom.. Phó cổ, hay đến cả chiếc cầu Long Biên nơi tình yêu bắt đầu của hai đứa.. Chỉ trong một đêm.. Và nó cũng chỉ có một mình.. Dựng xe gần khói sắt không lò hoen di theo thời gian.. Nó ngồi ngả ra đường tàu.. Chắc đây là một góc của riêng nó để chôn vùi những phiền muộn không tài nào quên.. Tròn một tháng.. Một tháng trôi qua bao nhiêu điều.. Một tháng để nó gần gũi được với nhiều người con gái khác.. Một tháng để nó nhận ra.. Nó tàn tạ như thế nào khi thiếu em.. Có chăng những ngày ở quê giúp nó thêm một chút mục đích sống.. Hướng ánh mắt ra phía xa xa kia.. Nơi có một thành phố đang ngủ yên trong đợt gió mùa về, thành phố im lặng chỉ có tiếng gió ù ù bên tai.. Sự cô đơn như chiếm hữu toàn cơ thể nó, giờ nó chỉ làm bạn với chính cái bóng của mình qua những cây đèn đường mà thôi.. Lâu lâu có một chiếc xe máy đi qua.. Người ta nhìn nó bằng ánh mắt kì dị.. Sương đêm nay có phần tê tái hơn.. Đôi bàn tay nó cầm lái mà run rẩy.. Tìm về phòng.. Nó thiếp đi ngủ vì quá mệt..

...

Cũng một số ngày của kì học mới trôi qua.. Riêng nó thì luôn ú đọng trong người một thiếu sót lớn.. Tự buông thả bản thân mình.. Người giờ hốc hác, hôi hám bẩn thỉu.. Mắt thâm quang, tóc tai rối bù.. Công thêm cái dáng đi cúi cúi quen thuộc.. Nó khiến mọi người đều xa lánh.. chỉ có Thằng Tuấn hiểu.. Lúc đang thơ thẩn đứng ở lan can một mình một góc hứng từng cơn gió và chỉ với chiếc áo mỏng manh. Thằng Tuấn vỗ vai an ủi.

- Chuyện gì sắp đến trước sau gì nó cũng sẽ đến.. Ông việc gì phải khổ như vậy.. Nghe tôi vào lớp đi..

Nó gật đầu.. Căn bản dầm sương nhiều đâm ra khàn giọng không nói được.. Nhưng như vậy nó cũng không khá hơn là bao, chỉ ngồi thử ra như thằng mất hồn.. Thằng Tuấn lắc đầu ngao ngán..

.. Công việc ở quán khiến nó đỡ hơn những lúc nghĩ đến việc đau buồn nên nó cứ chăm chú say sưa làm việc.. Nhiều lúc chị chạy lại đánh nó cái, mặt nhăn nhó...

- Nhóc không nghe thấy chị gọi à..?

- À.. Ủm..

- Trời ơi.. Giọng khàn đặc vậy nè..?

- Ủm.. Không sao..

- Dạo này nhóc như người mất hồn vậy.. Có chuyện gì kể chị nghe đi...?

- Đâu có gì đâu.. Thôi đi làm việc đi ha..

Nó đẩy chị ra khỏi khu nó, hướng ánh mắt nghi hoặc vào nó.. Nhưng chị cũng đi vào bếp.. Nó không phải là thằng mạnh mẽ hay giỏi vô cảm như nó nghĩ.. Tuỳ vào từng việc thôi.. Chính xác nó là một thằng không giữ vững nổi lập trường.. Chỉ một chút cũng đủ làm nó bị tổn thương, hay một điều nho nhỏ cũng đủ làm nó phản chấn.. Thành ra cứ sống mãi trong cái tư tưởng buồn rầu không lối thoát.. Không tin được.. Đó là chỉ vì một người con gái.. Đúng là yêu khiến con người ta mềm yếu đi nhiều..

.. Quán cà phê đông người cùng những cốc cà phê thơm lừng bốc khói.. Những cặp đôi thể hiện tình cảm với nhau tạo lên một không gian lãng mạn.. Vậy mà đáp trả lại cái không gian đó.. Nó lại phá tan bằng những bản đàn não nè.. Khiến khách hàng không rôm rả chuyện trò được.. Nó cứ chơi.. Đầu ngón tay rát buốt vì nhấn phím mạnh.. Vậy mà không dừng lại.. Nó chỉ muốn những bản nhạc này khiến nó quên đi mà thôi.. Chị bỗng nhiên ở đâu lén quay kéo nó xuống rồi chỉ vô cái ghế giàn nhà kho..

- Nhóc ngồi yên đây.. Tý chị hỏi sau..

Xong chị ra phía trước giải thích với khách tại sao đang chơi lại dừng.. Đại loại là nhạc không phù hợp gì đó.. Nó không để ý.. Thấy trời cũng tối.. Nó đeo đàn lên vai.. Lững thững bỏ về..

.. Đường HN đông tràn ngập màu sắc của những chiếc khăn len.. Nhiều đôi họ còn có khăn chung màu.. Nhìn mà chạnh lòng.. Trong tình yêu.. Nó chưa bao giờ tâm lý những điều nhỏ nhặt như vậy.. Chỉ biết yêu.. Cái khái niệm yêu với nó rất khó để diễn tả.. Em thì trái lại.. Mọi thứ đều chu đáo.. Và vun vén cho tình yêu của hai đứa.. Đôi khi em còn gọi ý.. Nhưng chắc do nó ngốc quá.. Không thể hiểu được..

.. Kẽm mỉm cười.. Nó tiếp tục đi.. Vài quán đồ nướng đông nghẹt khách.. Hơi nóng bốc lên nghi ngút, một không khí xô bồ nô nức của HN.. Trở về phòng.. Nó ngã ra giường để cho cái thân thể héo mệt rồi lết vào trong WC.. nó hoảng sợ nhìn mình trong gương.. Và trách.. Em đang biến nó thành sinh vật gì thế này?.. Người nó vẫn luôn giảng xé những nỗi nhớ không nguôi..

.. 8h tối.. Cái lúc người ta ở hết trong nhà để tránh cái rét cắt da cắt thịt.. Nó lại đi dạo.. Chẳng biết lý do của nó là gì..

Chỉ như một cái xác không hồn lang thang đến tận khu biệt thự của Linh Đàm..

- Anh ơi cho người ta ít tiền đi..

Một cặp đôi đang đi cùng nhau.. Cô gái chỉ vào nó lúc ấy đang ngồi bên vệ đường, nói.. Còn chàng trai díu vào tay nó tờ 20 nghìn.. Vỗ vai nó rồi lại khoác tay cô gái đi.. Chắc họ

tưởng nó là ăn xin.. Mà lúc đó có khác gì ăn xin thật đâu.. Chỉ thiêu cái nón hay ông bơ đựng tiền thôi.. Phải chăng nó đã quá bi lụy khi vô thức hay cố tình.. Nó cứ đi qua.. Xong lại quay ngược lại nhà em.. Mắt dán vào chiếc cổng to lạnh lẽo.. Như thằng ăn trộm.. Tay nắm chặt tờ 20ng được người ta "cho".. Nếu giờ cần bồ thí.. Hãy bồ thí cho nó người con gái ấy.. Mang đến bên nó nụ cười cùng mái tóc ngắn kia.. Ông trời.. Sao lại mang Ánh mặt trời đi khỏi nó..

..

Một lần nữa thèm nhà em lại đón vị khách không mời.. Nó ngồi tựa vào cổng.. Nhìn về nơi phía cuối con đường.. Tối đen như mực.. Lá cây tung bay lạnh lẽo.. Ngọn đèn đường lờ mờ không đủ để soi sáng.. Cuộc đời con người đều giống như một chặng đường.. Khi mà ai cũng có riêng những ngã rẽ, những sự lựa chọn.. Đương nhiên có cả những ngõ cụt không nên tiến vào.. Có người sinh ra đường đời đã có màu hồng sẵn.. Hoặc không giống như nó.. Chỉ một màu xám xịt.. Thằng sinh viên quèn chẳng có tương lai.. Những mong ánh mặt trời từ nụ cười kia tỏa nắng theo bước chân nó.. Nhưng rồi em cũng bỏ nó đi.. Giờ đây chỉ biết tự trách mình.. Ngu ngốc.. Dòng suy nghĩ vội đưa nó vào giấc ngủ.. Mộng mị với hình ảnh em hiện về.. Em nhìn nó và em cười.. Ôm nó trong vòng tay..

.. Đêm ấy có một thằng nằm thiếp đi trước cổng nhà người con gái nó yêu.. Lần đầu tiên cảm nhận không khí HN ở bên ngoài qua đêm ngoài trời..

..

- Anh oi..!! Anh oi..!!.. Anh dậy đi..huu.. Hức.. Anh đừng làm em sợ !..!!huu..
Tiếng ai đó òa khóc.. Nó mệt mỏi hé một bên mắt..ti hí.. Thị thấy nhỏ P.Anh đang lay nó.. Mặt mũi tèm lem nước mắt.. Xung quanh có vài người dân hiếu kì.. Nó chẳng còn sức lực.. Chỉ mím cười.. Mắt nhắm.. Vẫn nghe vang vọng thấy tiếng khóc nhỏ P.Anh..

- Huhu.. Giúp với.. Giúp tôi với..!!.. Đưa anh ấy lên xe..!!huu..

..

Tiếng lạch cách nó không biết đang xảy ra chuyện gì.. Chỉ có mùi thuốc sát trùng sộc vào mũi và cảm giác ấm áp.. Cộng thêm bóng tối.. Nó chưa mở mắt.. Phần ý thức còn sót lại cho biết nó đang ở bệnh viện.. Tiếng nói chuyện hòa với tiếng khóc.. Rồi mọi thứ như yên tĩnh hẳn.. Có điều gì đó rất lạ..

.. Mắt nó dần mở.. Ánh sáng chiếu vào chói mắt.. Nghĩ ngợi.. Có khi lại làm phiền nhỏ P.Anh rồi.. nó nhận ra.. Bên cạnh mình còn một người nữa đang ngủ gục.. Mái tóc ngắn.. Mùi hương nhẹ.. Nó tưởng mình đang mơ.. Mắt nhòe nước.. Và rồi.. Người đó bỗng ngước mặt lên...

- Ly...

Em nhìn nó.. Ánh mắt mộng vì nước.. Nhưng khóe miệng cười chưa bao giờ rạng rỡ hơn..

- Em đây..

...

- Buông ra nào.. Mới về đã muôn em nghẹt thở hả..?

Nó vỡ òa trong sung sướng.. Sự nhung nhớ kim nén bấy lâu được gỡ bỏ.. Chẳng thể diễn tả nỗi cảm xúc lúc đó.. Nhưng nó chưa bao giờ vui như vậy.. Chỉ biết ôm em thật chặt.. Hít vội vã mùi hương quen thuộc của em như sơ em đi mất vậy.. Mà cũng không biết lúc ấy sức lực ở đâu ra nữa..

- Không buông..!! Tại sao đi mãi mới về..?

- Bố mẹ giữ em lại ăn tết.. Với cả bên này có người hết thương em rồi.. Còn muốn chia tay em cơ.. Về làm gì nữa..?

Em bĩu môi.. Nó gương gạo.. Hôn em.. Đã lâu rồi.. Hương vị ngọt ngào này mới trở lại với nó.. Tự nhiên nó khóc như một đứa trẻ..

- Anh sai rồi..

Em đáp lại nồng nhiệt, lên mắt lên môi nó.. Võ về..

- O kìa.. Có em ở đây rồi không được khóc.. Ngọc Lãm cơ..

... Nó lại thiếp đi ngủ.. Rồi tỉnh dậy thấy nhỏ P.Anh đang ngồi nghịch điện thoại gì đó..

- Tỉnh rồi hả..?

Nhỏ ngược lên nhìn nó rồi quay xuống.. Để ý thấy quần áo nhỏ hơi lấm.. Dòng kẻ mắt bị nhòe.. Khuôn mặt lạnh lùng vẫn không che đi được ánh mắt buồn thăm thẳm.. Những em đâu rồi.. Lê nào nó đang nằm mơ..

- Đi mua đồ rồi.. Tìm gì nữa..?

- Ủm.. Cảm ơn nha..

- Tại sao anh lại luôn ngu ngốc như thế chứ..?

Nhỏ lấy túi xách bước nhanh ra khỏi phòng.. Dồn về nó ánh mắt uất úc.. Nó ngỡ ngàng không hiểu..

Lúc sau.. Em mang đến một tô cháo nóng hổi bón cho nó ăn, họng rát và miếng đắng ngắt nhưng nó ăn rất ngon lành.. Cơ bản do 3 ngày nay chưa hột cơm nào vào bụng.. Em mỉm cười..

- Giờ muốn chia tay em nữa không chàng?...hihi..

Nó lắc đầu..

- Em thì sao..

- Chẳng bao giờ cả.. Chỉ tại người ta thôi..hihi..

Vẫn nụ cười đó.. Em vẫn tiếp tục bón cho nó ăn.

Nó chẳng giống như người khác, thể hiện niềm vui sướng một cách ồn ào. Chỉ ngồi yên mỉm cười ngầm em và ngoan ngoãn ăn.. Cô gái ấy.. Nụ cười này.. Đôi mắt.. Mọi thứ hoàn hảo.. Người mà bất kì ai hỏi nó đều nói.. "hơn tất cả..".. Nó tự nhủ không một lần nào buông tay em ra nữa.. Nó sẽ yêu.. Mai yêu.. Yêu đến khi nào không yêu còn yêu được thì thôi..

- Cười hoài.. Ăn cho xong nào..hihi..

Nó gật đầu.. Mọi thứ tưởng chừng một giấc mơ..

...

Nằm trong vòng tay nó.. Em thu mình lại rúc vô ngực, nói nhỏ nhẹ..

- Anh... Đang nghĩ gì vậy..?

Nó cười cười.. Lắc đầu..

- Hứ.. Hảm vừa.. Ủa gì đây anh?

Em mở tay nó ra.. Thấy tờ 2 chục nhăn nhúm.. Chẳng hiểu sao.. Nó cứ nắm chặt không buông..

- Người ta thấy anh Ngồi vệ đường nên người ta cho..

Em bỗng nhiên khóc .. Rồi đánh nó liên tiếp..

- Huhu.. Sao anh ngốc quá vậy.. Không biết tự chăm sóc mình gì cả.. huhu húc..húc..

- Dau..

- Cho chết.. huhu.. Anh biết em nhớ anh thế nào không hả..!!.. Sao anh lại nhẫn tâm đẩy em đi.. Huhu..húc..

Chắc giờ em mới để lộ cái tính mít ướt của mình khi mà cả buổi chiều tỏ ra mạnh mẽ.. Em khóc dữ dội ngực và tay áo nó đãm nước.. Đâu riêng nó nhớ em đâu nhỉ..

- Em biết anh buông thả như thế.. Em đau lòng lắm.. Em tưởng em đi anh sẽ sống tốt hơn chứ.. Hức hức..huhu.. Mỗi lần biết anh bị sao.. Tim em cứ nhói lên anh biết không..??

- Sao em biết..

- Chưa bao giờ em không dõi theo anh đâu.. Chẳng qua anh không biết thôi..

- Vậy sao lại khóa mà không cho anh gọi..

- Em biết người ta nhớ em nên em không gọi cho chừa đi..

- Anh xin lỗi mà..

Nó không biết qua việc đó.. Nó hay em sai.. Nó lúc ấy.. Chỉ quan tâm bên cạnh nó là người con gái nó thè sẽ yêu mãi mãi.. Cuộc đời thì không thể nói trước.. Nhưng nó tin nó sẽ làm được..

- Nay.. Em đi có dính thêm cô nào không đó?

- Tưởng em biết..

- Một phần thôi.. Nói em nghe xem nào?

- Làm gì có ai.. Có mỗi cô này này..

Nhéo mũi em lắc qua lắc lại..

- hihi.. Dạo này giỏi nịnh lắm cơ.. Để em phát hiện em giết.. Hứ..

Nghe mà ớn.. Nghĩ lại thì cũng gần gũi với nhỏ P.Anh một chút nhưng nó chẳng muộn kẽ.. Vì cũng không có gì to tát lắm.. Còn việc về quê với chị thì chẳng cần nói..

- Anh gầy quá..

Em sờ vào ngực rồi đống dao găm ở người nó lại rơm rớm...

- Mà đêm qua sao lại ngủ ở ngoài cổng nhà em hức..hức..

- Thôi.. Anh ngủ quên mà.. Không sao đâu..

- Không sao mà thế này hả..? Cũng may có cái P.Anh.. Định qua phòng anh.. Thì đã phải vào viện rồi.. Người gì mà..

- Ngốc thế không biết.. Được chưa..?

- Người ta lo cho anh còn cợt nhả..

Em phung phieu.. Ôm nó chặt hơn.. Nó cũng vậy.. Em áp quá..

...

Tiếng cửa kính cửa phòng bệnh lạch cách.. Mở.. Thằng Tuấn đi vô với nhỏ Mi.. Hai đứa nán tay nhau.. Tình cảm górn..

- Trời ơi.. Đại ca sướng nhẹ.. Đại ti vừa về đã như thế này rồi héhé..
- Anh vô duyên vừa thôi..
- Hè.. Xin lỗi vợ.. Anh thấy vui cho thằng đệ quá..
- Dê cơ.. Vô thăm mà đi tay không thể hả..?
- Có tình là được rồi.. Mang gì vô ông cũng thèm ăn đâu..?
- Tốt górn..?
- Cậu đỡ chua?
- Cũng đỡ rồi..
- Ủm. Có vẻ thích vô viện quá ha..?
- Đâu có..hì

Nó gãi đầu cười gượng.. Nhỏ Mi giờ hiền lắm.. Thằng Tuấn thế mà giỏi.. Ngón gân út của hai đứa còn có cái nhẫn hệt nhau.. Ghê thiệt..

- Ủa.. Ly ngủ rồi à..?
- Ủm.. Chắc mệt quá.. Vừa về vô đây luôn có được nghỉ đâu..?
- Nãy chị Huyền cứ đòi đi.. Nhưng nhà có việc gì đó.. Anh Vinh không cho..
- Bệnh nhẹ thôi mà.. Phiền mọi người quá..

Nó quay xuống mỉm cười nhìn em đang say giấc trong lòng ngực nó.. Khuôn mặt thiên thần không thay đổi.. Đẹp lắm..

- Hè.. Phiền mỗi cái P.Anh thôi.. Nó gọi tôi vào trông ông ấy.. Lúc ông xỉu.. Nó bận thi gì quan trọng lắm mà cứ chân chừ mãi mới đi..
- Sao biết mà gọi..?
- Cái này ông không cần biết hè..
- Em được biết không..?
- Ở vợ thì dĩ nhiên được chứ.. Tý về anh kể cho nha..
- Bày đặt giấu diếm..
- Mà nó đâu rồi..?

- Lúc trưa quát tôi cái rồi bỏ về rồi.. Chả hiểu gì hết trọn..?

Thằng Tuấn mặt nghiêm trọng ngẫm nghĩ điều gì đó.. Rồi bỗng hét to..

- Thέ thì đúng mẹ rồi.. Phen này ông khổ rồi Minh ơi..!!

- Suyt..! Bé cái mòm thôi..

- O.. Ai tới vậy anh..?

Biết ngay mà.. Thằng này làm em giật mình dậy..

- Đấy.. Nói bậy còn hét to.. Cái thói không bao giờ sửa được..

Nhỏ Mi gầm gừ.. Thằng Tuấn đó mặt cười trừ..

- Xin lỗi..he.

Em quay sang khẽ cười..

- Hai người đến chơi..hi..

- Ủm.. Cậu mới về hả..?

- Lúc sáng đó cậu..

- Xong vô với tên này luôn hả..?

- Hihi.. Anh làm mình lo quá..

- Ui giáo oi.. Ông ý khỏe như trâu áy.. Cần gì lo..

- Em cho anh nói chưa?

- Ờ vợ chưa..

- Thέ thì ngồi im cho người lớn nói chuyện..

Mặt thằng Tuấn thảm thôi rồi.. Chắc nhục.. Em thì tẩm tẩm cười..

- Hai người vui thiệt đó hihi..

Nó chẳng nói năng gì cứ ngắm em mãi thôi.. Kệ hai người kia.. Được một lúc sau.. Họ về.. Nó ngẫm lại lời thằng Tuấn nói và lời nói của em.. Chắc trước khi đi.. Em nhờ ai đế ý đến nó và kể cho em.. Nhưng trong khoảng thời gian này thì có mỗi hai người con gái bên nó là chị và nhỏ P.Anh.. Chỉ có một trong hai người họ.. Mà cũng lạ, em, chị, cùng nhỏ P.Anh dường như có một mối liên hệ nào mà nó không biết.. Kiểu như dấu nó vậy.. Liệu chuyện này có liên quan đến câu nói của thằng Tuấn không nhỉ.. Thái độ của cả ba người rất đứng đong trước việc em đi.. Cũng như việc em về.. Nếu là bạn thân thì không thể như thế được.. Chỉ có mỗi lý do họ biết em sẽ đi và cũng biết em về.. Còn riêng nó là

không biết.. Cái mó bí ẩn rồi ren này làm nó chăm chú vào nghĩ, tại sao không chỉ, thì em, hay nhỏ P.Anh sẽ đến bên nó khi không có mặt hai người kia cho dù người yêu của nó là em.. Mà khi biết nó ở bên hai người còn lại.. Em lại chẳng tỏ vẻ ghen tuông.. Đành là không đến mức nghiêm trọng đối với một cô gái suy nghĩ chín chắn như em.. Nhưng đến độ một câu hỏi cũng không có thì nó vẫn phải nghĩ.. Kiểu như một miếng bánh bị xé làm ba vậy.. Rồi còn lúc bên nó.. Em chẳng mấy nhắc đến những người bạn của em.. Nhỏ P.Anh cũng vậy.. Thân gì lạ ghê.. Chỉ duy nhất có chị hay nhắc.. Vì chị hồn nhiên.. Chắc chắn có một điều gì đó nó chưa biết..

- Anh..anh..!!

- O..?

- Anh sao vậy.. Giì mà cứ ngăn người ra thế..? Chị đến thăm kia..

Nó nhìn sang thì thấy chị mặt mệt nhọc hiện rõ vẻ lo lắng cắn môi..

- Chị..

- Ủm.. Dao này nhóc bị sao vậy..? Chị tưởng nhóc buồn nên mới thế.. Giờ bé Ly về rồi nhóc vẫn không thay đổi..

- Bộ ảnh hay bị như vậy à chị..?

- Ủm.. Em coi xem nhóc Minh bị sao?

- Hảm.. Em có sao đâu.. Nghĩ linh tinh..

Nó chối đây đẩy.. Quả thật chẳng biết chị vào lúc nào vì mải nghĩ..

- Anh đang gấp chuyện gì vậy kể em nghe coi..

- Anh chỉ đang muốn đi về thôi..

Nó lái cuộc nói chuyện sang hướng khác.. Em nhìn nó lắc đầu..

- Không được.. Nốt hôm nay.. Anh cứ như vậy thì còn ôm dài..

- Nhóc nghe lời bé Ly đi..

- Được rồi.. Nghe bảo nhà có việc hả chị?

- À đâu có gì đâu..

Mặt chị đỏ lên.. Chắc đang nói dối vì thấy chị lúng túng một cách rõ ràng..

- Thôi hai đứa nghỉ đi.. Chị có việc phải về rồi..

Chị bước vội ra khỏi cửa.. Chỉ kịp thấy gương mặt buồn của chị.. Hình bóng chị khuất sau cánh cửa.. Tiếng guốc xa dần..

- Ủa chị bị sao vậy..?

- Em đâu biết đâu..mới đến được chút..

Mặt em cũng ngạc nhiên không kém gì nó..

...

Đêm hôm này.. Hai đứa lại nằm ôm nhau ngủ khi lão bác sĩ vào khám rồi đưa thuốc đi khỏi.. Em cứ cười khúc khích.. Nó thì ôm và hôn nhẹ lên môi em.. Yêu lắm.. Thật sự em đã vè rồi.. HN đã bình yên thật chưa nhỉ..?

Chapter 106

Màn đêm tĩnh lặng.. Em nằm bên cạnh chìm trong giấc ngủ.. Còn nó thì không.. Khẽ hôn nhẹ vào đôi môi kia..mềm.. Vẫn chưa dám tin em về là sự thật.. Chuỗi ngày vừa rồi thật là khủng khiếp.. Là do nó nghĩ khủng khiếp thôi.. Nhưng nhớ đến chị rồi cánh đồng rau.. Ngách cua.. Hương vị đồng quê làm nó chạnh lòng.. Nó chẳng thể sắt đá và chung thủy như nó muốn.. Bằng cách này hay cách khác.. Bất kể người con gái nào ở gần nó đều nhận được một sự quan tâm vô tình từ tính cách lạnh mà ám của nó.. Em vẫn phải dùng chung một bờ vai.. Chắc chẳng bao giờ nó hoàn thiện được mình.. Mỗi lần tự nhủ.."Nó tin nó sẽ làm được.." là mỗi lần được truyền cảm hứng từ tình yêu của em.. Cứ tin.. Cái lòng tin dần nhạt bởi chính nó.. Vậy mà hai đứa vẫn yêu nhau và coi lời chia tay đó là một trò đùa mà đứa ấy lại là nó.. Yếu đuối.. Nó sợ mình sẽ lại như những ngày vừa qua.. Nên dù xảy ra điều gì nó cũng sẽ giữ chặt tay em.. Không thì chắc chẳng bao víu được vào đâu nữa..

.. Trong cái rủi có cái may.. Mỗi lần nhập viện.. Chính xác hơn là vô nhà khám tư là mỗi lần nó được riêng một mình.. Biết là có sự sắp xếp những thấy vui vì yên tĩnh.. Hôm nay em trông nó.. Thành ra bệnh gì thấy cũng khỏi hết.. Có mỗi bệnh nghèo thôi.. =))..

Đêm lạnh chán dày nhưng ngắn.. Nó không sao chỉ thương em vì cao mà hở chân co người lại.. Đắp cho em chiếc áo lên, không ngờ hành động này làm em tỉnh..

- O.. Không ngủ hả anh..

Dụi mắt.. Em hỏi.. Ánh đèn đường qua lớp cửa kính giúp nó thấy được khuôn mặt ngọt ngào của em..

- Ủm.. Anh hơi khó ngủ..

- Chắc do ngày ngủ nhiều..

- Chắc vậy..

- Bên Nhật.. Đêm nào em cũng gần như trắng đêm..hì..

- Sao thế..?

- Em lạ chỗ.. Với lại nhớ anh.. Chỉ tại anh..

- Anh xin lỗi..

- Lúc đi chơi với mẹ.. Em được dẫn lên đồi.. Chỗ đó có Bồ công anh..hi..

- Sướng ha..

- Ủm.. Em nhìn cây nghiêng vì gió.. Chẳng hiểu sao.. Em khóc.. Cảm giác nhớ anh nhiều hơn.. Cứ khó chịu lắm anh à.. Bỗng nhiên nhìn bông bay theo gió trên đồi.. Em lại sợ một ngày nào đó phải xa anh..-

Nghe em thốn thúc trong cái không gian bóng tối ngập tràn.. Nó nắm chặt bàn tay em nhận thấy từng cái run nhẹ hòa vào tiếng náu.. Lần nữa.. Em khóc..

- Đừng thế mà.. Anh biết.. Giờ anh nguyện là gió.. Nguyên đưa em đi.. Nguyên mãi với em chung một nổi.. Chỉ cần em tin anh.. Nhé.. Không khóc nữa..!

Áp hai bàn tay lên má em.. Gạt giọt nước mắt đi.. Kéo lại gần và tìm môi em.. Em đáp lại cuồng nhiệt.. Một nụ hôn mạnh mẽ chứa nhiều đắm say.. Nhiều điều thôi thúc hòa tan với em ngay trong trí não nhưng.. Cái xã hội VN liệu có chấp nhận điều này.. Nó vẫn sợ.. Nên nụ hôn chỉ dừng lại là nụ hôn mà thôi..

- Anh.. Đặc biệt quá..

- Sao?

- Anh không giống trước kia.. Anh khác rồi..

Nó giật mình.. Ánh mắt của em hiện lên vẻ khác lạ.. Có gì đáy lạnh như ban đầu..

- Anh không hiểu..?

- Anh sẽ hiểu, miễn sao.. Em cần anh yêu em.. Em không quan tâm những thứ khác.. Nhưng..

- Tin anh..em nhé..!

Nó ngắt lời em xiết bàn tay nhỏ bé kia lại.. Mặc dù tay nó nhỏ không kém.. Im lặng là cái cách mà nó không sử dụng như một số người để ngưng nói.. Nó sử dụng im lặng để tạo cho người ta ngẫm về những thứ nó vừa nói.. Chỉ đơn giản vậy thôi cũng đủ tạo nên một tính cách lầm lỳ.. Từ bé đến tận bây giờ.. Em đỏ mặt gật đầu.. Mắt cứ long lanh chứa một niềm vui..

Sáng hôm sau thức dậy.. Cảm giác đầu tiên là trời đã sáng.. Định mở mắt ra thì thấy một bên tay động đậy.. Chắc em định đi đâu.. Bỗng nhiên nó bị chùm chăn tối tăm mặt mũi... Ngộp... Em bày trò đây mà..

- Dám trêu anh à..!

Kéo em lại ôm luôn.. Cơ mà lạ.. Vừa ngủ dậy sao tay lạnh dữ vậy nè.. Mà tay này gầy hơn.. không giống của em.. Không gian im lặng.. Thôi chết rồi.. Hay là.. Nó mở tung chăn ra.. Há hốc mồm..

- O...?

Chị đang ngồi trên người, trong vòng tay nó, mặt đỏ nưng.. Nó rụt tay lại..

- Em xin lỗi.. Xin lỗi.. Em tưởng Ly..

Chị không nói gì.. Đứng dậy.. Nó gãi đầu, áy láy.. Lảng sang chuyện khác sợ chị giận..

- Ủa sao sờm thế chị..?

- Bộ đi thăm người ốm cũng cần sờm hay muộn à..?

Mặt chị có vẻ bức bối.. Nó ngạc nhiên.. Chưa bao giờ chị như thế với nó.. Thật sự có phần hơi bị buồn.. Chị tỏ ra lúng túng...

- À.. Thôi.. Hôm nay quán mở muộn nên chị đến ý mà.. Hì..

Một nụ cười gượng.. Nó không hiểu.. Chị bảo nó thời gian này hay cư xử lạ.. Nhưng chính chị mới là người như vậy..

- Có chuyện gì.. Nói em biết..?

- Đâu.. Không có gì đâu.. Hì..

- Thật không..?

- Ủm... Không có gì mà..

Nó vờ tin.. Nhưng chị không giấu được điều này, là chị đang buồn qua đôi mắt.. Có thể một việc gì đó liên quan đến gia đình.. Chắc phải tìm hiểu qua anh Vinh thôi..

- À.. Chị thấy Ly đau không..?

- Nãy chị đến.. Bé Ly nhò chị trông rồi về làm gì á..?

- Ủ..

- Nhóc thấy sao rồi?

- Thấy hơi đau ngực thôi.. Bệnh này từ bé rồi..

- Tại nhóc hết.. Hơi tí là hành động thiếu suy nghĩ.. Ngộ nhỡ hông có ai thì.. Queo luôn..

- Hơ.. May mà có..

- Thấy ghét..!

- Hehe..

Chị cười lại.. Vẻ tươi hơn chút.. Nó thấy bót lo..

- Thế mấy hôm nhóc xin nghỉ là do đến nhà bé Ly à..

- À.. Thì đi lòng vòng, tự nhiên đi qua thôi..
- Xì.. Tự nhiên.. Tự nhiên mà ngủ luôn ở ngoài cổng..
- Ngồi ngủ quên áy chứ..

Chị bùi môi.. Mặt có vẻ không tin.. Điều bộ đáng yêu như con nít.. Mặt chị.. Chẳng ai bảo đã hai mươi rồi đâu..

- Nhóc ngốc.. Nhóc hâm..
- Gì đây..?
- Nhóc yêu bé Ly nhiều quá mới thế.. Hì..
- Chị nghĩ vậy à...?
- Còn lý do nào khác đâu.. Cái cách yêu của nhóc thì làm cho nhiều người vừa thích vừa ghét.. Hihi..
- Rảnh ha.. Có gì mà thích với ghét..?
- Nhóc ngốc.. Nên nhóc chưa dám yêu.. Vì nhóc sợ mình bị tổn thương.. Nhưng khi nhóc yêu rồi nhóc sẽ yêu một cách cuồng dại.. Dù biết người thiệt là mình.. Điều này làm người yêu của nhóc vừa thích vừa ghét..
- Ủa.. Ly bảo vậy hả?
- Chị đoán thôi..
- Đoán gì nghe ghê vậy chị hai.. Định nghĩa góm quá..
- Thì chị thấy thế nào chị nói vậy thôi.. Chứ chẳng phải.. Có người đợi người yêu cả đêm trước cổng còn gì.. Mà chắc gì biết người yêu về.. Ngốc dã man..
- Này nhá.. Suốt ngày nói người khác ngốc.. Chị là đồ con nít..
- Dám nói chị thế hả...!!.. Chết nè..

Mỗi lần hét lên là mỗi lần chị nhéo.. Đau tái cả mặt.. Nó chỉ biết gồng người lên gánh chịu.. Cho đến khi một chị y tá bước vào.. Tiếng cửa đập.. Nó với chị mới thôi không giỡn nữa, chị dù dứt trước mặt nó.. Chị y tá cũng cười..

- Anh khỏe vậy.. Chắc em hỏng cần kiểm tra gì rồi?..hi..
- Khỏe nhưng bị bà cô này nhéo lại bệnh rồi... Ui da..!! Đau..!
- Ai là bà cô..?
- Nói vậy trúng ai trúng..

- Thôi.. Hai anh chị.. Đέ em làm nót cho ảnh đã ha rồi nhéo tiếp...
- ... Có gì đâu.. Chỉ là thay cái bình nước găm ở tay với thêm một đống thuốc tùm lum thui.. Chị y tá đi.. Chị kèu nó.. Véo má..
- Đói chưa cái ông tướng này..?
- Á.. Đau... Đêm qua ăn gì đâu.. Mà không đói..
- Đέ chị đi mua cháo cho nhé..?
- Xơi cháo hoài chán.. Thôi về đi chị..
- Chị không biết.. Đợi bé Ly chứ chị không cho nhóc về được đâu.. Đέ bé Ly quyết hihi..
- Chị thấy con kia bảo em khỏe rồi mà..?
- Con kia...? Con nào..? Ăn nói bất lịch sự.. Nhóc tồ..
- Em đâu biết tên.. Thế mà cũng bắt bẻ..
- Ủ nói nữa.. Ăn cháo nhé.. Chị đi mua đây..
- Ấy khoan..!

Chị cầm cái túi bước ra cửa thì cùng lúc em đến.. Mặt tươi rói chẳng như hôm qua.. Ngẫm lại vẫn chưa tin hắn là em đã về, mặc dù đó là điều nó tha thiết.. Nhưng lần đi đâu được mái tóc và nụ cười kia.. Giống như mặt trời ngày đông làm cho con người cứ thích vào chỗ có nắng vậy.. Cảm giác ám áp lắm..

- Chị.. Đi đâu vậy..?
- Đi mua đồ cho tên nhóc kia.. Nhưng bé Ly mang rồi thì thôi.. Chị sang quán luôn.. Từ lúc bắt được tên này chẳng thấy bé Ly sang quán chị nữa nhá.. Hihi..
- Thì trước theo ảnh sang suốt rồi còn chi.. Giờ sang sợ ảnh hông làm việc nỗi..hihi..

Em với chị cười àm lên một góc, mấy bà tám thật đáng sợ.. Chẳng biết vô duyên là gì nữa.. Đến độ có một ông bác sĩ đi qua nhắc nhở hai người mới thôi.. Chị tạm biệt rồi về.. Em xách âu cháo vào trong vui lắm..

- Gì mà xụ mặt ra thế kia anh..?
 - Tám chán chê mới lo đến người ta..
 - Trộ ôi.. Nay người yêu mình biết làm nũng vậy nè..
- Nó kéo em lại hôn.. Cọ mũi vào chiếc mũi cao của em thủ thi..
- Nhớ.. Thì thế được không?

- Dạ được..

Biết ngay.. Em đỏ mặt.. Miệng cứ lấp bắp.. Cảm giác giờ vui hơn trước vì.. Lúc mới quen toàn để em bắt nạt.. Hehe..

- Về làm gì lâu vậy?

- Em thay đồ.. Ở đây ám mùi thuốc kinh quá.. Với lại nấu cháo cho anh..

- Eo.. Anh chẳng muốn ăn.. Móm đâu mà cháo hoài..

- Ôm thì phải ăn chứ.. Giờ cơm toàn dầu mỡ hỏng tốt..

- Hay về...?

- Nhiều sự.. Thế giờ có ăn không?

Em nói mà mặt lườm.. Tay đặt vào mạn sườn nó.. Giật mình.. Đầu nó gật lia lịa..

- Có.. Có..!

- Hihi..

..

- Yên.. Anh có tay mà..

- Ngồi yên..

- Liệt đâu mà cứ đòi xúc với bón..

- Niềm vui của con gái là chăm sóc người mình yêu mà..

- Chứ không phải là biến người yêu thành đứa thích phụ thuộc đến việc không tự ăn nổi một bát cháo à..?

- Mặc kệ anh luôn..!

- Ấy thôi.. Đùa tí..!

.. Xong xuôi em lại lép luôn vào người nó.. Tức bụng vì ăn no nhưng vì nó thích nên không muốn nói.. Cảm giác xa nhau tạo cho nó một suy nghĩ sợ hãi.. Rằng cứ phải cố gắng bên em được giây nào hay giây ấy.. Nó vẫn sợ.. Nỗi sợ không tên..

- Ly..

- Dạ..

- Anh muốn về..

- Bác sĩ bảo phổi vẫn yếu.. Anh cần điều trị thêm..

- Điều trị gì đâu.. Uống thuốc là được rồi.. Cái này bị lâu rồi mà..
- Nhưng em lo lắm.. Hay cứ ở thêm vào hôm nữa..
- Không sao.. Ở đây anh ôm thêm đó.. Anh cần em chăm sóc chứ không cần ai cả..
- Vâng.. Thế cũng được..

.. Cuối cùng là được về với màn dặn dò quen thuộc của tay bác sĩ.. Có vẻ nó vô vien hơi nhiều.. Khổ.. Chẳng bao giờ nó muốn chui đầu vào rắc rối.. Mà rắc rối cứ nhè đầu nó chui vô.. Thành ra bao phen khốn đốn.. May có mọi người.. Căn bản là nó không muốn em tốn kém thêm nữa.. Gì thì gì cũng phải biết suy nghĩ chút.. Phòng khám tư này đắt hơn bệnh viện nhiều lần..

Trưa nay qua nhà em.. Cảm giác cứ bồi hồi khó tả.. Nhìn chiếc xích đu đung đưa lại nhớ đến bức tranh đẹp mê hồn của một tháng trước.. Lúc ấy là lúc nó phát hiện một điều bí mật nữa của em.. Loài hoa mà em thích.. Chẳng biết từ bao giờ nó cũng thích loài hoa không sắc không hương đó.. Phải chăng.. Tình yêu nó dành cho em.. Là nó đã yêu tất cả mọi thứ về em.. Đến đây.. Tự cười một mình..

- Anh sao vậy..?
- Sao đâu?
- Mặt gian thấy rõ còn chối.. Lại nghĩ bậy hả?
- Toàn nói linh tinh..
- Hứ..

.. Bữa cơm thịnh soạn.. Chỉ dành cho hai đứa.. Do em làm hết vì em chê chân tay nó vụng.. Cũng không phải cao lương mĩ vị gì, nhưng cảm giác được người yêu nấu cho ăn thì thật sự hạnh phúc.. Nó cắm cúi ăn như thằng chết đói.. Em cười..

- Ngon không anh hihi..?
- Ngon hơn cả nhà hàng hehe..
- xì.. Chỉ giỏi nịnh..
- Chẳng ngon tí gì..
- Dám chê à.. Không cho ăn nữa..!

.. Con gái thật khó hiểu.. Khen không được.. Chê không xong.. Thôi thì cứ im lặng mà ăn cho lành.. Thì thoảng nghe em nhắc..

- Từ từ kéo nghẹn đầy anh..hihi..

Chẳng biết nê vui hay nê ngại vì em quan tâm nřa.. Nhưng giờ có em bên cạnh mới là điều quan trọng..

.. Chiều qua quán có một ván đè nhỏ.. Em đi theo nó luôn.. Đeo bao đàm lên lưng.. Em có vẻ hào hứng lắm.. Chắc lâu không ra..

- Nhanh lên anh..!

- Ra làm gì mà cứ đòi ra?

- Chị bảo vậy thì ra cho vui..

- Ham vui dữ..

- Kệ em..

.. Chiều HN.. Trời xám.. Hầu như mùa đông nào HN cũng chỉ mang màu sắc buồn tẻ này.. Cộng thêm những cơn gió lạnh khiến người ta thu mình lại nếu có phải đi ra ngoài đường.. Chẳng ồn ào như hè, hay tươi mới như xuân.. Chiều đông HN.. Mang chút gì đó tâm trạng của con người.. Lạnh lùng nghiêm nghị mà không kém phần xinh đẹp duyên dáng.. Giống như những thiếu nữ của HN vậy.. Điều này khiến nó nhớ đến một người.. Có kiều ché để không nghĩ đến.. Bởi chẳng sau có em.. Vì em nó có thể quay lưng với bất kì người con gái nào.. Bỗng thấy em khẽ.. Hát..

"..Còn lại đây bao yêu thương.. Bao nhung nhớ..

Còn lại đây bao cô đơn xót xa..

Còn mình ta như Choi voi.. Mang bao kỷ niệm với nỗi buồn..

Và mùa đông không mang theo.. Bao hơi ám..

Mùa thu không có lá rơi..

Còn mình ta như chơi voi nghe con tim ta nát tan..."

- Hay ha.. Bài gì thế?

- Winter sonata...

- Hả?

- Bản tình ca mùa đông.. Ngốc ạ..

- Chưa nghe bao giờ.. Hát lại anh nghe coi..

Vậy là trên đường tới quán.. Em cứ ngân nga bài hát kì lạ đó.. Bài hát này tạo cho nó một cảm giác xa xôi.. Buồn man mát.. Nhưng vẫn cứ muốn nghe..

Chắc vì có phần giống với tình yêu của nó và em.. Cũng vào mùa đông.. Cũng buồn..
Nhưng giờ hai đứa lại có nhau.. Cứ như.. Trước đến giờ.. Nó yêu em.. Một con đường..
Nó tiến từng bước thật chậm rãi.. Thật chắc chắn về phía trái tim em.. Chẳng suy
chuyển.. Có chăng em đứng đợi.. Em đón chờ.. Buồn.. Đã ai biết.. Nó thích cảm giác
này.. Không phải hướng tiêu cực.. Lúc buồn nó thường vui.. Có vẻ hời điên.. Nhưng nó
giống như cafe.. Bản chất luôn đáng.. Uống xong mới thấy ngọt nơi cuồng họng.. Có vẻ
lời hát của em ảnh hưởng đến thằng đa cảm là nó hơi bị nhiều.. Em đang ôm chặt..
.. Đến quán.. Anh Vinh ngồi tựa vô cửa nhìn nó ngạc nhiên..

- Ủa người yêu thằng Minh về khi nào vậy?
- Dạ.. Em về hôm qua anh..
- Ủm.. Tốt rồi.. Đỡ coi bản mặt mệt hồn của nó hoài..
- Hihi.. Ành vậy hả anh?
- Chứ còn gì nữa.. Minh nhỉ..hehe..
- Tào lao.. Coi hôm nào em mệt hồn chưa..?
- Ngại nữa.. Thôi hai đứa vô trong.. Ngoài này lạnh.. Lâu rồi mới thấy em đến..
- Dạ..

.. Dắt em đi vô.. Em đỏ mặt.. Cứ lép vô nó.. Bữa giờ chưa thấy em như này.. Lúc mới gặp
em dạn lăm.. Chứ chẳng như thế đâu, nhưng kiểu này dễ bảo hơn..

- Dưa đòn đây.. Đeo mõi hông?
- Dạ hông..hihi.. Em quên.. Thảo nào nãy giờ đi đường người ta cứ nhìn..
- Nhìn anh chứ nhìn em à..
- Xì.. Tự tin ghê.. Mặt mũi tóc tai che hết mặt rồi còn gì mà nhìn..
- Để tết về bảo bố cắt..
- Eo.. Hay tí ra hàng bảo người ta cắt cho.. Em có chỗ quen đấy..
- Chả thích..
- Vậy thôi.. Về buộc lên nhá..
- Ủm.. Ngồi đây.. Uống chi anh lấy cho..
- Đó anh nhớ được đấy..hihi..- Mắt em háp háy.. Mắt tinh nghịch.. Chắc tưởng nó quên..
Nhưng cái món đồ uống ấy thì sao quên được chứ.. Đắng ngọt và ngọt ngào.. Như em
vậy.. Cafe sữa.. Tự nhủ không muôn.. Vậy mà thế nào yêu em bao giờ không biết..

- Đê coi..

Chạy vô bếp.. Kêu chị ra vì em đến thì phát hiện ăn vụng.. Tăng hắng một tiếng.. Chị giật mình bỏ hai tay ra sau chùi vô cái tạp dề.. Địệu bộ lóng ngóng.. Nó phì cười.

- Chị hâm ăn vụng hả..?

- Đâu.. Chị làm bánh mà..

- Làm kiểu gì mà miệng dính kem thế kia..?

- Thì tại chị..đói..

- Haha.. Lúc nào chẳng đói.. Ly đến kia chị.. Có ra tám thì tám..

- Thiệt hả nhóc.. Hihi.. Vui ghê.. Đợi chị chút..

Chị vội vàng bỏ tạp dề.. chạy lại phía cửa bếp cho nó đang đứng hấp táp thế nào.. Thành ra ngã.. Vô người nó..

- Á..aa..!!

- Cảm thận..!

Đỡ được nhưng lâm vào cảnh trớ trêu.. Mặt chị áp sát vào mặt nó.. Hơi thở mùi kem thơm nhẹ nhẹ.. Nó sững người.. Nhìn sâu vào đôi mắt chị.. Cũng đơn giản.. Chị quá đẹp.. Thùa về cuốn hút.. Mắt chị tròn xoe cũng nhìn nó trân trân.. Mặt đỏ.. Tay chị rời ra.. Chắc ngượng.. Nó cũng lúng túng..

- Gãy guốc rồi.. Híc..

- À.. Ủm.. Đì làm mang guốc chi.. Sao không đi giày cho ấm?

- Cao mà.. Chị đi quen rồi..

Chị còn chưa đủ cao hay sao mà nói vậy hả trời.. Lúc nào đứng cũng đến tai chị.. khô ghê nghĩ đến chiều cao lại buồn..

- Giờ sao?

- Hihi.. Sao.. Nhỉ..?

Chị giờ nay về phía trước.. Rồi hiểu..

- Leo lẹ lên.. Ra kia lấy dép hả..?

- Ủm..

- Thé đέ em lấy cho..

- Thích được cõng cơ.. Hihi

Lắc đầu ngăn ngầm.. Cõng ra kho lấy dép.. Chị lại thổi vào tai.. Nghịch như con nít làm nó rùng mình.. Xong.. Cầm hai tách caphe.. Mang ra cho chị với em.. Khách nay đong mà chưa làm được gì..

- Lâu vậy anh..?

- Bà cô này gãy guốc hành anh cõng ra lấy dép nè.. Ui da..!!

- Lần sau kêu bà cô, chị oánh chít..!!

- Nhảm..làm Gì thấy ghê?

- Anh đáng đánh..!

Em phụ họa luôn.. Chị ngồi xuống lườm lườm..

- Gì nữa..?

- Ăn nói vô duyên.. Thôi đi chỗ khác chơi cho em với chị nói chuyện..!

Ó.. Mặt nó nghệt ra.. Chị túm tím cười.. Gặp cạ quên luôn nó.. Đã thế không cần.. Đây đi làm việc..

.. Ngồi một góc cầm cái khay sau khi chạy bàn xong.. Nó Không rời mắt khỏi em và chị.. Nói gì mà nói lăm thê không biết.. Bỗng dung bị bỏ mặc.. Đâm ra bức vô cớ.. Ngồi nghiên cái khay...

- Ủa Minh ..

- Yên hả..?

- Sao mặt nhăn dữ vậy..?

Nhô nhìn theo hướng nó chỉ.. Cười duyên cái..

- Hì.. Bị cho ra rìa.. Thôi đi làm việc cho vui..

- Đã có khách vô đâu..

- Thị Minh vẫn còn việc đẻ làm mà..

- Việc gì..?

Nhô đánh mắt sang bao đàm dụng trong quầy.. Nó chợt nghĩ.. Lâu rồi còn gì..

- Hay vào nhé.. Hơn tháng không có tiếng đàm, khu trầm hẵn hihi..

Nhô Yên thúc.. Nó chạy lên quầy.. Cầm đàm đẻ lấy cảm giác lại.. Thấy phán chán.. Em có vẻ đẻ ý.. Cười tí mắng.. Chị cũng vậy.. Còn vỗ tay nữa chứ.. Chọn một bản phù hợp.. Hôm

nay chơi nhạc Nhật cho thích.. Nhẩm chọn mãi rồi cũng tìm được bài... Khách người ta có vẻ chờ đợi.. Em và chị cũng vậy..

The Name of Sprited away không phải là một bản đàn buồn hay vui.. Đơn giản là một bản nhã nhặn của những yên lặng để gợi nhớ một chút gì đó về quá khứ.. Ở đây nó nhớ đến người chị của nó.. Tâm hồn không phải của nghệ sĩ hay bàn tay người chơi đàn chuyên nghiệp.. Cái nó có được là sự say mê và cảm nhận.. Dù nó biết bản nhạc này của mình chỉ là hàng "nhái".. Vì có tự đổi để phù hợp để chơi một mình.. Biết đàn khá nhiều bản nhưng chỉ một số là chính xác.. Nó là như vậy.. Không gian hôm nay.. Nhường chỗ cho nó cứ lướt tay trên phím say mê cho đến khi.. Kết thúc.. Nó nhuộn mắt lên mỉm cười.. Cái ngại ngùng chẳng còn vì quen thuộc.. Tiếng vỗ tay rào rào khích lệ, cảm giác vui lăm.. Em nhìn nó cười âu yếm.. Chị thích quá hay sao cứ tí tí mắt vỗ tay.. Bỗng dừng.. Một đứa con gái ở bàn phía trong đứng dậy.. Rắc rối..

Chapter 107

Cũng phải nói cái kiểu trường hợp quái gở này, thằng nhà quê như nó chưa gặp bao giờ.. Con nhỏ cứ tiến đến gần nhìn nó chăm chú.. Còn nó thì không để ý vì nghĩ nhỏ đi đâu đó thôi.. Dù sao cũng chẳng quen biết gì.. Mà còn có em ở đây, có chị ở đây.. Vớ vẫn ăn giã tơi bời chứ đùa.. Ấy vậy mà cái mắt chét tiệt phản chủ.. Quen thói tia gái nên nó liếc nhỏ chút.. Nói thật nhỏ đẹp.. Đẹp theo kiểu.. Quyến rũ vì trời rét mà ăn mặc cứ nửa kín nửa hở.. Lộ đường cong có phần đầy đặn.. Chắc đây là một cô tiểu thư Hà thành chính hiệu.. Tóc xõa dài nhuộm đỏ.. Váy thì màu trắng, phủ quá đầy gói.. Mặt nhỏ toát lên vẻ thanh tú nhưng rất khenh kiệu.. Môi chum chím đỏ đậm, Sóng mũi thẳng tắp, chỉ có điều mắt một mí thôi.. Nhìn qua bàn nhỏ thì thấy một đồng lố nhỏ trai gái đầu xanh đỏ, cười nói chuyện trò.. Nó đoán.. Con nhỏ này chắc còn đi học rồi đàn đúm gì đây,.. Có điều cái đồng lố nhỏ cậu ám tiểu thư kia cứ nhìn nó rồi nhìn nhỏ.. Chẳng bận tâm.. Rách việc.. Nhìn cái đầu đã ghét rồi.. Khép bao đàn lại.. Tính xuống với em. Thì cảm giác nhỏ vẫn chăm chú nhìn nó..

- Anh kia..!

Nhỏ gọi giọng lanh lót.. Có phần trình thượng.. Nó tản ngắn.. Theo quán tính ngoanh ra sau.. Chẳng có ai..

- Anh đây..!

Nó vẫn ngạc nhiên.. Nhỏ nhìn nó và gọi.. Quái lạ.. Quen biết gì đâu.. Bộ con nhỏ tiểu thư nhận nhầm người à..

- Tôi gọi anh.. Điếc hả..!?

Đến lúc này.. Nhỏ có vẻ bức lấy tay chỉ vô nó.. Em ngược lên nhìn, mặt có vẻ bức nhưng không nói gì, chị thì ngó lơ.. Nó cười gượng với em và chị.. Rồi áp úng..

- Dạ.. Chị gọi em a..?

- Phải..đến gần đây..

Tiến lại gần mà mắt chỉ nhìn qua em.. Mặt đỏ gay.. Kiểu này chét thật rồi.. Nếu không phải khách hay đang ở trong quán thì còn lâu nhá con nhỏ tiểu thư..

- Dạ.. Chị cần gì..?

- Em mượn điện thoại..

Bọn bàn trong kia bắt đầu hú hét vỗ tay.. Mặt nhỏ tiểu thư thì hơi hồng lên qua làn da trắng.. Nó không hiểu nhỏ mượn làm gì.. Tàn ngần rút điện thoại ra mà không nói vì theo quan điểm chiều theo khách.. Thì..

- Việc gì anh phải cho mượn..!!

Em tiến đến giằng cái điện thoại ở tay nó.. Giật mình.. Mắt em giận dữ.. Ghen chắc luôn.. Mắt nhỏ kia cũng bất ngờ đanh lại..

- Trước khi anh cho ai mượn cái gì thì cũng phải hỏi lý do chứ..?

- À.. Ủm.. Chắc người ta gọi nhầm thôi không sao đâu..

- Gọi nhầm.. Hừ.. Em không nghĩ vậy đâu..

Em nói giọng lạnh nhạt.. Mắt rực lửa nhìn nhỏ tiếu thư.. Cả quán nhìn vào ba đứa.. Mắt chị lúng túng vì một bên khách một bên em... Mà chưa có gì to tát cả.. Nên cứ ngồi quan sát.. Bọn trong bàn bạn nhỏ cũng không hú nữa, chỉ nhìn..

- Ủa.. Tôi mượn anh ấy chứ tôi mượn bạn hả.. Người đâu vô duyên..!

Nhỏ kia chẳng kém cạnh vặc lại.. Em nói lạnh lùng..

- Hừ.. Nhưng đó là người yêu tôi..!

- Người yêu.. Người yêu thì sao.. Đã cưới nhau chưa, có gì giằng buộc chưa..?

- Nhưng.. Nhưng..

Em có vẻ lúng túng.. Nó nóng gáy..

- Đây.. Điện thoại đây, chị muốn làm gì làm..

- Anh đẹp trai, cảm ơn nhé..

Nhỏ nhoẻn miệng cười, cầm điện thoại bấm bấm.. Nhìn nó rồi nữa mắt nhìn em.. Em run lên vì giận.. Nó nhìn em bằng con mắt yên tâm.. Nhưng..

- Hì.. Cảm ơn anh.. Cảm ơn người yêu của bạn nhé.. chút!!!

Nhỏ trả lại điện thoại.. Rồi bất ngờ thơm vào má nó.. Tui kia.. Ủ ôi.. Một tiếng.. Chưa kịp phản ứng chỉ thấy chị trợn mắt nhìn..

- Giữ "người yêu" chắc vào nhé bạn.. Hì..

Con nhỏ tiếu thư nói nhấn mạnh chữ "người yêu" rồi nháy mắt với nó, chắc muốn trưng túc em, xong bước đi về phía bàn Tui kia.. Nó quay sang em định nói.. Thì thấy em khóc..

- Huhu.. Mặc kệ anh luôn đây..!!

Em hé lén rồi chạy ra ngoài.. Nó đứng trôn chân.. Chẳng hiểu lúc đấy nghĩ gì mà không đuổi theo.. Chỉ buồn bã làm việc bình thường.. Chị đăm chiêu, chắc phân tích thái độ nó như vậy là sao.. Còn nó biết, sau một thời gian xa nhau.. Nó muốn trưởng thành hơn, yêu

theo kiểu người lớn chứ không phải ghen tuông thế này.. Vì em chứng kiến, nó làm gì có lỗi đâu cơ chứ..

- Nhóc không đi theo bé Ly à..?

Chị nhỏ nhẹ đứng bên cạnh..

- Dạ.. Đang trong giờ làm tí về nói chuyện sau chị à..

- Ủm... Chết chưa.. Ai bảo đào hoa cho lăm vào..

Chị đầy nó một cái.. Mặt xị ra.. Nó cười gượng..

- Chắc người ta trêu thôi.. Chứ gì mà đào hoa..

Chị lắc đầu thở dài..

- Nhưng khổ nỗi nhóc lại ngốc chứ.. Đúng là được cái này mất cái kia..

- Hảm vừa..

Chị chẳng nói gì rồi đi vào bếp.. Bỗng nhiên không khí trùng xuống.. Nó thấy bức vì cái tính cam chịu của mình.. Tại con nhỏ tiêu thư kia hết..

Điện thoại thì to tấp chẳng còn đi mượn.. Bỗng lại tiếng nhỏ tiêu thư..

- Anh ơi.. "người yêu" anh về rồi thì ra đây ngồi với em nè..

Vẫn là cái giọng và cụm từ được nhấn mạnh.. Nhỏ chìa tay ra vẫy nó.. Đang chán nên chẳng thèm trả lời.. Lò dò đi lấy nước..

- Hì.. Đàn hay lại lạnh lùng với em à.. Thích anh rồi đó nha..

Tui trong đó cười sảng sặc.. Con nhỏ nói xong cũng cười.. Theo.. Nó thầm nghĩ.. Thích gì, chắc kiểu này lấy nó ra làm trò đùa chứ, tụi nhà giàu đua đòi này đúra nào chẳng vậy.. Loanh quanh làm việc.. Cây đàn dựng ở góc nguyên si.. Chỉ có lòng dạ nó, từ vui thành buồn.. Cứ mong về để sang em.. Em của nó rất dễ ghen mà.. Còn mít ướt nữa.. Lúc tụi kia ra về, cũng là lúc trời tối.. Hết ca, chỉ còn thu tiền nước là xong thôi.. Nhỏ gọi vào thanh toán rồi nhét vào tay nó 500 nghìn.. Thị thầm vào tai..

- Không cần trả lại.. Chỉ cần nhớ em là được..

Tui kia ra về hết, nhỏ cười..

- Nhớ đầy.. Anh đẹp trai.. hì..

Cầm tờ tiền trong tay.. Nó thấy hơi bị khinh.. Nếu nhỏ luôn tán trai bằng cách này thì đúng thật, không còn gì để nói.. Vứt tiền qua cửa sổ cũng là một trong số lý do nó ghét nhỏ cực kì.. Trả nguyên si tiền cho quầy nó chào chị rồi ra về..

.. Đường Hà Nội.. Đã lâu cái "hương vị" xô bồ này nó không được cảm nhận.. Trải dài qua năm tháng nét đẹp qua từng dãy phố với ánh đèn nhập nhạ chưa từng mất đi.. Đạo gần đây, nó không có tâm trạng để nhận thấy Hà Nội có phần đẹp hơn.. Nhưng cũng lạnh hơn bao giờ hết.. Cây cũng bắt đầu có lá.. Chớm xuân rồi.. Tết tây rồi tết ta, cứ nghỉ.. Thời gian trôi nhanh.. Nhanh lắm.. Bỗng thấy khoảng thời gian đẹp đẽ với người con gái nó yêu bị lung lay.. Sau này sẽ ra sao nhỉ, nó và em sẽ thế nào?.. Khi con người có một khoảnh lặng.. Họ sẽ chẳng để ý vào hiện tại.. Chỉ quan tâm đến tương lai hay hồi tưởng về quá khứ.. Nó hướng về tương lai nhiều hơn.. Chiếc xe máy bon bon theo từng cơn gió, tầm này đông người vì đa số họ đều hết giờ làm.. Hàng quán ăn dần sáng lên để đón chờ từng đợt khách.. Nó mong về sớm hơn vì cái bụng reo.. Nhưng không phải nhà nó mà là nhà em.. Chiếc cổng trong hay ngoài đều không đóng.. Đôi guốc lăn lộn ngoài thềm, cả căn nhà tối om.. Yên tĩnh với tiếng xe bên ngoài và tiếng chiếc xích đu kẽo kẹt.. Âm đạm lạ thường.. Nó vào phòng khách bật điện, bật hết đèn, nhưng vẫn không có ai dưới nhà.. Trên phòng mới thấy tiếng thú thít trên giường.. Điện phòng tắt, nó bật đèn.. Tiếng đèn giàn chiếc chăn đang trùm um.. Run rẩy..

- Em.. Nghe anh nói..

- ...!- Vẫn thút thít..

- Em đi.. Em về.. Cứ mỗi lần như thế, tim anh rót ra.. Em lại lắp lại.. Nhưng em biết không.. Anh chịu đựng được, chịu được tất cả.. Chẳng lẽ quãng thời gian vừa rồi chưa đủ để em lớn thêm một chút hay sao.. Em cứ giữ khu khư cái quan điểm trẻ con như vậy thì bao giờ em hiểu được anh yêu em như thế nào.. Anh làm sai gì.. Em thử nói cho anh biết với.. Khóc thế này em buồn một thì anh đau mòn.. Ly..-

Nó chẳng thể diễn tả nỗi buồn trong nó vì kém, ăn nói.. Chỉ biết đầu nghĩ được chử nào thô lộ hết thôi.. Chẳng còn tiếng khóc.. Chỉ thấy chấn run run.. Nó mở chấn ra thấy em thu lu lại.. Mặt mũi đỏ hoe, còn nắc.. Tóc tai bết lại vì nước mắt.. Uớt cả khoảng đêm.. Chắc khóc từ chiều đến giờ..

- Nín đi.. Anh xin em đây..!

Nó không giữ được bình tĩnh.. Em quá bất công.. Em buồn em giận.. Biết là không vô cớ nhưng chưa đến nỗi như thế..

- Huhu.. Em không muốn đúra con gái nào gần anh hết.. Mỗi lần như thế em rất sợ anh biết không..!!

Em nói giọng ấm úc..

- Em nghĩ anh dễ yêu vậy sao..

- Không phải.. Anh dễ cảm kích.. Anh dễ có tình cảm nếu người đó tốt với anh.. Vì tính cách này nên em không muốn.. Chỉ mình em được yêu anh thôi..huhu..

Em nói.. Nó sững người.. Nó yêu em chẳng phải vì điều đó hay sao nhỉ.. Nó sa ngã tình cảm.. Ai nó cũng dễ có tình cảm và chẳng hiểu sao nó lại vô tình được gặp nhiều người con gái đến vậy..

- Anh hiểu rồi.. Anh xin lỗi.. Xin lỗi..

- Chỉ biết xin lỗi.. Xin lỗi.. Sao lúc ấy lại cho cô ta mượn điện thoại.. Hức..hức.. Anh biết em cảm giác thế nào không.. Anh không nghe em.. Cứ như cô ta quan trọng hơn em vậy..

- Nhưng.. Người ta là khách mà..

- Thế đối với anh một người khách còn quan trọng hơn em chứ gì.. Huhu.. Anh biết không những hành động vô tình của anh.. Làm cho người ta càng có cảm tình đây..

- Không có.. Anh sẽ làm theo ý em.. Nghe em hết.. Được chua..

Chịu.. Nó nói bừa.. Càng dỗ càng khóc.. Nó không có tính kiên nhẫn để chờ bất cứ một điều gì

cả, em nhìn nó chăm chú.. Mắt vẫn ướt..

- Thật không..?

- Thật mà..

- Thế đưa điện thoại đây..

- Nè..

Em cầm rồi hí hoáy, chợt dừng lại bĩu môi..

- Bảo Nhi.. Tên xấu òm..

Nó cũng lạ lạ.. Tưởng nhỏ kia trêu thôi chứ ai dè làm thật.. Lưu cả số vào, mà có khi em xóa rồi.

- Anh.. Em biết em ích kỷ, trong tình yêu em chỉ muốn sở hữu.. Nhưng anh hiểu cho em.. Em không tinh táo đâu.. Em tin vào những thứ em thấy.. Chỉ vì quá yêu anh thôi.. Em sợ cảm giác bị tổn thương lắm..

Bỗng dung lời yêu thương của em như gió thoảng.. Nó định thần nhớ lại nỗi sợ.. Miệng hỏi một câu trong vô thức..

- Chúng ta rồi sẽ ra sao?

Em cười..

- Anh cứ học, em vẫn làm.. Em không có ý định sang Nhật.. Em đợi anh tốt nghiệp rồi tính tiếp.. Nhưng em sẽ chỉ yêu mình anh.. Dù thế nào đi chăng nữa..

- Ngộ nhỡ anh..

Em chặn môi nó lại không cho nói thêm..

- Lòng tin là tất cả.. Bất kì điều gì muốn thực hiện phải có lòng tin.. Anh bảo em phải tin anh.. Thế anh có tin em không?

- Có..

- Vậy là được .. Bây giờ anh cứ học cho thật tốt, đừng lo lắng gì cả.. Nhớ rằng.. Anh luôn mang theo trái tim em là đủ rồi..

- Ly..

- Dạ..

- Đi ăn cơm.. Anh đợi..

- Tụt hết cả cảm xúc.. Vô duyên lầm cơ..

- hehe..

...

Thời gian còn lại.. Là thời gian nó gần em nhất.. Như hình với bóng vì nó cảm giác khó chịu khi không thấy em.. Như một con nghiện vậy.. Em đi làm cũng đưa đón suốt.. Thậm chí thân luôn với bà chị họ của em vì hay qua.. Hôm nay cũng vậy.. Em đang lấy đồ cho khách.. Nó ngồi đợi và nói chuyện với chị..

- Ủa.. Đợt ấy con Ly như thế hả?

- Vâng.. Thế nên em mới đỗ lên đỗ xuống đây chứ..hehe..

- Trước chị thấy mày đến cứ im im cũng ghét.. Thế mà Ly nó lại thích..

Chị trè môi chê.. Nó cười cười...

- Em biết đâu đấy..

- Nhưng nhìn mày cũng ok.. Mỗi tội tóc mày như cái ô ý..

- Dạ lâu không cắt nó dài thế chứ.. Giờ cắt lạnh lắm..

- Cũng tính toán nhé.. Haha..

- Vâng.. Thế anh đâu mà dạo này không thấy hả chị?

- Anh mày công tác rồi.. Làm chị đây nhớ quá chừng.. Khi nào về phải phạt mới được..

- Ghê vậy..
- Không ghê để tụi mày bắt nạt hả.. Con gái sinh ra đã khổ rồi.. lớn lên phải dũ tí người ta mới nể mới thích..

Bỗng dung em bá cổ nó.. Thì thào..

- Về thôi anh..hi..
- Dạ thôi tụi em xin phép..
- Ủ về đi.. Mượn tí đã réo..

Em chu miệng lên..

- Thèm lem hihi..
- Thôi về về.. Cho tôi còn đóng cửa.. Hai người nhắng quá..

Đi trên đường em ôm chặt đủ để trải qua nhiều cơn gió rét.. Đạo này trở rét đậm em hay óm sót.. Khổ, em yêu quá đôi khi còn tức ngực nữa.. Nó xót xa nên luôn chỉ bên cạnh chăm sóc.. Em thích lắm..

- Uớc gì em óm suốt mới thấy được vẻ ân cần của anh..hi..
- Dở hơi..
- Trước kia cứ tưởng anh lạnh lùng lắm.. Nhưng thật ra anh đa cảm đến sợ..hihi..
- Được rồi.. Uống thuốc xong ngủ..
- Vâng..

Đôi khi bị con nhỏ ở quán nhá máy gọi.. Không biết nó chặn bao nhiêu cái số rồi.. Lâu lâu.. Được tin nhắn..

- "Anh phục vụ nhớ em không..?"
- "Kiêu vậy anh.."
- "Anh không thoát được em đâu.."

Nhỏ cứ dai dẳng làm nó mệt mỏi hơn chứ chẳng thích thú gì.. Mãi sau mới biết nhỏ bị thách thức tán nó trong một trò chơi thôi chứ không tốt đẹp.. Đúng là người giàu thường làm những trò mèo.. Đâu óc họ bị mụ mẫm một cách đáng thương.. Chưa có tiền thì tưởng đó là lúc vui nhất.. Nhưng có tiền rồi lại mang tiền để mua vui.. Chẳng bù cho nó.. Thở dài.. Cũng chỉ có mong ước nhỏ nhoi sửa lại ngôi nhà bố mẹ đang ở cho khang trang hơn.. Nhưng giờ chưa có tiền..

.. Hôm sau.. Em lại tươi tỉnh khoe.. Chị rủ đi chơi xa.. Nó không để ý lắm.. Chiều sang quán mới thấy..

- Nhóc ơi.. Chị bảo..

- Bảo gì.. Đang lấy nước khách người ta đợi..

- Rồi đi đi..

.. Chị cười tưng tigm..

- Mai đi chơi với chị..

- Đi đâu..?

- Lên Sapa..

- Hảm.. Tự nhiên đòi đi vùng sâu vùng xa chi.. Lên đấy để chết rét à.. Thôi không đi đâu..

- Nhóc tồ.. Đi chơi trên đó mùa này đẹp lắm, với lại có người thân trên đó mà..

- Không thích.. Mà mình chị đi hả..?

- Đâu.. Nhiều người đi lắm.. Anh Vinh, Đậu, Tuấn, Mi, Yên, Chị, P.A.. Với lại bé Ly nhóc nữa..

- Thôi rủ Ly đi thì đi.. Em ở đây.. Không ai trông quán..

- Hôm đấy quán đóng cửa.. Đi đợt cuối năm cho vui.. Xong về ăn tết..

- Vui vẻ gì.. Thôi em làm việc đã..

- Đi mà..

Chị cứ mè nheo.. Không phải nó không thích đi.. Mà từ bé đến giờ ngoài mảnh đất HN nó chưa bao giờ đi đâu cả.. Tính nó lại thích khám phá.. Nhưng tội nỗi.. Tiền.. Đúng.. Có thể nó là thằng thực tế như vậy.. Và chẳng muốn nương nhờ ai.. Mà lần này đi lên Sapa.. Liệu cái số tiền tiết kiệm để mua sắm tết khi về quê còn chăng.. Nghĩ thế lai tặc lưỡi..

Để khi nào có dịp thì đi sau vậy.. Mà nghe chị nói chõ người đi đã thấy "Âm thịnh dương suy" rồi.. Toàn nữ, ngại chết.. Chợt nó nhớ đến con nhỏ P.A, sau hôm ấy lại một lần nữa biết mất.. Vậy nên chưa bao giờ nó biết nhỏ coi nó là gì.. Bạn ư.. Đâu đến nỗi ân cần thế, hay người nhỏ yêu như nhỏ nói.. Lại quá thờ ơ và lạnh lùng.. Có chăng lúc nó xảy ra chuyện nhỏ xuất hiện như vị thiên sứ.. Tại sao.. Điều này nó không thể biết.. Chỉ biết.. Tình cảm của nó với nhỏ, là có... Chị đã chán cái món mè nheo vì nó quá "cứng" đúng nghĩa đen.. Thành ra..

- Plè.. Nhóc phải đi.. Nhất định.. Không muốn cũng phải đi.. Đò cứng đầu..

Lắc đầu cười một cái bởi hành động trẻ con của chị và Đέ sua đuổi dòng suy nghĩ kia.. Nhìn theo bóng chị bước vào bếp, nó tiếp tục với công việc của mình.. Đúng là tiếp xúc cái gì nhiều sẽ dễ gây nghiện.. Cái nó nghiện ở đây là mùi thơm của caphe.. Không ngửi một ngày lại nhớ vì nó làm ở quán caphe mà.. Nhưng nghiêm nhiên nó lại không uống caphe bao giờ.. Vì đơn giản, nó đắng.. Chỉ để ngửi thôi..

..

Hôm nay trước khi tan làm.. Nhận được bao lời rủ rê của mọi người về chuyến đi.. Chỉ cười gượng từ chối.. Chắc chị kêu mọi người nói vậy.. Anh Vinh, nhỏ Yến, hay đến nhỏ Mi cũng thay đổi về với thái độ hiền hòa để khuyên nó đi chơi vì trùng dịp cuối tuần.. Nhưng đến khi về mới phải thay đổi suy nghĩ.. Bước chân ra cổng em gọi điện thoại..

- "Anh..ơi.."
- "Gọi gì thiêng dữ.. Đúng vừa tan xong nè.."
- " Hì.. Em ke giờ mà lại.. Qua nhà em luôn ha.."
- "Anh biết rồi.."

Căn phòng trọ nó ở là nơi để đồ đặc quần áo thôi chứ, giờ toàn qua em.. Đơn giản nó cô đơn.. Và em cũng vậy.. Chỉ những lúc gần nhau như thế này.. Nó mới có cảm giác gia đình.. Cảm giác mà không thể nào có đối với một thằng sinh viên xa nhà được.. Chỉ biết nói câu cảm ơn em vào mỗi tối để nghe lời nói yêu thương của em đáp lại.. Rồi từng cái nắm tay, nụ hôn.. Bỗng dung nhớ em da diết chỉ muốn về ngay thôi..

.. Nhìn hình dáng đẹp đẽ của em loay hoay nấu ăn, nó thấy yêu lạ lùng.. Em như người vợ hiền đợi chồng về.. Hai đứa như vợ chồng son vậy.. Mặc dù nó biết điều đó còn xa vời lắm..

- Hihi.. Về rồi hả anh..?
- Ủm.. Sao biết..
- Tiếng xe kia em lạ gì nữa.. Hihi..
- Tài lanh dữ..
- Thôi xong rồi.. Ăn cơm luôn cho nóng ha..

Em giúp nó cởi cái áo khoác, treo lên tay vịn cầu thang.. rồi lại bàn dọn cơm.. Nó cũng vô phụ, xới từng thia cơm cho nó em hỏi chuyện..

- Mai anh đi không anh..?
- Ủm không.. Mọi người đi vui vẻ hì..

- Tại sao anh không đi.. Hay không muốn đi với em à?
- Đâu có đâu.. Tại trên đó lạnh hơn đây.. Anh chịu lạnh kém..
- Anh biết là em không tin nỗi cái lý do đó mà..
- Thì tại..

Bỗng em gấp đồ ăn cho nó rồi đặt đũa xuống thở dài..

- Em hiểu rồi.. Nhưng dù sao cũng là một chuyến đi chơi.. Anh nên nghĩ thoáng chút..
- Nhưng gần tết rồi.. Anh còn phải lo cho bố mẹ nữa..
- Anh yên tâm.. Đi xe nhà mà, có mát gì đâu.. Với lại có người quen nữa..
- Anh biết.. Nhưng...
- Anh cứ đi đi.. Việc lo cho bố mẹ.. Em cũng muốn phụ hihi.. Bố mẹ anh cũng khác gì bố mẹ em..

Nghe những lời này nó xúc động nhìn em.. Chẳng biết em đã là gì của nó đâu mà em đã suy nghĩ như vậy.. Tự dung sống mũi cay cay.. Có thể em trưởng thành hơn nó rất nhiều.. Em biết cách ăn nói phù.. Hợp.. Em.. Hoàn hảo.. Nó không biết phải làm gì hay nói gì.. Chỉ lảng lặng ăn.. Đến lúc này cái tự tôn của nó như biết đâu mất.. Chỉ thấy bất lực vì đi chơi với em cũng phải đắn đo..

- Quyết định vậy nha hihi... Đừng nghĩ gì cả.. Đi thư giãn mà anh..

Em cười tươi rói.. Thậm chí chọc cười nó..

- Nói gì đi nào.. Giận em à..

- Ô đâu..

- Im im.. Tật mãi không chừa.. Anh cười nói nhiều lên.. Cái miệng cười thì khiến ai cũng phải cười theo mà lười kinh khủng..

Em phung phiu, nó ngoác miệng ra cười cái vì thấy cũng vui vui hức.. Thôi chắc để dự định sang một bên vậy..

- Hêhê..

- Hihi... Biết ngay mà..

..

Đêm ngủ.. Em nằm lên bắp tay lép vào ngực.. Không biết ngủ chua.. Nó trầm ngâm, chẳng hiểu sao chuyến đi này lại khiến nó như vậy chắc vì một thằng sinh viên chỉ biết học và làm tự nhiên được đi chơi xa điệu chẳng bao giờ mơ đến.. Háo hức bòn chòn...

Như đứa trẻ con.. Tính nó luôn thế.. Ba phải một cách đáng ngạc nhiên.. Hãy.. Khuyết điểm nhiều quá.. Không biết vùng đất với ngọn núi cao nhất đất nước sẽ cho nó biết thêm gì đây.. Hà Nội đợi nhé.. Tạm biệt vài ngày..

Chapter 108

Sáng hôm sau.. Nó dậy trước, chắc vì háo hức nên vậy.. Nghiền ngẫm lại một vài quyển doremon, rồi ngắm em ngủ.. Chẳng biết chán.. Em đẹp.. Cái vẻ đẹp luôn mới với nó.. Mỉm cười kéo chăn lại cho em, hướng ánh mắt nhìn ra cửa sổ, bóng tối vẫn bao trùm hết con đường quanh khu.. Tiếng gió rít từng chập nhìn thế này ai bảo đã 6h rồi chứ.. Đúng là đông HN có khác.. Sáng sớm lạnh như đêm..

- anh trông suy tư quá.. Vẫn còn nghĩ ngợi à..?
- Không.. Ngủ tiếp đi, vẫn sớm mà..
- Sớm gì nữa.. 8 giờ là ra quán rồi.. Mà em còn chưa chuẩn bị gì nè..
- Vậy chuẩn bị đi rồi đi..
- Vâng.. Công em..hì

.. Em cười mắt vẫn nhắm, giờ đôi tay ra.. Nó cúi xuống cho em quàng vô, em cứ rúc vào gáy..

- Tóc dài thấy ớn..
- Cho ấm, rúc vô chi rồi kêu..
- Kệ người ta..

Gài đôi dép xốp vô chân em, em thơm vào má nó rồi lon ton đi vô.. Nó bên ngoài đợi đến lượt.. Nhìn bàn chân chần.. Rùng mình vì nền gạch lạnh.. Nó lại không có thói quen đi tất.. Nên đôi khi bị cước rất khó chịu... Chắc trên SaPa còn khủng khiếp hơn nữa.. Cơ mà cũng kì.. Nó chịu lạnh kém nhưng lại thích mùa đông..

- Nghĩ gì vậy?
- Nghĩ về con bé vừa ngủ trong WC..
- Ngủ cái đầu anh ý.. Mau lên còn qua phòng anh nữa đây..
- Qua làm gì?
- Bộ mặc đồ này đi hả..?
- Quên.. Hehe.. Đợi xíu..
- Dạ..

.. Xong ra khỏi WC, còn lau miệng.. Em cũng từ phòng ra.. Nó đứng người nhìn em luôn.. Áo choàng dạ màu xám quá đầu gối, mũ len khăn len.. Nhưng quan trọng là môi em đỏ và mặt thì trắng hồng.. Đẹp quá..

- Tính chua?
- O.. Rồi..
- Rồi thì đi.. Nhìn suốt rồi mà cứ.. Làm người ta ngượng..
- Ai bảo đẹp làm chi.. Mà nay trang điểm hả?
- Dạ có chút chút..

Nó hơi nhăn mặt.. Em phung phiu..

- Sao anh lại không thích con gái trang điểm..?
- Con gái là phái đẹp.. Trang điểm là không tin vào nhan sắc của mình.. Nếu một người con gái không tin vào vẻ đẹp của mình.. Thì họ đâu phải con gái nữa..
- Nghiêm trọng vậy anh.. Thui cho em xin, hôm nay đông người, điệu chút..hihi..
- Ủm.. Giờ qua anh hả..?
- Dạ..

..

Con wave của nó dạo này được em trang trí nhìn thấy kinh dị luôn chẳng hợp gì cả.. Em kiểm đâu ra lọ sơn trắng vs đen chấm lốm đốm, rồi vẽ hoa hoè hoa sói.. Với chữ Mon ở đầu xe nữa.. Làm cả buổi xong ngồi cười một mình trông cái xe đợi sơn khô, không cho nó đến gần.. Đường sớm vắng tanh không bóng người qua lại, gió tạt vô mặt cay xè, đèo em dang sau mà kìm không được vẫn run..

- Rét ha anh.. Nay 10 độ đấy..
- Ủm.. Rét thật..

Em ôm chặt nó hơn chút.. Thị thào hát giai điệu gì đó chẳng biết.. Chỉ thấy ấm áp hơn thôi.. Tiếng hát cứ hòa vào gió quanh con đường vắng lặng.. Mờ sáng.. Cây cối nghiêng ngả vì gió.. Chặt vật mãi mới về phòng được..

- Khiếp phòng như ổ chuột ý..
- Thị ở mấy đâu..
- Không ở cũng phải dọn chứ, túi bóng mới quần áo mỗi chỗ nơi..
- Thui giúp anh dẹp đi..
- Lười lầm cơ..

.. Nó thay đồ, mặc em lúi húi dọn.. Công nhận sống một mình hơi buông thả chút thât, chứ trước cùng gia đình thì không muôn cũng phải làm..

- Anh ơi.. Giày của ai đây?
- Của chị tặng hôm sinh nhật..
- Ủa chị cũng biết hả?
- Chắc thế..

Em thoảng nhăn nhung, lại giơ một đôi khác lên..

- Thế đôi này.. Lại gái tặng nữa hả?
- À.. Ủm.. Em gái tặng..

Chẳng biết tại sao lại thốt ra câu đó.. Nghĩ lại mình đáng trách.. Nhưng Tâm giờ còn tình cảm với nó hay không thì nó đâu biết chứ... Coi như dĩ vãng vậy.. Một kí ức khác cũng không làm tình hình hiện tại thêm tệ đi mà..

- Thiệt hả.. Giờ em mới biết anh có em gái đó..
- Em họ..
- Ủ.. Thế thì anh đi đôi nay đi..
- Tại sao?
- Giày này ám hơn, giày lười kia mỏng đẽ đi dạo thôi, với lại anh không hợp..
- Được rồi.. Xong chura..
- Đây.. Mặc áo khoác vô..

Em chìa nó cái áo khoác em tặng bùa trước.. Áo da nên rất ám, nhưng đồ mới nó ngại mặc..

- Đó.. Đẹp rồi, nhìn ai bảo sinh viên em oánh chít..hihi..
- Thế bảo là gì?
- Là người yêu em..

Em khóa môi nó luôn.. Khàkhà chủ động thế thì càng khoái nên nó giữ lại hôn lâu lăm..

- Tham.. Đè ăn sáng em đói..
- Ủ..

Một hồi chuẩn bị cũng được một cái cặp lớn của hai đứa.. Đúng là con gái hay lo xa, nó thì có mỗi tí quần áo, còn lại của em hết... Không hiểu sao em cứ bắt nó đưa ví tiền em

cầm.. Sáng dần rõ, nó có thể thấy đường phố lác đác vài người, tiếng họp chợ đối diện, mùi đồ ăn, chỉ những nơi thế này mới đáng để người ta đến vào sáng sớm, chứ giờ này cái môn thể dục được bỏ đi rồi.. Lạnh chết đi được.. Vô chợ.. Em dẫn vào quán bún..
Ngồi ăn em cứ túm tím..

- Cười gì.. Sặc bây giờ..
- Em thích.. Hihi..
- Ăn cho xong đi còn ra, muộn rồi cô nương.. Không tẹo nữa anh đi trước đấy..
- Anh dám..?

Em cẳng cái mặt lên dọa.. Nó cười giải quyết nốt bữa sáng.. Vị bún của HN riêng biệt quá.. Khá ngon và không mặn như ở quê, nhưng sao lại không có cảm giác khi ăn nhiều.. Bởi quê hương là nơi nó sinh ra.. Nó yêu mọi thứ ở đó, con người, đường xá quán ăn.. Nhớ quá.. Đúng là xa quê hương, tâm hồn con người thường thiếu một chút sắc màu của cái mà hay gọi là tuổi thơ..

..

Sắc màu của ngày mới làm cho nó chói mắt khi đưa em qua phố phường HN.. Giờ này ngoài đường xe cộ đã có và dần ồn ào hơn trước.. Đến quán, nó thấy mọi người đã đông đủ, chị cốc vô đầu nó trách hai đứa đến trễ để mọi người chờ, em cười tươi chào hỏi mọi người.. Nó vì ngại nên chẳng bật chị như mọi hôm.. Cả đám. Đứng trước quán với cơ sở vali và đồ đạc và nhiều người, nhất là gái.. Có nhiều người dân hiếu kì đi qua nhìn nhìn.. Thực chất họ ngắm con nhỏ lạnh lùng kia.. Chẳng biết nói sao.. Chỉ thấy tảng băng đó hôm nay đẹp hơn bao giờ hết với một cây tráng giống thiên thần, ánh tượng nhất là cặp kính to trên khuôn mặt và chiếc mũ len trắng không che được mái tóc bạch kim xõa dài.. Vì có em bên cạnh nên nó không dám tản ngẩn nhìn nhỏ như mọi khi nhưng cũng đủ để cái nhìn của nó từ lúc đến chỉ loanh quanh gần nhỏ và chẳng để ý đến ai nữa.. Ấy vậy mà nhỏ P.Anh, vẫn nói chuyện với em còn nó gần như thành người vô hình.. Chợt nhói..

- È.. Đến muộn vậy.. Hehe, hay tối qua hoạt động quá sức..

Thằng Tuấn đang nắm tay nhỏ Mi bорм đều..

- Có phải như ông đâu..
- Suốt ngày trêu người khác, không trêu không chịu được à..
- Bạn chồng.. Chồng không được trêu à..
- Trêu vô duyên hết sức..

Nhỏ Mi véo tay thằng Tuấn nhắc nhở.. Đôi này cũng nghiêm ra phết, nó với em cười.. Thằng Tuấn thì ra chiều khổ lăm.. Từ nãy giờ ngoài nhỏ P.Anh lạnh lùng vốn có, thì có một con nhỏ khác không nói chuyện với nó là nhỏ Đậu.. Hiểu làm mà thù rõ dai.. Chỉ đứng gần anh Vinh nhìn nó..

- Đủ hết chưa khởi hành nhé mọi người..

- Dạ..!

Mọi người cùng lên xe.. Anh Vinh trèo ghế đằng trước ngồi gần bác tài.. Có vẻ chuyến đi này được chuẩn bị khá kĩ càng rồi, chỉ có nó thôi.. Bỗng thấy khó hiểu về một số chuyện khiến nó hơi chưng lại chút..

- Kìa anh lên đi..- Em khẽ gọi, nó định thần nhắc theo cái cắp đồ..

- À ờ.. Lê..

Cái mùi xe làm cho căn bệnh quái ác trở lại.. Say xe.. Chưa ngồi đã bắt đầu có dấu hiệu nôn nao rồi, nó chui xuống hàng ghế cuối thói quen muôn thủa, em đi theo sau.. Yên vị, nó ngâm lại mọi thứ của HN khi xe bắt đầu lăn bánh theo tiếng nói của anh Vinh..

.. Không khí ôn ào huyên náo vì chuyến đi xa, hát hò nghị ngợm đều là trò của chị bày ra, mọi người hưởng ứng, duy chỉ có 3 đứa, là nó và em, nhỏ P.Anh là im lặng.. Không phải vì không vui mà vì nó đang say.. Em chắc cũng biết và lo lắng nhỉ..

- Anh khó chịu lắm không.. Say xe hả.. Lúc sáng em quên mua thuốc..

- Bình thường.. Không sao đâu..

- Vậy nằm đi cho quên.. Đi xa lắm anh à..

- Ủm..

Nghe đâu bảo muốn đến SaPA phải đến Lào Cai, mà nơi này cách HN gần 4trăm cây.. Ôi, thế mà đi ôtô chắc phải 7, 8h híc, kiểu này tiêu rồi.. May mà xe này thoải mái không cứ như máy cái xe khách thì trụ được nửa giờ là căng, chưa kể đông còn đóng kín cửa kính.. Bí không chịu được.. Nó ngả người, nhưng em nhất quyết kê đầu nó lên đùi em rồi cười cười vò tóc.. Bình thường không sao, có điều, hàng ghế này có một vị khách ngồi kế.. Đang lặng lẽ hướng ánh mắt của mình ra cửa sổ, từ lúc lên xe nhỏ P.Anh chẳng nói chuyện với ai.. Điều gì làm lên tính cách của nhỏ, giá như nó được biết.. Cặp kính kia che đi thứ gì vậy..? Nhỏ thật tài giỏi khi đôi mắt che giấu được mọi thứ và mọi thứ cũng thể hiện được qua đôi mắt.. Có vẻ như nhỏ P.Anh chẳng còn quan tâm gì nó nữa.. Nghe em hỏi vậy.. Nhỏ chỉ quay sang nhìn rồi thôi..

- Cái P.Anh lạnh lùng nhỉ?

- Ủm..
- Hơn cả anh nữa..
- Ủm.. Anh có lạnh đâu..
- Xì.. lúc chơi cùng em với chị nó cũng hay nói chuyện.. Nhưng có người khác thì cứ thờ ơ đi đâu.. Nó bảo là không quen tiếp xúc với người lạ.. Nên lúc nào cũng vậy..
- Vậy trước khi quen, hai người có quen nhau đâu..
- Em cũng chẳng biết.. Đi với chị tự nhiên gấp rồi thân luôn.. Hihi..
- Ủm..

Em với nó chỉ thầm thì thôi, đủ để cho nhỏ P.Anh không nghe được.. Tiếng động cơ cứ rì rì.. Nó nắm nén đõ hơn chút.. Ánh mắt vẫn ngắm nhỏ P.Anh.. Còn nhỏ thì vẫn nhìn đường qua lớp cửa kính.. Đôi mắt kia, chứa nhiều điều quá.. Nó chẳng thể đọc được gì cả.. Thật sự, nhỏ P.Anh làm nó bị mụ đầu đi khá nhiều, mái tóc bạch kim kia được ánh nắng bên ngoài chiếu vô, óng mượt, gu ăn mặc của nhỏ khiến nhỏ nổi bật quá.. Chị bỗng ở trên đi xuống.. Nhìn nó cắn môi.. Mặt lo lắng..

- Nhóc bị say xe hả.. Chán ghê..
- Dạ..!
- Người khó chịu không nhóc..?
- Hơi hơi.. Thôi, chị ngồi đi không ngã bây giờ..
- Ủm.. Ngủ đi nhóc..
- Chị lấy giùm em cốc nước.. Cho ảnh uống đỡ gợn người..

Em xoa xoa hai bên thái dương nó nói khẽ..

- Mặt anh tái quá.. Biết bị nặng thế này thì em ở nhà cho rồi..
- Không sao mà..

Uống cốc nước của chị xong.. Nó nhắm mắt thiếp thiếp đi.. Trong lúc ấy, hình như dưới cằm của nhỏ P.Anh rơi xuống một giọt nước thì phải.. Nhỏ khóc ư..?

...

- Anh.. Dậy.. Dậy mau..!!

Em bỗng lay nó dữ dội.. Giật mình ngồi dậy, thấy cảnh vật hai bên đường đã khác đi khá nhiều, đang đi qua một vùng quê thì phải vì chẳng còn nhà cao tầng mà chỉ còn những cánh đồng đang đua nhau vượt qua thôi.. Nó mặt ngắn ra nhìn em..

- Sao vây..?

Thấy em sầm mặt.. Lại như đang giận.. Lại gì nữa không biết..

- Cái này là của ai..?

Chìa lên cái điện thoại, em giơ trước mặt nó..

- Ông điện thoại của anh..

- Ý em là số cơ..

Nó dụi mắt nhìn màn hình, cái chữ "Tâm kute" làm nó chợt buồn, nhớ lại về cô ấy.. Về cái thứ giờ buộc lời hứa.. Đó.. Tại sao.. Vì yêu mà nó để mọi thứ sang một bên rồi hay sao.. Để giờ nhìn lại.. Nó đã bỏ xót gì rồi..

- Em gái anh thôi..

Để thốt ra từ đó, nó chẳng may mảy đê tâm.. Khốn nạn thay, lời nói dối ấy làm nó ghê sợ chính mình.. Ấy vậy mà nó tỏ ra bình thường như không..

- Nó tự lưu vô đáy.. Anh biết gì đâu..

Em ra chiều suy nghĩ lắm.. Rồi im im.. Nó lại nhắm mắt ngủ..

- Anh.. Có giận em vì lấy điện thoại của anh không..?

- Không.. Có dấu giếm gì đâu mà giận..

- Hihi.. Vậy là tin rồi.. Thủ anh chút..

- Ủa.. Thế đưa điện thoại anh xem..

- Nè, xem thoải mái..

- Có một cái nút thì mở thế nào..

- Thì nhấn vô..hihi, ngốc..

..- Èc gì đây ghê vậy..

Mở được màn hình máy em lên.. Nó đơ luôn.. Toàn màn hình là ảnh nó ngồi được soi sáng bởi màu của ánh nến, tóc buộc đằng sau.. Nhìn bênh không tả nổi.. Em khúc khích..

- Đẹp ghê ha..hihi..

- Anh bảo xóa đi mà..

- Hứ.. Mỗi lần nhớ anh là em mở lên xem.. Em không xóa đâu.. Không có nó chắc lúc bên Nhật em buồn chết mất..

Nó tròn xoe mắt nhìn em.. Lại lần nữa lời nói của em làm nó suy nghĩ. Giường như em luôn hướng về nó kể cả từ những thứ nhỏ nhặt nhất thì phải.. Chỉ trách mình quá vô tâm thôi.. Em xoa vào móng tay nó thì thầm..

- Nghĩ gì vậy..?
- Anh không biết.. Anh tệ lắm đúng không..?
- Đâu có.. hì, anh quá đà cảm thô..

Nó run run.. Điều gì đó chạy qua đầu.. Cứ bứt rút khó chịu.. Ngay lúc này, nó muốn làm một điều gì đó để em vui.. Giống như cảm ơn về mọi thứ vậy..

- Anh.. Anh.. Xin lỗi..
- Ô hảm.. Tự dung xin lỗi.. hihi..
- Suốt thời gian qua.. Em quan tâm chăm sóc anh.. Còn anh.. anh..

Chẳng hiểu sao.. Lúc ấy lại xúc động nghĩ về khoảng thời gian vừa qua.. Em chẳng bao giờ thô.. ý chăm sóc nó.. Gần giống như nghĩa vụ.. Mà không phiền hà gì cả.. Tình yêu của em lớn đến vậy.. Còn nó thì tệ hại quá..

- Em hiểu ý anh.. Đúng là Nhân Mã chẳng muốn mắc nợ ai quá nhiều.. Nhưng với em.. Được chăm sóc anh.. Được yêu và có anh bên cạnh là đủ.. Em không cần gì hết..
- Anh.. a..
- Thôi.. Nghĩ ngợi nhiều làm gì..

Em chặn môi nó lại.. Không cho nó nói tiếp.. Không ngờ từ một cô tiểu thư lạnh lùng.. Em lại cam chịu chỉ vì một thằng như nó.. Nó yêu em tha thiết.. Nhưng chẳng thể bộc lộ được.. Chỉ nầm im.. Ngầm nụ cười đó thôi..

.. Tiếng xe ù ù.. Gần trưa rồi.. Chắc chuẩn bị xuống chậm.. Người nó nôn nao một cách khủng khiếp.. Cứ mỗi lần xe ngoành lại rùng mình, giữ nguyên tư thế.. Em bồn chồn.. Lo lắng..

- Anh chịu khó nhé.. Chút nữa xuống ăn trưa rồi em đi mua thuốc..
- Ủm.. Không sao..

Mọi người đều đang ngủ, nó thấy vậy.. Duy chỉ có em và nó cùng anh Vinh là thức.. Thấy nó thê anh cũng không dám hỏi han nhiều.. Vì trả lời bây giờ chỉ nói được nhỏ nhô..

- Tý nữa.. Qua quán kia vô nghỉ, đang đến gần rồi.. Thằng này trông thế mà yếu.. haha..

- Dạ..

Chỉ biết cười gượng rồi thu mình lại.. Tự nhiên ánh mắt lại đưa sang bên phia nhỏ P.Anh, cũng thu lu một góc giống nó và đang ngủ, nhưng chỉ có một mình.. Tự dung thấy nhỏ hơi cô đơn.. Khóe mắt đó..

- Nãy cái P.Anh khóc hả..?

- Dạ đâu.. Lúc anh ngủ.. Em hỏi, nó bảo buồn ngủ nên ngáp nhiều.. Chứ khóc gì..

- Ủm.. Mà sao em không ngủ đi..?

- Hihi.. Sợ anh té, ai dám ngủ..

Thương em.. Nó bực mình..

- Nằm xuống.. Không nói nhiều..

- O.. Gần đến rồi..

- Gần cũng nằm.. Sao em không chịu lo cho bản thân một chút vậy..

- Hihi.. Ngốc lại xót em rồi..

- Người yêu tui, tui xót..

Nó kê áo nêん đùi cho êm, để em ngả vô.. Em dịch lại rất khó khăn chắc mõi.. Vì làm gối cho nó cả buổi mà..

- Mõi không..

- Dạ.. Hơi hơi.. Giờ đỡ rồi..

- Hơi gì.. Lần sau mõi thì nói để anh ra chừ..

- Kê em.. Hihi..

Ngồi yên cho em nằm.. Em khẽ nhắm mắt lại.. Ngắm em chút rồi đưa mắt ra phia bên ngoài nhìn đường.. Trời hơi âm u, đã hết ánh nắng.. Những cảnh vật hai bên đường dần chạy chậm lại.. Có lẽ sắp đến nơi nghỉ.. Cái khó chịu của nó bỗng dung lại đỡ hơn.. Lạ thật, trong xe.. Yên ắng lắm, mọi người đang ngủ.. Nhỏ Mi và thằng Tuấn ngả vào nhau.. Giống hệt nhỏ Đậu và nhỏ Yến.. "Chị em Dâu" mà lại.. Còn bà chị của nó.. Một mình một chỗ đang nằm dài ra, mặt ngủ trông hài dễ sợ.. Như đang cười vậy.. Không khí này, lâu lắm mới được cảm nhận.. Đường như, sự tụ họp bạn bè vui chơi là một điều khá xa xỉ đối với thằng như nó.. Sóng nội tâm quen rồi, bỏ được lớp vỏ bọc ra mới thấy có nhiều thứ đáng để tận hưởng..

- Nè..

Cái giọng trong trẻo nhẹ nhàng của nhỏ P.Anh cất lên.. Nó quay sang hơi bối rối..

- À.. Ủm.. Gi?

- có khó chịu lắm không..?

- Không..sao..

- Ủm.

- À.. Sao không ngủ tiếp mà thức chi..?

- Thấy.. Lạnh..

Nhỏ nói.. Giọng pha chút buồn tủi.. Nó cảm nhận được.. Nhưng lại giả ngu ngơ..

- Ủm.. Cũng lạnh.. Mang đồ đi.. Thị lấy mặc vô..

- Chẳng cần..

Nhỏ cười nhạt.. Nó buốt đến tận xương tủy.. Mong nụ cười này không phải dành cho nó..

Cả hai im lặng.. Nó thấy sợ theo đúng nghĩa đen bởi điều gì đó không tên..

..

Đến nơi.. Một nhà hàng khá sang trọng.. Anh Vinh chọn khéo quá.. Sau một quãng đường đi từ sáng.. Trưa rồi mà vẫn chưa đến Lào Cai.. Đành nghỉ tạm ở đây.. Mà thật ra cũng chẳng biết đang ở đâu, chỉ thấy nhà hàng này ngay gần đường lộ và phong cách rất lịch sự.. Anh Vinh khua hé cả đám xuống mặt đúra nào cũng ngái ngủ.. Trừ mỗi nó và nhỏ P.Anh.. Dắt em vào mà thấy tội tội.. Mệt nên em ngủ được luôn nhưng ngủ được có xíu.. Chị mắt nhắm nghiên đi thất thểu như mộng du..

- Ngã bây giờ..

- Nhóc con.. Đang mệt, chọc chị nữa là ăn đòn nghe..hơ.. Oáp..

- Ruồi bay vô miệng giờ.. Ui da..!

Chưa kịp chạy đã bị chị túm tóc giật ngược lại..

- Muốn gì.. Sao dám trêu ta tên nhóc kia..?

- Muốn gì đâu.. Ui..a.. Bỏ ra đi.. Em xin mà..híc..

- Tha cho đó... Anh Vinh ơi.. Mau lên em đói..

Chị hồn nhiên gào lên với một cách vô tư, hơi thu hút sự chú ý.. Cơ mà cũng chẳng nhở tiếng gào.. Cái điệu bộ dễ thương và khuôn mặt xinh đẹp này thì.. Đủ để mọi thằng con trai ở đây nhìn chằm chằm rồi.. Chưa kể đến con nhỏ P.Anh kia nữa.. Tóc đã dài mà còn

nhuộm sáng hết cả đầu, hôm nay trang bị cái mũ len trắng.. Mặt lạnh như băng.. Gọng kính đen nhìn vừa lạnh lùng có phần cuốn hút vì trông tri thức.. Nhỏ còn cao nên dáng đi khỏi nói.. Khổ, tụi nhà hàng, cứ ngắn người ra nhìn.. Đi qua sảnh, khá đông đúc người, họ trang trí nhà hàng đẹp dữ, theo phong cách gì đó cổ kính của châu Âu, nói chung cái nơi sang trọng này nó mới vào lần đầu, cả đám dẫm nhau lên tầng hai.. Đến bàn ăn, thằng phục vụ chìa cái quyền sách cho mọi người.. Chẳng ai thèm cầm cả.. Hình như con buồn ngủ vẫn chưa qua.. Chỉ có chị của nó là hào hứng..

- Hihi.. Thực đơn quá trời món ngon nè.. May đú ăn gì..?

Tụi con gái bắt đầu tò tò ngó lên.. Nó buông một câu..

- Gi cũng được..

Thằng Tuấn và nó cùng nói.. Liền nhau.. Nhỏ Mi bĩu.

- Đúng là đồ con trai..

- Hêhê..

.. Nó chợt nhớ đến sự có mặt lạ kì này.. Không phải không thích.. Nhưng thấy tò mò.. Thằng Tuấn sao lại quen biết chị nhỉ.. Rồi em, nhỏ P.Anh.. Tất cả như là việc đương nhiên.. Và nó không biết gì cả..

- Nè.. Ông quen chị khi nào mà tôi không biết nhỉ..?

- Chị Huyền à..?

- Ủm..

- Thắc mắc làm gì.. Sau này sẽ biết, giờ ăn đã, đói rồi..

Thái độ của thằng Tuấn làm nó không buồn hỏi nữa.. Chỉ tự suy nghĩ trong đầu.. Hình như nó mơ hồ hiểu được điều gì đó.. Nhưng chẳng dám chắc.. Thôi, dù sao cũng đều là những người nó yêu quý.. Kệ vậy.. Anh Vinh ở đâu, giờ mới bắt đầu đi vô ngồi, gãi đầu cười..

- Bạn thương lượng với tài xế chút.. Hai giờ là đi tiếp nhé.. Vài tiếng là tới nơi thôi, tranh thủ nghỉ cho đỡ mệt đi.. Huyền gọi đồ ăn chưa em..?

- Dạ chọn được rồi nhưng chưa gọi..

Anh Vinh ngồi vào chỗ gần nhỏ Yến, nhỏ cười cười.. Nhìn âu yếm.. Tình cảm góm.. Mọi người có vẻ hào hứng hơn, gọi từa từa, nó thì im im nhìn..

Căn bản vẫn gọn người chán chẳng muốn ăn và thật sự cũng chẳng biết ăn gì..

- Ủa.. Anh không gọi à..?

- Anh gì cũng được mà.. Em ăn gì thì anh cũng thế..

- Vâng..

Rồi em nói gì với anh phục vụ nó không để ý.. Lúc sau bữa ăn được dọn ra, toàn món lạ mắt, đồ uống thì bia với nước ngọt.. Mọi người vui vẻ trò chuyện, nó thì tính cách ít nói, ai hỏi gì nó thôi chứ cứ im im ăn.. Em tiếp cho quá trời, lâu lâu chị cũng tiếp nữa.. Khổ, đầy cả bát, ăn có hết đâu..

.. Xong bữa.. Tất cả dẫu nhau đi dạo chút sau khi thanh toán, vì nơi này có mảnh vườn sau rất rộng, nhỏ Đậu tí tít chạy linh tinh ở đây người ta có trồng nhiều cây hoa quá..nhìn nhỏ như đứa trẻ con.. Nó đang nghĩ vậy thì chị của nó cũng chạy lại nghịch cùng nhỏ Đậu.. Hồn nhiên quá.. Nắm tay em đi chậm để xem.. Em cười..

- Đẹp anh nhỉ..

- Ủm..

- Nhưng chẳng có hoa em thích..

- Ủ, anh cũng chưa thấy bao giờ..

- Hoa của em.. Đẹp hơn mọi loài hoa khác đây anh à..

- Giống như em..

- Nay cũng nịnh cơ à..hihi..

Hai gò má em hồng lên, ngọn tóc ngắn lắp sau chiếc mũ len khẽ đung đưa, sao thấy em đẹp lạ lùng..

- Đây là khen, không phải nịnh..

- Thì khen..hihi..

Chúng nó đi dạo như vậy một lúc lâu, cho đến khi chị than mỏi chân và đòi về xe.. Ôn định, chiếc xe lại bắt đầu lăn bánh.. Nãy thó được quả chanh ở bàn ăn, thấy đỡ sơ hơn hẳn..

- Mệt thì tựa vô anh mà ngủ nha..

- Dạ.. Còn bị không để em mua thuốc..

- Có cái này rồi..

- Chanh hả..hihi.. Anh giống cái Chi.. Nó mỗi lần đi ôtô đều mang theo..

- Ủm..

Cô bạn đồng hương.. Em nhắc đến, chẳng biết giờ có khỏe không.. Bỗng dung cũng hơi nhớ nhở cũng hai tháng rồi còn gì...

- Em ngủ chút, đến nơi gọi em dậy nhé..

- Ủm.. Ngủ đi.

Chapter 109

Nó ngồi lặng lẽ với mùi chua của chanh ở ngay mũi để chống cảm giác say.. chẳng biết nó nghĩ gì, nhưng cứ mỗi lần nhìn em ngủ như này lại thấy bình yên lạ thường.. Đôi bờ mi cong cong kia đã nhiều lần vì nó mà đẫm nước mắt.. Vậy nhưng em vẫn yêu nó. May mắn quá.. Nhỏ P.Anh cũng lim dim ngủ và cô độc thu lu một góc.. Khuôn mặt này nó mỗi lần nó nhìn lại gợi nỗi nhớ, nỗi buồn.. Mặt nhỏ đẹp nhưng buồn với đôi mắt sâu giống hồ nước lạnh lẽo và trong veo.. Con nhỏ này thật khó hiểu.. Lúc nào ở gần nhỏ đầu nó lại thêm một đóng thắc mắc chẳng thể biết được.. Quãng đường đi từ nhà hàng kia, cũng khá lâu, nó vẫn im lặng như chờ đợi điều gì đó.. Y rằng..

- Nhóc.. Không ngủ hả?

Chị ôm cái áo.. Mặt ngái ngủ đi xuống cuối xe, rồi chen vô giữa nó với nhỏ P.Anh đang ngủ.. Đầu chân em lui vô, chân em dài nhưng không to nên chị ngồi vừa khít..

- Không.. Đang ngồi trên mò xuống làm gì..?

- Trên chán lắm, có mỗi anh Vinh thui.. Mấy người kia ngủ rồi..

- Thì ngủ cho đỡ chán..

- Ngủ nhiều mập hihi..

Nó cười trước cái lý do trẻ con của chị.. Đúng là con gái.. Ngủ cũng sợ mập cho được.. Nhưng cười thôi, nó không giỏi bắt chuyện, chỉ biết đáp.. Tính nó thế mà..

- Ủ.

Chị bỗng tựa vô vai nó nói nhỏ xíu..

- Nhóc với bé Ly vẫn vậy chứ..

- Dạ..

- Thế là chị vui rồi, hai đứa hạnh phúc đây nhé..hihi..

- Mong là vậy.. Còn chưa biết ngày mai mà chị..

- Ủ.. Mai rồi lại có ngày mai.. Luôn có ngày mai của một ngày cũ nhóc nha..?

- Vâng..

- Nhiều lúc chị cũng không biết ngày mai của mình sẽ thế nào nữa nhóc à..

- Tại sao..?

- Nếu chị biết lý do thì đã giải quyết được rồi..hihi..

Chị nói nhỏ và buồn, nó nghe tiếng thở đều đều của em bên cạnh và ngẫm những gì chị nói.. Ai cũng có một ngày hôm qua, nhưng không biết được ngày mai sẽ gặp điều gì, sẽ gặp ai.. Với chị nó tin.. Chỉ có những điều tốt đẹp thôi, còn nó đây này.. Bàn tay vẫn còn "trắng".. Vậy nên chỉ mong ngày mai rồi ngày mai nữa.. Có em, có chị bên cạnh.. Là nó hạnh phúc..

- Chị hâm.. Đừng suy nghĩ nữa nha.. Mọi chuyện sẽ ổn thôi.
- Nhóc tồ.. Nhóc nghĩ gì mà ổn với không ổn.. Chị lúc nào cũng ổn hết, chỉ có điều vui hay không vui thôi..hihi..

Chị cười tươi rói, khoe hàm răng trắng sáng.. Bao lâu để nó quên được, ngày ấy.. Bên cạnh nó có một người chị, một người quản lý.. Xinh đẹp và luôn an ủi nó, là chỗ dựa tinh thần của nó ngoài em ở cái xã hội này nhỉ.. Đầu cần ruột thịt.. Chỉ cần có trái tim là sẽ có tình cảm.. Gật đầu thả lỏng người ra.. Những cảnh vật bên đường liên tục thay đổi.. Nhưng có phần hoang sơ hơn, đồi núi hiện ra dần dần có thể sắp đến nơi..

- Nhóc đã bao giờ có sự lựa chọn..?
- Hả..?
- Chị.. Bảo là.. Nhóc có biết những người con gái dành tình cảm cho nhóc không?
- Em biết..
- Nhóc thấy nhóc có thể biết tất cả những người đó..?

Chị tự dung ngồi dậy quay ra nhìn sâu vào đôi mắt nó hỏi.. Ánh mắt của chị.. Nó chưa đựng sự nghiêm túc, điều hiếm thấy ở chị.. Vì tính chị rất trẻ con mà.. Hơi bối rối chút, nó quay ra nhìn băng quơ vào ô cửa kính..

- Em không chắc..
- Vậy à..?
- Vâng.. Có thể do em ngốc..

Chị túm tím cười gõ nhẹ vô đầu nó..

- Lần đầu tiên thấy nhóc tự nhận ha.. Lớn hơn một chút rồi đó.. Hi..
- Vẫn thế mà..
- Nhóc là người đào hoa nhất mà chị từng thấy..
- Em không xem đó là một điều may mắn.. Nhưng chắc vì vậy em mới yêu được cô ấy..

Nó nhìn em đang ngủ ngon lành.. Chị cũng vậy..

- Bé Ly xinh nhỉ.. Hihi..

- Vâng..

- Thέ còn bé này thì sao..?

Chị tinh nghịch chỉ vô nhở P.Anh đang nằm trong phía góc ngủ.. Nó hơi bất ngờ chút..

Nhưng cũng nói thật với chị điều nó nghĩ..

- Em thấy Ly xinh hơn, P.Anh đẹp hơn..

- Là sao?

- À.. Xinh có nghĩa trẻ con hơn một chút vì Ly hay khóc.. Còn P.Anh lạnh lùng lắm nên chẳng mấy khi khóc vậy là đẹp.. Theo kiểu già dặn vậy đó..

- Hiêu kĩ ha.. Bộ tính bắt cá hả..?

- Dâu có.. Với em con cá này nặng lắm rồi..hi..

Nó lấy tay án vô cái mũi cao nghinh nghinh ra của em.. Chị chớp chớp mắt..

- Ganh ty quá nha..hihi..

- Có gì đâu.. Hay kiếm một anh đi..

- Chị cần gì kiếm.. Người ta tự khắc kiếm chị thui..hihi..

- Tự tin thấy ổn..

- Kệ chị.. Không có chọc ha..

.. Nói chuyện chán chê rồi chị tiếp tục tựa vô vai nó, một cách tự nhiên.. Còn nó trầm ngâm chìm vào những suy tư của mình.. Bên cạnh nó là ba cô gái, ba női niềm khác nhau.. Nó chẳng hiểu được là gì.. Thứ tình cảm nó giành cho cả ba người đều riêng biệt.. Nhưng như vậy cũng đủ để thấy nó không ra gì vì để trái tim mình chia hơi nhiều ngăn, vậy là đa tình, điều này nó biết.. Nhưng tình cảm là bản năng của con người, nó dù không muốn cũng phải hiểu, ai có tình cảm với nó và nó đã lựa chọn ai.. Có thể điều này sẽ làm người ta đau..

- Chị!

- Hả?

- Có tình cảm với người khác không bao giờ là sai đúng không?

- Ủ.. Ai chẳng biết yêu thương mà nhóc.

- Chị thấy một người có người yêu nhưng vẫn có tình cảm với người khác, điều này có đáng trách không?

Mặt chị vẻ nghiêm trọng, nghĩ ngợi.. Ngón tay để nén chiếc cẩm nhô, một điệu bộ đáng yêu nữa của chị.. Nó lại ghi nhớ.. Và nó cũng biết chị hiểu nó đang hỏi vì ai..

- Cái này là ở người trong cuộc.. Chị không biết đâu.. Nhưng chị nghĩ rằng yêu một người có người yêu rồi thì chẳng có gì sai.. Vì tình cảm là điều tự nhiên mà..
- Vậy là đều do tình cảm hết chị nhỉ.. Có người yêu vẫn được yêu thêm, thấy người ta có người yêu vẫn cảm đầu vô yêu..
- Ủm.. Lỗi ở con người là vậy.. Trái tim luôn bị đi nhầm hướng..
- Vâng..

.. Tiếng xe chậm dần không còn vù vù nhanh xé gió nữa, thay vào là tiếng mưa lộp bộp trên cửa.. Nó thích mưa.. Mưa buồn.. Mỗi cơn mưa ngang qua đều mang cho nó cảm xúc riêng biệt.. Vì nó hay mang nỗi niềm của mình hòa vào giọt nước li ti ở trên trời đó..

- Mưa rồi..!
- Ủ.. Chị ghét mưa..
- Tại sao?
- Mưa nhạt nhẽo và ẩm đạm.. Chị thích trời nắng hơn..hihi..
- Ủ..

Chị là con người sôi động.. Căng tràn sức sống, nó hiểu vậy.. Nên chỉ nhìn mưa thôi.. Có vẻ rất to vì bụi nước bay lên trắng xóa..

- .. Chiếc xe bắt đầu đi chậm, tiếng anh Vinh ở trên gọi..
- Mây đứa ơi.. Đến Lào Cai rồi.. Dậy coi không..?

Nó thấy chị chạy lên, đúng là ham vui.. Em nghe tiếng gọi thế cũng ngồi dậy ngơ ngác hỏi..

- Đến.. nơi.. chưa anh..?
- Đến rồi.. Nhưng chưa vào Sapa..

Em dụi mắt mặc lại chiếc áo dạ, vuốt mái tóc ngắn cười cười..

- Em ngủ lâu hông?
- Được vài tiếng..
- Vâng.. Hihi.. Èm quá ngủ quên..

Nó mỉm cười nhìn em.. Em cũng vậy, nụ cười nhẹ tựa nắng ban mai.. Một khoảnh lặng nào đó diễn ra.. Nó chìm vào sự yêu thương mãnh liệt từ em toát ra.. Ôm em vào lòng trong anh mắt ngạc nhiên..

- Anh yêu em..
- Ủa.. Tự dung..
- Đừng thắc mắc..
- Dạ.. Anh ơi..
- Gi?
- Em hạnh phúc quá..

Em rúc sau vào người nó, mặt đỏ nồng đắng yêu lầm..

Được một lúc anh Vinh hỏi xem xuống không rồi còn lên thị trấn luôn thì mọi người không muốn xuống vì ai cũng mệt chỉ muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi, chứ sức đâu mà quậy, duy chỉ có chị là hào hứng thôi.. Trời đã tối, cơn mưa vẫn chưa dứt.. Chiếc xe dừng lại ở một căn biệt thự lớn ở thị trấn SaPa.. Mọi người bước xuống sân.. Nó dẫn theo em.. Đi sau là nhỏ P.Anh với bộ dạng mê ngủ, chẳng bao giờ thấy nhỏ dễ thương như lúc ấy vì lạnh lùng hoài..

- Vinh.. Anh đến mà không báo trước vậy?

Trong nhà, hai người đi song song với nhau ra.. Họ ăn mặc lịch sự lắm, có một anh chàng khá đẹp trai bắt tay anh Vinh..

- Thì lên chơi, tính bất ngờ xem chú đón thế nào haha.. Dạo này bánh dữ..
- Hihi.. Em trước giờ vẫn vậy mà.. Thấy anh phong độ hơn trước nè..

Cậu đẹp trai này nói chuyện rất trẻ con và có phần thân thiện.. Chắc người quen mà chỉ nói đây..

- Dạ thôi, em mới mọi người vô nhà chơi.. Bạn anh Vinh cũng như là bạn em mà.. Mọi người tự nhiên nhé.. Ý trời.. Cả chị Huyền nữa, em chào chị..
- Hừ.. Hai anh em nói chuyện chán chê mới nhớ đến tui nhá.. Tưởng cu Bình quên chị rồi..
- Dạ không dám đâu hehe.. Thui vô đi mưa nặng hạt rồi mọi người..

Trời xẩm tối, mưa rơi lộp bộp trên mái hiên của ngôi biệt thự.. Theo nó thấy giống của phương tây và có từ lâu đời vì trông khá cổ kính.. Em than mỏi nó cõng em lên thềm.. Cả đám đi theo anh chàng tên Bình kia, trông giống một lũ vật vờ thiếu sức sống, như thằng

Tuấn với nhỏ Mi mặt mũi bơ phờ tựa vào nhau đi.. Tay xách bọc đồ, nhỏ Đậu thì tái met đi loạng choạng.. Nhỏ Yên được anh Vinh nắm tay dắt đi mà mặt mũi đỏ lù.. Chỉ có con nhỏ P.Anh là khác.. Nhỏ khoanh tay đi lững thững giống một công nương kiêu kì trong bộ đồ của nhỏ, đơn giản nhưng đẹp lạ.. Nó có thể thấy anh chàng chủ nhà kia cũng liếc nhỏ vài lần..Còn Em của nó, cứ gục mặt vào cỗ.. Không biết sao nữa.. Miệng thì nói gì chẳng rõ.. Chắc do đi xe lâu khiến mọi người không tỉnh táo..

- Hóa ra là Anh dẫn đi à.. Hihi khách của anh Vinh thì Vip rồi.. Để em bảo cô Hai lấy phòng.. Anh với các bạn cứ ở nhà em chơi khi nào chán rồi về, ba má em đi vào Năm rồi.. Nhà vắng hoe..

Nó nghe anh Vinh với cậu chủ nhà nói chuyện.. Chắc hai người này có họ hàng gì đó..

- Ủ.. Anh cảm ơn, chú tính chu đáo quá..

- Dạ, chuyện nhỏ mà anh, nếu không có hai bác thì gia đình em đâu có ngày hôm nay..

- Thôi, đừng nói cái đó nữa.. À, đây là Yên bạn gái anh..hi..

- Vâng em chào chị dâu..haha..

Nhỏ Yên thận thùng núp vào lưng rồi cầu anh Vinh làm anh kêu oai oái..

- Kì cục..hihi..

Cả đám được dẫn vào giữa nhà, kiến trúc thật kì lạ.. không gian này riêng biệt rộng rãi với một bộ sofa to bành ở trong.. Xung quanh bày chậu cây cảnh, với tivi trên chiếc kệ chạm khắc rồng.. Ở tường treo vô số tranh ảnh.. Nó thấy đây giống lâu dài hơn là nhà.. Ngồi xuống nghỉ.. Anh chàng đó kêu bác giúp việc dọn phòng.. Còn anh ta đứng lại chuyện trò với chị và anh Vinh.. Có điều, nó quan sát ánh mắt anh ta nhìn nhỏ Đậu rất lạ.. Hình như có yêu thương..

- Cậu cả ту dọn xong rồi, mời cô cậu lên nghỉ, để tôi xuống bếp chuẩn bị đồ ăn..

- Dạ.. Tui con cảm ơn.. Để con đi với bác..

Em của nó nghe vậy tiến lại gần đi theo thím Hai giúp việc.. Đúng là quan tâm chu đáo là tính cách của em rồi.. Chẳng tỏ vẻ gì hết.. Nó thấy nhỏ Mi cũng đi theo..

- Mình nữa.. Hihi..

Em nháy mắt nhìn nó cười rồi đi vô bếp.. Bỗng anh chàng kia ra làm quen với nó.. Anh ta chìa tay ra cười..

- À.. E chào anh, em là Bình.. Em anh Vinh với chị Huyền..

- Ủm.. Mình là nhân viên của chị.. Tên Minh..

- Vâng.. Em vừa nghe chị với anh Vinh kể rồi.. Thôi mấy người lên lầu đi, để em ra bảo tài xe bắt xe vào.. Mùa này SaPa mưa to lắm..
- Ủ..- Anh ta tất tả chạy ra, có vẻ rất hiếu khách và nhiệt tình, còn nó với thằng Tuấn lại tò tò đi theo chị, cầu thang của ngôi nhà này cũng khá đẹp.. Lát đá gì màu xanh sáng như ngọc vậy.. Nhìn thích mắt ghê.. Chị tự nhiên nhéo tóc nó.. Thì thầm..
- Cu Bình này tốt lắm nhóc à..?
- Vâng.. Bộ người quen đây hả?
- Ủ.. Bố mẹ anh Vinh giúp bố mẹ Bình trong công việc nhiều nên, gia đình nó quý lắm..hihi..
- Ra vậy.. Thảo nào..
- Nhưng tính Bình cũng tốt mà nhóc nhỉ..
- Ủ..

Nó im lặng, theo chân, chị dẫn vào căn phòng trên lầu, cửa gỗ to như cổng thành.. Chỉ vào.. Chị nói như ra lệnh..

- Con trai một phòng, con gái một phòng.. Vớ vẩn chị oánh chí..hihi.. Đậu với P.Anh theo chị, còn Yên nữa.. Anh Vinh để Yên đi nào.. Dính với nhau như Sam..hihi..
- Có đâu.. Nói bậy..

Hai người cùng quay đi mặt đỏ.. Nó với anh Vinh và Tuấn đi vô phòng mặc chị.. Đang mệt nên chẳng đỗi co nhiêu..

- Ông ơi.. Hình như tôi ôm ông à..
- Sao..?
- Déu biết.. Nhưng sao trên này lạnh thế không biết?

Thằng Tuấn than thở, nó cũng thấy lạnh hơn rất nhiều ở HN, đúng là Sapa. Khí hậu khắc nhiệt dữ, may vô phòng có máy sưởi.. Cái đồ này kì kì, nó phải để anh Vinh loay hoay lúc mới mở được..

- Con trai yếu thế, chịu khó đi.. Mai anh dẫn đi chơi.. Tha hồ vui haha..

Anh Vinh vỗ vai thằng Tuấn.. Chợt nó thấy có vài câu hỏi..

- Anh với chị lên đây lần nào chưa?
- À.. Có mấy lần rồi.. Cả con Vi nữa.

Biết ngay.. Thấy chị thông thạo thế cơ mà.. Vậy mà chị bảo lần đầu ra Bắc điêu ghê.

- Vâng.. Mà gia đình này khá anh nhỉ..
- Ủ.. Trước bối cảnh này là nhân viên của bố anh.. Bố anh giúp đỡ nhiều nên biết ơn, rồi sau này chuyển lên đây sống.. Anh cũng hay đến chơi mà..
- Dạ..

Nó thôi không hỏi nữa.. Lặng lẽ tựa vào tường ngắm căn phòng lớn bằng cả nhà nó.. Có bốn chiếc giường, tủ đồ, khay nước, tivi.. Phòng sơn trắng.. Nhìn rất sang trọng với chiếc đồng hồ treo chính giữa.. Công nhận, nơi sống của người giàu có làm nó choáng ngợp quá.. Chẳng ngờ mình được ở đây, nghĩ cũng buồn cười.. Sinh viên ở biệt thự..

- Nghĩ gì thế?
- À.. Ở phòng này không quen..
- Ủ.. Tôi cũng thế, tôi thích ở phòng tôi hơn..
- Phòng ông rộng kém gì đâu?
- Nhưng phòng này nhìn già bỏ mẹ.. Chẳng thích..

Nó lại mỉm cười, so với căn phòng này.. Căn phòng nó đang thuê chẵng khác là nhà kho.. Sự so sánh khập khiễng này, tạo cho nó thêm động lực để cố gắng.. Những dự định cũng hình thành.. Mong rằng sau này nó sẽ đến được với em và cho em một cuộc sống đầy đủ..

- È hai thẳng xuống ăn cơm.. Cái Huyền gọi nè..
- Dạ..

.. Bữa cơm trong căn bếp diễn ra, nhìn như nhà hàng mini vậy.. Nó có thể thấy những món ăn tủ của em.. Vì đã ăn quá nhiều lần, ngồi vào vẫn là vị trí giữa chị và em.. Không khí có phần mới mẻ và sôi động hơn bởi chuyện trò, trêu ghẹo và khen ngợi.. Của anh chàng chủ nhà và chị.. Rồi việc làm quen của anh ấy với em và nhỏ P.Anh.. Nó thấy khó chịu do anh ta "vui tính" hơi quá, nhưng chỉ im lặng ăn vì em của nó có cách cư xử không chê vào đâu được, còn nhỏ P.Anh rất lạ.. Khi được hỏi đến và khen xinh, nhỏ đáp lại bằng nụ cười tươi, nó chẳng bao giờ thấy xuất hiện.. Nhỏ cười với anh chàng đó, chẳng có vẻ gì là giả tạo.. Nụ cười này làm nó mê mẩn, không ngờ ngoài nó.. Cũng có người làm tan băng.. Dù biết chẳng liên quan đến mình nhưng sao.. Nó càng khó chịu khi thấy vậy.. Chợt nhỏ quay sang nhìn nó.. Bị bắt gặp, nó thản nhiên cúi xuống vào mâm cơm..

- Hihi.. Em mời mọi người một ly làm quen..

Anh chàng đó nâng rượu bằng chiếc ly thủy tinh nhỏ mà ai cũng có một ly, nó chẳng buồn nhắc chỉ có mọi người, vì chưa bao giờ uống đồ có cồn..

- O.. Anh Minh uống chung cho vui nào..

- à.. Mình không biết uống..

- Không say được đâu anh, rượu vang nhẹ ý mà..

Cậu ta nhiệt tình, cả bàn nhìn nó, nó hơi bối rối chút.. Vì thật sự không muốn uống..

- Thui nhóc không uống cũng không sao.. Mọi người cung ly nào..hihi..!

Vẫn là chị khuấy động không khí cho huyên náo hơn và giải vây vụ uống rượu cho nó..

Rồi mọi người lại tiếp tục.. Anh chàng kia từ lúc được nhỏ P.Anh cười, liên tục nói

chuyện gây ấn tượng.. Và cũng được nhỏ đáp lại nhiệt tình.. Điều xưa nay hiếm thấy.. Có thể đây là lần đầu tiên nó thấy nhỏ P.Anh cười nói nhiều như vậy.. Hay thật..

- Ủa anh sao thế?

- À.. Không sao.. Em ăn đi..

- Nãy mải nhìn gì bát trông trọn thê kia?

- Nhà.. Nhà này đẹp quá, anh coi chút.

Nó lúng túng.. Em bên cạnh tủm tỉm cười. Rồi gấp đồ cho nó..

- Hì.. Ở đây nhiều căn như vậy lắm mà.. Từ xưa rồi..anh còn ngạc nhiên dài dài..

- Di rồi mà biết..?

- Em chẳng cần đi cũng biết..

- Giỏi dữ..

- Giỏi mới bắt được tên ngốc này chứ..hihi..

.. Xong xuôi, cô Hai dọn dẹp, em lại lăn xả vô dọn mặt cho sự từ chối quyết liệt của cô..

Nó cười thấy vui vui.. Vì em của nó thật hoàn hảo.. Lên lâu để chuẩn bị cho ngày mai,

một chuyến đi chơi.. Nó cứ làm lì một cách thong thả trên cái hành lang dài và rộng như con đường của ngôi nhà.. Sự bè thê khiến nó hơi ngọt ngạt.. Bỏ qua bữa tráng miệng, vào phòng để ra ngoài lan can tìm chút không khí.. Trời đã không còn mưa chỉ còn sương mù.. Sapa thật kì lạ bởi cái lạnh thấu xương không cần gió.. Ở thị trấn khung cảnh hoang sơ không thể thấy, nhưng từ trên cao nó có thể cảm nhận được cái vị của núi rừng bao quanh.. Khẽ ngồi ở bờ tường.. Nó nhìn thấy nhiều ánh đèn lờ mờ phía trong thị trấn, cũng giống HN..

Nơi đây chắc hẳn có cuộc sống về đêm nhiều màu sắc lắm, nhưng có khi phải từ từ khám phá thôi.. Còn bây giờ nó để cái đầu cho khoảng lặng.. Một chút thắc mắc, một chút tiếc nuối.. Nhưng không biết do đâu.. Nó đảo quanh đôi mắt để tìm một lý do

tháo gỡ cái nút thắt trong tâm hồn nó hiện giờ nhưng vô vọng.. Bỗng dung có dự cảm không tốt.. Lại thở dài thầm trách.. Mình quá đa cảm rồi..

- Anh có vẻ thích một mình..?

Phía trong phòng, giọng nói lạnh lùng của nhỏ P.Anh làm nó quay lại.. Tò mò, nhưng chỉ đáp bằng thái độ hờ hững.. Không hiểu sao.. Nó thấy nó cần phải vậy..

- Ủm..

Rồi điểm dừng đôi mắt của nó trở về với khoảng sân của ngôi biệt thự được trung đèn để lộ những bông hoa đỏ và trắng cùng vô số cây cảnh mà nó chẳng biết tên.. Chủ nhà này thật biết cách trang trí..

- Anh không thể nhìn em mà nói chuyện được à?

- Chỉ cần nghe và đáp thôi.. Cần gì phải nhìn.. Có chuyện gì vậy?

- Anh vô tâm lắm.. Đồ tồi..

Ở trong.. Nhỏ nói vọng ra.. Giọng nói có gì đó tha thiết và buồn tủi.. Trái ngược với khuôn mặt cách đây vài phút.. Nó vẫn không thể nào quan tâm.. Đầu nó bão, nó cần như vậy.. Dù con tim lại khác..

- Ủ..

Một cơn gió bất chợt.. Lùa vào người nó.. Run bần bần.. Vậy mà chẳng muốn vào.. Không gian trở lên tĩnh lặng..

- Anh đang lạnh phải không? Em cho mượn, dùng xong trả em ..

Nhỏ P.Anh ở đây sau từ lúc nào.. Thì thầm vào tai nó giật mình.. Rồi nhỏ khoác lên người nó chiếc áo khoác trước kia nó đưa cho nhỏ.. Tiếng cửa phòng khẽ khóc sập vào cũng là lúc nó nhói lòng.. Nhỏ P.Anh thật biết làm người khác dở vặt.. Đêm SaPa.. Sao rét quá..

..

- Buốt hết cả tay rồi nè..

Em dí tay vô cổ nó làm nó rung mình.. Gắt..

- Tay làm gì mà như đá thế?

- Nãy em rửa chén cùng cô mà tự dung hỏng bình nước nóng nên phải sài nước lạnh.. Tê hết luôn..

- Đâu đưa đây xem nào..

Nó kéo tay em vào lòng ủ ám.. Em cười, cái tiếng cười y như trẻ con được quà vậy..

- Cười nhỏ thôi, mọi người dậy hết giờ..

- Đã ai ngủ đâu mà dậy, anh cứ lo xa..

Sau khi ngồi "ném" sương một lúc lâu, thằng Tuấn bảo là em gọi nó xuống dưới sảnh, tờ tờ xuống, em bảo khó ngủ nên gọi.. Mà cũng lạ, ngồi vậy không bị sao.. Đạo này khỏe thật, chẳng giống khi ở HN, giao mùa cái là ôm..

- Ủa sao nhìn mặt tái thế?

- Em không biết.. Chắc khi hậu trên này chưa quen, em cứ bị ho với tức ngực..

Em xị mặt, nhìn thương ghê..

- Sát vô.. Lạnh thế phải như này mới được..

Nó ôm trọn em vào lòng.. Trong cái ánh sáng nhạt của cây đèn trùm ở trên vì hôm nay hai đứa không ngủ cạnh nhau nên tranh thủ chút, trước khi ngủ, cũng may là mọi người lên phòng hết rồi.. Em cứ khúc khích cười.. Cảm giác có ai đó cho mình yêu, cho mình ôm vào lòng.. Nó thật ấm áp..

- Uớc gì.. Cứ mãi như này anh nhỉ?

- Ủ..

... Chúng nó như vậy rất lâu, thủ thi thoảng lời yêu thương và trao nhau nụ hôn ngọt ngào mới chịu rời nhau đi ngủ.. Trước khi đóng cửa phòng em còn ngoái lại nhìn nó cười nữa.. Nó cũng vậy.. Đúng là chỉ có em là người làm nó cười được mà thôi, cả khóc nữa chứ.. Chỉ có em thôi..

.. Vào phòng.. Anh Vinh và thằng Tuấn đã ngủ.. Nó khẽ thay đồ rồi cũng trèo lên giường, điện tắt, nó cố nhìn bầu trời đen đặc trước khi nhắm mắt ngủ, chờ một ngày mai.. SaPa có bình yên không nhỉ?

Chapter 110

Sáng hôm sau dậy, mò xuống bếp theo mùi thơm và tiếng gọi, đã thấy em của nó làm đồ ăn với chiếc tạp dề đeo trước người.. Khẽ ôm em từ đằng sau. Em cười, nói âu yếm.

- Kìa anh.. Bỏ ra em làm nốt cái nào..hihi.. Sáng sớm đã giờ trò rồi.

- Không bỏ. Làm gì nhau.

- Không bỏ tí nhịn nhá.

- Để xem dám bỏ đói anh hông mà bày đặt..

- Hihi.. Chụt..!! Đó, để yên em làm coi..

Em hôn nhẹ nó một cái, nó buông em, ngồi vào bàn. Với nó thế là đủ ám áp cho buổi sáng này rồi. Đang tu cốc nước ám thì thấy cô Hai từ phòng ra.. Mặt cô hót hải.

- Ô, cậu Minh với cô Ly dậy sớm thế, để tôi làm cho. Áy chết.

- Dạ chào cô, cô để con làm cũng được mà, không sao đâu cô.

- Chào cô Hai.

- Vâng, nhưng cô làm thế này thì cậu chủ mắng tôi mất.

- Dạ con rảnh con làm thoi cô. Cô vô nghỉ để con làm nốt rồi gọi cả nhà xuống ăn.

- Sao thế được, để tôi giúp.

.. Nó mỉm cười nhìn cô người yêu chăm chỉ chu đáo.. Em còn gì để chê không nhỉ, chắc không đâu.

..

Lần đầu tiên nó đi kêu mọi người dậy, bên phòng nam thì dễ rồi, còn bên phòng nữ kia phải cẩn thận. Nó khẽ gõ cửa, được hai tiếng thì chị mở ra, miệng ngáp, đầu tóc bù xù..

- Nhóc gọi chi? Còn sớm mà, hay tìm bé Ly hả?

- Sớm cái đầu chị á, xuống ăn sáng rồi còn đi chơi.

- Đi chơi.. Á.. Quên, từ từ đợi chị nhá..!

Chị sáng mắt lên đóng xầm cửa lại, nghe thấy ở bên trong phòng tiếng hô hào như báo động.. Tôi nghiệp mấy con nhỏ cùng phòng, không bị chị dọa cho giật mình cũng hơi phí. Đúng là ham vui, chị trẻ con quá đi.

Mọi người quây quần bên những đĩa đồ ăn em với cô Hai chuẩn bị, cậu Bình kia đi đâu từ sớm, cũng mới về, nhìn mồ hôi nhễ nhại, nó không quan tâm, nghe bảo đi tập thể hình thì phải.

- Tý em có việc gấp, hai anh chị đi một mình được chứ.
- Ủ, được chứ đi đâu cứ đi, anh khéo còn rành hơn chú, Huyền nhỉ?
- hihi..Cu Bình cứ đi đi.
- Dạ được rồi, em lo hai người quên.

.. Cuối cùng chuyến đi thăm nơi có tuyết và cao nhất đất nước cũng bắt đầu, sau bữa ăn, thằng ôn Tuấn hình như ôm nén đói ở nhà, thành ra nhỏ Mi cũng ở nhà luôn, nhỏ Đậu thì không muộn đi nên chỉ có cặp nó, cặp anh Vinh chị, nhỏ P.Anh đi thôi, mà cặp anh Vinh đói đi đánh lẻ nên chỉ có mình nó với ba người này đi.. Híc, tủi thân, một mình là con trai lại thấp nhất nhóm, chưa kể cả ba người hôm nay ăn diện quá trời. Bước ra đường, chị có vẻ thông thạo nên dẫn tụi nó đi đến giữa thị trấn thuê xe ngựa để tham quan trước. Phải nói tầm nhìn hạn chế vì sương mù nhưng ai cũng có vẻ hào hứng, chị còn mua vài xâu đồ nướng nóng hổi để vừa đi vừa tám cho đỡ "nhạt miệng", gấp cạ nên ba người này sôi nổi lắm, đến con nhỏ P.Anh cũng nói nhiều.. Nó không tham gia, chỉ lặng lẽ trải nghiệm trên chiếc xe ngựa phuơng tiện đi lại lần đầu nó đi, tiếng vó ngựa lục cục tiếng bác chủ hát một giai điệu dân ca nào đó, làm cho phong cảnh nơi đây thêm phần giản dị và gợi nhớ điều gì đó thiêng liêng của vùng quê miền núi. Thị trấn này chìm trong mây nên đẹp chẳng kém thành phố sương mù Đà Lạt là bao nhiêu, thậm chí còn đẹp hơn với những cây hoa Đào hoa Mận mọc chi chít nhau, tất cả như tạo lên một bức tranh sơn thủy hữu tình.

- Nhóc ăn không?
- Ăn chán rồi mới mòi.
- Ai bảo anh không nói năng gì..hihi.
- Plè.. Không ăn càng còn, ú cho nhóc ăn nữa.
- O..??

Đây một mình một chiếc hào nó khổ thế đây toàn bị bắt nạt thôi. Được một lúc chị chán xe ngựa rủ cả đám xuống đi bộ, để hòa vào dòng người đang tham quan giữa những ngôi biệt thự cổ kính.. Nó nắm lấy tay em, điều lần đầu tiên nó dám làm trước nơi đông người.. Em tròn xoe đôi mắt ngây ngô nhìn..

- Sương mù thế này, chẳng ai thấy đâu..
- Em có nói gì đâu, nắm chặt vào, buông ra là chết với em..hihi.

Chị với nhỏ P.Anh đi trước, phía sau là nó với em, cảnh nơi đây đẹp một cách bí ẩn với những ngôi nhà thấp thoáng trong màn sương mỏng, rồi những tòa lâu dài cổ kính và

những ngôi biệt thự mang kiến trúc phương tây, điều đặc biệt là nó được đặt ở quanh co tại các trục lộ, chênh vênh trên các sườn dốc. Em nhìn chăm chú và cười..

- Đẹp quá anh nhỉ?

- Ủ, lần đầu thấy luôn.

- Hihi em cũng vậy. Chưa bao giờ em thấy ám áp như thế anh à.

Em giơ hai bàn tay đang nắm chặt lên khoe, cười..

- Khi buông tay anh ra, em hứa em sẽ không phải là em nữa..

- Vậy..

- Em sẽ không bao giờ buông tay anh đâu.. Chỉ xin anh đừng làm gì khiến em không còn là em.. Em yêu anh..

Tiếng em như trộn lẫn với không gian mờ ảo, nhưng ngọt ngào tha thiết, nó nâng lên hôn vào tay em..

- Anh hứa, nó sẽ luôn ám..

- Dạ..

.. Nụ cười của em như là ánh nắng giữa tấm voan mỏng bằng sương mù, nó thấy hạnh phúc. Cảnh vật SaPA đẹp một cách nhạt nhòa, toàn bộ là màu xám xịt nếu không có những cây hoa, hay những hàng thông gai ven đường, vẻ đẹp này đầy bí ẩn kích thích con người ta khám phá và cảm nhận. Vỉa hè ở đây lát gạch đỏ, chỉ dừng lại ở trên đó than thở.

- Biết thế thuê xe cho rồi, mỏi ơi là mỏi.

- Thế ai vừa thuê xong đòi xuống đi bộ vậy, đi được xíu đã kêu.

- Chị đâu biết đâu.. Híc.

Chị nhăn nhó, nó không nhìn nữa chỉ hướng mắt đi xung quanh để tìm thêm điều gì thú vị giữa cái thị trấn nhỏ bé hoang sơ này.. Không khí rét, nó cảm nhận được, có phần lạnh hơn thì phải.. Sương nhạt dần, trời mưa phùn bay nhẹ nhẹ, thật thơ mộng.

- Trời ơi, mưa rồi kiêm quán nghỉ chân đi mấy đứa!

- Vâng, em cũng thấy hơi mệt.

Em gặp người xuống xoa hai đầu gối.

- Được rồi, chị biết chỗ không?

- Biết.. đi theo chị hihi.

Cả bốn người cùng đi tiếp, lại thuê một cỗ xe ngựa khác vì đây là phương tiện đi lại chính của họ mà. Chị thích lăm cú cười suốt, em cũng vậy.. Chỉ riêng nhỏ P.Anh là không, giờ nhỏ im lặng trạng thái bình thường nhất của nhỏ, lạnh lùng. Mưa không đủ để ướt áo, nhưng cũng đủ để đôi bàn tay không đi găng tê đại đi vì rét buốt. Chị nói với ông chủ ngựa, đi đến phố Cầu Mây, chỉ mất ít phút là chúng nó lại được chiêm ngưỡng một vẻ đẹp nữa của SaPa.. Đường phố này như đường phố của nước nào đó bên châu Âu vậy. Dừng lại trước một quán Caphe có tên là Táu Bar, chị trả tiền xe ngựa rồi xúng xính dắt hai người kia vào, bỏ mặc nó ở đằng sau bị choáng ngợp bởi cái không gian kì lạ này. Bên ngoài quán được thiết kế bằng những chiếc cửa trượt và mảng tường kính được đặt thấp. Ở bên ngoài để nhìn vào phải cúi xuống vì quán caphe này được làm dưới tầng hầm của một khách sạn. Yên vị vào chỗ ngồi, chị kêu phục vụ lại chọn đồ uống.

- Máy đưa uống gì?
- Em caphe đen.
- Em caphe sữa.
- Em thì cái gì cũng được..

Nó xuề xòa vì không biết muốn uống gì nữa, đi uống caphe mà toàn uống trà thôi, nó không thích vị đắng cho lắm. Chị cốc đầu nó, cười cười.

- Thé thì nhóc uống giống chị nhé.. cho hai capuchino với một đen một sữa em ơi!
- Dạ.

Anh chàng phục vụ gấp quyển menu cúi gập người xuống chào, hệt như nó lúc làm việc, thái độ nhân viên tốt dỡ.

- Sao kiếm được chỗ này hay vậy chị?
- Trước chị đi với anh Vinh vài lần rồi nên biết.
- Thé mà không rู้ em..
- Rู้ nhưng bé Ly có chịu đi đâu mà rู้..hihi, giờ đi rồi đấy thôi.
- Đi được có một hôm, mai về rồi còn gì?
- Ủ, để chi tranh thủ dẫn mấy đứa đi chơi cho biết chứ được dịp không đi phí lắm.. Với lại chắc đây là lần cuối chị đi lên đây..hihi..

Cuộc đối thoại của chị với em kết thúc bởi giọng nói chùng xuống pha chút gì buồn buồn.. Làm cho thằng đang thơ thẩn ngó nghiêng như nó phải chú ý..

- Chị sao thế, đạo này cứ vậy hoài.

- Sao đâu, tự dung chị hơi buồn thôi..hihi.

- Sao buồn?

Nhỏ P.Anh nãy giờ im lặng cũng tờ mờ hỏi chị.

- Chị thấy vậy chứ có gì đâu, à nước kia..

Người phục vụ đem ra, chị đánh trống lảng, khuôn mặt bối rối không hợp để che giấu một tâm sự rất lớn.. Nó thấy bất an, cảm giác lại đến. Cả bốn đứa cùng im lặng, chắc không biết phải mở lời tiếp như nào, riêng nó thì im lặng để ngẫm là thói quen rồi nên không thắc mắc nữa. Quán Caphe này mở nhạc có phần sôi động, điều làm nó không thích lắm, chỉ nhờ cái phong cách của quán mới làm cho nó chăm chú nhìn ngắm thôi. Quán caphe này thiết kế theo lối hiện đại, nhưng đặc biệt là toàn bộ được làm bằng gỗ hết. Nhâm nhi thứ nước chị gọi cho, nó thấy thoái mái với không gian ấm cúng tràn ngập ánh sáng của quán.

- Nè nè cười cái nào.. Mặt mây đúa khó coi vậy?

- Hihi.. Chị buồn nên em buồn lây rồi đó.

- Xạo ghê, tí nữa muôn đi đâu nữa hông?

Nó với nhỏ P.Anh im im, chỉ có em đáp lại chị..

- Đi nhà thờ được hông, nghe nói trên đây có nhà thờ lớn lắm phải không chị.

- Đúng rồi, nhà thờ cổ đẹp lắm đó, tí chị dẫn vô rồi đi ăn trưa luôn thế hihi..

- Được không anh?

- Quyết xong mới hỏi người ta, anh từ chối để đi một mình hả..

- P.Anh thì sao..

Nhỏ gật gật.

- Vậy thống nhất thế nhé, để chị gọi cho anh Vinh bảo trưa không về, đi ăn đồ nướng cho thích..hihi..

Vậy là lại đi, ở bên cạnh chị thì chẳng lúc nào ngồi yên được một chỗ, chị như thổi một luồng không khí mới sôi nổi cho mọi người vậy, nó cũng thêm chút thích thú khi chuẩn bị đi đến nhà thờ, nơi của những con người tôn giáo. Xong đồ uống, nó lau tau ra thanh toán, nhưng lục hết các túi không thấy cái ví đâu cả. Trước bị mất một lần rồi, giờ lại mất tiếp chắc. Mặt méo xệch lại vì ngượng. Em đi dằng sau che miệng cười tersed.

- Ngốc ơi, em cầm mà hihi.

- Tài lanh ghê, ai cầm nhóc tò galăng, khéo hôm nay có tuyết rơi á!

Đến chán, nó chưa bao giờ thắng được chị trong các cuộc tranh luận và trêu chọc, lần này cũng vậy. Mặc kệ, nó đi lên trước. Phía trên là mặt đường. Vì vừa ở trong cái không khí ấm cúng của quán nên khi đứng lại đợi, màn sương mù kia làm nó run rẩy thở lấy thở để vì rét. Chị ra cũng xoa tay lia lịa.

- Rét quá là rét.. Thôi đi xe Lam cho ám.

Xe Lam ở SaPa cũng giống như xe ôm ở HN vậy, họ có mặt gần như cả ngày trên mọi nẻo đường của thị trấn. Bắt được một chuyến, cả nhóm đến nhà thờ. Qua tiếng đi xình xịch của xe. Nó thấy thấp thoáng sau màn sương là đỉnh vòm với mái ngói đỏ. Nhà thờ cổ ở trung tâm thị trấn và cũng là một nét đẹp không thể thiếu khi nhắc đến SaPa. Tới nơi. Nó bị bất ngờ bởi sự đặc biệt của nơi này. Xung quanh cư dân đông đúc với những hàng hóa kì lạ mang đậm phong cách dân tộc. Rồi nhiều đôi trai gái thổi tiếng khèn gọi nhau như một phong tục đẹp vang vọng núi rừng của vùng đất Tây Bắc.

- Vào thôi anh..

- À.. Ủ..

Em khẽ gọi, nó không biết nói sao, nhưng thật sự nhà thờ này rất công phu khi được xây dựng bằng những viên đá tảng. Không gian rộng lớn, khu chính giữa xếp hai hàng ghế bóng lộn bằng gỗ, phía trên là tượng chúa cùng cây thánh giá trắng màu vôi. Còn cửa sổ có nhiều hình ảnh con người nhân vật đẹp đẽ mà thằng như nó không thể biết là ai. Nó chọn cho mình chiếc ghế sau cuối, mọi người đang làm lễ vì đây là dịp cuối tuần. Em ngồi cạnh nó, nhớ P.Anh ngồi ghế đối diện. Ở đây đang làm rầm bài kinh thánh, vẻ rất trang trọng. Được một lúc, chị đi lên nói gì đó với người đàn ông giống như một tu sĩ phía trên bục. Ông ta xoa đầu chị rồi gật đầu, chị bước xuống chỗ chúng nó, cười tươi.

- Cha nói, giờ chị em mình hãy cầu nguyện, chúa chắc chắn sẽ ban phước cho..

Em nhẹ nhàng chắp tay nhắm mắt, phía bên kia cô nàng tóc bạch kim cũng vậy. Thêm chị nữa, nó lúng túng, chẳng biết làm gì thì.. Chị ấn hai ngón tay vào trán nó.

- Nhóc hãy chắp tay vào cầu nguyện đi.. Điều này sẽ thành hiện thực đấy.

- Nhưng em không biết nên cầu nguyện gì nữa.

- Nhóc muốn gì, hãy cầu nguyện, hoặc hãy cầu nguyện cho người con gái nhóc nhìn thấy đầu tiên khi nhắm mắt, đó là người nhóc yêu thương nhất.

Nói xong, chị hướng lên phía trên, nhắm mắt lại. Vẻ nghiêm trang, nó cũng vậy.

"Con không phải là một con chiên ngoan đạo, nhưng xin chúa hãy lắng nghe lời thỉnh cầu của con. Xin người luôn che chở cho em người con yêu thương nhất, hãy để những nỗi bất hạnh ở số phận em sang con và những điều may mắn của con dành cho em. Hãy biến con trở thành một chỗ dựa cho em, để em vững bước trên con đường đời đầy trông gai này.."

Tiếng chuông ở tháp vòm vang lên, thánh đường dần dần vắng người, nó để ý thấy họ ra đi với tâm trạng hân hoan, nhưng điều làm nó hoang mang là nhỏ P.Anh vẫn đang cầu nguyện và nước mắt rơi từng giọt xuống gò má thanh tú. Cho đến khi đôi mắt lạnh băng kia mở ra, thì mọi người đã về hết chỉ còn bốn người chúng nó. Chị hót hải đến gần.

- Bé P.Anh sao vậy?
- Mày sao thế, tự dung khóc nhè..
- Sao đâu.. Buồn thì khóc..giống chị ấy mà..
- Cầu nguyện gì mà buồn ghê vậy?
- Thì cầu nguyện, sẽ không phải gấp chuyện buồn nữa.. À thôi đi ra đi..

Nó im lặng chứng kiến tất cả, nó không an ủi, chỉ lắng nghe.. Nhỏ P.Anh đang cố làm một điều gì đó. Điều này khiến nó day dứt và khó chịu. Trưa ở SaPa, nhiệt độ cao hơn chút, không còn buốt giá nữa. Chị chọn cho chúng nó một quán đồ nướng ngoài trời tại khu chợ.

Noi đây đông đúc con người, hầu hết là dân tộc thiểu số vì họ đi thành từng tốp với chiếc gùi trên lưng. Bốn đứa quây quần bên chiếc bếp lửa cùng những vỉ nướng thơm thoảng khét khét, mới nhìn đã thấy đói cồn cào. Chị gọi đủ loại bò, heo, gà nướng cộng thêm loại rượu gì đó nghe nói uống ngọt nhưng nó không uống nên chẳng để ý. Ba người kia còn cung ly, kể cũng hơi ngại, một mình là con trai nhưng để ba đứa con gái uống rượu một mình, vì vui nên nó chẳng nhắc nhở em cứ tỳ tỳ ăn, mà cũng không cần động tay vì em và chị thi nhau tách ra thấy vào bát nó xong thản nhiên uống tiếp. Đôi khi được chăm sóc một cách khắt khe như này làm nó không tự nhiên cho lầm nhưng em đã từng nói đó là niềm vui của em nên nó cũng bình thường mặc cho ánh mắt kì lạ của bà cô bán hàng, riêng chị nó không suy nghĩ vì trước giờ chị vẫn lo cho nó như vậy.

- Uống ít thôi..
- Để yên nào nhóc tò, như nước ngọt mà.. Thơm lấm thử không nhóc?
- Không.. Ngọt hay đắng thì bản chất nó luôn là rượu và là rượu thì uống chắc chắn sẽ say..

- Thôi mà anh.. Thủ chút xem nào, đang vui..

- Nay dù anh uống rượu hả?

- Hihi.. Thế nào anh cũng thích.

- Đέ coi..

..

- Oe..!!

- Cô cho cháu xin cốc nước.. Sao không anh..!!

Vừa nhấp một ngụm thì thấy nó tòm không chịu được.. Cay ngọt đắng nồng nồng.. Nó tái luôn.. Em xoa lưng vuốt vuốt cho nó, đến phát ngượng vì rượu.

- Haha.. Nhóc ngốc, người ta nhấp chút cho ấm người thôi chứ uống sạch thế thì sao được..

- Kém tắm..

Lần đầu thấy nhỏ P.Anh nói về nó trước mặt mọi người.. Nhưng mắt nhỏ lại nhìn nó lảng, thoi như thế là đủ rồi, còn hơn bị ghét.

- Anh đừng uống nữa.. Sợ ghê.

- Thôi em cũng đừng uống nữa nha.. Không tốt gì đâu.

- Dạ rồi.. Anh ăn đi nè.

Ngưng luôn khoán uống rượu, giờ hai đứa diệt mồi.

- Tý đi chơi tiếp nhé mấy đứa.

- Đâu nữa?

- Lên coi tuyết ở Hàm Rồng nha, nhìn tròn kia..

Nó quay lại nhìn, tròn lại trở về vẻ lạnh lẽo từ lúc nào xám xịt nhẹ rơi nhưng hạt như xốp màu trắng. Tuyết ư? Đưa tay ra hứng, nhiều bông tuyết nhẹ rơi xuống và tan dần ra. Cảm giác lạ lùng chưa từng chải.

- Anh ơi đẹp quá..!!

Em mở to đôi mắt long lanh nhìn. Miệng khẽ nói.

- Hihi.. Giờ đi lên kia đẹp hơn nữa, tha hồ vui.

Nó lấy ví lại từ em để thanh toán, tựa vào chị mãi cũng không được. Một chuyến xe Lam đến Hàm Rồng. Dừng lại ở Phía dưới đỉnh, chúng nó đi men theo con đường quanh co có

những phiến đá kì dị với một vườn hoa đầy mai và đào, làm cho nó cảm giác lên cõi tiên vậy. Càng lên cao càng thấy tuyêt rơi nhiều và dày hơn, Cổng trời một, cổng trời hai, lối đi càng lúc hẹp nữa, nó đẩy ba người kia lên trước, còn nó theo sau.. Cũng mất thời gian để lên tới đỉnh. Chỉ kịp thấy chị và em héo thật to khi chạm vào một khung cảnh mới.. Khoảng trời mênh mông, sương mù che phủ những giải mây và mảnh ruộng bậc thang phía dưới. Chúng nó đang ở khá cao. Nó Chợt thấy nhỏ P.Anh cười, tay nhỏ đưa ra đón tuyêt, đôi môi đỏ đậm chum chím khoe một nụ cười đẹp chưa từng thấy, lần đầu nó thấy ánh mắt tinh nghịch này của nhỏ, không lạnh, không già dặn, chỉ đẹp như đứa trẻ con được quà. Nhỏ Mặc sức hút hồn nó bằng cái hành động kì lạ, mái tóc bạch kim với nụ cười mê mẩn.

- Anh sao vậy..?

- A.. Ồ không..

Em đến gần nó cười, khẽ hít cái không khí lạnh tê tái này vào ngực, nó nhìn em để quên đi mớ cảm xúc vừa rồi.

- Anh muốn biết em vừa thấy gì không?

- Muốn..

Nó vuốt nhẹ để những ngọn tóc rơi tuyêt đi, rồi đi theo em đang nhẹ nhàng từng bước phía trước như kiểu nếu đi mạnh điều gì đó sẽ mất vội..

- Em nhìn thế?

- Anh xem này..

Cúi người xuống em chỉ vào một cây bông màu xám vương trên ngọn chút bông tuyêt..
Nó ngạc nhiên..

- Bồ Công...Anh..

- Phải.. Hihi, hoa này thường mọc ở núi cao nhưng em cũng không ngờ được nó có ở đây..

- Để anh nhỏ mang về ép cho đẹp..

Em mỉm cười lắc đầu.

- Sao thế..?

- Đừng làm thế.. Bồ Công Anh đã có gió rồi anh ạ..!

- Ủm anh quên.. Có gió rồi..!

..

Chuyến đi thăm SaPa của bốn chị em nó dừng lại vào tối trước khi về HN.. Một quán lẩu với đầy đủ mọi người tại ngôi chợ đêm ở thị trấn.

- Đỡ chưa..?
- Có vợ yêu ở cùng sao không đỡ hehe.. Ông đi chơi vui không?
- Vui.. Chỗ này đẹp dữ..
- Xời .. Nói thằng đi rồi.. Đẹp bình thường thôi..
- Thảo nào giả ôm chắc để cái Mi chăm chút gì?
- Chỉ ông hiểu tôi.. Hêhê.. Á..!!
- Giỏi lắm..!

Thằng Tuấn này xui nhở Mi thính tai đến sợ. Ngồi quanh nồi nước xôi ùng ục nhúng gấp với không khí ám áp của mọi người. Nó ngâm lại, chuyến đi chơi này làm nó thấy bót chút mệt mỏi trong thời gian này, sắp tới về HN để bắt đầu chu kì mới. Mà cũng sắp tết rồi, năm nay nó có em nên chắc không cô đơn nữa. Sau những lời bàn tán hỏi han chúc tụng thì bữa tối cũng xong xuôi, đêm hôm ấy nó thức muộn. Ngồi dưới sảnh với ly nước ám, nó trầm ngâm suy nghĩ.. Bỗng...

- Nhóc chưa ngủ à?
- Em chưa.. Chị ngủ đi, không mai mệt đây.

Chị đi xuống với chiếc áo ngủ, ngồi tựa vào nó im lặng. Nó lúng túng vì ngượng.

- Bé Ly ngủ rồi, không sao đâu nhóc..
- Chưa ngủ cũng có sao đâu..
- Nhóc không sợ hiểu lầm à?
- Không..
- Tại sao?
- Vì chị là chị của em mà..

Chị run người một chút rồi gật đầu..

- Ủm hihi.. Chị của nhóc..

Không gian ở đây im lặng, đêm xuống cái lạnh cắt da cắt thịt nó nó co ro, chị ngồi dậy xoa tay vào tai nó kêu cho ám, vì khi ngượng tai nó thường đỏ lên..

- Ý.. Nhóc có nốt ruồi sau tai nè..

- Ai chả có nốt ruồi..
- Không nhung nốt ruồi của nhóc màu đỏ. Nốt ruồi son..
- Thì sao?
- Ủ nói cho nhóc tò mò chơi..hihi
- Ờ.
- Thôi ngủ nha.. Chị lên đây.
- Ủ, ngủ đi.

Được lúc sau nó cũng lên phòng, chỉ nhiêu đó thôi, nó biết được, chị đang rất buồn. Chị đang đau điều gì đây?

Chapter 111

Sau khi về HN, nó cảm giác như đã đi rất lâu mặc dù chỉ là một ngày vui chơi cuối tuần. Hôm nay nó không qua em vì phải dọn phòng trọ khá là bẩn, em đòi qua nó cũng không cho, đơn giản là chẳng đòi nào em để yên cho nó làm đâu. Em của nó đầm lấm. HN trời rét cắt da cắt thịt, không khí tép Nguyên Đán đã tràn về khắp mọi nơi, nhiều cửa hàng bắt đầu trang trí hình Phúc Lộc Thọ với màu đỏ tươi và chữ vàng đặc trưng ngày tép, rồi có nhiều khuyến mại ưu đãi, quảng cáo khắp thành phố nữa. Dân thành phố công nhận có nhiều đồ kỉ lạ hơn ở quê nó, nói ra cũng chẳng kể hết được, chỉ biết nó sắp về quê với gia đình điều này làm nó có tâm trạng vui lấm. Buổi chiều đi làm. Quán caffé của chị nay đã tự biết trang trí phía bên ngoài mà không cần đến thằng như nó khơi ra, tụi này biết tự túc từ khi nào nhỉ... Nó lấm nhẩm trong đầu khi dắt chiếc xe đẹp vào bãi đỗ sau khi chào anh Vinh. Đến khu của nó gặp chị. Chị mỉm cười nhìn nó, rồi chạy lại gần mặt vênh vênh ra điều tâm đắc lấm.

- Nhóc thấy sao?
- Ủm, nay trông xinh hơn, trang điểm đậm nên hơi già, nhưng ăn mặc thì đẹp.. Á..á..!!
- Cho bình phẩm lại..
- Thì đẹp nhung... Em chưa nhìn kĩ lấm đâu..

Áy, là chị hỏi cái khu bên ngoài trang chí ra sao, nó mới trêu chút đã bị cầu rồi, đanh đá quá trời.

- Xì.. Cả buổi trưa của tôi đây ông tướng, chê là không xong với tôi đâu!
- Hehe.. Thế bên ngoài đẹp rồi ha.. Trong này khỏi làm gì nữa chị nhỉ?
- Vậy đâu có được.. Nè, đến lượt nhóc á..hihi..

Chị cười gian gian đầy dưới gầm bàn cả thùng đồ trang trí tép, hóa ra chuẩn bị sẵn đợi nó, tướng được tha cái món này rồi chứ híc..

- Sao lại là em, lúc nào cũng là em vậy!
- Vì nhóc là con trai.. Tị nạnh với con gái hả?

Chán, lại lôi cái định nghĩa ý, con trai thì phải làm cái này cái kia, phải biết ga lăng, phải biết nhường nhịn con gái, ai bảo trong khu nó có mỗi ba đứa mà mình nó là con trai chứ. Xui thiệt, đã thế nhỏ Mi bê khay caffé đi qua còng buông một câu rất ư là "ngọt"..

- Đến muộn còn nói nhiều.. Cậu làm cho nhanh đi, khách họ vào đông rồi kia kìa..!
- Thế nhé, chị vô bếp chút.. Chịu khó, tí xέ chị kiém đồ ăn cho.

Chỉ là vậy, cũng quan tâm đến nó chẳng kém em và nụ cười chẳng thể nào tắt trên môi chị mặc dù chị có buồn.. Nó hì hụp dán dính rồi treo, các phong bao lì xì đỏ, các hình ảnh chúc phúc của bé trai bé gái gì đó chẳng biết tên.. Rồi đồng tiền giả trên cành cây hoa Đào ai đã chuẩn bị sẵn ở khu nó.. Lại còn ánh sáng.. Nhưng tay một việc, đâu nó lại suy nghĩ về việc khác, nó có thể thấy nụ cười của chị đã gượng, gượng rất nhiều, quàng thâm ở mắt cho biết chị đã thức khuya.. Để lo nghĩ và buồn rầu về một việc gì nó không thể biết, nó thương chị, nên chỉ im im làm.. Xong xuôi mọi điều trang trí, nó ngầm lại xung quanh. Nhỏ Yên đi qua, chợt vô cái Lì xì, cười cười..

- Năm nào cũng chỉ mong có nhiều cái này..
- Lì xì hả?
- Ủm hihi.. Sắp Tết rồi còn gì nữa?
- Mình biết rồi, mình thì chẳng thích lì xì nhiều..

Nhỏ Yên bĩu môi.

- Thế cơ à.. Đieu..
 - Mình khoái tiền mặt, chứ lì xì to mà giá trị bên trong ít cũng như không..hehe..
- Nhỏ Yên phì cười đập vai nó một cái.
- Minh hâm hihi.. Thôi đi làm đi, đứng đấy, chị ra oánh cho bây giờ.
 - Chị trong bếp hả?
 - Ủm..

Nó để lại việc, chạy vô kiêm chị, chẳng hiểu sao, nó cứ bất an cảm giác như thấy được chị phút giây nào quí báu phút giây đó. Thấy chị ngồi gần lò vi sóng. Tay úp vào mặt, ngả xuống đầu gối, hai vai run run. Nó nghe tiếng nấc nhẹ.. Hốt hoảng đến gần chị.. Nhưng nó, chỉ lay chị thôi, vì chưa hiểu sao chị khóc mà.

- Chị ơi..
- Chị vuốt mặt nhanh chóng như giật mình.. Tay dụi mắt rồi ngược lên nhìn nó bằng con mắt đỏ hoe, sưng mọng..
- À.. Ủm. Chị đây, xong chưa nhóc?
 - Xong rồi, sao chị khóc vậy?
 - Xong thì ra, để chị coi nào.. Hihi..

Chi gương cười đầy nó ra vẻ hào hứng, nhưng nhạt nhòa, nó thấy buồn, túc giận, nhiều cảm xúc khi đứng trước chị.. Chị đang cố đánh trống lảng.

- Tại sao khóc?

Nó gần từng tiếng một, cho chị biết nó đang giận, chị nhìn nó hơi sợ, miệng lắp bắp..

- Không.. Có.. Gì đâu mà.. Thôi ra đi nhóc..

- Nếu chị còn muốn nói chuyện với em nữa thì cho em biết một lý do thích đáng.. Không thì em xin nghỉ từ ngày mai.

Nó nói lạnh băng gõ bàn tay đang bám vào bắp tay nó của chị ra, thái độ nó rất ghét phải áp dụng với ai mà nó yêu thương như chị, nhưng lúc này nó cần biết sao chị khóc vì thấy chị như thế, nó không thể chịu được. Có gì đó rất đau ở trong nó. Chị òa khóc dữ dội, up mặt vào vai nó luôn.

- Nhóc đừng hỏi chị nữa mà.. Huhu.. Đừng hỏi chị nữa..!!..Húc..

- Vậy không khóc nữa, nói cho em biết đi, chị có coi em là em chị không, hay em chỉ là nhân viên thường thôi?

Chị nấc vài tiếng rồi khóc nhỏ hơn, mặt buồn rười rượi.

- Nhóc có thể dành cả ngày mai cho chị không, một ngày mai thôi?

- Để làm gì..?

- À.. Đưa chị đi chơi, rồi chị sẽ nói cho nhóc biết.

- Đi chơi cả một ngày à.. Được rồi.

- Nhưng cả ngày mai nhóc không được nghe điện thoại hay liên lạc với ai khác.. Chỉ có với chị thôi, giống như một cặp tình nhân vậy, nhóc làm được không?

Nó bối rối vì vẻ mặt nghiêm túc của chị, đầu tràn đầy những câu hỏi về chị. Nhưng không dám nói. Nó gật đầu.

- Chỉ là đóng giả thôi, nhóc đừng suy nghĩ hay thắc mắc cứ coi như là một chuyến đi chơi thôi nhé.

- Dạ.

- Ủ.. Giờ ra làm việc đi.

Nó lùi thuỷt ra, quên cả những điều nó muốn làm rõ, người có cảm giác hoang mang lo lắng. Điều gì làm chị của nó thành như vậy. Dù sao nó vẫn còn buồn lắm. Cảm xúc này được nó thể hiện qua nhiều bản guitar buồn. Nó cứ chơi cho đến hết, nhưng cảm giác

chẳng thể tan đi chút nào. Còn chị ở trong bếp vẫn lăng lẽ khóc thút thít, cả khi nó đi về. Muốn an ủi chị, chỉ vì không biết lý do mà nó tự động quay đi. Mọi thứ thật tồi tệ. Chị ơi..

..

Đường HN rét nhè những cơn gió mùa mạnh như muốn thổi bay đi tất cả. Em đã từng nói nó là một con gió lớn mạnh mẽ làm nghiêng ngả các loài hoa, nó lại không muốn vậy, chỉ là cơn gió nhẹ với hoa thôi, chẳng cần mạnh mẽ để làm gì cả. Nó mạnh mẽ nó sẽ phải làm chấn động cho người khác, phải che chở cho người khác, nó từng mong thế, giờ lại cứ muốn mình yếu đuối mãi bởi khi có nỗi buồn như này mới có người an ủi mình chứ. Nó ích kỷ thật. Giờ này đường vắng tanh, nó chỉ có bạn đồng hành trên đường về phòng là những cây đèn vàng mờ sương giá. Cánh cửa ọp ẹp mở ra, nó đỡ mình xuống giường sau cả ngày mệt mỏi. Chẳng bõ công dọn, sạch sẽ ngăn lắp nhưng không có mùi thơm được như của nhà em. Giờ này chắc em chuẩn bị ngủ, vì hôm nay nó đi ăn rồi mới đẹp về mà. Rút điện thoại ra gọi.

- "Alo.. Anh.."
- "Ừ.. Ngủ chưa?"
- "Dạ chưa.. Rét quá em không ngủ được.."
- "Ừm.. Đắp chăn nhiều vô là được mà.."

Giọng em bên kia đầu giây nhỏ nhở. Giống như thì thầm..

- "Không phải.. Ý người ta thế.."
- "Thế sao..?"
- "Người ta.. Nhớ..anh"

Em nói kiểu thủ thi, hóa ra là "lạnh" vì hông ai ôm, nó bật cười.

- "Lúc nào cũng đẻ. Người ta nói trước.."
- "Ừ..anh xin lỗi.. Anh nhớ em lắm, anh yêu em nữa.. Được chưa.."
- "Dạ.. Được, em cũng yêu anh nhiều.."

Một khoảng lặng có giữa hai đứa, vì gặp nhau tâm sự đến độ hết cái đẻ nói rồi, giờ đi ngủ nhưng chưa đứa nào chịu buông máy vì muốn nghe thêm giọng của đứa kia. Tình yêu nó dành cho em quá đậm sâu rồi.

- "À.. Ngày mai anh cũng không qua được.."
- "Sao vậy anh?"

- "Chị bảo mai đưa chị đi chơi cả ngày.. Chị đang buồn gì đó anh không biết.. Em biết không?"

Đầu giây bên kia im lặng, nó nghe có tiếng thở dài rồi cười nhẹ..

- "Chắc chị đang gấp chuyện gì đó.. Anh cứ đưa chị đi đi, em không nghĩ ngại đâu, em hiểu mà"

Em của nó thông minh cũng đoán được lý do nó kể với em, vậy là yên tâm đi.

- "Được rồi.. Tối mai anh qua nhé"

- "Vâng, anh ráng an ủi chị nha anh.."

...

- "Em ho à?.. Trời rét phải giữ ấm nhé."

- "Em biết rồi..hihi"

- "Thôi muộn rồi ngủ nha?"

- "Dạ.. À anh ơi.. Em yêu anh, anh nhớ nhé."

- "Ừ.. Anh nhớ.. Yêu em"

Nó cùp máy trước, người bồn chồn cho một chuyến đi chơi ngày mai với chị. Có thể, nó hơi bi quan chút, chắc chẳng có gì đâu. Đêm này HN lạ lắm.

...

Sáng sớm, bị đánh thức bởi tiếng đập cửa liên hồi kèm theo tiếng chuông điện thoại, cũng chẳng biết mấy giờ nữa, lọ mọ gạt chăn dậy, với gương mặt khó chịu. Không biết ai phá giấc ngủ của nó bằng nhiều trò thế này nhỉ. Nhìn qua cửa sổ trời cũng chỉ hửng hửng thôi.

- Rồi nghe rồi..!

Mặc kệ chiếc điện thoại đang reo inh ỏi. Nó ra mở cửa trước. Hóa ra là chị, hôm nay chị của nó đẹp lắm. Vẻ đẹp mộc mạc, bởi chiếc áo choàng kín đầu gối, mũ len đỏ và chiếc khăn ngang cổ kín đáo. Nó hơi chăm chú nhìn chị vì mới sáng, chị có vẻ thưen.

- Nhìn gì mà kinh thê..? Có tính cho chị vào không?

- À.. À, vào đi..

Chị che miệng túm tím đi vào, nó dắt xe của chị phía sau. Ngồi xuống cái giường đầy quần áo của nó, chị nhìn xung quanh phòng, mắt thích thú, nhưng có quầng thâm vể mệt mỏi hiện rõ. Nó im lặng đóng cửa rồi ngồi bên cạnh chị.

- Đến sớm quá.

Chị xoa đầu nó nhẹ nhàng án ngọn tóc dài chưa kịp chải, giọng hơi chùng, một thái độ khó thấy được ở con người luôn tràn đầy sức sống như chị.

- Chị nói cả ngày mà, được thêm chút thời gian nào hay chút đó.

- Tại sao thế?

- Nhóc đùng hỏi, hết hôm nay nhóc sẽ biết.

Nó im lặng, chị của nó cương quyết bao nhiêu nó càng tò mò bấy nhiêu. Cả hai người giờ đều im lặng nhưng mang hai tâm trạng khác nhau, không biết chị sao riêng nó đang rất buồn. Một điều tồi tệ khi chỉ mới qua một ngày mới.

- Đợi em chút nhé!

Đứng dậy vào VSCN, trước gương nó cố làm cho mình tỉnh táo bằng dòng nước lạnh như đá. Con gái rất khó hiểu và khó lắng bắt như nước vậy, lúc nóng lúc lạnh. Khi ta cố chạm vào lại vỡ tung ra chỉ xót lại một chút giọt nhỏ, đủ để ta xao xuyến nhẹ nhàng. Thay đồ rồi rủ chị đi ăn, nó hỏi đi xe nào thì chị nói chị thích đi chiếc xe của nó và ôm bụng cười. Nó ngại ngại dắt ra.

Đường HN sáng nay mang màu xám xịt tẻ nhạt của cuối đông. Xuân về rồi, phố phường tựa mùi tết đủ để mình thấy hương vị Việt. Nhiều đồ ăn sáng được bày ra bốc hơi nghi ngút bên dải vỉa hè đối diện sông Tô Lịch, chị chỉ vô một quán phở. Còn gì hợp hơn cho một ngày giá rét. Hai đứa xì xụp im lặng ăn trong những câu nói tiếng gọi món của khách hàng. Nó vẫn không quên thói quen trước khi ăn đồ ngoài hàng của mình là vệ sinh bắt đũa, điều này làm chị cười tươi. Xong xuôi, ra bên ngoài chị xoa đôi bàn tay xuýt xoa.

- Lanh quá nhóc..

- Ủ.. Lạnh, giờ đi đâu chị?

- Ra công viên nhé, chị muốn xem, hò đầu ngày mới.

- Rảnh dữ ha?

- Thích thôi..hihi.

Vậy là công viên Bắc thăng tiến, nơi mà nó hay đến khi có tâm sự, hàng ghế đá hướng ra hồ luôn chờ đợi để làm nhòe đi một chút buồn, mặc dù với nó chẳng đỡ được bao nhiêu. Trên đường, chị ôm nó dang sau lưng, tựa cả đầu vào không nói một lời nào. Không chặt như của em, cũng không phải ôm hờ. Cái ôm này đủ để nó cảm thấy sự ấm áp nhẹ nhàng của vòng tay chị. Nó yên lặng chạy.

- Nhóc, đẽ thê được không?

Chị nói nhỏ theo con gió hút về phía sau mạnh bạo. Nó cùt lùn câu quen thuộc.

- Ủ được.

- Không sợ ai nhìn thấy à?

- Không.

Chị cười, tiếng cười không gượng như chị đang thật sự vui. Đến nơi, cảnh tưởng vẫn chỉ là một màu xám xịt nhưng đã sáng hơn vì cũng đã gần hết sớm. Nó rút cái giẻ lau ở cõp lau đi vệt nước ở một chiếc ghế mép hồ, chị cười và hỏi, nó lúc nào cũng chu đáo như này à? Nó chỉ gật đầu nhẹ. Ngồi xuống lặng lẽ ngắm mặt hồ trong veo lăn tăn gọn sóng vì gió, nó lại chìm vào cái mà nó gọi là khoảng lặng của riêng mình. Điều này làm cho tâm trạng nó vơi chút như vừa nói. Còn chị, chỉ khẽ tựa đầu vào vai nó khóc, không có tiếng, vì tiếng khóc của chị nhỏ đến độ bị tiếng gió vun vút át đi. Chắc chị muốn giấu nó, nhưng từng cái run nhẹ từ của đầu chị làm nó đoán được phần nào. Nó cứ để yên cho chị khóc và gậm nhám nỗi đau, tại sao chị khóc nó lại đau ư. Bởi vì, giữa chị và nó không có khoảng cách, mọi hành động thân thiết chị tạo ra làm nó chỉ hơi ngạc nhiên rồi lại để im. Đơn giản tình cảm nó giành cho chị không phải nhỏ. Nó tin chắc rằng ai gặp chị cũng vậy thôi. Bởi vì chị đẹp người, còn nét thì luôn như một đứa trẻ con dễ thương đến độ làm mềm lòng một người khó tính nhất. Hoặc cũng có thể do nó đa tình, điều nó ghét nhưng phải thừa nhận. Nó phát hiện, nó thương chị nhiều hơn nó biết. Hai đứa nó đã ngồi nơi chiếc ghế đá rất lâu.

- Đừng làm đôi mắt chị bị tổn thương nữa?

- Chị.. Không biết, chị chỉ có thể khóc.. Chị không thể làm gì cả..

- Chị.. Điều gì cũng có cách giải quyết, giờ điều chị phải làm là nín đi.. Chúng ta còn một ngày phải đi chơi mà..

- Ủ.. Chị nín..hức..

Nó ghé qua nhìn chị, mặt lâm tẩm nước mắt như nhành cây thâm đẫm sương sau một đêm. Đôi mắt sưng đỏ vì đồ lộ quá nhiều. Dưa ngón tay quét đi dòng nước mắt vương trên đôi mắt chị, nó mím cười.

- Đi chơi đi..?

- Đồ khùng.. Người ta khóc, còn mi lại cười..

Chị bám tay nó đứng dậy, mặt tươi lên chút.

- Quen rồi.. Cứ thích cười khi người khác khóc thôi.

- Vậy mới kêu nhóc là đồ khùng..hihi.

Chị cười, nó thở phào nhẹ nhõm, tính cách trẻ con của chị cũng là một cái lợi trong việc giỗ giàn. Chị đòi đi xem phim, đã gần trưa rồi, nó đèo chị qua rạp T8. Đợi chị vô mua vé vì chưa đi bao giờ, cũng không biết xem phim này là ra sao, nó cứ tần ngần như ông hai lúa lên thành phố vậy, cái gì cũng lạ, đến cả đường ra T8 cũng là chị dẫn mới biết.

Người HN ko biết đường HN bằng người SG đúng thật quê mùa mà. Vào rạp chị mua bắp với nước ngọt gì đó uống không rõ. Chị dẫn nó vô ghế ngồi, hai đứa xem phim vỡ thuật hài nên được trận cười đã lắm, nó nhớ chị cười và chỉ lên cái màn hình giữa không gian tối tăm.

- Tóc của nhóc dài giống người này.

Đây là nhân vật chính của phim anh ta vỡ giỏi lại rất khù khờ. Vẫn tiếp tục coi, chị tựa đầu vào vai nó cho đến hết phim. Người rung lên vì cười, thấy chị vui nó cũng đỡ phần nào.

..
Nó đèo chị đi ăn trưa ở một quán bình dân do chị chọn, không thể biết mấy giờ vì chị thu máy của nó rồi, chị bảo ngày hôm nay của nó là dành cho chị. Nó thoái mái mong muốn chị hết phiền muộn nên gì cũng nghe theo chị hết.

Chiều đến, hai chị em kéo nhau đến công viên trong thành phố, với nhiều khu vui chơi, chị lại chọn nơi nhiều trẻ con, chị bảo chị thích trẻ con lắm. Thời gian là cái thứ tàn nhẫn nhất vì không bao giờ biết đợi một ai, nó cứ trôi đi lặng lẽ để khi nhìn lại người ta thấy mình đã lớn rồi. Không thể thơ ngây mãi được. Từ những trò chơi đua xe ở khu game, hay nhà bóng, rồi đu quay, nó chơi cùng chị mọi chỗ đến khi mệt phờ người, vậy mà chị vẫn tung tăng chơi tiếp. Mấy tiếng đồng hồ trôi qua, dừng lại ở trực quay khổng lồ, chị đòi một khoang để lên. Nó run run.

- Cái này có an toàn không chị?

- Haha.. Hóa ra nhóc tồ sơ độ cao..

- Đâu.. Có..

- Không có thì lên nào..

- Á.. Từ từ..!

Chị kéo tay nó vào khoang rồi đóng cửa lại, có hai băng ghế đối diện, chị rủ nó sang ngồi cạnh nhưng nó không dám đi vì sợ nên bảo ngồi thế này cho cân. Chị cười tưng tưng im lặng. Hướng ánh mắt buồn ra bên ngoài lớp kính, chị nó đẹp trong vẻ trầm tư. Riêng nó vì mải ngắm nhìn chị mà quên trực quay đang đưa hai đúra lên cao như thế nào.

- Nhóc nghĩ, cuộc sống này điều gì là buồn nhất?

Tiếng nói của chị làm nó giật mình.

- À.. Ồ.. Em không biết.. Nữa.

- Nhóc chưa bao giờ buồn sao?

- Có rồi.. Em buồn nhiều hơn vui.

- Vậy sao không biết?

- Vì lúc buồn, em thường vui vì mình buồn.. Em thích cảm giác buồn.. Với em cảm giác buồn là như nhau không có nhất hay bét. Buồn là buồn thôi, vậy nên em không biết. Lạ không?

- Lạ.. Nhóc là người lạ lùng và đặc biệt nhất chị từng biết..

- Ủm.. Chắc vậy.

Nó bỏ dở cảm xúc đọng lại của mình nơi chị. Hướng ánh mắt ra xung quanh, đã gần được nửa vòng, trực cứ từ từ quay nhìn toàn thành phố từ trên cao, nó không khỏi ngạc nhiên vì cái vẻ xô bồ tưởng chừng đông đến đã mất lại vẫn xuất hiện trên đường phố HN.

Giống như một thứ tình cảm gì đó của nó với chị đã mất nhưng vẫn hiện hữu trong nó. Khó hiểu. Nó dành ánh mắt cuối cùng của mình ở chị, lặng lẽ ngắm cho đến khi hết một vòng quay. Điều này làm nó trở nên si mê trước vẻ đẹp của chị. Ra khỏi công viên với một số trò chơi khác, với chị không biết đã đủ chưa, riêng nó thì thừa rồi. Hơi mệt mỏi vì cuộc bộ hoài, nhưng thấy chị vui lại cố gắng đi theo.

- Nhóc.. Kết thúc đi, muộn rồi.. Chị muốn nhìn hồ cuối ngày.

Nó không biết sở thích kì lạ của chị là sao, nhưng từ "Kết thúc" làm nó hoang mang suy nghĩ. Chị đòi trà sữa nên nó ghé một quán teen mua cho chị. Rồi ra hồ Guom cũng gần công viên ấy. Trời đông tối nhanh nên đèn đường đã được bật. Tháp Rùa yên lặng với vẻ cổ kính bao lâu. Sóng trên mặt hồ lại gọn. Chị vẫn thích tựa vào vai nó, nhâm nhi cốc trà sữa của mình. Chỗ hai đúra ngồi là cạnh một cây đèn nên nó nhìn rõ được mọi thứ.

- Nhóc.. Mai chị đi rồi..

Cuối cùng chị đã chịu nói, nó hốt hoảng.

- Đi đâu cơ?
- Chị về Nam, tết phải ở bên gia đình. Ba má bắt về.

Hóa ra vậy, có gì đâu mà chị buồn ghê vậy nhỉ.
- Không sao, về rồi lại ra.
- Ủm, chị hứa chị sẽ ra.
- Còn lý do khác đúng không?
- Ủm.. Nhưng xin lỗi, chị không thể cho nhóc biết được.. Coi như đó là lý do nhé.
- Chị nói dối em..
- Chị xin lỗi..hức..hức.. Đừng mắng chị..
- Không.. Chị bảo cho chị hết hôm nay mà.. Mai chị đi rồi hả?

Nó không có tò mò nữa, nhưng cũng không thể tránh khỏi thất vọng.
- Ủ, chiều mai.. Nhóc đừng quên ra với chị nhé.

Mắt chị hoe đỏ, trong đó ẩn chứa một nỗi đau, phải đến sau này nó mới biết được tại sao. Nó ôm chị lại tiến gần hơn, chị ngỡ ngàng.
- Chị bảo giống như một đôi tình nhân mà.. Chỉ hôm nay thôi, cho phép em nhé..

Chị gật đầu nhắm mắt, nó không biết nó nghĩ gì, chỉ như bắn nǎng.. Gió mạnh thổi ào qua người. Có cái gì đó rất ngọt ngào giữa nó và chị.
- Chiều hôm sau, chị đi.. Nó đi với em ra tiễn, đã thấy anh Vinh Và nhở Đậu, cùng con nhỏ P.Anh ở cổng T1. Chẳng khó để nhận ra chiều cao nổi bật và vẻ đẹp của chị giữa đám đông, chị cười tươi vẫy chào hai đứa nó. Để hai người với chị tâm sự, nó ngồi nói chuyện với anh Vinh. Anh cũng có vẻ không vui lầm thậm chí còn hơi bức mình.
- Anh biết sao chị lại khóc suốt vậy không?
- Chắc em cũng hiểu được lý do cái Huyền buồn không riêng gì chuyện phải về Nam hả?
- Dạ.
- Nhưng nó bảo anh không được nói, xin lỗi Minh nhé, sau này em sẽ biết thôi.
- Vậy thôi không sao anh.
- Đến cả anh Vinh cũng giấu nó, có gì mà bí mật quá. Thật bứt rứt trong lòng.
- Kìa.. Anh, chị gọi kìa, sắp đến giờ bay rồi.
- Em ra kêu nó. Đến gần, chị cười rạng rỡ. Nó với chị tìm một góc để nói chuyện riêng.

- Chị đi nhóc giữ sức khỏe và chăm sóc bé Ly nha.

- Dạ chị yên tâm.

Ngồi xuống chị lại tựa vào.

- Chị luôn thích bờ vai này và cả bàn tay này nữa.

Chị nắm tay nó lại.. Tự dung thấy mình nhỏ bé quá. Nó thương chị rất nhiều, dù chỉ là một chuyến đi, mà cảm giác như nó và chị gặp nhau lần cuối cùng vậy.

- Không còn chị quản lý nữa.. Nhóc phải ngoan nhé..hihi.

- Ủ..

Tiếng loa thông báo đã vang.. Chị kéo balo nó đi phía sau. Chợt dừng lại.

- Nhớ lời chị.. Có những thứ chỉ đến khi nhóc làm mất nó nhóc mới biết mình đã từng có nó. Vậy nên nhóc phải biết trân trọng mọi thứ nghe không.. Húc.. Húc..

Giờ, cái yêu đuối chị kìm nén được bộc lộ, nó nhói lòng..

- Cảm ơn nhóc về mọi thứ..húc..cảm ơn.. Minh.. Chị đi đây..

..

Buồn nhung cười.. Trên đường, em ôm nó phía sau hỏi nhỏ..

- Chị nói gì vậy anh?

- Không có gì.. Vô thôi.

- Dạ.

Chị đi rồi...

Chapter 112

Chị đi nó buồn nhiều, vì giờ đây làm việc chẳng còn chút sắc màu nào cả. Nó nhiều lần cố níu giữ những kỷ niệm, những lần trêu chọc chị với suy nghĩ chị sẽ quay lại nhưng không hiểu sao, nó vẫn cứ chìm đắm trong những tư tưởng hoang mang, lạc lối là mình chẳng còn ai bên cạnh như lúc trước. Duy chỉ có em thôi, em hiểu và cảm thông với nó nhiều lắm. Vì chị đi em cũng bất ngờ mà. Đôi khi nó thấy thương em lúc lắng nghe những lời khuyên, bởi nhóm bốn người giờ chỉ còn hai.

Ngày biết tin được nghỉ Tết, nó vui hơn được chút vì được về quê với gia đình. Tan làm xong, nó qua em như thói quen muôn thủa. Gõ giùm nó chiếc áo khoác đi đường lâm tẩm nước khi nãy ngoài trời có mưa bay, em tủm tỉm, chắc cũng cảm thấy nó vui hơn ngày thường.

- Gì vui vậy anh..?
 - Mai bắt đầu được nghỉ Tết rồi. Chắc anh về quê vài hôm.
- Mặt em vẫn cười nhưng không tươi nữa, thoảng chút buồn.
- Còn em thì sao?

Nó bối rối cứng họng, quên mất, một nửa của nó đang ở đây. Giờ bố mẹ em qua bên kia, họ hàng cũng chẳng đủ lập đầy được thứ tình cảm gia đình, lúc này nó phải cảm thông chứ nhỉ. Khẽ ôm em lại, để em cảm nhận thấy nó đã biết nghĩ, không vô tâm nữa.

- Yên tâm, anh không về luôn đâu, đợi sát ba mươi mới về mà. Ăn Tết xong anh sẽ lên ngay. Khỏi sợ cô đơn nhé.
- Ngọc, người ta không sợ cô đơn, người ta chỉ sợ xa anh thu.

Qua bờ vai, vẫn trong vòng tay nó, em nói nhỏ. Vậy cũng đủ để trái tim nhỏ nhoi phía trái lòng ngực của nó nhịp nhàng hơn. Em biết cách làm người khác bị "say" em quá.

- Ủm.. Anh biết rồi.
- Dạ.. Thôi vào trong này cho ấm đi anh.
- Ủ.

...Những ngày sau nó luôn dành tất cả thời gian ngoài giờ làm việc cho em. Mọi nơi, kể cả khi em ở ngoài shop nó cũng ráng qua phụ bởi tại thời điểm cuối năm, người ta mua đồ mới đón Tết khá đông, em với chị Hà (Chị họ em quản lý shop) làm không xuể. Em nói năm ngoái còn phải thuê người nữa. Khách hàng chủ yếu của em toàn là người tầm tuổi như nó nhưng giàu hơn nhiều, chứ sinh viên giống nó tiền đâu vô shop. Lúc em với chị lựa đồ, nó lại yên lặng quan sát. Nhiều cô gái vào mua hàng rất xinh đẹp, nhưng ngắm

theo quán tính thôi chứ không nhìn chầm chằm. Vì em đang ở đây. Đến tối, nó đưa em về. Em đòi vô phô cỗ ăn tối. Do chưa kịp nấu nướng gì cả. Trong khi nó ăn cơm, em lại nhâm nhi sữa với bánh rán. Điều này làm nó chú ý.

- Ăn đi anh, ngó em kĩ vậy?

- À.. Ủm, thì lạ lạ.

- Lạ gì?

- Em ăn bánh rán.. Em đang buồn hả? Em cười gõ nhẹ vào đầu nó..

- Hihi.. Giờ cũng để ý quá ha.

- Ồ.. Để ý mỗi em thôi.

- Hảm.. Đang buồn chút.. Mai anh về rồi còn gì nữa?

Nó giật mình, thời gian như một nhát cắt ngọt.. Trôi qua thật ấm đạm, nó không thể hiểu được đã nhanh vậy sao. Mai đã là 29, nó còn quyến luyến em vì tết năm nay bỏ mẹ em không về. Mẹ nó gọi điện lên càu nhau quá trời, cứ bảo nó ham làm việc vì trường cho nghỉ mãi ko về quê, nhưng đâu phải chứ. Nó im lặng ăn cho nhanh. Em hay suy nghĩ nhiều điều mà thằng khô khan như nó chẳng nghĩ đến... Đêm nay em ở phòng nó, em đòi qua với lý do nó không biết sắp xếp đồ, lo mai về lại thiếu lại thừa linh tinh. Ngồi nhìn em tỉ mỉ, từ bộ quần áo đến đồ đạc, nhiều thứ mà vừa một cái balo, nếu nó mà sắp chắc vừa phòng vừa được ít quá. Đúng là có bàn tay phụ nữ vào là khác hẳn. Em chăm sóc nó không khác một người vợ hiền. Xong xuôi hai đứa đi ngủ, em rúc vào người nó gói đầu trên bắp tay mềm. Nó tắt điện.

- Em nhớ phòng.

- Ủ..

- Ôm em đi anh..

- Ủ..

Mỉm cười, em của nó có cả một tâm hồn với lớp vỏ bọc mãnh mẽ, cho đến bây giờ nó nghĩ nó chỉ hiểu được em một chút thôi, chứ không phải nhiều. Còn em đọc thấu nó và biết cách để nó yêu em nhiều hơn. Một cô gái thông minh, niềm may mắn của nó.

Trời HN sáng sớm xuân rét muốt chẳng đủ để phá được cái không khí nô nức của con người, nó đi ra bến, đi bằng xe của em vì em muốn tiễn. Xe cộ trên đường không đông nhưng cũng ồn ào với những hàng hoa tươi khu chợ sớm bên song Tô Lịch, không chỉ thế

mùi thức ăn cũng làm cho con người cồn cào vì một bữa sáng. Nó ăn với em xong mới đi. Khi lên xe chọn hàng ghé cuối như mọi lần. Em đằng sau lớp cửa kính vẫy vẫy cười. Nó thò đầu ra.

- Anh nhớ lên sớm đó nha..!

- Ủ.. Em chạy cẩn thận.

- Đến quê gọi em đây!

Em phóng đi để nó chút man mác tiếc nuối, ước gì nó có thể bên em những ngày Tết. Chiếc xe vi vu chạy qua con đường lộ phẳng phiu được tu sửa, hành khách trên xe rầm ran òn ào, nó có thể thấy được ở họ niềm háo hức vì ở đây không ít sinh viên như nó, họ đi từng tốp, từng cặp, riêng chỉ có nó đi một mình. Nên im lặng ngắm nhìn đường là hành động nó chọn. Say xe giờ chỉ âm ỷ thôi không như trước nữa. Chắc đi nhiều cũng đỡ được phần nào. Vun vút, tiếng rì rì của bánh xe. Cảm giác bon chàm dần, Cổng chào hiện ra với barie đường tàu hoen rỉ. Đến nơi, chen chúc để ra khỏi chiếc xe bí bách. Nó thong thả đi hết đoạn đường từ Cáp hai TT về. Cánh đồng của làng bên chia bao giờ hết màu xanh với hương đồng cỏ nội. Thơm thơm mùi hoa ở vườn của ai đó. Dừng lại khẽ hít một hơi để cảm nhận lại không khí quê hương. Nó rảo bước với niềm hân hoan về nhà. Chưa hết họp chợ. Nơi àm ỹ và nhiều hàng hóa, đủ để cho người ta đón Tết sung túc hơn. Khác hẳn những năm nó còn nhỏ. Thiếu thốn mọi điều. Mẹ ra đón nó ngoài cổng theo tiếng gọi. Lần nào cũng vậy, lớn rồi cứ quen mồm gào lên phía ngoài một tiếng "Mẹ ơi!" rõ to để rồi nghe lời trách yêu về muộn. Gia đình đầy đủ, nó sung sướng tận hưởng không khí này..

Con chó nó nuôi đã chết sau một đêm giá rét. Mẹ thuê người ta chôn sau vườn. Hơi buồn chút nhưng không sao. Sáng ba mươi, sau khi tậu một cành Đào con con về cắm vô lọ trên ban thờ, nó bù đầu vào dọn dẹp. Mệt phờ người, chẳng dám than vì ai cũng như ai hết. Tôi ông anh nó, quét trần nhà bị cả con nhện rơi vào mắt. Hết àm lên, ống sợ nhện nhất mà.

- Mày đem nó đi ngay cho tao..!

Nó cười sảng sặc rồi vứt. Ngày xưa toàn bắt xong bẻ chân cho nó giựt giựt nhìn đã lấm, giờ lớn chẳng chơi nữa, nhưng không quên. Đêm Giao thừa, thay vì trông nồi bánh Trung. Thăng Long rủ nó ra nhà văn hóa huyện xem bắn pháo hoa. Chán chừ mãi vì ngại rét, vậy mà chẳng từ chối được.

- Mày nhé, hôm trước đi không nói tao.. Tránh mặt tao chứ gi?

- Đêm hôm tránh đâu.. Rảnh mà kêu mày dậy?

- Khỏi thanh minh.. Giờ đi hay ở nhà?

- Thì đi.

- Nghe tao từ đây phải tốt hông.. Mày đèo đi.. Rét kinh.

Bạn bè thê đáy, khôn như lưỡi có đốm, chỉ khoái đùn đáy thôi. Chật kín người, đáy xe mãi mới vừa để gửi, hai thằng chen nhau chỗ đông nhất, vì thằng Long ngầm chỗ nào có gái để đứng mà. Nó chẳng ham hố. Nhớ đến em, gọi thì em nghe máy giọng phụng phịu..

- " Sao giờ mới gọi..?"

- "Thì từ sáng anh bận làm mà.. Đang làm gì đáy?"

Lúc nào nó gọi mà không biết nói gì toàn hỏi vậy, riết thành quen luân.

- " Đang ở nhà chị họ coi pháo hoa, hihi.."

- " Ủa, ở nhà coi được hả?"

- " Bác mua năm mươi quả bắn mà anh."

Ôi trời, bắn luân. Những năm chục quả có sao không vậy trời. Nghe mà ghê.

- " Xem thôi đừng nghịch linh tinh đó nha.."

- " Xì.. Như em là trẻ con không bắn"

- " Thì cứ nói trước."

- " Anh đang ở đâu mà ồn vậy?"

- " Chỗ bắn pháo hoa.. Người đông quá.."

- " Thích nhé.. À.."

Em chưa nói hết câu, nó bắt được nhịp.

- " Anh nhớ em.."

Đầu giây bên kia có tiếng cười khúc khích.

- "Tài lanh dữ hen.. Nay nói trước luôn..hihi"

- "Đương nhiên rồi.. Anh mà."

- " Tự hào góm.. Em cũng nhớ anh lắm, tết nhất chán thật.. Em mong qua sớm để được gặp anh"

- " Anh cũng vậy.."

- Đùng...!! Đùng...!!- È ê thằng còm... Pháo hoa bắn rồi kìa.. Giao Thừa rồi mày oi..!

Bỗng nhiên tiếng nổ vang lên, Thằng Long gào vào tai nó tay túm vai lắc lắc chỉ lên trời..
Bực cả mình.

- " Anh.. Năm mới rồi kìa."

- " Ủ.."

- " Em.. Muốn nói.."

Đầu giây bên kia ngập ngừng.. Nó hồi hộp..

- " Anh đang nghe đây.."

- " Mình.. Mình sẽ mãi yêu nhau anh nhé.. Em không cần bất cứ thứ gì cả, chỉ cần thế này thôi.. Anh.. Chỉ yêu mình em.. Được không anh..?"

Nó có thể tưởng tượng, khuôn mặt của em đang ửng hồng.. Giọng nói ngập ngừng ít có ở em.

- " Ủ.. Anh biết.. Mình em.. Chỉ mình em thôi.. Sẽ là mãi mãi.."

- "Anh hứa đi.."

- " Anh hứa.. Anh hứa.. Anh yêu em mãi mãi.."

- "Dạ.. Vậy là em hạnh phúc rồi..hihi"

- " Ủ.."

- " Ngọc lại không biết nói gì nữa hả?"

- " Ủ.. Định nói gì quên rồi"

- "Thôi.. Em cùp máy nhé!"

- "À.. À.. Đợi chút..!"

- "Gì nữa?"

- " À.. Chúc mừng năm mới..!"

- "Dạ.. Chúc mừng năm mới anh yêu..!"

chẳng hiểu sao lại nói vậy, cứ mỗi lần định nói tình cảm lại quên mất. Tiếng pháo hoa dồn dập, nó mỉm cười.. Lâu rồi cảm giác này mới đến với nó, hoặc chưa bao giờ thì phải. Một cái Tết có người yêu. Thằng Long gõ vai.. Hét vì ầm.

- Con bé hôm nọ à?

- Hôm nào..?

- Hôm mà về, con bé đến chơi đó.

- Không phải.. Người khác
- .- Ai vậy mày?
- Người yêu tao.. Hồi chi lám.
- Eo ơi.. Khẩu vị gái phó tệ như vậy, cỡ tao lên chắc hốt cả mẻ..hêhê.
- Cỡ mày.. Hốt xong chỉ có mẻ răng.
- Thằng còm..!
- Thằng mập..!

.. Lâu lăm không cãi nhau với thằng bạn. Giờ lôi hai cái biệt danh đặt cho nhau từ hồi xưa ra trêu. Mới thấy thám cái quãng đời học sinh thuở thưởi hai thằng chơi với nhau. Mười phút trôi qua, khi tiếng lục bục trên bầu trời đêm với những tia sáng đã hết. Tui nó về, Năm nào cũng vậy, toàn tự xông đất cho nhau theo tục lệ. Lúc đi qua quảng trường, nó thấy một số đôi trẻ đang "mi" nhau giữa bao người tợn dữ, thằng Long rú lên..

- Trộ ôi.. Mắt vệ sinh quá!!

Nó nghe được, hoảng quá phóng luôn, chử chằn chừ tụi nó tóm được là mềm người.

...

Sáng mồng mệt, dậy sớm chuẩn bị đồ cho cả nhà đón xuân, cỗ bàn các kiểu rồi mới đi "kiếm ăn" khi qua nội. Mọi người chào hỏi nay lợ, nội cười móm mém lì xì cho nó với lời dặn dò muôn thủa. Nói chung cũng tàn nhẫn như mọi tết. Vì nó thấy thiếu em, vài hôm đã bứt rút rồi.

- Chú Minh.. Mừng tuổi cháu đê.

Ở ngoài sân lúc nhúc tụi trẻ con, mấy đứa nó hay chơi cùng.. Mà thằng Hoàng lại oang oang lên cả, phen này tiêu rồi.

- Vào đây cụ cho.. Chứ chú mày làm ra tiền đâu mà vòi..Nội ở trong gọi chúng nó.. Hù hồn.. Đến chiều tụi nó rủ đi chơi, riêng nó không đi vì muốn ở nhà. Không còn ham những trò chơi trẻ con nhu pháo diêm với súng nhựa nữa. Nên loanh quanh phụ mẹ tiếp khách.

- Con bé kia đâu.. Nó về không con?

- Dạ.. Chị vào Nam rồi mẹ.

Mặt mẹ thoảng nhăn.

- Tưởng người yêu mày chứ.

- Dạ.. Hôm ý chị ấy nói giỡn thôi chứ con làm ở quán chị ấy mà.
- Thế mà nó bảo yêu mày..
- Hehe.. Hai chị em hay đùa thế mà mẹ, chị gốc Bắc người Nam. Tết nhất gia đình gọi về.
- Ủ thế người yêu đâu.. Mày rủ nó về đây chơi, tính giấu bố mẹ à?
- Trời ơi.. Yêu mới đương, mẹ nói hoài.. Mồng một người ta bên gia đình chớ về đây làm gì?
- Chúng mày chẳng như mẹ... Ngày xưa bố mày chiều mồng một đã qua mẹ rồi.
- Cùng làng như hai người thì sáng con đến luôn.
- Tiên sư mày.. Lớn thật rồi con ạ.
- Bé mãi sao được mẹ.. Hehe..
- Ủ, ra lấy bánh kẹo đi, khách khứa người ta đến chơi kìa.
- Vâng.

Chiều tối nó trèo lên lan can nhà bác bên cạnh, gọi cho em. Nhưng chẳng được. Em tắt máy, nó thở dài hoi khó chịu. Bầu trời quê hương luôn tươi mát dịu hiền, hôm nay được tô điểm bởi những cánh én xuân. Dù nhá nhem nhưng nó vẫn thấy được. Con gió thoang thoảng se lạnh cắt qua mặt, nó bỗng nhớ. Nhớ người chị hồn nhiên của nó. Chị đang làm gì nhỉ. Chị có nhớ nó không, lúc chị đi. Hành động của nó dành cho chị. Chị cảm giác được bao nhiêu. Nó đã cố gắng liên lạc cho chị, không được, hỏi anh Vinh cũng không biết. Hình như, chị cố tránh nó. Đang thơ thẩn thả hồn trên mảng trời tối tăm. Nó sẽ chẳng để ý cho đến khi điện thoại nhận được một số lạ. Nhắc máy.

- " Minh à?"

Giật mình bởi giọng nói quen quen trong nhẹ. Nó nhận ra qua điện thoại.

- " Ủ Chi Phải không?"
- "Vẫn nhớ mình à? hihi. Tưởng quên rồi."
- " Chẳng bao giờ quên được. Giờ trời chưa có sao."
- " Nhớ cả cái đó à?"
- " Ủ nhớ mà."

Cuộc gọi đến một cách tự nhiên, giống nội dung của nó. Hai đứa nói chuyện với nhau như là vẫn gặp nhau hàng ngày chưa hề có cuộc chia tay nào cả.

- " Hôm nay. Bên đó tết hả?"
- " Ừm. Mòng một. Chi có về không?"
- " Không. Mình vẫn còn thử chưa quên được."
- " Là do anh chàng đó hả?"
- " Ủ hihi. Mình hơi nặng tình chút. Mọi người khỏe không Minh?"
- " Sao không tự hỏi. Chớ mình sao biết được."
- " Mình chẳng muốn hỏi từng người nên mình chỉ cần hỏi cậu là được."
- " Tại sao?"
- " Vì mình biết. Họ vẫn luôn bên cậu mà."

Nó im lặng, không phải vì nhỏ Chi đoán sai mà vì câu nói của nhỏ, nó quyết định giấu nhỏ chuyện của chị. Kể cả nhỏ đã biết.

- " Ly vẫn khỏe, còn đâu mình không biết."
- " Vậy hả? Cậu chắc vẫn còn vô tâm nhiều lắm."
- " Chắc thế. Còn cậu định bao giờ về?"
- " Mình còn nhiều khóa học cần thực hiện và mình đợi khi nào mình quên được anh ta mình mới có thể về."
- " Việc gì phải khổ thế. Còn nhiều người tốt mà?"
- " Hihi. Cậu ngốc lắm, hiểu sao được. Yêu một người thì đâu cần có công thức chứ. Chỉ cần với mình, anh ta đặc biệt là được.. À.. Cũng có thể khi nào anh ta cần mình.. Mình sẽ về.."
- " Ganh tị ghê."
- " Cậu có Ly rồi còn tị gì nữa."
- " Trêu chút..hehe."
- " Thôi cụp máy nhé."
- " Ủ. Gọi hỏi thăm chút với lại chúc mừng năm mới thôi..hihi."
- " Ủ. Thế cụp máy đi. Khi nào rảnh thì về ngắm sao nhé.."
- " Hâm.. Bye..!"

Nó cất điện thoại vào túi, cảm xúc được chia nhỏ. Ủ rung động đáy, nhỏ Chi vừa gọi. Lâu rồi nhỉ. Thời gian nhẫn tâm quá. Chợt hận người làm nhỏ như vậy. Dù nó không biết là

ai. Nhỏ là một cô gái tốt, hiền lành, nó có phần ngưỡng mộ tình yêu của nhỏ. Thủy Chung một cách thiệt thòi. Ước gì, nhỏ có một suy nghĩ khác.

Hết ngày đầu của năm mới, nó chỉ rúc ở nhà giống mọi năm, chẳng ảnh hưởng đến ai, cũng chẳng ai ảnh hưởng đến mình. Khách tới thì tiếp, không thì ngồi vã. Chán nản, nó qua nhà Bác Vũ. Thằng Long thấy vậy gọi nó.

- È.. Đi chơi không mày..?

- Đi đâu?

- Qua nhà thầy cô cấp ba, đi với lớp cho vui.

- Khỏi.. Đi với tụi ý thì chẳng có gì vui cả.

- Mày thù dai thế?

- Mày dở hơi à ai thù.. Thôi mày đi đi.

- Ủ.. Cái gì cho qua được thì cho qua đi.. Lớn rồi chứ bé bóng gì đâu.

Nó gật gật, thằng Long phóng xe đi.. Chẳng ai muốn cô đơn cả, chỉ khi họ bị ruồng bỏ thôi. Nó tự hỏi, cái lớp đó đã bao giờ nhớ rằng có một thằng Minh chưa nhỉ. Chắc là chưa. Và cái người nó kêu bằng thầy kia, thực chất cũng là một lão xu nịnh. Đúng là đời, vẻ như nó nhìn từ một phía, nhưng phía nhìn của nó rất ít khi sai. Bác Vũ một mình một gian nhà, vẫn tỉ mỉ với những thanh nứa. Nó đánh tiếng, bác mới ngược lên. Tai bác hơi bị lâng.

- Bác ơi.

- Ủa mày về khi nào vậy.. Tết nhất, lo đi thăm nom. Qua tao chi?

- Thì cháu qua thăm bác nè.. Tết mà bác vẫn làm hả.

- À.. Có khách khứa gì đâu, tao làm quanh năm ấy chớ. Đợt này được nghỉ lâu không mày.

- Cũng lâu bác ạ.

- Ồ.. Ồ vô tủ pha gói trà với lấy khay hạt ra đây. Tao hỏi chuyện.

Căn nhà cấp bốn với những đồ dùng cũ kĩ, nó đã quá thân thuộc. Lúc này mới là lúc nó học, bởi những câu chuyện kể của bác, hay những bài học từ cuộc đời bác, nó nghe mà thích thú bởi những ký ức của người lính. Về kỷ niệm của bác với bác gái. Có thể điều này hấp dẫn bằng mấy lần mót kiến thức khô khan ở ngôi trường kia.

- Bố mẹ mày khỏe không?

- Hì khỏe bác ạ..

Bác gật gù châm điếu thuốc, nó ngó xung quanh.. Những cây đàn chǎng có vẽ là cũ, chắc bắc lau hàng ngày.

- Còn chơi không?

- Dạ còn. Nghè luân đó bác.

Nó tự hào khoe. Bên những người lớn tuổi, nó kính mến, nó luôn là một thằng nhóc. Còn bên người nó yêu, nó lại tỏ ra mình chín chắn hơn.

- Thέ có đàn không. Tao cho một cái đáy.

- Hì. Đồ kỷ niệm bác cứ giữ, cháu có rồi.

- Uí giào. Chết cũng đem đi được đâu. Thích cái nào tao cho cái ý.

- Dạ.... Điện thoại lại reo..

- " Alo. Em đây..hihi"

- " Sao anh gọi lại tắt máy vậy?"

- " Chiều qua đi chơi nhà bác em quên.."

- " Ờ rồi.. Đợi hôm nǔa anh lên"

- "Hihi. Thôi, em đang ở quê anh nè"

- "Hả.? Tết nhất ai cho đi mà mò xuống, bảo đợi anh lên mà?"

- " Ú biết. Ra đón không, hay em đi về nhé?"

Em phụng phịu, nó thấy hơi lo vì độ ham chơi của em.

- " Đây đây.. Đợi chút, thé đang ở chỗ nào?"

- "Chỗ có cái cầu vượt ý anh."

- "Ú..ù"

Nó vội vàng chào bác rồi đứng dậy đi. Bác gọi với lại.

- Này này.. Cầm lấy.

Dúi vào tay nó tờ giấy bạc trăm.. Bác phẩy tay.

- Thôi đáy lì xì đi..

- Bác giữ lại chứ, mừng nhiều quá bác.

- Nói nhiều quá mà, có một mình, tiền tiêu hết được đâu. Mà không quên lão già này thì thỉnh thoảng qua tao nghe chưa. Chắc bạn gái gọi hả?

- Dạ.. Cháu xin, cháu đi đây.

- Ờ ở khép tao cái cửa.

Lại loanh quanh khắp xóm mượn xe. Vì vu trên đường, té nhất vắng ghê, ngoài đây chỉ có lũ trẻ với quần áo mới tay lăm le pháo. Nghịch dại quá. Cả xóm toàn mùi thuốc nổ, đi qua đường mới cảm giác trong lành hơn chút. Với nỗi nhớ và mong em, nó phóng nhanh hơn. Qua cổng chui đã thấy em ngồi cạnh chiếc ô tô của ai đó, với dáng cao cộng thêm bộ quần áo nổi bật, nó nhận ra em dễ dàng. Kít phanh, em chạy lại víu cổ nó. Hôn vào má.

- Ngốc ơi.. Nhớ quá trời..hihi.

- Nhớ thì về nhà đã. Đang ngoài đường đó chị hai.

- Chẳng sao, thể hiện ở đâu chẳng được. Đồ nhát gan.

- Ờ.

Cửa xe mở, chị Hà đến gần. Chào nó. Đúng là ở shop thời trang có khác. Ăn mặc sành điệu góm. Còn nháy mắt với nó nữa.

- Hello Minh.. Tại em mà con bé này nặng nặc chị cho đi, mới mồng hai nè. Giờ tính sao?

Chị Hà trêu nó, em xu mặt.

- Tính gì mà tính. Cho em đi chút xíu mà kêu hoài.

- Cô hay nhỉ, chị cũng cần chơi chứ. À mà hai đứa hôn hít thì về nhà nhé. Giữa đường đó haha.

- Kệ em.

Nó gãi đầu. Trước một người phụ nữ sắc xảo như thế chẳng nên cự lại bênh em, khéo lại hố như chơi.

- Hì.. Thôi hai chị em về nhà em chơi đi.

- Đi đi anh.. Kệ chị ý.

- Em thế là không được đâu nhé. Mà thôi chị chẳng ham, giờ chị giao nó cho em đúng mồng năm là phải lên. Sút mẻ chi là chết với chị nghe không.

- Dạ dạ. Chị yên tâm mà.

- Trời ơi làm như em là trẻ con không bằng.
- Em đã lớn bao giờ đâu chả trẻ con. Haha. Thôi hai đứa vui vẻ.

Xong chị bước lên xe đóng sập cửa lại chạy vút đi. Nó với em quay ra nhìn nhau. Em e dè chăm chú nhìn nó bằng con mắt to tròn.

- Giờ sao?
- Sao là sao?
- Em ở đâu giờ.. Lo xuống quá mà quên mất tiêu ván đề này.
- Hảm. Đến nhà anh chứ còn gì nữa?
- Nhưng em là con gái mà.
- Em là bạn gái anh anh kể rồi, mẹ biết, bố biết chẳng lo đâu, hai người dễ lắm.
- Thế hả?
- Ủ.. Bé giờ không có bạn bè nên bố mẹ anh cứ mong anh có bạn, giờ có cả bạn gái haha có khi còn mừng.
- Eo.. Anh suy nghĩ như trẻ con vậy. Mà kệ giờ về đã.
- Em không sợ à?
- Không, em cũng xác định sẽ có ngày này nhưng không ngờ hơi sớm.. Nên em biết phải thể hiện thật tốt mà.
- Như ra mắt bố mẹ chồng áy nhỉ?
- Muốn vậy không?
- Muốn chứ.
- Vậy đợi tối nay nhé.
- Tối làm gì?
- Tò mò cứ biết là tối nay nếu muốn làm chồng em..

Em cười ranh mãnh, nó bị ngu vài s vì không hiểu gì. Ờ thì tối nay. Trên xe em ôm nó chặt như sợ bị gió thổi bay mất vậy. Rồi em chỉ, ruộng, hoa, mọi thứ rất lạ lùng với em. Chắc tiểu thơ này chưa đến nơi quê nào bao giờ cả. Dắt em đến cổng, em khụng lại chút. Hít thở thật sâu, em cứ như chuẩn bị một bài kiểm tra khó nhằn vậy. Nó có thể cảm nhận được sự lo lắng từ một cô gái luôn tự tin và lạc quan như em.

- Không sao đâu, anh nói là bạn thân cũng được mà.

- Không được.. Phải là bạn gái!

Em lù mắt nǎm chặt tay nó hơn. Vào nhà, lần này không báo trước nên mọi người hơi ngạc nhiên, cũng may không có khách khứa gì cả.

- Bố mẹ.. Bạn gái con về chơi.Hai người nhìn em.. Nhưng chỉ dò xét thôi, không phải chăm sóc.

Em lên tiếng lẽ phép.

- Dạ con chào hai bác!

Mẹ niềm nở một cách rất tự nhiên điều này cho nó thấy về sắc đẹp là đạt tiêu chuẩn rồi.

- Hihi, con bé ngoan quá, xách đồ cho em đi Minh. Mày để con bé đeo nặng thế hả?

Nó giật mình,lần nào cũng thế. Mẹ ơi là mẹ. Bố nó điềm đạm.

- Ủ đến chơi là quí hóa rồi, ăn cơm chưa cháu?

- Dạ rồi bác.

- Ủ thế nghỉ ngơi đi rồi chiều đi đâu thì đi.

Nó nũi húi bọc đồ của em, em cũng líu ríu theo sau. Thì thào.

- Hai bác hiền quá anh ơi.. hihi.

- Ô anh nói rồi mà, hết lo nhé.

- Dạ hết rồi. Mẹ anh đẹp thật đấy.

- Ủ, mẹ anh mà lại, không đẹp mà anh được thế này à?Nó được đà trêu em.

- Xì. Chỉ cơ hội là giỏi.

- Thôi nói nhiều lùn giống anh đấy, đi vào cho anh nhờ.

- Anh có nói nhiều đâu.. Plè chỉ hơi lùn thôi. Hihi.

- Ô ờ.

Chapter 113

Chiều đến, khi đã quen với không khí của căn nhà. Nó xin phép bỏ mẹ dẫn em đi ra ngoài, thực chất là đi thăm chị, điều nó thường làm khi về quê, dù cho bất kì ngày tháng nào đi chăng nữa.

- Đi đâu thì đi nhưng hai đứa phải về sớm ăn cơm với gia đình nghe chưa? Muộn là không được đâu đấy.

Em khép lép đứng bên nó, tay nắm tay, khuôn mặt được ánh nắng nhẹ của ngày chiều vào ửng hồng. Nó gãi đầu, mượn xe đạp của bố. Rồi đèo em. Trên con đường gạch của quê hương. Em ngồi lệch một bên, tay bám eo nó. Biết là đường xóc nhưng em chẳng kêu ca. Chỉ hát vu vơ một bài hát nhẹ nhàng.

- Đi thăm chị với anh nhé.

- Chị nào vậy anh?

- Chị trước anh có kê đó.. Chị đã mắt áy.

Em nhỏ nhẹ, có vẻ như nhớ lại.

- Dạ. Có mua thêm gì không anh?

- Khỏi, tép nhất đã ai bán gì đâu, khi khác, đến thăm là chắc chị vui rồi.

Nó guồng chân mạnh hơn để nhanh đến nơi, bầu trời chiều chuyển sắc xanh đậm. Vẫn vi vu những cánh én còn xót như tô điểm thêm cho cơn gió lạnh chợt ừa về. Tay em vẫn giữ nhưng đầu gục vào lưng nó, như tìm chút hơi ấm khi không được ôm. Đến nơi, không khí yên tĩnh của nghĩa địa khiến em có vẻ sợ sệt cúi níu vào người nó. Trước mộ chị, nó bắt đầu bị những cảm xúc trước kia đánh gục, ở đây nó không thể mạnh mẽ. Loanh quanh dọn cỏ vệ sinh, đồ lĕ. Nó kể cho em về chị, về số phận của người con gái bạc mệnh, về kỷ niệm giữa chị và nó. Không kiềm chế được, nó khóc.. Mắt em cũng tát lệ. Vuốt tóc nó an ủi. Em nói nhẹ nhàng.

- Đừng khóc nữa nha.. Chị đang cười mình kia anh..

À đúng rồi.. Nó đã khoe rằng." Chị à, đây là người con gái em yêu đây, cũng như chị trước kia vậy, cô ấy hoàn hảo lắm, chị không phải lo em một mình nữa đâu, chị nhớ nhé. Nhưng dù vậy, ở nơi đó, chị phải luôn dõi theo em đây". Em cười.. Cốc đầu nó. Mắt nhìn vào phần mộ.

- Chị đẹp thật anh nhỉ?

- Ủ, chị rất đẹp mà. Nhiều lúc anh chỉ ước kia không phải là bức ảnh, nụ cười kia không phải đứng hình. Để anh có thể tìm lại. Nhưng chẳng hiểu sao, nó cứ xa vời em ạ.

Em để nó gục đầu vào vai, giọng nghẹn nghẹn.

- Trái tim anh bị tổn thương nhiều quá..

- Ủ. Vậy mới cần em chứ.

.. Chiều tối, hoàng hôn diễn ra nó mới dắt em về. Nhà chuẩn bị cơm, em xông vào phụ như việc tất yếu phải làm vậy. Mọi chuyện rất suôn sẻ cho đến lúc bữa cơm tối. Em bị mẹ hỏi nhiều quá trời, cũng may có bố giải nguy mắng mẹ nhiều lời em mới được "thả". Xong còn gấp đồ cho nó nữa chớ. Chắc do thói quen.

- Anh xin lỗi nha, mẹ anh hay tò mò lắm.

- Ngốc..hihi bác thương anh bác mới hỏi chứ. Có sao đâu mà.

- Ủ.

Hai đứa ra ngoài sân cùng rửa bát. Cứ rู้ rỉ hết chuyện nọ đến chuyện kia nên cả hai đứa cùng làm mà đến gần đêm cũng chưa xong. Căn bản nhất cũng nhiều thứ nữa. Đôi khi nó tìm kiếm những giây phút mà mình mơ ước vào lúc này. Nó cần thứ gì đó yên bình hơn thành phố hoa lệ kia. Có thể nó cũng trải qua nhiều điều đặc biệt, không ngờ tới. Tất cả cũng chẳng được như ý khác xa với tưởng tượng ban đầu. Làm nhiều dự định theo đó mà tiêu tan. Nhưng lại có thêm một mục tiêu để phấn đấu. Đang ngơ ngơ.. Thì em lay.

- Anh..Anh..!! Sao ngắn người ra vậy?

- À..à, đi vào.. Ngoài rét cảm giờ?

- Thì tự dung anh đứng yên.

- Quên.. Thôi vô trong, nay em ngủ một mình trong buồng đó nha.

- Thế anh ngủ đâu?

- Chắc ngủ với anh Dũng.

Em nhăn nhó, mặt chu lên vẻ khó chịu.

- Chịu thôi, bố mẹ biết thì lại hiểu lầm.

- Thì đành vậy.. Chán ghê.

- Hehe sao chán?

- Thì lạnh.

- Lạnh có chán.

- Anh tự hiểu đi, đồ ngốc..!

Em phung phiu đi vào gian nhà, nó chạy theo. Năm tay lại, mặt nhơ nhơn trêu em cho bõ.

- Để tối bõ mẹ ngủ rồi anh vô.
- Thật nhá..?
- Ủ. Mà em là con gái không sợ à?
- Không cứ kệ dư luận.. Tuổi trẻ được mấy lần.. Cứ biết yêu đi đã, em làm theo ý mình quen rồi, giờ gò bó chẳng chịu được.. Plè..

Nó mỉm cười, tính cách của em như vậy khiến nó nể phục. Con gái mà nghĩ được thế có được bao nhiêu người. Đêm quê bao giờ cũng yên lặng và tối như hũ nút. Không một bóng người, không một tiếng động. Năm bên ngoài bứt rứt chẳng biết em ở trong có lạ chỗ mà khó ngủ không nữa. Nỗi lo của nó làm nó cứ thay đổi tư thế xoành xoạch..

- Yên tao ngủ coi..
- Ủ..ù..
- ..
- Yên thằng hâm này.. Tao cho xuống bếp ngủ giờ.. Xót người yêu hả?
- Chắc thê..
- Chắc gì nữa.. Xót thì vô trong mà ngủ, tao không mách đâu. Chẳng hiểu như mày mà sao kiếm được con bé xinh thế.. Chẹp.. Con bé trước cũng vậy..

Chỉ đợi ông anh nói vậy, nó đi luôn mà không một lời phản bác. Ông nghĩ sao thì nghĩ, giờ nó phải vô coi sao đã. Xuống giường xết xết đôi dép. Đến cửa, bỗng nhiên điện thoại nó đang sạc gần cột nhà sáng và rung dữ dội. Ai mà gọi vào giờ nay nhỉ. Tò mò cầm lên xem. Một dãy số lạ Nhưng nếu nó đoán không nhầm thì là người đó. Ra sân nghe máy..

- "Alo.. "
- "À.. Ủ ngủ chưa..zậy..?"

Giọng nhỏ P.Anh ngập ngừng, nó thấy được sự lúng túng vì câu hỏi ngốc nghênh này.

- "Chưa.. Mới nghe máy được chớ."
- "Quên.."

Nhỏ chắc cũng như nó chẳng biết nói gì. Nó cũng ngạc nhiên đêm hôm nhỏ lại gọi, nhưng tuyệt nhiên không có sự khó chịu, ngược lại nó thấy lạ thôi.

- " Ủ, gọi có việc gì không?"

- "Không có gì đâu.. Tết vui vẻ, chúc tết thôi.."

- "..Cảm ơn.. Em cũng vậy.."

Chủ ngữ này làm nó lúng túng khi đã lâu hai đứa trở thành hai kẻ sử dụng câu tệ nhất.
Toàn trống không.

- "Tự dung nhớ.."

- "Vậy à.. Nhớ gì?"

Nhỏ tiếp tục ngập ngừng, tim nó đập nhanh hơn. Sao thấy có lỗi với em quá.

- "Nhớ cái áo.. kia.. Chưa trả lại.."

- "Khùng.. Hôm nào đưa cho.."

- "Ừ.."

- "Còn gì nữa không?"

- "Không.."

- "Thế ngủ đi.. Muộn rồi."

- "Chưa muộn ngủ.."

- "Vậy anh ngủ nha.."

- "Ừ.."

Giọng nhỏ lạc đi, nó biết. Nhưng đã cùp máy. Thở dài, chỉ là một việc rất đỗi bình thường thôi mà làm nó mang tâm trạng khá tệ. Nó cứ ngồi ngoài hiên như vậy. Bầu trời nuốt trọn những vì sao khiến cho màn đêm sau thăm thẳm. Sương giá đã rơi. Đôi bàn tay tê cứng. Gió vút cắt người theo từng cơn buốt giá. Không hiểu sao nó để nguyên vây.

- Sao ngồi ngoài này vậy anh?

Giọng nói của em ở đằng sau. Nó quay lại, em với khuôn mặt ngái ngủ trong bộ quần áo rộng thùng thình. Ngáp dài, rồi ngồi luôn vào lòng nó.

- À.. Có gì đâu.. Thế sao em không ngủ đi.

- Hì, em lạ chỗ tính ra gọi anh xem, mà thấy anh nghe điện thoại nên đợi.

Em nói với vẻ bình thản, nó chột dạ, vậy là em đã nghe hết rồi. Em có biết là ai chăng?

- Ủ.. Thế thấy sao?

- Sao gì.. Em thấy thế nên đợi ở trong chứ không có nghe lén.

Em phồng miệng lên.. Như tự hào lắm.

- Vì em biết anh sẽ kể cho em.. Hoặc không thì thôi nếu đó là điều anh muốn giấu. Tóm lại em tôn trọng chuyện riêng của anh mà. Ai mà chẳng có bí mật chứ. Riêng em là em tin anh.

Em vẫn áp sát vào người nó.. Nó nghe tiếng em thở đều đặn và bị mê mẩn bởi mùi hương.

- Ủm thật ra thì là P.Anh gọi.

- Nó gọi gì vậy anh?

- Thì bảo chúc tết.. Nhưng anh không hiểu sao đêm hôm thế này lại gọi.

Nó quyết định giấu về sau câu chuyện, dù gì nó vẫn sợ.

- Uí giào.. Có gì đâu, thôi vô ngủ ngoài này lạnh quá anh à.

- À ừm.. Có nghĩ ngợi gì không đây?

- Hâm.. Em nghĩ gì đâu..hihi

- không ghen à?

- Chuyện bình thường, em hiểu điều gì đúng điều gì sai. Cái gì cũng có giới hạn của nó. Miễn là anh chưa vượt qua giới hạn đó là được. Còn đâu, chấp nhận yêu anh thì em cũng nghĩ sẽ có lúc này, đồ đa tình à!

- Ờ ờ..

.. Ngày thứ hai bên nhau ở quê vào dịp năm mới, em được nó dẫn đi tham nom họ hàng và khoe luôn. Tính cách nó trẻ con hơi quá, nhưng chẳng có gì cả. Nó yêu em mà. Còn phần em cũng khá vui vẻ. Nhất là với tụi cháu của nó, kể cả những tật xấu, em bắt đầu bị lây nhiễm luôn. Tối sau khi xong bữa cỗ mà em không ngại tham gia với tư cách bạn gái nó. Hầu hết em được lòng mọi người vì vẻ ngoài và cách ăn nói lễ phép. Thậm chí nội còn âu yếm gọi em là cháu dâu nữa chứ. Tụi trẻ con rủ em đánh bài ăn tiền, thử mà luôn có trong những dịp tết ở quê nó. Địa điểm là sân thượng nhà bác. Chẳng biết kiểm đâu được bộ kho, tụi nó chia bài và cho em một chân, em hào hứng lắm.

- Cô đánh với tụi cháu đi..hehe

Thằng Hoàng mặt nham hiểm chắc tính "chăn" tiền em đây mà. Nhưng toàn cháu họ hàng nên chỉ đánh lẻ một hai ngàn thôi.

- Mấy đứa chơi đi.. Cô không chơi đâu.. Đừng chơi em..

- Kệ tết nhất vui mà anh..hihi.. Chia bài đi nhóc, ba cây hở?

- Hehe.. Vâng..

Nhin tui trẻ con bày biện tờ một hai ngàn mồi cứng mà thấy xót, bé tí cờ bạc này thì không hay. Nhưng chẳng cần nỗi nên đành đứng nhìn. Được lúc em thua quá trời, mà vẫn nhăn rãng cười..

- Nay xui.. Hihi.. Toàn năm sáu điểm bọ.
- Dạ thôi đổi trò đi.. Cô biết chơi phỏm không?
- Thằng kia mày bày trò đủ chưa?
- Chú này, được té mới chơi.. Chú không chơi để người khác chơi..
- Phải.. Chú Minh nhát ghê..
- Vui thôi anh.. Trò này em rành khỏi lo..

..

- Ủ.. Nay..!
- Về rồi nhé, 2 điểm..!!

Được lúc nữa.. Lần này thì đồng tiền lẻ trước mặt em đầy như núi.. Mặt tui kia tái mét..

- Chơi nữa không cu?
- Dạ thôi.. Cô hay quá..

Nó ngạc nhiên..

- Sao chơi hay thế..?
- À.. Trước em vào.. Bar.. Có hay chơi..

Em ngập ngừng kể như sợ nó sẽ nổi giận.. Nhưng nó im lặng nghĩ ngợi..

- Giờ thì em chẳng bao giờ vào nữa.. Anh thấy không, em giành hết thời gian bên anh rồi còn gì..

- Ủ..

- Thôi cô về đây.. Xếp hàng lại cô mừng tuổi cho nào..

Tui trẻ con lao nhao, em gom chõ tiền kia lại vuốt phẳng phiu tung tò rồi lì xì tung đúra một.. Thông minh ghê...

Đường về nhà được trang chí đèn lồng, mà nó biết chỉ ít phút nữa thôi là những đèn lồng sáng trưng này sẽ được tắt đi vì thói quen ngủ sớm của dân quê nó, cho dù đang té. Trả lại bóng tối, hai đúra bên nhau nắm tay và nói chuyện, lại nhưng câu hẹn thề, tâm tình ngọt ngào của một đôi trẻ yêu nhau. Tiếng động xót lại chỉ còn là tiếng chân. Trời bỗng

nỗi gió, thời tiết này làm cho người ta nâng nâng một tâm trạng cô đơn phiền muộn. Mùa đông năm nay, có em ở đây. Có đôi bàn tay này. Nhiều thứ thay đổi. Ừ thì đa tình đấy, lăng nhăng đấy. Nhưng nó nghĩ rằng hành động mới quyết định, dù đâu nó thích vậy mà nó vẫn có thể lạnh nhạt với bất kì ai. Chỉ vì em.

- Đang nghĩ gì vậy anh?
- Ủ, không nghĩ gì cả?
- Thiệt hông?
- Thiệt mà..
- Em rất thích hỏi anh đang nghĩ gì.. Anh biết không?
- Không, hỏi chi?
- Hì. Anh là một người khó đoán, nhiều lúc em nghĩ em đã hiểu được anh chỉ vì anh đã mở lòng một cách khù khờ.. Nhưng càng cố gắng hiểu em lại càng choáng ngợp.. Bởi những điều em chưa biết.. Giống như một con đường, em càng đi càng thấy nhiều lối rẽ vậy..
- Thế thì đừng cố gắng.. Chúng ta còn nhiều thời gian để hiểu nhau.. Thay vì thuộc lòng mọi thứ về anh.. Em hãy cho anh hiểu em nhiều hơn đi.

Em trầm ngâm, mái tóc ngắn giờ đã điểm đến vai theo thời gian quen nhau được gió đưa đi đưa lại như đang vuốt ve. Khóe mắt cong lại. Một nụ cười đẹp đầy yêu thương dành cho nó.

- Em dễ hiểu lắm.. Anh chỉ cần yêu em là hiểu được em. Dễ hông?
- Giờ đang yêu nè hiểu tí nào đâu? Chẳng dễ.
- Có lẽ anh chưa yêu em đủ để hiểu em.

Bàn tay nó nắm chặt tay em hơn.. Kéo lên áp vào má nó.

- Em sinh ra là dành cho anh.. Là để anh yêu là để anh chăm sóc.. Nó là định lý rồi em à. Em thấy vậy không?
- Có.. Hì, đạo này anh hay nịnh thế?
- Anh biết điều gì khiến em thích.. Kể cả về mặt tinh thần. Anh cũng không biết anh thành kề khoái nịnh từ khi nào nữa, có thể là từ lúc yêu em. Nhưng anh thấy điều đó không có gì sai khi em là người yêu anh..
- Biết rồi.. Yêu lắm cơ..!!

Em cấu mũi nó rồi hôn. May ở đường không có ai. Nhà mọi người ngủ hết, nó vào buồng nằm với em luôn. Em hỏi về những bức tranh như chị, rồi nghe nó kể chuyện cho đến gần sáng mới thiếp đi.

Hết té, áy là khi chợ chỗ nó lại họp như những ngày bình thường. Chỉ được vài ngày nghỉ thôi. Hôm nay nó với em đi chợ, em chọn lựa rất lâu, có lúc gấp hàng rau của cô trong nhà. Hai đứa lại bến lén mua cho mau để tránh những câu hỏi dồn dập lại rất ư thật thà của người nông quê chất phát.

- Em bảo này, cho em ra vườn táo anh với chị Thủy hay ra đi.
- Ra chi? Đất bẩn thiu. Với lại muộn rồi về nấu nướng nữa.
- Đi mà, ra trẩy táo về ăn.
- Chiều đi..
- Anh nhớ đấy..
- Dai như đỉa ý!
- Kê em.

.. Đông năm nay đến tháng một rồi còn rất lạnh. Lại còn hay có mưa phùn, trời thì luôn âm u không chút nắng. Điều này làm nó phấn khích lắm. Kì lạ thật. Em với nó cứ loanh quanh ở nhà cho đến chiều bố mẹ biết nhưng chẳng nói gì mấy. Bên chiếc bếp lửa kiềng, hai chiếc ghế nhựa xin màu cũ. Em ngồi cạnh nó canh xoong cơm. Ngả chiều rồi. Tiếng củi lửa tí tách, nồi cơm sôi lục bục. Tạo cho nó cảm giác áp, chưa kể, bên tay là em đang tựa. Lâu lâu em thấy que củi vô bếp nghịch ngợm cho lửa bùng lên, khói sặc sụa. Để nó ho mấy cái rồi cười tươi kéo ra.

- Thích không?
- Thích!
- Sai bếp kiềng bao giờ chưa?
- Em thấy rồi, nhưng chưa có sai. Mà dễ không à.
- Trước anh bị bóng vì kê mấy lần.

Em cười, rồi như chợt nhớ ra điều gì đó.

- Kéo tay áo lên em coi.
- À..à.. Có gì mà coi?
- Đây nè!

Em cứ nắn lắc kéo lên. Hiện ra một vùng da trắng loang.

- Đó.. Bóng!

- Ồ..Ồ..

- Đau nhở. Vì em. Đợt ấy anh ngốc ghê!

- Giờ sao?

- Ngốc hơn đợt ấy luôn hihi.

- Nói vậy hoài. Thôi thả áo xuống đi, anh lạnh.

Em thả xuống rồi mặc đũa xem cõm sôi chưa. Đôi khi đáo vài vòng, vậy mà cũng thành thạo chứ chơi à. Đảm đang hình như là bản chất của em rồi. Ngắm được chút thì nghe tiếng bô gọi.

- Minh đâu? Lên đây tao bảo!

- Dạ.. Đợi con chút!

Nó phi lên, thấy bô cầm cái kéo đứng ở đầu hè. Thôi xong.

- Lấy ghé ra đây, tao cắt tóc cho.

- Ô thôi.. Đã dài đâu bồ.

- Mày còn dài bằng cái Ly rồi đấy. Lặng nhặng bô mày cao trọc giờ.

- Bồ cắt vừa vừa thôi nhé lạnh lầm.

- Biết rồi.. To đầu lớn xác vẫn để bô lo đủ thứ.

Càu nhau chút nó cũng ngồi vô ghé để bô "xuống tóc" giùm. Lâu không có kim loại chạm vô đầu khiến nó rùng mình. Em ở dưới tò mò lên xem, tay cầm cái đũa mặt thì tỏ vẻ tinh nghịch.

- Bác cắt cho ánh ngắn đi bác. Con trai để tóc dài hổng đẹp.

- Từ xưa tới nay toàn bác cắt chú ai? Thê trên đấy nó không chịu đi cắt hả Ly?

- Dạ không. Anh ý không thích hihi.

Nghe bô với em nói chuyện như người thân rồi, nó cũng mừng. Nhưng cứ lo lo.

- Thôi bô tập trung cho con với, hổng hết bây giờ.

- Em xuống bếp đây!

Em chạy xuống, bô táng vào đầu nó cười ha ha.

- Con bé ngoan đây nhỉ!

- Dạ.. Đanh đá lấm bô ạ, ngoan gì? Mà sao bô cắt sâu thế. Chết con rồi!

Mãi nói, bô thuat một mảng của nó. Biết ngay mà.

- Thôi thôi.. Tao nhầm, mày ngồi yên tao mới làm được chứ.

... Bữa cơm tối trần ngập tiếng cười.. Nhạo từ mái tóc bồ làm cho lúc chiều. Đầu đúng hình cây nấm, mái thì bằng tăm tắp. Ngô kinh, bảo sửa thì bồ không chịu. Em cười hả hê.

- Khiếp.. Nhìn anh trẻ ra bao nhiêu tuổi, từ lớn mười xuống còn lớp năm haha.. Mắc cười quá..!!

Ông anh nó nhìn thẳng em sắc cả cơm, cười nhiều quá không ăn nổi. Nhục quá trời. Hic.

- Yên nào.. Cười nữa là tối ở nhà, không đi chơi nữa nhé!

- Uh.. Dỗi hả..hihi. Thôi mà, hợp với anh lắm, chỉ hơi ngô chút thôi.

- Ờ.. Hơi thôi.

- Đợi em chút ha..!

Em chạy vô nhà thay đồ sau khi rửa bát. Tối nay nó muốn em với nó tìm một không gian riêng. Hình như nó muốn em thấy được khoảnh lặng. Thứ mà chỉ thẳng lập dị như nó mới nghĩ ra. Nó muốn sống chậm lại. Muốn em khám phá thêm một điều của nó. Em bước ra kèm theo một bộ váy màu trắng, quần tất đen, kèm theo chiếc áo khoác dạ kín đáo. Ủ. Đêm nay rất lạnh mà. Nó ăn mặc như ông già với phong cách nông dân thôi. Đi với em nó kiểu như hủy hoại sắc đẹp vậy. Vẫn là chiếc xe đạp, vẫn là kiểu ngồi một bên bám eo nó. Mượn được bác Vũ cây đàn, thứ nó đang rất có hứng để tặng em vài bản. Coi như mừng năm mới. Trên con đường gồ ghề của quê. Em khẽ hỏi.

- Giờ mình đi đâu đây anh?

- Ở đây không có công viên vui chơi đâu, chỉ có thiên nhiên thôi. Giờ muốn đi đến chỗ nhìn được trời, đất, và nước không?

- Dạ muốn..hihi.

Em có vẻ hí hứng. Nó cười thầm cô bé ngốc nghếch của nó. Giờ là đêm, cái gì cũng màu đen làm sao thấy được những thứ đó chứ. Lần đầu tiên em bị lừa.

- Ra Sân Phơi nhé?

- Ủa, chỗ phơi đồ hả anh?

- Không.. Tên của nó mà, giờ ra thì biết. Bám chắc vô.

Một cái sân cỏ để đá bóng mà nó nghĩ làng quê nào cũng phải có một cái. Nơi này đã tám năm nay. Nó có lần tránh, nhiều lúc đi học qua chỉ nhìn rồi thôi. Bởi vì nó sợ, nó lại nhớ đến những kỷ niệm có vùi sâu trong quá khứ. Nhưng bên em, nó cảm thấy vui hơn mà đương đầu. Mong rằng mọi chuyện đã ngủ yên. Đêm trời không trăng sao, đầy gió lạnh. Xung quanh mép sân là nhiều hàng ốc luộc nóng hổi khói ngút. Hai đứa vừa ăn cơm xong nên bỏ qua. Chiếc xe đạp cọc cách lai em đến cuối sân. Ở đó có một gờ bê tông cao dính ngay nhà của ủy ban xã. Nó kéo em trèo lên. Đó là chỗ lý tưởng. Gió lồng lộng thổi mạnh hơn. Bốn bề tối đen như mực ngoài chiếc đèn đường phía trên đầu hai đứa. Giống như đứng trên sân khấu vậy.

- Aaa...aa..!

Em chợt hét thật to. Nó trầm ngâm nhìn lại bức tường sau lưng. Chợt tiếng nói ấy lại ùa về.

...

Trên gờ bê tông, một thằng bé đang cầm cuộn ghè cục đá vào chiếc đinh để có một chiếc lỗ trên thanh nứa mà nó đã kiếm được. Trời nắng chang chang, giọt mồ hôi đổ xuống. Nhưng với tính cách cứng đầu của nó, thì tiếng ghè vẫn vang lên đều đặn.

- Anh Bột ơi.. Xong chưa?

Con bé có nước da ngăm ngăm đen, đang cầm que cờ nghịch nghịch, hỏi thằng bé. Nó câu trả lời.

- Chưa!.. Nói nhiêu anh cho nghỉ bây giờ.

Con bé ngó lơ, nhẹ hàm răng trăng cười khì.

- Hihi. Anh mà làm thế Lan khóc cho coi.

Lần nào cũng vậy, con ranh này cứ doạ nó sẽ khóc nếu thằng bé không chơi cùng. Thằng bé nhút nhát nên rất sợ, dành chơi cùng con bé, rồi thân lúc nào chẳng hay. Nó chăm chú vào làm mà không để ý đến câu doạ của con bé. Chẳng phải vì nó sợ đâu, mà vì nó đã hứa làm cho con bé cái chong chóng này rồi.

Con bé xoa xoa đầu thằng bé, cười. Con bé rất thích cười và nụ cười này rất tươi.

- Bột ráng lên nha, em thích chơi lắm, nhưng bố em không làm cho.hihi. Thương Bột nhất.

- Lan có gì cho anh đâu mà kêu thương?

Con bé chợt nhớ ra điều gì đó, nó lục trong túi ra hai chiếc kẹo socola, bảo thằng bé há miệng rồi thẩy vô, cười tươi.

- Em vừa xin của nội đó.. Ngon ha Bột?
- Ăn hoài không ngán hả?
- Không.. Vì em thích sự ngọt ngào mà. Hihi..

...

Giật mình. Em đang quan sát nó rất kĩ. Ánh mắt to tròn hiện lên vẻ khó hiểu.

- Anh sao thế? Tự dung khụng lại vuốt bức tường..
- Hehe.. Không có gì, nhớ trước kia hay cùng anh Dũng ra đây chơi.
- À..hihi.

Em ngồi bệt xuống không dò hỏi nữa, nở nụ cười, em kéo nó ngồi bên cạnh. Rồi tựa vai vào, đối diện là bóng đêm, tĩnh lặng.

- Anh có thấy gì không?
- Không.
- Bóng tối đó.. Ngốc ghê.
- Ủ ừ..
- À.. Em bảo này.
- Gì vậy?
- Anh thích màu gì?
- Đen.

Em khẽ nhăn mặt, phồng má lên.

- Màu đó thì có gì mà thích chó?
- À.. Thì màu đen thường đi đôi với những điều bí mật, được giấu kín. Nhưng có khi đó là những điều xấu. Nói chung là anh thích vậy thôi. Anh thấy nó không giả tạo như những màu khác.
- Hì. Suy nghĩ ghê nhỉ.

Nó im lặng. Nhìn mông lung về cõi hư vô không có gì, mùi ngái ngái bốc lên, tanh tưởi của đất. Trời bắt đầu có nhiều giọt mưa rơi xuống. Nó kéo em vào mái hiên của xă trú.

Em dùng con mắt long lanh và bàn tay nhỏ nhăn đón những giọt mưa, miệng cười rạng rỡ.

- A mưa rồi..!

- Ủ. Mưa rồi.

Cơn mưa phùn trong đêm đông đêm theo từng cơn gió. Em ngồi xụp nghịch nước, vẻ rất thích thú.

- Em yêu mưa lắm..!

- Tại sao thế?

- Em thường đi dưới mưa lúc em buồn, vì khi đó sẽ chẳng ai biết em đang khóc cả. Nếu có người biết em có thể nói rằng, do nước mưa đây, không phải nước mắt đâu..

Em diễn dải, khuôn mặt hiền từ, vẻ mộng mơ.

- Anh cũng yêu mưa, anh thích sự lạnh lẽo của nó, thích từng giọt nước nhảy múa trước mắt. Anh không tìm mưa để lẩn trốn nỗi buồn như em. Mưa mang em đến bên anh. Em biết không? anh yêu em như yêu mưa đây và quan trọng hơn, sau cơn mưa sẽ có nắng và cầu vồng. Một điều hạnh phúc sau khi yêu mưa.

- Mai nắng lên, có cầu vồng. Chúng ta sẽ đi hết con đường này phải không anh?

- Chắc chắn rồi.

Lúc đó nó có thể nói nhiều hơn, nhưng thứ nó chọn là một nụ hôn cuồng dại của nắng. Chờ ngày mai mưa tan. Thứ cảm xúc mãnh liệt vừa rồi, làm nó ngây ngất người con gái của nó.

..Đến đêm.. Đưa em về, em có vẻ mệt mỏi, mặt xanh. Mẹ bảo em bị tụt huyết áp. Nó đi pha trà gừng cho em uống. Đỡ được hơn trước. Em nằm nghỉ, nó trông bên cạnh, hình như em gầy đi thì phải, nó ít khi quan tâm đến em, mà toàn là ngược lại. Em cam chịu quá.. Em chịu đủ rồi..

.. Có lẽ thế là đủ cho những mặn nồng quá xa, là đủ cho những tình cảm còn vương vấn. Gió với hoa đã bao giờ thuộc về nhau đâu.. Điều này hiển nhiên chưa bao giờ..

Chapter 114

Hai đứa trở lại HN đúng ngày mà chị Hà giao hẹn, nói gì thì nói cũng phải chuẩn, chứ chị giao em cho nó sai thì chắc khỏi có lần sau quá. Những ngày đầu năm mới đi học và làm khiến nó đôi chút mệt mỏi, vì tết còn vương vấn, nó chưa kịp quen với guồng xoay cũ này.

.. Khoảng thời gian sau là khoảng thời gian hai đứa khó gặp nhau nhất vì xảy ra một số chuyện ngoài dự đoán. Trong giờ học ngày hôm ấy.

- Cơ sở cũ đã hoàn thành, tuần sau chúng ta trở lại bên đó học nhé cả lớp. Cậu Quân dán thông báo này lên bảng đi!

Ông thầy nói làm nó giật mình, anh Quân tắt tả chạy từ cuối lớp lên hì hụi dán. Nó trầm ngâm lo lắng.

- Mẹ. Xa vãi ra. Ngại quá ông ạ.

Thằng Tuấn nhăn nhó, xa thì nó không ngại. Ngại điều nếu nó rời đi nó sẽ xa em. Mà nó chẳng muốn vậy chút nào. Vừa ra tết đã đau đầu rồi.

.. HN cảnh vật tối ồn ào xen lẫn những bóng đèn đường vàng đủ để người ta thấy mọi thứ. Người, hàng quán nô nức trong hơi thức ăn. Hay cửa hàng quần áo đông đúc. Nó lọc cọc con xe đẹp về phòng trọ nhỏ của mình. Giờ đây, quán chǎng còn điều gì níu giữ nó nữa. Thực nhảm chán, thiếu tiếng cười của chị, làm cho tiếng đàn guitar của nó ít dần đi, cuối cùng cây đàn được bỏ xó ở phòng. Anh Vinh là quản lí quán hiện giờ, nhỏ Đậu cũng ra phụ việc. Chẳng thay đổi nhiều nhưng, nó đã nghĩ đến việc xin nghỉ vì nó nhớ.. Chị. Có liên lạc hay hỏi han, đều nhận được sự im lặng. Chị cứ như quả bóng sà phỏng mang đầy màu sắc tươi đẹp.. Bỗng nhiên tan biến đi khỏi cuộc đời nó..

Năm trên chiếc giường cũ, nó nhìn mông lung khắp căn phòng mình gắn bó đã gần nửa năm. Thời gian thật đáng hận. Suy nghĩ đi qua đi lại trong đầu nó. Ở lại, nó sẽ không xa em nhưng rất khó khăn. Nơi kia xa nên chắc chắn phải đi xe máy ngược lại mất công, tiền xăng xe cũng là vấn đề lớn. Nếu chuyển đến gần, nó đỡ được khá nhiều khoản, nhưng còn em. Nó lại không đành. Chưa kể, còn một người nó chưa muốn gặp là Tâm. Nó biết phòng trọ ấy luôn có chỗ dành cho nó.. Thật bế tắc.

- Rầm..! Anh mở cửa cho em với..!

Tiếng em bên ngoài xua tan đi sự im lặng ảm đạm của căn phòng. Nó đi ra mở. Kéo em vào. Ngoài trời hìn như đang có mưa. Mưa xuân nhẹ mang theo nhiêu tâm sự. Mưa mang đến người con gái là em.

- Rét thế ở nhà ngủ đi. Muộn qua chi vậy?

- Nhớ anh thì qua. Bộ không thích à?
- Có nhưng nếu muốn thì phải gọi anh chứ. Lần sau đừng đi một mình nghe chưa?
- Dạ..

Em vào lau khô lại mái tóc lấm tấm nước mưa. Nó ra hiên cửa ngắm mưa. Biết bao giờ ánh dương trở lại đây.

- Anh..anh! Vô đây, đừng đó lại cảm giác.

Nó đi vào, đóng cửa lại. Kéo đôi bàn tay em ủ ấm để có thể trút bầu tâm sự đang nặng ở đầu.

- Anh bảo này..

- Gì vậy anh?

- À..ừm. Anh sắp chuyển trường rồi. Trường xa hơn chút.

Em chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên, chỉ im lặng nghe câu nói. Rồi cười hiền.

- Chuyện này em biết rồi.

- Ủa sao biết?

- Hihi.. Bí mật, vậy anh tính sao?

- Ủ thì chuyện nhưng anh vẫn ở đây thôi. Chứ có gì đâu.

Nó chỉ kể em biết, chứ không có mục đích gì cả, nào ngờ em biết rồi.

- Em cảm ơn anh.. Nhưng em nghĩ anh nên chuyển chỗ ở thì phù hợp hơn anh à?

- Anh không muốn..

- Không ai muốn đâu anh. Giờ mình đâu bé gì nữa. Phải sống thiết thực hơn. Anh hiểu không?

- Anh hiểu.. Nhưng anh thật sự không muốn..

Nó cố cho em hiểu nó không muốn xa em, nó muốn em biết nó không sống thiếu em được. Vậy mà khó quá. Em rất thông minh.

- Vì em chứ gì. Anh nghĩ anh đi em không buồn sao. Em ích kỷ nhưng chuyện này thì không được. Dù sao cùng thành phố đâu phải xa quá đâu. Hihi thi thoảng về với em cũng được mà.

- Ủ.. đành vậy. Có cơ hội thì hôm nào anh cũng đến.

- Mong là thế. Anh phải suy nghĩ chín chắn hơn biết chưa. Chứ không có em kè kè như này nữa đâu.

- Ủ ừ..

Em rất dứt khoát, không tỏ ra đau khổ sướt mướt như những cô gái yếu đuối khác. Có gì đó ở em mạnh mẽ lắm. Nhưng đôi mắt kia buồn, nó có thể thấy được.

.. Công việc tìm nơi ở mới được nó may mắn sắp xếp ổn thỏa. Cũng nhờ quen được một số người bạn tốt qua cái danh "nghệ sĩ" họ không suy nghĩ gì mà cho nó ở cùng phòng trọ. Tuy nhiên hơi chật vì có đến 4 thằng nhưng rất rẻ. Sau khi trả phòng cho bà chủ nhà, nó dọn dẹp đồ đạc để chuyển đi. Em đang ở shop nên nó không nói mất công em ra, có mỗi mình làm mãi chẳng xong.

- Mở cửa.. Mở cửa..!

Tiếng người nhao nhao bên ngoài làm nó tò mò.

- Ủa.. May người?

- Người gì.. Hehe đến giúp ông mang đồ về nhà mới.

Thằng Tuấn tếu táo với hai thằng bạn khác đi vô. Lại phiền người ta rồi.

- Ở một mình mà phòng rộng phết nhỉ?

- Ờ, tôi kiếm được giá vừa tầm cả gần trường nữa.

- Nghệ sĩ ơi, đồng xoong với đồ bếp này mang theo không?

- Bên đây có chưa ông?

- Có rồi nhưng thiêu nồi với bát hehe..

- Thế mang qua luôn vậy.

- Ủ.

Hai người này đều là người miền Bắc, một người ở Hưng Yên, người kia thì ở Hải Phòng. Tên là Quang với Hoàn. Cùng hơn tuổi nó nhưng không bắt nó gọi anh. Họ bảo cứ ông tôi cho khỏe, quen rồi. Nó cũng dọn, thằng Tuấn kè bên cạnh.

- Nói chuyện với cái Ly chưa?

- Rồi.

- Cho đi không?

- Còn bảo đi áy.

- Thế là tốt.

Thằng Tuấn cười cười. Hai cậu kia vẫn lúi húi dọn tuy chưa thân thiết gì làm nó rất biêt ơn. Họ còn mang xe và dây để buộc đồ lỉnh kỉnh phía sau nữa. Nhiệt tình dữ. Hỏi thì bảo đón tân binh về nên thích.

- Tôi đèo ông ôm chắc đây nhé, rót là tiêu đây.

- À từ từ, để sang chào bà chủ đã.

..

Noi trợ mới nằm ngay đằng sau nhà trợ của bác Trung, điều này chỉ có anh Cường biết. Nó bảo anh giữ bí mật. Ở đây một dãy, gồm ba phòng, gần như cái ký túc xá. Vì có hai tầng nên nó cũng thấy hứng thú bởi cái sân thượng làm chỗ phơi đồ. Ít khi sống tập thể nên tạo cho nó cảm giác lạ lạ cộng thêm chút lo lắng. Thằng Quang vỗ vai.

- Hê, yên tâm, anh em sống với nhau đơn giản thoái mái. Có gì không biết cứ bảo tôi.

- Lo gì, bốn thằng, học với nhau một ngày cũng là anh em..hehe.

Thằng Hoàn huých tay nó cười xoà, thật tự nhiên đôi với người lạ.

- Mà sao các ông biết tôi chuyền chỗ mà cho ở cùng.

- Thằng Tuấn nói á, chứ tôi đâu có biết.

Nó gật gù, thằng Tuấn tốt quá. Điều gì cũng đi trước nó để giúp. Đôi khi thấy áy láy nhiều, nhưng thắc mắc lại cười bảo không có gì.

- Thế còn người nữa đâu?

- Thằng ấy tên Khánh, nó là con nghiện công nghệ, nên ít khi rời cái máy tính lắm, nhưng cũng tốt lắm, chắc đang ở trong phòng rồi. Thôi vào trong đi ông.

Sắp xếp xong mọi thứ và làm quen nốt với thành viên còn lại. Nó ra ngoài hành lang đứng nhìn mông lung. Thằng Tuấn thì đã về từ nãy. Tuy là toàn con trai nhưng phòng tương đối sạch sẽ và ngăn nắp với hai chiếc giường tầng đối nhau. Nó nằm trên tầng hai ở giường thằng Quang. Về chiều, trời lại mưa. Không khí ẩm ướt. Xuân năm nay mưa nhiều quá. Nó nhớ em. Từ sáng không nói chuyện rồi. Thật khó chịu cho một thói quen được sắp đặt từ trước nay bị phá bỏ.

- Bơ vơ thế nghệ sĩ. Chán thì vô đòn bắn anh em nghe coi.

- Thôi. Giờ không có hứng chơi. Ông thông cảm.

- Ủ, nói vậy chứ ai ép. Ông hiền ghê.

- Ủ.

Thằng Quanh chỉ sang bên cạnh.

- À, hàng xóm kia kia, có chào hỏi gì không ông?

- Ai?

- Phòng cuối dãy có hai vợ chồng bác Toàn, tốt lắm. Còn bên cạnh đây là của 3 đứa con gái. Hai chị em cái Hằng sinh viên trường Ngoại Thương, con em học cấp ba LTV. Còn đứa kia tên Hòa con gái nhưng đanh đá kinh khủng.

- Ồ ờ..

- Nói cho mà biết, nhìn ông ngô nghê quá con Hòa lại bắt nạt cho thì khổ.

- Biết rồi, nhưng chả chào đâu, ngại lắm.

- Vậy thôi. Tôi vào đây, gió lạnh quá.

- Ủ.

Nó không có tâm trạng như lúc mới nêu, cũng chẳng xa lạ nhiều HN này cả. Giờ cảm xúc về em lần át hết cả con người nó. Khó chịu thật.

- "Alo.."

- "Anh chuyển đến chỗ mới rồi.."

- "Ủa chuyện lúc nào vậy? Sao không kêu em?"

- "Em ở bên ý kêu mất công với lại có bạn ở trợ cùng khuân giúp."

- "Dạ rồi, thế anh ở chỗ nào để tối em qua?"

- "Qua chi, toàn con trai không tiện lắm"

- "Ngại gì đâu..qua coi chỗ ở mới có được không nha anh?"

- " Ủ, thế để tối anh đón"

- "Vâng."

.. Im lặng, nó nghĩ vẫn vơ để tìm một câu nói phù hợp về cảm xúc của mình hiện giờ. Rất khó nói.

- "Thấy sao..?"

- " Ủm.. Không quen lắm"

- "Em cũng vậy, cứ xa xa sao ý."

- "Anh xin lỗi.."
- "Hảm. Chịu khó chút vậy anh ha. Chứ giờ tính sau hihi.."
- "Ừ, thôi làm xong thì về đi, muộn rồi."
- "Dạ, tối nhớ đón em anh nhé."
- "Ừ."

.. Bỏ chiếc điện thoại vào túi, trời mưa phùn rét hơn, màu cũng dần đậm lên, gió mạnh làm những hàng cây xung quanh nghiêng ngả. Đường như sắp có một cơn bão đi qua. Thở dài ngao ngán. Chị đang ở đâu khi nó cần chỉ để chia sẻ điều tâm sự, liệu lời hứa trở lại, ai còn nhớ?

..

- È nghệ sĩ, vô cơm đi kìa.

Thằng Khánh ra gọi, nó hoàn tinh sau một cơn mê khi thức.

- Sao không gọi, để tôi phụ cho?
- Hehe, thấy ông như mắt hồn nê kệ, đúng là tâm hồn nghệ sĩ..
- Haha.. Không nấu thì mai nấu, anh em luân phiên nhau, nay Hoàn với nghệ sĩ rửa bát nhé.
- Ok.. Chuyện nhỏ.
- Ủ. Cứ để đó. À tôi bảo, chỗ này cho người lạ vô được hông?
- Thoải mái đi cu, thế tính cho ai vào mà hỏi?
- Nãy nghe lóm điện thoại. Hình như bạn gái đó haha.
- Ghê à nha, con bé tóc ngắn trước đến tận trường mình đó hả?
- Ủ.
- Thôi tự lo ăn đi, mới đến hỏi dồn dập hoài. Ông cứ tự nhiên nhé, bạn Tuấn cũng như bạn bọn tôi mà.
- Cảm ơn.

.. Anh chàng Khánh này, tuy ít nói chỉ chăm chăm cái máy tính nhưng rất chín chắn và người lớn hơn. Nhờ vậy mà nó cũng nhớ, mấy người này là hôm 20-11 ở sau cánh gà cùng nó.

Đèo em đến nơi cõng tầm tối muộn, trên cái hành lang nhá nhem. Nó với em lững thững đi dạo, đón cơn gió, mang theo mùi hương của em thoang thoảng, thơm nhẹ nhàng.

- Đây cũng được đấy chứ..hihi.
- May là Tuấn tìm cho.
- Dạ.. Mà em có chuyện cần nói nè.

Em ngập ngừng. Lại gì nữa đây.

- Bố chị Hà bảo em sang ở cùng anh ạ.

Nó ngạc nhiên, trông em không giống đang đùa chút nào.

- Sao lại thế?
- Bác bảo làm chung chõ hai chị em về cho tiện. Với lại em sống một mình.
- Mọi năm đâu có sao đâu?
- Em cũng không biết nữa, bố em gọi nói với hai bác vậy. Giờ sao hả anh?

Nó ngẫm nghĩ đôi chút, như vậy em sẽ bớt cô đơn hơn. Nhưng sao thấy lạ lạ, hai đứa cùng chuyển chõ.

- Em sang cũng được mà, anh vẫn qua. Sóng với các bác cho vui. Một mình mấy năm rồi còn gì?
- Dạ. Tính vậy nhưng anh đừng suy nghĩ gì đây.
- Nghĩ gì?
- Đừng xa mặt mà cách lòng nha!
- Ủ.

Lo lắng cũng chỉ là lo lắng, dự định cũng chỉ là dự định. Mọi thứ thay đổi quá nhiều. Cũng tại cái trường của nó. Thở dài, chống lưng vào cột tựa lên nhìn trời. Em âu yếm vuốt tóc nó, thói quen của em tuy giờ mái tóc đã cắt ngắn.

- Chị đi mãi mà chưa thấy về anh nhỉ?
- Ủ.
- Giờ chẳng còn bạn bè gì hết, em chỉ còn anh thôi đó.
- Ủ.
- Còn nhớ loài hoa của em không?
- Bồ Công Anh, chẳng bao giờ quên.

- Gió đang thổi kìa anh, nhưng tiếc là giờ không có hoa..

Gió một mình bên cạnh ai đây, giờ hoa ở đâu? Cơn gió vô tình nào đã đưa đi rồi..

.. Nơi này chìm trong yên tĩnh về giác ngủ HN, khuya lầm em mới về. Ba người kia biết ý nên chẳng ló mặt ra khỏi phòng. Cũng tốt. Tháng ngày hiện tại đã êm đềm. Nó mong chỉ là như vậy.

...

Ngày em chuyển sang bên kia, nó lại nhà dọn đồ cho em, chỉ là quần áo thôi chứ không phải ở hắn. Nên nhẹ nhàng. Trong balo em giữ cái gì bí mật lầm. Nó sờ tính mờ, em mắng.

- Đồ con gái. Đừng mờ.!

- Ồ, thôi.

Nhà chị ở gần shop, chỉ cách một dãy nhà. Khá lớn, lại nằm ngay mặt đường. Ôn thỏa. Nó đi về phòng. Đã qua những ngày rét mướt. Mùa mới mang theo nhiều ánh nắng. Quen dần với không khí tập thể. Làm nó quen nhiều bạn bè hơn. Nhưng chẳng vì thế mà tình cảm với em nhạt đi, thậm chí còn đậm hơn khi hai đứa giờ một tuần gặp nhau chỉ có vài lần. Thêm nữa vì xa, nên nó nghỉ việc ở quán caphe của chị mặc cho lời khuyên mời của anh Vinh. Buồn nhưng đành vậy. Ở đó làm nó nhớ chị nhiều hơn.

- Ông đi phụ hồ với tôi không?

- Ở đâu?

- Ngoài công trường bên kia.

- Cũng được cần xin xỏ gì không?

- Không, đến mà làm để tôi nói với thợ cả.

- Ủ.

Thằng Quang rủ làm cùng, chết đuối vớ được cọc.

- Nhưng làm nặng lầm đáy, không quen tối về đau, chịu nổi không?

- Chắc được.

- Xong tuần nào lấy tiền tuần ý..hehe.

Nó giấu em, không để em biết lại lo lắng, thời gian chúng nó làm là buổi chiều nên nghỉ buổi nào lại chạy sang với em mặc cho mệt mỏi. Còn sáng phải đi học. Ngày đầu làm việc, gạch đá, cát, nó khuân tê dài cả tay, chưa bao giờ tay nó phải nâng thứ nặng như

vậy, rồi xi măng. Nó ráng làm. Mồ hôi như tắm, thở không ra hơi mà vẫn phải cắn răng, đợi mọi người giải lao mới nghỉ. Nhưng không than thở vì thằng Quang cũng chỉ có ý tốt. Tôi về ê ẩm không sang em được. Chỉ nhẫn tin cho em đỡ lo. Rồi lại thôi.

- Ông bôi cái này đi.

Thằng Hoàn cho nó tuýt kem bôi kiểu dầu cho đỡ. Nhận lấy, không vững đánh rơi vì run tay. Ngả người xuống nhặt, đau quá.

- Để tôi bôi cho, vài hôm là quen, mới dầu tôi cũng thế.

- Cảm ơn nhé.

- Khánh ơi lấy giùm cốc nước cái.

- Ủ ừ.. Kiếm việc chẳng nói, đi sửa máy tính với tôi nè, ít nhưng nhẹ nhàng lắm.

- Thôi, chót thì làm nốt tuần lấy lương đã.

- Cũng được.

Đêm ngủ, chằn chọc, nằm ở trên, cuối cùng chẳng biết sao lại lên sân thượng đứng. Phải rồi, một mình, thói quen này theo guồng xoay đã phai theo thời gian. Nó cần biết mình còn như ngày xưa hay không. Cũng chỉ là trời đêm và những cơn gió, điểm thêm vài ngôi sao lấp sau dải mây đen. Bỗng, nó nghe thấy tiếng bước chân.

- Ai đó?

- Là Minh à?

Nhỏ Hòa khoanh tay đi lên, cô hàng xóm này hôm nọ đã có dịp nói chuyện khi nhỏ sang mượn phích nước. Sau chiếc kính cận gọng xanh là đôi mắt đen toát lên vẻ mạnh mẽ. Nhỏ không quá đẹp, chỉ ưa nhìn, tính cách sao nó không biết. Chỉ thấy cách nói chuyện gần giống con trai.

- Ủ.

- Sao đang đêm đứng lên đây làm gì?

- Không ngủ được.

- Tưởng tính trộm đồ. Haha, nhìn như thằng ngô ấy.

- Ủ.

Nó im lặng mặc kệ nhỏ huyên láo một góc tầng thượng.

Không khí này làm nó thấy sảng khoái đỗi chút. Chắc mỗi

mồm, nhô đi xuống.

- Có chỗ này. Bị cậu chiếm mất rồi.

Tiếng nói của nhô vọng lại, người đã khuất sau những chiếc quần áo đang khẽ đưa trong gió. Đêm tối thật tẻ nhạt.

.. Sau tuần đó, nó vẫn đều đặn qua với em dù công việc không ổn định, cuộc sống cũng có phần khó khăn hơn. Đổi lại, nó cảm nhận, tình cảm em dành cho nó, có gì không ổn lắm. Giờ đang ở bên shop của em đợi em về. Nó cũng vừa xong việc ở công trường, hôm nay lĩnh lương, nó muốn đưa em đi ăn chung để hâm nóng tình cảm hai đứa. Lâu lâu mới có một dịp mà.

- Chịu khó chút nữa nhé, 10 phút nữa chị đợi, tha hồ chơi.

- Vâng, em đợi được mà.

Chị Hà, đặt chén nước xuống bàn rồi lại chỗ giá. Chọn đồ cho khách, em thì đang tính toán gì đó trong quầy thu ngân. Shop này rộng nên khá là nhiều quần áo đẹp. Thật là nể hai người này, thảo nào gu thẩm mỹ không chê vào đâu được.

- Xong rồi.. Đi đi anh.

Em gọi nó khi đang nghỉ vẩn vơ. Trên đường HN, lóng lánh đèn của những cửa hàng kính trưng bày. Em ở sau ôm chặt, đã nhiều ngày trôi qua mới có được cái ôm ấm áp như này, lẽ ra nó phải vui. Nhưng lại sợ, nỗi sợ hãi không tên.

.. Tuần mới đến, chiều nay ở công trường nó bị gạch rơi vào đầu, may mắn ở tầm thấp và có mũ nên không sao. Chỉ choáng váng thôi. Thằng Quang thấy vậy liền bảo nó nghỉ, được dịp lại cùng Khánh đi sửa máy tính. Tuy không biết gì, nhưng cũng được cái chân sai vặt và bưng bê. Tất cả cũng chỉ vì cuộc sống. Điều này khiến những lần lên lớp bài giảng theo đó mà hiểu nhiều hơn.. Chiều đã có nắng, lại vi vu qua shop chỗ em làm, nhưng đóng cửa, không biết em đi đâu, sang nhà chị hỏi cũng không có ở nhà.

- "Alo.."

- "Em đang ở đâu vậy?"

Nó sốt sắng hỏi, phần vì nhớ, phần vì lo.

- "Hi. Em đi lấy hàng với chị.. Xin lỗi anh nha."

Chẳng ngờ em khách sáo thế, cách nói chuyện của em thay đổi. Nó lặng thinh.

- "Ừ, anh qua định rủ đi chơi mà không có."

- "Vậy để hôm khác nhé anh.. Giờ mới đâu năm nên em bận."

- "Ừ."

Hai từ "em bận" khiến nó thấy lạc lõng, nhói lên. Sau lần đó, nó hồn như không liên lạc được cho em, có liên lạc được em lại nói em bận. Ủ bận, lại cất công qua shop tìm, vậy mà em không có ở đó.

- Ly có ở đây không chị?

- À, nó đi đâu từ hồi chiều đó em. Vô ngòi đợi, nó sắp về rồi á.

- Dạ thôi, em ra đây này xíu rồi ty em quay lại.

- Ủ.

.. Nó vòng xe đi tìm, em có thể ở đâu được chứ. Điện thoại thì tắt máy. Đến tối. Về phòng trọ trước khi qua shop lần nữa, nó bỏ cuộc vì không thấy em đâu, lòng đau đớn không yên, chỉ thu lu một góc nghe ba thằng kia nói chuyện, thì nhỏ Hằng đi vô mang theo bọc gì đó.

- Ủa, gì vậy? úi đồ ăn kia, nay trời sập à Hằng ơi?

Thằng Hoàn chống tay vào cửa, mặt nhỏ Hằng hồng nênh, ai nhìn cũng biết cậu thích nhỏ Hằng ra mặt. Nhỏ áp úng.

- Cái..cái này của Minh.. Nay có con bé.. Cao cao, tóc đỏ hói có phái phòng, này có Minh không? Minh bảo đúng thì nó nhờ đưa giùm. Cậu cầm hộ đi, mình về phòng.

Nó nghe giật mình, vội quay lại đến gần nhỏ Hằng.

- Từ từ, ai vậy Hằng, trông như thế nào?

- Mình không biết, thấy đẹp cả cao cao. Tóc thì màu đỏ xõa dài. Thôi mình đi nhé.

- O ơ..

Nó chưa kịp hỏi thêm, nhỏ đã chạy về phòng, ba thằng kia bâu lại.

- Ôi vãi, thịt bò này, các ông ơi.. Thịt bò đấy. Á..á..á..

Thằng Hoàn rú lên như được ai cho tiền, hai thằng kia cũng không kém.

- Nấu liền nấu liền.. Mẹ nghệ sĩ sướng vãi ra, đâu cũng có gái.

- Im vô làm đi!

Khánh đến gần lay lay nó đuỗi hai thằng kia vô bếp. Cũng phải, sinh viên ăn thịt đã là sang rồi, đây còn là thịt bò. Cải thiện bữa cho cả phòng thấy cũng vui, nhưng lòng đầy thắc mắc.

- Sao thế?

- Không biết ai chuyển nũa.
- Lăn tăn gì, có ăn là phúc rồi ông ạ.
- Ủ, các ông cứ ăn đi.
- Nhìn ông buồn buồn. Dạo này không thấy con bé kia qua nũa. Giận nhau à?
- Không, có gì đâu. Thôi vô làm đi ông.
- Ủ, có gì nói nghe, để trong lòng có ngày vỡ ra đây. Lạc quan lên, còn cuộc đời phía trước mà.

Khánh vỗ vai rồi đi vào, nghe lời của cậu này làm nó thầm thía nhiều, đúng là già đầu nhất hội. Chẳng giống mác nghiện máy tính tẹo nào. Rất tâm lý đấy. Thảo nào hai thằng kia coi như anh cả trong phòng. Nhưng Khánh đâu hiểu nó đang bị sao chúa. Chính nó còn không hiểu nó đang ra sao cơ mà. Ăn uống xong xuôi cũng muộn, chẳng ngon miệng cũng ráng nuốt vội vàng để qua nhà chị tìm em. Thời gian sinh viên ợp ẹp, nó cứ bòn rút được gấp em giây nào là tốt giây ấy. Nào ngờ, đang nổ máy xe, nhận được tin nhắn của em.

- "Hôm nay em hơi mệt, chắc không gặp anh được rồi, đừng sang, ra đường tối nguy hiểm anh ạ. Hôm khác mình gặp nhau anh nhé."

Vậy là lại hôm khác, nó buồn bã trở vào trong. Tình cảm của em dành cho nó giờ còn lại bao nhiêu. Mà có thể em mệt thật, chắc nó cứ suy nghĩ tiêu cực lên vậy thôi.

.. Để chủ nhật, ngày rảnh của cả hai. Nó đến shop đợi em để được đèo em đi chơi như mọi lần. Thái độ vui vẻ tíu tíu chẳng còn nơi em, thay vào đó là nụ cười gượng rồi lảng lặng đi vào để nó ngồi đợi với tâm trạng hụt hẫng. Nhìn em có vẻ mệt, hay ho hen, Nó xót xa. Chỉ tại em tham công việc.

- Em mệt thì nghỉ chứ, đi làm hoài ôm thì sao?
- Cảm xoàng thôi, em khỏe lắm ôm sao được hihi.
- Anh không muốn thấy em như này.
- Anh không phải lo đâu mà. Ra ngồi đi, để tí nữa còn đi chơi.

Yêu em không lo cho em thì cho ai.. Sao em cứ đẩy anh đi bằng sự vô ý vậy?. Cuối cùng cũng được đưa em đi chơi, em phát hiện những vết bầm trên người nó, cũng chỉ hỏi qua loa, không tỏ vẻ lo lắng như mọi lần. Hai đứa ngồi ăn chung ở phố cổ, cũng chẳng còn thái độ hào hứng kể lể mọi chuyện vui buồn của em nữa. Chỉ còn sự gượng gạo và im lặng. Chắc do em vì công việc phải lo nghĩ. Nó quyết định an ủi em bằng cách đưa em

lên cây cầu LB nơi yêu của hai đứa. Đôi lại được thái độ trầm ngâm của em. Em ở thành cầu mỏng manh cùng những cơn gió. Muốn ôm em lại để gió đừng mang em đi. Nhưng ngượng ngùng, chỉ bận ngắm em thôi. Kết thúc một ngày bên nhau nhạt nhòa. Liệu em có còn là em không?

Chapter 115

Tuần mới lại qua, như một định lý nhảm chán nhất định. Nó rũ rượi nằm một góc ở phòng với nhiều suy nghĩ tiêu cực, phải có thằng Quang với thằng Hoàn kéo dậy đi học mới đi. Cơ sở này không rộng nhưng khá sạch sẽ. Trong khi tựi ở lớp đàn đúm chơi bời dưới sân, nó gọi cho em. Không liên lạc được. Vậy đó, em bận suốt, mọi lý do em viện ra để tránh nó, làm nó buồn. Chỉ thơ thẩn về những lời nói yêu đã lâu không được nghe lại từ em. Đơn giản gấp được nhau em lại vội vã, thời gian đã hạn hẹp. Nhiều khi nó thấy em đi với nó, gần như là nghĩa vụ. Vài nụ cười gượng nói năng. Rồi còn trang điểm đậm lấm. Nó gợp ý thì em phản ứng.

- Thời buổi này con gái ra đường ai không trang điểm hả anh, nhìn quê lắm.
- Nhưng em đẹp sẵn rồi mà cần gì trang điểm?
- Thì cho nó đẹp hơn.

Bên cạnh em lúc này mỗi lần đi chơi lại kè kè cái túi xách. Lúc ngồi bên nhau chẳng còn tâm sự, thay vào đó chỉ là việc em soi gương với chỉnh sửa đầu tóc. Ủ, tiểu thư, em đẹp, em cao sang. Vậy giờ em còn yêu anh nữa không nhỉ. Thằng mà giờ đây như nài nỉ em mỗi lần đi chơi, được nửa tiếng đã đòi về với lý do bận. Câu lên em nói.

- Sao lúc nào anh cũng hỏi dò dẫm thế, chuyện ở shop chứ gì đâu?
- Vì anh là người yêu của em.. Em hiểu không?
- Em biết rồi, nhưng đâu phải quá tò mò như vậy?

Chẳng thèm nhìn nó, em vẫn soi gương để đánh son môi. Dòng kẻ mắt cũng theo đó mà đậm lên. Nó không còn nhận ra em nữa. Đèo em về, cái ôm hờ không đủ để cơn gió lạnh còn xót lại đi qua. Tìm một hơi ấm hay trái tim ngày xưa. Em đã thay đổi rồi ư? Hay anh đã làm gì khiến em không vừa lòng?

.. Ngày hôm ấy, có gì đó vỡ vụn, hình như một mảnh thủy tinh, nó đã cố dán dính lại, nhưng nhìn đến méo mỏ đáng thương. Tay cũng bị cưa đến bật máu. Đêm về nhớ em, dù có đau, Em vẫn là người con gái nó yêu thương nhất. Thế rồi..

...

- "Alo.."
- "Minh hả.. Tôi Quang đây."
- "Gọi gì vậy ông?"

Gần tối đang ngủ, nó nhận được điện thoại, chỉ hơi ngạc nhiên chút.

- "Ông ra quán caphe gần. Công viên Bắc chõ siêu thị đi, tôi thấy.. Bạn gái ông.."
- "Ừ, thì nhà gần đoạn đó mà."
- "Không phải.. Nó đang ngồi với một đứa con trai.."
- "Hả?"

.. Chẳng cup máy nó vội phóng như điên trên con đường đông đúc, ánh đèn đường vụt qua cứ nhòe đi. Con trai.. Ai mà quan trọng hơn cả nó, ai mà tối nó hẹn sang gặp em mà em bảo bận. Đừng nói với nó đây là sự thật. Đừng phải là lý do em lạnh nhạt với nó. Xin.. Đừng..

Đến nơi, thằng Quang ngoắc nó lại một bàn gần cửa, thấy người con gái đó. Đúng em rồi.. Bên cạnh em là anh chàng nào rất đẹp trai. Nhìn hai người đẹp duyên, khiến nó chạnh lòng và run rẩy..

- Ông bình tĩnh, đừng làm àm lên. Thủ gọi hỏi nó xem sao?
- Ủ.

Giờ nó chỉ biết nghe lời chú chặng nghĩ được gì nữa.

- "Alo"
- "Em đang làm gì vậy..?"

Nhìn em khẽ nhăn mặt chần chừ bàn bên kia. Thái độ này là sao?

- "Em đang đi chơi với bạn mà, anh có chuyện gì không?"
- "Thế em đi với trai hay gái thế?"

Bên kia em khó chịu hẵn lên.

- "Cái này mà anh cũng quản lý em à?"
- "Đâu có.. Anh chỉ muốn nhắc muộn rồi em lên về sớm thôi.."
- "Em biết rồi..!"

Em cup máy, gương mặt khó chịu kia lại tươi trở lại. Nụ cười này đã từng thuộc về nó, hụt hẫng lắm. Em cũng chặng nói gì nhiều. Tuy rành rành ra đây, mà nó vẫn cố chấp tin, phải rồi chỉ là bạn thôi mà. Đâu có bằng chứng gì nữa chứ.

.. Tôi hôm nay, nó lại tìm cách làm em vui. Một trò trẻ con nhưng nghĩ là sẽ rất ý nghĩa. Rẽ vào hàng bánh rán ở phố cổ, nơi hai đứa thường đi ăn những lúc em buồn hoặc lỡ chưa nấu nướng. Hương vị ở đây chắc em sẽ không quên. Dù mệt nhưng nó không về phòng luôn mà phi sang nhà chõ em. Bộ quần áo phụ hồ vẫn dính đôi chút xi măng, đầu

tóc bết lại. Chẳng có hè gì, vì viễn cảnh được em chăm sóc lo lắng như ngày xưa khiến nó cứ cười trên đường đi với bọc bánh lủng lẳng ở xe. Đường phố hôm nay vì thế trong mắt nó cũng đẹp hơn nhiều. Vậy mà..

Công nhà chị có một đôi trai gái đang rảo bước, anh chàng đó nắm tay người con gái của nó. Họ đi mà cười vang con đường nhỏ, tiếng cười của em rất tự nhiên, thứ mà nhẽ ra là của nó. Lòng nó quặn thắt chiếc bóng dài lê thê run rẩy. Nó đứng lấp sau một cây lớn, bên cạnh thùng rác nhìn trộm người con gái mình yêu thương vui vẻ bên người khác. Cảm giác này ai hiểu. Đau lầm. Nhưng vẫn cứ huyễn hoặc là mình không bị phản bội, thật ra lòng nó đã tan nát. Giống giữ giọt nước mắt không chảy, vứt bọc bánh đi. Quay xe về trước khi thấy thêm một hành động nào làm nó tổn thương thêm nữa." Đêm lặng lẽ mình tôi góc phố quen thuộc, qua một mùa đông dở dang với bao kỷ niệm, giờ em còn nhớ hãy em đã quên.."

..

- "Em rảnh không? Mình gặp nhau nhé?"
- "Anh à, giờ em đang đi chọn đồ.. Để hôm khác đi anh?"
- "Ừ."

Buồn bã đút chiếc điện thoại vào túi tuân.. Gọi điện hướng dương và cốc trà, nó ngồi một mình ngắm thành phố đã dần về đêm ở một quán lè đường. Tiếng ồn ào xe cộ đã thưa thớt, bà chủ quán cũng lep bẹp chiếc bếp than để chuẩn bị dọn về. Cảnh vẫn đấy, nhưng người đổi thay. Những tòa nhà sừng sững xung quanh, giờ mới biết HN đáng sợ như thế nào.. Nó phồn hoa quá.. Trời nổi gió, hình như chuẩn bị mưa. Cơn mưa rào đầu tiên chuyển mùa, nó nghĩ vậy, bởi tiếng sấm đã âm ỉ trên bầu trời đen nghịt. Bỗng chót, chiếc xe máy của ai vụt qua mang theo tiếng nói quen thuộc. Em đang ôm anh chàng đó, cả hai đang rẽ vào... Khách sạn. Chẳng kịp giữ nổi cảm xúc, nó đuổi theo chiếc xe.. Vụt qua chặng lại gần cổng.. Chàng trai kia tỏ vẻ kì lạ, em thì ngạc nhiên..

- Anh..a..nh..?
- Chuyện này là như thế nào, em có thể nói cho anh biết được không..?

Em.. Im lặng, sự im lặng đến rợn người. Em còn nói nghĩa là em còn quan tâm thương yêu, em im lặng khác nào em muốn đặt dấu chấm hết.. Nắm chặt tay em lại.

- Em đi về đi.. Về với anh..!

Ba người đứng cạnh nhau, nó nhìn trống hệt thằng bán ăn xin.. Người ngợm bẩn thỉu, mặt em thoảng chút bối rối rồi trở lên lạnh lùng.. Giờ thì thật sự, nó đã hiểu..

- Cậu là ai.. Tránh ra cho chúng tôi đi..!

- Anh về đi..!

.. Em nói làm nó chét lặng.. Ai đã nói xa mặt đừng cách lòng.. Bao câu hẹn ước giờ đọng lại được ở em không, sự phản bội này quá trắng trợn. Làm sao nó chịu nổi đây? Em độc ác lắm.. Em biết không?

- Cậu kia điếc à?

Nó hốt hoảng chạy lại lay em.. Đôi bờ vai nhỏ nhắn.. Em nhăn mặt..

- Sao lại như thế này? Nói cho anh biết đi..? Em đừng thế nữa, anh làm gì sai.. Anh làm gì trái ý em, em nói đi.. Anh sẽ sửa mà..!!

- Anh chẳng làm gì sai cả.. Chỉ là em chán rồi, em hết yêu anh rồi.. Anh hiểu chưa, về đi, đừng hi vọng nữa.. Mình chia tay!

Giọng lạnh lùng cuốn theo cơn gió đến buốt óc, nó sốc.. Ngòi bệt xuống đất, giữ chân em lại.

- Anh không chấp nhận đâu.. Anh không tin..!

- Vậy thì để tôi nói cho anh biết.. Từ trước đến nay anh chỉ là trò chơi của tôi thôi.. Chán thì bỏ anh hiểu không?

Giọng em lạnh nhạt, có phần khinh bỉ.

- Bồ công anh.. Cơn gió, tất cả đều là lừa dối ư. Em hãy nói với anh là không phải sự thật đi.. Rồi anh sẽ dẫn em đi chơi, anh vẫn sẽ yêu em như chưa từng có gì xảy ra, anh xin em đấy.. Đừng nhẫn tâm với anh như vậy mà, anh xin em..

Nước mắt khó có thể kiềm nữa.. Trước bao người trong đêm tối, nó cố níu giữ người nó yêu bằng cách nhục nhã nhất.

- Bốp..!!

Choáng váng vì đau.. Nhưng nó gượng dậy sau cú đấm đó, tự bảo vệ cũng chạy ra...

Điều này châm ngòi máu điên trong nó.. Vớ lấy viên ngói ở hốc cây. Đứng chắn trước em.

- Thằng nào đến gần, tao liều với thằng đó..!!

Cả bọn sững lại không dám đến gần. Chỉ có em..

- Chát..!! Cút đi..! Anh hiểu không, anh chỉ là thằng sinh viên thôi.. Anh có gì chứ, địa vị, tiền bạc..? Trò chơi đến đây là chấm dứt.. Về đi. Tôi chán ngấy anh rồi. Rác rưởi..!!

Em cười nhạt, cú tát đau đén tận xương tủy. Em cùng anh chàng kia bỏ vào trong khách sạn. Nó thát thán ở ngoài, viên ngói vỡ nát dưới chân nhanh quá, mọi chuyện kết thúc vậy sao? Vì thế mát, tiếng sấm rền vang. Cả ông trời cũng cười nhạo nó. Mưa trắng xóa đường phố, cơn mưa rào trái mùa mang theo bầu tâm sự. Chiếc ghế đá chỉ còn một người trống một bên. Mặt hò vỡ tan theo mưa. Ngửa người ra ghế đá, mưa rát mặt. Giờ này em đang vui vẻ bên ai kia.. Em có còn là Ly trong nó không? Cô gái mộng mơ, hay cười, hay khóc, tỏ vẻ mạnh mẽ.. Hay giờ là ác quỷ. Không.. Nếu bên trong em có là một ác quỷ thì nó nguyện làm mọi thứ để xin chút lòng trắc ẩn của con quỷ này.. Chỉ mong con quỷ này không phải là em.

..

Thức dậy người kiệt quệ sức lực.. Nó ước mọi chuyện đêm qua là mơ một cơn ác mộng nhưng không thể được. Nó đang ở phòng trọ, với mấy thằng bạn xung quanh.

- È.. Tỉnh rồi.. Tỉnh rồi .. Gọi Khánh vào đây..!

Thằng Hoàn réo. Thằng Quang quay lại.

- Sao mà đêm qua ông nằm ngủ ngoài ghế đá vậy, mà mưa to nữa, bộ chán sống à?

- Ủ.

- Diên vừa thôi.. May có đứa kiếm được ông đưa ông về đây đây..

- Ai?

- Thằng Tuấn với con nào ý, tự nhiên công xòng xộc vào giữa đêm.. Hai đứa ướt sũng.

Lại phiền đến mọi người. Nhưng nó vẫn không tin được em lại là con người như vậy, có lẽ có lý do gì đó. Em của nó không thể như thế, người nó yêu là một cô gái tốt, cô ấy không bao giờ như vậy với nó đâu. Chẳng qua là trò đùa. Điều này khiến nó cười, cười như điên như dại. Cười..cười.. Ra nước mắt..

.. Đớn đau, em không còn nguyện vịn ngay trước mắt nó, không thể ngăn. Bất lực nhìn em bên người khác. Nó ngồi đơ như kẻ mất hồn, nó vẫn muốn gặp em. Ai bảo nó bi lụy lú lẫn, nó mặc kệ. Tình đầu dễ gì buông tay. Lỡ yêu em quá nhiều.

Nó chẳng quan tâm điều gì hay ai, nó chỉ muốn em nói rõ ràng, mặc cho mọi thứ đã ngay trước mắt. Vẫn là anh chàng đẹp kia. Nhìn em tình tú bên người ta, nó khó chịu như trái tim vỡ vụn, nhưng ngàn mảnh vụn này vẫn rung rung lao theo em..

- Anh muốn nói chuyện..!

Nó chạy xộc vào kéo em ra khỏi căn phòng ẩm ướt mùi thuốc lá và rượu. Hôm nay em diện chiếc váy đỏ dài tới chân, mặt thì trang điểm rất kỹ càng. Em đẹp lắm, nhưng vẻ đẹp này không hợp với em chút nào.

- Còn gì để nói nữa, anh về đi..!

- Anh không tin, cho anh một lý do, nếu đúng anh sẽ chấp nhận.

Em thở dài nãy nè.

- Sao anh có chấp vậy nhỉ. Lý do, lý là tôi hết yêu anh rồi, anh hiểu không? Anh có gì lo được cho tôi? Có tiền không? Có xe không? Tôi từng nói mọi thứ tôi nói là nói dối..
Nhưng anh không để ý. Từ trước đến nay. Anh nghe rõ nhé.. TÔI CHƯA BAO GIỜ
YÊU ANH!! Anh thấy người kia không, đó là người yêu tôi.. Anh ấy giàu, anh ấy lo được cho tôi. Vậy đó, anh hiểu chưa. Về đi đừng làm phiền tôi nữa..!

Em định quay bước lại cánh cửa đó. Nó kéo tay em lại..

- Nhưng anh yêu em.. Anh yêu em mà..?

- Yêu à.. Tỉnh lại đi, thời buổi này chẳng có tình yêu đâu. Yêu có giúp tôi sống không..
Ngây thơ lắm, cuộc đời không màu hồng như vậy đâu..

Nó chẳng nghe những lời xát muối đó, chỉ hấp tấp kéo em về..

- Về với anh đi..!

- Bỏ ra..!! Sao anh dai quá vậy, tôi không yêu anh.. Về đi, đây không dành cho những kẻ như anh đâu..!

Em đẩy nó ra rồi bước vào, tiếng nhạc xập xình như theo con tim nó làm ngừng đập đi..
Thế là hết sao?

.. Lúc này nó muốn tìm nơi để yên tĩnh một mình, nơi đầy kỷ niệm của hai đứa. Phòng trọ cũ mở ra, không khí chẳng có hơi người đã lâu.. Nó ngồi xuống giường, căn phòng trống trơn im lặng.. Những hồi tưởng ngày xưa ùa về.. Nhưng lời nói của em văng vẳng trong đầu.. Nó điên cuồng cào cấu, tấm gương bị nó đâm nát.. nó cứ vô hồn như vậy, đau cả thể xác lẫn tâm hồn.. "Em ơi, anh đau lắm.."

..

"Anh không đủ dũng cảm để chia tay, anh sợ cảm giác khi ở một mình, thứ mà anh từng rất thích. Giờ anh trống rỗng cảm xúc, anh sợ cả những âm thanh về khuya u ám tĩnh mịch mà giờ anh biết em đang bên người khác. Em là người con gái yêu anh, anh nhận thấy được sự chân thành, tình thương sự quan tâm chăm sóc không vụ lợi vội mà em nói

tất cả đều là giả dối. Khi em làm như vậy, em có thấy mệt không?".. Nốt hôm nay thôi,
sang ngày mai anh sẽ xa em mãi mãi thay vì lời ước thề yêu em, xa nhưng không hết yêu.
Nốt hôm nay thôi cho anh nhớ về em bằng những thứ đẹp đẽ nhất, trong sáng nhất.. Em
là bông hoa đại, tự do buông mình trong gió nhưng anh đã bao giờ là cơn gió của em?
Nốt hôm nay thôi em nhé, nốt hôm nay.. Vì ngày mai chúng mình sẽ..chia tay!

.." Cầu Long Biên cơn mưa rào nặng hạt.

Góc phố cổ lúc âm áp vào đông.

Bồ Công Anh sao lại lỡ nhạt nhòa.

Để gió buồn tung tùng ngày dài ngóng trông."

.. Trả lại em kỷ niệm. Một tin nhắn cho tình yêu đôi trá như em nói suốt nửa năm. "Em
sống hạnh phúc, anh chỉ cần như vậy thôi. Dù là giả dối nhưng tình yêu đó đối với anh
luôn thật. Cảm ơn em nhiều. Anh yêu em."

Có lẽ cái cách em đến cũng nhanh như cách em đi. Một cơn mưa đi qua.

Chapter 116

Hai tháng là quãng thời gian không nhỏ, nhưng cũng chẳng đủ lớn để quên một người. Nó không còn khả năng tin vào cái gọi là tình yêu nữa, bất kì người con gái nào cố gắng gần gũi nó.. Hình ảnh em cùng anh chàng kia hiện ra.. Làm nó run rẩy.. Nhận thấy mình không hợp với cuộc sống tập thể mặc dù mới được vài ngày, nên nó tìm cho mình một nhà trọ mới dù có đắt hơn, tuy nhiên được ở một mình. Đã rất dần vặt, đau khổ. Nó muốn tìm đến thuốc, nhưng sợ khói làm cay mắt, muốn tìm đến rượu nhưng sợ rượu đắng.. Vì cay đắng nó ném đủ rồi. Có gắng gạt em ra khỏi cuộc sống của nó vậy mà không thể được. Mỗi lần còn cà nỗi nhớ, mùi hương, giọng nói hay nụ cười là mỗi lần nó mong có một cơn mưa. Để tiếng gõ cửa phòng quen thuộc của em lại đến. Nhưng chỉ trong mơ... Giác mơ mà không có thực, giấc mơ nó đã tưởng là sự thật suốt nửa năm trời..

... Hôm nay trời đầy gió, tiết âm u, mọi thứ xám xịt, đã chớm hè. Vì mưa gần gũi hơn không chỉ với nó mà còn với toàn dân thành phố HN. Mùa hè mới mang những cơn mưa mới, mọi thứ thay đổi nhưng cảm xúc chẳng đổi thay. Phải học cách quên đi thôi. Đúng rồi, phục vụ thì làm sao hợp với tiêu thư..

- Minh ơi..! Bàn số 8 kia!

- Ra liền...!

Quán caphe này nhỏ hơn quán của chị nhưng lương lại nhỉnh hơn chút vì quán ít nhân viên lại rất đông khách. Nên nó làm công việc của hai, ba người. Từ sáng đến tối. Dù là mệt mỏi nhưng nó sợ lúc rỗi rãnh lại suy nghĩ linh tinh. Vừa rồi là cô con gái của bà chủ gọi ra đưa nước cho khách. Khá tốt bụng nhưng hơi lười biếng. Dẫu sao nhân viên như nó chả có quyền mà bình phẩm nghĩ thì nghĩ vậy thôi.

Sau một ngày làm việc mệt nhọc, nó ngả người xuống chiếc ghế xếp (phòng không giường).. Nhìn tràn nhà một cách chăm chú để giết thời gian. Quãng thời gian này thật sự chán nản và lâu qua. Vì mọi đêm nó đều thức trắng. Để khóc một mình khi cảm xúc đau đớn đến đỉnh điểm.. Bỗng điện thoại reo.. Dãy số lạ.

- "Alo..?"

- "Có phải Minh không nhỉ?"

- "Đúng rồi, ai vậy?"

- "Chị Hà đây.. Em có thể gặp chị chút được không? Chị có chuyện muốn nói."

Nó chán nản tính từ chối và cúp máy, chắc lại khuyên nhủ đừng bê tha hay gì nữa đây mà. Nó nghe nhầm tai những thứ này rồi, hay giải thích cho nó về cô ấy. Về cô gái nó

yêu thương nhất lại phản bội nó chỉ vì xa mặt cách lòng vì cái thứ thiết yếu của xã hội, đồng tiền..

- "Xin lỗi chị, em không rảnh. Giờ em bận lắm."
- "Nếu không chịu gặp chị, em sẽ hối hận suốt quãng đời còn lại đây..!"

Câu nói làm nó chột dạ và thắc mắc. Sự tò mò làm nó đồng ý. Dù sao nó cũng muốn biết giờ em ra sao. Có hạnh phúc hay không.

- "Được rồi? Giờ ở gặp nhau ở đâu hả chị?"
- "Quán caphe em làm trước kia nhé.."

Giọng chị Hà ngập ngừng vẻ buồn rầu.

- "Vâng.."

...

Quán vẫn vậy, chẳng thay đổi gì nhiều, có chẳng là về con người mà thôi. Anh Vinh vui vẻ chào đón nó như một người bạn cũ đã lâu không gặp, đến nhỏ Mi cũng hiền dịu đi. Ừ chắc chỉ có nó là vẫn vậy thôi. Thấy nó, chị Hà vẫn nó lại một chiếc bàn cuối khu. Đến gần, sững người lại. Anh chàng người yêu mới của em đang ngồi bên cạnh chị, nét mặt trầm ngâm. Anh ta làm gì ở đây?

- Em ngồi đi.

Kéo chiếc ghế đối diện hai người, nó ngồi xuống, thờ ơ đi một hướng khác. Dù gì trong một con người đầy đủ cảm xúc, cái nhỏ nhen sẽ không thiếu. Nhất là với người đã chia rẽ hai chúng nó. Kẻ thứ ba.

- Nếu chị muốn nói chuyện về Ly thì xin lỗi em không còn là gì của cô ấy nữa rồi. Nên có lẽ mình không có gì để nói.

- Em cứ nghe rồi sẽ hiểu.. Đừng ngắt lời chị.

Mặt chị Hà buồn sâu thẳm. Mắt nhỏ nước. Giọng lạc đi run run. Nó ngạc nhiên.

- Chị có gì cứ nói, em vẫn đang nghe mà.
- Ủ.. Cái Ly.. Ly mắt rồi em à!

Nghe câu nói này, sống lưng nó lạnh toát, giật mình hoảng hốt.. Chắc lại trò đùa gì đây.

- Chị đừng đùa nữa, điều này không vui đâu!
- Em bình tĩnh nghe chị nói nốt.. Ly mắc bệnh tim em à, khi phát hiện thì đã nặng rồi, phẫu thuật chỉ có ít phần trăm thôi em. Nên nó chọn cách xa em để em không đau khổ,

em không dằn vặt. Nó muốn em căm ghét nó để khi ra đi nó muốn đau một mình thôi..
Những lần nghe điện thoại của em xong là những lần nó khóc không còn giọt nước mắt
nào. Lúc đó, nó phải thở máy và chị bên cạnh.. Nghe hết. Nó lại rúc vào chị khóc.. "em
khổ lắm chị ơi.." ..

Chị Hà nắc lên.. Nước mắt nó trào ra mặc dù không tin đó là sự thật.. Dối trá.. Tất cả là
dối trá..!

- Biết em đủ thông minh để không tin vào câu chia tay thông thường.. Nên nó đã sắp đặt
một vở kịch bằng những người bạn của em. Nó nhờ họ giúp để em tin, nó thực sự thay
lòng. Nhưng mỗi đêm, nó nằm trong viện lại khóc một mình. Đã nhiều lần nó muốn gọi
cho em để nói tất cả.. Rồi lưỡng lự khóc không dám. Chị hỏi thì nó bảo " Em sợ.. Anh ấy
sẽ đau khổ, chị nhìn vậy thôi, nhưng Minh của em hay khóc lắm..hihi" .. Nói vậy hai chị
em chỉ biết ôm nhau sụt sùi, không hiểu sao căn bệnh lại chọn nó.. Ly không đáng bị như
vậy phải không em..?

Giờ đây nó hiểu nó đã trải qua điều gì rồi, một lần nữa cái đầu ngu dốt của nó hiểu ra. Tự
trách mình quá vô tâm.. Nước mắt chảy xuống thành dòng vì người con gái đó..

- Cậu thật sự may mắn vì có được tình cảm của cô ấy.. Ly là một cô gái tốt. Cô ấy rất đau
khổ khi thấy cậu như vậy, đêm hôm đó, chúng tôi không làm gì cả. Chỉ có cô ấy đứng
bên cửa sổ lặng nhìn cậu rồi khóc, khóc một cách dữ dội. Khi cậu rời đi, cô ấy vì quá sức
nên ngất. Tôi là người đưa cô ấy vào viện. Trong đó, tôi chứng kiến, mỗi lần đến thăm.
Không ngày nào gói cô ấy không ướt.. Tôi chỉ là bạn cô ấy nhờ giúp mà nhìn cô ấy như
vậy tôi cũng đau lòng lắm, nhưng giờ cô ấy không còn nữa..

Những câu nói của anh ta làm nó bằng hoàng hơn, nó thấy mình khóc ra tiếng, sàn của
quán lấm tấm nước mắt. Nó không dám ngược mặt lên nhìn hai người, nó sợ..

- Minh này.. Những thứ này là của em.. Chị nghĩ Ly muốn em giữ chúng.

Nó quay sang, chị Hà đầy món đồ đến chỗ nó. Vội vàng nhận lấy. Một chiếc khăn len
màu đen có chữ "M love L", quần trên cổ con doremon nhồi bông quà nó tặng sinh nhật
em.. Lặng lẽ ôm hai thứ này vào người, mặt doremon ướt lê..

- Đây là hai đồ Ly hay ôm khi ngủ ở viện.. Chiếc khăn này cũng là của nó đan lúc điêu
tri.. Chị còn nhớ rõ.. "Minh thích màu đen chị à, hihi. Khi em hỏi thì anh ý giải thích lâ
lùng cực, như biết xấu vẫn thích ấy, chị thấy đặc biệt không.. Giá như em được tự tay
mình quàng vào cổ cho anh vào mùa đông năm sau..nhưng chắc không được chị nhỉ..?"..
À con đây nữa, đây là bức thư mà Ly viết vào ngày cuối cùng ở VN trước khi qua Nhật
phẫu thuật.. Lúc ấy do quá bực vì sự ngốc nghếch của con bé mà chị giật lại cất đi, chị

nghĩ em lên đọc, chị đưa nó tờ giấy. Nó vuốt phẳng phiu tờ giấy nhăn nhúm và ô vàng, nét chữ mềm mại của em hiện lên chỉ vài dòng thôi.. "... Ngày mai mình phải qua bên kia, có lẽ mình sẽ chết.. Mình nhớ anh lắm, muốn gọi cho anh lắm nhưng không được. Mình không đủ dũng cảm làm anh đau lòng.. Những thứ do vở kịch mình tạo ra đã làm anh khổ đủ rồi.. Giờ mình chỉ ước, giá như mình được ôm anh, hôn anh lần cuối trước khi đi.. Cảm nhận bàn tay đầy xương và lòng ngực nho nhỏ nhưng luôn áp đáy của anh. Mình biết anh thắc mắc sao mỗi khi đi xe mình lại ôm chặt như vậy nhưng không dám hỏi.. Haha, anh nhát lắm.. Mình mong anh hỏi để có thể trả lời.. Ôm như vậy để tay mình vòng qua người anh, đến ngực trái của anh.. Nơi có trái tim anh đang đập.. Thứ mà anh hứa nó thuộc về mình mà giờ mình phản bội anh. Chắc anh đau đớn lắm, giá như mình không bị đau.. Giá như mình không mắc bệnh, giá như mình không chết. Mình sợ chết lắm.." bức thư dừng lại bằng quết mực dài, chắc trong lúc đang viết bị giật đi. Bức thư không hồi kết nhưng đặt dấu chấm hết cho một con người với số phận đau khổ, người con gái nó yêu. Nhìn lại những vết loang. Những giọt nước mắt của em trên tờ giấy đã khô. Em khóc nhiều quá..

- Chị gọi em ra để cho em hiểu.. Ly nó chỉ yêu em, chưa bao giờ thay đổi.. Nhưng số phận hai đứa không đến được với nhau rồi.. Do em chị bạc mệnh, chị hứa với nó là sẽ giữ bí mật. Nhưng chị sợ em hận nó. Ly đáng thương lắm em à. Đừng hận nó nhé. Em giữ lại đồ, chị phải về rồi.

Chị Hà dụi mắt rồi kéo chiếc túi xách bước ra khỏi quán cùng anh chàng kia.. Nó cứ ngồi như vậy ôm đầu khóc, khẽ lấy con doremom, hít vội mùi hương của em còn xót lại. Nó đi khỏi quán, quên xe luôn. Nó như một thằng điên, ôm con doremom đi khắp nẻo đường mà khóc. Bao nhiêu người nhìn với ánh mắt thương hại. Chắc họ tưởng nó điên.. Mà đâu biết, nó..điếc thật. Nó điên vì mình bị bỏ rơi, mình bị lừa. Nó cứ thế đi cho đến tối, đến cuối con đường nó lại mong thấy em.. Em đang cười, em ôm nó trong vòng tay..

" Em bảo em là hoa, anh là gió.. Nhưng em đâu biết, em đã nhầm, chính anh mới là một bông hoa dại, để gió cao sang như em, thắc mắc thầm thương và để rồi một ngày hoa tinh dậy, đã thấy gió đi rất xa.."

Một cơn mưa, một cây cầu, một góc phố, một loài hoa. Em đã đến bên đời anh để lại bao cảm xúc ngọt ngào của mối tình đầu đẹp đẽ mang đầy yêu thương... Vậy mà sao em lại bỏ đi, để anh một mình bơ vơ vậy, em ích kỷ lắm, em biết không? Nếu được, em hãy mang anh đi theo.. Em ơi..

Khi tôi chọn cách để quên những dòng hồi ký này là tự nhắc mình luôn nhớ." Em sinh vào thứ sáu ngày mười ba, em hay gặp may mắn. Chắc giờ là điều xui xẻo đầu tiên cũng

là cuối cùng mà em gặp phải. Nhưng em nhớ nhé hãy luôn dõi theo anh vì một góc lớn nhất ở tim anh dành cho em, luôn là vậy chẳng thay đổi cũng như..

Khi nào Bồ Công Anh bay không cần gió

Thì khi đó anh hết yêu em."

Friday 13th

Một thứ 6 ngày 13 tôi đã từng. Vu vơ ở quá khứ.

...

- Anh này, nhỡ sau này mình hết yêu nhau thì sao?

- Sao trên trời... Nghĩ linh tinh nó vừa thôi.

Em đánh khẽ vào người nó. Tuy nhẹ, nhưng vì dạo gần đây bê đồ nhiều không quen nên khá đau nhức. Nó ráng không kêu to, mặt nhăn nhăn.

- Anh sao vậy?

- Không sao, chỉ thấy đau chút.

Em tròn mắt nhìn nó, mặt tỏ ra lo lắng.

- Em đánh nhẹ mà. Cởi đồ em coi xem, lại va vào đâu hả?

Nó vui lẩm, khẽ cười, kéo đầu em lại ôm, vùi vào ngực nó.

- Hì... Em nói vậy anh thấy đau, ở đó đó. Biết chưa đồ ngốc!

Đôi môi căng mọng của em cong lên bĩu, một tiếng "xì" dài vẻ đanh đá chua ngoa của cô tiểu thư cá tính. Bộ dạng này làm nó nhớ về em của ngày đầu tiên, bắt tội nó chạy tới chạy lui đến độ ôm quay đơ trong viện. Nhưng rồi lại quan tâm chăm sóc một cách chu đáo và làm nó yêu em. Ủ, rất nhiều.

- Anh ngốc thì có, anh là đồ đại ngốc! Người ta bật đèn xanh vậy mà không biết gì.

- Xanh mới đó, nói toẹt là thích người ta xong tán tỉnh cho rồi.

Em đỏ mặt dại vào ngực nó, mùi hương tóc em thơm nhẹ nhàng theo con gió đông mạnh mẽ tỏa xung quanh, có gì đây cuốn hút lầm.

- Đáng ghét. Đáng ghét...! Định để cho anh nói trước cơ mà không hiểu sao hôm mưa đó thấy anh mang theo cái áo tự nhiên nói luôn hihi... Giờ nghĩ lại xấu hổ quá trời.

- Xấu hổ thế có thích không?

Em chun cái mũi lại, vẻ mặt ngộ nghĩnh như trẻ con này làm nó thấy em kì lạ, em rất nhiều khuôn mặt. Nhưng mọi khuôn mặt của em, dù mang sắc thái gì thì em vẫn đẹp.

- không có thích...hihi!

- Thế à?

- Mà là yêu.. Yêu đó, đồ ngốc ạ!

Nhớ mãi nụ hôn ngọt ngào, từ làn môi cũng ngọt ngào chǎng kém. Chỉ có điều, nó thiếu hơi ám, bởi nó mang vị của mưa bởi nó chǎng còn nữa... Chǎng còn gì nữa. Mắt em long lanh, nó gậm nhẩm niềm vui của cô gái mặt trời đến từ cơn mưa đêm lại. Phải rồi, em là Ánh Dương sao lại đến với nó từ một cơn mưa nhỏ, thật kì lạ.

- Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em?

- Câu gì?

- Nhỡ sau này mình hết yêu nhau thì sao?

Nó trầm ngâm. Sau này. Là bao lâu, 1 năm, 5 năm, 10 năm. Nó với em còn bao nhiêu thời gian hay chỉ ngày mai thôi. Mọi chuyện thật bất ngờ vì khó khăn.

- Thì thôi, đó là sau này. Cứ sống hết hôm nay cho thật vui, việc gì phải lo ngày mai. Nhìn thẳng vào anh đây, bên em có anh đây này. Ngày bây giờ, hoặc ngày mai. Anh có thể không bao giờ thấy em nữa vì một lý do nào đó, nhưng anh biết anh không hết yêu em đâu em tin không?

- Điều gì cũng có thể xảy ra mà anh.

Giọng em rụt rè.

- Phải, có thể em sẽ là mẹ của các con anh, điều đó cũng có thể xảy ra mà...hehe!

Hai gò má của em hồng lên rồi tựa vào vai nó.

- Anh ơi, em sợ mình sẽ gặp xui xẻo lắm, em sinh vào ngày đen đủi.

- Trước giờ có sợ đâu?

- Từ khi yêu anh em lại sợ, em sợ mình sẽ không bên nhau, nên đôi lúc em cứ tự hỏi.

Thật sự em sợ lắm.

- Không có gì đâu hứa đừng buông tay nhé!

- Dạ!

- Hứa đi rồi tự khắc sẽ thực hiện được!

- Um. Không thát hứa nha anh...hihi!

- Ủ.

Em thất hứa rồi nhé. Em đang cười phải không? Liệu em có biết ở đây anh đang khóc không? Sao nước mắt của anh rơi nhiều từ khi biết em vậy? Ly..! Ly ơi..! Anh đang gọi em đây!

... Liệu ai đã từng có điều đặc biệt ở cái ngày mà cả thế giới quay lồng. Là tôi đây bạn à, thứ 6 ngày 13 tôi đã từng. Vì đó là cô gái của tôi.

Part 2

"Cuộc đời là những lần gặp gỡ và biệt li, là những lần lãng quên bắt đầu nhưng luôn có những chuyện một khi đã xảy ra sẽ để lại dấu vết và luôn có những người một khi đã tới sẽ không thể nào quên". Đó là điều mà nó học được ở một số người con gái đã đi qua đời nó, ngẫm và giữ lại trong tim mãi không thể nào quên.

Chặng đường kéo dài 8 tháng của Mr Friday đã dừng lại. Tuy không quá lâu nhưng cũng đủ dài để mở ra trong mắt người đọc một chút màu sắc của cuộc sống sinh viên đầy thăng trầm. Chắc hẳn mọi thứ còn mịt mờ hay khúc mắc. Có lẽ ta nên quay lại tiếp tục con đường mà phía trước không đích đến mang tên "Đã Nhớ...Một Cuộc Đời" này, để hoàn thiện nốt cuốn phim còn tồn đọng trong đầu và rồi để "quên". Vẫn một lời tựa cũ... Đây là cách tôi bắt đầu câu chuyện của mình. Nếu ai muốn quên đi quá khứ, họ chắc chắn sẽ để yên trong tim, còn tôi, tôi chọn cho mình cách quên khó hiểu đó là viết lại một cách thật nhất, những gì mình nhớ, những gì mình trải. Tôi không quan tâm người ta gọi nó là gì, truyện, chuyện... Hay tiểu thuyết. Điều tôi quan tâm và mong muốn là những người đến với hồi ký của tôi sẽ tìm được chút gì của mình trong đó bằng cảm nhận của cả trái tim. Có thể với bạn nó sẽ vô lý, nó sẽ khó tin có những điều tưởng chừng như cổ tích giữa đời thường, vì vậy hãy chắc chắn rằng bạn có lòng tin vào mọi chuyện trước khi tiếp tục nó. Thật giả mong manh tùy người đọc, điều mà tôi có thể làm là viết cho đến kết thúc mà thôi. Do đó tôi chọn "đây" là nơi lưu giữ những dòng tôi viết để có thể chia sẻ, để tôi quên đi và nếu tình cờ "ai đó" có đọc được . Thì hãy xem như một lời cảm ơn và món quà cuối cùng tôi dành cho "Em" người con gái tôi đã yêu, vẫn yêu và có lẽ là sẽ mãi yêu. Có thể nhiều đây là chặng đường dài tôi đã đi qua, nhân vật không hẳn là ai, không hẳn là điều gì khi biết. Nó sẽ mập mờ nhất định với người tò mò điều mà tôi mong muốn. Để bắt đầu sau bao lời dẩn man giống dài. Tôi xin trích một câu nói tôi từng được biết và rất ưa thích " Vẫn biết có câu nếu kiên trì sẽ thành hiện thực nhưng hiện thực nghiệt ngã hơn giấc mơ, có mấy ai đủ sức đi đến cuối con đường".

Hãy vọng quá khứ hãy ngủ yên.

Để bình yên cho những ngày còn lại. Một tựa đề cũ và cũng mới."

Đã Nhớ Một Cuộc Đời - Mrs 13th.

Chapter 1

Công viên Linh Đàm vắng tanh, nhưng có một bóng người lặng lẽ, cứ run lên từng chập. Cảm xúc hiện giờ là gì, đau, buồn... Nhiều lầm, đôi khi còn chìm trong hồi tưởng bởi một kỷ niệm nào đó với em, về nụ cười rạng rỡ, tiếng hát của em trong ngày sinh nhật nó. Nhớ lầm, vậy mà giờ đây xa quá. Xa thật rồi, không còn gì nữa. Rốt cục chỉ là dĩ vãng mà thôi. Đêm nay, tất cả, sau hai tháng mọi thứ nó biết từ chị Hà sự thật là khá nghiệt ngã. Nó muốn nằm ở chiếc ghế đá này qua đêm lần nữa. Để mặc luồng khí lạnh về đêm có thể làm cho cơ thể nó yếu hơn, nhưng nếu về phòng, nó sợ suy nghĩ sẽ làm cho tâm hồn nó yếu đi chẳng kém. Dù sao chiếc khăn len và chú doremon băng bông này đủ ấm rồi. Nằm ngả xuống chiếc ghế lạnh lẽo kề bên mặt hồ, nó ngược lên nhìn bầu trời. Sáng vì rất nhiều sao, chợt cảm giác mình đang cười nó nghĩ, em có thể là một trong số những ngôi sao kia và dõi theo nó. Lạ ở chỗ miệng cười mà thấy nước ở đâu cứ lăn man mát hai bên mai. Nó nằm vậy khá lâu, mồm lảm nhảm gì đó chỉ mình nó biết nghĩa. Lúc ấy, nó thấy mình không tỉnh táo. Giờ mới để ý điện thoại ở túi rung liên hồi, nó sống một mình, đâu có ai biết nó ra đây đâu nhỉ, nên nó mặc kệ chỉ thấy khó chịu thôi.

- Minh...!!

Giọng nói quen quen vang lên từ bờ rào, nó nhôm dậy. Thằng Tuấn và nhỏ P.Anh đang tiến đến gần. Hai bên thái dương nó giật lên. Chưa bao giờ nó điên đến mức độ này.

- Thằng chó..!! Mày là thằng chó..!

Nó kéo áo thằng Tuấn lại đầm túi bụi, hết sức tàn của mình vào thằng bạn thân. Thằng này thoảng ngạc nhiên nhưng cứ ôm đầu chịu trận khom người xuống không kêu ca gì. Nhỏ P.Anh hốt hoảng can nó ra, nó vùng vằng như không để ý.

- Mày có còn là bạn tao không..!! Thằng chó!! Tại sao mày giấu tao? Tại sao, tao làm gì sai? Tại sao Ly làm vậy mày lại hùa theo để giấu tao? Chúng mày... Khốn kiếp!!

Nó càng hung hăng hơn điên cuồng lao vào thằng Tuấn mặt mũi đang tím bầm, nó đánh thằng bạn thân, vừa đánh vừa khóc. Bỗng nhỏ P.Anh đẩy mạnh nó gục vào gốc cây.

Thầm mệt nó để yên thở dài, đối diện thi thoảng có chiếc taxi đi đêm vụt qua, nhưng rồi không gian lại vắng lặng.

- Thảm hại!

Giọng nhỏ P.Anh lạnh lùng mang chút đanh thép. Nhỏ đứng chắn trước mặt nó trong bộ đồ trẻ trung nhưng vẫn một gam màu đen đặc trưng. Chỉ có điều qua ánh đèn đường nó thấy tóc của nhỏ mang một màu sậm, không phải Bạch Kim nữa. Hơi ngạc nhiên, nó cười khẩy.

- Đúng rồi, tôi thế đây, còn hơn cô tò vè ra vẻ huyền bí. Đây không cần cô quan tâm, tránh ra một bên!

Mặt nhỏ sưng sù, ánh mắt buồn tủi giận dữ, không đáp lời nó, nhỏ đi sang bên đỡ thằng Tuấn dậy. Điều này khiến nó áy láy vì đánh thằng bạn ra nồng nỗi này. Đến gần nó, thằng Tuấn gượng cười ở khuôn mặt bầm tím, vô vai.

- Tôi xin lỗi, ông hả giận chút về đi.

Nó ương bướng lắc đầu, quay mặt sang một hướng để tránh ánh mắt của con nhỏ P.Anh.

- Về đi tôi sẽ giải thích, muộn rồi ông.

- Giờ giải thích có giúp Ly sống không hả Tuấn? Giờ mà giải thích có giúp người yêu tao sống lại không?

Nó khóc thành tiếng, chưa bao giờ nó cảm thấy bất lực và mất mát như thế này. Nó thương em. Mắt thằng Tuấn cũng hoe đỏ.

- Tôi xin ông, đi về, tôi sẽ nói mọi chuyện cho ông biết, ông sẽ hiểu thôi.

Nó lắc đầu, cơn gió lạnh ở đâu tràn vào người khiến nó co rúm lại. Nhỏ P.Anh đưa tay bảo thằng Tuấn lùi ra. Nhỏ cúi xuống nhìn thằng vào mắt nó.

- Giờ anh có về không?

- Cô chẳng là cái gì mà tôi phải nghe cô cả, tránh ra đi!

Nó quát lên. Với cái giọng trịnh thượng của nhỏ cộng thêm cơn giận dữ của nó. Nó từ chối dù nhỏ có nói gì. Vậy mà không như nó nghĩ, nhỏ P.Anh nắm hai bên áo nó giằng.

- Anh có về không thì bảo thằng khốn...! Anh có về không... Huhu. Đồ vô tâm, đồ độc ác...!! Huhu.

Nhỏ khóc nức nở cứ giằng mạnh rồi đập đầu vào ngực nó. Vẻ yếu đuối này thật khó thấy được ở nhỏ P.Anh. Nó cứ im lặng. Nhỏ rời ra, mắt giận dữ chạy gần mép hồ.

- Anh mà không về là tôi nhảy xuống đây chết cho anh xem...!!

Nó tản ngắn. Dọa kiểu này chỉ có mấy cô tiểu thư thích gì được lấy. Chắc nhỏ không dám đâu. Thằng Tuấn cũng sợ, lại kéo nhưng nhỏ đẩy ra.

- Có mà dám...

Nó nói đều để trêu tức nhỏ. Sao tự thấy mình khốn kiếp hơn lúc có em.

- Anh sẽ hối hận Minh ạ...

Nhỏ lấy đà tiến lại gần, nó giật mình nhảy chồm lên kéo nhỏ lại.

- Không!

... Đường về nhỏ ôm nó thật chặt mà thút thít khóc. Dẫu vậy sao cảm xúc nó trống rỗng vô hồn, bức tường ngăn cách của em trong nó quá dày, đủ để nó không thể nào rung động nổi với ai. Hai tháng qua nó mệt mỏi lắm vì cứ phải mang chiếc mặt nạ tươi cười, nó muốn gặp lại em. Mặc dù biết không thể nào. Thằng Tuấn đi song song với nó, con đường giờ đây ngoài đèn đường cộng một chút hàng ăn đêm thì hoàn toàn chả có người. Tiếng gió lạnh ù ù bên tai, vậy mà tiếng khóc đằng sau cửa tảng băng xinh đẹp kia cứ rõ mồn một. Nhỏ P.Anh thật khó hiểu, lúc nào nó bị sao nhỏ đều gần nó bằng một cách nào đó, xoa dịu bót đi rồi lại biến mất. Vẻ huyền bí dễ thương này khiến nó không khỏi băn khoăn. Tiếng động cơ xe máy nhỏ dần rồi dừng hẳn lại. May sao thằng Tuấn chạy giùm nó cái xe bỏ quên ở quán. Chiếc cửa phòng được nó uể oải mở ra.

- Cách...! Bitch...!

Điện phòng sáng lên, nó đỗ xuống giường úp mặt vào gối.

- Muộn rồi, ông ngủ đi, mai tôi sang. Xin lỗi nhé...

Chả biết từ lúc nào thằng nóng tính này lại khiêm nhường như vậy, chắc biết nó buồn, đúng là bạn thân. Nó không nhìn, không trả lời. Thấy day dứt. Thấy giường lún xuống chút cộng mùi thơm nhẹ quen thuộc của nhỏ P.Anh.

- Tuấn...!

Nó quay ngược lên. Cu cậu đang lúc húi ở cửa nhìn sang bằng khuôn mặt tím bầm.

- Tôi... Xin lỗi nhé!

- hèhè, không sao đâu.

- Ủ.

- Về đi kìa!

Nó nói với nhỏ P.Anh, nhỏ lắc đầu cương quyết mặt lạnh lùng ra hiệu thằng Tuấn về trước. Nó cũng không quan tâm nữa. Cửa đóng lại, nó nằm ở tư thế cũ mà quên mất nhỏ P.Anh đang ngồi ngay bên cạnh nhưng nó không để ý lắm. Giờ nó thấy mình bất cần hơn chút.

...Hai giờ sáng, hai đứa vẫn vậy, đứa nằm đứa ngồi. Nó để tay lên trán nhìn tràn phòng trọ, còn nhỏ P.Anh co chân lại chống cầm vào đầu gối nhìn nó. Thì ra con bé tóc đỏ đi cùng thằng Tuấn hôm đó là nhỏ P.Anh. Nhỏ nhuộm màu tóc mới, vẻ ăn chơi này khiến nó thấy nhỏ lạ lùng hơn.

- Nè...

Nhỏ chợt vào người nó gọi khẽ.

- Gi?

- Có đói không?

- Không.

Thấy nhỏ im im hơi chạnh lòng chút.

- Đang đói hả?-Nhỏ gật đầu.

- Sao không đi mà ăn đi?

- Vì phải đi tìm.

Nhỏ chỉ vào nó, thở dài. Đôi khi người nào tốt với mình, mình lại cảm thấy người đó ngốc. Cảm giác của nó là như vậy.

- Ủ... Sao lại đi tìm làm gì?

- Muốn.

- Sao muốn?

Nhỏ lại im lặng, vẻ lạnh lùng này nó cũng hiểu nên mặc kệ.

- Mỗi không?

Nhỏ hỏi nó. Nó hơi ngạc nhiên chút.

- Hơi hơi...

Nhỏ xáp gần nó lật úp nó xuống, rồi đưa bàn tay ấn vào lưng nó. Tự dung dễ chịu quá.

- Làm gì vậy?

- Nằm im đi...

Nhỏ bặm môi nhìn lo lắng rồi tiếp tục ấn quanh lưng, thì ra là mátxa, nhỏ này cũng nhiều trò ghê.

- Cảm ơn nhé!

- Ủm.

- Sao biết cái này hay vậy?

- Học nhiều thì biết thôi.

Nhỏ nói bằng giọng pha chút tự hào, nó thấy dễ chịu quá nên ngủ quên lúc nào không hay.

...Sáng sớm dậy, tiếng xe và người đã náo nhiệt bên ngoài, ở khe cửa một vài tia nắng ngay mới len lỏi vào căn trọ nhỏ của nó làm chói mắt. Ngáp một cái, rồi dậy VSCN. Không thấy nhỏ P.Anh đâu, quá quen với sự biến mất này nên chẳng lấy làm lạ. Thay bộ quần áo, nó chạy ra quán làm. Đạo gần đây nó được nghỉ, trường làm gì mà cho nghỉ một tuần liền. Năm hai có vẻ không nhọc bằng năm nhất vì qua thời lý thuyết rồi đến chuyên ngành cả một quá trình nó đã phấn đấu nén giờ không lo lắng nhiều. Mỗi sớm bước ra đường Hà Nội, đều có một cảm nhận khác nhau về thời tiết của từng mùa, nó khá thích thú vì cái cảm nhận của riêng mình. Cận hè với cái nóng, cơn mưa. Mọi thứ như hân hoan hơn chào đón mặt trời. Kể cả một thằng thích đông như nó. Quên nói, quán caphe này của nó khá đẹp vì anh quản lý có mắt thẩm mĩ cao, riêng việc đặt nguyên cái hòn non bộ trong sảnh là biết rồi, còn gì hơn nhâm nhi cốc caphe tán ngẫu cùng một chút âm thanh của tiếng nước chảy róc rách, đến thằng ghét caphe như nó còn thích nữa là. Anh quản lý này là con của bà chủ và là anh ruột của con bé lười biếng hay sai bảo nó. Quán nhỏ ít bàn vì caphe cảnh thôi, nhân viên cũng chỉ có nó cùng hai thằng và một đứa con gái khác, đôi khi cô con gái bà chủ giúp thì bớt cực. Nhưng hiếm lắm.

- Minh ơi..! Bàn 2.

- Rồi đây!

- 5 nữa!

- Ờ!

Chạy đi chạy lại mệt ghê. Quầy pha chế là con nhỏ nhân viên tên Thành Hoài, nó bắt mọi người phải gọi vậy vì không thích nghe tên không, tính tình cũng không bình thường cho lắm. Nhỏ này không xinh nhưng trắng như lột và cao hơn nó...Cá cái đầu thậm chí P.Anh cũng chưa chắc cao bằng, người Hải Dương giọng hay bẹt xuống nên nghe hài hài .

- Làm nhanh giùm mình, hai sửa một đá!

- Ok!

Xong lại chạy vụt ra đưa cho khách. Ôn định mới được đứng Thở chút. Nhỏ Thành Hoài đưa nó cái khăn giấy miệng cười cười, tuy hơi khùng nhưng nhỏ này khá biết lấy lòng người khác với lại tính nhỏ rất trẻ con.

- Anh lùn giấy nè hihi.

Nhỏ thường gọi mọi người trong quán là anh hay chị kể cả biết nhỏ tuổi hơn.

- Cảm ơn Thanh Hoài nha!

Nó quét đồng mồ hôi trên mặt. Trời hôm nay nóng tuy quán có máy lạnh nhưng vì chạy nên vẫn ra mồ hôi.

- Hihi anh lùn chạy nhanh dữ, chả như hai anh kia lười chảy thây.

Nhỏ Hoài bĩu rồi chỉ hai thằng đang loanh quanh chém gió quét sàn. Mỗi người việc, nó không tị nạnh gì.

- Ờ.

- Ý, "khát hàn" vào kìa anh.

Lâu lâu nhỏ lại nịu lưỡi như vậy, lắc đầu cười rồi đi ra.

... Chiều đến tan làm, nó lọc cọc đạp xe về, chẳng hiểu sao, lại đội cái mũ lưỡi trai khuất mắt đi qua khung đường nhà trọ của bác Trung. Ngôi nhà đối diện đóng kín, nó thấy bác Tám ở sân hệt như năm ngoái với chiếc kéo cắt tỉa, không có người nó muốn nhìn. Nó vụt qua, hàng hoa giấy tung bay. Sắp một năm rồi. Gần tối thằng Tuấn đến mang thêm vài non bia với túi mồi nhấm, mặt thằng này chi chít bằng cá nhân, nó không có hứng thú nên để cho cu cậu nhậu một mình.

- Ăn đi, vừa ra lò mua luôn nhé hehe.

Đò còn bốc hơi, nó không ngăn ngại nhiều.

- Giờ anh em nói chuyện, muốn hỏi gì thì hỏi, tôi đé* muốn giấu ông cái gì nữa.

Nhận thấy thằng này có chút men. Nó cẩn thận mở cái khúc mắc bấy lâu.

- Sao quen Ly?

Nhấp ngụm bia, nó khà một tiếng.

- Thật ra là không quen chỉ biết trước ông thôi.

- Biết á?

- Ủ. Trước kia còn vớ vẫn hay loanh quanh mấy cái Bar, nhớ có lần gặp Ly đi với bạn vào trong đó nhảy nhót, xinh thì ngắm nênh mặt. Sau đợt ấy học hành thi thoả theo ý ông già nên không đi nữa. Thế mà sau này gặp lại.

Nó không ngạc nhiên lắm vì có lần em cũng kể về quá khứ ấy.

- Tiếp đi.

- Thì đợt đó gặp Ly cứ kè kè bên ông, sợ mang ông ra trêu đùa nên tôi nói chuyện thằng thắn luôn. Tưởng rút ai ngờ " Mình yêu Minh thật lòng, mình khác xưa rồi mong cậu đέ

yên cho chúng mình ". Tôi cũng vể tin nên để một thời gian, ai ngờ hai người yêu nhau thật. Cuối cùng thì Ly nhờ tôi để ý ông thôi. Có gì đâu.

Hóa ra là vậy, em chu đáo và thông minh quá.

- Vậy sao không nói cho tôi trước?

- Đã hứa với Ly để mọi chuyện tự nhiên, nói ra rồi ông có dám yêu không. Tính ông tôi lạ gì. Với lại cũng chỉ là vào Bar nhảy thôi, không to tát gì nhiều.

- Ủng hỉ là có gì ông cũng kể cho Ly hết à?

- Không, khi nào hỏi thì nói thôi. Nhưng công nhận người yêu ông thông minh lắm.

Thằng Tuấn lại ngốn bia, nó đan tay vào nhau trầm ngâm.

- Còn vụ...bệnh tình của Ly?

Khó khăn lắm nó mới dám hỏi về vấn đề này.

- Thật ra chỗ ở của ông Ly cũng nhờ tôi giúp, rồi lúc thằng Quang gọi, nói chung mọi chuyện đều là do Ly làm hết. Lúc ấy nghĩ thương lắm nhưng Ly cứ nằng lặc đòi dấu nên tôi đành vậy. Sợ ông mất bình tĩnh lại dại dột, với lại coi như là làm được điều gì đó cho Ly trước khi...

- Ủng hỉ hiểu rồi!

Nó ngồi im một lúc. Chợt nghĩ ngợi gì đó.

- Còn P.Anh thì sao?

- Sao là sao?

- Sao quen P.Anh?

- Thì thấy hay đi chung với Ly nên xã giao thôi, chẳng có gì cả.

- P.Anh cũng biết chuyện này à?

- Chắc biết vì Ly giao kèo không cho tôi nói với ai, nhưng P.Anh với Ly thân vậy thì chẳng bao giờ. Nên cái hôm đó, Ly bảo tôi đi theo ông để... Diễn, xong thấy ông va vật giữa trời mưa. Chưa kịp làm gì thì cái P.Anh ở đâu đến kéo ông dậy rồi.

- Vậy à?

- Ủng hỉ ngắt biết quái gì đâu, nó khóc dữ lắm.

- Thé biết P.Anh làm gì không, chẳng mấy khi thấy nhỉ?

- Chịu, chuyện của ông chứ tôi biết sao, nghe đâu bảo đi học mà.

Thầm nghĩ, trường nào dám nhận nhỏ nhỉ. Vậy là được, em giàu thật tài giỏi. Làm nó bỗng nhiên mất em nhanh rồi nhận ra sự thật cũng khá nhanh. Thằng Tuấn say mèm, nó gọi nhỏ Mi qua đèo về, nhìn nhỏ ân cần dịu dàng nó lại "thèm" và nhớ, trước đây có một khoảng thời gian nó được như vậy. Nhưng rồi chỉ một căn bệnh, mọi thứ vụn vỡ chóng vánh. Hạnh phúc ấy nay còn đâu?

- Cảm ơn Minh nha!
- Ủm, đường đông đi cẩn thận nhé.
- Chu óa... Hêhê, vợ yêu, anh yêu vợ hêhê.

Thằng Tuấn ôm chặt nhỏ Mi từ sau, tay vẩy nó, mặt đơ đơ.

- Hồi cung!
- Sợ thật, rượu với bia, say là khỏi biết gì.
- Về chết với tôi!

Nhỏ Mi nghiến răng rồi phóng. Chỉ kịp nghe thằng Tuấn lầm nhầm.

- Làm trai cho đánh lên trai... Hêhê, về ông chết với mày...hêhê.

Cặp đôi này hài hước thật, như vợ chồng son, ước gì nó với em cũng được như vậy. Đêm nay trời mát, khác hẳn với ban ngày, nó lại vác xe đi đâu đó cho khuây khỏa. Thật ra là đi sang nhà em. Nơi luôn sáng đèn với rải bông lau hai bên, thứ giống loài hoa vô sắc vô hương như em từng nói. Khoảng sân lặng gió, chiếc xích đu khẽ kẽo kẹt. Nó ngồi nhìn. Phía bên trong kia là ai? Mà dù có là ai thì không phải em đâu. Buồn nhiều quá khiến nó chai sạn đi. Chỉ nhìn thôi. Cho đến khi chiếc bóng dài lê thê bước về phòng тро.

Những ngày tháng còn lơ phơ chút lạnh lẽo đã cạn dần, Hà Nội chìm vào hè với ánh nắng khắp mọi nơi, đi kèm với không khí nóng rát người. Ai ai cũng tìm cho mình một chỗ có điều hòa để tránh nóng. Riêng nó thì ngoài giờ học chỉ có ở quán đến tận tối. Ít ra có nhỏ Hoài bàu bạn cũng đỡ. Về chiều chúng nó cùng làm ca tối nên rủ nhau đi ăn cơm bụi rồi về làm, rủ thêm anh quản lý với hai thằng kia nhưng họ chẳng đi. Ghé vào một tiệm bình dân, nhỏ Hoài nổi bật vì chiếc cao khủng nên được chú ý khá nhiều. Vậy mà nhỏ cứ cầm hai vai nó đầy về phía trước miệng nũng nịu.

- Lùn ơi đói, lùn ơi em đói hihi.
- Từ từ, đầy ngã giờ.

Hai đứa ngồi đối nhau nhỏ cứ hồn nhiên quay ngang quay ngược như mới vào, miệng thì cười như con khùng.

- Ăn gì mình gọi?
- Anh lùn ăn gì em ăn đây.
- Cô ơi! Cho cháu hai xuất cơm răng thập cẩm.

Nhỏ Hoài đổi diện lại cười, hai tay đập liên tiếp vô mặt bàn nhưng nhẹ thôi. Ra vẻ nôn lǎm. Quán này về chiều đông khách may sao vô được chỗ chưa ai ngồi, mùi thức ăn cứ xông ra. Nó khẽ lau đồ đũa với thia giùm hai đứa. Nhỏ Hoài nói giọng ngạc nhiên.

- Lúc nào anh lùn cũng chu đáo thế hả?
- Ồ ờ, thấy nó bẩn.
- Thì em cũng tự lau được mà?
- Tiện thì lau luôn, không khiến thì đế đó.
- Hihi, trêu chút thấy ghê.
- Ờ cứ trêu đi, thôi ăn.

Vẫn là thái độ tươi cười, nó lấy làm lạ.

- Ăn đi cười nhiều sai hàm giờ?
- Dọa gì, em bị mấy lần rồi.
- Thiệt...thiệt hả?
- Dĩ nhiên là không rồi...hihi anh lùn ngốc ghê.
- Ồ. Rồi sẽ bị.
- Còn lâu. Ủa mà sao nhìn anh lùn buồn vậy?

Nhỏ Hoài tròn mắt hỏi. Nó ngược lên. Lắc đầu.

- Buồn gì, đâu có đâu?
- Xạo, lúc mới vô làm thấy anh đã buồn như rót tiền rồi, giờ đỡ hơn nhưng vẫn buồn buồn hihi. Có gì kể em nghe đi.
- Vô duyên thế, chuyện riêng người ta thì sao?
- Ủ, vây kể đi, vô duyên quen rồi hihi.
- Thì rót tiền đó.
- Ủa thiệt hả?
- Dĩ nhiên là không rồi...haha.

- Eo ơi, anh lùn như dở hơi ý.

- Chả biết ai dở hơi.

Nó với nhở cứ trêu chọc nhau vì tính nhở hay giỡn với hài nên thấy vui hơn chút đỉnh, nhưng nó nghĩ có điều gì đó khiến một cô gái cười nhiều hơn mức bình thường như vậy. Qua một câu nói.

- Cười đi anh lùn, em đã từng buồn cho đến khi em tự muốn mình không buồn nữa đó là lúc em cười, mình cứ cười nhiều là tự nhiên mọi thứ xung quanh mình cười theo thôi. Cười có nghĩa là vui mà hihi.

Nhỏ khùng này suy nghĩ ngây thơ quá nhưng không phải không đúng vì nó cũng mỉm cười theo nhở từ lúc nào. Về tối muộn, quán đóng cửa nó ngáp ngắn ngáp dài về phòng. Chợt thấy một đứa con gái mặc đồ học sinh đội mũ lưỡi trai đeo kính thì phải quàng chiếc balo, phỏng vẹt qua hình dáng hệt nhau P.Anh tối quá nó không nhìn rõ mặt. Chắc không phải, nó trông nhầm rồi.

... Việc học của nó diễn ra suôn sẻ bởi những bài giảng trên lớp khá vào, với những đồ án, nó cũng miệt mài phần nào để không nghĩ linh tinh. Rồi còn bạn bè nữa. Cái danh nghệ sĩ giúp nó hòa đồng hơn rất nhiều ở các hoạt động của trường dù mệt mỏi nhưng vui. Nó bớt làm lì hơn nhiều. Hôm nay nó có hẹn đi giúp anh quản lý.

- Minh chiều đi ra đây với anh chút nhé!

Đang rửa cốc với fin thì anh vỗ vai.

- Đi đâu anh? Chiều em còn ca mà?

- Nghỉ đi vẫn lương đủ, đi với anh một lúc thôi.

- Đi đâu? Nói rõ ra em mới biết chứ.

- Thì đi gặp... Bạn gái.

Anh Tân nói bé xíu, chắc ngại. Nó ngạc nhiên.

- Trời ơi, bạn gái anh mắc mớ chi tới em mà rủ.

- Không phải, để yên anh nói. Bạn gái anh hay rủ theo bạn nó đi, anh đi một mình ngại.

- Thôi em biết gì đâu anh rủ hai thằng kia kia.

Anh ngại thì nó cũng ngại, hơn nữa đâu quen biết mà đi chung.

- Mẹ, nhìn tụi nó đứa nào dám gấp lần hai nữa không?

- Được mà, hơi... Có mùi chút thôi.

Nó ngập ngừng, sự thật mát lòng.

- Đi với anh đi, nhờ chú khó thê.

Từ chối mãi không được, anh Tân cứ lèo bàu cả buổi, rồi bảo tăng lương. Nó đành đồng ý, dù sao cũng đi chung thôi. Nó đang ráng kiếm thêm chút để tiết kiệm.

- Rồi, thế đi xe nào đây, nhìn xe em vầy dám đi không?

- Không lo, để anh kêu thằng đệ mang xe cho nhé thoải mái đi, đi chơi thôi mà.

- Vâng.

Nghĩ vậy chứ vẫn lo, tuy nhà ông này khá có điều kiện, quán caphe là vui thôi. Ông kể với nó vậy mà.

- Hihi. Hai anh em nói gì mà rôm rả thế?

Giật cả mình, nhỏ Hoài ở đằng sau đưa đầu xuống cười. Nó lúng túng.

- Đâu có gì đâu.

- Đi làm việc đi, hóng hót gì?

- Xì... Xếp khó tính ghê.

Nhỏ đi lại quay về không quan tâm. Đến chiều đúng hẹn hai anh em hai xe đi, chiếc xe này nó không quen lắm. Nhưng được lúc rồi cũng ổn. Quả nhiên bạn gái anh Tân có dẫn theo bạn, thế là được hai cặp. Nhưng chả vui tẹo nào vì con nhỏ nó đèo đằng sau ăn mặc hở hang và trang điểm đậm quá, đúng chất ăn chơi. Vì thế mà trông nhỏ cũng xinh.

Không quen biết mà nhỏ cứ bắt chuyện với nó như đúng rồi.

- Anh bạn anh Tân hả hihi. Đẹp trai ghê, hình như em gặp anh ở Bar ngoài Láng rồi thì phải.

- Bạn nhầm người rồi.

- Hihi, nhầm thì thôi anh cứ gọi bằng em đi, gì mà xa lạ thế?

Nhỏ phía sau ôm nó. Làm thân nhiệt nó tăng lên vừa ngại vừa nóng.

- Bám được rồi, ôm chi, nóng lắm.

- Hihi, anh không thích hả? Vậy em bám nha.

Giọng nhỏ thấy ghê, vừa buông tay ra thì nó thấy nhỏ P.Anh đứng gần hàng tạp hóa đang ôm một đống đồ, ánh mắt nhìn nó chòng chọc, nó vụt qua. Giờ mới nhớ chỗ đó gần nhà nhỏ P.Anh, tuy nhỏ không là gì nhưng nghĩ đến lại không yên. Tui nó đi chơi lung tung theo ý của bạn gái anh Tân, nó đang chán nên không hào hứng, mặc kệ con nhỏ bên cạnh

tíu tít, mong nhỏ P.Anh không nghĩ nó như vậy, muốn giải thích nhưng mà không có lý do.

... Mãi tối hai anh em mới được về, anh Tân cảm ơn nó, nó trả xe. Từ lúc nào nó không còn bực tức hay lạnh nhạt với những cô gái đầy son phấn như hôm nay nhỉ, chắc là từ lúc em trang điểm đậm đi. Thở dài. Ánh mắt của nhỏ P.Anh làm nó khó chịu, mọi thứ đang bị lẩn lộn, nó cảm thấy mình không còn là mình nữa.

- Anh lùn sao thế?

Ngày kế, nó chạy bàn lung tung, đầu cứ nghĩ vẫn vơ, cho đến khi nhỏ Hoài cốc nhẹ vô đầu nó.

- O ơi... Thanh Hoài à? Cười đi xem nào.

Không biết sao tự nhiên nó nói vậy. Nhỏ Hoài nghẹt mặt.

- Xếp ơi...! Anh lùn bị sao rồi nè!

Nhỏ gọi anh Tân, nó bối rối.

- Gọi làm gì hảm.

- Sao, Minh làm sao em?

- Tự dung anh ý ngừng hoạt động, em lên dây cót lại thấy anh ấy đơ. Anh sửa lại xem có hỏng hóc chỗ nào không?

Nhỏ để mặt ngây thơ làm nó với anh Tân bật cười.

- Thế thì em sửa đi haha. Mệt thì về nhé Minh.

- Dạ em không sao.

- Khùng, tự nhiên kêu người ta cười... Xì.

Nhỏ Hoài trêu nó.

- Ồ kệ tui.

Chợt cửa kính của quán mở. Nó chạy ra tiếp vị khách mới vào. Một cô gái.

- Chị dùng gì?... O?

- Anh Minh...

Cầu Long Biên cơn mưa rào nặng hạt.

Góc Phố Cổ lúc ám áp vào đông.

Bồ Công Anh sao lại lỡ nhạt nhòa,
Để gió buồn từng ngày dài ngóng trông.

(Friday gửi 13th) By Hải Minh.

Chapter 2

Thật sự mà nói, nó bất ngờ, bất ngờ ghê lấm đến độ giật mình và bối rối. Cùng sống chung một thành phố, nó đã từng nghĩ đến việc này, sẽ gặp lại nhỏ trước cái thời hạn đó. Nhưng chẳng ngờ lại ở đây và vào khoảng thời gian tâm trạng của nó không bình thường khi mắt em. Cúi gầm mặt xuống lúc này mới thấy tiếc mó tóc dài như xưa. Nó tò vè ngu ngốc thêm một chút xa lạ.

- À Tâm! lâu lắm mới thấy em. Em uống gì để anh lấy!

Mặt nhỏ Tâm có vẻ ngạc nhiên, chắc nhỏ không ngờ được nhỏ đã thay đổi mọi thứ trong suốt thời gian qua để đổi lại câu chào xã giao như vậy. Mắt nhỏ chợt ướt.

- A..nh không còn... Nhớ gì sao?

- Hì, nhớ mà quên sao được, đạo này học hành sao rồi, hai bác khỏe không em?

Cảm xúc của nó đã giết chết chính nó cũng vì thế mà qua con mắt của nhỏ Tâm nó thấy gì đó vỡ ra. Tự dung nó lạnh. Nhỏ òa khóc.

- Huhu... Húc...húc..!

Đến lúc này nó mới hoảng loạn, cả quán hầu hết đưa cái nhìn đầy ngạc nhiên rồi chuyển sang khó hiểu về phía hai đứa. Duy chỉ có nhỏ Hoài cười gượng với vẻ tò mò.

- Ô Minh, làm gì mà con bé khóc dữ vậy, người quen của em à?

Anh Tân chạy lại dàn xếp. Nó cứ đứng nguyên đây không biết xử chí thế nào.

- Thôi bình tĩnh chị ơi, chỗ quán em đông người, có gì từ từ nói đừng khóc nữa chị.

Nhỏ Hoài chạy lại an ủi Tâm như quen biết, anh Tân xua tay thu hút để tản sự tò mò của những vị khách. Nó bỗng thấy bức mình kéo nhỏ Hoài ra.

- Em vào kia làm việc! Đi vào!

Nhỏ Hoài giật mình nhìn nó ái ngại rồi cũng vào. Để nhỏ Tâm vẫn sụt xịt khóc. Nó lớn giọng.

- Quán để uống nước chứ không phải để ngồi khóc, nếu không vừa lòng hay có chuyện gì với anh thì tìm nơi khác, đừng bù lu bù loa ở đây, đang đông khách. Em không ngại nhưng anh không muốn bị đuổi việc.

Nhỏ Tâm ngược lên nhìn nó bằng con mắt đỏ hoe giận dữ, rồi nhỏ ném cái ví vào mặt nó và bước nhanh ra quán.

- Đồ khốn!

Chiếc cửa đóng lại phía sau, nó tính đuổi theo trả đồ nhưng lại lăng người nhìn bóng nhỏ khuất đi trên chiếc xe mà năm ngoái hai đứa còn đèo nhau đi ăn uống. Giờ mới để ý, nhỏ Tâm đã khác xưa mái tóc của nhỏ thật sự rất đẹp. Buồn bã nhặt chiếc ví bỏ vô quầy chỗ nhỏ Hoài và tiếp tục làm việc. Cả buổi còn lại, nó cứ như mất hồn nhớ lại những sự việc mình gặp gần đây, cảm giác nó không là chính mình nữa, nóng tính hơn, thờ ơ với mọi chuyện hơn, với hay đùa cợt nhả. Cái khoảng lặng đôi khi cứ trôi đâu đó. Liên tiếp nó bị hai người con gái gọi là đồ khốn rồi.

- Anh lùn đi ăn không?

Vắng khách, nhỏ Hoài gọi khẽ nó chắc còn lạ vụ nó nỗi nóng bất giờ lúc nay.

- À...ừm thôi, em đi đi.

Nhỏ Hoài bước được hai bước rồi quay lại.

- Vừa rồi là bạn gái anh hả?

- Không phải.

- Sao lại tự dung khóc vậy anh?

- Thôi chuyện riêng em đi đi!

Nó đuổi nhỏ ra, nhỏ lè lưỡi.

- Plè. dù gì con gái khóc vì con trai thì con trai luôn có lỗi, anh nhớ đấy!

Nhỏ đi, nó ngồi thở dài, tách ánh mắt mình về phía cái suối nhỏ ở hòn non bộ, nước được ánh đèn chiếu vào thêm lung linh hơn. Không khí giờ ngoài tiếng nước chảy thì chẳng có âm thanh nào cả. Mọi chuyện khiến nó mệt mỏi và nhớ đến người mà nó gần như quên. Chỉ, người mà luôn chia sẻ vui buồn với nó giờ chẳng còn bên cạnh. Ngẫm một lúc nó mới ngộ ra, chẳng người con gái nào ở bên nó được lâu cả. "Ông trời, nghịch lý, kẻ đã tình một lúc sẽ có tất cả nhưng rồi một lúc lại mất tất cả." Nó bắt đầu sợ.

... Ngày hôm sau nó quyết định đi trả nhỏ Tâm chiếc ví, nó không có ý khơi lại chuyện cũ hay hàn gắn lại lời hứa kia. Chỉ đơn giản gặp lại hai bác, gặp lại một người bạn cũ. Nó nghĩ rằng, Tâm bồng bột thôi, chắc không phải yêu đâu. Còn nó thì chưa sẵn sàng để bắt đầu một tình yêu mới. Cánh Bồ Công Anh kia tưởng nhẹ mà sao nặng đè chặt trong tim. Vô phòng trọ gọi cho anh Cường rủ sang cùng cho bót ngại.

- "Gì thằng kia?"

- "Anh có ở phòng không?"

- "À, không! Mày cần gì?"

- "Làm như em cần mới gọi anh ý."
- "Thì chả nhẽ không phải à, có bao giờ mà hỏi thăm sức khỏe thằng anh này đâu, mải yêu quên em rồi."
- "Hì, thì cũng có chút, anh không có ở phòng thi thôi vậy, tính rủ anh sang nhà bác Chung thôi mà."
- "Sang đó làm gì mà?"
- "Có dịp em kể cho. Vậy thôi nha?"
- "Đợi tí mà cứ vào đi, tao bên phòng Quỳnh hehe."

Hết nói nỗi ông anh nó nữa. Nó phóng xe qua, cái phòng nhỏ gần cổng vẫn vậy có chăng phủ nhiều rêu hơn phía mép và ở trong đó thì không thấy bác Trung. Đỗ xe ở cuối khu nó rảo bước qua khoảng sân tràn ngập ánh nắng về chiều của một ngày hè oi nóng. Cảm giác hệt như lần đầu tiên bước chân lên cái thủ đô hoa lệ này để rồi gặp biết bao nhiêu là chuyện. Sinh viên thì ai lúc đầu đi chả có những dự định đẹp đẽ, nhưng chỉ có người nào thật sự cố gắng mới đạt được thôi, vì cuộc sống khó khăn chạy theo cơm áo gạo tiền từ sớm nên sa ngã lúc nào không hay. Nó đến đây chẳng vì mục đích chinh phục hay hàn gắn lại lời hứa kia với Tâm, chỉ đơn giản thăm hai bác và một người bạn cũ thôi. Đi vào sâu chút nữa, những căn phòng một cửa trái dài hầm hố đều mở. Vẫn vậy, hai anh Quốc và Sơn ngồi ngoài hè với cây đàn guitar âm vang bản tình ca nhẹ, nó đứng lắng nghe cho đến hết rồi tiến đến gần vỗ tay gây sự chú ý, hai anh ngược nhìn lên ngạc nhiên.

- Hay!
- Ô thằng kia, về chơi à! Haha, lâu lắm rồi, vào đây Minh!
- Hehe, nhìn chú khác ghê.
- Dạ khác gì đâu anh.

Hai anh cười lớn bắt tay này lợ.

- Thằng nào cắt cho chú quả đầu ngô thế?
- Dạ bố em!
- Hehe, sorry! Còn chơi guitar không?
- Vào đây anh cho xem cái này!

Hai anh cứ mời nhiệt tình, không từ chối được. Ngồi xuống cầm cốc nước, anh hỏi chuyện học hành. Nó cứ âm ừ. Vì việc chính nó đến đây không phải để nói chuyện với các anh nhưng cũng vui vì gặp lại họ.

- Nhìn nè cu!

Anh Quốc vỗ vai nó, quay ra thấy một cây Acoustic với fretboard vân gỗ và in victoria màu nâu. Tuy không chơi nhưng niềm đam mê của nó lại lên cao.

- Đẹp ghê!

- Haha báu vật của anh đây.

Nó ngẫm nghĩ về cây đèn tuyển của mình vứt xó ở nhà từ ngày mất em, nó sợ hình ảnh của em sẽ đến khi nó ngần giây vì đôi lúc bên tai nó vẫn vang tiếng đàn của bài MyLove và cảm giác như mũi ngửi thấy mùi sương sớm của Hà Nội...

- Dạ lâu rồi em không chơi!

Vừa dứt lời thì anh Cường đi vô kéo nó ra.

- Mới đến đã ở đây rồi, em tao chứ em tụi bay à?

- Anh em gì mà, yêu với đương bố mà rủ đi nhậu toàn khát, biển cha mà đi!

- Bé cái mồm thôi, Quỳnh ở ngoài đây!

- Rồi rồi!

Ra bên ngoài nó bụm miệng cười và chào chị Quỳnh. Anh Cường vẻ ngượng, đâu riêng gì nó vì yêu mà bỏ anh em đâu.

- Thôi qua luôn đi mà!

- Vâng! Em đi nha chị.

- Ủ, về thì hai anh em sang ăn cơm với chị nhé, lâu lâu đến đừng trốn luôn đấy hihi!

- Dạ!

... Nó cùng anh Cường sang bên nhà bác, anh hỏi gì nó nói nhưng tuyệt nhiên về em thì không, chắc anh hiểu tính nó nên không hỏi nhiều.

- È thằng đàn bà, cái gì kia?

Anh Cười rồi chỉ vô cái ví màu đỏ của nhỏ Tâm nó đút ở túi.

- Thì cái ví của cái Tâm giờ sang trả nè.

- Ủa, sao mà cầm của nó?

- Thì hôm qua nó ném em!

Mặt anh khó hiểu. Tính hỏi, nó tiếp luôn.

- Hôm qua ở quán đang làm thì nó đi vô, khóc rồi ném em phát vào mặt ấy mà!

- Tự dung thế á, tưởng chúng mày không gặp nhau cơ mà?

- Chịu, ai biết được! Thôi đi nhanh nhanh đi nắng quá anh ơi!

Nó đẩy đẩy anh Cường để đánh trống lảng, qua cổng vẫn không có bác Chung, anh gắt.

- Từ từ cái thằng này!

... Bên đường, chiếc cổng của căn nhà với lối kiến trúc kì lạ đóng kín, nó thọc tay mở chốt, hình như hơi rít so với trước kia. Tự tiện thế do không thấy ai để gọi cả. Bỗng dàn hoa giấy rung lên.

- Ai đây?!

Giọng bác Tám. Nó ngần ngại, lùi ra cho bác rõ mặt.

- Trời ơi! Thằng Minh à, vào đây cháu!

Bác mở lẹ cái cổng rồi rít vẻ mừng kéo nó vào, anh Cường ở ngoài gọi trêu.

- Ô cháu thì sao?

- Bố nhà anh, không vào thì ở ngoài!

- Hehe!

Nội thất căn nhà nguyên si, bộ bàn ghế với chiếc đồng hồ cây đặt đầy phòng khách và hai cửa thông sang hai gian kia.

- Ông ơi, thằng Minh nó về chơi này!

- Đợi tí, tôi xuống liền!

... Lúc sau nói chuyện với bác Tám và màn hỏi han thì bác Trung Xuống, một cũ, áo ba lỗ và quần đùi.

- Nhìn thằng này trông lớn hơn nhỉ? haha.

- Dâu có bác!

- Ra đây ở một mình à Minh?

- Vâng cháu không quen ở chung, cứ một mình cho thoái mái bác à!

- Thế thuê đất không?

- Cũng vừa giá, sống được bác!

- Ủ.

Bác Tám rót nó chén trà.

- Em Tâm học hành tiến bộ chứ bác?

- Ủ, thì cũng có tiến bộ, nhưng cô giáo nó gọi điện về bảo bác để ý coi nó bị trầm cảm không mà ở lớp không nói chuyện với ai hết.

Hai bác thở dài. Nó thấy nghẹn ở cổ.

- Lâu chưa bác?

- Thì cũng lâu rồi, từ cái đợt nó làm tóc tai gọn gàng lại, bác mừng lắm, nhưng nó ít nói hẳn đi cháu ạ. Cứ đâm đâu vô học, nhiều lúc bác cũng lo.

- Hôm qua còn đi đâu về khóc àm lên, bác hỏi không nói!

- Dạ để cháu hỏi thử em xem, em có nhà không bác?

- Có trên phòng ý, mày lên xem em nó sao rồi bảo nó giùm bác. Trưa giờ bỏ bữa ăn uống gì đâu, chiều còn trốn luôn học thêm nữa. Nó thấy buồn, bước thật nhẹ chân qua cầu thang lên phòng nhỏ Tâm, để anh Cường với bác Trung nói chuyện. Căn phòng cửa gỗ đóng kín, nó gõ nhẹ.

- Mẹ xuống đi con mệt!

Giọng nhỏ hơi lạc đi, nó kiên nhẫn thêm chút.

- Mẹ xuống đi!

- À.. Ủm anh Minh nè!

Nó nói, tiếng cửa lạch cách rồi mở, nhỏ Tâm với chiếc áo ngủ và con mắt đỏ hoe, mái tóc đen mượt giờ rối bù. Nhỏ sảng giọng.

- Anh đến đây làm gì?

- Thì vô phòng nói chuyện, tính cho anh đứng ngoài à?

Nhỏ lui vô nằm lén giường thu người lại, nó vào nhìn căn phòng nó từng dạy học cho nhỏ.

- Phòng gọn ghê ha?

...

- Trời ơi, bài kiểm tra toán được mười luôn nè! Công của anh đó nhóc!

...

- Tưởng ngăn lấp, sao mà nhiều vỏ bim bim dưới bàn nè! Mách bác Tâm ha?

Nó trêu nhỏ bằng thái độ tự nhiên nhất mong nhỏ vui mà dễ nói chuyện, nào ngờ.

- Hức...hức..huu!

Nhỏ khóc to rồi nhảy lên người nó đầm đá túi bụi.

- Đò điên! Đò hâm...! Đò dại..! Hức hức..! Sao giờ anh mới đến..hức hức..!

- Khóc hoài, ai làm gì mà khóc đứng dậy!

Nó đứng lên, nhỏ đu bám chắc vào người nó không thả, miệng nói liên tục khiến nó chạnh lòng.

- Em nhớ anh lắm..! Em nhớ..anh.. Hức..hức!

Nó im lặng chờ nhỏ qua cơn xúc động, thở dài, mọi chuyện diễn ra thật không ngờ được.

... Lau nước mắt cho nhỏ Tâm, nó tiếp tục trêu.

- Trời ơi, nước mắt nước mũi đâu ra mà lắm thế!

- Hức.. Kệ người ta!

- Kệ là về đó nha!

- Đến làm gì mà về?

- Đến trả ví! Tự dung ném người ta!

- Ai bảo ngu quá làm chi?

- Ngu gì?

- Sao không né! Chả ngu?

- Ăn nói hồn, ném thế ai né được!

- Hihi đùa thôi!

Nhỏ quàng tay qua cổ ôm nó một cách tự nhiên. Nó ngượng nghịu dù cảm xúc chai sạn đi khá nhiều.

- Chúng mình ăn gian nha anh! Em không chờ được!

- Ăn gian gì?

- Chưa đến một năm!

- Một năm làm sao?

- Anh đừng giả vờ nữa, em biết anh vẫn nhớ. Nếu anh quên em đã không chọn anh.

- Tâm... Liệu có quá vội vàng không em?

- Có những lúc em cũng nghĩ mình vội vàng, nhưng nhớ đến anh mọi ý nghĩ đó tan biến hết. Anh thấy đấy, chưa đến một năm...

Nhỏ vuốt vuốt mái tóc cho phẳng phiu.

- Em đã đủ xứng với anh chưa?

- Tâm này...

- À phải rồi, còn kì thi đại học nữa, anh giúp em nhé?

Nhỏ cú cướp lời không cho nó nói tiếp.

- Ủ, nhưng Tâm nghe anh nói.

- Anh không cần phải nói. Em biết mọi chuyện, về chị Ly phải không?

Nó há hốc mồm, làm sao mà nhỏ Tâm biết về em, là sao, nó không hiểu?

- Nói cho anh nghe! Sao em biết!

- Để em kể cho!

Chuyến đi SaPa, em biết số của Tâm nhưng nó trả lời xuề xòa cho qua, rồi món quà Tâm tặng. Em đã nghi nó có những mối quan hệ khác tưởng nó phản bội em. Rồi em gọi cho Tâm, nghe Tâm kể rõ, em hiểu nên sẵn sàng giữ kín chuyện với nó vì là ở Tâm chứ không phải ở nó. Nhưng sự ích kỷ của em là yêu cầu Tâm không làm gì ảnh hưởng đến tình yêu giữa hai đứa.

- Chị ấy rất thông minh, người lọt vào mắt xanh của anh tuyệt vời lắm hihi! Lúc đó em tưởng em mất anh rồi, cho đến một chiều cách đây hơn hai tháng, chị Ly lại gọi cho em. "Chị bị bệnh em à, chắc không thể qua được chị chia tay Minh rồi, vậy nên nếu có yêu Minh thì hãy đến bên anh ấy ngay lúc này và chăm sóc anh ấy giùm chị em nhé!". Lúc đó em không giữ được bình tĩnh nên nặng lời với chị Ly, nhưng rồi em cũng hiểu mọi chuyện. Với thái độ của anh chắc là chị ấy đã... Thôi không nói lại nữa.

- Ô này này! Vừa dỗ em xong lại khóc hả, đây không biết dỗ dành đâu.

- Ai khóc, hâm à?

- Thế hả hihi.

- Nếu em biết rồi thì, Anh xin lỗi nhé mình...

- Ấy khoan khoan, đừng từ chối vội, thời gian còn nhiều. Em sẽ khiến anh phải yêu em thôi!

- Học!

- Không, nếu anh không đến giúp em học như trước em không đi học nữa!
- Gì thế?
- Em biết phòng trọ của anh gần đây thôi! Đừng giấu em!
- Quên hết rồi không nhớ gì mà giúp đâu.
- Quên thì sang đứng cho em nhìn để lấy cảm hứng học.
- Có vụ này nữa hả?
- Có mà!
- Được rồi, để xem đã.
- Mai em ở nhà cho anh xem!
- Ủ ừ.
- Hihi. Anh vẫn ngô như xưa! À mà trả ví đây!
- Nè, ví gì toàn tiền lẻ!
- Thê mới ném, tiền chẵn ném đi nhỡ anh không trả thì sao?
- Khôn ghê!
- Why not!

Nó về, nhỏ Tâm xem chừng vui vẻ hơn chút, nhảy xuồng tiễn, thấy vậy nó cũng nhẹ lòng đi phần nào. Nhưng sao thấy mọi chuyện liên quan đến em càng ngày càng phức tạp.

- Mới chiêu nhìn nó như có đám, giờ ông nhìn kia! Thằng Minh đến là cười toe toét ghê chưa?
 - Thanh niên nó thế haha, thằng Minh làm con rể bác nhé!
- Bác Trung đứa làm nó đỏ mặt, nhỏ Tâm thì ôm cổ nó nói nũng nịu.
- Một ý kiến hay anh nhỉ?
 - Học đi cô ạ! tháng nữa thôi đấy.
 - Giõn chút, làm gì thấy ghê. Vè đi mai sang nhé anh!
 - Không biết!
 - Không thì kia em nghỉ học!
 - Gì vậy hai đứa?

Bác Trung nghe chắc chưa hiểu, nên nó tính thưa với bác vì đã nhận lời với nhỏ vậy mà nhỏ nhảy choi choi ra.

- Bố ơi! Từ mai anh Minh đến kèm con học đáy bố. Hihi.
- Vậy thì tốt quá! Chịu khó giúp nó hộ bác nhé. Nhưng có phiền không Minh?
- Dạ không, cháu sang được sẽ sang mà.
- Cái con này, mày làm gì mà chạy nhảy linh tinh hết cả lên thế? Ngồi yên một chỗ xem nào?

Bác Tám cười rồi mang nhỏ Tâm. Nó cũng cười theo.

- Thì con đang vui mà hihi... Rồi bố mẹ xem, con thủ khoa cho coi!
- Được thế thì tôi mừng quá!
- Dạ thôi cháu xin phép hai bác!
- Ủ, đi cẩn thận đường đông lăm nghe chưa?
- Vâng!

Nhỏ Tâm tiễn nó đến tận cuối khu trọ lấy xe, nãy anh Cường đã về trước. Cầm Đt nhắn một tin bảo anh là nó đi luôn rồi dắt xe ra. Đúng là hè, trời chưa thể tối hẵn dù đã muộn.

- Thôi về đi! Tính đến phòng anh luôn à?
- Đề em xin bố nha!
- Anh xin em, về cho anh nhờ!
- Thì về!

Qua cổng nhỏ kéo then lại, rồi vẫy chào nó.

- Đi cẩn thận nhé anh và đừng quên đấy!
- Ủ.

...Chạy xe về lòng buồn man mác, trái ngược lại với cảm xúc của một con người bình thường khi gặp lại người mà mình quý mến. Tại sao nhỉ? Còn điều gì nó chưa biết về em. Còn những gì em làm sau lưng nó để hai đứa yêu nhau và vun đắp. Em đã khiến nó bỏ quên điều gì. Con gió mát mẻ trên con đường đông đúc và ngọt ngạt vào lúc tan tầm của Hà Nội khiến con người ta dễ chịu hơn. Hàng cây khẽ đưa qua đưa lại trước mắt để báo hiệu nhưng chiếc lá đã về sau một mùa đông tưởng chừng như ám áp. Vậy mà lòng người giờ đi về đâu? Để mình tôi vùi trong nỗi u sầu. Lặng người, nó buồn khi gặp lại Tâm vì lo sợ điều gì đó lại xảy ra nữa.

Điều mà khiến nó đau khổ từ khi bắt đầu và kết thúc, để rồi làm nó trượt dốc thật dài. Đóng chiếc cửa phòng trở lại, lúc nào cũng vậy, khi nào ở phòng một mình nó cũng đóng cửa, đơn giản vì không muốn bị làm phiền. Nhiều khi cứ tưởng tượng có tiếng gõ cửa, ra mở lại không thấy ai. Nhưng hôm nay thì khác.

- Cách...!

- Ai vậy?

Nó chồm dậy, nhở P.Anh dắt xe vô tự nhiên, ánh mắt vẫn lạnh lùng như thể điều này chẳng có gì đáng ngạc nhiên vậy. Nhiều lúc, cũng đau tim với nhở này lắm cơ.

- Cái gì thế?

- Mắt nhìn rồi, có cần thiết phải nói không?

- Ô thì đến làm gì?

Nhở ngồi xuống giường nó, chống tay để giữ thẳng bằng phớt lờ câu hỏi của nó luôn. Chán nản vì con nhở suốt ngày im im, nó nhắm mắt tìm giấc ngủ. Mặc kệ nhở thích làm gì làm.

- Nè!

Nhở động người nó lay mạnh.

- Gi?

- Tính ngủ hả?

- Ủ.

- Sớm mà!

- Nhưng mệt, tí về thì đóng hộ cái cửa.- Nó nhảm mắt.

- Ô này!

- Gi nữa?

- Đèo người ta đi dạo mát chút! Vừa đi tập về nóng quá à!

Nhở ngược mắt nén, giờ mới để ý, nhở mặc một bộ đồ khá kì lạ, người ngơm có mùi mồ hôi, mái tóc xõa dài được búi lên gọn gàng chừa vài ngọn lơ phơ, hở cái gáy trắng nõn.

- Tập gì, với lại có xe tự đi đi!

- Đèo giùm đi!

Cái vẻ muôn nhò nhàng ngại của nhỏ làm nó thấy dễ thương. Xiêu lòng, nó ngồi dậy vươn vai.

- Ủ thì đi!

Giờ không quan tâm lắm, nó khá dễ dãi trước những lời rủ rê. Hình như nó đã thay đổi một chút. Nhìn nhỏ cười, nó thấy được cảm giác vui lòng nhẹ hơn. Đường Hà Nội lại trở tối, bao nhiêu ngày đi qua, mảnh đất thủ đô tuy rộng lớn nhưng nó cũng biết khá nhiều khung đường vì hay chạy lung tung khám phá, một thú vui của nó. Con nhỏ P.Anh không ôm nó như trước mà chỉ khẽ bám eo rồi hát vu vơ bài hát nào đó quen thuộc mà thoáng chốc nó không nhớ ra được.

- Đi đâu giờ?

- Không biết, thôi cứ đi đi.

Con nhỏ khùng tự dung kêu nó đèo đi mà không có địa điểm thật là kì lạ.

- Ý... Dừng!

Nhỏ gọi, nó làm theo lời đùa lại, nhỏ P.Anh nhảy khỏi xe rồi đi vô cửa hàng tạp hóa gần đó vài phút. Bước ra khỏi cửa hàng, thì ra là mua kem.

- Đèo đến chỗ nào ăn được đi!

- Chỗ nào là chỗ nào, sao không ngồi trong đây mà ăn!

Nhỏ lắc đầu.

- Muốn đợi à?

- Cũng có sao đâu!

Nói vậy nhưng nó vẫn đèo nhỏ đi loanh quanh kiểm một cái ghế đá bờ hồ vắng chút cho nhỏ giải quyết đồng "đá đủ vị" kia. Sự nhỏ ngại.

... Nó ngồi yên đây nhìn khoảng không tối trước mắt. Bên cạnh là nhỏ P.Anh ngồi ăn. Im lặng, không gian chẳng có gì là lạ giữa hai đứa. Chợt nó nghe thấy tiếng thở dài của nhỏ. Nhưng chẳng变态. Nó cứ thế để cơn gió mát lạnh từ mặt hồ thổi vào người, tìm kiếm một sự sảng khoái. Nhỏ P.Anh phá tan sự bỗng phá tan sự yên tĩnh.

- Ăn không?

- Không.

- Có hai thia nè!

- Không thích, hay bị viêm họng.

Nhỏ P.Anh gật gù tiếp tục sự nghiệp ăn uống của mình. Nó thì đưa ánh mắt sang phía nhỏ. Hình ảnh nào đó từ cuộn phim cũ kĩ hiện ra làm nó nói. "Lan". Nhỏ P.Anh tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Gọi ai thế?

- À, một người bạn.

- Bạn gái à?

Nhỏ tò mò mà bỏ quên vẻ lạnh lùng, nó đoán đúng, chẳng ai lạnh lùng cả, cho đến khi người ta có tỏ ra như vậy thôi.

- À.. Ừm, cũng có thể nói là như vậy, nhưng đã lâu không gặp.

- Trước khi anh đến với Ly à?

Nhỏ P.Anh bắt đầu dùng chủ ngữ với nó, bớt xa lạ hơn trước. Nó kể cho nhỏ một chút quá khứ của mình, nhưng chẳng may mắn con nhỏ hiểu thu này hiểu.

- Ủ, trước lâu rồi! Tầm con nít á!

- Con nít mà bạn gái nỗi gì?

Nhỏ xắn muỗng kem to rồi ăn, hình như hơi buốt quá nên nhỏ khẽ rùng mình. Nó lắc đầu cười. Đúng là nhỏ chẳng bao giờ hiểu được.

- Tình cảm không có tuổi, cái có tuổi là người mang tình cảm. Anh không biết con nít hay không, nhưng ước gì anh được gặp lại cô ấy một lần.

- Giờ anh vẫn có tình cảm à?

- Ủ.

- Nếu chọn giữa Ly và cô ấy, anh sẽ chọn ai?

Câu hỏi khó. Thật sự rất khó.

- Anh không biết.

- Đồ ngốc! Những gì anh vừa nói. Anh có thấy tồn thương và có lỗi với Ly không?

Nhỏ P.Anh tự nhiên tỏ vẻ bức mình, nó im lặng như hèn nhát để tránh nhiều suy nghĩ về em bị lu mờ. Hai bàn tay được díp đan vào nhau bồi rối. Tuy có là do nhỏ khơi ra.

- Thôi đưa về giúp đi!

Trở về với vẻ lạnh lùng như chưa từng có cuộc nói chuyện lúc nãy. Nhỏ hỏi nó. Thật kì lạ. Tại sao mọi thứ cứ trở lên rối bời thế nỗi. Nó như một kẻ đắm thuyền ở giữa đại

dương mênh mông không phương hướng, không lối thoát và hoang mang bởi xung quanh là những chiếc vây cá mập mang tên dòng đời đang trôi.

Chapter 3

Tiếng chiếc xe ôtô nào đó rú inh ỏi và vụt qua cửa phòng làm nó tỉnh giấc. Sáng rồi à? nhanh thật. Một ngày nữa lại qua, một ngày nữa nó lại sống trong sự cô đơn mà mình chọn. Uê oải đi VSCN rồi chuẩn bị đến trường. Đã từ lâu rồi nó không chuẩn bị cho những trải nghiệm ở quãng thời gian sinh viên này. Đôi lúc nó quên mất mình là sinh viên. Chẳng hiểu sao nữa, nhưng đây không phải cuộc sống nó từng chọn và mong muốn. Nó đang thiếu một cái gì đó, rất quan trọng. Đường Hà Nội hôm nay đông lạ thường, học sinh vì vút xe đẹp, xe máy tùng tóp nối đuôi nhau trong những bộ áo dài tha thoát cùng gương mặt tươi cười. Tiết trời dễ chịu. Điều này làm ai cũng thấy thoải mái hơn. Hít một hơi thật dài, nó đi học. Thật khó chịu cho cái bụng bị bỏ đói từ qua với nhiều hàng quán thơm phức nghi ngút khói. Nó đánh ực cái rồi tiếp tục đạp. Bỗng.

- Bim...!! Bim...!

Tiếng còi xe máy inh ỏi ở đằng sau khiến nó giật mình rật gan via hè để cho họ vượt, vậy mà chiếc xe kia không vượt cứ bám còi inh ỏi khiến nó lâu lâu khó chịu, tính dừng hẳn lại thì nghe thấy tiếng cười lớn ở phía sau. Quay lại.

- Hihi anh!

Nó thấy nhỏ Tâm đang bummer miệng, bờ vai rung rinh. Cũng áo dài trắng sáng, nhỏ chạy xe, nụ cười làm nó ngất ngây năm ngoái được dịp tươi lên trong nắng ngày mới. Để ý thấy có vài câu áo trắng học sinh cũng liếc nhỏ.

- Anh cái gì mà anh? Bấm còi hoài, vội thì đi đi.

Kè kè bên nó, nhỏ chun cái mũi bé của nhỏ lại.

- Không bấm rồi sao anh quay lại?

- Nguy hiểm thí mô, thôi đi trước đi kéo muộn!

- Bám vô em kéo này!

- Kéo gì mà kéo, đi đi, trượt tay cái mài đường như chơi, giờ này đông!

- Em có cái này rồi, hihi vậy thôi em đi trước đây, nhớ tối nay nha anh!

Nhỏ chỉ vào chiếc nón bảo hiểm cười, nó không nói gì chỉ gật đầu. Phải rồi, nó đã quên phòng trọ này của nó cách phòng trọ của bác Trung chẳng bao xa trường nó cũng vậy, vì thế mới có chuyện lên ở cùng anh Cường. Thở dài, nhỏ Tâm khiến nhiều người chú ý quá. Người đẹp mà nói "tối nay" rõ to... Thời gian này nó có hay lên thư viện của trường để đọc sách tuy đọc mười hiểu một. Toàn định lý cao siêu ở đâu của mấy ông danh nhân với nguyên thủ. Ra chơi lại tốt lên đó vì ở đó không ồn ào, đôi lúc nó còn gặp được vài

cô bạn bốn mắt khiến nó phải lắc đầu lè lưỡi khi nhìn thấy quyển sách cô ta cầm trên tay. Nó cố thu lượm quyển nào mỏng nhất nhở nhất để ngáp dài tiếp thu. Nhiều lúc cũng bức vì tựi trông coi, có thể sinh viên rồi còn làm khó này lợ.

- È này này!

- Gi?

Ra chơi nó đang định đi lên tìm nơi yên tĩnh để bớt nhức đầu vì tạp âm hồn độn xen lẫn tục tĩu ở đây. Tụi trai lớp nó hay nói tục. Thằng Tuấn bên cạnh giữ nó lại.

- Ông đi đâu thế, sao thấy lượn suýt?

- Tìm được niềm vui mới.

- Ông có bạn gái mới à?

Nó lùi mắt, thằng Tuấn nói gượng hơn.

- Thế thì cái gì?

- Sách!

- Sách á?

- Ủ, lên thư viện không?

- Không không!

Thằng này nhìn nó bằng ánh mắt kinh dị lắc đầu lia lịa. Miệng phán một câu.

- Đòn trên đáy có ma, cứ đúra nào vào đọc sách khoảng một tuần là sinh tự kỷ đó, lúc nào cũng cầm sách kè kè bên cạnh.

Nghĩ cũng đúng, những người nó gặp trong thư viện toàn đầu to mắt trồ vô quyển sách dày cộp ngoại trừ nó ra. Nhưng thế thì nó nghĩ họ ham học hơn là bị ma nhập. Băng qua khoảng sân đông đúc trò mèo của tụi sinh viên, nó vào thư viện trốn xuống cuối hàng kinh tế để tìm sách, thầm nghĩ. Thủ làm giàu bằng cách đặc biệt xem sao. Lựa được một chồng dày để giết thời gian, nó đặt lên chiếc bàn gần đó, nơi có một người đang ngồi chăm chú đọc, nó không để ý nhiều vì những chiếc còn lại đều ba bốn người. Sinh viên trường này ham đọc dữ.

- Không đọc hết thì đừng lôi ra!

Tiếng càu nhau của bà quản thư làm nó bức. Nên im lặng đọc say sưa đến độ vừa hết trang này sang trang khác thì... Quên nội dung cái trang mình vừa đọc, thật nhạt nhẽo. Lần đầu tiên trong đời nó không tiếc thời gian trôi vì nó chỉ muốn thời gian trôi nhanh hơn để qua sự nhảm chán này.

- Oáp...!! Xùi, toàn cái thứ vớ vẩn!

Nó nói khe khẽ rồi ngáp và duỗi tay thật cao lên. Nhưng trong cái không gian yên lặng này thì tiếng nói không phải quá nhỏ. Thấy bị cả phòng nhìn, nó ngượng ngùng cúi xuống. Xong cứ lật lịa lia từng trang sách để xem hình cộng thêm ghi chú ở hình đó, coi bộ điều này thú vị hơn nhiều. Chợt...

- Cậu có thể ngồi yên thay vì làm những việc vô nghĩa đó đây!

Cái người ngồi chung bàn nó nãy giờ không để ý cát tiếng nói. Nó ngược lên nhìn. Đó i tượng là một con nhỏ đeo cặp kính gọng màu trắng, trông khá tri thức. Tóc buộc để lộ trán cao, cũng hấp dẫn nó phần nào. Vì nó rất ít khi thấy con gái buộc tóc ở Hà Nội. Qua cặp kính kia nó thấy được đôi mắt to tròn xen lẫn chút bực tức. Nếu bình thường nó sẽ im lặng hoặc xin lỗi, nhưng lúc này tính tình nó không được tốt cho lắm.

- Theo bạn việc gì có nghĩa? Tôi đang đọc sách mà?

- Vậy chỉ đọc bằng mắt thôi, đừng có làm ồn nữa!

- Thế bạn thử bỏ tay bạn đi và chỉ sử dụng mắt thôi xem đọc được không?

Nhỏ này hình như có chút đanh đá bằng chứng là mặt nhỏ đã mang màu cà chua rồi.

- Đồ đáng ghét!

Gấp cuốn sách dày cộp lại, nhỏ bước ra khỏi phòng sau câu xúc phạm không liên quan và nó chẳng để tâm. Nó chỉ nhìn theo cái đuôi sam cho đến khi khuất bóng, nhỏ này nhìn quen quen, lạ thật. Nhận ra đến giờ lên lớp, nó phi vào giảng đường chăm chú nốt môn cuối, ngày mai lại không có tiết. Thư thả ghê. Nhưng chắc cũng chẳng được nghỉ ngơi vì những ngày thi lại cận kề rồi, nó thở dài ngán ngẩm.

... Chiều đi làm, nhỏ Hoài nhăng xí lên vì món đồ uống nhỏ pha, theo nhỏ thì nó không được ngon theo ý. Điều rất đỗi bình thường này làm nó bực theo.

- Em im chút coi, anh thấy vậy là được rồi mà, có nhu caphe đâu. Khách họ chỉ vô giải khát rồi về thôi.

Nhỏ Hoài quay sang gườm gườm nó.

- Anh thì biết cái gì? Nếu không ngon họ có đến quán mình nữa không?

- Thị không đợt này đợt khách, thái độ nhân viên tốt hơn là được chứ gì?

Thấy ồn trong quầy anh Tân lắc đầu khuyên giải hai đứa, nó cứ khu khu cái quan điểm kia vì cứng đầu, nhỏ Hoài cũng chẳng kém cạnh. Thấy anh Tân, nhỏ dỗi nói đủ to để nó nghe thấy nhưng hình thức là chỉ với mình anh Tân.

- Em có kêu chút thoi mà người ta cũng to tiếng bắt em im kia... Anh thấy kì ghê không?

- Thôi thoi anh xin hai đứa, đang đông khách tranh thủ giùm anh đi!

Không chấp nhở Hoài, vắt cái khăn lau lên vai, nó đi ra phía bên ngoài.

- Đồ trẻ con!

- Ủ, sao cũng được!

Nó bức bối trong lúc rửa mẩy cái lì vì nóng, ở trong có máy lạnh không sao, ở ngoài nhiệt lớn quá nắng vàng cả sân bếp. Cứ cho nắng nướng đầu của nó mãi mới xong đầu cứ hấp hắp như bị ám. Khách vẫn, như mọi lần, vài người đi ăn cơm, vừa gây với nhỏ Hoài nên nhỏ ngại cũng không rủ. Nó ngồi chờ ra đây ngắm xe và đường Hà Nội chập tối. Khoảng thời gian khiến thủ đô nhanh nhất trong ngày vì ngoài đường giờ này ai cũng vun vút về với gia đình của mình.

Riêng nó lúc đó lại sực nhớ ra, đã lâu rồi nó không về quê, cũng chẳng gọi điện cho bố mẹ. Thời gian này nó mãi buồn nên không chú ý gì đến mọi người nữa, đôi khi mẹ cũng hay gọi hỏi thăm hoặc nhở anh Cường mang đồ giùm mà nó cứ vô tâm không hỏi gì cả thật đáng trách. Tan làm đã chập tối, nó đi sang nhà nhỏ Tâm với lời hẹn trước, vì đã quen và được hai bác quý giao trọng trách, dù nó biết kiến thức còn dính lại trong đầu mười hai năm mài đúc ở cấp ba chẳng đủ để nhỏ tốt nghiệp chứ huống chi đại học mà dạy với dỗi. Buổi tối, công nhà bác Trung có đèn nên việc mở chiếc then rít chẳng khó khăn lắm. Vào đến nhà, nó thấy mình bác Tâm đang ngồi với chiếc điều khiển trong tay, đôi mắt chăm chú vô cái tivi to phía trước. Nó đánh tiếng.

- Cháu chào bác!

- Minh hả, vô ngồi uống nước cháu!

- Dạ. Cháu xin, bác trai đâu rồi bác?

- Giờ này chắc ở bên khu canh rồi chút nữa ống về thôi.

- Dạ, em Tâm có nhà không bác?

- Nó đang ngồi học ở trên đó, con gái con đứa vài cái bát, ăn xong không rửa bày một đồng ở kia kia chật!... Để bác kêu nó xuống, cháu bảo ban em nó phải nghiêm chút chứ lười lắm cháu à!

- Dạ hì, còn bé mà bác!

Nó cười rồi nói bừa chứ tuổi nó với nhỏ chênh nhau không đáng bao nhiêu. Bác Tâm xõa giọng.

- Tâm ơi! Xuống đây con, Minh nó đến đây này!

Từ trên nó nghe được cái giọng lanh lót xen chút vui mừng của nhỏ.

- Dạ!!

Kèm theo tiếng chạy bịch bịch xuống cầu thang.

- Thấy không, ngày bình thường bác gọi thì mặt nhăn nhó mãi mới lết xuống. Giờ kêu tên cháu là phi như bay.

Nó cười gượng.

- Mày làm gì mà lao như tên vậy?!

- Phù...! Hihi, anh ơi mình lên luôn đi, đang có bài khó mẹ ạ!

Chẳng ngờ nhỏ đã ở sau lưng nắm tay nó kéo lên, chỉ biết đi theo.

- Ồ ồ. Dạ cháu xin phép!

Bác gật đầu nhỏ Tâm kéo lên, vào phòng nó bị nhỏ nhẫn tâm đầy vô cái ghế oạch một cái, nhỏ cười khì ngồi vào cái ghế đối diện khoanh tay nhìn nó. Điều này làm nó bối rối.

- Học đi chứ! Nhìn gì?

- Nhìn cái mặt đỏ lên dễ thương chứ nhìn gì? Hihi.

- Học hoặc là anh về?

Nhỏ xụ mặt lại miệng chu chu lên.

- Thì học, gì mà đanh đá!

Nhỏ lục lên một đồng sách nâng cao nó nhìn mà toát mồ hôi hột.

- Sách cơ bản đã xong đâu mà mang cái này ra, anh dạy sao nổi?

- Nhưng mà bài ở sách cơ bản em làm hết rồi.

- Vậy hay bài nào ở sách cơ bản chưa học thì để anh dạy lý thuyết rồi đến trường cô dạy lần hai cho nhớ được không?

- Ủm hihi.

Đây không phải công việc gia sư, chỉ là bảo ban học hành nên nói nhiều hơn dạy, nó nói gì nhỏ Tâm làm theo, chưa bao giờ nó thấy nhỏ nghiêm túc như này. Đúng là nhỏ đã thay đổi, ngoài việc tính cách còn hay đùa cợt, còn về học hành nhỏ rất thông minh và chăm chỉ, nó dạy một phần lý thuyết cho chắc rồi mới giao bài để nhỏ cặm cụi máy tính với cây viết, đôi khi còn cắn bút cau mày rất tự nhiên. Nó ngồi im ngắm nhỏ, tuy rất đẹp nhưng

cảm xúc thích thú chẳng có, lạ thật. Căn phòng này vẫn đơn giản và đẹp mang tông màu cung nhẹ nhàng hợp với con gái, ở đây có một mùi thơm rất lạ. Chiếc giường kia chấn gối được gấp gọn gàng, đúng thật nhỏ Tâm đã "ngoan" hơn rất nhiều chỉ có là nhỏ vẫn trẻ con. Bằng chứng là gấu bông xếp dày nửa giường. Tiền đến gần ngó kĩ bài tập nhỏ làm, gần xong. Nó cứ nhìn, chợt nhỏ quay lên, mặt đối mặt nó.

- O?

Sững người chút, nhỏ Tâm đỏ mặt quay xuống. Miệng nói câu làm nó buồn cười.

- Biết người ta đẹp rồi, nhìn cứ nhìn còn phải nhìn lén làm gì?

- Em tự tin góim!

- Người ta đẹp người ta có quyền mà.

Nó cười lớn cốc nhẹ vô đầu nhỏ.

- Thôi làm nhanh ra kết quả giùm, muộn rồi.

- Úi đau!...Muộn có sao, gì chứ học là bố mẹ em ủng hộ mà. Anh bận gì à?

- Thì không bận nhưng cũng phải về chứ ở sao được?

- Ủ ha! Đợi em chút!

Nhỏ quay lại viết. Nó bỗng nhiên buồn không có lý do nào cả.

... Xong, nhỏ giữ nó lại rồi mang lên một đĩa gì đó như cơm nhưng được cuộn vào một mảnh đen đen có nhân bên trong là trứng với cái gì nó không biết.

- Biết là tối nhịn rồi, trả công nè, dạy học mà bụng cứ ợ ợc thấy ghê. Hihi.

Ngượng chín cả mặt, nó đánh trống lảng.

- Đây là cái gì, liệu ăn vô có bị sao không?

- KimBap, cứ ăn đi rồi biết!

...

- Phù, ngon ghê! Cảm ơn em nha!

Nó chiến hết đĩa bằng tuyệt chiêu hai tay cách nguyên thủy đó là bốc, nhỏ Tâm chỉ ngồi cạnh chóng căm nhìn nó cười. Vậy nhưng sự tự nhiên của nó có thừa mà chẳng ngại tí nào. Tưởng nhỏ trêu tiếc nhưng nhỏ thả tay rồi tựa đầu vô vai nó nói thì thầm.

- Anh từ sau phải ăn tối đáy nhé, ăn ở ngoài hoặc đến nhà em ăn chung cũng được em sẽ bảo với mẹ. Chứ đừng như này, phải giữ sức khỏe chứ. Trọng anh có khi còn nhẹ cân hơn em đó, em không muốn vì em mà anh bị sao cả.

Nó cười, nụ cười của kẻ cô đơn luôn chìm vào bóng tối để hồi tưởng những thứ chưa hề tồn tại và cũng rất vui vì con nhỏ ngỗ nghịch này, sau nhiều tháng lại biết quan tâm người khác. Tự dung tình cảm của nó lớn dần nhưng đó là cảm nhận của một người anh trai khi được em gái của mình chăm lo, tuyệt nhiên tình cảm nam nữ không có chút nào cả. Biết làm sao bây giờ, điều này có lỗi với nhỏ Tâm vì phụ sự chờ đợi của nhỏ, sự thay đổi của nhỏ.

- Ủ, anh xin lỗi. Anh phải về!

Nó đứng dậy giúp nhỏ Tâm thu gọn đồ với sách vở. Đến cửa phòng, nhỏ ôm nó từ đằng sau, chặt lấm, như bóp nghẹt con tim nó vậy.

- Mai anh lại đến nữa nhé, cho em ôm anh một chút thôi hihi. Liệu tên vô tâm như anh có hiểu cảm giác mỗi ngày nhìn thấy người mình yêu đi qua mà không được gọi không nhỉ? Nhưng những ngày đó qua rồi, giờ em vui lắm..hức..hức.

Chắc xúc động quá, nhỏ khóc thút thít, con gái đúng là phái yếu, yếu ở đây là yếu lòng, bất kể có chuyện gì hay lúc nào cũng có thể khóc được. Thật kì lạ. Quay người lại nó dỗ dành, dường như mọi chuyện lại tệ hơn, ngay trong suy nghĩ của nó.

- Thôi có anh ở đây rồi mà, không khóc nữa nha! Mai anh lại đến, thôi đi. Khóc nhẹ xấu này!

Nó trêu làm nhỏ vừa cười vừa khóc, khuôn mặt này làm nó nhớ đến lúc nó và em đùa nhau. Chợt nó buồn, vội vàng đi ra.

- À.. Thôi ngủ ha, mai đi học, anh Về!

- Dạ!

...Chạy xe trên đường, nó nghĩ ngợi, dù gì nó cũng phải kết thúc chuyện này sớm, không thể để nhỏ Tâm hi vọng quá mà thất vọng nhiều. Mà nhỏ vẫn còn đi học, còn một tương lai. Còn nó thì rất mịt mù vì chẳng hiểu sau này ra sao. Mọi định hướng đã tan hết rồi còn đâu.

Ngày hôm sau, nó được nghỉ giờ đầu, không một nơi giải trí hay bạn bè, tính qua quán phụ nhưng nhớ rằng ca này chẳng quen biết ai nên thôi. Nằm mãi ở nhà cũng chán, lóc cóc cái xe lên trường và vô thư viện tiếp. Vẫn hàng sách kinh tế, chọn cho mình một góc bàn trống, nó tiếp tục sự nghiệp đọc của mình bằng những tràng ngáp triền miên. Thư viện hôm nay khá đông, nhiều kệ sách cao vút khiến nó chẳng để ý được ai với ai cả, chán thật.

- Bitch...!

Một quyển sách dày đập xuống ngay mặt bàn, phá tan cái ánh mắt thờ ơ của nó ở xung quanh mà phai ngược lên.

- Nhìn gì? Đây là nơi công cộng, tính đuối hả?

Con nhỏ cận thị với cái đuôi sam hôm qua không hiểu ăn lộn thứ gì mà lại chọn ngay bàn của đứa nhỏ kêu là "đồ đáng ghét" nũa. Lạ thiệt. Giờ mới để ý kĩ, nhỏ này nhìn xinh, mộc mạc, hình như là gái quê. Chắc tinh tế như nó vậy. Điều khiến nó thấy thú vị ở nhỏ là chiếc mũi dọc dừa, hiếm khi thấy cái nét đẹp này.

- Đâu có, bạn cứ ngồi đi?

- Ủ, ít ra cũng không để bụng mà hạnh họe nhỉ?

- Là ở bạn, tôi đâu có làm gì?

Tự dung nhỏ làm nó muôn bắt chuyện với nhỏ, có điều gì thu hút nó lắm. Cảm giác này lâu nay mới quay lại kể từ khi mất em.

- Ủ không làm gì đâu nhỉ, mà thôi im lặng để tôi đọc, tôi phải hoàn thành quyển sách này trong hôm nay.

- Ủ...ừ.

Nó lúng túng và hăng ra mặt, lần đầu nó thấy tờ mờ về một cô gái, lần đầu nó gặp một cô gái khiến nó muôn bắt chuyện ngay từ cái nhìn đầu tiên. Không hiểu, nó đang bị sao nữa.

...

- Cậu không thể cư xử một cách bình thường được à?

Con nhỏ này tỏ ra khó chịu, nó giật mình bối rối.

- Tôi đâu có làm gì? Tôi đang đọc sách mà?

- Vậy à, thế cậu cũng giỏi nhỉ?

- Giỏi gì cơ?

- Đọc sách ngược!

Nó nhìn lại quyển sách mình đọc mới để ý vì từ nãy nó mãi ngắm nhỏ qua khe sách. Nó không thể rời mắt ra khỏi khuôn mặt này, hình như đã gặp ở đâu, nói tuột ra, con nhỏ cũng khá dễ thương mà gặp lại nhỏ trong nó thấy vui. Mặt nhỏ đầm chiêu rồi nhoẻn miệng cười.

- À, nhớ rồi, cậu là nghệ sĩ đúng không?

- Ô nghệ sĩ nào?

Trong thoảng chốc nó quên cái biệt danh bị đặt.

- Người mà chơi guitar trong 20 tháng 11 năm ngoái, hihi.

- À ừ đúng rồi.

Nhỏ lại cười, nụ cười rất hiền không mang vẻ đanh đá như hôm qua.

- Vậy thì gọi chị đi nhé, chị đây học khoa trên em đó!

Nó há hốc mồm ngạc nhiên, lời đâu ra con nhỏ nhìn như cấp ba kêu hơn tuổi rồi bắt gọi chị còn lùn hơn nó nữa chứ nhỏ Tầm mét 5máy là cùng, tất nhiên là nó không chịu.

- Không gọi! Mà sao biết tôi?

- Cái vụ biểu diễn đó là kịch bản của chị đấy, chị là bí thư đoàn, hôm đó có coi em chơi guitar nên biết.

Mặt nó ngờ vực.

- Mà thôi tí cho coi thẻ nhé!

... Lúc sau nó xem thẻ của con nhỏ này thì đúng thật, chẳng biết nói gì chỉ gãi đầu cười cười. Nhỏ cầm theo quyển sách dày rời khỏi thư viện để lại một câu.

- Nhìn trộm người khác là không tốt đâu nhé!

Nó cứ ngân ngơ nhìn theo nhỏ. Về đúng giờ, nó đáp lại tiếng của giảng viên bằng cái ngáp ngủ. Tiếng cứ đều đều như du vây, sắp thi rồi mà chẳng có không khí gì hết. Chợt nhớ ra có một chuyện.

- È Khánh, biết nhỏ nào tên Nhi không?

Thằng Khánh xoay đầu lại mặt ngu ngu chắc vừa ngủ gật. Sở dĩ nó không hỏi thằng Tuấn là vì sợ thằng này nhắc đến em, tự nhiên nó muốn bắt đầu một điều gì mới mẻ.

- Trời ơi, bố hỏi thế thì con cũng chịu! Nhi nào, Nhi ở đâu, cái gì Nhi?

- Hoàng Bảo Nhi, học ở trường mình, bí thư đoàn?

- Biết, rồi sao, muốn tán nó hả?

Thằng vua công nghệ gục xuống, nó lay dậy.

- Cứ cho là vậy đi, ông biết gì về nó kể tôi với.

- Hơn ông một tuổi bằng tuổi tôi, vì tôi thi lại một năm mà. Học siêu đỉnh, có thành tích nhiều nên được làm bí thư. Nhưng tính tình khá kì quái, hình như là con mọt sách thì phải?

- Ủ ừ.. Nữa không?

- Tuy thế mà có nhiều thằng tăm tia lầm đáy vì xinh mà, còn học giỏi. Ông tán sao được, gái ngoan đáy, với lại nghe thằng Tuấn bảo ông không tán gái bao giờ mà?

- Thì cứ cho là lần đầu tiên đi!

Nó nói bừa như mình chuẩn bị đi cầm cưa đê khai thác những gì về nhỏ đuôi sam, nhưng thật sự mà nói, nó thấy nhỏ cứ cuốn hút thế nào ý, dù hơn nó một tuổi.

- Thế ông còn...

- Nhà nó ở đâu?

Nó biết thằng Khánh định nói gì nên đánh trống lảng, nó đang dần quên em.

- Ở đây, ở khu dân cư bên trường gần công viên đây.

- Thông Nhất à?

- Ủ.

Làm bầm, tưởng nhỏ ở quê, gái phô mà giản dị như vậy thiệt là hiếm.

- Con này không trang điểm đâu ngoan thật đáy, còn lâu ông mới tán được! Haha.

Thằng Khánh vỗ vai nó cười xòa.

- Đê rồi xem.

Nó thầm nghĩ trong đầu, từ bé đến lớn, nó không biết chinh phục, chính xác là chưa bao giờ thoát khỏi cái vỏ ốc rỗng tự tạo cho riêng mình mà lớn lên, nó chưa học cách để sở hữu một cô gái mà mình thích. Điều này cần có ở một thằng con trai. Em ư, em đã nhẫn tâm lừa nó như vậy, em muốn nó quên em cơ mà? Nếu chị Hà không nói ra, thì có khi bây giờ, nó vẫn nghĩ em vì tiền tài mà bỏ rơi nó. Đã vậy nó sẽ quên theo ý em, nó sẽ không day dứt vì em nữa. Nó sẽ tập yêu lại, thứ tình yêu từ sự chinh phục.

- Cược nhé! Ông mà tán được nó trong một tháng thì tôi sẽ mời ông cơm một tuần!

- Được, nếu tôi tán không nổi thì sao?

- Thì ông sẽ dạy tôi chơi đòn?

- Quyết định như vậy đi!

Hai thằng bắt tay nhau. Thằng Tuấn từ đâu phi đến ngồi cạnh nó, mặt ngố ngó.

- Quyết định gì?

- À, đang tính sang rủ ông đi ăn!

- Héhé thiệt hả?
- Ủ, ông trả tiền!
- Gì thế, đâu ra chuyện này vậy... È é..!!
- Haha!

Vụ cược này nó chắc chắn mình thua rồi vì không có chút kinh nghiệm nào cả, nhưng cứ thử sự may mắn của mình đến đâu xem sao, vì dù thua nó cũng không mất với lại, thật sự nó thấy rung động bởi nhỏ Nhi. Một cái tên đẹp và lúc đó nó cũng chợt mỉm cười vì cái biệt danh nghệ sĩ cũng đã có lúc dùng.

...

Chiều sang quán, anh Tân rủ nó đi chơi đầu hè vì ông bảo mới trúng thưởng cái giải gì đó, hình như "Ai là Triệu Phú" thì phải, nghe đâu trả lời đến câu mười hay mười một gọi cho nhỏ Hoài, nhỏ trả lời bừa vội là thua nhưng câu an toàn nên không mất tiền. Trong nhóm này có bạn anh Tân, bà chủ, con nhỏ lười, Hoài và hai thằng đực chung ca, cả nó nữa. Anh rủ đi Hải Phòng tắm biển, không phải lo gì, chỉ cần quần áo thôi.

- Cuối tuần đi nhé, coi như thư giãn đi!

- Dạ!

Anh vỗ vai nó rồi chạy vô phòng quản lí. Phải rồi, mùa thi cận kề, chắc có khi nó phải thư giãn đầu óc để qua, đạo này có học nhưng chả thâm vào đâu cả. Mệt, thật sự rất mệt.

- Anh lùn ơi?

- Gì thế Thanh Hoài?

- Hôm ý em với anh đi chung một xe đi, anh Tân bảo đông nên gởi đỡ được cái nào hay cái đấy.

- Cũng được!

- Hihi vậy phải qua đón em nhé, tí về đi cùng em chút xem nhà. Gần đây thôi.

- Ủ, khách vô, làm việc đi!

Người ta đi có cặp có đôi vào quán, nó nhớ một thời đã từng, đi loanh quanh để nghe theo lệnh em, cô tiều thư hoàn hảo, xinh có, hiền có, dữ có, lạnh lùng có, ngọt ngào có, thông minh có, ngốc nghếch cũng có. Bảo quên nhưng rồi đây ai có thể thay thế em trong tim nó nhỉ? Chợt chiếc bàn giữa quán, nó nhìn thấy em cười em cười rất tươi, tay đung đưa cốc caphe lên khoe nó. Sóng mũi mình cay cay, nó kiềm lại để đi phục vụ trong tiếng thở dài nã nè.

...

- Ủa anh sao vậy? Như người mất hồn thế?

Tiếng nhỏ Tâm bên cạnh, nó hoàn hồn đưa mắt sang, nhỏ đang cắn bút, mặt tò mò nhìn nó.

- Làm đi, anh không sao!

- Bài khó em không làm được!

- Chịu khó đọc kĩ đi, chưa làm đã thấy khó rồi.

- Dạ đẻ em cố.

Nhỏ căm cụi làm tiếp, nó suy nghĩ nên bắt đầu sự lạnh nhạt thế nào để nhỏ chán nó. Nó không thể yêu nhỏ, không thể cố. Tình yêu đâu thể ép buộc, nhưng nó rất quý nhỏ, nó không muốn nhỏ bị tổn thương. Với lại nó rất ngu để dàn xếp cho mọi thứ nhìn thật tự nhiên để nhỏ hiểu rằng nó không yêu Tâm Chỉ biết tự cắn rút lương tâm mình và xin lỗi thôi. Nhìn con nhỏ bên cạnh đang cười khoe kết quả, nó lại không đành lòng.

... Mỗi buổi tối nó sống trong sự khổ sở dằn vặt giữa những cái đã mất và những thứ đang có. Nó giữ cho mình thật bận rộn đến lúc nửa đêm, bằng những con số hóc búa hay những bài luận văn thật dài, tất cả để có không buồn, không khóc vì nhiều lý do nó không thể hiểu được, chắc cái sa ngã mà nó nói là đây chẳng, sự trùng phạt là đây chẳng. Nó làm vậy để khi đặt lưng xuống giường giác ngủ tìm đến luôn mà không kịp nghĩ ngợi gì nữa. Từ lúc đó cho đến tận bây giờ, mắt nó đều có một quầng thâm. Nhiều lúc nó muốn ngửa cổ lên cầu xin sự cứu rỗi từ em trong tâm chí mà thấy hổ thẹn, bởi vì nó đã muốn chinh phục một cô gái khác rồi, nó đã thay đổi, một thằng dễ thay đổi về chính kiến và nội tâm. "Anh xin lỗi, về tất cả".

Chapter 4

Tiếng mưa ảm đạm bên ngoài để làm cho cái không gian bên trong thư viện đỡ yên tĩnh hơn, mùa hè của Hà Nội là mùa của mưa và nắng. Thật là thất thường quá đi...Mấy ngày rồi, nó không đả động hay có hành động gì đến việc tán tỉnh con nhỏ đang ngồi phía đối diện vì chẳng biết bắt đầu từ đâu, dù sao hai đứa chỉ mới quen xã giao thôi mà. Bóp đầu khẽ nhăn mặt như đau lám, trời ạ, ngốc quá đi, có một đứa con gái mà đến nói chuyện cũng không xong. Để mặc nhỏ ngoác lên nhìn lên bằng ánh mắt khó hiểu. À mà lạ ở chỗ, không phải nó thì nhỏ, bất kể hôm nào vô thư viện cũng ngồi vào bàn của nhau. Nói lại chút, nó không tình cờ cho lám.

- Đau đầu à em?

Nhỏ Nhi vẫn coi nó là em dưới khoa, quên, đúng là thế mà, chỉ có nó là coi nhỏ thành đối tượng thôi.

- Không, sao... Cho tôi hỏi chút?

- Hỏi gì?

- Sao hôm nào cũng vào chỗ tôi ngồi cùng thế?

Nhỏ túm tím cười, cặp kính cận giọng trăng rung rinh, đôi mắt to tròn vẻ tinh nghịch.

- Hihi, tưởng tôi thích em à mà hỏi thế?

- À không... Chỉ...

- Chỉ gì, chẳng qua chỗ này ít người vì ở phía dưới nó yên tĩnh và cũng là chỗ quen thuộc của tôi trước khi có cái mặt dễ ghét của em đến phá đám người khác đọc sách thôi.

- Ô vây à? Xin lỗi.

Nó bối rối.

- Tôi cũng muốn hỏi em, sao em cũng hay ngồi vô chỗ này khi có tôi?

Ánh mắt vẫn tinh nghịch hấp háy. Nó cảm thấy mặt mình nóng ran. Không ngờ có tình huống hỏi ngược này.

- Thì tại...tại...

- Tại gì? Mà thôi đây chả quan tâm, vô lớp đây. Ngồi đây mà suy nghĩ đi!... Chắc! Thời tiết chán quá...

Nhỏ nói thò o như mọi lần, gấp quyển sách lại và rảo bước ra khỏi thư viện, làm nó cứ tản ngắn ngoài nhìn theo cái đuôi sam đung đưa. Biết vậy mạnh mồm " Vì tôi thích Nhi!"

cho rồi. Chán quá, nhưng dù sao từ "đáng ghét" thành "dẽ ghét" cũng an ủi nó phần nào. Tuy chăng được bao nhiêu, cảm giác chinh phục thật khó khăn.

...

Cuối tuần, buổi đi chơi mà anh Tân rủ được khởi hành nó thì cứ đơ đơ thế nào mà không chuẩn bị gì cả, thậm chí còn quên. Sáng thứ 7, đang ngủ thì có đứa nào gọi điện thoại mà sáu giờ sáng mới điện. Mắt nhắm mắt mở bỏ ra xem, số lạ.

- "Anh có biết mấy giờ rồi không hả tên kia?!!"

Có tiếng hét àm trong điện thoại. Nó lầm nhầm vài câu chửi vì quá bực. Quái lạ, sáng sớm ngày ra, có con điện nào gọi hỏi giờ. Bộ nhà nó không có đồng hồ chắc. Với giọng khó chịu.

- "6 giờ rồi, là ai thì cũng làm ơn tha cho tôi ngủ chút, cuối tuần mà không biết thương người lao động gì cả."

Cái câu hay nghe của bố mẹ khi gà gáy thế mà được việc. Nó tính cúp máy thì tiếng hét trong điện thoại càng to hơn.

- "Lao cái con khỉ, trời ơi là trời, em chắc sang giết anh rồi phóng hỏa luôn quá. Em Hoài đây, nửa tiếng nữa đi rồi, nửa tiếng, nửa tiếng đấy, nghe rõ không mà giờ này chưa qua đón người ta???"

Đến lúc đây mới giật mình, quên hôm nay đi Hải Phòng tắm biển. Nhỏ Hoài gọi mà tưởng con điện nào.

- "Ói chết, đây...đây anh sang đây, đợi xíu!"

- "Cho anh mười phút, không thì mua giùm bình xăng mai trả tiền!"

Qua điện thoại nó vẫn nghe thấy được tiếng nghiến răng ken két. Cúp máy, vơ cái ví, đồng hồ, ít quần áo trong tủ vào balo. VSCN bằng vận tốc thần sầu rồi vội vàng phi sang nhà nhỏ Hoài hôm nọ mới chỉ cho nó. Đường Hà Nội vắng hoe mà sáng tỏ to, vượt qua bên cầu, nó thấy được bóng bình minh trên nước, mùi hoa sữa tỏa khắp phố phường, sương sớm phủ vào mắt cay xè, đó là những gì nó kịp cảm nhận ở đường Hà Nội. Đến nơi, thấy nhỏ Hoài đang ngó xung quanh tìm nó. Tiến lại gần, mặt nhỏ cau có.

- Qua quán luôn kéo muộn, tưởng lùn cho em leo cây?

- Hehe, xin lỗi...Xin lỗi...

- Hứ đồ mê ngủ!

- Thế mấy giờ đi Thanh Hoài?

- 7 giờ anh.

Xuýt té ngửa với nhở này. 7 giờ mà 6 giờ hơn đã gọi rồi.

- Thé sao gọi sớm vậy!

- Hì, gọi phá anh chơi!

...

- Thôi đùa tí, người gì dỗi như con gái thế? Sớm chút đi ăn sáng rồi lên, tính nhịn đói à?

Vậy còn nghe được. Rẽ vào quán phở ven đường, sớm nên khá vắng. Dạo này bót được ít học phí vì giấy chứng nhận hộ nghèo bỏ gửi, nên ăn sang. Nó và nhở xì xụp. Nhìn nhở ăn ngon lành chẳng chút yếu điệu, làm nó ăn ngon lây.

- Nhìn gì em vậy lùn?

- Ờ chả biết.

- Xạo, chắc nghĩ em vô duyên hở?

- Chắc thê!

- Em có duyên đầy mình, vô duyên mỗi cái lúc ăn thôi hihi. Xong rồi, đi..!

...

Đến quán gửi được cái xe thì vài phút sau mọi người mới đến, ít ra hai đứa nó cũng đến sớm. Anh Tân lái được chiếc 7 chỗ tới, anh bảo mẹ anh với đứa bạn bận nên không đi được khỏi thuê xe, đi xe nhà cho an toàn.

Nó ngồi ở thèm đá ngoài quán đợi anh Tân lùa tất cả yên vị trên xe rồi nó mới lên. Hôm nay có ba đứa con trai và ba đứa con gái, nó, anh Tân và một thằng đực ở quán. Còn đâu thì nhở Hoài, con nhở lười em anh Tân và thêm chị người yêu của anh nữa. Không quá đông nhưng cũng không quá vắng. Xe thì rộng thừa chỗ nên khá là thoải mái. Vẫn cái góc cuối xe quen thuộc mỗi lần đi ôto, nó tách người đi xuống ngồi, cách biệt hẳn với mọi người.

- Kìa anh lùn, ngồi thòm dưới đây chi? Lên đây với em!

Nhỏ Hoài gọi nó, nó lắc đầu.

- Thôi, anh bị say xe sợ lên ảnh hưởng mọi người.

- Bị say xe thì lên ngồi chỗ chị cho đỡ chứ ở đây càng say em ạ!

Người yêu anh Tân nói vọng xuống, hai anh chị ngồi đầu xe vì muốn gần nhau và anh Tân phải lái xe. Anh cười.

- Thôi kê, thích ngồi đâu ngồi, tính thằng này nó thế em à.

Chị cũng không nói gì nữa, nó thì đúng nguyện vọng chẳng làm phiền ai nên bỏ nhào ra ghế cuối nằm. Ruột gan theo cái bánh xe bon trên đường lô cù lăn đều đều. Khổ.

- Đã vậy thì em xuống với lùn!

Nhỏ Hoài đi từ từ xuống để giữ thăng bằng. Giờ mới để ý, nhỏ này thiệt tình...Chân dài trắng phau mà mặc cái quần ngắn cũn, thảo nào vô quán ăn, làm thằng bồi lúng túng ra mặt. Nó bị chầm chầm vào đôi chân đó, nhỏ đánh tiếng mới giật mình.

- Dẹp vào cho em ngồi với!

- À, ơ... Lê kia mà ngồi, chỗ này chật trội rúc vô chi?

- Thích! Ở trên kia chả có ai nói chuyện vui cả.

Nó tự hỏi không biết cái thằng tính cách thô thiển như nó thì vui ở cái nỗi gì nữa. Nhỏ Hoài cứ huyên thuyên kể, nó thì mặt phê vì bị say xe hành chẳng chú ý gì hết. Nghe đâu bảo 2 tiếng hơn mới đến nơi, thế thì còn khổ dài. Lâu lâu nhỏ kể xong cười một mình, nó không cười vì chặng để ý, nhỏ lại nhéo hai má nó kéo dãn ra hai bên.

- Cười đi! Có cười không thì bảo? Cười...! Cười mau...! Hihi, nhìn cái mệt anh mắc cười quá!

- Dzạ...zồ...za, zói...zào zay zây zò...!

Âm thanh bị bóp méo vì hai bên má nó nhô cứ day day. Nghe vậy lại hoảng rồi thụt tay lại.

- Trời ơi, để em kiểm cái túi đừng ói vô em.

- Hành người ta quá trời còn kêu... Cho nằm im cái đi...hừ...hừ.

Nó ngủ quên vì xe đi ít xóc, thành ra lúc đến nơi xe dừng mới bất ngờ tỉnh. Tiếc quá, đâu phải dễ gì được đi chơi thế này, tính tranh thủ ngâm đát Cảng từ trên xe mà lại ngủ quên. Thôi đằng nào chả có một ngày để thăm quan. Nghĩ ngợi chán chê, nó mới để ý đến người mình. Nhỏ Hoài đang nằm phía trên nó ngủ ngon lành. Toát mồ hôi hột, biết đánh thức nhỏ ra sao bây giờ, người gì mà mùi nước hoa nồng nặc làm nó suýt ói (vì say xe). Bỗng nhiên.

- Dậy hai đứa kia, đến nơi rồi. Chim chuột cả trên xe của anh hả?!

Anh Tân gọi to nó thì ngượng, nhỏ Hoài thì giật mình ngã bỏ nhào xuống.

- Huhu... Sao anh không đỡ em?

- Đè lên tay người ta đỡ bằng mắt à?

- Nhõng nhẽo... Nó giả vờ đây Minh à, kệ nó.

Nhỏ Hoài chẳng nói chẳng rắng bật dậy rượt anh Tân, cả xe cười vang. Nó cũng bò dậy lấy balo. Đi ra nó thấy được một khoảng sân và thảm cỏ, xung quanh rất nhiều cây cối, phía trước thì có một ngôi nhà to lớn mang nét đẹp cổ. Ngồi trên xe nhiều làm nó vừa mệt vừa bùn rùn hết cả chân. Tự dung bị khụy xuống.

- Trời ơi, anh sao thế này?

Nhỏ Hoài bỗng dung hét àm lên làm mọi người chú ý.

- Minh sao thế em?

- Không sao đâu chị, em mất thăng bằng chút thôi.

- Làm người ta lo muôn chét, anh lùn hâm tự nhiên đang đi lại ngã ra.

- Anh muốn thế đâu.

Đứng dậy phui quần áo, không khí ở đây thật nóng nực, cũng phải, trưa rồi còn gì nhỉ. Ít ra thoát khỏi chiếc xe làm nó đỡ nôn nao hơn hẳn.

- Chỗ nào đây anh Tân?

- Biệt thự đồi 3.

- Người quen à anh?

- Quen đâu, đối tác làm ăn của má anh nên hôm qua bà gọi hẹn trước cho một căn.

- Xùy... tưởng anh Tân chơi sang?

Nhỏ Hoài trè môi rồi khẽ lệ cái balo đi vào.

- Sang sao được với cô? À tí quên, đợi chút để anh vào kêu chủ đã.

Nó ngồi bệt xuống thảm cỏ, căn nhà nhuộm vàng màu nắng, phía trên đỉnh có cái lá cờ nhìn lạ mắt. Cửa ra vào gỗ mái vòm, trông khá đẹp. Tại đây cây cối xanh tốt, mà nó chẳng biết cây gì nữa. Thở dài một tiếng, tự nhiên nó lặng người đi vì suy nghĩ chợt đến về người con gái nào đó vô định.

... Tiếng ai bên cạnh lay lay nó.

- Vào thôi anh lùn. Mệt quá lại hỏng hóc à, cần em lên dây cót không?

- Thôi... À đợi chút!

Đo gần đây nó thấy mình không được bình thường cho lắm, cứ như có ai đang điều khiển và nó không còn là nó vậy. Thật rồi bởi về tâm trí... Căn nhà rất sang trọng và đầy

đủ tiện nghi, mọi thứ đều bóng loáng, ba đứa con gái kia chạy luôn đi thăm quan rồi suýt xoa gì ở dưới bếp chǎng rõ. Ở ngoài nóng bao nhiêu ở trong mát bấy nhiêu thật dễ chịu.

- Mọi người ăn uống rồi nghỉ ngơi chiều ra Đồ Sơn tắm! Linh với hai em làm món gì cho cả nhà ăn đi, trưa rồi còn gì? Đồ trong tủ lạnh hết đó!

- Dạ! anh mang đồ lên phòng giúp em nhé?

- Ủ Hoài với Cún để đồ đây phụ chị Linh luôn đi, anh đêm lên cho. Hai thằng kia mang đồ lên với anh nào!

Nó vác túi đồ của nó với nhỏ Hoài đi theo anh Tân và thằng đực kia. Ở tầng trên rộng và nhiều phòng nhỏ. Anh Tân bảo mỗi người phòng cho thoải mái. Nam nữ xen nhau. Phòng nó nằm giữa phòng nhỏ Hoài và con nhỏ em gái anh Tân. Đặt lưng xuống cái giường nệm êm ái mùi thơm. Nó vắt tay lên trán ngẫm. Được đi chơi thế này thật là xa xỉ đối với một thằng sinh viên. Nhưng đi có mất tiền đâu. Đúng là may mắn. Quá may mắn cho nó. Lúc chiếc balo để tìm bộ đồ mặc cho mát hơn thì mới giật mình. Lúc sáng vội đi vơ nhầm quần áo mùa đông, ngoài hai chiếc áo cộc của anh trai thừa lại thì toàn áo len với áo khoác. Khoác đến thế là cùng. Lại còn cái quần kaki này nữa, chỉ có chết nóng.

- Cạch...!

Anh Tân mở cửa phòng. Nhìn anh phong cách quá, quần áo sành điệu dữ, đúng là nhà giàu.

- Thằng hâm này, điều hoà đâu không sai?

- Em đâu biết bật đâu, với lại cao như này em với tới sao nổi?

- Mày trên trời rơi xuống à, điều khiển đây nè. Đó bấm cái nút đó này.

- Dạ rồi.

- Thiệt là cù lần hết mức, anh không vô chắc mày bị thuỷ ở trong quá.

- Hehe.

- Thôi xuống ăn còn nghỉ ngơi. Anh đang mệt hết cả người đây. Mẹ cha nó ngồi tí mà đau lưng...

Anh Tân tự đấm vô lưng cài cái rồi đóng cửa chạy xuống trước. Nó nắm cảm nhận cái hơi lạnh chút nữa mới xuống.

...

Mùi thức ăn thơm, hơi bay nghi ngút khắp nhà bếp. Đúng là ba đứa con gái ra tay có khác. Nữ công gia chánh là cái nghề rồi.

- Có ăn cũng để em kêu khản cổ là sao?

- Tại anh đợi hai thằng này.

Ông Tân này lại đồ tội linh tinh, thôii đang mệt không cháp.

- Xì... Thôi cả nhà ăn ngon miệng.

- Mời mọi người nha!

Tiếng bát đũa leng keng cộng thêm tiếng cười nói khen ngợi từ hai người kia cho nhóm nữ. nó thì mặc kệ để tiếp tục sự nghiệp ăn uống của mình. Suy cho cùng những món này đâu đến độ "như đầu bếp" mà anh Tân tấm tắc nãy giờ. Có khi còn chẳng bằng những món em từng nấu cho nó ăn nữa. Nghĩ đến đây, nó nở một nụ cười buồn.

...

- Giảm mà hai người tảng bốc ghê vậy?

- Phụ nữ rất thích được khen, nịnh họ cho họ vui một chút có sao đâu em?

- Cậu kém quá à.

Hai người lắc đầu cười xòa rồi đi lên, nó thấy hơi áy láy vì ăn mà không làm, định phụ nhỏ Hoài xử lí chỗ bát đĩa thì anh Tân kéo nó lại.

- Kệ đi, lên mà nghỉ chiểu còn đi chơi.

Lại lợ mợ vô phòng đóng cửa. Ngồi trên giường, kế bên là chiếc cửa kính không bung màn, ánh nắng mặt trời phản chiếu lóa mắt, nó lại buồn da diết, nó cứ gục mặt vào đầu gối. Mọi thứ yên tĩnh, đâu đó chỉ là tiếng nói khẽ khẽ "Ánh Dương!" Trong vô thức của nó. "Em à! Anh đang nhớ em lắm, em biết không?".

...Tiếng gõ cửa làm nó tỉnh giấc, mọi thứ như cơn mơ nó vừa trải. Rất nhạt nhòa nhưng cũng đủ để đè nặng trong tâm trí nó.

- Anh lùn ơi, em Hoài đây! Đi biển đi, muộn rồi!

- Ủ xuống đi đợi anh chút!

Trời chưa tắt nắng và cũng khá nóng, điều kiện này đi bơi thì tốt đây. Háo hức là cảm giác hiện giờ của nó.

- Cạch! Ủa bộ chưa thay đồ à em?

- Em quên mang quần đùi.

- Thiệt tình! Để anh sang lấy cho mà mượn!

Anh Tân chạy sang rồi quay lại đưa nó cái quần rồng rắn gì đó của anh. Khá ngầu, nó thì ngượng ngùng thay đồ vì làm phiền anh nhiều quá.

- Chốt cửa lại rồi đi.

- Vâng!

Đường phố Hải Phòng ngập tràn trong ánh nắng mùa hè nhưng cho dù vậy nơi đây vẫn không vắng đi chút nào, thậm chí còn rất đông đúc. Thật giống với Hà Nội, nhưng màu của những cánh hoa Phượng thì có phần đẹp hơn là Hoa sữa. Trên xe, nó mỉm cười vì cái thú vui so sánh của mình. Mỗi nơi mỗi cảnh, có khi ở đây một vài tháng nó lại thích cái đất cảng này mất.

- Cười gì thế lùn?

- Ở đây đẹp quá nỗi?

- Ủ hihi. Đây không đẹp thì ở đâu đẹp nữa?

Nó im lặng để mặc nhở Hoài hướng ánh mắt thèm thuồng ra phía bên ngoài kia, ở đây những hàng ăn vặt rất nhiều, chắc toàn đồ biển họ đánh bắt được hết. Dù sao cũng phải khám phá dần dần.

Chiều đến không khí nắng nóng. Sau khi gởi được xe anh Tân kéo tụi nó vào khu bãi tắm, hình như ngay đầu quận. Nó có thể thấy khá nhiều người đang bơi và nghịch nước. Nước ở đây đục nhưng không phải do bẩn mà do phù sa. Nên chẳng có điều gì ngăn cản nó đầm mình vào dòng nước biển mát lạnh này. Chợt nhở Hoài hét to.

- Biển...!!! Hihi mình đi đi anh!

Lúc nãy thay đồ, nhìn nhở Hoài thiếu đi điều xịt máu mũi. Trong bộ hai mảnh màu vàng, nhở Hoài tươi cười rồi kéo nó theo ra biển tay giữ chiếc nón phớt bằng rơm. Thật là đẹp, người nhở trắng không tì vết nào. Nó cứ đơ đơ đi theo.

- Hai đứa đừng bơi ra xa quá nhé. Khoảng tiếng nữa là lại gốc cây này để đi về biết chưa?

- Dạ...!

...Ở đây đông người, có cả những du khách nước ngoài nữa. Lần đầu tiên nó thấy và cũng là lần đầu tiên đi biển.

- Tụm...! Hú... Anh lùn xuống đây nào...hihi!

Nhở Hoài phi xuống rồi ngoi lên, vuốt mái tóc gạt nước gọi nó.

- Đừng bảo với em là anh không biết bơi đây nhé!

- Dùm nhau đê...! Ủm!!!

Giòng nước mặn và đục mang cho con người ta sự sảng khoái vì sự mát mẻ của nó. Nhỏ Hoài bơi xung quanh chúc chúc lại dừng lại bên cạnh để tì tê một kỷ niệm hay là phát hiện nào của nhỏ.

- Ý trời, vỏ sò này anh!
 - Ồ ờ... Biển thiếu gì?
 - Nói chuyện với anh thì thà nói chuyện một mình còn hơn!
- Nhỏ bĩu môi, rồi ngoi lên bờ cát để nhặt những cái vỏ sò với vô số màu sắc khác nhau.
- Nhặt làm gì?
 - Mang về xâu vòng !
 - Rảnh quá ha!
 - Chứ sao, ai như anh. Đi biển mà ngâm nước!

Nó lắc đầu mặc kệ nhỏ. Bãi biển ôn ào với số người đông đúc, hè thì đâu thể tránh khỏi. Thành ra cứ ngồi im ngắm cảnh thích hơn là bơi xong bị đụng chạm. Đôi lúc nó cũng tăm tia được cô gái nào đó xinh đẹp mặc hai mảnh, điều mà nó đã lâu không làm, giờ không em, cái bản năng con người cứ trỗi dậy mạnh mẽ, hoặc cũng có thể đó là lời bào chữa đều nhất nó từng nói ra. Thật sự rất khó khăn ở vỏ bọc mới này... Thở dài, bãi biển này rất đẹp. Những ngọn đồi với những mỏm núi nhô ra, hay những rặng phi lao, dùa khiến nó cảm thấy nơi đây như đủ cảnh "non nước hữu tình". Đang mơ màng thì có tiếng hét ầm lên.

- Cứu...! Cứu với!

Không thấy nhỏ Hoài trên bờ nữa, chỉ thấy hai cái tay đang cố vuơn lên ở phía xa. Nó giật mình bơi vội ra đó. Đến gần tính kéo nhỏ vào thì nhỏ, kéo dìm nó xuống.

- Hihi... Lừa được anh lùn rồi!
- Em bị điên à!!

Không giữ nổi bình tĩnh nó quát nhỏ rồi chạy lên bờ. Người gì đâu mà nhắng nhít phát sợ. Mặt nhỏ cũng trắng bệch chắc chưa thấy nó như này bao giờ. Liền sau đó nhỏ khóc lóc đi vội theo. Làm ai cũng nhìn.

- Huhu... Em xin lỗi, đợi em với!
- Trời ơi, nín giùm cái, chưa đủ xấu hổ sao?
- Hức... Tại anh quát em.

- Thê tự nhiên mà anh quát à? Nghịch nó vừa vừa thôi!

Nhỏ xuôi xi, bám tay nó.

- Em xin lỗi mà...

- Ủ thế chán bơi chưa?

- Rồi.

- Vậy vào gốc cây kia đợi mọi người rồi về nhé?

- Vâng. À anh ơi, có hai thằng kia nãy giờ cứ nhìn em.

Nhỏ chỉ vô hai thằng cu đầu tóc vàng nhu bôi... Đang lom khom nhỏ không chớp mắt.

- Ai bảo lung linh thích khoe thân, mặc quần đùi hay gì thôi thì không chịu.

- Thì đẹp mới khoe chó. Khó chịu quá đi.

Lắc đầu vì điệu bộ này của nhỏ. Nó cởi cái sơ mi mặc lúc trên xe cho nhỏ.

- Quần vô hông rồi đứng dịch vào đây!

- Dạ! Hì, người trắng thé!

- Ờ!

- Nhưng toàn xương thấy ghê!

- Ờ!

- Hú...Minh điên!

- Hoài hâm!

- Tưởng "ờ" tiếp?

- Ờ.

Nhỏ chắc cũng bực vì không nói lại liền ngồi thụp xuống khoảng cát vàng óng dưới gốc cây dừa này. Chẳng biết anh Tân và mọi người là ai trong số những người kia nữa vì nhìn ai cũng như ai hết. Mà không hiểu tại con gái làm gì trong cái ô dù màu nỉ. Che nắng cũng không mà phơi cũng không, lạ thiệt. Nó hỏi thì nhỏ Hoài cười.

- Người ta tắm nắng đấy anh!

- Ủa tắm là sao?

- Thì cứ nằm đó thôi.

Lắm nhảm, cái lũ dở hơi, nằm phơi nắng lại bôi kem chống nắng làm chi không biết.

...

Về sau một buổi chiều đi biển. Hoà mình vào giòng nước âm đê xua tan vị mặn trên da. Buổi tối anh Tân dẫn cả nhóm đi nhậu một bữa linh đình. Mọi người chẳng ai nước ngọt, con trai thì rượu, con gái thì bia, trong người ai cũng có men ngoại trừ nó. Món lẩu bò ở đây thiệt là ngon. Nước dùng thì không thể chê được. Nó mặc sức diệt mỏi nên no rất nhanh. May người kia, lúc lại zô cái, đến khổ cái lỗ tai. Nhỏ Hoài có vẻ uống nhiều. Thành ra cứ lèm bèm.

- Hức... Tiếp! Tiếp nào...!!

- Trời ơi! con nhỏ này nó say rồi, em đưa nó về trước đi Minh. À quên, ăn xong chưa?

- Dạ rồi mà!

- Đê anh gọi taxi!

- Hức...! Anh mà gọi taxi là...là em ném... Chai bia này vô đâu... Anh Minh đó!

Nhỏ Hoài cầm chai bia đung đưa, mặt thì đỏ nụng.

- Alo...! Cho một xe...

- Choang...!

Nhỏ tương phát nó tránh được, hú hồn. Cả quán ai cũng giật mình nhìn. Không ngờ con nhỏ này làm thật, mà say biết gì đâu.

- Hèhè... Uống đi!

- Thiệt tình! Thôi cầm tiền anh thuê cái xe máy đèo nó về. Từ nay em cũng không uống chứ?

- Vâng!

Bé con nhỏ Hoài lên xe, người mềm nhũn mà nhẹ ều. Nhỏ bỗng quàng tay qua người nó.

- Đừng về nhà, anh...

- Thế đi đâu, say về rồi ngủ chứ thích gì nữa?

- Giả vờ đây say gì?

Điên người với nhỏ khùng này. Nó thả nhỏ xuống đường, không bέ nữa.

- Thôi, em xin lỗi? Anh cho em ra biển đi. Em chỉ đường cho. Hihi.

- Ra làm gì?

- Ngắm!

Tự nhủ tối thì có cái gì mà ngắm. Nhưng cũng chiều theo ý nhỏ. Có vẻ như nhỏ Hoài khá thông thạo đường ở đây. Lý do tại sao thì nó không biết. Chọn cho mình một quán ốc ở ven bãi. Nó gọi bừa hai đĩa vì nhỏ Hoài kêu đói. Đói là ăn vặt, nhỏ giống em ở khoản này. Tuyệt nhiên hai đứa không nói với nhau câu gì. Cho đến khi nhỏ kéo nó ra đi men bãi biển. Gió thoảng lồng lộng. Nhỏ với nó đi song song nhau.

- Tự nhiên men vào, lại muốn kể chuyện quá trời...hihi.
- Chuyện gì?
- Chuyện đời em! Trước giờ, tìm một người để gửi gắm mà khó tìm quá.
- Nếu em có thể tin anh thì cứ nói bất kể điều gì làm em thấy nhẹ lòng.

Hình như nhỏ Hoài có tâm sự, cần được chia sẻ.

- Ủm, anh nghĩ sao khi biết em là một vũ công?

Nó không ngạc nhiên khi nhỏ nói vậy, vì nhỏ hơn tuổi nó. Đâu có gì to tát đâu?

- Khiêu vũ à?
- Gái múa cột trong Bar!

Một cơn gió lạnh lẽo theo tiếng nói của nhỏ Hoài, ập đến. Có cái gì đó chua chát.

- Anh xin lỗi.
- Hì, không sao! Đã từng thôi, giờ anh thấy đây. Em đang làm chung với anh mà.
- Ủ.
- Anh yêu ai chưa?
- Rồi!
- Tình yêu đó có đẹp không anh?
- Rất đẹp...

Nó mỉm cười. Giáu đi sự chét lăng trong câu nói.

- Em cũng đã yêu một người, yêu rất nhiều. Nhưng em bị phản bội. Anh ạ, em không thể nào tin nổi điều đó, khi chính mắt em thấy anh ta ngủ với một đứa con gái. Trong lúc em đang làm gái múa cột nuôi anh ta... Từ lúc đó em thấy tớm lợm mọi thằng đàn ông trắng hoa. Em biết rằng con gái bọn em có yêu chân thành thì con trai các anh chỉ có yêu chân dài thôi, vì là bản tính rồi. Nhưng mong anh đừng như vậy nhé anh. Những người lăng nhăng không bao giờ có kết cục tốt đâu!

Câu nói của nhỏ Hoài đốt cháy tâm can nó. Nhưng vẫn phải dối lòng để rặn ra một câu. "Ừ" khô khốc.

- Hai đứa em đã có thời gian sống thử, em bỏ nhà theo anh ta... Em trao mọi thứ mình có cho anh ta... Vậy mà...vậy mà... Hức...

Nhỏ Hoài xúc động. Điều hiếm thấy ở một cô gái mạnh mẽ như nhỏ. Nó thấy thương nhỏ Hoài.

- Nhưng may mắn là em còn có gia đình anh ạ... Không thì lúc đó em không còn biết đi về đâu nữa!

Nó im lặng để nhỏ gục vào vai sụt sùi.

- Em xin lỗi để anh nghe điều không vui... Anh quên hết đi nhé. Là do men bia nói đây, không phải là em đâu...hihi.

Gạt giọt nước mắt lăn trên má, nhỏ tìm được nụ cười hàng ngày. Nó trêu nhỏ.

- Em say rồi, mình đi về thôi!

- Hihi Minh điên!

- Hoài Hâm!

Chapter 5

Đường Hải Phòng về đêm vẫn tấp lập như thường bởi những hàng quán với nhiều loại đồ ăn đặc trưng của phố cảng. Trả xe, nó đưa nhỏ Hoài vào nhà, nhỏ giả bộ say gục vào người nó để tránh bị hỏi han nhiều. Mà người bị mọi người hỏi là nó, hai đứa đi đâu, làm gì mà về muộn. Nó cố tình ra hiệu mọi người im lặng để lên phòng.

- Em lên trước đây! Anh chị cũng ngủ đi nhé!

- Ủ, con bé say mà còn đem đi linh tinh!

Lên khuất tầm nhìn, nhỏ Hoài tự động rút tay lại và vào phòng, tuyệt nhiên không nói năng gì. Thái độ kì quặc này nó cũng hiểu. Có lẽ nhỏ giông nó, để khơi lại chuyện buồn trong quá khứ chẳng phải là điều dễ dàng gì.

... Chưa ngủ được, trong đầu lại hiện nhiều suy nghĩ. Khẽ mở chiếc cửa kính của căn phòng. Nó ngồi lên bậc cửa đón luồng gió từ biển thổi vào, cũng như đếm những vì sao. Mỉm cười, mỗi lần như thế này nó lại nhớ đến cô bạn gái đồng hương của nó là Huệ Chi. Đang du học bên nước ngoài, cũng lý do là vì tình yêu. Trước khi yêu, ai mà biết được, tình yêu cũng là con dao hai lưỡi mà người sử dụng phải biết làm sao cho khỏi bị đau. Nghĩ thấy buồn cho nhỏ, mà cũng buồn cho chính bản thân mình. Nhớ lời nhỏ Chi, nếu ai có duyên thì tự khắc sẽ đến với nhau thôi. Nhỏ là con gái còn biết chạy trốn để quên đi người nhỏ yêu, nó thì cũng có cách khác để quên, nhưng không phải là chạy trốn mà là muốn tìm ai đó để thay thế. Càng nghĩ vậy, nó càng thấy mình phản trắc với ý định cưa đổ con nhỏ ngạo mạn ở trong thư viện. Đang tự vạch ra một kế hoạch trong đầu thì nó sực nhớ đến Tâm. Tối nay nó không đến, chẳng biết nhỏ sẽ như nào nữa. Đành nhắn tin báo cho nhỏ.

- "Anh có việc, hôm nay với mai anh không qua được, tự ôn nhé em."

Tin nhắn từ "Tâm kute". Đến rất nhanh, giờ này nhỏ vẫn chưa ngủ.

- "Anh đi đâu mà bận? Biết em chờ cả tối không?"

Liền sau đó, nó chưa kịp bấm nhắn lại thì nhỏ gọi.

- "Alo?"

- "Anh đang ở đâu thế?"

- "Ở xa."

- "Xa là ở đâu?"

- "Hải Phòng!"

- "Sao lại ở đây?"
- "Chỗ làm của anh tổ chức cho đi chơi, nên đi cho biết."
- "Sao không bao đẻ em đi với?"

Đầu giây bên kia giọng nhỏ xíu, chắc sợ hai bác tinh, nhưng nó vẫn thấy được sự nhõng nhẽo.

- "Em còn phải đi học mà?"
- "Không chịu đâu!!"
- "Không chịu cũng phải chịu!"

Nhỏ Tâm nói như trẻ con, nó thấy vui chút vì sự hồn nhiên này. Đầu giây bên kia bỗng im lặng. Tưởng nhỏ giận.

- "Vậy thôi đi ngủ nhé!"

...

- "Anh cúp máy đây!"
- "Anh...!"

Nhỏ gọi nhỏ và có vẻ ngập ngừng.

- "Anh đây...!"
- "Em... N...hớ a...nh!"

Nó chợt sững người, cảm giác sợ sau câu nói của nhỏ. Không được rồi. Tự nhủ, không thể để nhỏ hi vọng nữa.

- "Ú!"

Nó vội cúp máy, hít thở một hơi thật dài. Nằm nêng giường, cố nhắm mắt ngủ để không nghĩ đến việc này nữa, sau khi đọc tin nhắn cuối của nhỏ. "Anh ngủ ngon!"

...

Sáng hôm sau, nó ngủ dậy muộn vì thức khuya và chẳng có ai gọi. VSCN xong mò xuống phía dưới, chỉ thấy nhỏ hoài đeo cái tai nghe và tập một bài thể dục nào đó. Ăn mặc thì mát mẻ. Sớm ngày ra đã đốt mắt rồi.

- Hoài ơi!!

Nhỏ quay lên cầu thang nhìn nó mỉm cười rồi rút tai nghe.

- Dạ, em đây!

- Mọi người đâu?
- Đi mua đồ rồi anh à, chiều tắm biển với nhau nốt bữa nữa rồi về!
- Thế em ăn sáng chưa?
- Chưa! Em cũng dậy muộn, nên đợi anh luôn thế, mọi người để phàn trong bếp kia!
- Ủ, thế vô đi!
- Dạ! Hihi.

Nó căm cụi, những món này ngon hơn hẳn những món hôm qua, lại còn nóng sốt nữa.

- Ngon hông?
- Cũng được!
- Anh không khen một cái cho em vui được à?
- Thì ngon! Tưởng em không biết nấu ăn!
- Cái gì chẳng biết, chỉ là thích hay không thôi. Trước em có đi học vài khóa!
- Ủm, vậy đi làm đầu bếp đi!

Nó dụ khị, nhỏ Hoài được khen nên cười híp cả mắt.

- Đang tính bảo anh Tân làm thêm cái nhà bếp nữa để em nấu mà ông chưa chịu, bảo bắn với lại quán bé, chật chội.
- Ráng thuyết phục là được!
- Hihi... Anh ăn thêm này!
- Cảm ơn!

... Buổi chiều đi ra biển, lần này nó có bơi nhiều một chút vì chẳng biết bao giờ có cơ hội đến đây thêm một lần nữa. Nhỏ Hoài thì vẫn lúi húi nhặt vỏ sò. Rất nhiều, chẳng biết tinh xâu bán hay sao mà nhặt nhiều dữ. Chán chê, hai đứa ngồi nghỉ mệt, từ lúc có nhỏ này, nó bắt đầu biết tám chuyện nhiều hơn mà chẳng sợ bị nói vô duyên vì trên trời dưới đất, thứ gì nhỏ Hoài cũng nói được. Mà nói xong toàn cười một mình, thậm chí điều đó không đáng cười chút nào.

- Anh nhìn thấy con bé giàn tán ô kia không?
- Ô nào?

Theo hướng nhỏ chỉ, nó thấy cả chục chiếc ô và biển người, chẳng hiểu nhỏ muốn nói ai và nói gì nữa.

- Cái ô ngoài cùng bên trái ấy!

Một con nhỏ đang cởi đồ, để lộ bộ hai mảnh đồ tơi chắc chắn bị xuống biển. Nhưng nó không thấy mặt, chẳng biết có xinh không nên cũng chẳng có cảm giác.

- Thấy! Rồi sao?

- Hihi, ba vòng nó chuẩn hen!

- Ủa, vậy liên quan chi tới anh?

- Ô, em tưởng con trai thấy con gái lột đồ đều thích hết mà?

Nhỏ Hoài tròn xoe mắt nhìn nó, chắc khoảng thời gian ở nơi làm việc không tốt dẫn đến việc nhỏ bị ảnh hưởng chút về suy nghĩ.

- Tùy từng người thôi em! Anh đâu đến nỗi quá háo sắc vậy?

- Thôi đi ông? Xạo! Không thích mà cứ nhìn?

Nhỏ bĩu, nó chỉ biết lắc đầu cười chòng chê.

- Là em chỉ anh chứ anh đâu có chủ động, với lại nếu anh háo sắc thì liệu anh có để yên cho em không?

Nó nhìn chăm chăm vào nhỏ bằng ánh mắt đều. Nhỏ che người lại.

- Nhìn anh ghê quá à, quay đi đi. Xùy xùy...!

- Haha!

Nó cười tiếp, đưa mắt lại khung cảnh nơi đây một lần nữa trước khi về. Một kỷ niệm, một quá khứ nữa của người con gái, được chôn chặt nơi đây.

Chiếc xe đỗ tại quán, tuy say xe nhưng nó vẫn có nhiệm vụ đèo nhỏ Hoài về. Đường Hay Nội oi nóng và vắng tanh vì đã đêm. Choc chốc nó lại phải đánh thức nhỏ Hoài đang gật ngủ海棠 sau, thiếu điều ngã lộn cổ nếu không bám eo cho nhỏ. Đến nhà nhỏ, nó đánh thức để nhỏ vào.

- Thanh Hoài, đến nơi rồi nè!

- Ô...dạ! Cảm ơn anh! Ngủ ngon nhé! Oáp...

Nhỏ ngáp dài kéo đồ mà nhỏ đã mang cũng như mua thêm qua cánh cổng, đóng lại rồi vẫy chào nó. Trở lại căn phòng trọ. Đêm nay, vẫn chỉ có một mình.

...

Ngày mới đầu tuần học thật vất vả, nhưng cứ rảnh được giờ giải lao, nó lại chạy lên thư viện để được thấy nhỏ Nhi bốn mắt đọc sách. Quả nhiên là nhỏ có ở đây.

- À...um, chào!

Chẳng thèm đáp lại, nhở lật một trang sách mới, chăm chú đọc. Không gian yên lặng, những lúc thế này, nó luôn tự hỏi nên bắt đầu thế nào. Giờ giải lao hết, lại tiếc ngắn ngòi nhìn cái ngọn tóc đuôi sam bước nhanh ra khỏi thư viện với quyển sách dày cộp vốn có. Hình như, nhở muôn nuốt trọn cái thư viện này vô đầu vậy.

Mùa thi, mùa mà những thằng sinh viên như nó mới bắt đầu học thật sự. Gần như là, đầu năm chơi, giữa năm chơi. Cuối năm học hoặc tử. Nói hơi quá những đó là sự thật vì thi lại là điều đúra nào cũng sợ hết. Lịch thi đã điểm. Vài đúra bạn trong nhóm thằng Tuấn bàn tán ôn chung, vì mỗi thằng siêu một lĩnh vực nhất định, có thể giúp nhau.

- Vô hết ký túc đi tụi bay!

Vài thằng nhao nhao. Thằng Khánh đầu đàn mở ra cái trò này vì rất thích tụ tập.

- Vậy họ cho ở không?

Nó thắc mắc. Cũng muốn ở tập thể và học thêm chút kiến thức bị hỏng từ tụi này. Vài đúra cười xòa.

- Tụi tôi ở đây hết chứ có mỗi ông với mấy thằng dở hơi kia ở trợ thôii. Mà giờ tụi nó cũng vô nênn có mình lão nghệ sĩ này là ở riêng!

- Vậy hả?

- Thôi, vô lý túc luôn với bọn tôi đi!

Bọn này réo lên rủ nó vô, từ nãy thấy thằng Tuấn ngồi im. Nó hơi lạ.

- Sao thế?

- Đang muốn ở với các ông nhưng ông bà già không cho! Cay ghê!

- Trời ơi, mày biết nghe lời bố mẹ từ khi nào vậy? Haha!

- Im mồm! Bố già chết m* mày giờ?

Thằng kia im bặt. Nó vỗ vai thằng bạn.

- Thôi, ban ngày qua lớp cũng được mà. Học thế này hạn chế đi chút đi.

- Ủ. Nhưng thấy chán, cứ như ông lại vui. Tự do tự tại.

- Chẳng vui đâu!

Nó trầm ngâm, mặc cho tụi bạn bàn tán. Đến tối, nó chuyển vào. Ở đây hơi chật vì sáu thằng một phòng, ba giường. Nó nghe như thằng Quang bảo, phòng nó gần tụi nữ. Chỉ cách nhau một cái lan can.

- Chờ đi tân binh, ở đây tuy không thoái mái nhưng vui lắm.

- Đúng đó hehe!

Thằng Hoàn nhai mớ cao su đỏ đỏ đi ra. Thằng Quang thấy vậy lao vào tranh.

- Thằng khốn, bò khô ở đâu ngon thế? Bố mày với!

- éo cho, mày đuối được bố mới cho! Hehe!

Thé là hai thằng đuối nhau trong ký túc xá, nó đứng trên ban công cười. Hôm nay có gió nên, không khí dễ chịu hơn nhiều. Nhắn một tin bảo nhỏ Tâm nó không đến vì còn mệt mà nhỏ cứ nhất quyết đòi sang phòng trọ. Đành nói là ở bên bạn làm bài luận nhỏ mới tin mà thôi. Phải dần dần xa nhỏ vậy.

- Nghê sĩ!

- Ờ! Khánh à?

- Hehe, tiến thêm được chút nào với con bé Nhi chưa?

- À chưa!

- Tôi bảo rồi, khó lắm, ông còn ba tuần nữa, nhưng trong thi tôi ra thêm một tháng nữa nhé. Không thì chuẩn bị dạy đòn đi. Hehe.

- Ủ, khó thật!

- Thôi ngủ sớm đi, mai bắt đầu ôn nhé!

- Ủ.

- È, hai thằng khỉ kia, đi ngủ. À mà nhớ đánh răng đấy, lúc nào tao cũng phải nhắc tụi mày!

- Còn mày đừng đánh răng cho cái máy tính như hôm nọ nhé thằng cặn khùng!

Nó phì cười vì bọn bạn, thời sinh viên lúc nào cũng vui thế này thì tốt biết mấy. Đôi khi nó vẫn nghĩ, nó thích sống một mình, thích riêng một góc không bị ai quấy rầy. Nhưng mà cứ ở tập thể, nó lại luôn có cảm giác vui vẻ, hân hoan. Nhớ cái lúc mất em. Nó lại tự nhủ phải cô lập mình, phải ở riêng chứ nào đâu phải là không hợp với cuộc sống tập thể như nó nghĩ trước kia. Nằm trên giường tầng, nó vắt tay lên trán nghĩ ngợi. Không gian yên tĩnh. Chỉ còn tiếng ngáy của thằng bạn đối diện giường mới quen. Khẽ kê lại đòn, nó chìm vào giấc ngủ với một tâm hồn héo úa.

Thư viện ngày thường không đông, nhưng những ngày gần đây. Ý thức được việc quan trọng của thi cử. Nhiều sinh viên kéo xuống tìm tài liệu tham khảo, mượn về để học.

Trường sắp cho nghỉ một đợt để tự ôn. Nó vẫn say đắm nhìn nhỏ Nhi đọc sách và coi đây

là bước đầu của cái kèo cá cược tình cảm với Khánh. Mặc kệ mọi người có để ý, miễn sao nhỏ Nhi hiểu nó thích nhỏ là được rồi. Nhưng điều này đối với nhỏ hình như vô dụng, đơn giản, ngoài nó ra thì cũng có một số kẻ trồng cây si trước nhỏ bí thư dễ thương học giỏi này.

Hành lang kéo dài với những cửa kính đóng kín, nó lèo đẽo đi theo nhỏ về lớp vì dù sao hai lớp cũng gần và nó cứ muốn đi theo nhỏ thôi. Đơn giản là vậy. Chưa bao giờ cửa cảm nên người ta hay có những hành động ngó ngắn lắm.

- Nè! Sao em cứ đi theo chị hoài thế?

Nhỏ đang đi từ từ bỗng nhiên quay phắt lại ở góc cầu thang, nó chẳng có cái gì bâu víu để tỏ ra chùng hợp gắp nhỏ. Nên khá ngại.

- À ờ, đang đi lên lớp thôi!

- Vậy thì đi đi, việc gì cứ phải đi sau rồi nhìn chằm chằm vô người ta!

- Đâu có! Thì tại gần lớp...

Nó nói cái ý nghĩ nhanh chóng xuất hiện trong đầu để qua sức ép này. Ánh mắt của nhỏ Nhi là ánh mắt không thể qua mặt. Người của trí tuệ và kiến thức. Lũ mọt sách rất thông minh.

- Thôi đi em! Nay giờ nhìn vô cửa kính cứ thấy em ngược mắt nhìn chị! Nói đi, có chuyện gì? Không thì cái danh nghệ sĩ của em chẳng cứu vãn nổi cái danh biến thái đâu!

Nhỏ hờ mặt, chắc giận thật vì bị làm phiền. Nó trong lúc đấy chẳng nghĩ được gì, liền nói bừa.

- Vì...vì tôi thích Nhi!

Đã vào giờ, hàng lang vắng chỉ còn hai đứa nó. Tiếng nói của nó vang lên rồi chìm vô yên tĩnh. Thiếu đi điều mặt nó có thể nướng một thứ gì đó chín luôn. Nó đơ cả người vì câu nói không suy nghĩ, không uốn lưỡi và rất ư thẳng thắn của mình.

- Hahahaha!!

Nhỏ cười to giòn rã, nhưng cũng nhạt toẹt. Rồi đanh mặt lại buông một câu.

- Đồ thần kinh! Tôi đi đây, đừng bao giờ làm phiền tôi nữa!

Nó nghẹt mặt, ngọn đuôi sam vẫn đung đưa như trêu tức nó. Cô nàng tri thức này thật biết cách làm người khác tổn thương. Nhưng với bản tính chai lì của nó thì điều này có hè gì. Ngược lại còn vui nữa, nó đút tay vô túi huýt sáo và vào lớp. Ít ra khuôn mặt không

sắc thái của nhỏ Nhi có hồng lên chút sau khi nghe câu bày tỏ của nó. Cảm giác như đã thành công một nửa vậy.

Tiếng giảng đều đều của lão giảng viên khiến nó ngủ gà gật câu được câu mất, chúng nó có một tuần để ôn, nghĩa là... Nghỉ. Cuối năm rồi, mà nghỉ nhiều dữ. Thôi để tự học, còn hơn thi mà nợ môn nào. Chiều sang quán làm, nhỏ Hoài chạy tới chạy lui kề nề về công việc, nghe mà muôn mệt thay giúp nhỏ. Than gì mà khéo ghê.

- Quên... Lùn ơi cho anh này!

Nhỏ chìa trong túi một chiếc vòng cổ tự sâu, theo nó biết thì là công sức lượm vỏ sò của nhỏ. Thành thử nhìn không đẹp nhưng khá ý nghĩa, một mặt ngoài con sò có khắc chữ M méo mó. Cộng thêm hai bên là hai con sò nhỏ cùng kích cỡ.

- Đẹp hông anh?

- Đẹp... Rất đẹp. Cảm ơn Thanh Hoài nhé!

- Hihi, anh thích là em vui rồi! Để em đeo cho.

Nhỏ cao hơn nó lên dễ dàng luôn raձằng sau mà cột hai đầu giây lại.

- Lựa mãi mới được vỏ bằng nhau đây. Anh phải giữ nghe chưa!

- Rồi nghe rồi!

Nó vui vì được quà, chẳng phải vì giá trị nhưng nó ít khi được quà nên điều này đôi với nó rất ý nghĩa. Đang sờ tay ngắm nghĩa, thì khách hàng vô. Nó cười cười chạy ngay đến bàn mà không để ý vị khách này. Là con nhỏ P.A - tảng băng đi động, vẫn đẹp, vẫn lạnh lùng pha chút bất cần. Vẫn mái tóc đỏ mới nhuộm xõa dài. Đôi mắt thì không cảm xúc, phe phẩy chút kiêu kì. Sao nhỏ biết nó ở đây mà đến. Hay cũng có thể một sự trùng hợp của nào đó của nhỏ.

- Chị uống gì?

Nhỏ lắc đầu cười gượng khoe khoe miệng duyên quen thuộc và hàm răng trắng. Đẹp quá, nó ngắn ngo.

- Anh có quen em không?

- C...ó!

- Em là gì của anh?

- À...um bạn! Còn giờ thì khách hàng!

- Ủ, anh đang làm việc nhỉ?

Nó im lặng nhìn cái nhéch môi đều mà đầy quyến rũ. Có gì đó bí ẩn. Nó không nghĩ mình đáng nhận hành động này.

- Một caphe đen!

Nhỏ P.Anh cao giọng như đang ra lệnh. Đáng ngắt, nó làm rầm rồi đi vô trong. Càng đỡ công nhỏ Hoài. Tự dung thấy ghét con nhỏ lạnh lùng gì đâu. Bí ẩn, lúc nào cũng bí ẩn. Xuất hiện rồi lại biến mất và để lại trong nó nhiều suy nghĩ.

- Thanh Hoài. Một đèn không đường nhé!

- Ủa, ai mà uống cái nước công đó vậy anh?

- Kia kia!

Nó chỉ tay, nhỏ P.Anh đeo tai nghe, tay che miệng ngáp dài. Điều bộ đáng yêu mà mất đi vẻ lạnh lùng này, nó chưa bao giờ gặp. Dù sao nhỏ cũng là con người, chứ đâu phải thần thánh gì đâu. Nhưng phải nói, sắc đẹp của nhỏ còn hơn ói cô hoa hậu.

- Người đâu đẹp dữ vậy nè, nhìn còn lạnh lùng còn uống caphe đen. Hâm mộ chị ấy quá đi. Hihi.

- Kém tuổi em đó! Chị gì?

- Nhưng anh phải công nhận nhìn chị đó già dặn hơn em đúng không?

Nó quan sát, thì đúng. Nếu nhỏ P.Anh là một công nương quyền rũ thì nhỏ Hoài chỉ là một cô bé đáng yêu thôi. Tuy nhỏ Hoài hơn nhỏ P.Anh nhiều tuổi. Nhưng hai gương mặt luôn đối nghịch nhau. Hoài luôn cười, P.Anh thì lạnh. Lạnh như tuyêt mùa hè.

- Mà anh quen chị đó hả, biết kém tuổi em luôn. Ghê à nha! Hihi.

- Thì...có quen sơ sơ! Thôi đưa nước đây để đưa người ta mang ra!

- Anh cũng ghê lắm, cứ giấu đi!

Nhỏ Hoài bĩu, nó lật đật mang nước ra mà không biết nói câu nào phù hợp, chẳng nhẽ cứ chúc ngon miệng như mọi hôm. Liệu có quá nhí nhảnh với cô nàng này không? Nó chọn cách lặng im. Nhỏ P.Anh gõ tai nghe ra.

- Nghe gì thế?

Nó tài lanh bắt chuyện cho không khí bót trầm, ít ra cũng không nên bày tỏ thái độ ghét nhỏ ra mặt.

- Bản nhạc buồn nhất mà anh biết! Nghe không?

- Không...không! Thôi mời dùng!

Nó quay bước lúng túng chạy lấp sau quầy thở dài lầm nhầm. "Lại là con đường của gió."

Tan ca, nó ghé quán cơm với Hoài. Nhỏ P.Anh nhìn nó một lúc lâu thì đeo túi đi về. Nhiều lúc nghĩ, mình với nhỏ P.Anh là cái quái gì của nhau không biết, tại sao mỗi lần thấy nhỏ, người nó cứ bị lẩn lộn, không được bình thường. Thật sự, lúc đó tự nghĩ, nó đang mắc phải một căn bệnh về thần kinh nào đó như nhỏ Nhi nói. Tất nhiên, đó là suy nghĩ.

Giàn hoa giấy hôm nay không động đậy vì trời không gió. Nhà bác Trung vẫn sáng đèn như mọi hôm. Thấy nó hai bác lại trò chuyện thân mật. Tự thấy mình ngu ngơ nhưng cũng biết ăn nói nên nó tự tin hơn nhiều khi nói chuyện với "phụ huynh". Chỉ nhớ mỗi cái bác Tâm trêu.

- Dạo này không thấy anh Minh, cái Tâm buồn ra mặt cháu ạ. Đang trên phòng kia, lên xem bảo ban em nó được gì thì giúp hai bác!

- Dạ cháu xin phép!

- Phép tắc gì? Thằng này không được khách sáo như thế nghe chưa?

- Dạ!

Leo lên tầng, phòng đóng, nó gõ nhẹ. Giọng nhỏ Tâm uể oải.

- Gì ạ?

- Anh đây!

Có tiếng huych huych, rồi cửa lập tức mở ra, nhỏ đang mặc đồ ở nhà nên có phần hơi mát mẻ. Nó lảm bảm, đùi gì trắng thế. Nhỏ thì cười.

- Hihi!

Chưa định thần thì cái tuyệt chiêu đu của nhỏ lại được dịp sử dụng. Nhỏ nhảy lên người nó ôm chặt, tay ôm cổ, chân kẹp bụng.

- Á...thả ra cái con bé này! Người gì nặng như heo!

- Không thả không thả! Bảo nhớ em thì em thả!hihi...

Quá mồi cỗ, nó luồng cuồng.

- Anh nhớ em, anh nhớ em! Được chua thả đi! Á...á...

Không giữ được thăng bằng, nó ngã ra giường nhỏ, nhỏ Tâm thì ngồi hấn trên người nó. Hai đứa sững lại. Mắt nhỏ long lanh, hai gò má đỏ lựng. Tự thấy không nên để sự cám dỗ này xảy ra, nó từ từ đẩy nhẹ nhỏ sang. Chợt một cái ôm nữa từ đằng sau. Giọng nói khẽ khẽ, hoà quyện với mùi con gái từ lâu nó không tiếp xúc.

- Anh... Anh đã yêu em chưa?

Nó lúng túng. Không nói được gì, trái tim nó đập như để cho có nhiệm vụ nên cứ đều đều liên tiếp. Nó không thể. Rất nhanh, nhỏ Tâm bỏ vòng tay ra, nói đủ để nó nghe bằng giọng ngọt ngào. Có gì đó kì vọng.

- Em biết là hơi vội, nhưng em sẽ làm anh yêu em thôi!

Mỉm cười không đáp, đó là phong cách của nó tuy bên trong khá bối rối. Điều này để đối phương tự suy nghĩ xem là nó đồng ý hay không đồng ý.

- Thôi học, đạo này em chênh mảng quá!

Như chưa có chuyện gì xảy ra, nhỏ nói bằng sự tự nhiên giả tạo nhất nó từng thấy. Gợn chút buồn. Nhưng vẫn thấy vui vì Tâm không để điều đó ảnh hưởng đến việc học, cả nó cũng vậy.

Đêm hôm nay, cầu Long Biên có nhiều người, đồ đông vô số. Nó lại nằm giữa đường tàu ngầm nhìn những thanh sát hoen gi. Nó có một tâm sự về những người con gái gần đây. Liệu cái trò chơi tình cảm với Nhi là đúng hay sai? Từ chối Tâm là đúng hay sai? Nó mắt đi cái định hướng cần có của một sinh viên trước mùa thi. Ký túc xá đóng cửa vì muộn. Nó về phòng trọ của mình nằm tạm.

Sáng hôm sau, khi mà nó cùng các chiến hữu nói chuyện về tối qua đi đâu. Thì con nhỏ Nhi đi qua, chợt mắt nó chạm mắt nhỏ. Nhỏ vội quay đi như tránh mặt. Chết thật.

- Ủa, bơ rồi à?

- Không biết!

Tụi bạn nhao nhao như ngao mở miệng khi thằng Khánh phán. Nó cũng chẳng quan tâm vì thằng Khánh tiết lộ. Dù sao phi vụ này cũng chỉ là trò chơi.

- Gì đấy? Kể tao với!

- Bơ gì nói nghe coi!

- À, thì bạn nghệ sĩ của chúng ta muốn cưa bí thư đoàn!

Tụi này nghẹt mặt, rồi cười hô hố.

- Tưởng ông chưa dậy thì? Haha!

- Con bé đó xinh nhưng chỉ yêu các môn học thôi, không quan tâm tới trai đâu!

- Nghe bảo có mấy thằng cưa nó ngon lành phết mà đã đỗ thằng nào đâu!

- Phi vụ này khó thành lâm nghệ sĩ à! Haha.

...

Nó nghe bao lời bàn tán nhưng chẳng lọt tai cái nào vì tính cố chấp và cái sự kiêu ngạo của nó.

- Để rồi xem!

Một thằng gầy gầy, vờ làm MC.

- Vâng, như các bạn đang thấy anh nghệ sĩ của chúng ta đang rất có ý chí. Liệu anh ấy có đến được với nàng bí thư xinh đẹp học giỏi. Chúng ta hãy chờ xem tập kế tiếp.

Cảm đát cười vỗ tay, nó thì nhéch miệng. Hình như nó càng ngày càng đều hơn thì phải.

Chapter 6

Những ngày tiếp theo chúng nó được nghỉ để ôn, bát kề ngày hay đêm, sáu tháng ở ký túc chung nhau một đồng đè cương để mà luyện cho kỳ kiểm tra cuối năm qua một cách trót lọt. Dù nó có thay đổi hay xuống tinh thần đến đâu, thì cái hoài bão mang trong mình của thằng sinh viên nghèo vẫn luôn cháy trong huyết quản của nó. Ước mơ tốt nghiệp, ước mơ có công việc, ước mơ có cuộc sống đỡ cực nhọc hơn. Gần như là đổi đời, và còn một sự kì vọng của cả gia đình nữa. Ít nhất cho đến thời điểm này, nó đã biết suy nghĩ để chọn cho mình thứ gì là quan trọng nhất. Đang giải cùng thằng Hoàn vài bài toán thì thằng Hiệp (bạn mới quen chung phòng) ôm theo thùng mì vô.

- Nghỉ...! Nghỉ ăn giữa hiệp các ông ơi!
- Thế giờ là trưa hay sáng mà ăn?
- Tôi chịu, tầm 10h nhưng mình đã ăn sáng đâu?
- Thôi thôi, có cái mà ăn là được rồi, ông nghệ sĩ cứ lầm chuyện. Đói quá !

Thằng Khánh xoay xoay cổ tay rồi vứt chiếc bút bi lăn lông lốc lên bàn. Kè sau đó những thằng còn lại ngửa người hét ra ngáp vì mệt. Cả sáu đứa quyết tâm ôn qua đêm nên đứa nào cũng mệt hết.

- Thế thì ăn đi, Hiệp đê đây tôi náu cho!

Nó đứng dậy, vì đói cả nghĩ thương tụi bạn. Bọn nó cũng không nói gì nầm la liệt hết.

- Có nồi không nhỉ?
- Không! Thời đại này ai chơi nồi.

Nó nghẹt mặt, nầm thằng còn lại nhìn nó cười cười.

- Giả thế? Vậy sao tui làm?
- Làm vô cái này nè!

Thằng Quang lôi dưới gầm giường ra cái chậu rửa mặt, đáy chậu đen thui. Nhìn là nó biết thứ này có nhiều công dụng nhưng chưa dám tưởng tượng.

- Khiếp quá!
- Làm đại đi, coi nó như cái nồi lớn là được chứ gì?
- Thế bộ ông tính nấu 6 thằng mỗi thằng một gói à?

Khổ, đúng là sống sinh viên. Chẳng gì bằng sự thiêu thốn. Thằng nào cũng gầy, đến cái chậu rửa mặt, rửa bát, nấu mì đều chung. Biết là sạch nhưng vẫn thấy ghê ghê. Thằng

Quang ôm chậu đi cùng nó ra sau ký túc có cái bếp than của nhà dân, mượn tạm. Đun nước rồi thảy mười mấy gói vô trong ánh mắt ngỡ ngàng của nó.

- Gi mà ngạc nhiên thế! Tui nó như bị bỏ đói lâu ngày chứ vậy còn ít đó. Cuối tháng nên tiết kiệm hehe.

- Ờ...!

Khiêng lên cả nồi nghi ngút khói thơm phức, tui nữ bên kia nhìn nhìn kiểu kinh dị. Nó cười duyên bên đó cái rồi lặng lẽ đi vô để trêu tức. 6 thằng úp hét mặt vô cái chậu mà gấp lia lịa. Mỗi thằng trên người còn độc cái quần đùi vì quá nóng. Toát hết mồ hôi mà vẫn cười hênh hêch vì vui. Thời sinh viên đúng là không sao quên được.

... Được nghỉ, vào những buổi chiều, nhỏ Tâm thường hay rủ nó đi chơi. Nhưng không phải mất qua nhiều chi phí như ở các khu vui chơi, nơi nhỏ chọn chỉ là bờ hồ, công viên, để chúng nó có thể đi dạo, để nhỏ tâm sự mọi điều của nhỏ và để nó có thể im lặng lắng nghe. Đôi khi nhỏ khẽ chạm vào tay nó như muôn nắm lấy, nó lại đưa tay lên chỉ.

- Em nhìn kia, đẹp không?

Chẳng phải cảnh gì đẹp nhưng nó muốn lảng tránh cái nắm tay vì mọi chuyện không thể đi xa hơn. Sau lúc đó, nhỏ Tâm nói với giọng miễn cưỡng.

- Đẹp!

Như chiều nay, chúng nó cứ thế đi với nhau trên vỉa hè dưới những hàng cây xanh lấp sau ánh nắng mùa hè chói lóa. Như hai đường thẳng song song, nhỏ Tâm chỉ có thể thấy nó, nhưng không thể chạm vào nó và điều khiến nó buồn ở nhỏ, là cứ mỗi khi vào thời điểm chúng nó gặp nhau lần cuối cùng trong ngày, nhỏ lại hỏi nó một câu hỏi chứa đầy sự hy vọng trong đó.

- Anh...anh đã yêu em chưa?

Để rồi đổi lại sự im lặng và nụ cười của nó. Nhỏ cũng gương cười theo.

- Không sao, mình còn nhiều thời gian mà, em sẽ khiến anh yêu em thôi!

Lúc nào cũng vậy, lặp đi lặp lại. Tim nó nhiều khi cũng nhói lên. Nó sợ Tâm sẽ tổn thương nên, chỉ luôn im lặng...

Buổi tối cuối cùng để ôn, cả phòng chúng nó, ai cũng đờ đẫn với hai con mắt thâm đen. Đôi khi gục lên gục xuống, chắc không thể chịu được, thằng Khánh kêu gào như điên, nhưng chẳng ai bận tâm.

- Cứ thế này thì chết hết các ông ạ!

- Sao sao...?
- Giờ mắt tôi nhìn đâu cũng thấy chữ!
- Hay là nghịch giải trí chút đi!

Thằng Tùng, thằng còn lại trong sáu thằng, cũng là thằng thông minh và nghịch ngợm nhất lên tiếng. Cả phòng tươi tỉnh hẵn, vì trò gì thằng này nghĩ ra cũng vui.

- Thế nào?
 - Nói đi, đang chán!
- Cu cậu làm vẻ thần bí lắm, cả phòng tò mò, nó thì tựa vào chiếc guitar quan sát và chẳng ý kiến nhiều.
- Các ông đi bắt cóc đi!

Cả lũ nghẹt mặt, rồi quay lại xúm vào tân thằng Tùng.

- Bắt này!
 - Mày trêu bọn ông đây hả!
 - Á...á! Tôi bảo bắt con cóc!
- Cả bọn tản ra, nhìn thằng bạn thở hồng hộc, thằng Khánh đeo kính vào, như hỏi cung.
- Bắt để làm gì?
 - Bắn bồ me!
 - Thì muộn vui phải bắt thôi! Bắt đi về tôi kể cho!

Chẳng ai bảo ai, nó cùng mấy thằng bạn cầm điện thoại đi soi cóc dưới sân ký túc. Phản vì bản mặt thằng Tùng không điêu, phản vì muốn hít chút tiết trời vào đêm khi cả ngày cứ phải ngồi trong cái phòng ngọt ngọt. Sân vắng lặng, chỉ có tiếng gió, mọi người đã ngủ hết. Cái sự sảng khoái vây lấy cơ thể nó. Bọn bạn thì cứ soi rồi bắt bồ vô bọc, nó thì đứng im cảm nhận.

- Thôi thế là được rồi, lên đi!
 - Mất công thế mà nó bảo thèm ruốc cúc thì coi chừng!
- ...
- Ông nào có thuốc là không?
 - Đây nè!

Thằng Hiệp chìa một bao vàng vàng. Mà giờ mới đê ý, bộ rắng thằng này, ngày không hết hai bao thì phí.

- Hút đi, nhưng nhả khói vào bọc cóc!

- Ông điên à?

- Bộ tính chơi trò gì mà mất vệ sinh vậy mà?

Cả đám phải đổi, thằng Tùng phân bua.

- Nghe tiếng cóc ho bao giờ chưa? Bà tôi bảo tiếng này nghe như tiếng ma kêu cả vang lǎm. Nghe như khóc áy. Ghê cực.

- Vậy thì làm sao?

- Hehe làm sao à?... Phòng nǚ chúng nó tắt đèn chưa?

Cả bọn mồi ở một cái rõ to, xong thằng nào cũng cười đều. Nó thì chẳng hiểu gì, nhưng cũng cười theo.

- Khà khà... Thích trò này rồi đó nha!

- Anh em, đốt thuốc nào!

Trước cửa phòng nǚ, sáu thằng đi nhẹ nhẹ rón rén như tụi ăn trộm. Đúng là thằng trời đánh mới nghĩ ra cái trò này. Cái bọc cóc thì cứ ho tiếng ngay gần mà ghê ghê vắng vắng.

- Suyt, đê luồn cái dây rồi kéo nhé!

Thằng này nghịch hơn cả học sinh, nó thàm nghĩ nhưng vẫn hưởng ứng.

- Ông chọn đúng phòng không?

Thằng Quang khẽ gọi, thằng Tùng gắt.

- Đúng mà, phòng con "hung thần" bên phải. Không lo!

Nó không biết "hung thần" là ai, nhưng giọng điệu thế này chắc bọn bạn nó phải sợ lǎm. Được cái dây, thằng Tùng luồn qua, rồi lăn bọc cóc vào, thằng Khánh kéo dây. Tiếng cóc ho ở trong cứ như liên tục. Bọn nó nín thở chờ kết quả.

...

- Á.....á....aaaaaa....!

- Chạy!

Nghe được tiếng kêu khủng khiếp của một đứa con gái, mấy thằng bò lăn ra cười rồi kéo nhau về phòng. Đúng là trò dọa ma kinh điển nhất mọi thời đại.

- Haha!
- Vui vãi ***!
- Hoho nghịch thέ mới là nghịch!
- Tùng "quậy" nhận em một lạy!

Cả phòng tung hô, thằng Tùng sướng ra mặt. Nó thì ngồi im cười. Bỗng nghe tiếng bước chân bình bịch bên ngoài, bắt đầu có tiếng gõ cửa, cả phòng nín thở, điện đã được tắt.

- Mấy bạn ơi, bên phòng mình có cái gì ghê quá, các bạn giúp tụi mình với!

Giọng rất lịch sự của một cô gái nào đó, nó toan ra mở cửa, cả lũ dồn hết vào một góc mặt hoảng loạn. Nó nghe tiếng hai thằng bạn cãi nhau.

- Sao mày bao đúng phòng?
 - Tao không biết! Hình như hôm ý tao đi... về hướng ngược lại!
- Thằng Tùng run run, như sợ lấm, cả lũ nhìn tưởng chừng muốn giết cu cậu.
- Các ông sao thέ?
 - Nghệ sĩ ơi, đừng mở. Con đó chính là "hung thần".
 - Giả ghê vậy, người ta giọng lịch sự vậy mà?

Nó khó hiểu, bọn bạn hùa nhau vào hết WC.

- Kệ, người lạ chắc nó tha. Anh em trốn đi... Đó, ông thích thì mở. Có gì bọn tôi không chịu trách nhiệm.

Nó gật đầu. Tiếng gọi nhỏ nhẹ.

- Giúp mình với mấy bạn nam ơi!
- À đây!

Nó mở ra, thấy một con nhỏ, chưa kịp làm gì đã bị nhỏ đá một phát vào bụng. Bất ngờ quá nên ngã xuống, đau không thể thở.

- Mày thằng mát dại, chúng mày biết phá người khác ngủ là bất lịch sự lấm không, mai còn thi nữa. Lũ vô đạo đức! Chúng mày ra hết đây cho bà!

Cái giọng nhỏ nhở lúc nãy, giờ như thét ra sấm. Nó ôm bụng lăn lộn. Con nhỏ kia sấn tới.

- Mày là thằng nào, mấy thằng kia đâu?

Con gái gì mà thô lỗ. Nó im lặng. Tưởng nhỏ không hỏi. Ai dè.

- Chúng mày ra hết đây! Bà bức mình lấm rồi nhé!

Nhỏ cứ dư dứ cái bọc mà theo trí nhớ của nó là đựng "sản phẩm cóc ho" của thằng Tùng. Mặt nó từ đau đớn trở lên trắng bệch kinh hãi. Nhỏ cười cười, nhưng trong phòng không có đèn nên nó không nhìn rõ lầm. Nhưng ánh sáng bên ngoài lại chiếu vào mặt nó.

- Haha, lũ thỏ đế, nãy chúng mày trêu bà giỏi lắm mà, sao giờ nghẹt mặt ra thế?

Trong WC im lặng, nó sợ quá nằm im. Nhỏ cứ đá đá vào người nó.

- Thằng lính mới, mày đừng có giả chết. Bà mày không sợ đâu!

Nhỏ hình như càng điên tiết hơn. Bỗng từ trong WC, nằm cái bóng phi ra có tiếng hét của Khánh.

- Hú hú, chạy anh em!

- Tẫu vi thương sách!

Thì ra lũ bạn nó vọt đi, nhỏ kia bị bắt ngòi, cầm cái bọc kia đuối theo khắp dãy hành lang. Lia túi cóc ho tung toé. Miệng hét àm lên.

- Mấy thằng hèn kia, có giỏi đứng lại xem!!

Không đuối được, nhỏ lùa bầu vì úc chế, rồi quay lại phòng chúng nó phá lung tung lên. Điện sáng, nó thấy một con nhỏ tóc nâu ngắn buộc sát, người nhỏ đầy đặn mà ăn mặc đồ ngắn nên nó thiều điệu chảy máu mũi. Chưa kể khuôn mặt đanh đá kia cũng có chút gì đó duyên. Chưa kịp hoàn hồn. Nó bị nhỏ đấm một cú vào mặt ngã ngửa ra.

- Á...!

- Thằng dê già kia, mày nhìn gì đấy! Bà chưa tính sổ mà còn dám nhìn trộm bà mày à? Muốn chết không?

Giờ thì cũng phàn nài nó hiểu tại sao con nhỏ này được gọi là "hung thần" rồi. Gương dậy, máu mũi nó chảy tong tống.

- Một lũ bệnh hoạn, mất vệ sinh, bà mà bắt được thằng nào, bà vặt cỗ!

Sau khi hả hê vì phòng nó bị như bãi rác, nhỏ hung thần đi. Lúc sau, lũ bạn tròi đánh mới trở lại.

- Trời ơi, ai làm gì mà ông ra nông nỗi này!

Thằng Quang sà xuống, nâng nó lên. Đều thật.

- Tất cả là tại mày, ai bảo mày chọn phòng "chuẩn" thế hả Tùng!

- Tui xin lỗi!

Thằng cu xuôi xi, thằng Khánh kể.

- Con đó dân Bình Định, sống ở Hải Phòng, nhưng giờ làm sinh viên ở đây. Tên Thảo, mà chả thảo chút nào, dũ như cọp cái, động tí là lao vào chửi rồi tay đôi luôn nêu bình thường thì không sao, nhưng mà nó vỗ giỏi nên đành giữ mình. Xin lỗi ông nhé!

- Bạn tốt górm!

- Hehe! Nhưng các ông có công nhận một điều là, "Phao Câu" nó quá chuẩn không?

Thằng Hiệp nhăn bộ rắng ướp nghệ của nó ra cười khà khà.

- Thằng mất dạy!

- Học vỗ đúra nào chẳng thế!

- Ủ, thôi chỉ còn vài tiếng nữa là thi, anh em nghe lệnh tôi, giải tán! Đề nghị đưa thương binh nghệ sĩ lên giường và nút "bình siro" lại!

Thằng Khánh dỗng dạc. Bọn kia dọn lại đồ mà lâu bầu chửi, may nó tầng giường trên nên không bị phá.

- Hồi thật, ông nhìn đã quá thành ra chảy máu mũi à?

- Không, xơi một quyền đấy! Đau quá!

- Ủ thôi, mai thi rồi cố lên nhé!

- Cảm ơn!

...

Sáng hôm sau, chúng nó đến thi với một tâm trạng bồn chồn lo lắng. Rồi những giây phút cân não đi qua, nó thở phào, tuy không thể có điểm xuất sắc, nhưng ít ra cũng không nợ được, nó tự tin là như vậy vì được ôn thật kỹ với bọn bạn.

- Ôn không ông?

Thằng Tuấn vỗ vai nó hỏi han, một vài thằng bạn bên cạnh kêu khó, nó thì cười.

- Cũng được! Ông làm được không?

- Chắc qua, mà tôi chả lo lăm! Hehe.

Đang uống chai nước vì đợi ca nữa, thằng Khánh bỗng nhiên gõ đầu nó.

- É kia có phải cái Nhi không?

Theo hướng tay thằng Khánh chỉ, nó thấy nhỏ Nhi đang lúi húi tìm gì đó, chắc là mắt kính, vì hôm nay không thấy đôi gọn trắng đó đâu. Trông nhỏ rất khổ sở, người thì đeo bao nhiêu sách là sách. Nó chạy tới gần. Giọng thăm dò.

- Nhi...Nhi đang tìm gì đây?

- Tôi không rảnh mà nói chuyện với em, làm ơn đi chỗ khác giùm!

Nhỏ gắt, nó vẫn kiên trì, tỏ ra mình thông minh hơn.

- Tìm kính à, hay tìm gì, tôi có thể giúp!

Nhỏ ngược lên nheo mắt nhìn nó, chắc cận nặng. Rồi đôi mắt to tròn kia rơm róm.

- Huhu... Tôi không thể thấy được chữ nếu thiếu kính, mà giờ không tìm thấy... Hức, sắp vô giờ thi rồi.

Nhỏ mếu, nó bối rối, hóa ra là con nhỏ mọt sách yếu đuối vào lúc không thể đọc được chữ. Thiệt tình chả giống ai. Ngẫm một lúc, kệ nhỏ tìm miệng thì lầm bầm.

- Huhu, sắp vào rồi, phải làm sao đây...hức..hức.

Một ý nghĩ loé lên trong đầu nó.

- Nhi cận bao nhiêu?

- Đέ làm gì?

- Thì cứ nói đi, muốn nợ thi à?

- 3,5!

Nhỏ nói làm nó suýt té ngửa! Thảo nào không thấy gì.

- Nhi đợi tôi ở đây chút!

Mặc cho đôi mắt nheo nhìn nó khó hiểu, nó vụt đi.

- Khánh, Khánh ông cận bao nhiêu?

- À, 3 phẩy mấy chả nhớ, lâu không đi cắt rồi.

- Ủ, vậy tôi mượn cặp kính!

Lòng nó mừng rơn, vội lấy luôn làm cho thằng bạn không kịp phản ứng. Cả lũ nhìn nó như kiểu nó bị hâm.

- Á... Trả tôi, làm gì thế?

... Hấp tấp lại chỗ Nhi đang đứng chờ, nó đưa cho nhỏ.

- Kính đây nè, Nhi thử xem có được không?

Con mắt to tròn kia nhìn nó tiếp tục nheo nheo và ngạc nhiên, nhưng cũng có phần lạc quan lên chút.

- Cầm đi mau lên, thi rồi đó!

Nhỏ lại rơm rớm cầm chiếc kính lên đeo vào một cách miến cưỡng.

- Được không?

- Được... hơi rộng chút, cảm ơn em nha!

- Ủt đi đi, đưa sách đây tôi cầm cho!

Nó đánh động vì đã vô lợp, nhỏ giật mình đưa đồng sách cho nó. Rồi chạy đi.

- Cảm ơn... Cảm ơn em nhiều lắm!

Nó tiến về phía lũ bạn, Mây thằng "Ô" một tiếng rõ to. Nó thì cười.

- Mang "mắt" của bạn đi cho gái, tốt tốt lắm, nàng sẽ cảm động phát khóc cho xem!

Hehe.

- Ông kia, ông lấy mắt tôi, tôi nhìn kiểu gì?

Thằng Khánh vờ khóc lóc thảm thiết, rồi bất chợt nhăn răng cười.

- Haha, ngon nhé, thế là có án tượng rồi nhá!

- Ủt, chút nữa nó tan tui lấy lại cho.

Nhin thằng Khánh quen đeo kính, nên giờ bỏ ra trông cứ "dại", chả quen chút nào. Tụi bạn nó vẫn bàn tán, chỉ riêng Tuấn là im lặng, dường như thằng này không thích nó tán nhỏ Nhi, lý do thì ai cũng hiểu. Nhưng có điều, bạn nó là thằng Tuấn, chẳng bao giờ hiểu nó. Vì bên cạnh thằng Tuấn vẫn còn nhỏ Mi. Còn bên cạnh nó không còn em.

Hết ca, nhỏ Nhi ra khỏi phòng gấp nó trả kính và xin lại đồng sách, bằng thái độ có phần thiện hơn.

- Cảm ơn em cho tôi mượn kính, cảm ơn nhiều lắm, không thì chắc tôi không biết làm gì. Thôi tôi về đây, tạm biệt nha, chúc em thi tốt!

- Ủt, không có gì! Nhi đi về cẩn thận.

- Ủm!

Đưa cặp kính cho thằng Khánh, nó hoàn thành nốt bài thi bằng một tâm trạng phấn chấn, cảm giác lời chúc của nhỏ như liều kích thích vậy.

...

Xong xuôi, chuẩn bị những ngày nghỉ xả hơi của mùa hè nóng nực. Nó đi về ký túc cùng nhóm bạn. Trường đã vắng, chỉ còn lác đác vài người. Những một lần nữa, thằng bốn mắt lại chỉ.

- Ô lại cái Nhi kìa, đứng ngay cổng trường!

Làm cả bọn phải thót lên.

- Mẹ, đúng là bốn lúc nào cũng hơn hai, cận lìa pha mà tinh thê không biết.

- Kìa nghệ sĩ của ông đó!

- Đợi tôi chút nha!

Nó lại đến gần nhở, hình như nhở biết nhưng vì ngượng nên ngó đi.

- Nhi, sao chưa về à?

Nhở đứng cạnh chiếc xe dream của nhở, nó cứ tưởng chết máy, hay hỏng hóc gì, nhưng lý do lại khác.

- À, ừm, tôi mất kính.. Nên không nhìn được đường, chạy xe nguy hiểm. Em về trước đi!

Nó nhìn trời, mang một màu xám xịt, mưa rào vào mùa hè, có thể đến bất cứ lúc nào.

- Trời sắp mưa rồi, sao Nhi không gọi cho ai ra đón?

- Tôi gọi rồi, nhưng bố tôi chưa tan sở. Thôi em về đi, đừng bạn tâm.

Nó thầm cười, cơ hội là đây.

- Hay, Nhi để tôi đèo về đi!

Nhở lưỡng lự. Nó cố gắng thuyết phục.

- Để tôi dùng xe Nhi đèo Nhi về, trời sắp mưa rồi, nhớ mai bệnh lại không thi được đâu.

Mà còn ướt sách của thư viện nữa.

Nhở vẫn ngập ngừng như suy nghĩ ghê lấm, con mắt nheo lại nhìn trời.

- Thế còn xe của em thì sao?

- Tôi nhờ bạn tôi đi về.

- Ý tôi là, đèo tôi về xong em về bằng gì?

- Có bạn tôi, không sao đâu, tí họ đến đón mà!

Nhở lắc đầu.

- Không, em giúp tôi nhiều quá, tôi áy láy lấm.

- Nhưng tôi vui, nếu tin tưởng đưa chìa khóa rồi leo lên đi. Sách ướt không đọc được đâu!

Nó ráng thuyết phục, cuối cùng cũng nhận được cái gật đầu của nhỏ. Đến lũ bạn, nó bảo họ đi xe về trước. Nhỏ Nhi ngồi sau nó để chắn chiếc balo ở giữa, đường HN tấp lập, mọi hàng quán ngoài vỉa hè đều được người dân dọn vào. Đường như, giống nó, họ nhận thức được một cơn mưa rào bởi những luồng gió mạnh, mang theo mùi bụi tanh tanh. Nhỏ Nhi chỉ đường cho nó mỗi lúc đến ngã rẽ cẩn thận. Cũng gần, nhưng nhỏ vẫn giục.

- Nhanh nhanh chút kéo mưa!

Đến nơi, một căn nhà bé đập vào mắt nó, không đẹp, chỉ hai tầng và có phần cũ. Nó dắt xe giùm nhỏ vô sân, thấy có người lớn, hình như bà nhỏ.

- Cháu chào bà!

Rồi ra khỏi cổng, nhỏ cũng không nói gì chỉ từ từ đi theo như muôn tiễn.

- Hôm nay cảm ơn em nhiều lắm!

- Trời ơi, có chi đâu mà cảm ơn lắm vậy! Tôi phải cảm ơn Nhi mới đúng!

Nhỏ tròn mắt nhìn. Nó phân trần bằng giọng giả tạo nhưng như thật.

- Vì được giúp Nhi, tôi rất vui!

Nhỏ mỉm cười.

- Đồ khùng! Hihi, thôi về đi kéo mưa!

Gật đầu, nó đi về. Cũng chẳng cần tụi bạn đón. Coi như thể dục chút. Quả nhiên, trời đổ mưa khi nó mới đi được độ một dãy phố. Tự dung nó bật cười trước cơn mưa nặng hạt, mang theo tiếng sấm đùng đoàng. Điều này khiến nó nhớ, nhớ một ngày đầu tiên. Ngày tắm mưa của em và nó, kỷ niệm hiện về, câu nói yêu, thực sự, nó choáng váng, bị ám ảnh dưới cơn mưa lạnh buốt. Nghe đâu đó tiếng nói:

"A mưa rồi!...Em yêu mưa lắm!...Em thường đi dưới mưa lúc em buồn, vì khi đó sẽ chẳng ai biết em đang khóc cả. Nếu có người biết, em có thể nói rằng, do nước mưa đấy, không phải nước mắt đâu..."

Tại sao, không còn bên nó em lại cứ đeo bám nó trong ký ức nhỉ, tại sao nó không thể xóa sạch mà quên em? Tại sao nó không thể, nó đã cố mà? Tại sao? Chợt cảm xúc đến, nó ngồi gục vào gốc cây ven đường khóc, may trên đường vắng và âm ầm vì tiếng mưa nên chẳng ai biết nó bị sao cả.

- Sao em lại khóc ở đây?

Giọng nói quen, cảm giác chỗ nó đang ngồi được che mưa.

- Ơ Nhi à?

- Tôi đây, trời mưa nhanh quá nên ra coi đã về chưa mà thấy em tự dung khóc! Em sao thế?

Nhỏ cúi xuống che ô cho nó khuôn mặt có phần lo lắng. Nó lắc đầu.

- Mưa đây, không phải nước mắt đâu.

- Đừng nói dối!

- Nhi vô nhà đi, mưa bắn ra làm gì, đi vào đi!

Nó vụt chạy, chạy như điên. Chỉ kịp nghe thấy nhỏ Nhi kêu.

- Nay...nay!!

Người ướt sũng, nó trở về ký túc, tự bạn hỏi han nhưng nó không nói gì. Thay đồ xong liền nằm úp xuống giường, nó chìm vào cơn mộng mị mang tên em.

Chapter 7

Hôm sau, nó cố giữ cho mình thật vui vẻ một cách tự nhiên, tự bạn bu vào hỏi về thái độ hôm qua, nó phân trần là do dính mưa nên mệt. Nhìn nó thì đứa nào cũng tưởng thật mà không hỏi chi thêm. Buổi sáng, thức dậy sớm để đi học, không bắt buộc nhưng vào những ngày hè, nó không thể ngủ nướng, giống như được lập trình, cứ đúng 6h sáng là mắt nó tự động mở.

Trên lớp, thằng Tuấn vẫn là đứa đến sớm đầu tiên. Cu cậu rủ nó đi học vỡ chung, vì qua thi rồi nên khá rảnh rỗi, chỉ trừ các hoạt động ngoại khóa thôi.

- Học để đi đánh ai?
- Học cho khỏe chứ đánh gì?
- Thôi xin!
- Ông nhát quá!

Thằng Tuấn lắc đầu chê bai, nó ngồi gật gù hưởng ứng. Vì nó biết mình không như vậy. Chỉ là không muốn cho thằng bạn gân cỗ lên cãi thôi.

Giờ giải lao, nó lại chạy lên thư viện, thói quen này bắt nguồn từ không muốn bị ai làm phiền, giờ lý do là muốn gặp nhỏ Nhi. Dù không biết giải thích sao về cái hành động hôm qua, nó biết nhỏ sẽ hỏi. Nhưng không, thư viện vắng vẻ, chẳng có người mà nó muốn gặp. Hơi thất vọng chút, nó trốn xuống cuối thư viện ngồi, kệ sách cao với góc tường tạo thành một khoảng trống nhỏ và cách biệt, nhưng vẫn sáng sủa nhờ có nắng rọi vào từ cửa sổ của bức tường đối diện. Nó chăm chú vô một cuốn sách, lâu lâu lại ngước mắt lên để tìm cái con nhỏ 4 mắt lùn, với cái đuôi sam.

- Hù!!

Bát chợt có bàn tay đầy nhẹ vào lưng nó kêu, giật mình quay lại, thì ra là nhỏ Nhi. Nó cười.

- Suyt! làm ơn nói nhỏ chút, tôi đang đọc sách!

Bát trước cái giọng địu của nhỏ. Nó trêu, nhỏ thì bĩu môi.

- Xì! Thé cơ à?

- Hehe. À mà mọi hôm đều không muốn nói chuyện với tôi mà sao hôm nay lại đánh động trước vậy?

Nó vờ hỏi bằng giọng đùa cợt để xem nhỏ thế nào, vì hôm nay nó thấy nhỏ đã cười với nó và bắt chuyện trước. Chắc đã có chút tiến triển.

- Thị có suy nghĩ khác về em, nên chị mới vậy.

Nhỏ sử dụng chủ ngữ có vẻ thân thiện hơn. Đôi mắt to lấp sau đôi gọng kính mới chẳng có vẻ gì là bối rối.

- Là sao?

- Là bởi, lúc đầu chị thấy em rất đáng ghét, nhưng giờ thấy đỡ hơn.

- Vì những việc tôi đã làm giúp Nhi ư?

- Một phần!

- Vậy những phần còn lại thì sao?

- Thị không sao cả, nhưng nói tóm lại, em đã đỡ đáng ghét hơn trong mắt chị!

- Ủ, vậy là được rồi.

Đúng là lũ mọt sách toàn nói những câu khó hiểu. Nhưng nó cảm thấy nhỏ đã có chút cảm tình với mình, con đường chinh phục ngắn đi thêm chút.

- À, cho chị hỏi nè.

- Gi?

- Sao hôm qua em lại khóc?

Đôi mắt to kia có vẻ nhìn nó lạ lùng, nó thì liệu trước được nhưng chưa tìm lý do nên im lặng.

- Thôi không sao, quên mất, tò mò quá. Hihi.

Nó gật đầu, rồi nói với nhỏ để thử.

- Nhi... Nghĩ sao về câu nói tôi nói với Nhi?

- Câu gi?

- Câu...

- Khoan! Chị nhớ rồi. Hihi, chị tưởng em đùa chứ?

- Trông tôi có giống đang đùa không?

Nhỏ nhìn nó, chắc hiểu nên không cười nữa, chỉ nói một câu.

- Không được, mình nên là chị em thì hơn!

Biết là nó chẳng yêu thương gì nhỏ, nhưng thấy hơi hăng chút.

- Vậy tôi có thể làm gì để Nhi thích tôi!

- Vốn dĩ, mẫu con trai kiêu như em, chị đã không thích rồi nên em có làm gì cũng vậy thôi, trừ phi em thay đổi hết được cả con người mình!

Nhỏ rất thảng thắn. Nó ngẫm rồi nói với nhỏ bằng con mắt kiên quyết.

- Tôi sẽ khiến Nhi phải thích tôi!

- Nếu em có đủ bản lĩnh. Chị thì không chắc đâu.

Nhỏ không nói gì nữa, rồi đứng dậy tìm sách để đọc như thường. Còn nó lại ngồi suy nghĩ, đúng thật là con nhỏ kiêu ngạo. Nó sẽ cho nhỏ phải nghĩ lại.

Tính tới tính lui, nó cũng chẳng nghĩ ra. Điều này nó đâu làm bao giờ mà biết được chứ. Nhỏ thích mẫu người như thế nào nhỉ? Buổi chiều làm việc, nó chạy bàn như bình thường, nhưng đâu óc chỉ nghĩ cách làm cho nhỏ Nhi "đỗ" vì cái tính hiếu thăng của nó, đôi lúc nó không hiểu chính nó nữa. Quán hôm nay vắng nên khá rảnh rang, chỉ chạy vài khách là nó lại ngồi một chỗ để nghĩ rồi.

- Anh lùn!

- Gì?

Nhỏ Hoài kéo áo nó gọi. Mặt thì có vẻ tò mò.

- Anh đang có tâm sự à?

- Ồ, rồi sao?

- Em có thể giúp gì không?

Nó chẳng buồn giấu nhỏ vì đây không là việc gì hệ trọng hết.

- Chắc có đây! Anh đang thích một đứa con gái hơn tuổi!

Nhỏ Hoài trợn mắt ngạc nhiên rồi cười.

- Trộ ôi, ai vậy anh, kề em coi nào? Thέ chị đó thích anh không?

- Không! Nên mới đang tìm cách!

- Hihi, hóa ra là anh lùn nhà ta, đang yêu đơn phương.

- Ủ. Có thể coi là như vậy!

Nhỏ Hoài bực mięng cười, đôi mắt tinh nghịch nhìn nó.

- Là ai vậy lùn?

- Giờ nói em cũng chẳng biết đâu, trừ phi ở Hà Nội ai em cũng quen.

- Thì cũng phải tá xem, chị ấy như nào chứ?

- Thì lùn hơn anh, trǎng, xinh, mắt to và cân nǎng. À quên, nhǒ này còn là mọt sách, học giỏi lǎm, nên có chút kiêu kì!

- À... Thì ra là thέ! Hóa ra mẫu con gái anh thích là bạn tri thức! Hihi đúng là sinh viên đại học!

Chǎng lẽ lại nói với nhǒ Hoài biết rǎng đây chỉ là trò cá cược với bạn của nó và nó không có tình cảm gì với con nhǒ Nhi kia. Sợ nhǒ Hoài nhìn nó bằng con mắt khác, nó biết nhǒ Hoài chúa ghét loại con trai như thέ.

- Ủ!

- Hihi, thέ lùn đã làm quen với chị áy chưa hay chỉ nhìn từ xa?

- Rồi!

Nó kể cho nhǒ Hoài mấy sự kiện khi nó gặp nhǒ Nhi, từ việc nói thích, đến việc giúp đỡ, cả thói quen ngày nào cũng lên thư viện của nó nữa. Nghe xong, nhǒ Hoài nhǎn mặt, rồi véo mũi nó.

- Lùn vồ vập quá, thích thì cũng đâu cần phải nói nhanh như vậy, đến em còn tưởng anh trêu đùa chứ đừng nói là chị đáy! Mà còn nữa, lùn tính thǎng quá, con gái thích những ai biết cách ăn nói.

- Là sao?

- Thì cách nói chuyện đó, con gái thích ai nói chuyện thông minh, hài hước. Tùy người, nhưng em nghĩ chị này thích ai thông minh. Mọt sách mà.

- À ủ...

Nó chăm chú lắng nghe nhǒ, đúng là cùng giới thì dễ hiểu nhau hơn.

- Chị áy bảo anh thay đổi, thì anh cứ thay đổi theo ý chị áy đi.

- Như thế nào?

- Thέ này, tan làm anh đi theo em rồi em giúp cho. Muốn chinh phục một người thông minh cần kiên nhẫn? Hihi.

- Ủa mà sao biết vậy?

- Em là con gái nên em biết bọn em thích gì.

Nhỏ chớp mắt, nó không nói gì, ngồi xuống thở dài. Lúc trước, nó không tồn công như vậy. Tại sao nhỉ? À, đúng rồi. Tình cảm với em, nó không xem là trò chơi.

Hết ca, nó với nhỏ Hoài cùng về, hai chiếc xe máy chạy song song. Nhỏ kêu nó đi theo nhỏ, nó thắc mắc nhưng nhỏ Hoài bảo cứ nghe nhỏ không cần hỏi nên nó lặng thinh. Khung đường Linh Đàm làm nó hơi ái ngại, cửa hiệu quần áo của em vẫn mở, có vài vị khách vào khi nó đi qua. Chị Hà lại được phen bận rộn. Nhớ những ngày sau khi biết được bí mật động trời đó. Nó cầu xin chị cho nó biết em "Ở" đâu, chị nói rằng " Em chị đang ở Nhật, nó nói với thím, khi nó mất hay chôn nó tại đây, tại mảnh đất này, nếu được hãy tìm nơi nào có hoa... Gì nhỉ? A đúng rồi, Bồ Công Anh để chôn nó. Lúc đấy, thím rất giận, chú ngồi bên cạnh nói nó không được nói vớ vẩn, nó lại khóc lắc đầu nói." Bố mẹ đừng an ủi con, con tự biết mình ra sao." Đến đêm, chị hỏi rằng sao em lại muốn như vậy, thì nó không nói, chỉ lặng lẽ mang ảnh em ra nhìn, vuốt màn hình điện thoại rồi vừa khóc vừa cười." Chị hiểu rằng nó không muốn, cứ hàng năm vào ngày nó ra đi em lại ra thăm nó, để rồi day dứt Minh a." Nghĩ lại thấy mũi mình cay cay. Em cứ như lần khói bạc lờ mờ trước cuộc đời nó, nó chỉ nhìn được nhưng đưa tay chạm vào lại tan biến đi.

Đường Hà Nội đông lạ, đi qua bể Bắc, nó thấy vẫn còn người bơi, mặc dù đã muộn. Dừng xe trước cửa hàng đồng hồ kính mắt. Nhỏ Hoài kéo tay nó vào trong. Ở đây nhìn rất sang trọng với nhiều quầy kính, còn tường thì cơ sở giá để đồng hồ.

- Hihi, anh Thanh!

Nhỏ Hoài chào anh chủ quán, người này đang đeo kính râm và tay thì đeo tận hai chiếc đồng hồ, chắc để tự quảng cáo.

- Ủa, con Hoài! Lâu lắm mới thấy mà. Ai đây? Bạn trai mà hả Hoài, ngon dai dữ hen.

- Hihi, dạ anh. Lùn ơi, đây là anh họ em!

- Chào anh!

- Ủ, thế hai đứa đến lấy kính hay lấy đồng hồ?

Nó nghẹt mặt, nhỏ Hoài thì thầm vô tai nó.

- Anh chỉ cần im lặng.

Rồi quay sang anh chủ quán - Anh có loại kính không độ không anh?

- Loại nào tao chẳng có, mà mua để đeo thường xuyên hay chỉ chống bụi thôi?

Anh chủ quán nhìn nó, nó thì bối rối nhìn nhỏ Hoài. Nhỏ cười.

- Hihi, loại để đeo thường xuyên đó anh.

Anh chủ quán gật rồi thò tay vô quầy lấy một chiếc gọng đen, nhỏ Hoài cầm rồi đeo cho nó. Xong nhỏ nhìn nhìn.

- Ok, nhìn cái này được đó, anh cắt kính đi anh, loại giữ được lâu đây nhé.
- Tao biết rồi, mày cứ làm như là...
- Hihi.

Trong lúc đợi, nhỏ Hoài nói với nó.

- Một sách thì anh cũng mợt theo, anh cứ đeo kính thường xuyên nhé. Tự khắc sẽ thấy tác dụng. Hihi.

- Ờ ờ...

- Đây rồi cầm lấy.

- Dạ! Của em hết bao nhiêu anh?

- Anh xin tiền cái kính, gọng chẳng đáng đâu, 70 ngàn!

Ra khỏi cửa hàng, nhỏ Hoài dẫn nó đến một cửa hàng làm tóc. Nó hơi sợ.

- Anh không nên để kiểu tóc này mãi được, dài quá rồi.

Đúng thật, từ đợt té tết, nó chưa cắt lần nào, cũng chưa về quê. Nhưng mà nó thấy thoải mái với kiểu tóc dài vốn dĩ của mình.

- Thôi, anh không thích đâu.

- Thế có muôn người ta thích anh không?

- Có...

- Có thì phải vào tia lại thôi, không cắt ngắn được chua?

- Thôi mà...

Nhỏ kiên quyết kéo nó vào, từ chối cũng không được. Công nhận ở thành phố đầy đủ cái gì cũng có, hiệu này nhìn như là chỗ làm đẹp lớn vậy, nó không quen mấy nơi như này.

- Đây là chỗ quen của em, anh cứ yên tâm. Không phải lo.

Nhỏ Hoài thì thầm tiếp, nó thì cứ tần ngần nhìn trước nhìn sau. Một vài cô gái đang úp cái lồng đèn đèn bằng nhựa trên đầu nhìn nó với ánh mắt kì thị.

- A, chị Hoài. Sao lần này qua sớm vậy, hôm trước em làm có vấn đề à?

- Không, hôm nay em làm cho anh này nhé!

- Dạ, ai đây chị?

- Hihi, bạn trai đó, được không?

- Trời, chị chọn thì khỏi chê rồi. Hihi.

Nó lầm bầm. " Nịnh thέ mà cung tin" rồi quay sang hướng khác. Con nhỏ kia dǎn tụi nó vô phòng kín có đầy đủ đồ nghề. Trong đấy có một thằng tóc búi củ hành, nhìn rất ngầu.

- Con trai thì đế Mạnh cắt nhé chị, nó cắt đẹp hơn em luôn.

- Ủ... Em cắt cho ảnh theo lời chị nhé, anh này không làm giống bọn em được đâu!

- Dạ, híhí.

Thằng kia che miệng cười, nghe ghê ơi là ghê. Hóa ra là "xăng pha nhớt" . Nó thấy nỗi da gà. Con nhỏ kia ra ngoài, chỉ còn ba đứa nó.

- Cắt thế nào đây chị?

- Em cứ cắt ngắn đi đã. Nhìn tóc dài quá rồi. Còn mái em tết chéo xuống nhé, che hết cả mắt nhìn mà nóng hó.

Chẳng biết nhỏ đang chỉ đạo cắt tóc hay gián tiếp chê nó nữa. Nó im lặng, trong không gian đầy mùi thơm và tiếng rè rè, nó cảm giác từng miếng tóc nó rơi xuống, nhảm mắt lại, lâu lâu nhỏ Hoài cả thằng hai pha trao đổi gì chẳng rõ.

...

- Xong...hihi, quá đẹp! Anh gì ơi, mở mắt ra đi.

- Em phủi tóc trên mặt anh ý đi. Làm gì mà vội.

- Oh! Sorry em quên.

Nó thấy được miếng gì đó mềm mềm thơm được quét trên mặt mình.

- Lùn, mở mắt ra đi!

Từ từ mở, nó giật mình. Trước gương lúc này, nhìn khác nó lúc trước nhiều lắm. Tóc tai gọn gàng hơn hẳn, mái thì chéo vắt ngang một bên mắt chứ không còn phủ kín cả hai nữa. Công nhận trông đỡ hơn trước.

- Hihi, thế nào?

- Ủ. Đẹp!

- Chuyên! Em mà lại! Hihi

Thanh toán xong, nó với nhỏ Hoài đến ngồi bên bờ hồ. Nhỏ đòi nên nó không thể cứ thế mà về.

- Tóc khác, thêm kính. Giờ nhìn anh lạ lắm!

- Lạ thế nào?
- Nhìn tri thức hơn, cả cũng đỡ hơn trước. Nhưng cứ lạ lạ kiểu gì ấy?
- Là sao?
- Cảm giác như cái phong cách này không dành cho người như anh! Hihi.

Nhỏ Hoài cười, nó cũng cười theo. Đúng, nhỏ Hoài nói chẳng sai chút nào. Bản thân nó đang tự giả tạo mà.

- Nhưng mà anh yên tâm, thế nào chị bốn mắt đó cũng đồ cho xem!

- Tại sao?

- Vì chị ấy đã chấp nhận cho anh theo đuổi đó, nếu đã không có cảm tình thì chẳng ai như vậy! Chỉ còn là vấn đề thời gian thôi. Anh cứ quan tâm đến chị ấy thật nhiều, kể cả những gì nhỏ nhất em tin chắc, chị ấy sẽ yêu anh. Hihi, con gái là chúa yêu lòng mà. Em cũng từng như vậy nên em hiểu.

Nhỏ Hoài hơi lạc giọng, nói mà mặt buồn xa xăm, có lẽ những điều này khiến nhỏ nhớ về quá khứ. Nó thở dài vì không biết nói gì lúc này.

- Em bảo... nếu em giúp anh có được chị ấy, thì anh hứa với em đừng bỏ rơi chị ấy nhé. Cảm giác đó đau lắm! Nên em chẳng muốn ai giống mình cả.

- Ủ... Anh hứa mà!

Nó nói bừa cho qua vì không thích tranh luận về vấn đề này và nghe nhỏ Hoài tỉ tê. Giờ chắc nhỏ rất nhạy cảm với sự việc kia. Còn nó chẳng quan tâm, điều nó quan tâm là thắng được trò chơi, chinh phục được nhỏ Nhi kiêu căng.

Về phòng với sự trêu chọc của mấy thằng bạn, nó tắm rửa để sạch tóc rồi ngủ thật sớm. Sáng hôm sau, một ngày thư thả. Nó bắt đầu đeo kính đến trường, thật sự cũng không quen vì cứ bị gượng mắt, nhưng được lúc thì nó quên luôn là mình đang đeo kính. Cả lớp học nhìn nó chắc lạ về ngoại hình mới, còn thằng Tuấn cứ hỏi dồn dập là nó bị sao mà lại cắt tóc. Chỉ trả lời qua loa rồi chạy đi chỗ khác, tính cách của nó rất ghét phải giải thích mà.

Thư viện hôm nay vắng như thường, chỉ có con nhỏ Nhi là đến sớm. Chắc một ngày không đến đây, nhỏ không chịu được. Ngồi vào bàn nhỏ đang ngồi, nhỏ ngược mặt lên nhìn rồi lại quay xuống như chẳng có gì thay đổi làm nó hơi thất vọng.

- Kính không độ à?

- Ủ...ù.

Nó lúng túng. Nhỏ Nhi thở dài.

- Em nên là chính mình thì hơn, dù thế nào tôi cũng không thích em đâu. Thật đấy.

Nó im lặng. Cảm giác chai sạn khiến nó mặt giày hơn. Mặc kệ nhỏ nói gì.

...

Buổi chiều, nó đem câu chuyện kể lại cho nhỏ Hoài, nhỏ cười.

- Anh yên tâm, con gái nói không là có nói có là không mà. Chị ấy nói là chị ý quan tâm đấy, còn chị ấy không nói gì mới đáng lo.

- Ủ.

Những ngày tiếp theo, trường bắt đầu hoạt động ngoại khóa sinh viên tình nguyện vì đã nghỉ hè. Nó tham gia, dù sao nên có gì đó cần phải trải nghiệm chứ đâu thể sống ru rú mãi được. Địa điểm là một tỉnh miền núi phía Bắc, nó nghe tên mà cứ quên vì bản chúng nó đến của người dân tộc sinh sống. Đã là tình nguyện thì không ai ép đi lúc ấy nhà trường khá dễ. Nó xin được vô nhóm của nhỏ Nhi, đương nhiên cô bí thư làm sao thiếu được trong cái hoạt động này. Nhỏ Nhi nhìn thấy mặt nó trong nhóm chẳng tỏ thái độ gì nên cũng an tâm.

Một ngày trước khi đi tình nguyện, nó chuẩn bị đồ đạc thật kỹ lưỡng, bọn bạn nó thì nói nó ngu. Không bận tâm nó lặng lẽ xếp đồ. Cái màu áo xanh này, nhìn cũng hay đó chứ.

- Ông đi làm gì, lên đây cả tháng trời đi phục vụ cho bọn dân tộc, được gì đâu?

Thằng Quang nghịch cây guitar của nó rồi vỗ vai.

- Ủ, lên làm gì, về quê tôi chơi có phải vui không. Rảnh chi không biết.

- Chúng mà không biết à? Con bí thư cũng đi đây... Lạ gì cái lão này, chắc tính theo lên miền núi hoang sơ hành động cho dễ đây mà. Hoho.

Thằng khánh nói to, mấy thằng quay lại nhìn nhau cười khẩy, nó cũng cười nhưng chỉ gượng.

- Thôi phụ ông ý đi, mấy thằng hâm, nhỡ có bánh trái gì ông nghệ sĩ mang về tụi mà nhịn hết nhé.

Thằng siêu quậy Tùng mang đồ nó lại bó vào túi rồi xếp ngay ngắn.

- Cảm ơn!

- Ủ mai để mấy anh em ra đi cùng البن, ông có đủ tiền chửa?

- Rồi mà.

- Sợ không đủ thì tôi đưa cho, chứ cuối tháng này lại thiếu thì mệt. Tuy dân tộc nhưng ở trên tui nó vẫn xài tiền đấy.

- Vừa nhận lương ở ngoài quán, không thiếu đâu.

- Ủ.

Mấy thằng này tuy tính cách trẻ con nhưng thật ra đều rất tình cảm với tốt bụng, nhìn hai thằng Hiệp với Tùng cầm cái quần "bé" của nó ném qua ném lại mà buồn cười không ngậm được miệng. Đã vậy hai ông mãnh còn tranh luận cái đó làm bằng chất liệu gì mới chết. Thảo nào, thằng Khánh kể "Bạn bên phòng con hung thần bảo rằng không chơi với phòng mình nữa, vì phòng mình toàn thằng bựa."

Mãi lo đi mà quên mất, nó phải báo cho gia đình.

- "Alo."

- "Mẹ ơi, con đây."

Nó nghe giọng mẹ phía bên kia chợt thấy băn khoăn và nhớ nhà, nhưng nếu nói nó đi tình nguyện, mẹ sẽ cỗ vũ nó đi chẳng hết chứ nói chi chuyện về quê, mẹ bảo với nó rằng, mẹ mong nó trưởng thành lên từng ngày mà.

- "Ôi thằng Minh! Đợi chút để mẹ gọi bố mà đà!"

Gác máy nó thở dài, lúc nào cũng vậy, gọi điện về gia đình mẹ toàn để hai bố con nói chuyện trước rồi mới đến lượt. Sau khi nghe nó kể, bố cũng đồng ý dặn dò nhiều câu cùngh, đã nghe nhiều nhưng vẫn cứ thích nghe.

- "Thế hè này không về à con?"

- "Dạ có, nhưng con phải đi mất một tháng cơ mẹ ạ!"

- "Ừ thôi, cố gắng lên nhé con, con cứ yên tâm học bổ mẹ dưới quê khỏe lắm! Đừng suy nghĩ nhiều nghe chưa, tham gia hoạt động là tốt!"

- "Dạ vâng."

Nó chỉ vâng dạ, nghe mẹ nói được lúc, chào mẹ xong cúp máy. Cầm chiếc điện thoại ngoài ban công. Thở dài nghĩ ngợi. Luồng gió của HN lại thổi mạnh mẽ, một cơn mưa nữa. Tóc của nó giờ không tung bay được như trước, cảm giác cái đầu bị lạnh đi nhiều, cặp kính cũng giúp nó bớt gió vô mắt. Nhiều khi nó tự hỏi, thay đổi để được gì đây? Khi mà nó luôn buồn chán về một tâm sự nào không rõ. Một lần nữa bấm máy gọi.

- "Alo anh à, anh có đến không?"

Nhỏ Tâm bắt máy giọng hắp tấp. Chắc nhỏ đang mong nó.

- "Anh xin lỗi, nhưng chắc giờ anh không đến được rồi. Em tự ôn đi."

- "Sao thế anh, có chuyện gì à?"

- "Ừ, anh đi tình nguyện, nên một tháng nữa anh mới về."

Nhỏ Tâm gào to lên, dù qua điện thoại nó thấy nhỏ rất bực.

- "Anh có thể không đi mà?"

Nó im lặng để tìm một lí do, bên tai nó trong khoảng đêm vô tận, gió vẫn thổi mạnh.

- "Em đừng trẻ con như thế nữa... Điều quan trọng với em là đại học, chứ không phải anh. Em nhìn lại gần một năm vừa rồi, em vẫn sống thật tốt, học thật giỏi khi không có anh mà. Đừng miễn cưỡng những thứ không cần thiết nữa!"

Giọng nhỏ hờn như đang khóc, có phần ấm ức.

- "Anh không biết những điều đó em làm là vì anh ư?... Em cần anh, anh biết không? Anh có hiểu cảm giác thấy người mình yêu hạnh phúc bên người khác không?"

- "Em lạc đê rồi đó, nếu thật sự là vậy, em hãy đỡ đại học để chứng tỏ đi, dù sao trong lời hứa đó cũng có điều này mà?"

Nó cúp máy, nhỏ Tâm có gọi lại mấy lần nhưng nó không nghe. Trời sáng, đoàn xe sinh viên tình nguyện khởi hành lên vùng miền núi của Ba Vì cũng lăn bánh, nó nghiêm nhiên cùng xe với nhỏ Nhi. Nhìn nó lúc lên xe, đôi mắt to sau cặp kính cận vẫn đứng đong.

Trong lúc chống chọi với bệnh say xe cùng miếng chanh. Nó thầm nghĩ, nó là thằng kiên nhẫn vì nhìn khuôn mặt của nhỏ, ai dám theo đuổi cơ chứ. Tiếng xe cứ rì rì, nó ngả người xuống. Mọi người trên xe, nói chuyện rôm rả, nó không quen ai và mệt nên chỉ im lặng, vậy mà cũng không yên.

- Em là Minh đúng không?

Một con nhỏ ngồi gần nhỏ Nhi lên tiếng vì đụng phải ánh mắt nó, vài người khác quay lại nhìn.

- O...dạ đúng!

- Hihi, rất vui được gặp nghệ sĩ !

Nhỏ này phong cách như người nước ngoài, còn chìa tay ra bắt, nhưng nó không biết là ai.

- Ủa, mà mình có quen nhau không chị?

Nhỏ kia kéo cho cái nón tai bèo thảng lại rồi cười.

- Không! Nhưng chị biết em!

- Sao biết em?

Nó ngạc nhiên, nhô kia chỉ vô cái bao đàm nó mang theo. Rồi chớp mắt.

- Cái đó, hihi... Ở khoa này có mỗi em chơi thôi! Đì tình nguyện cũng mang theo, đúng là nghệ sĩ!

Nó nghẹt mặt. Thấy hơi ngại. Nhưng cũng chẳng hối hận ở rùng rú ít ra cũng phải có gì chơi cho đỡ buồn chứ.

- Dạ...

- Chị có thể ngồi cùng em được không?

- Ở được.

Nhỏ kia xuống cuối xe với nó, thấy nhỏ Nhi bùi môi thì phải nhưng nó không bận tâm.

Chỉ khẽ nỗi cứ phải nghe cái con nhỏ mới quen kia nói những công việc tình nguyện đến phát nhảm tai. Chán quá, nó thiếp đi ngủ.

Chapter 8

Chiếc xe bon chật lại là cảm giác mơ màng cuối cùng nó còn sót của giấc ngủ, nhờ vậy mà nó không bị say xe nặng như trước nữa và điều đánh thức nó còn ai khác là con nhỏ nhiều lời kia.

- Em ơi... Đến nơi rồi nè. Dậy thôi!

Nhỏ khẽ lay đầu nó rồi nói lớn.

- Ô...em cảm ơn...

Nó ngơ ngác mở mắt thêm phần lúng túng. Trên xe mọi người đang đổ xuống, theo ánh nhìn của nó, xung quanh đây rất nhiều cây cối giống như đang ở giữa rừng vậy. Nhỏ Nhi cũng chẳng còn trên xe nữa.

- Chị xuống đây, em kiểm đõ cho kĩ rồi xuống sau nhé!

- Vâng.

Nhỏ kia kéo chiếc nón tai bèo cho ra sau úp vào lưng rồi kéo một chiếc túi sách xuống. Nó đứng thẳng dậy ngáp vươn vai, vì ngủ lâu nên bước có phần loạng choạng, đeo chiếc balo nó bắt đầu mò xuống xe. Khung cảnh bây giờ đẹp hơn sự quan sát lúc nãy nhiều. Chúng nó đang đứng trước một cái nhà Rông của bản làng nào đó, xung quanh lác đác vài chiếc nhà còn lại thì rừng núi ngự trị. Nhìn là biết đời sống ở đây còn nhiều khó khăn. Nó không quen ai, đành tách đám ngồi nghỉ ở một tảng đá gần đó lặng lẽ ngắm cảnh một cách thơ thẩn như chẳng biết chuyến đi này là vì điều gì nữa. Lần nào cũng vậy, đi đâu nó cũng không bao giờ nhìn đường xá nên giờ đang ở bên Trung Quốc mà bảo nó là Việt Nam nó cũng tin, có chịu nhìn đường đâu. Nhỏ Nhi bắt đầu phổ biến một số hoạt động trước tiên, là tặng quà cho tụi nhỏ. Người dân ở đây cũng biết bọn nó đến vì đây là chuyến đi có tổ chức qui mô nên họ được thông báo trước.

- Chỗ này là nhà văn hóa của bản, một số nhóm sẽ ở đây, những nhóm còn lại sẽ chia nhau về nhà dân dưới kia sống vì ở đây không đủ chỗ, nhưng sinh hoạt chung vẫn là ở đây các bạn nghe rõ chưa?

- Rồi!!

Có vẻ nhỏ Nhi có tố chất chỉ huy nên mọi người khá nghe lời, họ đồng ý sống cùng nhà dân ở bản vì dân tộc Dao họ rất thân thiện và dễ dãi. Tuy ngôn ngữ không chung nhưng họ cũng có thể hiểu được tụi nó nói một chút, đủ để giao tiếp, lạ ở chỗ, biết nói mà không biết viết, thành ra chúng nó phải đến trước để dạy chữ cho tụi nhỏ.

Ngày đầu tiên, mọi người phân bố đầy đủ ở bản lo về nơi ở sinh hoạt chứ chưa giúp được gì nhiều. Đa phần buổi đêm chúng nó đều ngủ hết ở nhà văn hóa, chính là chỗ nhà Rông lúc trưa đỡ xe ấy. Nơi đây vì là vùng sâu trong rừng núi Ba Vì và cao nữa nên đêm khá lạnh lại còn nhiều muỗi, mỗi đứa đi mượn được cái màn ngủ là quí lăm rồi, lúc chiều nó mượn được chung cùng nhóm bạn được cái màn con con úp vô người, chứ không muỗi nó khiêng, may mà người nó bé nên chui vừa. Chúng nó không ngủ sớm vì nhiều đứa còn tâm sự với nghịch lửa cộng thêm sự thích thú, háo hức từ chuyến đi.

- Nay...sao gỗ này đốt không cháy nhỉ?
- Dày thế sao cháy được hả mày?
- Ủ, công nhận ở đây săn gỗ nênlàm xịn ghê!

Nó ngồi góc nhà nghe được vài tiếng bàn tán của bọn bạn. Nhà Rông này hoàn toàn bằng gỗ, nhưng chúng nó vẫn đốt lửa giữa nhà được, quả thật là chuyện lạ mà. Đến nó cũng thắc mắc tại sao đốt vậy không bị cháy mà chỉ xém chút. Mai sau nhìn mới thấy gỗ quá dày để cháy. Khi thật muộn chúng nó mới ngủ, cuộn tròn trong màn, nó thấy nhỏ Nhi nằm phía bên kia đang loay hoay tháo cái đuôi sam và bỏ kính. Thiệt tình lúc này, qua ánh lửa. Nhỏ đẹp mà hiền lăm, chỉ có điều là nhỏ không có màn, nó thầm nghĩ đến cơ hội, liền cuộn lại rồi chạy sang.

- Nè...

Nhỏ nghe tiếng gọi thì quay lại, vì bỏ kính nên đôi mắt nheo nheo để nhận xem ai. Cái tiếng gọi này cũng đánh động một số đứa tờ mờ.

- Gi? Em đi ngủ đi... Mai có việc đây.
- Ủ... Thé Nhi không có màn à?

Nhỏ gật đầu, rồi nói nhỏ, chắc sợ tụi kia dậy.

- Không...từ chiều có nhiều thứ phải sắp xếp nên chưa có thời gian đi mượn.
- Vậy dùng cái này đi, ở đây muỗi độc lăm.

Nó chìa ra, mắt nhỏ có một nỗi niềm gì đó rất khó nói, rồi quay lên nhìn nó lắc đầu.

- Không!
- Dùng đi, hông sợ muỗi hử?
- Sợ, nhưng của em, em dùng!

Nhỏ kiên quyết đẩy tay nó lại, nhìn mắt nhỏ, nó biết dù có năn nỉ cũng chẳng được gì nên về chỗ, nhỏ cũng nằm xuống mà chùm chăn. Một số đứa thấy vậy trêu nó.

- Bị từ chối hả bạn? Hihi.

- Khó lăm bạn gì ơi! Hihi.

...Nằm yên vị đến lúc chỉ còn tiếng lửa lép bép trong màn đêm tối, nó rón rén đi sang đây giùm nhỏ cái màn. Thấy chiếc chăn cong hình con tôm pháp phòng, nó biết nhỏ đã ngủ. Nó nghĩ hành động này sẽ được nhỏ ghi nhận phần nào nên nhường nhỏ, còn mình thì ngủ bên đàn muỗi vo ve như muôn ăn thịt vậy.

Sáng nay hôm sau. Tuy ngủ muộn, nhưng vì quen giấc nên nó dậy sớm nhất cả đám. Cảm giác đầu tiên là ngứa hết cả tay với mặt. Chắc muỗi đốt, nó ngồi dậy nhìn xung quanh. Trời đã hửng, vài tia sáng le lói qua khe nhà giúp nó nhìn cảnh vật ở trong. Mọi người vẫn yên giấc, nó đứng hẵn dậy mặc đồ cho chỉnh chu, gấp chăn rồi vác cái cốc với bàn chải đi nhẹ ra ngoài, sợ mọi người thức giấc. Qua cái màn úp, nhỏ Nhi cũng yên giấc, bất giác nó mỉm cười. Cái cảm giác được qua tâm ai đó khác giới, đối với nó là một điều xá xí, vì bên cạnh nó chẳng bao giờ có ai dừng lại đủ lâu. Họ cứ thế đi, từng người một... Từng người một.

Không khí ở đây rất trong lành, bên ngoài nhà Rông có một vòi nước, nó nhúng đầu vô cho mát rồi VSCN. Bỗng có tiếng động bên rừng khiến nó chú ý ngoảnh lại.

- A cậu sinh viên dậy sớm thế?

Một anh chàng người dân tộc đang cầm theo cái giỏ mà theo nó nhớ tên là nơm đê úp cá. Hơi lạ vì anh biết tiếng Kinh, nhưng nó không thắc mắc mà chỉ chào đáp lại.

- Dạ chào anh!

- Ủ, ở đây có khác với dưới xuôi không cậu? Haha, chắc không quen đúng không?

Anh vỗ vai nó bôm b López cười vang, thật là tự nhiên, đúng bản chất người dân tộc, hiếu khách, thật thà.

- Dạ, cũng có một chút thoi anh.

- Cậu cần gì cứ đến nhà tớ nhé, ở gần trường kia thoi. Cứ yên tâm đi, vài hôm là cậu sẽ thích ở đây đây.

Anh nói với nó bằng giọng thân mật rồi chạy ra suối. Nó gật đầu chào. Phía trên thang, có người đi xuống, là nhỏ Nhi. Nhỏ nhìn nó ngạc nhiên rồi đánh mặt lại, cái mặt ngái ngủ không kính như bức lăm. Nhỏ đến gần nó.

- Chị đã bảo không cần rồi mà! Sao em cứng đầu quá vậy?

Nhỏ hét hơi to, khiến nó giật mình, đến cả nhỏ cũng hơi sững lại. May mọi người vẫn ngủ. Nó lắc đầu cười giả ngu.

- Không cần cái gì cơ?
- Cái màn đó!
- À, thì tôi cứ thừa một cái nê đế qua thui. Không sao mà.
- Thiệt hả?

Mặt nhỏ ngờ vực, đôi mắt nheo lại.

- Thiệt mà!
- Nói dối!
- O?
- Mặt tịt hết cả rồi kia kia! Người gì đâu mà ngốc vậy?

Nhỏ nói nhẹ hơn, điều này làm nó thấy vui vì nhỏ đã chú ý đến nó, nên nó chỉ gãi đầu cười.

- Đưa cốc đây!
- À ừ!
- Lần sau đừng làm thế nữa, bản thân mình còn chẳng lo nỗi, nói chi đến lo cho người khác!... Trong Balo màu đỏ ở cuối nhà ngăn ngoài cùng có một típ thuốc dị ứng đấy, lấy đi bôi vô. Cám dụng đến các ngăn còn lại.

Nhỏ nói vậy, nó càng vui hơn. Mặc dù khuôn mặt không biểu cảm nhưng vẫn chứa sự quan tâm trong đôi mắt, hình như nó sắp chạm đến cái đích rồi. Cách của nhỏ Hoài bày hiệu nghiêm ghê. Thật sự, đây là khoảng thời gian sống kì lạ nhất với nó, thấy vui nhưng biết chỉ là giả nên chẳng thể vui lâu.

Lục lọi một hồi sau thấy thuốc, nó thầm nghĩ, tụi gái thông minh thì đứa nào cũng cẩn thận như này chăng?

Chúng nó được ăn sáng ở nhà dân bằng ngô, sắn, nhà nào có điều kiện hơn thì được bát cơm trắng. Nhưng điều này chẳng làm giảm đi sự thú vị của chuyến đi, hôm nay chúng nó kéo nhau đi chia quà cho tụi nhỏ ở trường học. Ngôi trường này chỉ là hai dãy nhà cấp 4 đối diện, một bên là lớp học, một bên là chỗ cho thầy cô, giữa sân có cột cờ thấp lè tè. Tự nhiên nhỏ Nhi rủ nó vô nói chuyện với người lãnh đạo ngôi trường về công việc. Nó trợn mắt ngạc nhiên.

- Thế có đi không, chẳng qua chỉ ngại nên mới rủ, không thích thì đứng dưới kia đi.

- Có chứ!

Nó gật đầu lia lịa, cười thầm. Nếu ngại thì nhỏ có thể gọi người khác thay vì nó mà, lại một lần nữa nó thấy được sự thay đổi của nhỏ về nó. Nhưng nghĩ vậy thôi, nó chưa muộn quyết định, vì dù sao nhỏ này rất khó đoán. Khi nghe nhỏ và hiệu trưởng nói những điều nhảm chán về công việc, nó cũng biết thêm chút về trường, tên Chư Ă hay sao, lâu rồi nó không nhớ rõ. Trường được đặt tên của một người lính dân tộc đi theo cách mạng và hi sinh. Xong xuôi bằng cái bắt tay xã giao, nhỏ Nhi chào thầy rồi bước ra cửa, nó đi theo.

- Đồ bất lịch sự!

Nhỏ nhăn mặt lườm nó.

- Gi?

- Lúc người ta nói chuyện, cứ ngáp hoài. Biết thế không rู้ nữa.

- Vậy mà cũng cầm?

- Không cầm, nhưng như vậy là bất lịch sự.

- Ủ lần sau rút kinh nghiệm!

- Đó còn thêm cái tật nói trống không!

- Vì tôi thích...

- Thích gì?

- Thích...thích Nhi!

Nhỏ nhìn nó rồi quay đi luôn, vành tai đỏ lựng, chả giống với thái độ lần trước lạnh nhạt chút nào. Nó thì cảm giác mặt đỏ không kém.

- Nói vớ vẩn...

- À... Sao người dân họ nói được tiếng Kinh nhỉ?

Nó trống lảng đi.

- Thị họ giao tiếp nhiều rồi, tuần nào chẳng có phiên chợ.

- Vậy à?

- Ủ.

Nhận thấy cuộc nói chuyện càng nhạt đi do nó vô tình phá vỡ không khí, nên chúng nó chơi trò im lặng. Đến trưa, cả nhóm kéo nhau về nhà văn hóa, là nhà Rông. Nó vẫn cứ kè kè bên cạnh nhỏ Nhi và bị trêu, nhỏ Nhi thì đứng dung một cách kì lạ.

- Những cái lời vớ vẩn thì nghe làm gì?

Đó là câu trả lời của nhở, chứ không như nó nghĩ là nhở thích nó nên để mặc mọi người trêu. Dường như nhở Nhi này rất ít khi giao tiếp với riêng ai, chỉ toàn nói chung chung cho tất cả, chắc do cái tính kiêu ngạo không thể sửa. Chiều đến, tụi con gái làm gì thì nó không biết, nhưng con trai bọn nó phải lên lương giúp dân bản. Nhiều thằng lán đầu sờ vô bắp sống với cầm cuốc, nó con nhà nông. Những việc này quen rồi nên chẳng kêu ca, mấy ông tướng kia đi được vài cuộc đã kêu rồi. Bị mấy má dân tộc cười chê, đến ngại cả mặt.

- Thằng này thạo!

- Dạ ở nhà con cũng có ruộng già ơi.

- Tao cứ tưởng mà dân phố? Nhìn mà trắng quá mà.

- Vâng, ai cũng tưởng vậy già à.

Có một già mặc đồ đen hết ngồi bậc ruộng nhờ nó bẻ bắp nó bắt chuyện. Già bảo nhà già có nghề thuốc lâu năm, họ Triệu, có việc gì cứ sang. Nhưng mà bẻ hết cái hàng này giùm già. Đến khổ, nhờ mấy thằng kia thì nó lủi hết. Thành ra có riêng nó là ở lại, một nhóm thì ra suối úp cá. Xong việc nó nằm ở bờ lương thở, dù quen nhưng lâu không làm nên mệt sức quá. Đang thiu thiu ngủ quên, thì bị dội cả cốc nước vào mặt, ai mà chơi ác.

- Vè đi, nằm đây ngủ là muỗi đốt chết đó.

- Ô Nhi à?

- Ờ.

- Sao ra đây chi?

- Thấy muộn rồi mà điểm danh không thấy, sơ lạc nên ra kiểm.

Nhỏ không mặt lạnh với nó nữa, khóc miệng đã bắt đầu cong lên.

- Mệt quá hả? Uống nước đi rồi về.

Nhỏ đưa nó một ca nước voi nữa, chắc ai cũng biết nữa còn lại là ở đâu.

- Cảm ơn.

- Ủ.

Nó với nhỏ về đến nhà Rông thì nhỏ đi đâu mất. Riêng nó được tụi bạn chỉ ra suối tắm cho sạch đất cát, con trai nên không ngại, còn bao rừng cây che cho nữa. Nước chảy róc rách nhẹn mát cả tai, chỉ có điều nó hơi sợ vì chỉ có một mình, dù sao thì rừng rú này thú vật chả thiếu. Nghĩ vậy nên nó chẳng dám ở lâu, nhỡ gặp phải rắn hay hổ gì thì tiêu.

Cả nhóm ăn tối xong, người dân bắt đầu kéo đến vì đúng hôm bản sinh hoạt. Có nhiều anh lấy le với các bạn nữ lên nhảy hiphop nữa, không khí vui vẻ, mấy đứa con gái dân tộc thấy thích ra mặt. Còn trai dân tộc thổi sáo với khèn. Nó được bình yên một chõ nghe ngóng cho đến khi bị mọi người phát hiện ra cây guitar treo kế balo. Nhất là con nhỏ nhiều lời trên xe cứ đẩy nó ra đòi góp vui, mà nó toàn đàn nhạc buồn không. Đành chơi vài hợp âm cơ bản cho thằng bạn hát mới yên thân với nhỏ đó. Để ý thấy nhỏ Nhi chăm chú nhìn thằng hát chứ thằng đàn chả thèm nhìn, điều này khiến nó hơi hổn nê không nói chuyện với nhỏ nữa, cả tối hôm đấy lửa đốt gần như thâu đêm. Dân của bản thì rất muộn họ mới về. Tan sinh hoạt, mọi người ngủ dần, nó thì tỉnh rụi, người đau nhức nên lại ôm đàn ra hiên nhà xa nơi cả nhóm ngủ để nghịch vài bản solo nó thích. Nhưng phải đợi lâu để đẩy cho nhỏ Nhi cái chăn, đêm nay có phần rét hơn. Dương nhiên là nhỏ ngủ rồi nên không biết. Thầm nghĩ, rồi sự quan tâm này sẽ được hồi đáp nhanh thôi, nó không có kinh nghiệm về tán tỉnh, nhưng khá tự tin về tình cảm ở nhỏ Nhi dành cho nó, không biết sự tự tin này từ đâu mà có nữa. Đêm hôm nay nhiều sao, nhiệt độ xuống thấp, nó mặc áo rét ngoài hiên chơi nhạc. Điện thoại hai ngày nay hàng chục cuộc gọi nhỏ và tin nhắn, số lạ có, số quen có, của Tâm. Nó biết nên dứt khoát, đành để chế độ im lặng rồi kệ. À số lạ thì nó chưa lưu, của nhỏ P.Anh nó không lưu số của nhỏ vì không biết lưu là gì và với nó nhỏ là gì nó còn không biết. Chục tin nhắn chỉ đúng một nội dung. "Đồ vô tâm! ". Nó không hiểu nội vây là hàm ý gì, chỉ biết thở dài, giá mà được vậy thì tốt quá. Bản nhạc của nó đang chơi là Romeo and juliet, khá hợp với tâm trạng của nó và đơn giản bản này giống cuộc đời nó.

- Sao lúc nãy không chơi như thế này?

Giữa đêm khuya, không có một ai. Tự dung có giọng nói ngay đằng sau thì đến đứa bóng vía mạnh cũng giật mình. Giọng nói của nhỏ Nhi làm nó tý nữa ngã, bản đàn thì rè.

- Sao thích làm người ta giật mình thế?

- Không có ý, ai bảo đêm hôm không ngủ còn chơi đàn àm ĩ.

- Xa thế vẫn nghe rõ à?

- Nói vậy thui mà.

- Vậy sao Nhi chưa ngủ?

- Nãy đang ngủ có đứa đẩy chăn thêm cho nên bị tỉnh.

Khuôn mặt nhỏ trở lên lém linh, nó lúng túng.

- Vậy à, xin lỗi...

- Thé hóa ra là em à?
- Ờ thì...
- Ngốc quá... Cảm ơn nha. không có chắc chị chét rét mắt.

Nhỏ Nhi nói nhẹ nhàng, thái độ có phần dịu dàng hơn. Con gái là chúa khó hiểu chỉ mới cách đây hai ngày nhỏ vẫn ghét nó mà giờ đã được như vậy. Nó im lặng, phải chăng nhỏ đã mở lòng?

- Đang có tâm sự à?
- Ủ.
- Nói nghe xem, biết đâu chị khuyên được điều gì.
- Đang thích một người mà muốn cho người ta hiểu nhưng khó quá.

Lần nữa nó chớp cơ hội. Đến lượt nhỏ Nhi im lặng, nhỏ lại trông lảng.

- Chơi hay vậy sao nãy không chơi như thế?
- Không khí đang vui thì chơi bài này để mắt hứng hết lượt à?
- Ủ quên, nghe bài này thấy buồn ghê, bài gì vậy?
- Jomeo and juliet.
- À, thảo nào. Kịch bản của vở kịch này cũng buồn nữa.
- Ủ.

Nó tiếp tục chơi và đuổi nhỏ Nhi.

- Muộn rồi vô đi!
- Thé còn em thì sao?
- Tý nữa!
- Không được, nhỡ em ôm, chị là nhóm trưởng lại phải lo.
- Chỉ có vậy thui sao?
- Ủ.

Nhỏ Nhi lạnh, nó biết vậy, vì người cứ khom lại, ngoài hiên mặc độc cái sơ mi. Đành lấy áo khoác choàng cho nhỏ vì ở ngoài nên nó có chuẩn bị, nghĩ lại mà như là phim, chỉ khác ở chỗ thằng nhân vật ở phim thì không rét, còn nó nhường áo và chịu lạnh kém nên rét run.

- Không cần mà, cứ giữ đi.

Nhỏ toan trả lại, nhưng nó nghiêm mặt gằn giọng.

- Để yên!

- Không!

Nhỏ bướng bỉnh.

- Không thì đi vào!

Tự nhiên thấy nhỏ im im không nói gì nữa. Người hơi tựa vào nó. Nó thì chả có cảm giác gì. Nhưng cũng ngạc nhiên.

- Cho chị suy nghĩ nhé... Chị chưa sẵn sàng...

Nhỏ thủ thỉ, một câu nói đơn giản. Nó hiểu mình đã đúng, điều này làm nó mở cờ trong bụng, vậy là vụ cược nó thắng chắc rồi. Trong đầu thầm cười, bên ngoài thì tỏ ra nghiêm túc.

- Ủ...

- Âm thật đó...

- Thôi vào ngủ nha, không đàm nữa.

- Ủm.

Hai đứa đi với nhau vô lại chỗ. Đặt lưng xuống nền nhà ngầm. Đó là một đêm nó thức trắng trọn vẹn vì mớ cảm xúc hỗn độn, háo hức đan xen sợ hãi.

Chapter 9

Em mặc tà áo trắng, đứng ngoài cửa phòng trợ tay vẫy nó, đôi môi mỉm cười, nó đứng hình miệng không thoát ra được lời nào, tay chân cũng không thể động đậy được, chợt em kêu lớn "Anh ơi! Cứu em với!"... Nó bất lực nhìn em biến mất...

Giật mình mở mắt ra. Sau khi trải qua một cơn ác mộng và bị bóng đè, nó thực sự sốc, người nó đẫm mồ hôi. Cảm giác nước mắt nó chảy ướt chiếc áo kê để gói từ lúc nào. Mọi thứ nay giờ nó trải qua rất thật nó sợ phải nghĩ lại. Khẽ ngồi dậy thay đồ, nó ra ngoài để hít thở không khí trong lành cho bớt đi sự ám ảnh của em trong nó. Vẫn là người dậy sớm nhất cả nhóm, họ đang ngủ say, nhỏ Nhi chắc thức muộn nên im lìm, mặt tẻ rõ sắc mệt mỏi, điều hành nhiều công việc mà, nhỏ còn là con gái nữa.

Ngoài trời chưa sáng hẳn, nó thấy ở bên rừng có một số người đứng bâu lại vài cái hố làm công việc gì đó. Ở đây dân thức khuya dậy sớm hệt quê nó vậy. Vì nước lạnh khiến đầu óc nó tinh táo hơn chút đỉnh. VSCN xong, nó ngồi ở cầu thang ngoài nhà văn hóa ngắm cảnh sắc núi rừng bạt ngàn. Không khí mát rượi. Thật khoan khoái, thi thoảng có vài chị đi qua nhìn nó cười, gùi đeo sau lưng đầy thảo mộc. Điều đặc biệt ở chỗ, đi cùng các chị có một bé gái nhỏ xíu mặt mày lem luốc, nó thấy bé nhìn nó chăm chú nên mỉm cười giơ tay chào bé, bé thấy vậy cười lại rồi chạy gần đưa cho nó một bông hoa màu vàng cầm ở tay. Công nhận bé này không sơ người la.

- Cho anh à?

Bé ngoặt mặt rồi gật.

- Hoa gì vậy?

... Con bé im lìm, có một điều kì lạ nào đó xuất hiện trong nó. Bỗng có tiếng gọi là "K'Lung" bé ngước đầu lên đưa tay chào nó rồi chạy về phía các chị của mình. Nó cầm bông hoa lên ngửi, đầu thắc mắc sao bé không nói chuyện với mình, bé có hiểu tiếng Kinh mà không đáp, lạ thật. Hoa này mùi ngai ngái giống hoa cúc mà nhỏ hơn. Nó cứ thế nghịch và đợi mọi người.

- Này!!

- Trời ơi, bỏ cái tính doạ người khác đi, giật mình đấy!

Nhỏ Nhi ở sau thang hù nó. Quay lại nhìn đã thấy ăn mặc chỉnh tề rồi.

- Kệ. Hihi, hôm nào em cũng dậy sớm thế này hả?

- Ờ quen giấc rồi.

- Mắt thâm quá kia.

- Thị Nhị cũng vậy còn nói, tự nhiên tài lanh ra cùng chi?
- Rồi thui, xuống bắn ăn sáng còn đi dạy!
- Tôi á?
- Ủ. Bảo mấy người kia không chịu, với lại em dạy cùng chị nữa mà.
- À...ừ đi.
- Bộ em không thích hả?
- Thích... Chứ.

Nhỏ Nhị hôm nay như vui lắm, cười hoài. Cảm giác nhỏ sống nhẹ nhàng hơn là khuôn phép của một nhà lãnh đạo lúc trước, thêm nữa thái độ của nhỏ với nó đã thân thiết hơn. Bên ngoài, tụi chung nhóm thì tưởng bọn nó là một cặp, còn riêng nhỏ Nhị chẳng đả động gì đến việc tối qua. Tưởng như chuyện đó chưa bao giờ xảy ra vậy. Ăn uống xong đến trường dậy lúc 8h. Chúng nó đi bộ vì đường khá nhấp nhô. Trên đường, nhỏ nhìn nó bằng ánh mắt kì cục. Nó khó chịu.

- Gi vây?
 - Em thích hoa à?
- Nhỏ chỉ vô bông hoa nó gài ở túi áo. Nó thật thà.
- Nãy có em bé dân tộc tặng, tươi quá nên không nỡ vứt. Lộc đầy hehe.
 - Khiếp... Đến cả em bé cơ à?
 - Ủ thì sao?
 - Có sức hấp dẫn ghê nhỉ?
 - Đủ với Nhị chưa?
 - Chưa đâu, còn lâu nhé...

Nhỏ lè lưỡi trêu nó, miệng chu ra. Hành động hiềm thay của nhà lãnh đạo nghiêm túc. Nó lắc đầu cười, rồi chợt nắm tay nhỏ lại. Nhỏ giật mình buông vội ra, mặt đỏ lên.

- Ô xin lỗi, không cố tình...
- Ủ...m không sao...

Lớp học nhà cấp 4 có đông học sinh, đa số là các em nhỏ dân tộc, lắc đắc có vài chị lớn, anh lớn vì chưa biết chữ mới đến học. Nó chỉ dạy chữ thôi mà. Hôm qua được tặng sách mới, tụi này muốn thử nên háo hức lắm. Nó lên lớp, bảo đánh vần hay viết lại, lớp nghe răm rắp. Nhiều đứa không ngại còn yêu cầu đánh vần lại cho nữa. Thật tình nó có buổi

dạy vui nhất từ trước đến nay, trẻ em dân tộc nói chuyện vui lẩm. Các em đều biết nói nhưng không biết viết. Thậm chí trong đó có cả em bé đã tặng hoa nó cũng đi học, hỏi ra mới biết. Em có hoàn cảnh éo le là bị câm, em không có khả năng nói chuyện. Tự nhiên nó buồn, đáp lại những tiếng nói xung quanh K'lung chỉ biết đáp lại bằng nụ cười thôi. Kể cho nhỏ Nhi. Nhìn nhỏ cũng buồn so.

- Không thật. Gọi bố, gọi mẹ còn không thể được nữa.

- Ủm.

Nó miên man suy nghĩ, người nói được thì cứ thích ít nói, người câm thì ú ó thường xuyên. Xong buổi dạy nó cùng mọi người trở về nhà nghỉ ngơi ăn uống. Vừa được lúc đã lại bị gọi dậy làm rồi, tình nguyện cũng vừa vừa thôi chứ. Nó lầu bầu. Được cái, lần này không phải ra ngoài nương nữa mà ra suối úp cá. Nước xiết lầm nhưng nông, cá thì cứ bơi hàng đàn. Tụi nó lần đầu úp nên mãi chả được con nào, còn các anh dân tộc thì tay không cũng vồ dính, nó thàm bái phục. Đến chiều tối, bọn con trai chúng nó trở về với mớ cá được tặng từ người dân, vài đứa con gái xum xoe ra mổ nấu nướng. Nữ công gia chánh gom phết chứ không như nó nghĩ đâu.

- È mấy ông, ra suối tắm đi!

Một thằng kêu gọi, cả lũ hưởng ứng. Suối trong, nước mát. Nó ngồi xuống ngâm, mấy thằng kia cứ đùa nghịch nước tung hết cả lên bờ. Bỗng nhiên có một lũ con gái dân tộc đi qua. Chúng nó cứ đứng nhìn nhìn, trợn mắt.

- Mấy chị để cho chúng em tự nhiên với!

- Híhí...

Cái điệu cười của mấy chị này làm nó nổi da gà. Thằng bạn vừa phát biểu kia sợ quá lui lên bờ luôn. Vậy là xong. Con trai như vậy, con gái thì tụi nó dùng màn che không cho ai đến gần, các ông kia nhấp nhôm đến sợ. Ngồi bên phiến đá, nó lắc đầu cười.

Khi mọi việc cá nhân xong hết, bọn con gái đi giặt đồ, nhỏ Nhi là một trong số đó.

Dường như, nhỏ rất chăm chỉ thì phải, hoạt động cả ngày không biết mệt là gì, nó tính đi theo nhưng toàn con gái nên thôi. Trong nhà văn hóa, lửa được đốt lên, đồ ăn sắp xong.

Cả nhóm đang đợi tụi giặt đồ. Tay nó khều khều que đuốc, ngẫm nghĩ trong ánh lửa cháy sáng.

- È, ông với Nhi yêu nhau à?

Có vài thành viên nhìn nó thắc mắc. Một con nhỏ hỏi nó.

- Không.

- Uy điêu... Hai người như hình với bóng áy, từ hôm đến tôi chưa thấy ông nói chuyện với ai bao giờ.

- Phải đó, cậu này không hòa đồng nhá!

Nó im lặng để nghe hết rồi tiếp tục im lặng cười.

- Ông ít nói ghê. Chắc đang mong nàng thủ trưởng...hihi.

Nó chỉ cười thôi. Cả nhóm vẫn nói chuyện phiếm với nhau. Riêng nó nghịch đòn. Chợt, tự đi giặt đồ về, nhưng nó không thấy nhỏ Nhi.

- Ủa Nhi đâu?

- À, chị ý nhiều đồ quá nên bảo mọi người về trước. Tôi rồi mà bảo về chung không chịu.

Nó thầm trách gì mà diện lấm thê. Vậy mà vẫn đợi nhỏ, cơ thể chả theo cái đầu nữa.

Rất lâu sau, nhỏ chưa về. Nó thấy lo lắng, mọi người bắt đầu rì rầm lên.

- Nãy mọi người giặt ở đâu?

Nó luồng cuồng hỏi con nhỏ chung khóa.

- Ở dưới hồ gần trường đó!

Đầu óc có ý nghĩ không lành, nó vớ cái đèn pin của ai đó trên tủ rồi vụt chạy đi kiếm, cầu mong nhỏ đừng bị như cái ý nghĩ của nó, ý nghĩ xấu nhất. Trời tối đen, loáng thoảng vài ngôi nhà có đèn, cơn gió lạnh về đêm chạy buốt sống lưng. Chợt nó vấp ngã, đau ê ẩm. Cảm giác miệng tanh tanh, gượng dậy chạy hết tốc lực ra hồ. Không thấy nhỏ Nhi đâu, nó hoảng loạn khi soi được cái chậu gần mép.

- Nhi ơi...! Nhi...!

Tiếng nước lục buc, đèn soi, hai bàn tay bé bé đang quay rồi yêu dần trong hồ nước rộng, đầu nhỏ nhô lên chìm xuống. Nó chẳng kịp suy nghĩ lao thẳng xuống hồ, bơi ra chỗ nhỏ, miệng ngậm cái đèn. Tay gạt cổ nhỏ cho đầu qua nước rồi bơi vội vào bờ, nó cũng đuối vì chạy lúc nãy nhưng chẳng biết sức ở đâu mà lôi đẩy được nhỏ lên, vừa kịp bọn bạn đến. Vài đứa con gái thấy sợ quá liền khóc, nhỏ Nhi ngất lịm.

- Khóc lóc gì! Im mồm, kéo nó lên!

Một anh không giữ được bình tĩnh quát, nó được thằng bạn kéo lên khỏi hồ. Chưa biết xử lý sao, nó giăng nhỏ Nhi rồi chạy đến cuối bản. Nước mắt nó chảy, lúc đẩy nó sợ lắm. Cửa mở nó gào ầm lên.

- Già ơi cứu với! Già ơi! Cứu bạn con với!...

Bà cụ đang bốc thuốc giật mình, một người đàn ông chắc là con trai già chạy ra sân đõ nhỏ Nhi mềm oặt trong tay nó.

- Sao...bị sao!

- Bạn con bị đuối nước...giúp con với!

Ông ta dốc nhỏ Nhi lên rồi chạy quanh sân, nó ngạc nhiên đứng nhìn, được lúc sau. Ông ta đặt nhỏ vào bàn, người ướt sũng. Nhỏ vẫn chưa tỉnh.

- Nay đỗ vào miệng nó.

Già đưa nó một chén thuốc con con màu nâu đặc sệt, mùi hắc. Chẳng biết sao nhưng vừa đỗ vô miệng. Nhỏ nôn hết vào người nó, toàn nước. Nôn xong hoảng quá nhỏ Nhi ôm nó chặt cứng khóc àm lên.

- Chúng mày làm gì mà bị đuối nước?

- Dạ bạn cháu giặt bên hồ, bị ngã...

Già lắc đầu.

- Tron vây mà dám đến gần đó, ở đây vài đứa rơi xuống còn chẳng tìm thấy xác. Con bé này cao số.

Nhỏ Nhi vẫn hoảng hay sao mà khóc miết. Bạn bạn nó lại chạy đến.

- Người bé mà chạy nhanh thế? Tôi phục ông luôn.

- Nhi đõ chưa vậy?

- Gi mà àm hết cả lên thế? Con cảm ơn già!

Bạn bạn nhao nhao, lũ con gái đến gần hai đứa nó. Nhỏ Nhi vẫn ôm rít nó không buông, hai đứa ướt sũng, nước mắt và nước hồ.

- Ôn nghĩa gì. Chúng mày cho con bé về giúp tao. Đây cho nó uống cái này nữa kéo mấy ngày tới ngủ lại hoảng. Mà thằng kia, mày bị rách môi kia. Đắp cái này vào.

Tui bạn nó hỏi sao mà xây sát như vậy, nó thật thà bảo vội quá. Có vài đứa lại trêu, nhỏ Nhi và nó im lìm, nhỏ đã hết khóc người thì run run ôm nó chắc còn sợ.

- Về nha...

Im lặng. Cả đám kéo nhau về, mọi người tiếp tục hỏi han nhỏ Nhi. Nhỏ không trả lời, chỉ úp mặt vô lưng nó run. Thật kì lạ. Công nhỏ về đến nhà văn hóa thì nhỏ mới rời nó để thay đồ. Không biết là do nó có tình cảm với nhỏ hay thấy nhỏ sắp đuối mà nó lại lo hết cả lên. Cái đầu không thể nào giữ được sự lạnh như trước. Nó lại mò ra bên hồ để lượm

lại chậu quần áo bỏ quên sơ bị ai lấy mất thì khổ cho nhỏ. Vớ được thêm cặp kính dưới đống đồ đã giặt nữa. Cũng may, đeo cả kính mà rót xuống đáy chỉ có mắt mà thôi. Ôm chậu đồ về lại nhà. Máy đưa bạn ra trách.

- Tôi tưởng ông tính ra đáy làm quả nữa. Đì thì cũng phải nói mọi người một câu chứ?
- Ờ quên. Ra lấy cái chậu, sơ mai ra không còn.
- Vậy mà bảo không yêu. Phục ông rồi nha, chu đáo dữ. Hihi.
- Thôi vào đi, Nhi của ông đang tìm kia. Hihi.

Chạy vô, nhỏ đang quấn chăn góc nhà, sắc mặt nhợt nhạt. Đã ăn tối đâu. Giờ cả nhóm mới ăn mà. Nhưng nhỏ không chịu. Nó đến gần, mắt nhỏ ánh lên một niềm vui.

- Dỡ chua?
- Rồi.
- Thật không?
- Thật.
- Nghe giọng yếu thế? Nói to như lúc chỉ huy coi.
- Rồi!

Bị vậy mà vẫn nhơ với nó được là ổn, nó bớt lo hơn.

- Ăn nhé, từ chiều rồi còn gì?
- Em ăn đi, chị không muộn...
- Thôi chịu khó, một chút thôi để uống thuốc... Nhé!

Nó dỗ dành nhỏ như con nít, nhỏ miễn cưỡng gật đầu. Nó bón cơm cho nhỏ, nhỏ định dành, nhưng nhìn thấy nét mặt nó lại thôi. Nhìn nhỏ run run ngoan ngoãn như con mèo, lòng nó chợt mềm nhũn chỉ muốn được trồ che thôi.

- Xong... Chờ cho xuôi rồi tí uống thuốc!
- Ủm...

Nhỏ bỗng đưa tay lên sờ vô khéo miệng nó.

- Chảy máu sao không đắp thuốc người ta cho đi?
- Kê nó! Người yếu ngồi im giùm, tài lanh vừa thôi.
- Quần áo vừa bẩn vừa ướt hết rồi nè... Hức...

Giọng nhỏ Nhi lạc dần, nhỏ tự nhiên bị xúc động. Bọn bạn quay lại, nó xua tay.

- Không có gì đâu... Ai làm gì mà tự nhiên khóc. Nín nín... À quên kính bỏ quên này...
Thôi đừng khóc.

Nó đeo kính cho nhỏ. Nhỏ càng khóc tỳ. Chả giống ngày thường chút nào, không lẽ rót xuống hồ là thay đổi tính cách luôn sao?

- Bảo rồi mà...không biết lo cho mình thì đừng lo cho người khác!

- Không lo thì nằm trôi ở dưới đây rồi!

Nhỏ Nhi làm nó bức quá lén hét vào mặt nhỏ lời lẽ không hay ho lắm. Xong, nhỏ gục mặt khóc, nó chạy ra ngoài hiên chõ hôm qua ngồi. Chợt nhớ, chỉ là một vụ cược có cần khổ thế không? Mọi người cứ xì xầm như nó là thằng tồi tệ nhất vậy, họ coi việc hét vào mặt người vừa đuối nước là tội tàm định.

Nó ngồi đây máy tiêng đồng hồ, không ai gọi, cũng chẳng gọi ai. Áo vẫn ướt, môi vẫn rỉ tanh tanh. Người nồng mùi khó chịu. Và cả nó cũng khó chịu. Sáng mơ thấy em, chiều một người con gái nó có gần gũi suýt... Tại sao nhỉ? Chẳng lẽ cả đời này nó không được bên ai nữa sao?

Một cái ôm đằng sau làm nó đứt đoạn dòng suy nghĩ. Một vài giọt nước mắt vào cổ làm nó rùng mình.

- Bảo bỏ cái tật đây đi! Lần sau ra đánh tiêng giùm, vỡ tim rồi đấy.

- Hức...vậy mà còn đùa được...! Sao em tốt với chị quá vậy?

- Cần phải nói bao nhiêu lần nữa hả? Đò ngốc kia?

Nó mắng nhỏ, trước nay toàn bị nói vậy, giờ được nói. Nó hả hê lắm.

- Chị sợ lắm...hức... Chị chưa bao giờ trải qua. Chị sợ... Em đừng thích chị có được không? Mình là chị em được không? Hức...

Cảm giác lúc này là hụt hẫng vô cùng khi bị từ chối. Nó cứ kiên trì.

- Không! Thôi vào ngủ đi.

- Cảm ơn em đã cứu chị...hức... Nhưng...

- Ngủ đi. Nói lắm thế? Cái tính kiêu căng đâu rồi, giờ sướt mướt thấy tớm quá!

Nó căng thẳng nên hơi quá lời. Nhỏ Nhi cứng rắn hơn.

- Từ trước đến nay em nghĩ chị kiêu căng?

- Ủ.

Nó đáp gọn lỏn, phi rồi thì phải theo lao thôi.

- Em chẳng hiểu gì cả, vậy mà lúc nào cũng nói thích này thích nọ. Em hiểu gì về chị hả? Chị như vậy là vì chị cô đơn lắm, chị sợ bị tổn thương lắm em biết không? Chị như vậy đây, nhưng chị là người chị cũng biết yêu thương. Tình cảm dành cho em. Chị có, chị có thích em. Chị có thích thằng ngốc kém tuổi hôm nào cũng lên thư viện đợi ngóng mình dù bị phớt lờ. Chị có thích thằng ngốc quan tâm chị từng tí một. Nhưng chị sợ, em biết không. Chị sợ lắm... Chị sợ tình cảm này tan vỡ, em hiểu chưa? Chị sợ bị tổn thương lắm... Em đừng cố gắng nữa.

Trong một vài phần trăm giây, nó bỏ qua quá khứ, bỏ qua khoảng cách. Chỉ có nó và nhở, một hành động bộc phát không suy nghĩ. Nó ghì đầu nhở lại hôn, vô vị nhưng nó ngẫu nhiên, nhở Nhi giây này được lúc rồi mềm nhũn để mặc nó làm gì làm. Nước mắt nhở lại chảy. Buông nhở ra, nhở tát cho nó một cái rồi ôm mặt khóc. Đau rát cảm giác vết thương rách ra. Nhìn nhở lặng người, tướng chùng thủng mà sau một đêm nó lại thua vụ cá cược. Nó dịch xa rồi hướng về bầu trời đêm nói bâng quơ.

- Tôi xin lỗi!

...Nhở chỉ ngồi khóc mà không vào, mỗi đưa một tư thế ngoài hiên, chẳng ai nói nǎng hay động đây. Nó nhắm mắt để cảm nhận không khí lạnh của vùng núi. Thôi, coi như chấm dứt. Bỗng nhiên bàn tay mềm mại áp đàm vào tay nó. Nó giật mình mở mắt. Nhở Nhi tháo kính nhìn đẹp lắm. Đôi mắt phản chiếu ánh sao thêm long lanh bởi nước mắt. Nhở ngả vào người nó, làm nó ngạc nhiên.

- O...?

- Em có chắc là sẽ không làm chị buồn, không làm chị cô đơn và luôn quan tâm chị không?

- Có...

Nó nói không suy nghĩ, chỉ biết theo bản năng.

- Vậy thì chị...em yêu anh!

Nó há hốc mồm. Nhở Nhi thay đổi nhanh quá. Nó không thể ngờ việc này xảy ra. Vừa tát nó xong. Cúi xuống hôn nhẹ nhở một cái để thay cho lời nói. Nhở cứ mím lại, chắc là lần đầu.

- Đừng như vậy, lúc nãy anh làm chị... Nhầm, em sợ quá.

- Xin lỗi.

Nhở đổi cách xưng hô, nó mừng thầm. Vậy là sau hơn một tháng kiên trì, nó đã có được tình cảm của Nhi. Tuy nó đã thắng thằng Khánh mà sao không thể vui.

Chapter 10

Nó bắt đầu chuyện tình cảm này một cách nhảm chán, nhưng những lúc có nhỏ Nhi nó lại tỏ ra rất quan tâm nhỏ, vì thế dường như nhỏ càng tin tưởng nó hơn. Suốt nhiều ngày hôm sau, hầu như chỉ có hai đứa nói chuyện riêng với nhau là nhiều, nhỏ Nhi thì luôn chia sẻ về dự định và điều mộng mơ ẩn lấp sau vẻ ngoài lãnh đạo của nhỏ, còn nó luôn im lặng cười với suy nghĩ làm sao để chấm dứt vở kịch này mà không làm nhỏ quá tổn thương.

- Anh...anh sao vậy?

- À ừm không sao mà.

Buổi chiều, chỉ còn chúng nó trên bờ nương đã được trồng mới. Mùi đất tanh vẫn phe phẩy trong không khí. Nhưng cảnh ở đây rất đẹp với mặt trời đỏ thắm và những cơn gió mát lồng. Nhỏ Nhi đòi ở lại ngắm cảnh, nên sau một hồi trêu trọc mọi người cũng về chỉ còn riêng hai đứa.

- Sao anh im lặng? Không có gì để nói với em à?

Nhỏ chăm chú nhìn nó, đôi mắt to sau gọng kính kia như thấu được đầu óc nó nghĩ gì, điều này làm nó bối rối và quay đi.

- À...ừm, không biết nữa.

Nó thật thà. Nhỏ nhoẻn miệng cười.

- Anh thật lạ lùng... Em cảm giác như anh khác với lúc anh theo đuổi em. Lạ ở chỗ cảm giác này làm em muốn ở bên anh nhiều hơn.

- Vậy à?

- Ủ... Không hiểu nữa, anh hấp dẫn một cách kì lạ, theo nghĩa đen luôn. Nhưng đừng suy nghĩ vớ vẩn đấy.

Nhỏ cười, nó đỏ mặt. Chợt đôi tay áp kia nắm chặt tay nó lại, đầu tựa vào vai nó. Nhỏ Nhi nói.

- Anh vẫn chưa quen à?

- Quen gì?

- Cách xung hô và... Em?

Nhỏ hỏi, nó bối rối gật đầu. Màu trời đỏ đậm dần cảnh đẹp làm nó nhẹ lòng hơn mà nghĩ, đã bao giờ trái tim của nó chấp nhận một hình bóng mới không phải em đâu. Đau đớn quá làm nó chẳng dám yêu thêm nữa.

- Thật ra em cũng không quen đâu, ngượng mồm lấm. Gọi người kém tuổi bằng anh. Hihi, nhưng em chấp nhận yêu anh thì phải như vậy, đó là cách đầu tiên thể hiện sự tôn trọng người yêu của em. Anh quen dần đi, quen với cuộc sống có em nhé. Mà anh đã từng yêu ai chưa?

Câu hỏi nó không mong muốn đã đến.

- Rồi! Thật ra là cô ấy đi nơi khác sống, không còn ở cạnh nhau nữa, khoảng cách về địa lý ấy mà nên anh đành buông tay thôi.

Nó trả lời nhỏ vội vàng về cái tình yêu con nít của nó, quyết đấu chuyện của em sơ nhắc lại đau. Câu trả lời này cũng là sự thật nên nó không thấy sạn lòng lấm.

- Vậy bây giờ anh yêu ai?

Nhỏ Nháy mắt.

- Nhi...

- Không Nhi...nói thế em buồn.

- À, quên... Yêu em.

- Vâng...hihi, nghe này. Em không quan tâm đến quá khứ đâu, em chọn anh, em sẽ yêu anh bởi tất cả những gì em có. Nên anh cũng phải thế nha.

Đôi bàn tay kia xiết chặt hơn. Nó cảm nhận được trong lời nói của nhỏ sự hi vọng. Còn riêng nó thì cảm giác lún sâu hơn vào một guồng tội lỗi không lối thoát.

trời tối hai đứa giặt nhau về, theo lời nhỏ Nhi kể. Nó biết thêm một chút tình cảm dành cho nó trước khi nhỏ đồng ý. Hôm nhỏ ngã, thật ra đồng đồ nhỏ giặt là cả của nó nữa mới lâu như vậy.

- Anh bùa bãi lấm, đồ bẩn cứ dồn trong balo. Em chà mạnh nên trượt chân. Em nợ anh... Mạng sống. Hihi.

Nhỏ ngượng ngùng. Trước khi yêu thì con trai luôn tỏ ra mạnh mẽ tự tin để chinh phục, con gái thì e thẹn. Khi yêu nhau rồi mới biết, con gái bạo hơn con trai ở nhiều mặt lấm, vậy nên sự thay đổi này nó khá hiểu.

- Nói gì mà cao xa dữ vậy?

- Không thể còn gì nữa. Anh ngốc như heo áy. Cái hôm anh nói thích em làm em ngại chết đi được. Lúc nào anh cũng thật thà như vậy à?

Nhỏ ngây ngô hỏi nó khi hai đứa đứng phơi đồ ngoài sân. Nhỏ đâu biết nó mới chính là thằng dối trá khủng khiếp.

- Ô có sao anh nói vậy.

- Anh biết không? Có những chuyện phải nói dối đừng lúc nào cũng thật thà dẽ thiệt thòi lắm anh à.

- Thế anh nói dối em nhé?

- Nói dối em thì em giết!

Nhỏ lườm yêu nó, nó mỉm cười. Cảm giác bình yên lạ. Tự nhiên nó muốn ở lại đây, ở lại nơi rừng núi cách biệt này. Sóng cuộc sống nhẹ nhàng, không phòn hoa, không lo nghĩ, như của Hà Nội.

- Hai ông bà kia, dính như Sam. Vào ăn cơm giùm tôi cái. Tôi sinh hoạt!

Cái thằng bạn trót đánh hé tê lê làm nó giật mình, theo đó là tiếng lũ bạn cười vang.

- Đây đây! Hì.

Nhỏ Nhi kéo nó. Nó đứng yên.

- Em vào trước đi, anh đi tắm. Người bẩn.

- Dạ, lẹ lên nha anh. Em đợi.

- Ủ.

Dòng nước mát lạnh chảy róc rách của con suối nguồn. Nó có thói quen tắm muộn. Rừng cây đen im lìm chẳng làm cho nó cảm giác sợ hãi như trước, trái lại còn thấy vui vì được một khoảng lặng của riêng mình. Nó vẫn vậy, vẫn sống nội tâm, chưa bao giờ nó hết cách sống đó như nó nghĩ...

- Lâu vậy anh?

Nhỏ Nhi nhìn thấy nó đi vô bê theo đồ thì vui ra mặt.

- Đang tính đi tìm ông đây. Đi tối thì đi nhanh chút. Để mọi người lo.

Một con bé bằng khóa càu nhau.

- Ủ tôi quên, nước mát quá. Hè.

- Chàng đi làm nàng bồn chồn bỏ bữa kìa...hoho.

- Trêu hoài...uba thê chưa ăn à?

Nó quay sang cô người yêu hờ. Nhỏ Nhi lắc đầu.

- Em bảo đợi mà, vô đây. Em đói rồi.

- Ủ.

Đúng giờ, dân cả bản ùn ùn kéo đến. Trai gái đầy đủ, cả các già nữa. Lại lửa trại, lai nhảy múa ca hát. Còn nó lại...ngồi góc nhà. Nhưng không một mình mà có thêm nhỏ Nhi bên cạnh.

- Ra chơi với mọi người đi. Thiếu lãnh đạo kia.

Nhỏ đánh nhẹ vào vai nó.

- Em ghét anh gọi em như vậy. Cảm giác anh đang châm biếm em ý.

- Thì đúng mà.

Nhỏ mặt lạnh.

- Đúng cái gì?

- Thì em là lãnh đạo phải ra chỉ huy với có mặt chó?

- Kệ, vui chơi mà như thế thì gò bó quá. Nói tóm lại anh không thích em bên anh hả?

Nhỏ toan đứng dậy. Nó giữ lại.

- Anh không có ý đó... Ngồi yên.

- Hứ! Em không bắt buộc đâu.

Nó im im, ôm nhỏ. Đúng như nó nghĩ, đến mức thế này thì nhỏ Nhi lại xấu hổ, đẩy nó ra lấp lè. Mặt thì đỏ lử.

- Đông người lắm...

- Kệ!

Nó vẫn ôm nhỏ vào lòng. Mùi hương con gái làm nó kích thích lạ.

- Hai đứa bây cặp với nhau à?

Già Triệu chống gậy từ đám đông đến gần chỗ tụi nó cười móm mém, nó buông nhỏ Nhi ra, hai đứa chào già.

- Hôm nay già cũng đi à?

- Tao thấy chán nên qua xem tụi bay diễn trò gì? Mà xa nên đi mệt quá.

Già ngồi xuống, nó cầm ống chân già nắn nắn để lấy le.

- Dễ chịu ghê mà, mà học xoa bóp à?

- Dạ có biết chút chút.

Nó nói bừa. Nhỏ Nhi tẩm tẩm.

- Con kia, thuốc tao đưa bây uống hết chưa?
- Dạ rồi.
- Thé nào, đỡ phỏng?
- Hì, con ngủ say mà sáng dậy thoái mái lâm. Thuốc gì đó già?
- An thần đó mà, nhưng không như của tụi bây, thuốc tây vừa nóng lại bị mệt khi dậy.
- Vâng con cảm ơn.

Nhỏ Nhi cười nấm tay già vuốt vuốt. Già thọc vào túi áo tăm, cầm hai cái vòng đưa nó.

- Chúng bây sắp về mà tao không biết cho gì, có cặp vòng uyên ương cho đôi bây. Quý lâm đó, cái này thiêng làm từ gỗ duyên của bản. Đôi nào thương nhau sẽ nên duyên vợ chồng.

Nó được già đẩy vào tay, đang tính nói thì già bảo.

- Chẳng đáng gì, nhưng mày từ chối là xúc phạm thần linh và tao.
- Dạ, con xin già.

Nó cầm, nhỏ Nhi vẻ thích lâm.

- Hai đứa đưa tay tao đeo cho.

Nó ngập ngừng để cho già đeo. Nhỏ Nhi hào hứng.

- Cái xanh là nam cho nữ đeo, cái đỏ là nữ cho nam đeo, để hai đứa chúng mày luôn nhớ về nhau. Hai dây này có kết được, coi như hai đứa như một hiểu chưa? Đó, có giữ đừng để sứt mẻ chi.

- Vâng!

Già cười khàn.

- Hay tụi bây cưới nhau đi.
- Trời, tụi con còn trẻ mà già?
- Dưới bản có con bé 15 đã có con rồi kia kia.

Nó cứng họng, nhỏ Nhi đỏ mặt. Già xoa đầu hai đứa.

- Tao trêu vậy thôi, chứ dưới xuôi chúng bây còn học hành nhỉ? Thôi tao về, tụi bây ở lại nhé. Mai qua nghiên thuốc với tao.

Già đứng dậy đi ra phía ngoài, chỉ kịp chào già đồng ý. Nhỏ Nhi xem chừng thích món quà này lâm, nó thì bình thường và hơi vướng vướng ở tay.

- Vui quá ha anh?

- Ủ.

- Hihi, có thứ gán kết rồi, anh liệu liệu đó.

Nó cười, rồi hôn vào gáy nhỏ làm nhỏ rùng mình. Nó thích cảm giác này kể từ khi không còn em bên cạnh, bởi nó luôn nhớ. Ở cái tuổi này thì những điều mới lạ luôn kích thích nó trong đầu, ý nghĩ chiếm hữu nhỏ cũng lớn dần mặc dù chẳng yêu thương gì nhỏ.

- Buồn quá... Anh kỳ cục ghê!

Nhỏ nhăm mắt người cứ khom lại, ở không gian này thì có ai để ý chó.

- Anh thích thế!

Nó nói bâng quơ. Nhỏ nghiêm mặt.

- Nhưng cũng phải có giới hạn. Em nói trước, hãy chấn thuộc về nhau thì mới nên là của nhau.

Câu nói làm nó sững lại. Chợt có tiếng gọi.

- È cậu! Mai đi bẫy thú với tớ không?

Trong nhóm người dân tộc, anh chàng hôm trước nó gặp gọi rồi nhìn nó.

- Em, anh ra đây một lát nha.

- Dạ, em cũng ra với mọi người hihi.

Nó đến gần nhóm dân tộc. Anh chàng kia lặp lại.

- Mai đi đặt bẫy thú với tớ đi?

- Ở đâu ạ?

- Đặt ở bìa rừng kia, hôm nọ bọn tớ cũng đi mà đợt này thú khôn quá.

Thảo nào hôm nọ có mấy người loanh quanh ở gốc cây làm nó cứ thắc mắc, hóa ra đi đặt bẫy.

- Dạ, cũng được. Đi xa không anh?

- Ngay bên kia suối thôi, đi cho vui. Sáng ở rừng nhiều cái hay lắm.

Anh chàng kia hào hứng kể lể.

- Nãy tớ rủ mấy ông kia mà các ông ngại không đi.

Cũng đúng, bạn nó có thằng nào dậy sớm đâu mà đi.

- Múi không?

Có một anh khác chia nó quả gì màu đỏ, được chia thành tám múi. Nó cầm lấy một múi cho đúng phép lịch sự.

- Em xin!

- Ép lưỡi, không nhai nhổ bã!

Nó làm theo. Cảm giác như một quả bóng nước bị nổ trong miệng. Mà nước này là...rượu. Đầy một họng cay nồng, nó nước mắt nước mũi giàn giụa, vội nhổ bã.

- Haha, lần đầu uống mà lấy múi to thế?

- Em đâu có biết...oẹ...

Anh kia đưa nó cốc nước. Nó uống vội.

- Quả này bọn tớ ché đi rừng cho đỡ khát mà...ngon phết đúng không?

- Dạ...dạ..

Nó biết quái gì đâu, thấy ngọt ngọt, cay cay. Không biết nói sao nữa, nhưng uống một múi lại cảm giác muốn uống tiếp. Như cho thuộc phiện vậy.

- Thôi, uống nữa mai cậu không đi được đâu.

Anh cười. Nó dần kết thân với các anh qua một số mẩu chuyện chia sẻ dưới xuôi, các anh thì bập bẹ nói cho nó về chuyện vợ chồng, có anh hai mấy tuổi đã có vài đứa con.

- Cứ thích con nào là vô nhà, hehe. Vài hôm sau cưới.

- Khiếp!

- Có gì đâu? Đó là điều bình thường.

Như ở dưới xuôi thì đi tù rồi.

- Hay ghê.

- Cậu có thích tớ giới thiệu cho kia, gái bán tớ thích các cậu lắm.

Nó lắc đầu lia lịa. Các anh cười xòa.

Sáng hôm sau, nó ráng dậy sớm hơn. Đứng ngoài sân sau khi đã VSCN. Anh dân tộc cũng đến, trên tay là một cái lọ và vô số bã răng cưa.

- Xong chưa?

- Rồi anh.

- Cậu cầm hộ tớ cái lọ này. Mình đi.

- Vâng.

Anh dẫn nó qua suối, nước vào sáng sớm chảy khá xiết và lạnh như đá. Nó bì bõm mãi mới sang và suýt ngã bởi những phiến đá trơn. Còn anh thì nhảy nhanh thoăn thoắt. Bìa rừng đầy lá rụng, dưới những gốc cây có những bãi bùn mà anh bảo lũ lợn khoái lăn ở đó.

- Đặt ở đây thì thế nào tôi cũng có thịt. Cậu đưa tớ cái lọ.

Nó làm theo, anh cùng nó giăng bẫy và đóng cọc thật chặt ở dưới. Anh phết một ít chất lỏng trong lọ ra xung quanh.

- Phết cái này thì bọn nó không ngửi thấy người, chứ mấy con khôn thấy mùi người bọn nó không vào đâu.

Sau vũng bùn, anh còn đặt cạnh những cái hố và cả bẫy dính trên cây nữa. Vừa đặt anh vừa hát vang. Sau khi hơn chục cái bẫy được đặt, anh đánh dấu lại. Rồi chạy ra bìa rừng dựng lại cái biển, viết gì đó.

- Cái này là thông báo rừng có bẫy để mọi người không vào, khi gỡ hết bẫy tớ lại đạp xuống. Giờ cậu về nghỉ ngơi rồi dặn các bạn nhé. Chiều đi lượm bẫy với tớ, thế nào cũng được bữa thịt tươi. Nó chào anh rồi về, hai bàn tay mỏi rã rời vì bẻ bẫy. Cái bẫy này mà kẹp thì đi luôn đôi chân chứ chả chơi.

- Anh đi đâu về thế?

Nhỏ Nhi ngồi chống hai tay lên mặt hỏi. Mặt có vẻ bức.

- Thì đi bẫy thú với anh... Dân tộc.

Chả biết tên nhưng cũng không hỏi.

- Sao không nói với em?

- Em đang ngủ gọi dậy mất công.

- Anh cứ làm em lo, lần sau đi đâu phải nói trước nha. Ở đây không như dưới xuôi, đất độc rừng thiêng. Nhỡ bị sao thì...

Nó hôn nhỏ, mắt nhỏ bị bất ngờ. Miệng vẫn mím chặt, nhưng không đẩy nó ra.

- Nói linh tinh.

- Anh toàn như vậy... Hur ơi là hur!

Mặt nhỏ đỏ nưng. Nó bắt trước nhỏ.

- Đây là cách thể hiện tình yêu của anh, em không thích sao?

Cái giọng nói của nó ra điều buồn lắm.

- Không phải... Ý em là... Không sao, nếu có hai đứa thì được, nhưng đông người thì mình không nên như thế. Với lại, em chưa có quen.

- Em chưa làm vậy với ai bao giờ à?

- Dạ...chưa.

Nhỏ nói mà nó không tin, vì cách đổi xử và xưng hô được nhỏ thay đổi một cách nhanh chóng, thậm chí cách nói chuyện của nhỏ còn làm nó tưởng nhỏ đã trải qua một cuộc tình đầy cay đắng sau đêm nhỏ Nhi chấp nhận làm người yêu nó.

- Em chưa yêu ai trước anh à?

Nó hỏi, nhỏ nhìn nhìn như để tìm câu trả lời cho thỏa đáng.

- Thật ra nói vậy thì không đúng, em có thích thầm một người lúc cấp 3, nhưng cậu ta có người yêu nên em cũng thôi. Hihi. Giờ thì đang yêu anh nè.

Nhỏ cười hồn nhiên. Nó cười theo rồi bế nhỏ chạy lên nhà.

- Á... Thả em ra!

- Ủa mọi người đâu hết rồi?

- Cái anh này! Tý ngã, mọi người đi làm hết rồi còn đâu. Anh về muộn nên em xin nghỉ để đợi.

- Vậy cũng chưa ăn sáng hả?

- Bảo đợi rồi mà. Ngốc như heo, hỏi đi hỏi lại.

- Thích hỏi đây!

- Đồ hâm! Plè.

Sau một ngày chờ đợi, đến chiều anh dân tộc bảo nó đi ra gỡ bẫy. Nhỏ Nhi đòi đi theo.

- Rừng rậm bẩn thỉu đi theo làm gì?

- Cho em đi với mà.

- Thôi cho đi chung cho vui, không sao đâu.

- Ủ thì đi.

- hihi.

Đến bìa rừng, anh dặn phải đi theo anh, không lại dẫm vô bẫy thì khô. Nhỏ đi không quen nên mấy lần suýt ngã vì gồ ghề. Rồi còn than mỏi. Bỗng có tiếng kêu. Anh ra hiệu im lặng.

- Haha, thế là có thịt rồi. Nhìn bùn kia cậu.

Dưới đó là một con lợn con ra sức giãy, chắc vừa mắc. Đến tội. Nhỏ Nhi chẳng dám lại gần.

- Lại đâu giúp tớ.

Nó gỡ bẫy, anh trói mõm và bốn chân nó lại rồi gánh về.

- Hồi quá!

- Hồi nhung nặng phết đây cô, dưới xuôi không có món rùng này đâu. Haha. Đi nốt nào.

Lại vào sâu nữa, có vẻ hôm nay là may mắn của hai anh em. Vì hai bẫy kê dính được đôi thỏ trắng. Một con thì đã chết, một con đang giãy nhẹ nhẹ chắc cũng sắp sửa thăng. Nhỏ Nhi nhìn rộm róm.

- Thả nó đi anh! Nhìn thương quá.

- Ôi trời, lâu lắm mới có lộc, thôi cô quay mặt đi để tôi cho vô rọ. Giờ thả cũng bị cọp tha chừ đâu sống được. Muộn rồi mà.

Đó là thành quả của hai anh em, còn những chiếc cuối cùng không có con nào. Ruốc đồ về, người đông nên anh quyết định làm luôn ở nhà văn hóa cho bọn nó, cả ngày nay tụi bạn đi dọn dẹp giúp đỡ khắp nơi, riêng nó không làm gì thấy áy náy quá. Giờ bù được chỗ này cũng vui phần nào.

- Thui rồi nấu nhá mấy cậu, đứa nào giúp tớ làm thịt với!

Bọn con gái thấy ghê nên không lại gần, vài thằng con trai bạo hơn chút vô giúp một tay. Phải tối mới có ăn, cảm giác được ăn đồ mình bắt được thật sự cũng khá thú vị. Anh dân tộc còn gọi thêm một số anh khác mang rượu đến nhậu nữa, như hội vây, linh đình chè chén đến tận đêm, may nó không tham gia vì không biết uống rượu.

Nửa đêm, ngón tay ngứa ngáy, nó lôi đòn ra hiên chơi, chỉ dám tia không dám quạt sợ mọi người giật mình. Phải nó rằng nó chơi solo khá vừa tai, với trình độ mò thê là ổn lắm rồi, hết một bản, nó lau đòn cho sạch rồi chơi tiếp. Chẳng hiểu sao không gian đêm ở đây kích thích nó đòn một cách kì lạ. Có tiếng gõ vào cánh cửa phía sau, nó quay lại. Người yêu nó đang mặc một chiếc áo khoác mặt thì không đeo kính, tò tò nhìn nó. Trông ngô dẽ sợ, nó cười.

- Anh cười gì?

- Cười á? Cười vì em không làm anh giật mình nữa. Lại đây.

Nhỏ ngoan ngoãn lại gần nó, nó ôm nhỏ lại cho nhỏ tựa vào vai. Cảm giác che chở của một người đàn ông trỗi dậy làm nó không muốn buông nhỏ ra. Nhưng trong lòng lại thấy có lỗi với nhiều người, kể cả nhỏ.

- Âm ha anh?

- Ủ.

- Sao anh thích một mình vậy? Hôm nào cũng ra ngoài ngồi đây.

- Đâu có, ra hít thở chút không khí cho dễ ngủ mà.

- Anh đang có tâm sự hả?

Nhỏ nói nhẹ nhàng như hiểu nó, đôi mắt to tròn kia không biết ngây ngô hay lạnh lùng mà khiến cho nó cảm giác buồn.

- Ủ thì... Anh thấy mình... Em biết đấy, thật ra anh là sinh viên nghèo, lại còn kém em một tuổi. À...ùm em thì giỏi giang... Hình như anh có hơi vội vã...

Nó cứ ngập ngừng lúng túng. Nhỏ vẫn chăm chú lắng nghe. Không như em, nhỏ có suy nghĩ rất khác.

- Điều này em có nghĩ đến, nhưng em biết rằng nếu có gắng sẽ có tương lai mà, anh đừng lo xa, để thời gian quyết định đi. Em sẽ biết sự lựa chọn của em là đúng hay sai.

Nó muốn nói và thực sự nó định nói. Nhỏ sai, sai thật rồi, nó bây giờ đâu khác gì thằng đếu đâu. Vậy mà cô họng chỉ biết nghẹn lại.

Chapter 11

Sau một tháng tình nguyệt, khi mà chúng nó đã quen với cuộc sống núi rừng, riêng nó thì quen thêm sự có mặt của Nhi trong cuộc sống thì đã đến lúc phải về. Ra xe gần như cả bản đến giúp vác đồ, nói chuyện dặn dò các kiểu, nó được nghe lời từ những người mà nó thân được ở đây, là anh dân tộc già Triệu họ chất phát thật thà nên giúp nó biết thêm được nhiều thứ. Lên xe, nó còn được K'Lung tặng cho túi săn và một bông hoa, em cứ khóc. Ở trường nó dạy em chữ, kể những câu chuyện cổ tích mà nó biết cho em nghe. Em không thể nói, chỉ có thể cười vì thích thú. Thi thoảng em cũng hay đem cho nó bắp ngô mỗi dịp đến chơi nhà văn hóa. Giờ nó đi chắc em buồn. Nó khom người xuống xoa đầu em.

- Không khóc nữa... nha, có dịp Minh sẽ lên chơi với em. Nhớ phải nghe lời bố mẹ, được không? Học thật giỏi nhé! Khi nào lớn Minh đưa em xuống nhà Minh chơi. Chịu không? Em gật đầu, nhăn răng cười, khuôn mặt lem luốc đẹp bởi nụ cười tươi sáng trẻ thơ của em. Dẫu biết có những lời hứa không thực hiện được nhưng vẫn phải nói để con người ta có hi vọng có mục đích để hướng tới. Tiếng xe nổ, xe chạy. Em bé dân tộc nó quen được nhìn theo xe, chăm chú cho đến khi hàng cây rừng che khuất, nó ngửa đầu ra ghế thở dài.

- Ngồi dịch vào em ngồi với.

Nhỏ Nhi đang phô biến gì ở đầu xe chợt thấy nó thuỷ thủ ở dưới liền chạy xuống gọi. Nó thì say xe nên chẳng buồn đáp.

- Sao anh lại ở dưới, lên kia ngồi nói chuyện với các bạn cho vui!

- Đang mệt, em lên đi.

- Ủa anh say à, mặt tái cả rồi.

Nhỏ xoa xoa đôi bàn tay mát rượi trên mặt nó. Nó nắm lại rồi gạt sang bên.

- Em lấy hộ anh quả chanh trong ba lô.

Ghế cuối xe dài nên nó để ngay bên cạnh, nhỏ mở ra rồi lục. Khi đưa cho nó, nhỏ Nhi còn nhìn cái gì ở trong mãi. Nó tò mò.

- Gi vây?

- Cái này... Là chỉ vì em thôi à?

Nhỏ đưa cho nó hộp kính, từ lúc lên đây thì nó gần như không đeo. Khi có được Nhi rồi, nó hoàn toàn bỏ không. Nó gật đầu.

- Ủ, em muốn vậy mà. Anh thay đổi, anh đã thay đổi còn gì?

- Vậy sao giờ anh không dùng nữa? Cũng vì em sao?
- Không phải, chẳng qua anh thấy như thế không giống mình nên anh quyết định bỏ. Dù sao cũng chỉ là một chiếc kính.
- Anh làm mọi thứ để làm em yêu anh, giờ được như vậy anh lại bỏ hết. Anh biết không? Trong đầu em đang có một suy nghĩ.

Nhỏ nghiền ngẫm, gương mặt trầm ngâm.

- Suy nghĩ gì?
- Anh không yêu em...

Nhỏ nói một cách ngập ngừng nhưng cũng đủ làm nó lạnh người, nó hấp tấp phủ nhận.

- Em đừng suy nghĩ linh tinh, nếu em muốn, anh vẫn sẽ như vậy.

Nó định lấy lại chiếc kính. Nhỏ Nhi không đưa và nhét lại vào balo.

- Em chỉ nói thế thôi. Anh không cần phải như vậy. Để cho em thấy con người thật của anh đi. Để em học cách yêu nó anh nhé. Giờ anh không cần một chiếc kính để khiến anh đặc biệt hơn đâu.

Nhỏ nói giọng rất tình cảm, nó để ý thấy dạo này đuôi sam chẳng còn được tết nữa, thay vào đó là nhỏ buộc hờ, trông thật hiền cõn thêm cặp kính nữa. Chợt nhận ra, nhỏ cũng rất đẹp, rất tốt sao nó không thể yêu nhỏ.

- Em đẹp thật...

Mùi hương của nhỏ làm nó ngây người, quên cả bệnh say xe. Mắt Nhi theo đó mà hồng lên.

- Xạo, xấu vầy mà khen.

Nó mỉm cười không đáp, nhỏ dường như chẳng để ý đến xe nữa mà nằm luôn lên ngực nó.

- Anh... em chưa biết gì về anh.

Nhỏ nói, nó mới nhớ.

- Vậy em muốn biết gì?
- Gia đình, nơi ở chẳng hạn, những thứ thiết yếu, ít ra em cũng có quyền lợi đó chứ nhỉ?
- À thì nhà anh ở dưới quê, anh đi học nên trọ ở đây cùng các bạn ấy mà. Có gì đâu.
- Quê gần hông hả anh?

- Gần. À, về quê anh chơi không?

Nó rủ bùa theo hứng. Nhỏ Nhi cười.

- Để dịp khác, giờ ở trường em còn nhiều việc phải làm lắm. Mà anh định về quê hả?

- Ủ, tranh thủ. Bố mẹ cũng mong, anh đi từ tết đã về đâu.

- Vậy anh ráng lên sớm nha!

- Ủ.

Nó nhìn nhỏ Nhi. Nhỏ cũng nhìn nó chăm chú, chiếc miệng bé xíu đồi má hồng. Hấp dẫn nó.

- Nhé...?

Nhỏ gật. Nó hôn nhỏ, không như những đợt trước, nhỏ đáp lại nồng nhiệt hơn. Nhưng nó vẫn thấy vô vị. Dương nhiên cuối xe lấp sau hàng ghế thì không ai thấy được.

Nó không về phòng trọ khi xe ngừng, điện thoại hết pin chả thèm sạc hay có liên lạc với ai. Nó cứ thế tự do bắt một chiếc xe khách nữa về quê, nên điều này làm nó mất sức vì đi liền tù tì mấy chuyến. Mà thời tiết còn chẳng ủng hộ, Hà Nội nóng như thiêu như đốt. Miếng chanh không đủ sức quên đi cơn say, nó cố gắng nhắm mắt lại không nghĩ đến nữa. Cảm giác trong bụng cứ như là nham thạch đang sôi chuyển bị phun trào vây, thật sự khó chịu.

Xe dừng vài lần, nó nằm đơ không nhúc nhích, chỉ dám nhờ ông soát vé đến bến gọi giùm. Mãi lâu sau về được ga, ngồi trường cấp hai nằm sâu trong hốc ẩn hiện nó mới thoát được tình cảnh này.

- Bà cho cháu chai lavie!

Ngồi vô dưới gốc cây, hàng nước và bán đồ ăn cho bọn học sinh. Nó thở hồng hộc vì mệt.

- Này cháu!

- Bà ơi, ở đây có ổ điện không a?

- Đây trong hiên này này!

- Dạ cháu cắm nhờ đồ một chút bà nhé?

- Ủ.

Nó không chịu nổi nên cắm sạc, để gọi thằng Long ra đón. Không biết giờ ông mảnh có ở nhà không, hay lại ngồi quán net rồi. Một lúc sau.

- "Thằng kia mày gọi gì tao?"
- "Ra ga đón tao với mày ơi! Nãy bị say mệt không lết được."
- "Mày hay ha không bao giờ chịu hỏi thăm tao giờ nhở ngọt vậy mày?"
- "Thôi giúp tao đi, tí về tao kể cho cái này hay lắm."
- "Chịu, mày toàn nói xong để đó không. Lượn cho bộ chơi, chết mất một mạng rồi."

Thằng bạn chí cốt của nó cụp máy cái rụp. Nó ngửa cổ ra tu. Kiểu này chắc chết trên đường về quá còn vác thêm cái đàn này nữa, đến khổ.

- Thôi cháu cảm ơn, bà cho cháu gởi tiền.

Nó đứng dậy vuơn vai định về. Thì bên kia đường, thằng Long phóng xe sang mặt cau có.

- Lên xe đi thằng khốn, mày vừa gọi thì mất điện. Đen không chịu được.
- Thê hả, hehe. Ông trời muộn mày đón tao rồi.
- Cười nữa là đi bộ nghe mày!
- Áy áy, chờ chút!

Nó leo lên xe. Trên đường về, hai thằng nói khá nhiều chuyện, nửa năm rồi chút ít ỏi gì, từ đầu năm mà giờ gần hết hè đến nỗi.

- Mày bảo với hai bác chưa?
- Bảo từ tháng trước rồi!
- Thê tháng rồi mày đi đâu?
- Tao đi tình nguyện.

Thằng Long cười sặc sụa làm ai đi trên đường cũng nhìn, quê thấy mồ.

- Haha... Cái bộ hài cốt như mày thì tình nguyện cái gì, đến ăn bám thì có!
- Im đi nhé, đâu bốc vác gì đâu! Thằng đâu óc ngu si tú chi phát triển! Mày chỉ biết bê vác thôi à?
- Láo, bộ cho xuống nha con!

Nó biết đang đi nhở nên nín thing không cãi nhau với cục thịt này nữa kéo thiệt thân.

Về nhà, thằng Long chào bố mẹ nó rồi chạy đi kiểm quán net nào có máy nổ, nó đã nói trước với gia đình nên bố mẹ nó không ngạc nhiên lắm.

- Trên đáy khó khăn gì không con?

- Dạ, cũng như mình thôi chứ khác gì đâu mẹ, có điều đường xá hơi bất tiện chút.

- Mày ăn cơm không?

- Không, con ăn rồi. Bố mẹ ăn đi, anh ở ngoài xuống hả bố?

- Ủ, chiều nó mới về. Thôi vô phòng mà nghỉ.

Nó vào cái phòng nhỏ của mình, mẹ vẫn thường xuyên dọn dẹp nên sạch sẽ. Treo bao đàm và balo lên giá, nó ngủ. Thật ra nó cũng hơi đợi vì ăn được vài cỗ sẵn nhưng vì mệt nên chẳng thiết tha gì.

Buổi chiều dậy muộn, nấu xong nồi cơm, nó đạp xe ra chợ mua đồ đi thăm chị. Cũng may họ chưa dọn hàng. Nghĩa địa có lác đác người đến với mục đích giống nó. Thắp hương, bày biện. Nó bắt đầu ngồi cạnh. Di ảnh chị ở đây, vẫn đang cười. Nó kể lể cho chị nghe, nó kể cho chị biết rằng nó từ người có tất cả rồi mất tất cả và lún sâu vào vũng bùn hiện tại như thế nào.

- Thủy ơi... Em cô đơn lắm...

Nó khóc. Khóc vì nhớ chị, nhớ em, nhớ chị Huyền, nhớ mọi người đã rời xa nó. Cảm giác nó suy sụp tinh thần trầm trọng. Tâm trạng nó nặng nề, nó không muốn lên cái Hà Nội kia nữa, nó sợ.

Những ngày sau nó ôm, chắc do cái việc đi xe liên tục kia vì thể trạng nó vốn rất yếu. Bố mẹ nó cũng lo lắng nhưng không quá hoảng vì người nhà nông, ôm đau gì toàn tự khỏi trừ phi nặng thoi. Nên hai người vẫn đi làm bình thường sau khi bàn giao nó cho cả một đồng cháu chắt trông và ba liều thuốc mua của ông bác sĩ cuối xã.

- Trông chừng chú Minh nghe chưa Hoàng? Chú mà đi đâu thì về mách bà! Tý nữa về bà cho chai nước ngọt!

Thằng mảnh to đầu, cùng lũ tiểu yêu dạ àm nhà. Lớn rồi mà vẫn như con nít dễ bị dụ, nó cười khì.

- Học hành chứ chúng mày qua đây đông thế rồi bà giáo bảo bố mẹ mày sao?

Thằng này cười đều.

- Chú Minh sốt thâm niên hả? Toàn xui cháu đi học chủ nhật là sao?

- Ờ tao quên.

Bỗng có thằng bé út nhà anh thứ, nó bé xíu mà sắp lên lớp một nên được gọi là "Mít" hỏi một câu làm nó đau lòng.

- Chú ơi, Cô Huyền với cô Ly đâu? Trước chú dẫn về mà, sao chú không rủ hai cô về chơi với chúng cháu?

Mắt nó cay xè, cả đống cháu nhìn nó chăm chú, thằng Hoàng nũa.

- Đúng rồi, trước hai cô còn bảo khi nào về quê còn có quà cho chúng cháu mà?

- À, ưm... Hai cô còn công việc nên bận lắm. Mít ra đây với chú!

Thằng bé đầu tròn xoe còng cạo cua ngoãn ngoăn leo lên đùi nó.

- Thế Mít thích quà gì, lên phố chú mua cho?

Cu cậu cười tít mắt hào hứng kể lể về việc được mẹ dạy chữ trước.

- Hihi, cháu biết đánh vần cả thuộc 29 chữ cái rồi nhé. Chú lên mua cho cháu cây viết máy để cháu luyện chữ, mẹ bảo chữ đẹp khi đi học thầy cô mới quý.

- Được rồi để chú mua cho!

- Dạ!

Bọn còn lại nhao nhao lên xin xỏ. Thằng Hoàng kèn kèn nó.

- Chú... Cháu chẳng muốn chú mua gì, chỉ xin chú ít tiền mặt.

- Tao đập vô mặt mà nghe Hoàng? To đâu mà toàn dạy hư chúng nó, thằng Mít nó bé thì được chứ, tụi bay như vầy tiền đâu tao cho?

- Hehe, cháu giỡn mà.

Cả bọn chán tẩn ra hết, cu Mít cháu nó ham vui cũng nhập bọn chạy khắp sân chơi nhưng không về vì nghe lời mẹ nó trông nó.

Chán cảnh về quê mà lại lăn ra ôm, nên chỉ một tuần sau là nó lên Hà Nội. Vừa bước vào cửa phòng ở ký túc xá. Nó cảm giác rợn gáy, phòng đồ đặc nguyên si, nhưng không có ai, mà lại mở tang hoang. Vừa đặt được cái bao đan và balô xuống thì...

- Hùuuuu... Á...!!

- yeeee... Thằng nghệ sĩ...!

- Thả ra...!!

Năm thằng cùng phòng, thằng nào cũng ở trần lao vào nó như thèm thịt. Nó phát hoảng.

- Bỏ ra...! Ngã bây giờ!

- Từ từ, đέ đại ca nhìn xem nào. Ông đạo này ăn kiêng hả. Trông đúng thằng nghiện.

Thằng Khánh nhìn nó lắc đầu.

- Để xem, mắt thâm nữa kia. Sao đi tình nguyên mà xuống sắc thế?

Thằng Quang nhìn nó, trông giống như nó mắc phải căn bệnh nào khó chữa vậy.

- Cái Đm, bọn dân tộc chúng nó làm đêm ngủ ngày hả? Xót thằng bạn tui quá.

Duy chỉ có thằng Hoàn là chẳng quan tâm đến nó ra sao, chỉ chăm chăm.

- Ôi trời, bánh này tụi bay, bánh giày. Là bánh giày đó!!

Thằng ham ăn này làm như cả đời nó chưa được xơi thứ bánh truyền thống của VN bao giờ vây.

- Ở quê có mỗi cái này... Ăn để chừa vài cái nhá, tôi mua ít lắm.

- Rồi rồi...

- Cút đi thằng lợn. Chỉ ăn là nhanh.

Thằng Khánh bức mình sút cho Hoàn một cái, thằng này cười.

- Kệ bố, sướng cái miệng là được rồi! Hehe.

Sau màn chào hỏi lại nhà có một không hai của phòng, nó cũng thoát ra được hàng vạn câu hỏi linh tinh của bọn bạn. Đang thiу thiу ngủ, thằng Khánh lay nó.

- Thế cái Nhi nó đồ rồi hả?

- Ủ, sao biết?

- Thấy có vài đứa bạn bảo, ông cặp với nó trên đấy suốt. Thì chắc vậy.

- Ủ.

- Đồ từ bao giờ?

- Vài hôm sau khi đi.

Thằng Khánh cười, vỗ vai.

- Giỏi nhỉ, vậy là vụ này tui thua rồi. Mai đi chung cược nhé, coi như mừng thằng nghệ sĩ lại phòng.

- Ủ, được rồi. Ông cho tôi ngủ một lát.

Thằng Khánh đứng lên, chợt quay lại hỏi.

- Nói thật, ông có yêu nó không?

- Không!

Thằng bạn nó buông một câu.

- Xin lỗi ông vì bày ra trò này. Tôi thấy hối hận quá.

- Tại sao?

- Cái Nhi nó không biết...

- Thôi kệ đi, đến đâu thì đến.

- Có nên kể cho thằng Tuấn biết không?

- Không... Nó lại làm ầm lên thì mệt.

Nó ngủ một giấc dài, tỉnh dậy thấy trời đã tối. Người cũng khoan khoái hơn. Bạn chung phòng nó đi đâu chưa về, chỉ có nghe tiếng thằng Hiệp đang trêu gái bên phòng kia là rõ.

- Hiệp ơi!

- Mấy mụ đanh đá, đây quân tử chả thèm chấp!

- Bà qua vả cho sái hàm giờ!

Tiếng thằng Hiệp cãi với con hung thần làm nó tỉnh ngủ mà chạy ra gọi.

- Gì gì, ông ngủ dậy rồi à. Có bánh trong tủ kia.

- Mọi người đâu?

- Tụi nó đi mua cơm, tôi dặn mua cho hai anh em mình rồi đó. Ông đợi chút, tí tụi nó về liền.

- Ủ.

Nó gật đầu vô lại phòng, thằng Hiệp cũng đi theo.

- Mà nghệ sĩ, cho tôi hỏi?

- Hỏi gì?

- À... Mấy hôm ông đi, có con bé nào tóc đỏ cao cao đến hỏi ông. Nó là gì với ông thế, họ hàng à?

Nghé thằng này tả là biết ai luôn, thảo nào, nhỏ nhảnh tin mắng nó.

- Để làm gì? Các ông bảo thế nào?

- Bảo ông đi tình nguyện, tháng sau mới về từ đợt đó nó không qua nữa. Mà nó xinh ú chịu được, mai mối cho tôi đi!

Thằng Hiệp ngược mắt lên như đang nhớ lại điều gì đó, khuôn mặt rất chi là khả ái.

- Có người yêu rồi, với lại tôi cũng chẳng thân lắm.

- Diêu vãi. Vậy nó tìm ông làm gì?

- Ai biết được!

Thằng Hiệp chán nản. Rồi nó kể thêm.

- À cả Tuấn nữa cũng hay sang hỏi ông, chắc anh em lâu ngày không gặp. Thôi mai làm kèo nước rồi rủ nó đê.

- Cũng được.

Mọi chuyện giải quyết êm xuôi. Nó nhớ đến một người nữa. Điện thoại đầy pin. Nó nhắn tin cho Tâm vền vẹn.

- "Anh về rồi."

Chẳng thấy nhắn lại hay gọi, chắc nhỏ không còn thích nó vì cái thái độ của nó nữa. Thế cũng tốt vì nhỏ sẽ có một người xứng đáng hơn là nó.

- Ông, xuống đây đánh bài!

- Khỏi, đây không biết chơi.

- Ông biết tính nhầm không?

- Biết!

- Vậy là được, xuống đây chơi ba cây.

Thằng Quang dụ khị, nó đành miễn cưỡng.

- Búng tai hả?

- không, thằng nào thua uống nước, về bét hai cốc, kể là một, nhì sấp bài. Nhất khỏi làm gì. Được không?

- Chịu luôn, nhưng đêm mặc tè lầm mày.

- Vậy mới vui chớ.

Sau khi mang cơm về ăn uống, mấy thằng no quá bày trò bài bạc. Nó bị lôi kéo, cũng may là toàn nhất nhì nên không sao. Tôi thằng bốn mắt, bài đen sì còn thấp điểm.

- Chết mẹ mày chưa thằng cận, sáng nay bước chân trái ra đường à con?

- Con lợn ngậm mồm lại!

Mấy thằng cãi nhau chí chóe thằng Khánh thua nhiều nên đỏ mặt săn sàng chửi tất cả những đứa động đến nó. Lớn rồi mà cư xử như trẻ con. Thiệt tình. Đang chia bài thì có ai gõ cửa phòng nó, cả lũ giật mình.

- Suyt, éo mẹ chắc hét to quá chó săn đi kiểm tra.

Ý chỉ mấy đứa hay bắt bọn vi phạm nội quy mà chúng nó vi phạm suốt.

- Giáu, giáu hết đi!

- Hôm nay bọn này đi sớm vãi, mới có 8 giờ. Nghệ sĩ ra mò đi, có mỗi ông là mặc áo kia.

Nó chạy ra kéo cửa nhẹ nhàng, đang tính chào, thì ngạc nhiên.

- Anh...

- O...Tâm?

Nhỏ đang đứng ở ngoài, mặt hầm hầm. Nó bị bất ngờ.

- Ôi trời ơi... gái kia tụi mày!

Thằng Hiệp nói với lũ bạn, đủ để nó nghe thấy. Nhỏ Tâm không để ý liền kéo tay nó.

- Anh đi ra đây với em!

Chẳng thể ở đây lâu với mấy thằng bạn bựa đời nên nó cũng đồng ý.

- Ủ đi.

Chapter 12

Nhỏ muôn đi bằng xe của nhỏ và nó đèo. Nó làm theo vì dù sao cũng không nên châm thêm dầu vô lửa nữa. Trên đường nó im lặng chạy chậm vừa để hít thở không khí, vừa cố tình giết thời gian cho đến khi nhỏ Tâm muôn đến một nơi nào đó. Trời HN hôm nay oi nóng một cách khó chịu nên cũng vắng mọi người thích ở nhà để tận hưởng máy lạnh hơn là ra ngoài đường lặng gió này. Tuy nhiên những hàng quán ăn vặt vẫn đông, chắc khi đi bên cạnh người mình yêu thương, cái nóng cái lạnh họ chẳng còn cảm giác thấy nữa, thay vào đó là sự hạnh phúc, nó đoán vậy vì có nhiều người bày tỏ tình cảm ngay cả quán ngoài vỉa hè mà. Đang nhìn ngắm linh tinh, thì phía sau nhỏ Tâm chịu lên tiếng.

- Đỗ ở quán nước phía trước đi anh!

Nó dừng lại và ngộ ra, cách đây gần một năm, cũng cái quán này, quán cafe trên biển có hình cốc cafe màu vàng, nó và nhỏ đã vào chỉ vì nhỏ đòi khi nó đi cùng nhỏ. Cho đến tận bây giờ, gần một năm sau nó và nhỏ mới đến, phải chăng thời gian nó ở bên nhỏ ít đến vậy. Đây mới chỉ là lần thứ hai chúng nó thực sự đi chung với nhau giống một buổi hẹn hò mặc dù chẳng phải. Hai đứa chọn một chiếc bàn gần cửa ngồi đối diện nhau, nhỏ gọi nước, nó bảo cho giống như vậy, nhỏ cười.

- Anh có một thói quen rất kỳ cục. Hihi.

- Gi?

- Đó là ai gọi đồ gì cũng gọi theo.

Nhỏ còn nhớ, chắc còn nhớ vì sao nó như vậy là bởi vào quán nước thì chẳng thể gọi nước lọc.

- Chỉ với em thôi!

Nhỏ hấp háy mắt.

- Thật vậy sao?

- Thật đây!

Nước được bê ra, chỉ hai ly cam ép. Nó không ngại gần mà tu hết veo. Cơn khát mà cái thời tiết này đem lại là thường xuyên.

- Anh còn rất vô duyên nữa! Chẳng biết giữ ý tú trước con gái gì cả.

- Em rู้ anh ra đây chỉ để chê bai anh thôi à? Anh tưởng em sẽ nói gì khác sau một tháng không gặp chứ?

Nó cố, nó đang rất cố để đuổi một người con gái nó quý mến đi thật xa nó trước khi nhỏ gàn nó hơn và đau khổ. Nhỏ không còn vui tươi như trước, cái chiếc mặt lả lơi cười nãy giờ theo dòng cảm xúc mà vỡ ra mạnh mẽ. Đôi mắt nhỏ rưng rưng.

- Một tháng qua, không ngày nào em không nhớ anh. Em tự nhủ em đã chờ một năm, vậy mà một tháng này có hè gì, em cầm đầu vào học vào ôn, cho đến khi bước vào phòng thi, em cũng thèm muốn được một cuộc gọi hay tin nhắn của anh chúc em thi tốt mà cũng chẳng có. Em chợt nhận ra, nhỏ hết một tháng, anh lại rời em đi, một năm anh lại rời em đi, rồi cả đời thì sao? Anh sẽ chẳng bao giờ là của em thì sao? Em không dám nghĩ đến viễn cảnh đó. Em cố gắng, em thay đổi chỉ vì anh chỉ vì một câu nói của anh. Có thể người ta nói em ngu, em dại trai hay cái gì khác, em không bận tâm. Cái em bận tâm là em sẽ có được tình yêu của mình, em nghĩ mình xứng đáng được nhận nó. Vậy tại sao anh lại đối xử với em như thế? Anh ân cần với em tưởng chừng đã với tới rồi lại nhẫn tâm đạp em xuống vực. Anh biết không? Em chán phải hỏi anh đã yêu em chưa rồi. Em sợ lầm, sợ sự im lặng của anh lầm.

Nhỏ không khóc to, không gào lên như trước nữa. Đơn giản chỉ là những giọt nước mắt đầy cú theo đó mà tràn ra, giọng nói của Tâm tuy nhẹ nhàng nhưng làm cho con người ta có cảm giác bị đay nghiến cả tim gan. Nó bối rối giờ thì đến lượt nó cũng bị phá bỏ chiếc mặt lả lơi cán của mình, trở về là một thằng vụng về ăn nói.

- Em...em thi có tốt...không?

Nhỏ Tâm lắc đầu cười, nước mắt vẫn chảy.

- Anh...đúng là anh vẫn vậy, vẫn luôn chỉ là một thằng ngô. Anh tưởng anh có thể lừa được em sao? Chỉ mới như vậy anh đã lộ ra hết con người thật của anh rồi, em biết anh có thích em, có quan tâm em. Em chỉ không hiểu rằng anh còn điều gì mà làm chúng mình không thể bên nhau又好 anh?

Nhỏ nắm tay và nhìn thẳng vào mắt nó, nó chỉ cúi xuống lắc đầu.

- Em hiểu nhầm rồi, anh thật sự chỉ muốn biết em thi tốt hay không thôi, hai bác đã nhờ và thi anh phải làm tròn trách nhiệm chứ. Giờ em thi xong rồi thi tốt, khi nào có điểm thông báo cho anh, vào được trường nào ráng mà học nghe chua? Còn những chuyện em vừa nói thì anh nghĩ mình còn nhiều thời gian mà, để sau tính.

Nó cố gắng khuyên bảo Tâm bằng giọng nói nhẹ nhàng nhất. Rất lâu sau đó, hai đứa chỉ im lặng, nhỏ Tâm khóc không ra tiếng. Nhưng nó không biết phải nói gì nữa. Đành kết thúc cuộc gặp này.

- Muộn rồi, giờ anh phải về kéo chõ anh đóng cửa với lại em cũng về đi, con gái đi muộn hai bác lo.

Chẳng để nhỏ kịp đồng ý, nó gọi thanh toán rồi đứng dậy. Nhỏ Tâm cũng đi theo, đôi lúc lấy tay quệt nước mắt. Nó thương nhưng biết nếu mềm yêu lúc này, mọi chuyện sẽ hỏng bét.

Trên đường đi, nó tỏ ra vui vẻ kể lể nhiều chuyện cười cho nhỏ nghe. Nhỏ chỉ im lặng, nhưng rồi vòng tay qua người nó. Trời tối bắt đầu nổi mát hơn chút.

- Em xin anh...

Đầu nhỏ gục vào lưng nó, nói bằng giọng yếu ớt nhất mà nó có thể nghe. Nó day dứt nhiều lắm. Đến căn nhà có giàn hoa giấy. Dừng lại, nhỏ xuống xe, còn tần ngần. Nó mỉm cười.

- Em vào đi, anh đi bộ chút cho khỏe chân.

- Để em đèo anh về.

- Hảm. Vào đi, thi xong rồi thì tâm lý thoái mái, xin hai bác đi chơi đâu đó một thời gian ý cho biết đây biết đó.

- Em không muốn. Anh đừng như vậy với em mà...Em có gì không tốt hả Minh? Huhu...

Lần này thì nhỏ ôm mặt khóc. Đầu óc nó lúc ấy trống rỗng. Nó cứ thế bước đi, an ủi, khuyên nhủ, phũ phàng, nó đều làm, chỉ thiếu điều quỳ xuống xin nhỏ đừng yêu nó nữa. Nghe có vẻ bô bác nhưng nếu hiệu quả thì nó cũng xin làm. Nhỏ chạy theo ôm nó lại.

- Em xin anh... Hức hức... Em không muốn có cảm giác thiếu anh đâu. Em trải quá đủ rồi... Hức...

Vẫn im lặng, nó không biết nên làm sao.

- Hay cho em giả làm người yêu của anh cũng được... Chỉ là giả thôi được không anh?
Em xin anh...

Nhỏ hấp tấp nói vội trong nước mắt như tìm ra một lý do hay lắm.

- Tâm... Dù là thật hay giả cũng đều thiệt thòi cho em. Nghe này... Anh chẳng có gì. Ngoại hình cũng tệ hại. Đi với em anh ngại lắm, anh ngại người ta so sánh là tại sao em đẹp như vậy, lại đi với cái thằng vừa lùn vừa xấu như anh lại còn chỉ là thằng sinh viên quèn. Anh ngại cái cảm giác đó em hiểu chưa?

Nó nói dòng suy nghĩ của nó, mong nhỏ Tâm tổn thương mà buông nó ra. Vậy mà.

- Em không quan tâm, em không quan tâm... Em xin anh, là giả cũng được. Em không cần anh yêu em thật lòng, chỉ cần em yêu anh là đủ...

- Không... Anh không đồng ý!

Nó dứt khoát.

- Anh... Thực sự anh cần nhẫn tâm với em vậy không? Chỉ là giả thôi mà? Được rồi. Em sẽ biến mất, biến mất mãi mãi khỏi cuộc đời anh. Anh sẽ không còn nhìn thấy em nữa đâu. Đừng hối hận anh nhé.

Nhỏ Tâm cười một cách đau khổ khuôn mặt tuyệt vọng, trong một thoáng suy nghĩ đi qua, nó tưởng nhỏ muôn làm điều gì ngu ngốc.

- Được rồi! bây giờ anh với em hãy cùng diễn một vở kịch. Chúng ta sẽ làm người yêu của nhau. Nhưng hay nhớ đây là một vở kịch nên một trong hai người có thể dùng lại bất cứ lúc nào. Không lỗi lầm, không oán trách, không hối hận. Em đồng ý không?

Nó chỉ nghĩ được vậy để ngăn dòng xúc động của nhỏ. Mặt nhỏ Tâm rạng rỡ hơn.

- Thế nào cũng được, miễn là cho em được yêu anh.

Nhỏ hôn nó mãnh liệt như thứ cảm xúc nhỏ kìm nén bấy lâu nay. Nó không đáp trả chỉ buông nhỏ ra nhanh chóng, nó biết nó đã lại phạm vào một ngưỡng cửa khác. Về ký túc, nó đi chậm rãi vì quá chán nản. Nó không biết phải kết thúc mớ rắc rối nó tự vướng vào này như thế nào. Đêm đó lại là một đêm dài.

Sáng hôm sau nó đến quán, nhỏ Hoài nhìn thấy nó thì nhăn răng cười chạy lại xoa xoa mặt nó.

- Trời ơi... Lùn mầu, lùn tịt, lùn xấu xí của em về rồi ha?

Ít ra nhỏ Hoài cũng giúp nó yêu đời hơn chút.

- Lùn thì lùn thật như đây có nhiều mầu với lại không tịt đâu nha.

Nhỏ Hoài trề môi.

- Xì... Anh nói chuyện nghe ghê thấy mò. Sao không nhớ em ha?

- Nhớ chứ, nhớ cái người vừa gặp nhau đã chê tùm lum à.

- Hihi, bày đặt. Vô chào anh Tân đi rồi ra tám với em. Lùn đi làm em chán quá trời.

Nó vô phòng, chào anh quản lý xin vào việc lại. Rồi bắt đầu chạy bàn như trước. Tự nhiên nó thích đến đây, công việc giúp nó quên đi được nhiều chuyện không vui.

- Thế nào? Cưa được cây chưa anh?

Nhỏ Hoài chớp mắt. Nó vờ không nghe.

- Bàn 3 một nâu đá, nhanh lên chị hai. Người ta đợi nãy giờ.

- Đây đây... Giục thấy ghét.

Nhỏ Hoài nhăn mặt, nó kệ rồi chạy qua chạy lại cho bận chẳng dám loanh quanh để nhỏ Hoài hỏi. Lúc sau, vô bếp rửa ly, vậy mà nhỏ cũng đi theo.

- Đỗ chưa nói em biết đi mà...!

Nhỏ cứ nhõng nhẽo nó. Thé nào lại đánh rót lọ đường.

- Á...!

- Đỗ rồi nhé!

- Thiệt hả anh?

Nhỏ trợn mắt ngạc nhiên.

- Ủ đỗ đường rồi, lấy cái chổi vô quét đi không kiến bu bây giờ.

- Ủ làm... Lùn cứ giấu em. Em ghét lùn.

Mặc cho nhỏ lầm bầm, nó vào làm việc như cũ. Không hiểu sao, nó không muốn nói chuyện với bất kì ai về nhỏ Nhi.

Kể ra hơn một tuần không gặp nhỏ Nhi. Số thì chẳng thèm hỏi, yêu đương như vậy có vẻ hơi kì cục. Nên chiều đến nó qua nhà nhỏ. Đứng ngoài cổng, ngôi nhà bé hai tầng nó mới đến lần hai, nó thấy nhỏ Nhi ôm con mèo lông trắng vuốt ve, mắt thì hướng lên bờ tường đối diện.

- Cốc...!

Nó gõ vào cửa, nhỏ thấy nó liền thả mèo xuống chạy ra mở. Miệng cười tươi.

- Hihi. Anh... Qua em chơi à?

- Ủ.

Nhỏ đi trước, nó dắt xe vào theo. Nhìn nhỏ từ sau, nó thấy được mong ước về một cuộc sống bình yên. Nhỏ không cầu kì chỉ giống như mọi người khác, đi đôi tông và mặc bộ đồ rộng, nó không biết gọi là gì nhưng rất dễ thương. Mắt kính không đeo, tóc để thả. Phải nói rằng nhỏ hoàn hảo đúng một hình mẫu nó thích. Hai đứa không vào nhà vì nó muốn ngồi ngoài hiên cho mát. Chiều hôm nay đầy gió.

- Nhà giờ có ai không?

- Không, bà em qua hàng xóm rồi. Bố thì đi làm chưa về.

- Vậy mẹ đâu?

Trong một vài phút sau đó, nó thấy mình đã hỏi một câu ngốc nghênh. Nhỏ chỉ tay lên bàn thờ phía sau, có đi ảnh của một người phụ nữ mà nhìn kỹ thì thấy nhỏ giống hết bà ấy. Nhỏ cười buồn.

- Mẹ em mất rồi.

Chỉ thế thôi là đủ thấy nhỏ đáng thương đến mức độ nào. Nó không cố nói gì nữa chỉ ôm nhỏ lại.

- Anh nhớ em!

Nó nói dối trắng trợn để Nhi quên đi cảm giác vừa rồi. Nhỏ cười.

- Thiệt hả?

- Còn em thì sao?

Nhỏ vẫn cười, mặt tỏ ra lém linh.

- Hơi hơi...hihi, vừa gặp tuân trước mà.

Nhỏ này nhiều lúc mơ mộng, nhiều lúc lại rất thực tế. Nói chung một cô mọt sách thì sẽ rất khó hiểu.

- Thế hỏi lại lần nữa. Có nhớ anh không?

Nó đứng dậy tính về. Vì nó chẳng thiết tha, chỉ làm màu vậy thôi. Giờ về cũng không ảnh hưởng gì đến nó mà. Nhỏ không cười nữa giữ nó lại.

- Thì có nhớ! Anh sao thế?

- Thấy chán vì có người không nhớ mình.

- Dở hơi, anh xấu tính quá.

- Xấu vậy đây, có yêu không?

- Có yêu! Hihi.

Lại cười. Con nhỏ này đúng khó hiểu. Chắc nhỏ không biết lúc nào nó đang giốn mà lúc nào nó đang thật.

Nó ở với nhỏ cả buổi chiều mà cũng chỉ thấy mỗi bà của nhỏ về. Còn bố nhỏ thì chưa thấy, có lẽ đây là một con người của công việc giống nhỏ này.

- Bố em toàn về muộn, trưa và tối chỉ có em với bà ăn chung thôi. Sáng thì đôi khi mới được cả ba người.

Nhỏ kẽ, đôi mắt đượm buồn. Nó bắt đầu thấy chùng bước và tội lỗi khi ngày càng lấn sâu vào cuộc sống của nhỏ. Nhỏ đã chịu nhiều tổn thương, vậy khi nó đi. Nhỏ sẽ ra sao. Nó không dám tưởng tượng.

- Anh ở đây ăn cơm với hai bà cháu em được không?

Nó gật đầu. Nó thương nhỏ, nó muốn nhỏ vui, thật vui. Để bù đắp những lỗi lầm nó đã gây cho nhỏ. Ngôi nhà nhỏ, hôm nay có nhiều tiếng cười nói hơn. Nó biết Nhi đã cười rất nhiều, bà của nhỏ cũng vui vẻ kể cho nó nhiều chuyện vì theo lời kể của nhỏ, bà bảo nó lẽ phép nên bà quý. Hôm nay được nhỏ Nhi nấu cho ăn. Đã lâu rồi nó không được có cảm giác này kể từ khi em đi. Những món ăn nhỏ làm không ngon và lạ như em, nhưng chúng mang một ý nghĩa chung. Dù sao Nhi cũng đang là người yêu nó.

- Món canh này ngon quá!

Nó khen, nhỏ che miệng cười, không đáp. Nó biết nhỏ thuộc mẫu con gái Á đông, nên việc được người yêu khen sẽ rất tự hào.

- Bà ăn thêm đi.

Nó tiếp. Bà nhỏ cười, răng đen vì nhuộm giống bà của nó.

- Cái thằng này... Ở nhà bà còn tiếp thêm chi? Chúng mày thanh niên sức khỏe thì ăn chử bà no rồi. Bộ mày yêu con Nhi nhà bà hả?

Từ chiểu chỉ biết chào hỏi bảo là bạn. Nên bà cũng không nói giờ bà mới hỏi đúng bữa cơm để không lảng được. Đúng là gừng càng già càng cay.

- Bà ơi! Bạn cháu mà bà.

Nhỏ Nhi chối. Nó im lặng.

- Bà hỏi vậy thôi, con bé này có tật nên giật mình đây mà. Yêu chi yêu nhưng mày phải thương cháu bà nghe không? Nó khổ từ bé rồi mà thằng bố nó không để ý gì cả.

Bà chép miệng, người già thường nói thật, họ chẳng để ý nhiều.

- Bà yên tâm đi. Cháu sẽ thương mà.

Nó nửa đùa nửa thật để có sự tin tưởng của bà và cái đỏ mặt thẹn thùng của Nhi. Nó bên ngoài thì tươi cười bên lại lo lắng bởi sự ngu ngốc của mình. Chỉ sau nhiều ngày thay đổi, nó bắt đầu ăn nói chẳng suy nghĩ gì hết. Việc này thật sự tai hại.

Ra về, nhỏ đưa số bảo gọi cho em khi đến nhà. Nó không về luôn mà gọi cho Tuấn, thằng bạn của nó. Chắc thằng Tuấn cũng giận nó lắm, nhưng chẳng hiểu sao nó chỉ muốn tâm sự với thằng này. Dù sao hai thằng con trai dễ thông cảm với nhau hơn. Hẹn được ở một

quán nước nhỏ ven đường. Nó tránh nơi đông người vì muốn có không gian để nói chuyện. Thằng bạn nó đến nơi, mặt nhăn nhăn.

- Tôi đ** hiếu ông suy nghĩ gì nữa! Con bé đó có gì hay ho đâu mà đâm đầu vào?

Nó im im để nghe thằng bạn xả tức.

- Biết rồi à?

- Biết rồi, cả trường đồn àm lên thì chả. Ông cứu nó khỏi chết đuối chứ gì, xong tán đổ luôn, kể cũng giỏi.

- Giỏi gì? Tôi có yêu nó đâu.

- Không yêu mà tán. Ông thần kinh à, hay định chấn. Nói thật ông bỏ cái ý định đấy đi. Ông hợp với trai ngoan hơn là trai hư đấy. Đừng có đú nữa.

Thằng Tuấn hình như bức quá nên nói to, nó bình thản.

- Giờ im cho tôi nói hay đi về? Tìm ông để nói chuyện chứ đâu phải để mắng tôi.

- Được rồi, kể đi xem nào. Tôi đang điên đầu đây.

- Chẳng qua thằng Khánh nó thách tôi tán đổ với lại chán quá nên tán, có cái gì mà điên đầu.

- Ông không thấy khổ cho nó à? Đành rằng kệ mẹ nó nhưng là con trai thì không nên làm mấy trò đấy.

Nó lắc đầu.

- Thật sự lúc đấy tôi cũng không biết mình nghĩ gì nữa, giờ cũng không biết giải thích ra sao cho ông hiểu, nhưng Ly... Anh hưởng tới tôi...

- Ông im mẹ đi. Giờ lại đổ tội, là tại ông. Ly đã mất... Và ông biến chất chứ đổ cho ai. Giờ giải quyết con nhỏ ấy luôn đi để lâu lại lụy nhau. Ông yêu lòng lắm, nhưng nếu ông yêu nó thì tôi không ý kiến vì đó là quyền của ông. Nhưng hãy suy nghĩ vì có nhiều người xứng đáng với ông hơn.

Nó chẳng quan tâm đó là ai. Thằng Tuấn vỗ vai nó.

- Minh này. Anh em với nhau, tôi lo cho ông, ông cứ như thế này thì không có tương lai đâu. Suy nghĩ đi, suy nghĩ kỹ vào xem ông thật sự yêu ai, thích ai. Ngoài Ly ra... Chuyện con nhỏ kia, đừng cố gieo hy vọng cho nó, hay bất kỳ ai ông không yêu. Con gái khi họ đã yêu thật lòng thì họ lụy vô cùng. Đến khi muốn buông cũng không buông được đâu.

Thằng Tuấn đi về sau vài phút. Nó thở dài. Tưởng trút bỏ được tâm sự mà giờ đến thằng bạn thân cũng coi nó là đứa không tốt, ước gì có chị ở đây để chị cho nó một lời khuyên.

Vì nó biết, chỉ có chị là người hiểu nó nhất. Nhưng nó nhận ra, giờ chị chẳng còn ở cạnh nó nữa.

Chapter 13

Nó chưa phải học vì lên trường sớm hơn so với thời hạn nên thời gian lúc đó khá rảnh rỗi, nhưng vì ký túc xá có qui định về thời gian, điều này đã ảnh hưởng những chuyến đi dạo đêm của nó. Lại lần nữa nó chuyển nơi ở, trở về căn phòng trọ cũ của mình. Cũng may căn phòng chẳng có điểm gì đặc biệt nếu không muốn nói tệ nên chẳng ai thèm thuê, bởi vậy giá phòng mới rẻ, người chủ còn tốt bụng nữa. Quan trọng hơn, nó được tự do, tuy có hơi độc lập một chút. Bọn bạn nó thì không nghĩ như vậy, chúng nó tưởng làm nó mỉm cười cái gì. Duy nhất chỉ có thằng Khánh là không ngăn cản. Chắc thằng này hiểu được phần nào.

- Thế chuyện thật à?

- Ủ.

Nó dọn đồ đạc của mình cho gọn gàng chuẩn bị chuyển, vì thật ra nó đã thương lượng và đóng tiền luôn cho người chủ từ vài hôm trước. Đang làm thì thằng Quang hỏi.

- Hay ở lại đi, anh em đang vui mà.

- Nó nói đúng đấy. Đang vui ông chuyển đi làm gì?

Thằng Hoàn nhăn mặt. Nó cười.

- Có việc chút với lại ở đây các ông giúp đỡ nhiều quá, không lớn được. Hehe.

- Thằng hảm! Hay có gì không vừa ý à?

- Không có đâu, tui tự muốn mà, có gì thì nói ai giấu đâu. Với lại hai chỗ cũng gần nhau, thi thoảng qua chơi cũng được.

Nó vỗ vai hai thằng bạn rồi khoác đồ mang ra xe, buộc đàng hoàng. Hai thằng không nói gì nữa chỉ đẩy giùm nó xuống chân chống vì xe nặng.

- Tôi cảm ơn! Chào mấy người kia giùm tôi nhé!

- Ủ, rảnh thì chạy qua đi học chung nhé.

Nó gật đầu rồi nổ máy. Đường phố lắp đầy giác quan của nó bằng mùi hoa Sứa, tự dung phía lồng ngực lại nhói nhói. Căn phòng thiếu mùi người được nó dọn thật sạch sẽ trước khi chìm vào giấc ngủ. Nó là vậy, khi một mình. Hành động nó hay làm nhất là ngủ.

Từ chiều cho đến tối. Một giấc ngủ ngon lành hứa hẹn cho đêm trắng, không sao vì nó đã có kế hoạch một chuyến dạo đêm. Phòng không ánh sáng, vỏ chiếc điện thoại để xem giờ, nó thấy được một vài cuộc gọi nhỡ và ba tin nhắn. Số nhỏ Nhi chưa lưu.

- "Chiều này anh không đến nữa à, nhớ em không vậy tên ngốc? Hihi."

Của "Tâm kute".

- "Em đến phòng trọ, mấy anh kia bảo anh chuyển rồi. Anh đang ở đâu thế anh?"
- "Anh đừng tránh mặt em nha anh."

Nó đọc cho biết mà cảm giác nó quá nhạt, giống như một cốc nước lọc vậy, nhạt nhẽo vô vị mà vẫn cứ phải uống vì cơn khát. Không biết làm gì hơn, nó bắt đầu hí hoáy chiếc điện thoại. Nó nghĩ hành động ngốc nghếch này của nó giúp nó cân bằng hơn. Đổi tên trong danh bạ. Nó đổi tên cô người yêu hờ của nó bằng một cái tên khá đơn giản là "love" dù để giải thích cho nhỏ Nhi, hay diễn giải với người ngoài cuộc. "Em" nó xóa, nó không muốn nhìn thấy những con số kia, những con số nó đã thuộc làu và gọi đến hàng trăm lần khi em đi kè sau đó là cảm giác đau đớn. P.Anh, nó lưu một chữ "Lạnh" giống mọi thứ thuộc về nhỏ. Nghịch xong, nó tự cười một mình rồi thay đồ để ra ngoài. Chỉ biết là ra ngoài, nhưng không biết đi đâu. Khu này gần nhà Tâm, nó dừng lại trước cổng của căn nhà với giàn hoa giấy đang nhẹ bay và rụng xuống vỉa hè, đèn đường giúp nó thấy được hai màu của cánh hoa. Cảm giác này thật khó tả, nhưng nó đã biết tối hôm nay nó muốn gặp ai. Tâm và nó cùng nhau đi dạo ở con đường quanh khu sau khi xin phép hai bác. Nó không để ý đến nhỏ chỉ lắng lặng ngắm bóng đèn của cây ven vỉa hè, ánh sáng của đèn đường tạo ra thêm hai cái bóng người dài lê thê.

- Anh đang ở đâu?

Nhỏ Tâm phá vỡ bầu không khí im lặng. Luôn là vậy.

- Ở phòng trọ cũ.

- Sao anh lại chuyển đi vậy?
- Anh muốn. Chỉ thế thôi.

Nhỏ Tâm chắc cũng mệt hứng nên đầm đầm nhìn xuống đất. Chúng nó vẫn đi, đoạn đường giờ này vắng người, thi thoảng có chiếc xe máy đi qua mang theo luồng gió mạnh làm bóng cây đung đưa, nó rất thích. Đã bao lâu rồi, nó không có trải nghiệm này.

- Cho em nắm tay anh nhé!

Nhỏ Tâm nói bằng vẻ rụt rè. Dường như nhỏ sợ nó, sợ sự thay đổi của nó, trong mắt nhỏ nó là một người khó tính hay nổi nóng. Nó nghĩ vậy.

- Ủ. Mình đang yêu nhau mà. Để anh nắm tay em!

Nhỏ bất ngờ nhưng cũng hiểu ra, nụ cười của nhỏ méo mó, đáng thương lắm. Nó quyết dù là giả dối cũng dành cho nhỏ sự giả dối ngọt ngào nhất.

- Cảm ơn anh!
- Mình đang yêu nhau mà!

Nó lặp lại và nở một nụ cười thật tươi với nhỏ. Nhỏ khổ sở đáp lại.

- Phải rồi mình đang yêu nhau.

Chúng nó dần mở lòng hơn bằng những câu chuyện vui, ít ra khoảng cách giả tạo không có. Cách hai đứa nói chuyện cũng tự nhiên hơn, vở diễn này thật hoàn hảo.

Một vài ngày sau đó, nó vẫn giành thời gian cho nhỏ Tâm và không đến với nhỏ Nhi nữa. Nó muốn xem thử tình cảm nhỏ giành cho nó đến đâu và một phần khác, ở bên Nhi không thoái mái như ở bên Tâm. Nhỏ Nhi vẫn còn một cái gì đó qui củ hơn, đến lời ăn tiếng nói, hay những việc nhỏ nhất như mặc đồ nó còn bị góp ý. Nhiều khi bực mình, nó chỉ muốn quát cho nhỏ rằng mình luộm thuộm quen rồi. Nhưng chỉ im lặng, nó không muốn có lỗi với nhỏ thêm chút nào. Hôm nay đến quán làm, khách đông hơn thường ngày. Nó phải tất bật với công việc và quên đi suy nghĩ cá nhân. Trời nóng, nhỏ Hoài lâu lâu lại than.

- Lùn ơi em mỏi tay quá...! Mọi hôm thì chẳng có ai, hôm nay thì hết cả bàn.

- Chịu khó giùm đi, anh cũng mệt chứ đâu riêng em?

Nó lại chạy khi nghe tiếng gọi phục vụ của một ai đó mới vào. Kiểu này chắc phải bảo anh Tân thuê thêm người quá. Chập tối, nó đi ăn cơm bụi với nhỏ Hoài. Nhỏ cứ gọi chuyện kia, nó im lặng.

- Nói em biết đi! Đã giúp rồi mà anh không trả công gì cả. Lùn đều ơi là đều.

- Biết làm gì? Lo ăn đi rồi về.

- Người ta tò mò mà!

... Nó không buồn nói thêm điều gì, tạm biệt nhỏ Hoài khi ăn xong. Nó chạy xe ra phố cổ. Chợ đêm đông người mua bán, tiếng nói ồn ào, không khí ngột ngạt vì chen chúc. Trời nổi giông. Hình như sắp mưa, nó ghé vào hàng đồ chiên, gọi bánh rán nhưng không ăn. Chỉ chăm chăm nhìn cái đĩa.

- Thằng này lạ nhỉ, mày không ăn thì gọi làm gì?

- Dạ... Cháu mua về, thôi bác gọi lại cho cháu.

- Vậy mà không nói luôn, mất công bày.

- Cháu gởi tiền!

Cầm theo bọc bánh, nó treo ra xe. Tâm trạng nó buồn rầu. Cứ như một cái bóng không biết đi về đâu. Giờ nó sợ về phòng, sự cô đơn lại nuốt chửng nó. Đi lòng vòng một hồi, không biết sao nó lại dừng ở nhà Nhi. Nhỏ đang ngồi ngoài sân nghịch mèo. Để tóc xõa xinh lấm, hình như nhỏ này rất yêu động vật. Không cần nó gọi, nhỏ quay ra vì tiếng xe máy.

- Sao máy hôm nay không đến gặp em?

- À anh bận.

Nhỏ giật dỗi, nó không cảm xúc trả lời. Rồi đưa nhỏ bọc bánh đã định vứt đi.

- Thôi cho anh chuộc tội nè!

- Cái gì vậy?

- Bánh đó, có lòng mang cho em. Hết giận chưa?

- Hihi... Rồi! Anh có vào không?

- Thôi muộn rồi mà. Để lần sau đi ha?

- Vâng!

Nó nhìn nhỏ chăm chú, nhỏ chắc hiểu làm nên nhǎm mắt lại chờ đợi, nó hôn vào trán nhỏ rồi quay xe. Chắc nhỏ bất ngờ lấm.

- Thôi anh về đây!

Những lần gặp gỡ ngắn ngủi với nhỏ Nhi cũng ít dần. Phải nói rằng nó rất chán. Đêm nằm ngủ trằn trọc, nó muốn tìm thêm một công việc để kiếm thêm tiền và khiến mình bận. Nghĩ là làm, sáng hôm sau nó đi tìm ở một vài nơi giới thiệu việc qua thằng Khánh. Trời nắng, nó cứ đầu trần mà đi hỏi tới hỏi lui. Cho đến khi tìm được một chỗ thuê người đi phát tờ rơi nó mừng rỡ. Vào trong, có con bé ngoài cửa ăn mặc lịch sự, chắc nơi này cũng uy tín.

- Chi ơi ở đây thuê người làm hả chị?

- Dạ đúng rồi anh! Anh có nhu cầu à, chúng em nhận người đi phát tờ rơi.

Nó gật đầu dò hỏi.

- lương thế nào hả chị?

- Một tập này khoảng 70 nghìn anh ạ, nếu được anh ký tên vào đây và nhận luôn.

Tập thì dày, phát cũng hết cả buổi. Cái giá rẻ bèo nhưng thôi có còn hơn không. Nó ký tên rồi cầm tập quảng cáo đó về phòng cát xe. Nó muốn đi bằng xe đạp vì đi xe máy một

hồi tôn xăng cũng như vậy. Nó chọn những chỗ đèn đỏ để phát, cứ bỏ vô rọ xe lại một câu.

- Anh ơi xem sản phẩm của chúng em... Chị ơi, rảnh ghé qua ủng hộ em...

Tuy cũng ngại nhưng nghĩ đến mình làm để kiếm sống chứ có gì hổ thẹn đâu nên nó vẫn tươi cười, chắc nhở vậy mà chẳng ai chửi vì thả tờ quảng cáo vô xe họ. Còn một ít nó đạp xe qua mấy khu dân cư cao cấp mà để trước cổng hoặc nhét vào khe nhà. Còn ba tờ cuối cùng nó nhét đại vô cái nhà to nhất. Người bẩn thùi hôi hám, nó muốn về tắm để chiều sang quán. Đang đi cuối đường, nó gặp nhỏ P.Anh, đang ngồi sau xe của anh chàng đó, như mọi lần nó thấy buồn vì nghĩ ngại đến những lời nói hành động của nhỏ đã dành cho nó trước kia. Nhưng lần này nó lại thấy người nhẹ nhàng, cảm xúc chẳng còn như xưa với nó mọi thứ đã quá đũ rồi. Họ đi ngược chiều nó nên khi đến gần nó quay sang một hướng khác chỉ kịp thấy mái tóc đỏ kia tung bay. Qua rồi nó không nhìn lại, chẳng biết nhỏ có thấy nó không. Tốt nhất nó nên tránh xa nhỏ, vì thế giới của hai đứa quá khác nhau nó bắt đầu ép mình ghét vẻ kiêu kì và lạnh lùng của nhỏ. Dù cho nhỏ có đẹp.

Đến lấy tiền rồi về, nó tắm cho sạch sẽ xong tự thưởng cho mình một bữa ăn thịnh soạn sau khi làm việc mệt mỏi. Chiều sang quán. Anh Tân chạy ra gõ đầu nó cười.

- Hehe, mới tuyển thêm được thằng nữa kìa, có gì chú chỉ bảo nó hộ anh nhé.

- Đâu... Em coi nào?

- Ở trong bếp đó, thôi anh đi ra đây một chút!

- Đừng về muộn đấy, em không trông đâu.

Anh Tân không thiết tha đến quán lắm nên hôm nào cũng lượn lờ chút rồi đi mất biệt, cái gì cũng nhở nó mà quán còn ít nhân viên. Nó tò mò đi vô.

- A nghệ sĩ!

Tưởng thằng nhân viên mới nào, hóa ra là con lợn Hoàn.

- Hehe. Ông cũng làm đây hả? Tôi mới vào.

- Biết rồi, sao tự dung làm chi?

- Hết tiền thì làm kiêm thêm chút, dù sao cũng rảnh mà!

- Ủ ừ, thê ông tráng cốc ở trong, tôi bê cho chứ không quen tay lại vỡ hết.

Thằng Hoàn gật đầu, mặt gian gian.

- Con bé ở quầy ba kia tên gì xinh thế không biết!

Nó lắc đầu, chán nản. Lại bắt đầu.

- Tự hỏi!
- Ô cái ông này...
- Thôi làm đi... Thấy gái là sáng mắt lên.
- Thằng nào chẳng thế... Cứ giả vờ hehe.

Nó đi ra phía ngoài làm việc, nhỏ Hoài hôm nay chắc do thời tiết khó chịu nên ít nói hẵn, nó bảo gì pha lấy rồi nó bê ra. Nhạc trong quán nhẹ quá nên nhỏ cứ gật gù. Lúc sau, có khách vô. Nó hơi bất ngờ và lúng túng bởi nhỏ P.Anh đến. Nhỏ này chẳng học hành gì hay sao mà, sáng chơi chiều đi cafe. Nó thở dài.

- Thanh Hoài... Ra tiếp bàn kia giúp anh.

Nhỏ ngáp ngắn ngáp dài.

- Oáp... Việc của lùn mà sao đỗ cho em?
- Ồ thì không thích...
- Đâu? Bàn nào?

Nhỏ dụi mắt, nó chỉ vô bàn con nhỏ P.Anh, vì từ quay ra ngoài còn một bờ tường nên nó nấp sau, chắc nhỏ P.Anh không thấy nó, nhỏ còn đang lơ đãng nhìn ra ngoài kia. Lúc này nhỏ đẹp quá làm nó tần ngần. Rồi lắc đầu "Mình đang ghét nhỏ cơ mà?", Nhỏ Hoài Nhìn ra há miệng.

- Chị đó xinh quá! Bộ hai người quen nhau mà kêu không thích?
- À ờ, bình thường... Thôi em ra đi!
- Lùn không nói, em không ra! Việc của Lùn mà.
- Thôi, anh xin... Tý vô anh kể cho.
- Thật không?
- Thật!
- Thè đi em mới tin.
- Rồi è!
- Hihi... Được rồi.

Nhỏ Hoài đi ra nhỏ nhìn theo. Hai nhỏ nói một hồi ở xa nó không nghe được. Nhưng lúc sau thấy nhỏ Hoài đem ra ly caphe đen. Đúng nhỏ P.Anh.

- Ủa hai người nói gì vậy?

- Anh phải kể cho em trước thì em mới nói hihi.

- Anh với nó là bạn, hai đứa đang giận nhau.

Nó nói bừa nhở Hoài tin sai cỗ.

- Thảo nào chị đó hỏi em, ở đây có ai tên Minh không, em bảo có, chị ý gật, em hỏi hai người là bạn à, chị ý gật rồi kêu ly caphe đen. Tự nhiên em thấy thích phong cách của chị ý quá. Hihi. Lạnh lùng quyến rũ. Thê mà cũng quen anh, lùn vô duyên.

- Kệ tôi!

Nhỏ Hoài bĩu môi rồi quay vô quay. Nó quyết định không ra vì ngại chạm mặt nhỏ, chỉ ngồi ngắm nhỏ ở trong, nhỏ đang nghe nhạc, đôi mắt lạnh băng kẻ đậm nhìn điện thoại, nhỏ mặc váy ngắn màu đen nên chân bắt chéo. Bỗng nhiên ai đó lay nó.

- Khiếp ngắm người ta đờ đẫn cả người mà còn bảo không thích. Khách vào kia, lùn định bỏ đáy hả?

- À.. À anh ra đây!

Nó đi nhanh qua nhỏ và tranh không nhìn, mặc kệ nhỏ. Tưởng nhỏ không thấy, nhưng. Cái giọng nói kia lại vang lên.

- Anh...

Vờ như không nghe thấy, nó đến với vị khách vừa vào phục vụ như thường rồi ngồi im bên trong đợi có khách tiếp mới ra, nhìn trộm nhỏ thấy đôi mắt trong như nước hồ kia thoảng buồn rồi lạnh lùng lại như ban đầu. Nhỏ P.Anh, chẳng bao giờ để lộ sự yếu đuối của mình nhiều.

Đến tối nhỏ P.Anh mới rút tai nghe ra thanh toán rồi về, nó vẫn ở bên trong nhìn. Cái dáng cao cao kia khuất. Thở phào, tốt hơn hết là như vậy. Nó không muốn thêm một ai nữa, vì dù sao họ cũng xa nó dần dần mà thôi. Nhỏ Hoài hí hửng chạy vào.

- Em biết rồi nhé!

- Biết gì?

- Chị đó thích lùn! Hehe, bảo sao!

- Nói linh tinh, có người yêu rồi đó má!

Nó nói làm nhỏ Hoài nghi hoặc.

- Lùn điêu, có người yêu mà đi muộn còn đi một mình, lúc về còn nhìn như tìm lùn. Em chả tin!

- Thì kệ em chứ!

Nó chạy ra vệ sinh cho mấy cái bàn, chõ ngồi vừa rồi của nhở còn lưu lại mùi nước hoa vì ngồi lâu cộng thêm mùi caphe. Con nhở kì cục, gọi ra không uống bắt tội nó dọn. Nghĩ vậy chứ nhở P.Anh lúc nào chẳng làm gì đó kì lạ, như việc cứ biến mất rồi lại xuất hiện và quan tâm nó chẳng hạn. Nhiều khi nó thắc mắc nhưng chẳng lí giải nổi. Được một lúc, quán đã hết khách, thằng Hoàn xin về trước. Nhưng nó phải đợi vì anh Tân chưa quay lại, quán thì vẫn còn ca đêm.

- Em về trước đi, anh trông cho!

Nó gọi nhở Hoài khi đang tự pha cho mình một chút sinh tố. Nhở lắc đầu.

- Thôi em đợi với lùn để mang cho ông này một trận! Bực cả mình!

Vừa ngắt lời thì anh Tân đến, nhở Hoài được thả xả luôn.

- Quán lý trốn việc đi linh tinh, anh biết mấy giờ rồi không?

Anh Tân mắt nhắm mắt mở, đầu tóc bù xù cười.

- Hehe, sorry hai đứa, anh uống một chút nên ngủ quên, giờ hai đứa về đi vậy. Có thể mà cũng nạt anh!

- Hứ, mình về đi lùn! Đò quản lý già!

- Ồ cái con bé này!

Nhở Hoài kéo nó ra làm nó không kịp chào anh. Hai đứa hai cái xe, lê la khắp phố. Nhở Hoài không về mà rủ nó đi ăn tối. Một quán bánh xèo cuối ngõ trong khu đó, lửa và dầu chiên kêu tí tách, trời man mát. Hai đứa chiến đấu đến tận đêm no hết cả bụng. Nhở Hoài còn xui nó uống bia mà nó không uống. Sau khi để lại câu.

- Lùn kém thật, chắc tán hụt nên mới không kể chớ gì? Hihi.

Rồi nhở uống một mình, con gái mà uống bia như nước lã, còn nó chỉ xin cốc nước lọc để tráng miệng.

- Xong chưa về đi!

- Không, đi dạo với em cho tiêu đi! Chắc tầm này sinh viên vẫn nghỉ chứ?

- Ồ.

Nó gật đầu, đang chán nản, có nhở Hoài này bâu bạn cũng vui. Hai đứa nó kéo nhau ra bờ hồ, chiếc ghé đá kê bên cho bọn nó thấy được toàn cảnh đường phố lên đèn phía xa xa. Nơi đây rất nhiều kỷ niệm với nó, nhưng nó không nói gì. Chỉ lặng lẽ nhìn mặt hồ đen

thui khẽ gọn sóng vì gió. Đôi khi có chiếc xe vùt qua. Làm ồn ào thêm không khí này. HN chỉ ngủ khi người ta ngủ, còn đâu nó vẫn thức với người thức như hai đứa nó.

- Trước đây, tụi em hay ra đây!

Nhỏ Hoài cười rồi chỉ vô mép hồ. Nó gật.

- Anh cũng vậy!

Nhỏ Hoài ngồi thăng dậy.

- Lùn kể cho em nghe về tình yêu của lùn đi!

- Em có vẻ thích nghe mấy cái đó nhỉ?

- Ủm, Của em không đẹp nên em muốn nghe của người khác, để phấn đấu nè. Em biết Lùn sống nội tâm hì, nhưng em muốn lùn kể cho em!

Nó ngẫm nghĩ một hồi.

- Anh kể cho Hoài một chuyện khác huyen nghe không, chuyện cổ tích ấy!

- Lùn hâm, tưởng em là trẻ con à?

Nó lắc đầu cười.

- Không nghe thì thôi!

- Được rồi thử kể em nghe coi nào?

Nhỏ chăm chú, nó giọng đều đều.

- Ngày xưa có một...

- Một gì?

- Thôi không kể nữa, buồn ngủ rồi!

Vừa dứt câu nhỏ Hoài đẹp nó tí thì té xuống hồ.

- Chết bây giờ!

- Ai bảo lừa em! Hứ. Thôi về đi!

- Ủ!

Nó đi cùng nhỏ Hoài đến nhà nhỏ mới an tâm chạy xe về phòng ngủ. Bên ngoài những cánh hoa nhẹ rụng, nó ngẫm nhìn qua cửa sổ, lại sắp chuyển mùa rồi.

Chapter 14

Giống như cách đây gần một năm trước, nó vẫn ở riêng một cái phòng trọ và vẫn bị đánh thức bởi tiếng còi của chiếc ô tô nào đó phía bên ngoài kia. HN sáng đã ồn ào, hôm qua nó làm việc quá nhiều nên giờ người rất đau nhức. Nhưng vẫn còn hứng thú với mấy tờ quảng cáo. VsCN, nó úp ngược đầu vô chậu nước lạnh cho tỉnh táo, vài tia nắng nhạt khẽ len lỏi qua khe cửa làm nó chú ý, bầu trời chuyển màu nhanh quá. Thu đến nơi rồi. Đi bộ ra cái xe bánh mì đối diện nó mua đồ ăn sáng rồi ngồi bệt luôn ngoài cửa vừa ăn vừa ngắm đường. Khu nó vắng nên không ngại cho lắm. Chợt điện thoại kêu, giờ nó toàn đê cả chuông Nokia Tune huyền thoại vừa to vừa vang.

- "Khánh à, gọi tôi gì đấy?"

Hơi tò mò thằng bốn mắt này gọi gì nó vào sáng sớm thế không biết.

- "Ê nghệ sĩ, chút nữa ông rảnh không?"

- "Có. Sao vậy?"

- "Tý lên trường lấy hồ sơ cho thằng em! Ông đi với tôi đi!"

- "Đi một mình đi, kéo hai thằng đến làm gì?"

- "Ngại lắm, giờ bọn có chức quyền sinh hoạt ở đây suốt. Thôi đi cùng đi!"

Thảo nào nhỏ Nhi buổi sáng ít khi có ở nhà, chắc đi sinh hoạt ngoại khóa, nó dám chừng nhỏ đâu têu ra cái trò này cũng lên.

- "Được rồi, đang ăn sáng! Tý tôi qua! Sao không rủ mấy thằng kia?"

- "Không rủ bọn nó cũng đi, kéo đội đi cho oai hehe."

Đến khổ, nãy giờ cứ tưởng có hai thằng. Nó phần vì muốn gặp bọn bạn nên ăn xong nó thay đồ đi, tự nhiên hôm nay muốn ăn diện chút. Nó chải lại mái tóc dài của mình cho chéo xuống như hôm đi cắt, thế quái nào bị vướng vô mắt, hất lên lại rót xuống bức mình nó để nguyên vậy, nhìn như thằng cô hồn. Đi thêm đôi giày không có dây chỉ tặng lần trước. Đeo thêm đôi kính rồi chạy xe qua bên KTX. Bọn bạn nó ở trên giường, thằng nào cũng quần đùi ở trần.

- Đm thằng nghệ sĩ, không ở với anh em mình mà nó lên đồ chất chưa kia?

Thằng Hiệp chạy lại kéo nó vào.

- Ó... Từ từ. Khánh đâu?

- Đang trong WC, ông nhìn ngon quá hen.

- Ngon gì, áo thùng đây này!

Chẳng cái sơ mi nào của nó mà không có lỗ. Trước toàn bị chuột đục. Thằng Hiệp cười.

- Đùa chút! Hehe, ăn chưa?

- Rồi, ông có đi không?

- Có đi cho vui nghỉ nhiều chán quá!

Thằng Khánh từ trong wc ra, cùng lúc thằng Quang với Hoàn chạy xe xuống, hai thằng này chào nó.

- Hehe, cu nghệ sĩ nhìn như diễn viên nhỉ. Nhưng chải tóc lên. Trông như chột vậy?

- Thằng ngu, phong cách một mất một còn đây. Mày chả hiểu gì cả!

- Thôi xin hai ông, Tùng đâu?

Còn thiếu thằng vua quậy.

- Nó về quê rồi! Thôi đi các ông ơi!

- Đm có một bộ hồ sơ mà mày kéo hết bọn ông đi nhé!

- Đi chơi là chính, cút đi tao không đèo mày đâu!

Thằng Khánh đuổi thằng Hiệp, thế là cu cậu này chạy sang ngồi xe nó.

Đến trường, cho thằng Khánh đi vô hội đồng, còn lại mấy thằng chúng nó ngồi ngoài sân hóng gió, trời đã tắt nắng gió cũng mát hơn. Ở đây giờ vắng chỉ có một số bọn sinh viên trường đi làm việc bên đoàn với họp, toàn đầu to mắt trồ nó không quan tâm. Lâu lâu có con nhỏ nào xinh đi qua, mấy thằng kia lại gọi trêu, làm con kia chửi.

- Lũ vô học!

Nó cười, mấy thằng kia nhìn nhau.

- Tôi nhớ tới con hung thần các ông à!

- Giọng chửi giống hệt nó!

- Tao nhớ cái mông nó!

Thằng Hiệp nói một câu mặt phê phê, vuốt không khí, bị thằng Hoàn án đầu xuống.

- Thằng Dâm tiện!

- Mày thì ngoan lắm đấy con lợn! Ăn cho lắm vào, thức ăn chèn hết dây thần kinh trên não!

- Kệ bố! Bố về bố bảo con hung thần!

- Tao thách!

- Thôi, chửi nhau hoài!

- Ông nghệ sĩ chẳng biết gì cả, chửi nhau là để tăng thêm tình hữu nghị vì đó là cả một nghệ thuật, chửi nhau cho tôi cảm giác được trẻ lại.

Thằng Hoàn triết lý, cả bọn cười, nó cũng bật cười.

- Thằng nào heo này lâu lâu khôn phết!

Thằng Hiệp vỗ đùi thằng Hoàn đét cái, thằng Hoàn rát quá thụi vào ngực thằng Hiệp. Lại đánh nhau, chán mấy đứa này. Thằng Quang lắc đầu.

- Kệ đi, bọn này làm gì có óc đâu, đợi tí thằng bốn mắt ra rồi đi nhậu bữa!

- Ủm.

Đến gần trưa, bọn nó ngồi chán ra đây, thì ông mãnh Khánh mới ra. Mặt hầm hầm.

- Mẹ chúng nó, không có phong bì chúng nó làm khó mình.

- Vậy xong việc chưa?

- Ôn rồi! Đi về đi!

Năm thằng kéo nhau về, ra bãi đỗ xe. Nó nhìn thấy nhỏ Nhi đang cười nói với một thằng nào cận, nhìn cũng đẹp trai nó không bất ngờ về việc nhỏ có ở đây nhưng hơi bất ngờ về thái độ của nhỏ với thằng kia. Nó không phải người vô lý nên tính về rồi hỏi nhỏ, dù sao nhỏ cũng là người yêu nó mà. Nhưng Thằng kia véo má nhỏ một cái mà nhỏ vẫn cười, chẳng giống cái vẻ lạnh lùng của nhỏ chút nào. Kèm thêm mấy câu của thằng bạn.

- Cái Nhi với thằng nào kia?

- Con này ghê phết đây, tôi cứ tưởng nó ngoan.

- Ra đấm chét mẹ thằng kia đi!

Chỉ có thằng Khánh can lại.

- Từ từ, hỏi nó ra lẽ đã!

Tuy không yêu gì nhỏ, nhưng cái tính coi trọng sĩ diện luôn hiện hữu trong nó khiến nó nóng gáy. Thấy người yêu của mình tình cảm với người khác ai mà không vậy. Nó tháo đôi kính ném mạnh xuống đất ngay chỗ chân nhỏ, kính gãy tan. Nhỏ cùng thằng kia đều bất ngờ quay lên, nhìn thấy nó, mặt nhỏ sợ sệt. Nó trèo lên xe bảo bọn bạn.

- Đi về!

Mấy thằng kéo nhau đi ăn trưa, chỉ giận chút chứ nó không quá buồn vì cảm xúc chai sạn đi nhiều rồi, nếu nhỏ là loại con gái như vậy thì nó cũng thấy đỡ xấu hổ với bản thân hơn.

Coi như là giải thoát cho cả hai. Yêu nhau cũng gần tháng rồi còn gì, cảm giác thời gian qua nhanh quá. Vô quán nhậu, nó diệt mồi, mấy ông mảnh kia uống bia dô àm lên.

- Lâu lâu mới tụ phát uống bia đi ông, uống chút thôi!

Thằng Hiệp dụ Khi, nó lắc đầu.

- Đắng lắm không uống đâu.

- Cho đá rồi loãng không đắng đâu.

- Uống đá lạnh viêm họng.

- Đm ông!

Thằng Hiệp đập cho nó phát rồi nốc cạn. Hai thằng kia cười cười. Thằng Khánh hỏi nó.

- Thấy sao?

- Bình thường!

- Ủ, à gọi Tuấn ra nhé!

- Gọi đê gọi đê. Nhưng sợ ông bà già nó không cho đi!

Mấy thằng hưởng ứng, nói vậy chứ lúc đi với cái Mi thằng này sợ ai đâu bặt hết. Lúc sau, thằng công tử ra, vừa vào nó cầm chai bia của thằng Khánh tu hơi.

- Ngọt vãi! Hehe.

- Chú phải để anh tiếp!

Thằng Hiệp gá thằng Tuấn.

- Tao sợ mà quái! Hết chai nhé!

Nó ngồi ăn không cũng sợ, tụi bạn nó uống bia như nước ngọt vậy. Nay giờ điện thoại nó kêu ingles nên nó tắt nguồn. Kệ cho nhỏ thích làm gì làm, càng xa nó càng tốt cho nhỏ.

Thằng Tuấn khoác vai nó.

- Dạo này sao?

- Sao là sao?

- Bỏ con bé kia chưa?

- Chưa!

- Chán ông ghê, giờ ông đang ở đâu nhỉ?

- Phòng trọ cũ!

- Chuyển đi chuyển lại! Ở nguyên chỗ coi. Lúc tìm éo thấy đâu.

- Không thấy thì gọi!

- Nhưng đâu phải tôi...tìm..

Thằng này chọt nghẹt cái mặt như vừa lỡ lời.

- Vậy ai tìm?

- À không.. Thôi ăn đi, đàn ông mà không uống bia là không lớn được đâu!

- Điều!

- Ông Nhìn mà xem, ông lùn nhất hội còn gì! Còn còi còi nữa. Đây nè, ăn cái này cho bay cao bay xa!

Thằng khốn này gấp cho nó cái cổ ngan. Nó lườm lườm xong kệ. Choi với mấy thằng này nó sợ lây tính bựa quá chừng.

Ăn uống xong bọn kia quay đơ, còn mỗi hai thằng tinh là với nó cả thằng Khánh. Thanh toán hết một lượt, hai thằng đưa từng thằng về một, ông bảo vệ chửi om sòm vì thằng Hoàn mửa một bãi khá to ngoài sân bắt tội nó dọn. Cũng đã chiều, sau khi dặn Khánh trông lũ bạn, nó chạy qua quán làm. Nhỏ Hoài nay cao hứng mua một bịch bim bim nhét trong quầy để ăn vặt. Còn giả bộ thèm lem nó chứ. Anh Tân chưa đến, nó gọi cho anh để xin cho thằng bạn đang say mèm ở nhà nghỉ. Còn mình thì vô rửa ly tách trong bếp.

- Lùn! Ra đây em bảo!

- Từ từ chờ anh chút!

Nhỏ Hoài gọi nó, quán giờ này chưa có khách chỉ còn mỗi nhân viên nên nhỏ bật nhạc àm ī cả lên, nó bảo vẫn bé xuống thì nhỏ cười bảo nhạc này phải nghe to.

- Rồi gọi gì?

- Hỏi thật lùn nhé!

Mặt Hoài có vẻ nghiêm trọng làm nó chú ý.

- Ủ hỏi đi!

- Lùn có người yêu chưa?

Con nhỏ này thưa hơi lại dò dò nó, đến chán. Nó gật đầu.

- Có rồi!

- Thật à? Chị hôm nó cưa hả? Hay ai khác?

- Ủ! Hôm nọ!
- Thế đỗ thật hả?
- Thật!
- Lùn xạo!
- Không tin thì thôi, người gì mà toàn hỏi linh tinh. Không còn vấn đề khác à?
- Em thích!

Nhỏ vênh mặt lên đút miếng bim bim vô miệng nó, cứ ăn nên nó phải ăn. Vô tư dẽ sơ.

- Hôm nào dẫn đến em coi mặt nhé, trông vậy mà cũng đào hoa gớm!
- Khổ lầm chứ chả sướng đâu em!
- Hihi, lầm mồi tối nambi không mà! Hay em cũng yêu lùn luôn nhỉ?
- Thôi tha cho anh!

Nhỏ này với nó tính hợp nên nói chuyện trêu nhau rất tự nhiên, nhiều khi nó cũng học được thêm nhiều thứ từ lời nói của nhỏ. Với người từng trải như nhỏ, thì mỗi kiến thức về xã hội của nó chẳng được sử dụng nhiều. Có một ca làm đêm nó với nhỏ Hoài cùng ở lại, nó về cũng không biết làm gì, còn nhỏ thì ở lại theo nó với một lý do là chán. Chập tối anh Tân đã đến nên cũng đỡ nhọc hơn, khi quán đóng cửa anh rủ bọn nó.

- Hai đứa đi ăn đêm không! Anh mòi! Hôm nay tụi bay vất vả rồi!
- Hihi, lâu lâu mới thấy anh hào phóng, khéo nay trời mưa.

Nhỏ Hoài che miệng cười, anh Tân cười theo, nhỏ quay sang nó hỏi.

- Anh lùn đi không?
- Chắc thôi...

Nó bàn lùi.

- Đi đi em, từ tối chắc hai đứa chưa ăn gì mà! Anh biết chỗ này vui lắm!
- Lùn đi đi, không em ghét lùn luôn!

Nó đành gật, anh Tân đi trước dẫn đường, nó đèo nhỏ Hoài. Ở phía sau, nhỏ hát. Con gái thường vậy, họ hát khi ở sau xe ai đó, hay chờ đợi một điều gì đó, hay làm việc gì đó. Giọng hát của nhỏ rất giống của em. Rất vô tư, hồn nhiên pha niềm vui khi ở sau nó. Đường HN không còn đông nữa, giờ đây chỉ còn đèn đường hay những hàng quán đêm phục vụ cho người công nhân. Hàng hoa sữa trên phố theo cơn gió đang nhẹ bay xuống

đường. Anh Tân đưa hai đĩa đến một quán nướng vỉa hè, khác xa những gì nó nghĩ, gọi vài xâu ăn trước trong khi chờ người ta quạt bếp. Anh chỉ nó.

- Nhìn qua bên kia kia!

Bên cạnh chiếc bàn giữa của quán, có một nhóm sinh viên đang cùng nhau quây bên một chú trung niên, chú đang chơi guitar, đàn hát vể khía nhập tâm. Thu hút vài người khách lạ lùng.

- Chồng bà chủ đấy! Tầm này chú hay hát vừa vui vừa mang thêm khách đến. Hehe, anh toàn đến đây! Chú ý hát nhạc vàng hay lắm!

- Hay quá lùn nhỉ?

- Ủ!

Ba anh em bê đĩa nướng qua bàn bên cạnh chú đang ngân nga một ca khúc gì đó của Trịnh Công Sơn mà nó không nhớ nổi tên, nhưng nó biết vì hay nghe cái đài của ông nội.

- Ngon nhỉ, nem chuẩn quá! Cô ơi lấy cháu đĩa chả!

Nhỏ Hoài gọi. Nó cười, bài hát kết thúc, chú hướng dẫn cho hai người gần đó bản hợp âm. Tự nhiên nó nỗi hứng thể hiện. Đứng dậy nó đi ra chỗ chú, nhỏ Hoài nhìn ngạc nhiên.

- Ấy lùn đi đâu vậy!

- Hì, đợi anh chút! Ngồi im nhá!

Đến gần, nó lịch sự. Vì dù sao cũng là người lạ.

- Các bạn cho mình nhờ chút... chú ơi, chú cho con mượn cây đàn chút được không ạ?

Chú ấy cười, khá thân thiện.

- Đây này con, con biết chơi hả?

- Dạ biết qua qua ạ!

- Ủ, thử bài xem nào.

Mấy đứa sinh viên kia cũng vỗ tay, bỗng nhiên không khí sôi động hẳn lên. Nó không dám chơi mấy bài tủ của nó vì sợ nhạc buồn, nên đánh I'll be fine, vui chút nhưng chắc chưa chuẩn vì học mò mè. Ít ra cũng nghe thành điệu.

- Hihi... Nghe vui quá bạn gì ơi!

- Không lời hả? Bạn chơi finger style à?

Hết bài vài người hỏi nó, nó gật đầu đáp rồi trả đàn cho bác.

- Con gửi! Cảm ơn bác.

- Ủ, tụi bay còn trẻ tiền bối chứ bác chỉ đệm hát thôi! Hay lăm con trai.

Chào bác nó chạy đến chỗ ngồi của mình. Cảm giác vui này đã lâu không đến với nó, làm nó nhăn răng cười.

- Hè đóng miệng vào, thức ăn rót ra bây giờ!

Nhỏ Hoài hấp tấp.

- Á à, biết chơi guitar sao không nói với em?

- Nói làm gì? Hâm!

- Bực lùn ghê cái gì cũng dấu!

- Tự đi mà tìm hiểu, khi không nói ra em bảo anh khoe mẽ rồi sao?

Nó đối đáp với nhỏ Hoài chẳng ai chịu ai, anh Tân cười.

- Trước có lần anh thấy chú chở đồ với đeo cái bao đan nén mới dẫn chú đến đây thử, hóa ra là cũng biết chơi à?

- Dạ cũng vừa vừa thôi anh!

- Ủ... Ăn đi cái con bé này! Lướm nhiều lác mắt giờ!

- Chả thèm! Hai anh chết luôn đi!

Nhỏ Hoài cau có rồi quay sang hướng khác, người gì đâu có vậy cưng giận.

- Lâu lâu nó lại lên cơn mà ăn đi kệ nó, làm ít bia cho dễ ngủ không Minh?

- Thôi em không biết uống!

Về đêm khuya HN bắt đầu lạnh, không còn mát như hè nữa, ngoài đường cũng chẳng còn ai. Chào hai người nó về phòng trọ của mình với tâm trạng nhạt nhẽo, cuộc sống của nó hiện giờ ngoài ăn ngủ đi làm thì chẳng có gì đủ sức làm tinh thần nó phán chấn hơn. Dù nó có tận hai cô người yêu nhưng nó chẳng yêu gì họ, chẳng thể vui nổi khi nó tự biến mình thành một thằng đếu. Nó biết gieo nhân nào gặp quả nấy, nhưng giờ kết thúc thì còn bao nhiêu người con gái sẽ khổ vì nó đây? Nó không dám chắc. Ngoài đường chỉ còn mình nó với cơn gió đặc mang theo hương thơm ở đâu đó, nó hét àm lên giữa đường vì không ai có thể làm phiền nó, nó nhớ em nhớ bông bồ công anh nhẹ bay đi xa nó mãi, nó còn căm ruột gan vì nhớ, không ai có thể hiểu được cảm giác của nó cái cảm giác này cứ ăn mòn nó từng giờ. Đêm hôm ấy nó lại khóc.

Sáng hôm sau ngủ dậy sớm để giặt con Doremon nó dùng để gói đầu, con doremon nó không giữ được sạch cũng giống nó người nhìn bết bát, chẳng khác thằng ăn xin. Bỗng nhiên ngoài cửa phòng có tiếng gõ cửa, mặc chiếc vội chiếc áo cộc để ra mở, nó tự hỏi ai mà đến tìm nó sớm thế, khéo khi nhầm phòng chẳng vì khu này nó có quen ai đâu.

- Ai đây ạ?...O...?

Nhỏ Nhi đến phòng nó, phải rồi, nó đã suýt quên việc hôm qua, nhưng vẫn thắc mắc ai cho nhỏ biết nó sống ở đây. Tuy không giận nhưng nó cứ làm bộ vì cái sĩ diện của mình. Nhỏ Nhi thì có vẻ sợ và buồn, đôi mắt thâm quang cho nó biết đêm qua nhỏ ngủ muộn hoặc thức. Mà nó không quan tâm, để cửa mở nó đi vào phòng ngồi trên giường, nhỏ cũng ngồi đối diện nhìn nó.

- Chị đến đây làm gì?

Nó thờ ơ. Nhỏ không nhìn nữa mà cúi gầm xuống.

- Anh đừng hiểu lầm... Em với cậu ấy chỉ là bạn thôi.

Nhỏ nói rành mạch nhưng chắc ngại vì phải giải thích, con gái thông minh họ lúc nào cũng nghĩ mình đúng. Nó chỉ đơn giản.

- Ủ tôi biết rồi! Chị nói xong thì về đi.

- Anh... Em xin lỗi, thật sự em cả cậu ấy không có gì mà.

Nhỏ vẫn cứng đầu theo sự kiêu căng của mình.

- Không có gì! Không có gì mà chị để nó làm vậy, còn chị tỏ ra vui lẩm sao? Không có gì à?

-Bạn em chỉ là bạn thân nên đùa vui chút! Anh đừng vô lý như vậy!

Nhỏ Nhi mất bình tĩnh. Nó cũng bức lên.

- Vậy bây giờ tôi dẫn một đứa con gái về xong vượt ve sờ mặt nó cho chị nhìn thấy rồi nói là bạn thân nhé. Sao chị không đặt chị vào cái tình huống đó, chị hiểu tôi sao! Nếu như vậy thì tất cả thằng con trai trên đời này đều vô lý hết!

Nó quát ầm lên rồi đuổi nhỏ Nhi.

- Chị về đi và đừng lúc nào cũng tự cho mình là đúng nữa, có thể về kiến thức tôi không bằng chị. Nhưng là con người ai cũng có cảm giác riêng, chị thì chẳng bao giờ chịu tìm hiểu tôi nghĩ gì, tôi ra sao... Chị hãy cứ theo đuổi anh chàng nào có thể để chị biến thành một con cún! Còn tôi thì không!

Nó xả giận bởi những lần nhỏ bắt nó thế này bắt nó thế nọ cho bõ và đang chờ một lời chia tay. Nhưng ngược lại, nhỏ Nhi thút thít.

- Em... Em xin lỗi!
- Chị không có lỗi gì cả, đó là bạn thân chị mà!
- Anh... Em xin lỗi, hức... Không có lần sau đâu, em xin lỗi mà...
- Vậy nếu tôi không có ở đây thì sao, còn gì hơn một cái véo má đã đủ để làm chị cười. Chắc thằng đó học giỏi lắm, nó còn đẹp trai hơn tôi nữa... Giờ chị có thể chia tay tôi mà? Ở bên tôi khổ lắm!

Nó nhẹ nhàng không cười không khóc, không cảm xúc nhưng thành thật. Nhỏ Nhi lại không hiểu điều đó.

- Không em xin lỗi... Đừng vậy mà anh... Em yêu anh... Hức...hức...

Nghe vậy người nó lại mềm nhũn cứng họng không nói được gì, nước mắt của con gái thật khủng khiếp. Nhỏ Nhi cứ ôm nó mà khóc sướt mướt, đến khổ, mắt thì thâm đen nhưng vì cái tính kiêu mà không chịu nhận đế rồi ra thế này.

- Nói thật đây, bên tôi chị sẽ tồn thương nhiều. Chia tay đi!
- Không... Anh đừng vậy nữa, em không muốn. Em sẽ nghe theo anh, nghe theo anh hết! Đừng bỏ em! Hức...

Giờ ngẫm lại lời thằng Tuấn nó mới thấy đúng. Nó đã làm gì thế này? Thở dài ngao ngán để mặc nhỏ khóc, nó biết nó đang buông xuôi.

Chapter 15

Chuyện gì cũng có một cách giải quyết riêng của chúng, quan trọng là phải chọn lựa cách giải quyết làm sao để sau này mình không hối hận, nó đã định dịp này dứt khoát với nhỏ Nhi, nhưng nhìn những giọt nước mắt kia, giọt nước mắt của người con gái yêu nó, nó lại không nhẫn tâm nỗi. Cảm giác bất lực dồn vào đôi mắt, nó tựa vào tường khóc, phải rồi nó vẫn là nó là một thằng yếu đuối mà.

- Hức...hức... Sao anh lại khóc? Em xin lỗi mà...nín đi...huuh.

Nhỏ Nhi mặt mếu máo, nước mắt vẫn chảy. Nhìn thấy nó đang khóc liền lau nước mắt cho nó, chắc không hiểu sao nó khóc theo.

- Em xin lỗi... Mình không chia tay nha anh... Hức...hức... Thôi đừng khóc mà...

Nhỏ dỗ nó như con nít, đến nước này thì nó không dám làm nữa. Mặt nhỏ ngây ngô một cách đáng thương, vừa buồn, vừa buồn cười. Nó ôm nhỏ lại.

- Nhi ơi... Tôi khô lấm, tôi không tốt đâu... Hức...hức...

Trong căn phòng trọ có hai đứa ôm nhau khóc vì hai lý do không liên quan đến nhau mà nhỏ lại cứ hiểu lầm.

- Anh ơi... Em xin lỗi, anh đừng khóc mà... Nhi yêu anh lấm...

Nhỏ là người đi rồi lịm luôn, miệng thì nói lẩn lộn. Nó hoảng quá liền kéo nhỏ lên xe, người nhỏ mềm như bún. Cũng may gần chỗ nó có một phòng khám tư mới mở, nó cuồng cuồng bế nhỏ vào, het àm lên.

- Bác sĩ giúp cháu với...!

- Đặt bệnh nhân ở đây!

Có một nhỏ y tá chỉ cho nó cái giường đặt nhỏ Nhi xuống rồi đẩy nó ra, ở bên ngoài nó cứ loanh quanh luân quẩn vì lo lắng. Lúc sau ông bác sĩ ra nói rằng nhỏ chỉ tụt huyết áp thôi không có gì đáng lo, nhưng sau đó vì mệt và đói nên nhỏ ôm luôn. Nó vào phòng ngồi cạnh, nhỏ Nhi ngủ, mắt nhắm nghiền khuôn mặt xanh xao, tại nó hết.

- Tôi xin lỗi...

Ngồi được lúc lâu, nó đi mua cháo cho nhỏ, chẳng thể lăng mạng như phim được vì nó không biết nấu. Nhỏ đến với nó lúc sớm nên giờ vẫn còn những hàng đồ ăn sáng của HN, nó gặm tạm cái bánh ngọt rồi mang cháo qua phòng khám. Đến nơi thì nhỏ dậy rồi, mắt mờ thao láo nhìn tròn giống nó lúc trong viện.

- Anh...

- Chưa ăn sáng đúng không? Anh mang đến đây, thiệt tình...

Mặt nhỏ ngạc nhiên.

- Anh không giận em nữa hả?

- Giận gì? Khùng... Thôi ăn đi.

- Mình vẫn yêu nhau hả anh?

- Hả... Ôm rồi nói linh tinh... Cần anh bón hông?

- Dạ không...hihi.

Nó làm như chưa có chuyện gì xảy ra cho nhỏ yên tâm. Nhỏ tự động ăn, cái kiểu ăn thì ra dáng lầm. Không mở miệng, ăn không thành tiếng luôn, đúng kiểu được dạy từ nhỏ.

Cũng tốt hơn là nhõng nhẽo, nó thích nhỏ ở điểm này. Tính tự giác. Bỗng nhiên thấy bình yên gì đó.

- Nhìn em kĩ vậy?

- Ồ ờ... Quên, mà cấm hả?

- À không... Nhưng hơi mất tự nhiên chút. Hihi.

Nhỏ cười. Nó thấy niềm vui qua đôi mắt, nó cũng cười theo.

- Nè... Sao biết phòng trọ mà tới tìm?

- Em hỏi mấy người bạn của anh đó...

- Bạn nào?

- Mấy người anh hay đi chung ý, em vô ký túc xá hỏi.

Nó nhìn nhỏ, nhỏ bình thản ăn nốt. Tự nhiên cỗ nó nghẹn nghẹn.

- Lúc nào vậy?

- Đêm hôm qua. Hihi, thấy em thông minh không? Hỏi mãi họ mới chỉ cho, cũng may mà khu này có mỗi cái phòng đó dễ tìm vì gần ngã tư.

Nó chạm tay vào má nhỏ lay lay.

- Ủ thông minh! Thông minh đến sợ luôn... Đỡ chưa, về luôn hay nghỉ rồi về?

- Dạ về luôn chứ! Em hơi mệt thôi, cũng có sao đâu mà hihi.

- Không sao mà nãy nằm một đống, bắt tội phải đưa vô đây.

Nó đưa nhỏ về, phòng khám không lấy tiền bảo không thuốc thang hay gì với lại mới mở nên chắc họ muốn giữ khách, nó cảm ơn rồi phỏng đi.

- Giờ về đâu đây?
- Nhà em đi, sáng nay em đi quên không nói với nội. Sợ nội em mắng.
- Ủ, thê có mua gì không, trưa cho ăn ké bữa.
- Thiệt hả anh... Hihi, vậy rẽ qua chợ đi anh.

Khu chợ này khá đông người vì nằm trong xóm mở đối với đường lộ, chúng nó vòng đi vài lần hàng nào nhỏ cũng muốn vô, nó thì sợ nhỏ mệt nên đèo chứ chẳng gởi xe đi bộ như mọi lần. Được cái nhỏ này mặc cả khéo thôi rồi, nhìn còn đáng sợ hơn cả mấy đứa ở quê nó. Rau, thịt, cá... Củ, quả đầy đủ. Nó phụ nhỏ cầm cho nhỏ lựa, sau vụ kia nó muốn tốt với nhỏ hơn để bù đắp cho nhỏ, sau này có sao chắc nó cũng kệ, nhỏ vui ngày nào nó yên ngày đó. Tự nhiên trong đầu nó mang thêm suy nghĩ, hay là cứ yêu nhỏ đi cho rồi, nhỏ Nhi có gì không tốt đâu.

- Anh... Mình về đi!
- Ủ ừ... Tính làm cỗ sao mà mua tùng lun vậy trời, nhiêu đây chục người ăn hết chua?
- Em ngại đi chợ lăm nên mua về tích ăn dần mà.

Nhỏ với nó chuyện trò khá nhiều trên đường về, thực ra thì nhỏ hỏi thôi còn nó trả lời, về sở thích, công việc, biết nó làm thêm ở quán cafe nhỏ còn tính hôm nào qua quán chơi. Nó rùng mình, rủi nhỏ Hoài biết đây là đứa nó nhò tư vấn cưa thì tiêu. Nên nó đánh trống lảng. Đến nhà, nhỏ xuống mở cửa, rồi chạy vô tìm nội. Không thấy đâu cả.

- Chắc bà em sang nhà hàng xóm rồi! Anh mang đồ vô cho em với.

Nhỏ chỉ cho nó cái tủ bảo quản để nó sắp xếp vô còn nhỏ thì chạy đi thay đồ, phong cách của nhỏ khá giản dị, ra ngoài thì toàn quần jean với áo sơ mi, ở nhà thì mặc cái bộ đồ rộng thùng thình trông như bà bầu.

- Ủa đeo kính suốt không khó chịu hả?

- Không... Bỏ ra em có nhìn thấy gì đâu. Vậy mà toàn bị mắt dần á, đến nỗi phải mua hai cái trữ kia kia.

Nhỏ này có cái tính lo xa. Nó cười cười lắc đầu.

- Này, hôm qua... Hỏi thật nhé! Giận không?

Nó tiến sát gần nhỏ thì thầm, trời nóng nên không dám ôm sau lưng. Nhỏ để tóc búi, đang vo gạo nhìn đám đang quá trời.

- Không... Em chỉ hơi sợ thôi... Hì hôm qua lần đầu thấy anh vậy đó. Lúc anh ném cái kính, em chạy theo mà không có được.

- Ủm...

Nhỏ kẽ, cái giọng ngô ngô kém phần sắc xảo. Khác hẳn lúc mới quen dân mọt sách thật kì lạ.

- Lúc đó với sáng nay cứ sợ mất anh... Em giận luôn thằng kia, bạn bè mà nó toàn như vậy không. Anh đừng để bụng, sau này em không thể nữa đâu.

- Ủ.

- Thấy yêu anh lắm... Tự nhiên thấy anh giận lại yêu anh nhiều hơn... Em chưa có cảm giác này với ai... Lạ lạ sao á.

Nhỏ Nhi đỏ mặt rồi hôn vào má nó. Nó cười. Con gái ai cũng như vậy hết thì tốt quá. Chỉ một cái chạm môi đủ để họ đỏ mặt. Tình cảm nó dành cho Nhi là sao, nó không biết nữa, ở bên nhỏ nó cảm giác mình được che trở cho nhỏ.

- Vậy bây giờ anh bảo em không gặp nó nữa em có đồng ý không?

Mặt nhỏ Nhi tối sầm lại.

- Anh oi... Bạn thân mấy năm rồi, giờ tự nhiên không chơi với nó nữa thì... Như vậy vô lý quá...

- Haha, đùa chút... Em làm gì làm, nhưng đừng nói dối anh là được.

Nó cười, nói một câu mà tự thấy mình ngượng mồm. Nhỏ Nhi xoa xoa mặt nó.

- Đương nhiên rồi, vậy anh có nói dối Nhi không?

Nhỏ Nhi chớp mắt. Nói giọng nửa đùa nửa thật, nó bối rối.

- Không... Ủ, không.

- Hihi... Thôi để yên cho người ta thôi cơm.

Nhỏ Nhi đuối nó lên nhà, lên ngồi bắt mèo ôm nghịch, được cái con mèo của nhà nhỏ nuôi bạo người với khoái ngủ nên bắt cái được luôn, giữ trong lòng cả ngày nó cũng chẳng thèm nhúc nhích, lúc sau chán quá nó lại chạy xuống bếp. Thấy nhỏ Nhi đang ngồi ôm trán trên ghế.

- Sao vậy?

- Hức... Em bị dầu bắn!

Bỏ ra thấy ửng đỏ, chiên quái gì sôi mà cầm đũa ngăn không chịu được.

- Lấy kem đánh răng bôi chút vào để đẩy anh làm cho, làm rau đi.

- Anh biết làm không?

- Bộ tướng đây công tử hả, đây làm đây việc hơn cô đây cô nương.

- Nhưng...

Nhỏ cứ lưỡng lự. Nó giật đôi đũa rồi chiên nốt, nhỏ nhìn rồi cười, không nói gì. Ở trên nhà có tiếng lục cục, chắc nội về.

- Nhi ơi...!!!

- Dạ...!!

Khiếp thật, già mà giọng khỏe, bà gọi nhỏ lên. Nó còn giật mình.

- Mày đi đâu từ sáng giờ hả?

- Dạ...dạ cháu lên trường.

- Tiên sư mày. Trường mở lúc 5h à? Mà cái xe ngoài kia của ai?

- Của anh Minh ạ!

- Rồi rồi... Tao biết rồi, hóa ra là đi với bạn trai. Mày lớn rồi đây nhé! Làm gì cũng phải suy nghĩ. Thέ nó đâu?

- Dưới bếp ạ!

Công nhận nội nói câu thầm thật. Làm gì cũng phải suy nghĩ. Nó đang chiên mà cũng giật mình bị nổ bếp cái vào tay.

- Cháu chào bà!

- Ủ... Cái con này, khách đến mà để nó làm bếp à. Đi xuống!

Nhỏ phung phiu.

- Anh ý đi ăn nhò với lại đòi làm chú cháu có bảo đâu?

- Ăn với nói thế à? Thôi mày lên đi để nó làm nốt.

- Dạ, bà cứ để cháu. Nhi bị bắn phỏng, với lại mệt. Không sao đâu bà ạ.

- Đấy mày xem. Nó nó thế mà còn đứng tro đấy, phụ nó đi.

- Bà toàn bênh anh ý.

Nhỏ băm băm cái gì đó, đến sờ với cái cách cầm dao.

- Thôi xin... Làm đi! Không tí mất ngon.

- Hứ... Anh được bà quý hơn em!

Nhỏ cứ lầm bẩm, trẻ con cũng chỉ đến mức này thôi. Con gái đúng là loài động vật khó hiểu nhất trên đời. Nó được ăn ké một bữa cơm mà bị hỏi bao nhiêu câu từ nội. Đôi khi nó hơi sợ ở nhà nhỏ Nhi, nhưng ít ra khi ăn xong hai đứa cũng có không gian riêng tư để... Im lặng. Nó luôn vậy, chờ một ai bắt chuyện để có thể khơi lên khả năng bẩm sinh là nói. Vì cái vốn từ ít ỏi ngôn ngữ nghèo nàn, nó không bao giờ biết cách bắt đầu một câu chuyện cho hấp dẫn người đối diện. Nhỏ Nhi cũng chỉ biết ôm mèo. Thấy nó vậy nhỏ tựa vào nó.

- Anh ơi...

- Hả?

- Sao anh ít nói vậy?

- Con trai nói nhiều thì thường không hay ho lắm... Với lại, anh cũng không biết nói gì.

- Kể cả với em à?

- Với ai cũng vậy thôi mà.

- Ủm... Thường thì con trai hay buông lời khen hay tán tỉnh trước những người con gái họ thích. Chỉ có mỗi anh là tảng ngây hoài. Chả hiểu sao lại yêu anh nữa ý.

- Học giỏi lắm cơ mà... Tự tìm hiểu đi.

- Học là vấn đề về kiến thức, còn về tình cảm thì em dốt lắm. Như anh nhận xét vậy á.

- Ủ...

Nhỏ thả mèo rồi ôm nó, cứ như sợ nó chạy mất vậy.

- Em hỏi thật nhá! Em có xinh không?

Nó quay sang, nhỏ úp mặt vô lăng nó không dám ngẩng lên nhìn.

- Ủ...Xinh.

- Vậy anh thích em rồi... Tán em chỉ vì em xinh à?

Nhỏ bốn mắt này thích hỏi hay sao mà toàn dùng những câu khó trả lời.

- Sao lại hỏi vậy?

- Thì em thấy nhiều người nói, con trai thấy gái xinh đều vậy hết á. Cứ tán tỉnh cưa cẩm. Nói chung là không tốt, nên trước kia có người nói thích em mà em không đồng ý.

- Ủa vậy sao tự nhiên lại đồng ý với anh?

Nhỏ lại úp mặt vô lăng nó, hai vành tai đỏ như cà chua.

- Người ta không biết rồi cứ hỏi hoài...

- Vậy thì anh cũng không biết...hehe.

- Anh đều lầm...

- Gi?

Nhỏ đầm vào lưng nó.

- Chỉ có việc nhỏ xíu như vậy cũng đòi chia tay luôn được... Đồ ích kỷ. Tuy là biết anh giận nhưng cần gì anh nói chia tay.

- Nhát thời thôi mà... Coi như chưa xảy ra đi nhé!

- Em sợ quá trời... Nói sợ tổn thương rồi mà cứ... Như vậy... Còn khóc theo người ta nữa... Đồ khùng...

- É... É... Ai làm chi mà nước mắt lại rót rồi... Thiệt tình!

Nó quay lại, nhỏ vẫn ngượng, mặt cứ cúi xuống.

- Ngửa mặt lên xem nào... Ngửa lên không là lần sau không đến nữa đâu.

Nhỏ ngửa lên, mắt hoe đỏ nhưng không khóc. Nó hôn luôn, cái đói môi đỏ không son cứ kích thích nó, bị bắt ngờ, nhỏ không thèm nhảm mắt mà mắt cứ trọn lên. Vậy mà cũng để yên.

- Khóc là cái nữa này...

- Ủ... Không thích!

- Không thích sao không đẩy ra?

- Vì anh là người yêu em...

- Vậy là người yêu muốn làm gì cũng được à?

Nó mặt đều đều nhìn nhỏ, nhỏ giật mình ôm người lại mặt mếu.

- Bà em ở nhà đây...

- Nghĩ gì mà thủ kĩ vậy trời... Ai làm gì đâu?

- Nhìn anh như là đang nghĩ bậy ý... Lần sau phải để em đồng ý nhé, đừng...bất ngờ. Xấu hổ lắm.

- Rồi rồi...

Đến chiều, nó qua quán làm sau khi dặn nhỏ giữ sức khỏe có đi đâu thì cứ gọi nó. Đến quán, trong lúc đang mặc đồng phục. Thằng Hoàn chạy ra kêu nó.

- È hôm qua con bí thư nó đến tìm ông đấy, sao rồi.
- Xong rồi, thôi làm việc... Nó kê rồi.
- À ừ... Cứ năn nỉ bọn tôi để tìm chỗ ông mãi. Thằng Khánh nó chỉ đáy.
- Ủ. Kệ đi. À thằng Tùng về chưa?
- Chưa. Sao?
- Tính hôm nào nó về thì rủ đi ăn bữa khai học. Hehe. Đang khoái tụ tập.
- Ok ok... Về tôi nói.
- Nay ra chạy bàn với tôi đi! Rửa cốc mãi chán lắm.
- Ủ đi.

Nó với thằng Hoàn thi nhau chạy bàn, chiều tối là lúc đông nhất vì những cặp đôi hay hẹn hò, hai đứa cũng vì thế mà mỏi chân hơn. Lúc nghỉ nó lại cùng thằng Hoàn nhận xét những vị khách, đương nhiên là nữ. Nhỏ Hoài ở sau bảo rằng đó là công việc vô bổ.

- Người đẹp ở đây không ngắm... Đi ngắm mấy con nửa mùa đấy... Hơ... Buồn ngủ quá.
- Ngáp che cái miệng vào... Vô duyên!
- Hú... Răng trắng miệng thơm. Tôi gì che, lùn mặc cảm thì đi mà che.
- Khiếp quá đấy...!
- Chưa thử sao biết... Lùn xấu xí ghen tị với em à?
- Chả thèm... Có cho thử không mà dám.
- Sợ lùn không dám thôi...
- Thách anh đi...
- Em đố lùn đấy...

Nhỏ Hoài chống tay vô quầy nhìn nó, tưởng nó ngại mà không dám chắc. Nó tiến lại gần nhỏ, sắp chạm môi thì bị nhỏ...

- Pháp....!! Á....á...aa.!
- Hú... Dê em này...!

Nhỏ cắn phát vào mũi nó, nghiên thêm cái. Đau chảy nước mắt.

- Thế mà mạnh miệng!
- Để lùn lãi à... Khôn thế!

- Em ơi... Thằng này nó sợ gì đâu, em đừng thách nó. Ngoài phạm pháp thì nó cái gì cũng dám đấy.

- Ông im đi... Đau quá. Chảy máu rồi! Kiếm anh cái băng!

- Hihi... Đây!

Nhỏ Hoài gọt hoa quả nên hay đứt tay và trữ băng y tế ở dưới. Nhỏ dính luôn ngang mũi nó. Rồi cười.

- Trông nghịch lắm! Hihi.

- Răng sắc như răng con khuyển!

- Ủa là con gì vậy lùn?

Nó với thằng Hoàn cười phá lên.

Đến tối muộn, hai đứa nó đi ăn cơm rồi mới về. Hôm nay được lãnh lương, nó đút ống một nửa. Thời gian này nó tiêu sài tiết kiệm và kiếm được khá tốt ở tiền lương, rồi tiền tip, còn đi phát tờ rơi nên để dành sau có việc cần đến. Vừa tắm xong chưa kịp khô người, nhỏ Tâm gọi điện.

- "Sao anh không gọi cho em?"

...

- "Thôi... Em hiểu rồi, anh qua nhà em đón em đi chơi được không?"

- "Chờ anh chút. Xin phép luôn hai bác nha."

- "Dạ..."

Nó qua nhà Tâm chào hỏi rồi xin phép hai bác, đi với Tâm nó toàn đưa nhỏ về đúng giờ có khi sớm hơn để hai bác yên Tâm. Bác Tâm còn đứa.

- Mày làm con rể bác đi Minh! Ra trường cho cưới luôn! Haha.

- Kìa mẹ!

- Thôi đi cô thích đỏ cả mặt còn kìa kìa cái gì... Đi đi anh đợi.

- Hihi, bác cứ đứa hai đứa còn trẻ con lắm à. Thôi cháu xin phép!

- Ủ đi đứng cân thận nhé hai đứa!

- Dạ!

Đường phố tấp nập bởi trời gió mát. Không hiểu nổi HN nữa. Tâm phía sau nó không nhí nhảnh, không yêu đời, không cười nói. Đơn giản em chỉ hát những bản tình ca buồn mà qua giọng nó biết em nghẹn nghẹn...

- Em muốn đi đâu nào?

- Dâu cũng được... Đi cùng anh, đi đâu em cũng thấy vui...

Nhỏ Nói mà nó buồn. Giá như nó có thể làm nhỏ ghét nó, nó đã không dẵn vặt thế này. "Anh phải trả giá sao để đổi lại được sự thay đổi của em? ". Một quán đồ ăn vặt nhỏ thích. Nó dẵn nhỏ vào như một cặp tình nhân bình thường, có cười nói, có nắm tay. Nhưng bên trong chỉ là sự giả dối. Tâm không giỏi ăn cay vậy mà nhỏ ăn đồ cứ quết ớt hoài. Nước mắt chảy thành dòng.

- Tâm...

- Dạ...?

- Anh xin em đây...

- Không nói chuyện đó ở đây... Anh là người yêu em mà đúng không? Ăn đi anh...

- Dừng khóc nữa...

- Em đâu có khóc?

Nhỏ lấy tay gạt nước mắt, càng gạt càng chảy.

- Em mắc cay... Kê đi!

- Không ăn nữa... Đi chỗ khác.

- Đi đâu?

- Chỗ mà em không có cớ để rời nước mắt!

Nó thanh toán rồi đưa nhỏ ra bờ hồ. Đôi lúc thanh thản, đôi lúc rồi bời, đôi lúc tuyệt vọng nó vẫn thường ra đây. Giờ thì bên nó cũng có một con người chắc cũng đồng tâm trạng.

- Ở anh có gì để em làm như vậy?

Nhỏ Tâm tựa luôn vào người nó, miệng nói nhỏ.

- Chỉ chính anh... Em không biết, có lẽ kiếp trước... Em nợ anh ghê lắm. Để giờ tự làm khổ mình chỉ vì người không yêu mình. Em tự hỏi rằng sao mình không ghét luôn anh ta, xóa sổ anh ta trong đầu đi nhưng mà không được. Em không làm được, vì em không tìm được lý do nào để làm vậy. Đôi lúc em tự ghép tội anh nhưng rồi suy nghĩ rằng là do mình chứ đâu phải do anh. Giá như cho em một cái cớ để ghét anh! Giá như...

- Em à... Sao em ngốc vậy, một thằng như anh có đáng không?

- Đáng chứ! Em đâu có tin vào tình yêu đích thực cho đến khi gặp anh... Vậy nên nó đáng lầm...

Giờ vẫn còn người qua đường, nhưng trời đã bắt đầu về đêm. Nó mông lung suy nghĩ.

- Anh... Hôn em đi... Lâu vào... Anh là người yêu của em mà. Em yêu anh lắm...

Nó làm theo lời nhỏ, nhở ngồi lên hẵn người nó đáp lại mãnh liệt. Lúc này nó thấy tội lỗi, dù sự ngọt ngào của nhỏ Tâm che mờ đau óc nhưng nó vẫn phải kiềm chế trước khi xảy ra chuyện đáng tiếc.

- Muộn rồi... Anh phải đưa em về!

Nó rời ra bất chợt nhỏ Tâm có vẻ hụt hẫng nhưng cũng đồng ý. Đêm hôm đó nó lại mất ngủ, nó cứ ngồi vậy không, mắt nhìn vào trời sao sâu thẳm để tìm kiếm cho mình một thứ giết thời gian. Cho đến khi có một cuộc điện thoại gọi đến.

Chapter 16

Cũng lâu rồi... Khá lâu, kể từ khi nhiều chuyện xảy ra. Nó đã không liên lạc với chủ nhân của dãy số này. Cái tên, đôi khi nó quên mất cô ấy đã từng là bạn và ở bên nó. Giờ đây ngồi ngắm những vì sao, thật trùng hợp. Cô ấy lại gọi cho nó, vì với nó, mảng kí ức còn lại với Chi là những vì sao. Thật sự, nó rất bất ngờ xen lẫn tò mò lí do Chi gọi cho nó. Chắc hỏi thăm gì đây. Chần chừ một chút, nó bắt máy, nhưng ngập ngừng vì đã lâu hai đứa không nói chuyện với nhau.

- "Alo...?"

Giọng nhỏ có vẻ mừng rỡ.

- "À...ừ, xin chào. Chi đó hả?"

- "Hihi... Mình đây. Minh đạo này khoẻ hông?" - Một câu hỏi khách sáo, xã giao luôn phải có, nó ừ hử.

- "Mình khỏe, còn Chi thì sao? Mọi thứ vẫn ổn chứ?"

- "Ừm... Mình hoàn thành một khóa học và được học bổng nữa nè. Ở đây học nhanh lắm đó, phải chăm chỉ quá trời luôn. Hihi. Chắc cậu sang năm hai rồi nhỉ?"

Nhỏ Hào hứng khoe thành tích, nó mừng cho nhỏ, vì quyết định du học ấy là một điều đúng đắn.

- "Ừ đang nghỉ... Chắc tháng nữa học. Mà... Chi gọi mình có việc gì không?"

Nó bâng quơ vì không biết nói chuyện gì để tiếp tục nữa. Vốn từ ngữ hay ý nghĩ bay hết sạch sẽ, nó không giỏi nói chuyện với bất kì ai. Nhỏ trùng giọng lại.

- "Vậy... Phải có chuyện mới được gọi cho Minh à...?"

- "Thì tại... Tại... Chi đang bên nước ngoài... Mà, lại gọi... Minh..."

Nó lúng túng, nhỏ phì cười. Nói trêu chọc.

- "Hihi... Tưởng Minh lớn hơn rồi chứ... Nói chuyện vẫn tồ tồ như trước. Chẳng thay đổi gì cả. Thật ra thì, mình muốn nói... Mình sắp về Việt Nam!"

Nhỏ nói lớn, nó ngạc nhiên, xen lẫn vui mừng.

- "Th..ật..hả?"

- "Thật... Độ mai kia mình về rồi, sau khóa học mình được nghỉ hai tháng lận đó, về thăm quê, thăm gia đình, thăm bạn bè, thăm người...đó."

Nhắc đến "người đó" Giọng nhỏ đang hào hứng tự nhiên nghẹt nghẹt lại. Nó biết nhỏ vẫn chưa hết hoài niệm tiếc nuối của mình về mối tình đơn phương. Tưởng chừng như quên

khi đi sang bên đất khách quê người. Nó muôn nhở vui, vì nó cũng đang vui. Gặp lại một người bạn cũ luôn đem lại cho ta sự thú vị.

- "Vậy à... Vè lẹ đi, mình chờ."

Nhỏ nói bê dần, nó cũng không hiểu sao.

- "Chờ thật nhé...?"

- "Thật... Đến sân bay gọi mình, mình ra đón!"

Nó nói chắc chắn.

- "Hứa đi nào...hihi."

- "Ừ hứa...!"

Nhỏ vui nó biết, thở phào. Sắp tới lại có người để tâm sự rồi. Đi không phải là ý kiến tồi, quan trọng là biết trở về đúng lúc. Thời điểm này nó cần một người để chia sẻ những điều nó đã làm, những điều đó cứ ám ảnh nó mãi.

- "Tốt rồi, thôi đi ăn cơm đây. Minh nhớ giữ lời đấy, cậu mà không giữ lời túc tung cái Hà Nội tìm giết cậu, hihi."

- "Ừ... Mà cơm nước chi giờ này hả chị hai...?"

Nó giật mình nhìn ra đường qua cái cửa sổ, nếu không có đèn đường thì nó còn chẳng thấy gì ngoài màu trời tối đen.

- "Mới hơn 6h mà cậu? À... Thôi chết, chỗ này chậm 6 tiếng so với Việt Nam. Hihi, có phiền cậu ngủ hỏng?"

- "Có ngủ đâu mà phiền, thôi ăn đi."

- "Ấy... Cậu phải đi ngủ đây biết chưa, về mà thấy cậu ôm là mình ghét luôn... Ngủ ngon. Hihi."

- "Biết thế. Chào nha!"

- "Ừ chào Minh!"

Nó cúp máy trước, hoặc là nó nghĩ vậy. Ném cái điện thoại ra giường, nó bò xuống nằm thu lu một góc. Thấy mình cứ cô đơn sao đó. Cảm giác thiệt khó chịu. Trước kia không sao, nhưng một thời có em đã tạo cho nó thói quen phụ thuộc. Giờ có đến hai cô người yêu còn như vậy, không hiểu người ta nghĩ gì về cái hoàn cảnh của nó nữa. Sướng không ra sướng, khổ không ra khổ.

Sáng hôm sau nó dậy trong tình trạng uể oải. Ăn mặc đơn giản, sơ mi với quần bò và tư thường cho mình một cái bánh mì, nó qua chỗ kiếm việc làm, đi phát tờ quảng cáo, cái công việc giết thời gian buổi sáng nhảm chán của nó. Tiết trời hôm nay không nắng, âm u. Cảm giác man mát, chắc chiều có mưa to. Mùa hè ở Hà Nội thì thường có những cơn mưa rào bất chợt, chúng diễn ra đủ lâu để người ta nhớ về những kỷ niệm với chúng. Ở nó thì có nhiều. Chẳng hiểu sao, nó cứ thích quanh quẩn chỗ chung cư cao cấp hay mấy ngôi biệt thự mà phát tờ rơi. Lâu lâu đi qua lại thầm ước sau này mình có một cái như thế. Rồi chép miệng đi thẳng. Cũng không có gì đặc biệt lắm, ngoài việc nó nhận được tin nhắn lúc 8h sáng của Nhi, mãi làm nên chẳng để ý.

- "Anh ơi, hôm nay em ở bên trường nhé, anh khỏi sang. Nếu muốn thì anh sang với em buổi chiều nha anh."

Đọc xong tin nhắn nó cũng chán chán, ở trường. Sáng nào cũng trường. Hay lại muốn gặp thằng đẹp trai kia cũng nên. Từ khi quen nhau nó hay có cái suy nghĩ đa nghi. Nhận tiền xong, nó qua trường. Trời nổi gió mạnh, đường phố bụi bặm xe cộ đi lại cũng chậm hơn. Hai bên đường những hàng quán đã dọn vào, cái vị tanh mát của mưa xộc vào mũi nó khiến nó phồng đi vội vã. Nó muốn đón nhỏ Nhi hay đi cùng cũng được, tự nhiên nó cứ muốn nhỏ là của riêng nó thôi. Sở hữu chứ không phải yêu. Đến nơi, nó vào để xe. Trường lác đác vài người bên ngoài sân. Gió thổi bắt đầu mạnh, trời tối lại không biết Nhi đã về chưa. Nó gọi cho nhỏ.

- "Đang ở đâu?"

- "Dạ ở trường... Có việc gì vậy anh? Mà...giọng anh..."

Có vẻ nhỏ nhận thấy phần gay gắt trong lời nói của nó.

- "Không có gì... Bao giờ em về?"

- "Uhm... Độ 10 phút nữa. Để làm gì hả anh? Anh qua nhà hả?"

- "Không... Anh hỏi vậy thôi."

Nó cúp máy, nhỏ gọi lại nó không nghe. Nằm dài ra chiếc ghế đá nhìn trời. Một vài ngày nắng nóng, bỗng chốc được trận mưa rào thì tâm hồn người ta sáng khoái hơn nhiều, nhất là đối với những thành phố như Hà Nội. Lúc sau thì Cái đồng sinh viên cũng đi ra, tay đứa nào cũng ôm một tập sách gì đó. Họ nhìn nó như sinh vật lạ, nó mặc kệ. Cho đến khi nhỏ Nhi đi ra, vẫn vậy. Lũ con trai đang cố chọc cho nhỏ cười. Nó chỉ nhìn, không đánh tiếng để xem có gì hay ho không. Nhỏ cũng cười, hiển nhiên là vậy. Cho đến khi một con nhỏ khác ghé tai nhỏ Nhi chỉ về chỗ nó, nhỏ mới thôi. Nó quay đi, tựa vào chiếc ghế đá.

Có tiếng chân lại gần, thêm tiếng lá xào xác bay cùng gió. Nó im lặng nhìn bâng quơ. Có một lực mới tác động vài chiếc ghế nó ngồi, một mùi thơm nhẹ. Tiếng nhỏ Nhi vui vẻ.

- Anh ở đây đợi em à? Hihi... Em tưởng có chuyện gì chứ?

- Ủm...

- Anh đến lâu chưa?

- Được một lúc rồi... Có đi xe không, đi thì về trước đi.

- Anh lại sao vậy?

Giọng nhỏ buồn buồn. Nó quay sang cười cho nhỏ an tâm.

- Sao đâu... Đến gặp em mà.

- Nói chuyện thấy sợ... Có giận gì em thì cũng phải nói chứ.

- Không có thật. Nãy rót tiền nên buồn...

Nó bịa đại một lý do, cho nhỏ khỏi dò dò. Nó giỏi nói dối, nhưng không phải với người thông minh.

- Ủa nhiều không anh?

- Mấy ngàn à...

- Đồ khùng... Hihi.

Nhỏ tưởng nó đưa liền đập vào vai nó cười.

- Nay em không đi xe đâu, lúc sáng em đi xe bus, anh đèo em về nhà?

- Ủ... Đi, sắp mưa rồi!

Nó đưa nhỏ về. Nhỏ cứ thử thi.

- Lần đầu tiên anh đưa em về cũng giống như thế này... Nhưng mà lúc đó em ghét anh lắm, kẹt quá mới phải đi hihi.

- Giờ sao?

- Giờ... Yêu.

Lại ngại, nó lắc đầu cười. Qua cái gương chiếc hậu nó thấy nhỏ Nhi mặt ửng hồng trông vui lắm.

Đến nhà, nó hẹn hôm khác vào chơi vì bảo có việc. Trời bắt đầu mưa lấm tấm những hạt to đùng, nhỏ không kéo nó vô nhà được nên giận rồi chạy vào, đang định phỏng đi thì nhỏ đi ra đưa nó cái áo mưa.

- Ghét... Anh về nhanh nhanh đi, việc gì cũng để sau. Bệnh rồi em bảo!

- Ủ...u.

Nó cầm rồi phóng một lèo đi ra Long Biên. Việc hay gì đâu, thật ra nó muốn tắm mưa. Đang đi bất chợt rào rào, lúi húi bọc chiếc điện thoại lại. Giờ có chập thì cũng không còn em ở bên để sửa giúp nó nữa. Điều này khiến nó bật cười. Mưa càng lúc càng to, tiếng sấm rèn vang trên đầu, ở đường một người chạy nhanh chóng hơn hay tấp vào một mái hiên nào đó đơn giản là tránh mưa, chứ chỉ riêng nó là tắm mưa. Nó đi ngược gió nên nước mưa bắn rát mặt, tầm nhìn hạn chế. Người nó run bần bật vì lạnh và ướt. Khó khăn lắm nó mới có thể đến được cầu. Lúc đó đã chiều, trời vẫn âm u đen đặc, cơn mưa chẳng có dấu hiệu dừng lại nó đứng tựa vào thành cầu nhìn trời, nhìn xuống phía dưới dòng sông, chán rồi nhìn cái xe... Dòng chữ Monly lấm tấm hạt nước, tiếng ào ào phá tan không gian của riêng nó vì chẳng có ai qua lại lúc ấy dù đã chiều. Một hồi mắt nó cứ mang máng hình ảnh nó với em nói lời yêu. Mỗi lần đến đây nó đều như vậy, lúc đó và cả sau này đi nữa. Chẳng thể nào quên được.

Nó quyết định đợi hết mưa mới về để cho cơ thể trần trụi dưới hiện tượng tự nhiên mà nó yêu thích vì đâu phải lúc nào cũng có cơ hội. Vậy mà cơn mưa cứ dai dẳng khiến nó thêm buồn bã. Có mấy ai biết rằng trong cơn mưa lạnh lẽo này, nó đã từng hưởng trọn cảm giác ấm áp khi lần đầu nếm trải vị ngọt của nụ hôn dành cho em. Mưa càng nặng hạt càng khơi lại cho nó sự tiếc nuối của những gì đã qua, đã mất. Ai mà nó đau đớn nhớ về. Chờ từng đêm thấm thoát con tim hoang lạnh.

Trời chưa quang, mưa vẫn rả rích. Nó không ra quán mà đi về phòng trọ của mình. Đã khá muộn. Gần đến nơi thì xe hết xăng. Xui xẻo nó rửa thảm, đành dắt bộ về mai tính sau. Đóng cửa phòng lại để ngăn không cho nước hắt vào nhà, nó tắm và thay một bộ đồ mới rồi tựa lưng vào góc giường. Không dám nằm vì đau ướt. Cơ thể nó cảm giác mệt mỏi, người lúc nóng lúc lạnh. Hình như nó ốm, cũng phải thôi ngâm nước hàng giờ về còn tắm luôn nữa chắc cảm rồi. Đầu khô, nó nằm miên man đở mồ hôi, người lạnh sống lưng và rời rạc. Lúc ấy nó không nhận thức được gì nữa.

Khi tỉnh, nó thấy mọi thứ tối sầm lại, trời vẫn đang mưa. Moi được cái điện thoại từ bọc áo mưa thì biết đã hơn 3h sáng, người nó không còn sức lực vì đói. Trưa không ăn, tối cũng vậy và ngủ, công nhận nó chịu đựng giỏi. Chẳng với nổi cái công tắc điện, nó cứ lết trong phòng tìm mì gói. Lâu lâu bị vướng vào cái đáy đở choang cái. Nó mặc kệ. Tìm được nó run run xé vỏ bẻ ra ăn sống. Trong bóng tối với cái tiếng mưa ngoài kia, nó thấy khổ đến lạ. Người ốm dở, chẳng ai chăm sóc, chẳng ai ở bên. Những cái lúc thế này, nó không ngoa thì nó tủi thân lắm. Nó vừa nhai miếng mì khô khóc vừa khóc, phần nhớ gia

định, phần tủi thân, phần nhớ em. Cái cuộc sống sinh viên chẳng được đẹp như người ta mong đợi. Ăn được nửa, chán quá nó quẳng đi. Rồi nằm bệt ở đáy ngủ cho qua chuyện, nó ước mình được đi với em, nó chán cái cuộc sống lúc ấy rất nhiều vì bản thân mang nhiều lỗi lầm. Sáng hôm sau, tiếng điện thoại của ai gọi nó dậy. Không hẳn là dậy, nó không dậy được. Chỉ mở được một mắt tí hí vì mệt. Nó nằm đó nửa tỉnh nửa mơ. Điện thoại ngắt thì tầm 15 phút sau có tiếng gõ cửa phòng nó, mới đầu nhẹ sau đó mạnh dần, nó muốn gọi lầm nhưng không cất lời được. Cũng may hôm qua nó chỉ đóng mà không khóa cửa. Vì cửa được xô mạnh ra, nó cũng chẳng biết là ai. Chỉ thấy phòng sáng hơn chút.

- Trời ơi... Anh!... Anh làm sao thế...!?

Giọng nhỏ Nhi. Nhỏ gào ầm lên, chạy vào lay lay nó. Bắt đầu rơm rớm.

- Hức...hức.. Anh ơi, đừng làm em sợ... Anh làm sao thế? Anh tỉnh lại đi... Hức... Em cho anh đến bệnh viện. Hức...

Nhỏ Cúi thút thít cuồng hết cả lên, nó đầy đầy được tay. Miệng hé dần.

- Kh...ông...khôn...g...đ..i.

- Anh bị sao mà nằm đây...huu... Anh phải đi... Anh phải đi chứ... Hức...!

- A...nh khôn..g đến..đâu, anh ghét...chỗ đó, em cho a...nh lên kia..

Nó run run chỉ lên giường. Chẳng khó để nhỏ dùi một thằng lùn chưa đến 50kg lên chiếu giường gần đó, thời điểm ấy nó nhìn chẳng khác gì bộ xương. Nó vừa nằm lên, nhỏ toan đi đâu đó, nó chỉ kịp giữ lại.

- E...m đừng... Đ...ừng đi... Ở lại với anh.

Nó cũng không tỉnh táo, vì nghĩ đến em mà thật ra lại là nhỏ Nhi. Nhỏ cứ khóc thút thít.

- Vâng... Vâng, em sẽ ở đây với anh.

Nghe vậy, nó cười rồi nhắm mắt ngủ. Lúc này người nó tự như vậy vì quá mệt mỏi. Giác ngủ cứ chập chờn, nó có cảm giác rất nhanh. Lúc thức dậy tiếp theo, nó thấy mình đỡ hơn. Trên trán nó là cái khăn mà nó dùng vsen hằng ngày. Bên cạnh nó là nhỏ Nhi đang gục đầu bên giường. Tôi nghiệp, tóc mai bết lại vì mồ hôi. Nó vớ quyển sách ở giường run run quạt cho nhỏ bớt nóng. Trời không nắng nhưng khá oi. Để ý nhà cửa nó gọn gàng hơn nhiều, chắc bàn tay của nhỏ Nhi đây mà. Tự nhiên nó thấy tình cảm của mình dành cho nhỏ nhiều đến lạ.

- Um... A...nh dậy rồi à?

Nhỏ hé mắt rồi ngẩng dậy, nó gật đầu rồi quạt tiếp cho nhỏ. Nhỏ dụi mắt sau hai mắt kính tráng.

- A...nh thấy trong người sao rồi? Bỏ xuống đi... Anh đang ôm mà?

Nhỏ đẩy tay nó xuống không cho nó quạt, tay thì sờ vào trán nó.

- Đỡ nóng rồi nè.

Nó đê mặc nhỏ quan tâm còn mình thì cứ nhìn nhỏ cho đến khi nhỏ chú ý. Nó cười.

- Anh nhìn em dữ vậy?

- Em... Em xinh quá.

Nó khen thật lòng, không chútỢn nó biết ai cũng thích được khen, nhất là con gái và với nhỏ Nhi, điều này sẽ vui vì nhỏ thuộc mẫu con gái Á Đông, nhỏ sẽ rất tự hào. Khuôn mặt kia e thẹn ửng hồng, nhỏ cười.

- Bệnh rồi...còn nói linh tinh được nữa.

- Thích thấy mồ, giả bộ.

Nó trêu nhỏ, nhỏ chun mũi lại.

- Nịnh nọt... Hứ! Thôi ăn cháo nè em vừa nấu đó, phòng gì mà toàn mì gói không, chả có gạo gì cả.

Nhỏ cau mặt lại.

- Nhìn anh thì đâu đến nỗi nào mà, sống bùa bonen thấy sợ luôn. Đò đặc ném chổng cho mỗi nơi một thứ.

Nó chỉ cười, rồi lấy bát cháo từ tay nhỏ mà nuốt, vẫn còn ấm chắc mới nấu thôi. Khá ngon, nhỏ Nhi thật là mẫu con gái lý tưởng để lấy làm vợ, nữ công gia chánh khỏi chê.

- Anh cảm ơn... Em dọn hết hả?

- Ủm... Để mấy bữa nữa thì không biết thành gì luôn đó, mà sao anh ở một mình lại lăm bát đũa xoong chảo vậy?

Nó không nói cho nhỏ biết rằng trước kia em và chị đã mang qua chỗ nó, nó vẫn dọn theo mỗi khi chuyển trọ, nhưng cứ xếp một góc và chẳng bao giờ dùng tới.

- Trước anh có mua để nấu nướng... Nhưng giờ lười...

- Hừm... Mình làm mình ăn cũng lười, bảo sao người anh như bộ xương. Chán anh lắm... Anh chẳng giữ sức khỏe gì cả.

Nhỏ nói buồn buồn.

- Mà sao anh bị thế này, anh sốt cao lăm đó... À, hôm qua anh không nghe lời em đúng không, chắc còn đi đâu để mặc mưa hả? Người ta đã đưa áo mưa cho rồi mà còn không mặc.

Nhỏ chỉ cái áo mưa khô bong nó vo viên cùng cái điện thoại để trong cốc, giờ đã được treo trên cửa. Nó im im, mà ăn vì giờ nói cũng không ích gì.

- Đồ tồi...

Cái câu mắng này quen quen nè. Nó nhướn mày lên nhìn nhỏ, nhỏ Nhi xem chừng giận nó.

- Anh xin lỗi mà...

- Anh không biết suy nghĩ gì cả... Anh cứ như một đứa con nít vậy đó... Giờ anh làm việc gì cũng phải nhớ đến em nữa chứ. Em là người... Yêu anh mà?

Nhỏ thủ thỉ, buồn rầu, rồi mang cho nó vỉ thuốc.

- Ăn xong thì anh phải uống cái này. Hôm nay không đi đâu cả, em ở đây với anh. Em xin phép bà rồi.

- Không thích đâu... Thế nào cũng tự khỏi mà.

Nó lắc đầu trước viên thuốc hình bầu dục màu trắng to đùng.

- Anh lớn hơn một chút được không? Em đang lo cho anh đấy!!

Nhỏ bắt đầu rơm rớm tiếp.

- Ủ... Ủ... Anh uống.

Nhỏ hơn tuổi nó, nó vẫn nhớ điều này. Vậy nên nhiều khi nó biết nhỏ hiểu nó đang làm sao và đối xử với nó như thế nào để hợp với vai trò của một cô người yêu. Nhỏ Nhi rất tinh ý, nhưng nhỏ ít khi làm nó mất lòng vì không muốn nói những khuyết điểm của nó, nhỏ cam chịu. Nó biết vậy, Nhi thực sự là một cô gái tốt. Nó vẫn cứ luôn tự nhủ không làm nhỏ buồn mà nhỏ vẫn phải khóc vì nó nhiều quá.

Chapter 17

Nó ngủ tiếp một lúc sau khi uống thuốc. Nhỏ Nhi vẫn ở bên chăm sóc nó những giây phút ấy. Nó biết vậy, có lẽ sự quan tâm này vượt quá sự vô tâm của nó, từ lúc em đi, với bản thân mình đây là lần đầu tiên nó được ngủ ngon không suy nghĩ, nhưng bỗng nhiên khi tỉnh nhỏ Nhi lại hỏi nó một câu.

- Anh ngủ mơ gì mà lại khóc vậy, thấy buồn quá à...?

Nhỏ lau mặt cho nó, mãi đến sau này nó vẫn không biết câu trả lời rằng tại sao nó lại khóc trong giấc ngủ đấy, nó nhớ nó đã có một khoảnh khắc nhẹ nhõm không mong mỉm chút nào.

Chiều tối, Nhi chưa có ý định về. Nhỏ đang loay hoay gấp gọn lại đống đồ mới của nó, cái đống mà nó ném linh tinh trong tủ, nhồi nhét thật nhiều. Nó đã khỏe hơn, nhưng chỉ nằm im đây ngắm đôi mắt cận đang tỉ mỉ chăm chút cho mình, hạnh phúc dần nhen nhởm. Có lẽ nó yêu Nhi chẳng? Chỉ một chút cũng được. Nó muốn thử gửi trái tim sút xẹo của mình một lần nữa, bao nhiêu người rồi. Ai cũng tốt, ai cũng xa.

- Thôi em đừng gấp cho mất công, anh không mặc đến mấy thứ đó.- Giọng hơi yếu dù sao thì thể trạng nó cũng không được như người bình thường, hơn nữa phổi nó còn bị tổn thương nhiều lần do lạnh. Nhỏ quay lại cười vênh mặt lên.

- Kệ em... Niềm vui của em, em thích làm.

Nhỏ vẫn tiếp tục vẻ hào hứng. Chăm sóc người yêu là niềm vui chung của phụ nữ hay sao ấy, chỉ một điều nho nhỏ cũng đủ làm họ hạnh phúc.

- Ủm kệ em vậy.

Nó lặp lại rồi cười. Quay sang chiếc cửa sổ đang mở, không khí thoảng đãng, trời ngả màu hoàng hôn. Sắp tối rồi, vậy là cả ngày hôm nay nó nằm bếp ở giường, không đi đâu, chẳng làm gì, lại có người lo cho ăn uống. Tự nhiên thấy mình nhàn hạ khác hẳn hôm qua. Một cơn gió vô tình mang theo hương thơm hàng quán nướng bán dong, chỗ nó thì vắng ít người qua lại, tuy là mặt đường những cũng chỉ lớn hơn cái ngõ một chút, khu tro mà. Nó có cái tật, đi lăm chồ ở Hà Nội nhưng chỉ nhớ đường mà hỏng nhớ tên, ai hỏi đến nói tên mới "À" một cái xong nhận ra, chó còn đâu toàn nhớ những nơi hay đến với lại kỷ niệm không. Đang suy tư, bỗng nhiên nhỏ Nhi ôm ngang cổ nó, mùi thơm kích thích, giọng nói nhẹ nhàng làm nó bần thần người.

- Anh đang nghĩ gì vậy...?

Câu hỏi em hay hỏi khi lúc nào thấy nó ngẩn ngơ, theo em nó là một người khó đoán nhưng dễ hiểu. Nó không đáp Nhi, cái bóng của em quá lớn, bất kể hành động nào cũng khiến nó ám ảnh.

- Anh nói gì đi chứ. Tự nhiên lại im lặng là sao?

Nhỏ nói, nó quay lại hôn nhỏ. Không kiềm chế nổi, nó bắt đầu hành động thiếu suy nghĩ, nhỏ Nhi để yên và đáp lại nó bằng nụ hôn cuồng nhiệt nhưng đến khi tay nó đi quá xa... Nhỏ nghiêm mặt lại.

- Anh... Chưa đến lúc.

Câu nói đơn giản cũng làm nó ngạc nhiên, rồi buông nhỏ ra và vội vã xin lỗi. Nhỏ cười.

- Anh biết dừng là được rồi. Em hiểu mà...

Nhi biết giữ mình, nhỏ là người có suy nghĩ hơi lạc hậu về lối sống, nhỏ rất kín kẽ, nói chung là mang đậm phong cách một thực nữ thời phong kiến vậy. Đó là điều nó thích ở nhỏ, tuy giản dị mà lại rất cuốn hút. Một cô gái thông minh, luôn biết mình ở vị trí nào trong lòng người đối diện mà.

Khi trời tối hẳn, nó đưa nhỏ về nhà bằng xe của nhỏ, mặc dù nhỏ nhất định không chịu vì nó sẽ phải đi bộ về. Ngồi sau lưng nó, nhỏ cứ lẩm bẩm vẻ bức lẩm. Nó biết Nhi lo cho nó nên chỉ cười rồi thôi, Nhi ít khi ôm nó nếu ngồi đằng sau luôn bám hờ, nó có hỏi thì nhỏ bao nóng và muôn thể hiện tình cảm theo cách khác chứ không nhất thiết hành cơ thể như thế này. Nhỏ khá thực tế. Đến nhà, nhỏ lúi húi mở cổng, chiếc đèn treo phía ngoài sân đủ sáng để nó thấy bà đang ngồi ở gần giàn cây nhà nhỏ.

- Anh về luôn. Đừng đi đâu nữa nhé, nghe lời em. Anh đang ôm đấy.

Nhỏ chạm bàn tay mềm ám của mình vào trán nó, mặt nhăn nhăn.

- Anh biết rồi.

Nó gật đầu một cách chắc chắn.

- Thật là biết không?

Nhỏ đưa tay xuống mặt nó kéo ra day day.

- Thật. Thôi vào đi kéo bà mắng cho, đi cả ngày rồi còn gì?

- Vâng. Sáng mai em qua.

Nhỏ chào nó rồi đóng cổng lại, nó đi về. Nó muốn dạo quanh một lúc nên mới đưa nhỏ về, giờ thì mình cuộc bộ. Nhỏ Nhi mãi mới đồng ý cái lý do nằm cả ngày của nó. Trên vỉa hè, bao nhiêu hàng quán bày bàn ghế la liệt, xe máy đỗ ngổn ngang, vài quán bia đèn

mờ thì nhập nhá như vũ trường, tiếng hò zô, tiếng cười của các cô gái, khiến nó cười khổ mà quay đầu đi, âu cũng là một kiếp người. Chỗ đó cách phòng nó khá xa còn nó đi chậm rãi nên rất lâu sau cũng chưa đến phòng, có nhiều tiếng xe máy ô tô, gào rú vun vút. Đèn đường vàng tỏa bóng cho cây, nó vẫn im im đi mà tận hưởng hết. Trời hôm nay mát. Bỗng nhiên có một chiếc xe máy đi đối diện, tiến đến gần chỗ nó giảm tốc độ. Vì đèn sáng chiếu vô mặt nên nó không biết ai, nó cứ đi từ từ, chắc người đi đường. Đến khi tới gần nó mới thấy, chiếc xe màu đỏ nữ tính này là của nhỏ P.Anh, mà cái đứa ngồi trên xe đen khẩu trang, kính dâm không ai khác ngoài nhỏ. Lâu lâu, bằng cách này hay cách khác, nó gặp nhỏ. Hà Nội bé đi trong mắt nó. Nhưng gặp thì gặp vậy chứ còn quan tâm chi, nói chuyện rất ít, chào hỏi thì nó biết cái tính của nhỏ chẳng bao giờ. Cái đèn xe của nhỏ tắt cũng là lúc nó đi qua, phớt lờ vì nó vờ như không nhận ra. Ấy vậy mà cục băng này lại mở lời trước.

- Anh...!

Nó cứ tỏ vẻ là không biết nên chỉ quay lại, ai ngờ nhỏ kéo hết đồ che mặt ra. Nó mới tần ngần.

- À... Ừ..m, chào.

Nhỏ hỏi nó, nhưng cái vẻ khinh khỉnh lạnh lùng lại xuất hiện, hoặc là nó cho như vậy vì đôi mắt kia kẻ khá đậm, nó hơi sợ khi nhìn thẳng vào, kiểu như bị chết chìm trong con sóng nỗi buồn ở mắt nhỏ. Có cái gì đây quen thuộc, mà nó chẳng nhớ ra, chỉ thấy buồn thôi.

- Đi đâu đây?

- À... Đi dạo chút thôi.

- Dạo? Dạo gì qua tận bên này?

Nhỏ đăm đăm nhìn nó, đôi mắt như trách móc. Nó lúng túng.

- À... Đi hơi xa. Giờ đang về đây. Gặp sau nhé!

Nó gấp gáp đưa tay nén chào rồi ráo bước nhanh, nó biết như vậy là không lịch sự chút nào nhưng nó không muốn dính dáng đến người con gái nào nữa, nhất là với nhỏ, mọi thứ xung quanh nhỏ rất kì lạ, giống như màn sương lạnh làm đôi mắt nó mù mờ đi. Nó biết gì về nhỏ nào???... Ngoài vẻ đẹp chết người thì...Không gì cả.

- Anh đứng lại!

Nhỏ hét to, cũng may người đường tiếng còi xe quá to át tiếng nhỏ nên không ai chú ý, chỉ có nó là giật mình.

- Sa...o vậy?

- Tôi muốn hỏi anh một câu? Một câu thôi.

Giữa vỉa hè nó không nghĩ đây là một nơi thích hợp để riêng tư của hai đứa, nhưng ít nhất chỗ đó chẳng có ai ngoài mấy hàng quán phía xa. Nhỏ P.Anh mím môi lại, mắt lạnh lùng. Nó hơi lúng túng.

- Có nhất thiết là phải tại đây không?

- Có!

- Vậy em nói đi.

Nhỏ điểm tinh, nói nhẹ nhàng.

- Từ trước đến nay. Từ lúc mình gặp nhau. Có bao giờ anh y...êú tôi chưa?

Nó ngỡ ngàng, người tự nhiên có cảm giác đau. Nó không biết, nhưng nó nói rất dứt khoát như suy nghĩ không làm thêm một ai nữa tồn thương của nó lúc bấy giờ.

- Chưa!

Nhỏ P.Anh bỗng lạc giọng, nhỏ nắm tay nó và nói.

- Anh... Nhìn thẳng vào mắt em và nói!

Nó quay lên, nhưng phải mất một lúc vì nghẹn giọng mới nói được. Đôi mắt đó là quá súc với nó.

- Chưa! Chưa bao giờ, em nghe rõ chưa? Em có thấy thái độ của anh không, em vẫn không hiểu à. Anh không thích em, không yêu em. Em quá cao xa so với anh, anh không với tới. Anh ghét cái tính của em và em đã có người yêu rồi. Cả anh cũng từng như vậy. Em biết mà. Vậy đã đủ chưa? Em tránh xa anh ra!

- Nếu em nói, em chưa có người yêu thì sao?

- Thì tôi vẫn ghét cô!

Nó gằn giọng, nó biết nó vừa phá hỏng một thứ. Nhưng nhỏ P.Anh không khóc, nhỏ là một người mạnh mẽ. Sững người lại một chút, nhỏ cười khẩy.

- Haha... Vậy là đủ rồi. Anh nghĩ mình là ai chứ?

Thái độ quay ngoắt, nhỏ lên xe rồi phóng thẳng. Nó cũng cười nhìn theo, đơn giản thôi. Điều gì cũng cần lộ ra, kể cả bản chất của con người mà họ có dấu diếm, nhưng nó không bận tâm P.Anh là người như thế nào. 10 phút sau nó cũng đến cửa phòng trọ, cơ mà hoảng hồn vì gần cửa có cái bóng đen đang ngồi xụp lại. Dáng này rất quen, nó tiếng lại

gần. Thì ra là Tâm, nhỏ đang ngồi gật gà gật gù trước phòng nó. Nó không biết nhỏ đến làm gì.

- Nè...!

Nhỏ thấy nó thì tiếng lại gần.

- Hihi. Anh mới đi đâu về vậy?

- Đi dạo chút, em sang đây chi? Muốn thế này rồi mà hai bác cũng cho ra khỏi nhà à?

- Em bảo bạn đến đón rồi xin phép ngủ qua đêm.

Nhỏ cười cười. Nó lờ mờ hiểu, nhưng vẫn hỏi lại.

- Vậy bạn đâu, mà sao lại đây?

- Em nói dối để... tối hôm nay em sẽ ở đây với anh.

Nhỏ vẫn cười, nó đứng trước cửa nghiêm giọng.

- Việc này đi quá xa rồi đây. Về nhà ngay! Để hai bác biết thì hai bác nghĩ gì về anh? Em lớn rồi mà suy nghĩ áu trĩ vậy?

Nhỏ ương bướng trong khi nó mở cửa dắt xe ra.

- Bỏ em ra! Em không về, không về...húc húc...

Vừa khóc vừa giữ tay nó lại, nó lại chùng lòng.

- Phải về, không thì ở ngoài, anh không cho vào đâu!

Nó đóng sập cửa lại. Để dọa nhỏ mà lòng cứ thấp thỏm lo. Được chừng vài phút, lại chạy ra. Nhỏ ngồi bệt trước cửa mà thút thít khóc.

- Thôi vào đi...

Nó không chịu được, nó quý Tâm như em gái, không thể không mềm lòng trước việc em khóc. Nhưng cũng thấy mặc cảm vì đã đối xử với em khiến em hiểu lầm.

- Đợi ở ngoài lâu chưa?

Nó nhăn nhó để nhỏ ngồi lên giường, hôm nay nhỏ mặc cái quần jean ngắn để lộ cái chân trắng nõn.

- Cũng lâu rồi anh... - Vừa nói vừa dụi mắt.

- Ngọc cũng vừa thoi chí? Muốn đợi thì tìm cái hàng nào mà ngồi đợi, lại rúc vào cái góc đáy muỗi nó cắn cho tịt chân ra.

Càu nhau chút nó lấy cái típ thuốc bôi cho nhỏ, hôm trước được nhỏ Nhi đưa cho mà chẳng dùng. Tâm cứ cắn môi nhìn nó rồi bỗng dừng òa khóc.

- Huhu... Anh đừng có quan tâm đến em nữa mà... Húc... Húc, để mặc em, cho em giận anh... Cho em ghét anh đi...

- Vậy sao đến làm gì?

Nó thầm cười. Yêu theo cái cách trẻ cơ này cũng thích, không muốn yêu thì cứ tập ghét là xong.

- Em đừng buông nữa. Hai chúng mình là anh em nha?

- Húc... Không được, là tại anh hết...

Nhỏ cứ khóc, rồi quay vào bức tường. Nó ra đóng cửa vì đã khuya, đêm nay nó phải miễn cưỡng ở bên Tâm. Tuy chẳng hơn em bao nhiêu nhưng, nó thấy Tâm suy nghĩ khá trẻ con, mơ mộng thường thì nó không thích mẫu con gái như vậy cho lắm, nhưng một khi đã quyết họ thường làm được những việc khiến cho người khác phải biết trân trọng như đợi nó để thay đổi chẳng hạn. Nhớ đến điều đó, lại xót lòng. Nó không nói chuyện, không hành động gì với nhỏ Tâm và chui xuống đất trải thảm ra nằm. Đến giữa đêm thì trên giường nó có tiếng thở đều đều nó biết nhỏ đã ngủ. Thời tiết lúc này khá lạnh vì đã thu rồi, không còn là hè nữa. Đêm nhiệt độ thấp, nó đắp cho nhỏ cái chăn. Nhìn cái dáng cong như con tôm vì lạnh, nó thở hắt ra cười, thật giống em ngày nào. Cả đêm nó vắt tay lên chán suy nghĩ không phải về những người nó hay gặp gần đây, mà về P.Anh. Nhỏ là sao? Là sao nhỉ, là gì với nó, nhỏ có lạnh lùng, hay như mọi cô gái khác, với cái vỏ bọc mạnh mẽ nhưng cần che. Nó thao thức suy nghĩ về tảng băng lạnh lẽo đó, về cái chữ "yêu" được nói hai lần, chợt nhận ra. Nhỏ từng bảo "Anh sẽ không bao giờ hiểu được...", hiểu được điều gì đây? Nhỏ đang có tình cảm nó chuyện gì, hay mọi người đều giấu nó ít nhất là có thêm thằng Tuấn bạn nó, thằng này quen cả ba người, nó từng hỏi nhưng Tuấn cứ trả lời qua loa không chịu nói. Đầu nó rối như tơ vò, thái độ của P.Anh với nó là sao, quen không quen, lạ không lạ ranh giới giữa hai cảm giác này mong manh lắm. Nó càng nhớ thì càng đau đầu, bỗng nhiên nó có một suy nghĩ kinh khủng... Nhưng gạt phắt đi. Làm gì có chuyện đó chứ, nếu có nó sẽ hối hận cả đời mất, cầu mong là không phải. Thở dài, nó quay sang một bên và nhắm mắt.

Sáng hôm sau, đang mơ màng ngủ thì nó thấy hơi rợn người, mở mắt ra. Tâm đang nắm sát và ôm lấy nó từ lúc nào, người rúc vô cỗ nó im thin thít. Hoảng hồn, nó ngồi bật dậy. Người hai đứa được cái chăn vòng qua, nó muốn gào to nhưng chẳng được, giọng khản đặc, chắc do việc dầm mưa hôm trước với lại đêm qua lạnh.

- Tâm... Tâm, đây!! Nhanh! Tại sao lại nằm ở đây!?
- Ủ... Gì đây, để em ngủ lúc nữa. Tôi qua lạnh quá không ngủ được nên em xuống nằm với anh cho ám.

Nhỏ cố tình ôm nó chặt hơn, miệng cười mỉm, nó kéo tay ra rồi đứng hẵn dậy.

- Thôi muộn rồi, phải về thôi! Để anh đưa đi ăn sáng rồi về!

- Sớm mà anh, giờ về chán lắm anh à.

- Muốn đi chơi để lúc khác, giờ cũng không thể vật vờ mãi được. Mà hôm nào có điểm thì phải bảo anh nghe chua?

- Biết rồi anh yêu!

Nhỏ cười rất tính cảm, hình như nhỏ vẫn muốn tiếp tục vở kịch này. Nó vào vscn, rồi đợi nhỏ ở phía ngoài. Trước khi ra nhỏ còn lom khom nhìn.

- Có ai không anh?

- Có gan đến mà sợ chi ai thấy?

Chắc Tâm cũng ngại khi mà buổi sáng bước ra chung phòng với một đứa con trai, thì cũng đúng mới ra khỏi cấp ba mà.

- Lúc đó buổi tối hihi. Thôi mình đi đi anh.

Leo lên xe nó, nhỏ giục. Hai đứa chạy ra một cửa hàng bánh mì phía ngoài ngã tư, nhỏ gọi rồi thái ra làm cho nó ăn. Đây là nhỏ muốn vậy chứ bánh mì sáng nào nó cũng ăn đến chán rồi. Nhưng được cái ở đây họ làm đồ kẹp lạ và ngon hơn. Xong cái hàng này, nhỏ Tâm lại đòi đi chỗ khác, sáng sớm đã "kem, em muốn ăn kem..." kèm theo giọng cười ngọt như mía lùi, ít nhất nhỏ đã đỡ buồn hơn, hay là nó nghĩ vậy thì nó vẫn quý Tâm của ngày hôm đó rất nhiều, nhanh tinh nghịch, hay cười, như Tâm của một năm trước.

Tuy không thích cái chỗ đá bào đủ vị nhưng nó cũng chiều theo.

- Ăn vậy bụng đầy mõi cho coi!

- Khỏi lo nha, em vẫn tập yoga mỗi chiều mà... Nè..

Nhỏ đút cho nó một muỗng kem rồi cười.

- Tập chi mà mập vậy?

- Mập thiệt à?

Nhỏ Tâm mặt hơi nhăn. Đúng thiệt, lên cân là nỗi sợ chung của con gái mà, trêu vây chừ Tâm dáng nhỏ khỏi chê, có phần hơi gầy nữa.

- Không... Đừng có nghe vậy mà nhịn ăn nghe, anh thích con gái đậm người.

Nó nhăn nhở. Tâm gật gù.

- Ủm. Nếu anh thích...

- Thôi về được chưa?

- Rồi về...

Nó đưa nhỏ đến gần cổng rồi quay xe về, sợ hai bác thấy lại hiểu lầm. Ngồi trong phòng, nó cũng hết việc, mang đàm ra nghịch. Nhỏ Nhi nói hôm nay sẽ qua mà không qua, nó thấy hơi lạ, nhỏ thường nói điều gì làm điều ấy, không bao giờ thất hứa hay làm sai điều mình nói, rất qui củ cứng nhắc, nó cứ nghĩ có việc bạn gì đột xuất liền nhắn tin hỏi, nhưng không có hồi đáp, vô xem nó báo không gửi được, gọi cho nhỏ cũng không gọi được, bỗng nhiên nó có cảm giác bất an lo lắng. Chẳng suy nghĩ được gì, nó chạy xe qua nhà nhỏ, cửa mở toang, ngoài sân đôi giày nhỏ hay đi cũng lăn lóc, không thấy Nhi chỉ thấy bà đang càm ràm.

- Con gái con đúa... Lặng nhăng lít nhít, lại làm sao nữa không biết. Ô kìa thằng Minh... Vào đây.

Bà thấy nó thì kéo vào nhà.

- Dạ cháu chào bà!

- Ủ, tìm Nhi phải không? Nó lúc nãy đi đâu về rồi bỗng dung chạy lên lâu đóng sầm cửa lại, làm bà giật mình, hỏi không nói, gọi không thưa!

- Dạ vâng, chắc ở trường có việc gì! Bà để cháu lên hỏi xem sao.

- Ủ lên đi cháu.

Nó bước nhẹ lên cái cầu thang xoắn gỗ, ở trên khá rộng, có đến 3 phòng sát nhau, nó chưa lên bao giờ nên không biết phòng nào của Nhi nhưng đoán được căn phòng cửa đang đóng kín kia là của nhỏ. Bỗng dung nó thấy lo lắng khi gọi nhỏ.

- Nhi...! Anh đây... Ra mở cửa cho anh! - kèm theo tiếng gỗ cửa. Vậy mà nhỏ nói vọng ra.

- Anh về đi... Em cần suy nghĩ!

- Em sao vậy? Ra đây gặp anh đi!

- Không...! Em không muốn gặp anh bây giờ! Anh về đi...

Nhỏ hình như đang khóc, nó bắt đầu lo lắng cuồng quít vì không hiểu nhỏ gặp chuyện gì, nhưng nhỏ đang giận nó thì phải.

- Có chuyện gì em cứ nói với anh... Mở cửa cho anh đi!
 - Em đã nói là không rồi mà...! Anh về đi, mai em sẽ đến và nói chuyện với anh sau... Nếu không thì đừng bao giờ... Gặp em nữa.
- Nhỏ nói như vậy nó cũng đủ hiểu có việc gì nghiêm trọng đã xảy ra đành ra về sau khi chào nhỏ.
- Được rồi...
- Trên đường về nó cứ miên man nghĩ với cảm giác khó chịu nhen nhóm, là vì Nhi sao đã bắt đầu có tình cảm với nhỏ mà khó khăn như thế này. Giống như bị an chèn vào tim vậy, hay nó đã làm gì có lỗi với nhỏ, dám lăm. Nhưng nó đâu có biết. Chờ ngày mai vậy.

Chapter 18

Chiều đến nó đi sửa cái quạt máy con con của mình, với thời tiết nóng nực như thế này của HN mà hỏng quạt thì tiêu, vậy mà nó vẫn lăn ra hỏng. Sửa xong thì đi ăn trưa, nó chẳng bao giờ tự nấu nướng trong phòng, nên ăn bụi là cái giải pháp hợp lý nhất. Sáng giờ lo nghĩ bao nhiêu là việc, yêu với đương đến mệt. Đào hoa như người ta vẫn nhận xét nó nhiều khi rất khó xử để lựa chọn. Khi mà một người có quá nhiều sự lựa chọn thì thường người đó sẽ mất phương hướng dẫn đến chọn nhầm lẫn, nó đang trong trường hợp như vậy. Nhai nhai miếng cơm mà thở dài, cơm nay sao khó nuốt thế không biết. Nó cứ nghĩ đến cái lý do mà nhỏ Nhi giận nó, chính vì nó không biết là gì nên mới bức bối vậy chứ thật ra nó không lo lắng đến việc nhỏ Nhi còn muốn tiếp tục hay không. Vì ngay từ đầu nó đã lừa nhỏ, chỉ là gần đây nó học cách để yêu nhỏ. Nghĩ đến vậy lại vừa buồn vừa ức. Ghét nhất cái cảm giác, chết mà không hiểu nguyên nhân. Dàm dàm cái đĩa cơm, nó bỏ mứa rồi thanh toán và đi làm. Cách từ này chẳng thèm đến đây nữa, ăn ngán tận cổ, chắc mình ăn trưa vào chiều nên họ chỉ còn nhiêu đó, nhưng vẫn không chấp nhận được.

Hôm nay khách đông, thằng Hoàn với nó chạy như tập điêu kinh. Quán đã ít nhân viên, thằng trông xe lại nghỉ ốm lâu lâu hai thằng nó còn phải đổi ca nhau mà ngồi ngoài dắt xe cho khách, calo giảm một cách thiệt hại, cộng thêm tâm trạng không tốt nên có vài lần nó cáu bẩn quát nhỏ Hoài vì nhỏ được ngồi trong chỗ máy lạnh pha đồ mà lại cứ chọc tức nó, đỉnh điểm là lúc có một nhóm khách đông cùng vào, nhỏ cứ giốn dai rồi kêu nó khùng. Nó mắng luôn.

- Ngậm cái mồm lại đi! Pha nhanh cho tôi còn ra đưa!

Nhỏ đang cười bỗng nghẹt mặt.

- O...?

Thấy vậy nó không quan tâm chạy ra kêu thằng Hoàn hỏi bàn khác xem họ dùng gì, mình ngồi một chỗ thở hòng hộc, mồ hôi tuôn ra như tắm mặc dù quán có máy lạnh. Bức quá lây luôn cái khăn để lau bàn nó vắt trên vai lau mặt luôn, tóc tai bị dính mồ hôi cứ rủ xuống đâm vô mắt, trong đầu nó đã có ý nghĩ cạo trọc. Vài phút mệt nghỉ, nó chạy vào lấy nước cho khách, nhỏ Hoài cứ cúi cúi chẳng nhìn lên, nó im im, chạy ra xong chạy vào. Thấy mình nãy hơi quá thật.

- Nay... Nay cho xin lỗi.

Vừa chạm vào vai thì nhỏ hét toáng lên, mặt tèm lem nước mắt. Bình thường bướng như con trai, vậy mà hôm nay khóc kì thiệt.

- Bỏ ra! Em ghét lùn!!

- Thôi cho anh xin lỗi... Nãy em đùa đúng lúc anh bức nênh anh hơi quá.

Nhỏ Hoài hức vài cái rồi câu nó.

- Uh Da!

- Anh có cần đổi xử với một đứa con gái như vậy không?

Nhỏ Hoài nghiêm rắng, nó đau quá cứ trợn mắt lên trần quán rú. Thằng Hoàn cười như được mùa.

- Kh...ông. Anh xin...e..m.

- Hứ. Tý đãi bữa cơm thì em hết giận.

- Ủ..m đau!

- Đó tha! Lùn mà quát em nữa thì em nghỉ chơi với lùn luôn.

- Kể cả em sai à?

- Ủ hihi.

- Khôn thê!

Nhỏ bắt đầu cười. Đỡ hơn nãy, chợt nhớ ra, con nhỏ nay thì khóc gì vờ khóc để dụ mình đãi cơm thì đúng hơn, nó lắc đầu ngán ngẩm. Lúc tròn chuyền màu thăm hơn, gần tối, nó tính làm chút nữa thì rủ Hoài đi ăn. Đang rửa ly trong bếp, bỗng túi nó rung lên vội chùi tay vô áo rút điện thoại ra coi, Chi gọi. Nó quên béng mất nhỏ bảo nay về.

- "Alo...?"

- "Hihi... Minh ngủ đâu? Đến sân bay đón mình mau lên."

Nhỏ cười, nó thấy nhỏ vui lắm nên hấp tấp.

- "Rồi đây mình ra liền! Chờ chút!"

- "Ừm."

Cụp máy, nó chạy vèo ra ngoài xin anh quản lý nghỉ sớm, anh thấy nó vội nênh cho vè kêu đi cẩn thận, nó gật đầu. Nhỏ Hoài dí theo.

- È ê... Lùn định đi đâu, còn đãi em mà?

- À...à để hôm khác nha, anh có chuyện gấp.

Nhỏ Hoài nhăn nhó, đậm chân xuống đất.

- Đồ lừa đảo...!

- Hehe!

Nó phóng đi nhanh hơn một chút, từ đây ra Nội Bài khá xa. Nó phải bơm thêm xăng, hôm nọ hết mua một chút về tự đổ giờ cũng sắp hết rồi. Xui thiệt. Nó không muốn Chi đợi lâu và một phần nữa nó muốn gặp Chi thật sớm, nó tò mò về Chi của hiện tại, cộng thêm háo hức khi một chút nữa nó sẽ gặp được cô bạn đồng hương của nó. Nói chung cảm giác rất vui, nó không biết nói sao nữa. Nửa tiếng sau mới đến nơi, nó bấm máy gọi Chi, ở đây đông quá chẳng biết đâu mà lần.

- "Alo cậu ở đâu, mình đến rồi nè!"
- "Thấy hàng ăn nhanh ở bên trái cồng không? Vô đi, mình ở trong á."
- "À rồi."

Vừa đi nó vừa lầm bầm "Hồi hộp quá đi", cứ như vậy, gấp rồi cũng chẳng biết nói gì nữa. Tự nhiên nó thấy ghét cái tính không biết ăn nói của mình. Đi vô, nó tần ngần đưa mắt tìm Chi, bỗng thấy ở ngay bên cạnh có con nhỏ đeo kính dâm kéo tay áo mình và ngược lên nhìn. Nó bần thần.

- O...?

Nhỏ kia cười tươi và bỏ chiếc kính xuống. Chi... Chi đây sao? Nó không quên được hình ảnh cô gái xinh tươi với khuôn mặt hiền hậu giản dị có hơi müm müm, vậy mà chỉ sau gần một năm nhỏ đã khác đi nhiều. Da trắng hơn, nét mặt hơi gầy vẻ thanh tú, Chi có trang điểm nhẹ làm nhỏ đẹp lên, mái tóc đen mượt trước kia không còn, thay vào đó là mái tóc xoăn ở ngọn nhuộm hạt rẻ. Chỉ có nụ cười, ánh mắt kia vẫn rất hiền. Từ lâu nó bỏ đi cái suy nghĩ ăn chơi, mỗi người có phong cách riêng, cách sống, nó không thể áp đặt sự hoàn hảo của người ta về định kiến của mình, nên giờ thấy Chi thay đổi, đẹp hơn. Nó thậm chí đã ngỡ ngàng hơn thế nữa nó còn rất ngạc nhiên.

- Minh khác quá...

Chi cười nhẹ, nó đứng yên. Chỉ ba từ làm dòng cảm xúc của nó chìm xuống cái gì đó là nỗi buồn, Chi khiến nó nhớ lại nhiều điều mà nó đã có chôn sâu trong tim. Ai rồi cũng sẽ khác, nó cũng như vậy.

- Minh không nhận ra mình à. Chi nè...!

- À...um, chào cậu!

Nó gãi đầu gãi tai, nhỏ phì cười.

- Chắc ngoại hình thôi, còn đâu mình vẫn thấy Minh ngố như xưa hihi. Gần một năm không gặp rồi mà đến lúc gặp lại chỉ biết nói "chào cậu". Thiệt đúng là đồ ngốc hihi.

- À... Thì, ừm... Đột ngột nênn mình...

- Thôi thôi ông tướng... Kéo giùm cái túi đồ với vali cho tui nhò.

Nó chợt nhận ra, từ nãy giờ nó đứng chắn luôn cửa hàng của họ. Luống cuồng kéo đồ cho Chi lên xe, cột dọc yên. Cũng may chỗ này ít đồ nên vừa đủ cho hai đứa ngồi.

- Về nước mà mang ít đồ vậy?

Nó bắt đầu nói chuyện tự nhiên với Chi, phá tan sự ngượng ngùng lúc đó. Dương nhiên Chi là bạn nó, lúng túng để làm gì nhỉ?

- Minh vẫn phải qua đó, chủ yếu mang quà thôi chứ quần áo ít lấm vì bên đó lạnh, bên mình nóng mang đồ ý về giờ chật nhà thu iá.

Nó gật gù.

- Biết tính toán ghê ha!

Nhỏ cười ghé vô tai nó, vì chỗ hẹp nên nhỏ tựa đầu vào vai nó luôn.

- Biết chứ. Giờ mình đòi rồi, Minh cho mình đi ăn phở đi! Bên kia họ nấu tệ lấm, khu ẩm thực Việt thì xa quá trời, một tháng mới đi một lần á. Hix, về VN chỉ thèm phở thu i.

Nó cười, rồi phóng đi nhanh hơn. Chỗ phố này đâu còn hàng quán nào, phải vô khu bên cạnh mới có chợ. Đến nơi, nó đi từ từ ngó vô tìm hàng, thật ra nó chẳng đi qua khung đường này nhiều nên không biết hàng quán. Nhỏ Chi vỗ vai.

- Kìa kìa, cơm rang phở bò Nam Định kìa.

Nhỏ háo hức, nó chạy vô lè khóa xe đồ cẩn thận rồi vô gọi món, tầm này cũng tối muộn nên quán có vẻ đông, toàn công nhân với thợ xây ăn uống. Nó kêu hai bát phở bò, nhỏ Chi còn kêu giá đỗ luộc với miếng tiết. Nó nhìn nhìn, nhỏ đỏ mặt.

- Hihi... Thèm quá, bên đó họ không ăn tiết...

Lắc đầu cười. Nó lau đũa thia cho nhỏ mà im im. Nhỏ chợt nó.

- Nè... Nói thiệt chớ mình về mà Minh cứ im lặng hoài như vậy là mình buồn đó. Coi sao coi, trước con gái cũng nên bắt chuyện hỏi thăm... Mà Minh thì...

Nhỏ Thở dài, mặt buồn thiu. Nó rụt rè.

- Sao Chi lại gọi mình đón?

Câu hỏi ngu nhất của nó. Nhỏ nhìn nó chầm chầm.

- Vậy hóa ra là Minh không thích, nên mới im im đó hả?

- À... Không... Không, ý mình là, Chi đã báo cho gia đình chưa? mà họ để mình đón Chi, kiểu như ba mẹ nhớ con thì phải đón... Đúng không?

Nó lắp bắp, nhỏ này cười xinh quá trời.

- Hihi, thật ra mình chưa có nói gì với gia đình hết á, mình muốn mọi người bất ngờ. Ý kia đồ ăn... Cảm ơn cô!

- Hai đứa ăn ngon rồi hôm nào qua quán cô ủng hộ nữa nghe.

Bà chủ thấy hai đứa nói chuyện bê ra cũng tiện mòi mọc. Nhỏ Chi đói quá nên ăn luôn và cười tít mắt.

- Khiếp chưa... Ăn nguyên miếng đó về đau bụng cho coi!

- Hihi, sướng cái miệng khổ cái thân cũng được.

Nhỏ ăn xong bát đó còn kêu thêm xuất nữa nhỏ hơn, giờ thì nó mới biết sao trước kia nhỏ lại mõm mõm rồi.

- Phù...!!

Xong, hai đứa ra xe. Nhỏ xoa cái bụng rồi quay sang nó cười, hét àm lên. Khung đường đó giờ vắng nên chẳng ai để ý.

- Quá đã!! Hihi.

- Giờ sao?

- Giờ Minh chờ mình ra Giáp Bát, mình bắt xe về không muộn quá hết chuyến. Rồi vài hôm nữa mình lên nhà bác Nga Minh có nhiệm vụ dẫn mình đi chơi.

- Hả!!

- Từ chối là "át xít" Minh luôn, ai bảo mình lâu lăm mới về Việt Nam hoho.

Nhỏ lại cười, Nó nhó ngày hôm ấy Chi cười rất nhiều và cả sau này nữa. Một nụ cười tươi chẳng thay đổi, Chi lạc quan lắm. Kéo đồ cho Chi lên xe bus, nó nhận thấy nhiều điều cần nói với Chi. Thật là, lúc cần thì chẳng có, lúc người ta đi mới bắt đầu nghĩ ra. Nhưng kệ, còn khói cơ hội mà lo gì.

- Hihi, thôi chào Minh nha. See you again!!

Nhỏ vẫy tay qua cửa kính, tay bên kia cầm miếng chanh nãy lấy ở quán phở, lúc lắc khoe. Nó bật cười. Đúng là Chi mà. Nó đứng đáy đợi cho chiếc xe đi khuất. Lòng bỗng buồn man mác không biết lý do, những ngày sắp tới có Chi, không biết có thêm rắc rối gì không nữa, nó đã quá mệt mỏi rồi.

Sáng hôm sau, ngày mới đem lại cho nó cảm giác sáng khoái. Bỗng nhiên bên ngoài cửa lại vang lên tiếng cộc cộc, nó biết là ai, hoặc ít nhất nó đoán được. Vội mặc chiếc áo lại, nó chạy ra mở cửa. Nhí đứng đó, nhỏ bé và mỏng manh. Khuôn mặt vuông nổi mệt mỏi,

với đôi mắt thâm quầng. Nó hơi xót xa. Định nắm tay nhỏ vào, nhưng nhỏ không cho nắm chỉ đi vào từ từ rồi ngồi xuống giường. Nó không hiểu sao nó bị đối xử như vậy, liền dắt xe cho nhỏ vô rồi ngồi đối diện, nhưng không dám nhìn lên.

- Em có chuyện muốn nói...

Nhỏ đanh giọng lại. Nó ngược lên bồn chồn.

- Ủ... Em nói đi.

- Em... Đang rất giận anh. Thật sự rất giận anh. Anh biết không?

Nhỏ bình thản một cách lạnh lùng.

- Anh biết.

- Vậy anh biết lý do em giận anh không?

- Cái này... Anh, không biết...

Nhỏ bắt đầu chảy nước mắt nhưng không tỏ thái độ chỉ nói tiếp.

- Anh có gì dấu em không...?

Nhỏ vẫn mập mờ. Nó lúng túng quá nên lắc đầu.

- Anh... Không có, kìa em...

Nhỏ Nhi đập mạnh tay xuống bàn, nó giật mình, nước mắt nhỏ chảy nhiều hơn.

- Đến lúc này mà anh còn lừa dối tôi à!!

- O... Anh lừa em...?

Nó bị bất ngờ chẳng nhẽ nhỏ biết hết về vụ cá cược sao. Nó không nói được gì nữa.

- Anh bảo anh yêu tôi...? Anh yêu tôi mà ngủ với đứa khác à...??

Lại bất ngờ. Chuyện gì đang xảy ra thế này, nó tưởng bị hiểu lầm chợt nhớ, sáng hôm qua. Nhỏ Nhi chắc chắn đã thấy nó với Tâm từ phòng trọ đi ra. Tình ngay lý gian làm sao bây giờ.

- Huhu... Tôi ngu mới tin anh... Đò sờ khanh... Đò dối trá...hức hức. Không ngờ anh lại là người như vậy...

Nhỏ úp mặt xuống bàn khóc nấc lên, nó chạm vào vai nhỏ.

- Em nghe anh... Giải thích đã...

- Chát!! Tôi không nghe...

Nó bị nhỏ Nhi tắt, nhưng chỉ đứng im. Nhỏ ngồi dậy đối diện đó.

- Anh còn định nói dối tôi nữa ư? Chỉ có đứa ngu thay cảnh đó mới không biết hai người đã làm gì... Huhu, tôi đói xử với anh như thế nào hả? Sao anh lại làm vậy với tôi...?

Nó ôm lấy nhỏ.

- Anh thè... Anh với cô ấy không làm gì cả, anh thè với em... Cô ấy chỉ là một người em... Anh không có tình cảm với cô ấy! Anh Xin em hãy tin anh!

- Huhu... Tôi không tin, đời này tôi ghét nhất ai nói dối, đồ đáng ghét, buông tôi ra!!

Nó cứ ôm nhỏ Nhi chặt như vậy rồi khóc theo nhỏ luôn, phụ nữ có vũ khí này thì đàn ông cũng có thể có. Nhất là đối với người dễ mềm lòng như Nhi. Nó khóc như thế này hoàn toàn không giả tạo.

- Anh không buông em ra đâu!! Em tin anh đi, một lần này thôi!

Nhỏ Nhi hét cǎn rồi càu nó, nó cũng mặc. Một hồi nhỏ mệt quá, để yên chỉ khóc, nó cuộn xuống hôn nhỏ mãnh liệt, nhỏ cǎn nó bật máu môi, khi thả ra nhỏ vẫn khóc, nó thấy đã nguôi hơn chút.

- Em tin anh lần này đi!

Nhỏ không nói gì, chỉ ngồi xuống giường nhìn xa xăm. Mắt nhỏ rưng rưng. Nó dành để yên, chắc nhỏ cần suy nghĩ thêm, cái kim trong bọc lâu ngày cũng phải lòi ra, nó đã cố gắng để người ta vui nhưng cuối cùng lại trở về con số không. Rồi ai cũng buồn. Sau khi làm hết việc cá nhân, nó chỉ ngồi nhìn nhỏ. Dù sao nhỏ cũng là con gái, mà con gái thì luôn có khát khao sở hữu người đàn ông của mình, nên khi ghen họ ngốc vô cùng. Ít ai ghen mà thầm lặng nỗi, người ta thường nói khi bị ghen càng dữ dội người đàn ông đó càng may mắn không biết có phải vậy không nữa. Nhỏ cắt đứt suy tư của nó bằng một câu hỏi.

- Giờ anh còn muốn yêu em nữa không?

Nó nhìn nhỏ gật đầu như vớ được một mảnh phao khi lòng tin của nhỏ bị tổn thương đang chìm dần dành cho nó.

- Anh muôn...

- Anh bảo... Em không hiểu cảm giác của anh, giờ anh hiểu cảm giác của em chưa?

- Anh xin lỗi... Nhưng anh thè, anh và cô ấy chưa đi quá giới hạn.

Điều này là nó nói thật.

- Ủ em tin... Nhưng tuyệt đối từ bây giờ anh không được gần gũi với người "em gái" của anh nữa. Anh có làm được không?

Nhỏ nhẩn mạnh từ "em gái" như miệt thị nó.

- Chí ít hai người chỉ được làm bạn xã giao, em không muốn ép buộc anh về những mối quan hệ nhưng... Anh phải hiểu điều gì cũng nên có giới hạn của nó. Lần này em không trách anh nữa, coi như chưa có gì xảy ra. Nhưng một lần nữa thôi, anh sẽ mất em mãi mãi...

Nhỏ nói kiên quyết.

- Và khi anh đi đâu cùng bạn nữ nào đó, anh phải nói cho em, hoặc đưa em đi cùng... Đừng để em thấy rồi "hiểu lầm".

Nó bắt đầu sợ nhỏ Nhi. Nhỏ hình như muốn quản nó, nhưng cái tính cách nó thì chẳng muốn như vậy chút nào cả.

- Được rồi...

- Giờ nói em biết tại sao hai người lại ở chung phòng anh tối đó?

Nó kể cho nhỏ Nhi biết rằng Tâm là con chủ phòng trọ cũ của nó, hai anh em chơi thân với nhau, hôm ý nó Tâm bị bố mẹ mắng nên mới ở nhờ nó. Nó cứ chầm chầm vào mắt nhỏ mà kể cho nhỏ tin vậy. Giờ nó mà nói sự thật thì chắc nhỏ Nhi tổn thương càng nhiều thêm.

- Ủm... Anh nhớ lời em nhé!

Nó gật đầu im lặng và ôm nhỏ vào lòng, nhỏ nhắm mắt lại. Thiếp đi, giờ thì quạt đã được sửa nên nó khỏi phải dùng sách quạt nữa. Trời thu mà vẫn nắng, nhỏ ngủ trong lòng nó hiền như mèo, nó khẽ tháo đôi mắt kính kia để ngắm nhỏ nhiều hơn. Lòng chợt nhẹ nhõm. Nó để mặc nhỏ ngủ yên, không cựa quậy, lâu rồi ngực nó không làm gối cho ai đó, bất giác nó cười, sao thấy HN bình yên quá.

Chapter 19

Khi tỉnh dậy, nó mới biết nó cũng ngủ quên với Nhi. Xέ trưa bụng đói cồn cào, khẽ đầy nhỏ nằm xuống giường để đi mua đồ ăn nhưng nhỏ cũng mở mắt luôn. Không đeo kính nhìn nhỏ cứ ngây ngô chẳng giống bình thường chút nào.

- Mấy giờ rồi hả anh?

- Đợt chút...

Nó kêu cái điện thoại, nhỏ che miệng ngáp dài và chỉ vô cái đồng hồ của nó.

- Deo tay nè mà hổng có thói quen xem à... Trông cũ nát anh ít xem mà không bỏ... Chắc đồ quan trọng của ai tặng hả?

Nhỏ nhìn bâng quơ nói bừa, nó tần ngần.

- Ờ thì... Ngày xưa sinh nhật có bạn tặng... 11h trưa rồi!

- Ủm... Bạn gái chứ gì? Em biết tổng rồi... Không thì anh cũng ném đi chớ đeo chi nữa, nó rách rồi mà...

- Ủ... Ủ..

Rồi nhỏ kéo tay nó lại, tháo cái đồng hồ ra và đeo vào bên tay khác. Nó hơi bức.

- Của ai thì của, nhưng đừng để chung với cái vòng duyên của mình nhé... Em không chấp nhận đâu!

Nhiều lần đã định tháo cái vòng già cho, nhưng sợ nhỏ Nhi thấy, lại thôi. Không phải xấu gì chỉ có điều, thứ gỗ đó làm cổ tay nó ngứa và lắn cả lên.

- Nè, có đói không? Đi ăn nhé.

- Thôi để em làm cơm, ăn ngoài hàng chán lắm... Anh đèo em ra chợ đi.

Khóa cửa lại, hai đứa đi ra khu chợ ở phía dưới đường Lê Duẩn. Nó cũng hay ra đây để mua mì, vì ở cái nơi trọ mới này hàng tạp hóa chả có, toàn tiệm ăn không. Trên đường đi, nó hỏi nhỏ cho bót cái không khí im lặng vì mới giận nhau nên khá là gượng thêm cái tính nó ít nói nữa.

- Thế trưa không về ăn cơm với bà ... Để bà một mình à?

- Bác cả em sáng sớm đón bà về quê ở mấy ngày rồi, nghe bảo lẽ gì đó lớn lắm... Còn bố thì đi làm đến tối mới về.

- Vậy giờ ở một mình à?

- Đâu... Đang ở với anh còn gì.

Nó cười, rẽ vào chợ, nó đợi bên ngoài. Nhỏ vô lừa, chỉ có hai đứa lên cũng chẳng mang một đồng thứ lỉnh kỉnh như hôm nọ nữa, chỉ một chút rau và ít thịt, đậu phụ...

- Treo vô đây...! Sang dũ vậy có hai người ăn mà tốn kém chi?

- Thấy anh gầy quá nên cho ăn ngon hihi... Khỏi tòm tem ai khác.

Nhỏ nửa đùa nửa thật, bảo là không giận thôi chớ toàn ngầm ngầm. Con gái rất chi là nguy hiểm khi bị giành mất quyền sở hữu mà.

- Thôi, đi về. Chiều có đến trường không?

- Không... Mai mới phải đến!

Đến phòng trọ nhỏ bắt đầu nấu nướng, ừ thì lúc này có vẻ sướng, được chăm sóc, được quan tâm... Nhưng sao nó chẳng có cảm giác như với em nhỉ. Nó nghĩ mãi mà không ra, ở Nhi có gì thiếu sót nữa. Mùi thơm của thức ăn khiến nó quay sang nhìn nhỏ đang loay hoay với chiếc bếp.

- Nay...! Dọn đồ ra ăn, đã không làm gì còn nằm ềnh ra đấy. Con trai gì mà lười biếng vậy?

Nhỏ lại bắt đầu cái giọng cai quản. Nó làm theo. Nhưng khi ngồi vô trông nhỏ lại khá căng thẳng.

- Thế nào? Ngon không anh?

- Bình thường...

Cái mặt buồn so, chả biết học được ai cái tính, gì cũng phải nhất phải giỏi, phải được khen nhỏ mới chịu được.

- Đùa chứ, ngon hơn đâu bếp... Em ăn đi!

- Dạ hihi...

Nó không phải típ người hay để ý, nhưng hành động của Nhi quá rõ để nó có thể thấy, khi ăn uống nhỏ phải đợi người ta ăn trước mới dám ăn, so đũa, mồi... Nói chung rất cẩn thận. Lúc ăn thì nhỏ nhẹ, không thành tiếng. Giáo dục hệt thời phong kiến. Nếu có thật sự yêu nhỏ thì chắc nó bị gò bó chết mất thêm một lý do nó suy nghĩ lại.

- Anh bảo này...!

- Anh nói đi.

- Anh có một người bạn nước ngoài, sắp tới cô ấy về nước và muốn nhờ anh dẫn đi chơi... Nên anh muốn nói trước.. Đề...

Nhìn cái mắt sa sầm lại của nhở nó không nói hết câu. Nhở đang cười, buông đũa xuống.

- Bây giờ anh muốn sao? Bạn gái, em gái... Anh còn bao nhiêu người nữa? Đừng có chọc em điên tiết lên!!

Nhở lớn giọng, nó ít thấy nhở xử sự như vậy vì đôi khi quát tháo mấy thằng sinh viên nhở vẫn có thái độ này, nhưng không ngờ nhở lại vô lý quá. Nó cũng buông đũa ráng phân bua.

- Thì chẳng phải em nói... Nếu có đi với bạn nữ nào cũng phải nói cho em trước còn gì... Em không tin thì anh sẽ dẫn cậu ấy đến gặp em!

Nhở im bặt. Nước mắt lại rơi dòng dòng.

- Đến cả bạn bè anh, em cũng như vậy... Thì việc anh cấm em không nói chuyện với thằng ch* kia có gì sai chư?

Nó văng tục rồi chạy xe ra ngoài. Con gái tiểu thư, có ăn học, thông minh... Lúc nào cũng bắt thóp với quản lý thì thật lòng nó rất khó chịu. Mà khó chịu nhất vẫn là kiểu ghen tuông mù quáng.

Tính nó nhanh giận cũng nhanh xìu, chắc một phần nữa đói, mới nuốt được miếng cơm mà. Được lúc lại mò về, cửa đóng. Nhở Nhi vẫn ở trong nhưng đang ôm con doremon của nó ngủ, là của em nó không muốn ai động vào, chẳng lẽ lại giật phăng ra. Đứng chân ngoài cửa, nó nhìn nhỏ. Thầm nghĩ, tại nhỏ mà nó giống như một đứa trẻ con, thô lỗ, ích kỷ... Vậy mà nhỏ coi như không.

- Em để phần trên bàn kia, chắc chưa ăn phải không?

Tưởng ngủ ai dè chỉ nằm quay vào trong. Nó im lặng ngồi xuống giường sau tất cả thái độ của nó nhỏ vẫn tỏ ra bình thường, giữ tay nó lại.

- Anh có nhất thiết phải đi không?

- Em hết giận chưa?

Hai đứa cùng lúc nói. Nhở Nhi chỉ nhìn nhìn.

- Chả giận... Em chỉ ghen thôi.

Nhở rành mạch.

- Con gái ai cũng vậy... Ít hay nhiều, thấy người yêu mình, nay cô này mai cô kia... Không ghen sao được.

Nhở lại bắt đầu đay nghiến. Cái giọng nói không lạnh lùng cũng chẳng hờ hởi. Đơn giản không có cảm xúc gì cả. Nó im im để nhỏ nói nốt.

- Em nói đủ chưa? Thê mấy cái thằng ton hót lúc nào tan trường cũng vây quanh chọc ghẹo tán tỉnh em... Rồi em cười với chúng nó như vui lắm là ít hả.

- Xã giao thôii, anh nói khó nghe vậy. Em có chức vụ nên phải hòa đồng... Không người ta lại bàn tán.

Nhỏ nói mà mặt chẳng có vẻ gì là rụt rè chỉ vênh lên như điều mình làm đúng lắm vậy. Nó cáu thật sự.

- Ủ đúng rồi... Em có chức, có quyền... Em phải hòa đồng, người yêu em hàng đàn hàng đồng cái gì cũng phải nghe em hết...

- Em không ngờ anh là người suy nghĩ nhỏ mọn như vậy.

Nhỏ Thở hắt ra. Nó càng cáu tiết. Quá lắm rồi.

- Ủ... Nhỏ mọn. Nhi này, anh nói thật... Đây là lần thứ hai nhé, anh có bạn của anh... Em có bạn của em... Anh thè từ bây giờ không gò bó, không bắt ép em làm điều gì nữa... Em cứ thoải mái với những mối quan hệ... Kể cả có lỗi với anh cũng được. Còn anh chỉ xin em bỏ cái tính sở hữu đi...

Mặt nhỏ Nhi tỏ ra rất bức tức.

- Anh coi em là người như thế sao? Mà việc gì mình cứ phải cãi nhau về vấn đề này...? Anh không đi người ta cũng có lạc được đâu.

- Không nói nữa... Em về đi! Em là người thế nào, em tự biết... Khi em suy nghĩ thấu đáo rồi hãy liên lạc với anh để xem mình có nên tiếp tục mối quan hệ này không, đừng tự làm khổ mình hay khóc thầm anh cũng không biết đâu...

Nhỏ nhìn nó sững sờ.

- Anh...

- Em về đi...!

Nhỏ dắt xe rồi phóng về. Nó ngồi chờ ở đây, chẳng nghĩ ngợi gì. Uống một cốc nước lọc rồi đợi thời gian sang quán. Không có quá nhiều sự dồn vặt, khi mà điều này là nhỏ tự chuốc lấy dẫu sao cái bản tính bất cần của nó vẫn còn. Lụy về một đứa con gái khác ngoài em, đối với nó là rất khó. Chưa kể tình cảm của nó dành cho Nhi cũng chả đâu vào đâu.

Chiều tắt nắng, giông nổi lên gió man mát sộc vào mũi. Ngoài đường bụi mù mịt. Hàng cây trên vỉa hè đối diện phòng nó đang rụng lá bay tan tác. Thời tiết thật kỳ lạ. Lại chuẩn bị mưa chẳng? Nó nhớ hè năm đó mưa rào đến ở hè thu HN rất nhiều trận này nối tiếp

trận khác, nó rất thích mưa bởi mưa buồn. Nhưng giờ lại sợ vì mưa "buồn quá"... Nó ủ rũ đến quán, mưa bắt đầu tý tách, nhỏ Hoài chống cầm nhìn tấm kính lót trần mặt ngao ngán.

- Lại mưa... Ôi đống quần áo của tôi. Vừa phơi lúc sáng... Hix.

Nó thì toàn treo trong phòng vì chả có chỗ phơi, mở cửa sổ là tự khô rồi. Nhỏ Hoài rảnh việc vì chả có khách, chạy ra bắt chuyện với nó.

- Sao mặt lùn "phê" vậy? Mới làm gì phạm pháp hả?

Thằng Hoàn ở dưới bếp chạy lên, tay chùi chùi vô cái tạp dề ở bộ đồng phục trêu nó, chắc vừa rửa ly.

- Yêu ma phương nào nhập vào bạn tau, thằng nhanh không tau giết giờ...!

- Biến đi!

- Đm, ông lại sao vây?

Thằng này nhìn nó, hình như tính nó cục cằn hơn thì phải.

- Đâu có sao.

Nhỏ Hoài nhìn nó tiếp lời.

- Không sao mà lùn đέ mấy cái thùa trong túi áo làm gì?

Quên mất nãy dọn mà nó quen tay đút vô.

- À... Kệ, phong cách riêng của anh...

Hai đứa kia nhìn nhau rồi lắc đầu.

- Thằng này nó điên theo thời tiết ấy mà. Chắc mai lại bình thường thôi.

- Vâng... Em có thấy nhiều rồi.

Nó im lặng đi vào trả cái thùa lên trạn. Có ai đang cãi nhau với người yêu mà vô tư như nó không nhỉ. Nhìn mưa vỡ tung trên nền kính nó cứ thấy lạ lạ, cảm giác như tình cảm của mình chẳng còn đậm với bất kì ai cả, giống như một con búp bê vô cảm vậy.

- Kìa lùn... Điện thoại reo nãy giờ sao anh không bắt máy... Anh bay bỗng đi đâu vậy?

Nhỏ Hoài réo nó. Lúc ấy mới giật mình nghe.

- "Gọi gì anh thê?"

Đầu giây bên kia thút thít. Lại buồn buồn.

- "Em nhớ anh quá... Hix."

Nhỏ Tâm cứ lâu lâu nó tưởng nhỏ đã thôi rồi, nhưng lại gọi nó và dùng những câu mèo mẫn khiến nó mềm lòng.

- "Trời mưa... Nhớ anh, anh đến với em đi."

Nó không nói năng gì nhìn lên bầu trời xám xịt rồi lăn tăn. Chắc dù sao mình cũng đã là thằng không ra gì, thôi thì cứ làm mọi việc mình thích là được, cần gì nghĩ đến hậu quả. Nó cùp máy sau khi để lại tiếng "Ừ" khô khốc, chắc Tâm hụt hẫng lắm nhưng nó tính đến với nhỏ luôn cho nhỏ bất ngờ. Chạy vào chỗ của anh Tân. Ông đang tính toán sổ sách.

- Gì đó Minh?

- À... Dạ, anh cho em về sớm chút, em có việc gấp anh ơi.

- Ủ em cứ đi đi, trời này cũng làm gì có khách mà, chắc anh cũng chuẩn bị đóng cửa. Nhìn như bão đến nơi rồi.

Nó gật đầu cảm ơn anh rồi ra về. Vẫn là hai đứa kia thắc mắc.

- Ủa, mưa gió mà đi đâu sớm thế lùn?

- Ông kia đi đâu vậy?

Nó quay lại nhăn răng cười.

- Đi chết!

Mặc kệ hai đứa kia, tụi nó không biết lại mất công giải thích. Nó là nó làm gì làm, nó cũng chẳng biết vì sao nó lại muốn đến với Tâm nữa, chỉ thấy vui vui chút đỉnh. Thú thật, đàn ông có tật xấu gì thì đều quy tụ vào nó hết rồi. Ra xe, nó mở cổp chả có cái áo mưa nào, nó ném cái điện thoại vào trong và đầu trần phóng ngược lại để đến nhà Tâm. Coi nhà Nhi và Tâm là hai đầu của một đoạn thẳng thì phòng trọ của nó ở giữa có điều nhà Tâm gần hơn. Qua chỗ đường khu trọ, đói quá nó mua vài cái bánh xèo, bà chủ hàng chắc thương thấy nó ướt như chuột đành cho thêm cái túi bóng úp vô đầu và bọc bánh cẩn thận cho nó. Quả thật tắm mưa nhiều rồi nhưng mắt nó chả quen được, mắt bị hắt nước xối xả nên cay xè, tay thì liên tục vuốt và người run cầm cập vì nhiễm lạnh. Lác đác vài người nhưng chung qui cũng chỉ có nó là tắm mưa. Đến cổng, đúng lúc có sét làm nó giật mình ngã đổ nằm ngửa ra đường. Lục bục đứng dậy. Nó tản ngắn nhìn chỗ hoa giấy tím trắng rụng một lúc mới gọi. Vừa gọi nó vừa đập cửa, cửa bằng kim loại nên khá vang.

- Tâm ơi...! Tâm ơi... Ra mở cửa cho anh... Tâm...

Trong nhà đóng cửa im lìm, chắc tránh bị hắt, mưa và sấm sét cứ đúng đùng thê này có lẽ cũng chẳng ai nghe thấy. Xui thiệt. Chợt nó nhìn lên phòng Tâm, cái cửa sổ đang đóng có

ánh đèn. Nhỏ đang ở trong phòng, trời tối sầm vì mưa nên nhỏ đế đèn cũng đúng. Thàm thì.

- May... Quá.

Nó chạy lung tung tìm mẫu sỏi nhỏ đế chơi, nhưng cũng chả dám chơi mạnh sợ vỡ cửa thì tiêu.

- Bôp...! Bôp...!

Ném hai lần không thấy ai, đang tính làm viên nữa thì thấy nhỏ mặt khó chịu đứng nhìn xuống dưới có khi đang tìm thủ phạm. Thấy nó nhỏ che miệng trợn mắt lên. Nó đưa tay vẫy rồi cười. Nhỏ khuất luôn sau cái cửa, một loáng sau cái cửa nhà đã rục rịch mở. Nó thấy bác Tám đang lắp ló ở bộ ghế trong nhà, còn nhỏ Tâm đang đi ô ra sân, chân chả thèm đi dép. Mặt nhỏ vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, nó vuốt mớ tóc bết lại vì nước mưa cười hề hề. Nhỏ bắt đầu mếu và mở cửa.

- Hức... Sao anh lại đến?

- Có người nhớ anh...

Nhỏ không nói gì rơm róm, nó dắt xe vào cười. Không biết bao giờ nó làm nước mắt của họ ngưng rơi.

- Xịt... Lạnh quá...!

- Ôi trời oi thằng Minh! ... Mưa gió mày đến làm gì? Ngày đẹp bác mong thì chả đến. Con Tâm vào lấy anh cái khăn...

Nó đứng ngoài thèm vì ướt sũng không dám vô. Bác Tám nói to. Mặt có vẻ bức.

- Dạ...! Cháu đi công chuyện mà mắc mưa nên ghé vô bác trú nhò hì hì...

- Anh còn dẻo miệng! Đi đâu mà mang theo cả đồ ăn đến thế kia? Chắc con nở kia mè nheo hả... Con Tâm ra đây!

Bác Tám hé, nó giật mình. Nhỏ Tâm đi ra mặt tái mét. Nó cũng vậy nhưng vì nhiễm lạnh.

- Mày lớn mà không có khôn... Mưa gió mày bắt tội anh nó đến, nhìn xem... Tím tái hết cả rồi.

- Dạ... Con...

- Con với cái gì...! Có muốn cãi không?

Nhỏ im bặt. Nó cũng im theo. Bác Tám lo giữ quá.

- Thằng Minh vô thay đồ cho khỏi ướt, mặc tạm đồ cũ của ông Chung nhé! Lần sau nó mà còn nhõng nhẽo là mày cứ kệ cho bác.

- Dạ...

Nó lúi húi đi vào wc, nhỏ Tâm lại rơi nước mắt.

- Đi nấu cơm đi... Mẹ nói vậy cho mày biết thôi, lớn rồi đấy.

Nhỏ cũng đi theo. Mà bấm vô tay nó rồi chạy vào phòng.

- Đây nè, em tìm được cái quần đùi với áo mai ô của bố... Anh mặc tạm nha. Thay đồ đi, em giặt cho.

- Ủm...

Nó và Tâm lên phòng của nhỏ sau khi bác Tám còn vạc Tâm vài câu nữa. Nó chỉ xin phép bác rồi lên. Bác Chung chắc giờ đang ở bên chỗ phòng trọ rồi. Ngồi trên giường, nó nhìn Tâm. Nhỏ cứ thút thít.

- Khóc hoài, không thích anh tới hả?

Nhỏ lắc đầu xong sụt xịt.

- Anh cứ như vậy...

- Như nào đâu... Em bảo nhớ anh mà. Anh trai thì phải quan tâm đến em gái chứ?

Nó cười hiền.

- Nhưng anh biết em không muốn vậy mà... Anh chỉ càng làm em yêu anh thôi. Phải chi anh cứ như trước thì tốt... Cứ lạnh nhạt. Cho cảm xúc của em qua đi chứ... Em cứ nghĩ anh kệ em luôn...

- Kệ sao được mà kệ...

Nó giơ tay ra rồi cười, nhỏ ngượng nghẹn tiến lại gần và ôm nó. Khẽ xoa đầu nhỏ.

- Anh luôn mong có một đứa em gái như em... Giá như em suy nghĩ thoáng hơn thì tốt. Tình cảm anh dành cho em không đủ để che đi sự cố chấp của em, anh đã thử mọi cách... Nhưng không đủ... Có lẽ chị ấy đã mang luôn trái tim anh đi rồi...

Nhỏ im lặng run run lên. Có tiếng gõ cửa. Hai đứa buông nhau ra, Tâm vội vã chùi khéo hai bên mắt.

- Này hai đứa, mẹ mang đồ ăn lên, mở cửa ra nào !

Nó mở cửa. Bác Tám mang cái khay có chỗ bánh nó mua với hai cốc nước cam. Nó nhớ Tâm khá thích loại nước uống này.

- Cháu xin... Sau bác cứ gọi để cháu xuống lấy, mắt công bác mang lên.

Nó đỡ cái khay, bác Tâm cười cười.

- Lâu lắm mới thấy thằng cháu trai đến... Ủa con kia xót người yêu hả, mặt mũi sao đỏ thê?

Nhỏ Tâm với nó nín thở. Bỗng nhiên nhỏ xua tay.

- Yêu đâu mà yêu... Mẹ xuống đi cho bọn con nói chuyện.

- Góm... Tôi còn lạ gì anh chị nữa? Tâm sự thì cứ nói luôn ra. Đây may mắn tìm hiểu nhau rồi làm rể bác.

Bác vẫn trêu, nó gãi đầu gãi tai. Đóng cánh cửa lại, nhỏ Tâm lại ngồi tựa vào giường. Nó chăm chú nhìn.

- Ăn bánh nè... Xin lỗi em, anh đi mưa nên nguội hết rồi.

Nhỏ vẫn im lặng như đang suy nghĩ gì đó.

- Nè... Anh mua cho em đó hehe...

Nó đưa sát tận miệng của nhỏ. Đôi mắt lại rỉ nước.

- Tại sao anh lại đối xử với em như thế...? Anh cứ làm em yêu anh rồi lại rời xa em?

Nó khụng lại. Có đâu, chỉ vì nó muốn em được vui, em không tổn thương ở ngay những ngày phía trước. Nó đâu có muốn hướng đến tương lai của hai đứa.

- Anh không rời xa em đâu...

- Thật hả anh?

- Ủm... Vì em là em của anh, anh chẳng có em gái kể cả ruột thịt hay họ hàng... Em là đứa đầu tiên, đừng làm mất đi thứ tình cảm anh dành cho em... Anh rất yêu quý em, nhưng để đến tình yêu thật sự thì anh không làm được... Anh xin lỗi. Tốt hơn hết vở kịch này chấm dứt được rồi..

Nhỏ Tâm vừa ánh lên được một tia hi vọng nhưng sau lời nói của nó nhỏ lại thất vọng và rời nhỏ cười.

- Chỉ là anh hoặc không ai cả...

Cô em cố chấp của nó. Rồi một ngày em cũng sẽ tìm được một người tốt hơn nó, mà em vẫn cố tình không chịu hiểu. Mong rằng con cảm nắng của em sẽ qua đi và em nhận ra nó chỉ là một thằng anh trai không hơn.

- Em có tay mà...

Nó và Tâm cùng ăn trong im lặng, rồi nhô chỉ vô cốc nước.

- Đây là loại nước mà em với anh uống trong buổi hẹn hò không chính thức đầu tiên này. Còn nhớ chứ?

- Nhớ chứ sao không... Hèhè hỏi lạ.

Chập tối, mưa tạnh nhà bác dọn cơm. Nó lấy lý do là no với có công việc phải đi nên hai bác không giữ lâu. Thật ra nó muốn về bởi sợ lúc ăn uống hai bác lại hỏi nhiều thì không biết trả lời sao. Cầm theo đống đồ ướt, nó mượn luôn bộ đồ của bác Chung về. Nhỏ Tâm bám tay nó ra đến tận phía ngoài. Bỗng dung nó nhìn thấy bên kia đường ông anh họ nó đang đổ rác.

- Anh Cương...!

Ông ngược lên nhìn xong chạy sang.

- Hê, lâu lắm mới thấy chú... Bộ qua thăm người yêu hả?

- Yêu gì? xùy... Anh về với chị Quỳnh nhà anh đi!

Nhỏ Tâm bĩu môi rồi phe phẩy cái tay.

- Ô kê tôi, em tôi chứ em cô à...?

- Anh nhớ đó hứ... Thôi em vào đây...

Nhỏ quay sang nó.

- Anh về cẩn thận nha.

- Ủ.

- Tình cảm górn..

Nhỏ đóng cửa, hai anh em nó đứng nói chuyện. Nhưng phải một lúc sau anh mới hỏi nó và Tâm.

- Thέ hai đứa đang yêu nhau à?

- Dạ...

- Dạ vâng gì... Nói anh nghe xem?

- Thì không... Nhưng mà cái Tâm nó thích em...

Nó ngập ngừng.

- Rồi hiểu nhưng mà không thích nó? Chắc vì con bé người yêu cũ hả?

Nó im lặng.

- Thôi kệ cha tụi bay, miễn là đừng cách mặt nhau là được!

- Vâng... Em về nhá.

- Ủ té! Hôm nào qua đây chơi.

Nó gật đầu và phóng về.

Chapter 20

Đã nhiều ngày trôi qua, nó với Nhi không còn liên lạc, có lẽ cái tôi của hai đứa quá lớn để có thể tiếp tục cho mối quan hệ này. Nhát là với Nhi, nhỏ là đứa con gái thông minh, giỏi giang nên đi kèm với sự tự trọng khá cao. Nó không nuối tiếc vì hiểu rằng điều này trước sau gì cũng có thể xảy ra, chỉ đôi chút buồn vì nghĩ về lúc mới yêu, cuối cùng cũng chẳng bên nhau. Tất cả là do nó. Còn Tâm, em và nó vẫn gặp nhau nhưng với tần suất ít hơn hẳn, ngoài giờ đi làm nó chỉ ở căn phòng trọ của mình ngủ, nó không giao tiếp nhiều với ai dù cả người thân quen. Nghĩ lại lúc ấy nó còn tự kỷ hơn cả thời học sinh, chỉ ngủ và nghĩ ngợi.

Cho đến hôm trường thông báo đi học, sau giờ đi làm. Nó từ chối lời mời đi ăn của Thanh Hoài để lang thang vài hiệu sách bên Đinh Lễ, dù xa nhưng nó muốn như vậy để giết thời gian. Vào một cửa hàng lớn, nó lừa những giáo trình mới mình cần học cộng thêm một số cuốn sách dạy nấu ăn. Dạo gần đây nó chẳng đi đâu nên nó muốn cải thiện tay nghề của mình, chứ nuốt hoài mấy món luộc cũng ngán. Vậy là chạy vào quầy sách hướng dẫn, lác đác vài người đang chọn, nó để ý thấy có anh chàng hay đi cùng Nhi, anh ta cũng đang tập chung vào một cuốn sách. Sau khi chọn xong, nó ra về. Bỗng dung anh ta gọi...

- Nhiơi! Đây nè, có phải cuốn này không?

Nghe vậy nó quay lưng lại đi nhanh ra quầy phía đối, lấp sau chồng sách, nó thấy Nhi. Gày và có phần xanh xao, mắt thì quầng thâm bên dưới. Tự nhủ rằng không phải do mình, nó ra tính tiền rồi về thật nhanh. Sự trùng hợp này làm nó khó chịu, không phải về việc nhỏ đi cùng anh ta mà về bộ dạng của nó, cũng may nó không thấy nó.

Trường nó đi học trước, bọn năm nhất thậm chí còn chưa rõ điểm số ra sao, nó vẫn lo cho Tâm mặc dù nhỏ cù định ninh đã đỡ. Năm nay nó đăng ký học nhiều môn hơn cho mình bạn, cả sáng lẫn chiều. Nó xin anh Tân làm ca nửa tối. Ngồi trong lớp, mấy thằng bạn nó vui vẻ trêu nhau, nó im lặng suy nghĩ về việc không may gặp Nhi, cùng một trường thì làm sao có chuyện cả năm không gặp được.

- Nè sao đấy, mới đi học mà đòi người ra. Vẫn muốn nghỉ hả?

Thằng Tuấn bá vai nó, thằng Hoàn thì đầm chiêu.

- Cũng lạ, dạo này ông nghệ sĩ cứ đi làm xong chạy về một mạch chẳng nói năng gì, lại có chuyện à?

- Kể ra đi xem chúng tôi giải quyết được gì không?

Thằng Khánh ngồi khoanh tay, cả lũ cứ nhìn chòng chọc nó đợi nó nói. Thở dài.

- Chuyên với cái Nhi...
- Kể rõ ra, mập mờ ghét vãi l..

Nó đành thú thật với lũ bạn, nói xong thằng Khánh im theo nó Thằng Tuấn thì cười.

- Bảo rồi, ông với nó cũng chẳng ra gì đâu mà, với lại ông đâu có yêu nó.
- Thì cũng...

- Cũng gì, thôi đừng làm trò ngu gì nữa tôi chắc chắn tình yêu thật sự sẽ đến với ông trong năm nay!

- Ai cơ?
- Đều nói cho tò mò chơi... Đùa chứ của ông chứ của tôi đâu mà tôi biết.
- Vậy mà nói như đúng rồi.

Nó lại im im, lũ bạn khuyên nó làm lành qua chuyện đó thì cả hai đứa đều sai nhưng chúng nó bảo là phải mạnh phái biết nhường nhịn, chỉ có thằng Tùng bảo.

- Sai c c c, con đó sai 100% ông cứ để yên cho tôi, nhường nhiều cái thứ đó để nó ngồi lên đầu ông à? Yên tâm, là con gái nếu nó yêu ông thật sự thì đã xin lỗi rồi. May mắn như cái Nhi giờ xin lỗi nó được thể lần tới cho xem, ông cứ kể nó, không thì cho next...

Thằng Tuấn cười.

- Thằng Tùng "cóc" lâu lâu nói chuẩn vãi.
- Bố mày mà lại, lúc nào chả chuẩn...

Thằng Tuấn lại lao vào đánh thằng Tùng, cu cậu bị nó ghì cổ đến chảy dãi. Lớn rồi cứ như trẻ con. Không biết bao lần rồi. Đến chiều khi học xong, nó ra quán làm, không thấy có thằng Hoàn, Nhỏ Hoài hôm nay không phải làm đồ uống vì anh Tân mới tuyển thêm nhân viên, hai đứa thay ca nhau làm, nghe đâu thằng này cũng làm pha chế cho quán nào một lần rồi, cu cậu trẻ măng ăn nói lịch sự nên nó có thiện cảm, mỗi tội hiền quá bị nhỏ Hoài trêu suốt.

- Yên cho người ta làm coi?
- Kệ em, anh không được trêu nên ghen à?

Nhỏ lè lưỡi, nó lắc đầu.

- Lùn hâm, ai bảo霸道 này em hỏi gì cũng không nói.
- Viêm họng không nói được, giờ khỏi rồi nè. Hỏi gì hỏi đi.
- Giờ ai nhớ được chứ! Ghét lùn quá.

- Lúc nào cũng ghét...

Nhỏ Hoài cười.

- Tại anh đáng ghét quá thì phải ghét thôi... Tôi đi ăn hông mới linh lương mình làm bữa lẩu đi?

- Thôi, tối nay anh bận rồi!

Nó từ chối khéo nhỏ Hoài trêu nó lần nữa rồi vô bếp. Khách khứa cũng kéo vào đông hơn, công việc khiến nó không nghĩ thêm được điều gì nữa. Tôi hết ca, nó chào mọi người ra về. Hôm nay là một ngày mát mẻ, trời không trăng sao, hết hè rồi. Đến mùa hoa sữa. Tiết thu luôn mang cho người ta cảm giác sáng khoái mặc dù có đi trên đường đông đúc vào những giờ cao điểm. Gần đến phòng nó thấy một đám người đang bàn tán trước cửa phòng nó mà tôi quá không biết ai. Tò mò đến xem, đèn xe rọi mới biết. Cả lũ bạn, tay mỗi đứa cầm theo bọc đồ ăn, riêng ông mãnh Tuấn ôm nguyên thùng bia.

- Gi đâý, định làm cái gì thê này? Sao lại đến hết cả đâý!!

Chóng xe xuống nó gào ầm lên, lờ mờ hiểu được mấy thằng này nhưng vẫn phải hỏi cho rõ ràng. Thằng Hiệp chạy lại nhăn nhó.

- Đi đều đâu mà lâu vãi ra, đợi ông cả chiêu giờ mới về!

- Đã thê còn không mở cửa ra mời khách vào còn quát tháo...

Thằng Hoàn chêm vô.

- Ô thê hóa ra hôm nay nghỉ làm sang đâý à?... Mà tính làm gì?

- Dạo này thấy chú buồn nên sang đây mở tiệc chiêu đãi chú hêhê...

- Vậy chứ không phải không có chỗ nhậu nên kéo hết đến đâý à?

Nó vừa mở cửa vừa càu nhau.

- Thì đó, ra quán tôi không thích, thôi mua sang phòng ông.

Cả đám kéo vào, thằng thì kêu phòng chật, thằng thì bảo phòng sạch sẽ gọn gàng mà có phải nó dọn đâu. Chỉ có mỗi thằng Khánh biết điều bày biện đồ ăn, nó chạy lại phụ.

- Phòng ông cũng đầy đủ nhỉ, sao mua bát đĩa với xoong chảo lắm vậy?

- Trước có bà chị mua rồi cho đâý... À đồ ăn mua bao nhiêu để tôi góp với.

- Thôi khỏi đáng gì đâu chủ yếu là bia mà lấy nhà thằng Tuấn ai biếu bố nó ý, chứ có chút lạc với con ngan thôi phòng có mì thì tí nữa mang ra ăn.

- Ủ.

Xong xuôi nó lấy miếng bạt dải cho cả đám ngồi ăn uống. Nó không uống bia nhưng vì khát cũng thử chút, đáng ơi là đáng, tí nữa oẹ. Bọn này chén chú chén anh như phụ huynh, được lúc ông nào cũng đỏ gay khuôn mặt, đến thằng điềm đạm như thằng Khánh cũng dô toi bời.

- Nay mà ông uống ít thôi nhé, có nôn thì vô vệ sinh nghe chưa?

- Rồi rồi...!

Hơn tiếng sau, hết con ngan, nửa thùng mì của nó với cả thùng bia, ba thằng say nhất Tùng, Quang, Hoàn nằm ngủ luôn dưới nền phanh bụng. Thằng Hiệp ngồi nói lảm nhảm, thằng Tuấn hình như nghe điện thoại của nhỏ Mì, mặt hơi sơ sệt. Có mỗi nó với Khánh lại dọn dẹp.

- È Tuấn, tôi mượn điện thoại!

Dọn xong thằng Khánh bảo muốn cho nó xem cái này.

- Đó vào mạng thì bật dữ liệu lên.

Thằng Tuấn ném cái điện thoại, nó sợ hờ rủi ông mãnh kia không bắt được thì vỡ nát luôn, điện thoại móng dính mà to kinh. Thằng Khánh đỡ lấy lướt với chọt màn hình một hồi rồi chìa đưa nó.

- Đây xem đi, chắc viết cho ông đây...

Ở trong có ghi vài dòng với cái tên Hoàng Nhi, rất nhiều icon mặt cười, thời điểm đó internet với nó là một khó khăn vì ít tiếp cận mà có được tiếp cận cũng chỉ tìm giáo trình đàn hay nghe nhạc thôi, đây là một diễn đàn nào đó, nó ngồi đọc.

"Kể từ khi yêu, anh không trân trọng em như ngày đầu, em nợ anh mạng sống, em không muồn tình đầu tan vỡ nên em phải mạo hiềm để yêu anh con người vô cảm, khó đoán..." kế tiếp, " Anh đã làm em đau khổ, ở bên anh em không bao giờ thấy một chút an toàn nào điều mà mọi cô gái luôn muồn có được trong tình yêu, hay chỉ bởi em quá kém cỏi và nhạy cảm trong tình yêu này? Anh ơi xin anh hiểu, em đã bao giờ yêu đâu?..." Nhiều ngày khi mà em tiếp tục, em nhận thấy ANH KHÔNG YÊU EM, em đã tự nhủ với lòng mình rằng đây là mình tưởng tượng vậy thôi. Tại sao anh luôn làm cho cái tưởng tượng đó thành sự thật." Còn rất nhiều nó chỉ nhớ rõ toàn những dòng tâm sự tủi hổ của Nhi, lúc yêu nó, có một số dòng là lúc nhỏ vui khi được nó khen. " Anh, đừng làm khoảng cách của hai đứa xa dần hãy làm nó ngắn lại đi, em cầu xin anh, đừng đẩy em đi!". "Hôm nay anh đã làm em thất vọng, một lần rồi em tha thứ cho anh, anh vẫn tiếp tục thậm chí còn cáu giận với em khi em chỉ mới tỏ ra vờ ghen tuông để thử thái độ của anh, yêu anh em cứ phải giả ngu ngờ để anh cảm thấy thoải mái, em còn phải như này đến bao giờ. Anh

đuối em chỉ vì một đúra con gái khác... Tại sao em không chia tay anh nhỉ, hay giả vờ rồi thành thật, anh đã biến em thành một con ngốc sao? Anh ác lầm anh à!" Có một dòng làm nó buồn nhất, nhìn số ngày trừ đi vào khoảng thời gian nó hay qua nhà nhỏ ăn cơm " Em yêu anh chẳng bao giờ thay đổi từ trước đến nay, giống như một cuốn sách mở ra trang lẻ ở trước trang chẵn ở sau, hihi...", Mới nhất có một dòng "Em nhớ anh, bao giờ anh mới chịu nhận lỗi đây, con gái ai chẳng muốn người yêu là của riêng mình chứ? Chỉ vậy thôi là quá nhiều ư?" nó trầm ngâm.

- Cái này sao ông có vậy?

- Tôi kết bạn với nó, đại khái chỗ này để viết tâm sự ấy mà ít người biết lầm nhưng thành viên ở trường có cái Nhi nên tôi kết bạn. Thấy sao? Đúng viết cho ông còn gì?

- Kệ, hôm nọ thấy đi với thằng cận nào kia. Chắc viết chơi thôi chứ có gì đâu mà quan tâm.

- Bạn nó thì sao?

- Vậy thì tôi đi với bạn tôi sao nó còn bù lu bù loa lên như mẹ tôi ý.

- Con gái nó thế.

- Ủ, kệ đi, gọi mấy thằng kia về sáng mai có tiết đấy.

Trong khi thằng Khánh hò hào mấy ông mãnh, nó ngồi nghĩ ngợi hoài về Nhi, về những điều nhỏ viết, hết hi vọng rồi thất vọng. Giống như những cô gái khác, nhỏ Nhi cũng ghen, cũng nhường nhịn, vậy mà nó không thể nào giúp nhỏ vui vẻ trọn vẹn với tình yêu đầu. Khó khăn lầm mói yêu được nhỏ, để rồi bỏ ngang chỉ vì những định kiến không đâu.

- È bọn tui về đây ra khóa cửa vào nè!

- Biết rồi! Về đi cẩn thận!

Chiếc cửa phòng đóng lại, nó tắt điện tối om nǎm nghịch điện thoại. Số điện thoại của Nhi cứ in vào mắt nó mà chẳng muốn gọi, gọi rồi cũng không biết nói gì. Thở dài, trời sinh ra cái thằng nó, thiệt thòi bao thứ, xấu trai còn thiếu duyên nói chuyện.

Đầu tuần của năm, nó đâm đầu vào học, có vài lần nó thấy Nhi ở sân trường liền lén vào đám đông tránh mặt rồi nhìn trộm. Nhỏ trông mệt mỏi trên gương mặt, chắc học nhiều. Chiều đó, cũng vừa tan xong Chi gọi điện kêu nó ra bên quán chị. Cũng vui vui vì tự nhiên mọc ra một người nó quên mất tiêu có thể giúp nó chia sẻ vài chuyện khiến nó buồn, nói chung có bạn là nữ khá thích vì họ rất tâm lý. Đến cửa quán, nó tự dắt xe thằng bảo vệ cứ đòi.

- Trước em cũng làm ở đây mà, anh cứ để em tự làm.

- Vậy mà em không biết, mời anh vào.

Nó gật đầu, anh Vinh đang điều khiển nhân viên treo cái gì đó. Nó đứng đằng sau.

- Lệch rồi, cái này đồ trang trí phải treo cân mới đẹp.

Ông quay ra.

- Ôi trời ơi... Thằng em, mày chết đêù mất tiêu nghỉ làm xong là quên luôn quán hả mày, giờ làm ở đâu?

- Em làm dưới Lê Duẩn, hehe xa quá nên không qua, với lại bận học.

- Ông bận với gái thì có.

Nhỏ Mi ở đâu chạy ra vò đầu nó, nó cười cười.

- Không phải đâu.

- Thôi tui biết tống rồi, ông Tuấn ông nói còn cãi gì nữa.

- O... À, anh ơi, anh có thấy con bé nào nhìn tây tẩy tóc nhuộm nâu đi một mình không?

Chả biết nói sao cho anh Vinh hiểu nữa.

- Cái Chi hả? Nó ở bên trong cái vườn của chú trước kia đó, nhìn khác quá anh không nhận ra, tưởng anh không biết nó hả?

- Dạ... em vào đây!

- Uống gì hông, nãy con nhỏ kia kêu caffè rồi.

Nhỏ Mi lên tiếng nó lắc đầu rồi chạy ù vào. Chi thấy nó, liền đứng lên gọi, chỉnh lại đầu tóc, nó ngồi vô thở hồng hộc.

- You late!

- Ờ! Phải xin nghỉ làm để đến đây nhá, thái độ nữa là mình về đây.

- Trêu chút, mình cũng mới đến thôi. Giờ đi chơi đi Minh!

Nhỏ hào hứng, mà chẳng quan tâm hai đứa mới gặp nhau.

- Trời ơi cho người ta nghỉ chút đã nào, mà ai đưa qua?

- Mình đi taxi!

Nhỏ vuốt một bên tóc rồi cười hiền nhin nó như lúc đầu tiên gặp nhau, nó thì ngắn ngoắng. Hôm nay Chi mặc váy đen chỉ ngắn đến đầu gối thôi, áo tay dài còn đội cái mũ phớt có mặt mèo, nhìn thời trang quá thiệt.

- Nè ngắn mình đủ chưa vậy?

- À chưa ngồi yên ngǎm nốt chút nữa đã.

Chi lại cười, nhìn đẹp nhẹ nhàng. Nhấp ngụm caffé nhỏ chạm vào đầu nó.

- Sao Minh để tóc dài vậy? Rồi cả rồi nè.

Nhỏ lấy trong túi cái lược con rồi chải giúp nó, may chõ này vắng teo.

- Ờ cảm ơn, tại không quen cắt hêhê... À mà giờ đi đâu?

- Cứ đi thôi, mình thấy chõ nào vui thì vô, nhớ HN quá hihi.

- Rồi đi!

Nó với nhỏ đứng dậy, nhỏ cát đồ rồi đeo túi lên bám vào tay nó, nó thấy Yên từ sau bếp đi vào.

- Ồ Minh à? Lâu lăm không thấy cậu, bạn gái à Minh?

- À bạn thôi... Mình đi đây chào cậu nhé!

- Ủm hôm nào rảnh ghé nha!

Nó gật đầu chào mọi người rồi ra ngoài, nãy giờ có vài đứa ở trong cứ nhìn Chi chăm chú, đi với người đẹp hanh diện thật. Trên đường đi, Chi bắt nó chạy lòng vòng sang bên quận bên để ăn uống, đồ nướng, rồi còn ăn phó nữa.

- Quán này trước lên tivi nè!

- Ủa bên nước ngoài mà biết hay vậy, mình còn chưa ra đây bao giờ.

- Xời... Cậu thì biết quái gì, cái HN này trước bốn bọn mình... Đi suốt.

Nhỏ biết hờ nhưng vẫn nói hết, nó chạnh lòng. Giờ chẳng còn ai nữa, nó mường tượng bạn của em đều rời xa hết chỉ vì nó.

- Mình biết chuyện về Ly, nhưng lúc đó trong khóa học nên mình không về được... Lúc ấy mình cũng suy sụp lắm và mình biết cậu cũng vậy nha?

Nó im lặng không đáp.

- Thôi ăn ăn... Mới quay lại mà cứ nhắc chuyện không vui hoài, bậy quá... Để mình tự phạt!

Nói rồi nhỏ cắn miếng nem hết veo. Nó bật cười.

- Vậy đó là tự phạt ở bên tây hả?

- Hihi đó đó... È Minh..

Nhỏ ghé tai nó thì thầm.

- Sao?

- Có con bé kia đang nhìn cậu kìa, tay trái cách hai bàn.

Nó vờ nhìn bâng quơ ra hò, rồi dần dần nhìn theo hướng Chi nói. Một con bé mặc nguyên đồng phục đang nhìn nó, thấy nó nhìn thì nháy mắt cười.

- Ơ con đó bị tật mắt hả Chi, tự nhiên chớp liền hồi kìa?

Nhỏ Chi túm tím.

- Nói bé thôi, cậu vô duyên quá, nhìn nè... Há miệng ra!

Hơi ngai nhưng nó làm theo nhỏ. Nhỏ Chi đút cho nó miếng bò viên rồi cười tình tứ nhìn.

- Làm cái gì vậy?

- Để yên đang trêu con bé kia, nghi là nó thích cậu hihi!

- Ôi trời, thích là nhìn người ta chớp mắt như bị tật đó hả? Bọn trẻ giờ lạ nhỉ?

- Cậu ngố quá trời, mà quan tâm nó làm gì, ăn nốt xong đi tiếp hihi!

Nó lắc đầu, từ lúc qua bên kia về Chi có phần tinh nghịch cả sống thoáng hơn, chắc cách giáo dục bên đó khác Việt Nam về khoản kỹ năng sống.

Chapter 21

Nó cùng Chi đi thêm một số nơi khác. Có lẽ vì nghĩ cho nó nên Chi không đòi hỏi đi chơi vào những chỗ đắt tiền, chỉ là dạo quanh nhà thờ với ly trà đá trong tay, rồi thêm một chút hương vị của phố cổ khi về tối. Nó với Chi tán ngẫu đủ thứ chuyện, nhiều nhất là những điều Chi học được ở bên nước ngoài. Dừng chân lại một chiếc ghế đá gần hồ sau bữa tối bằng những món ăn vặt, Chi ngồi lặng thinh nhìn ra mặt hồ. Qua ánh đèn của đường phố, nó có thể thấy đôi mắt nâu một năm trước gặp nó trên xe bus không còn ngay thơ dịu dàng, thay vào đó là sự sắc sảo hiếu biết và chút nỗi buồn vương vấn. Có một cơn gió mạnh thổi qua, cô bạn nó hít một hơi thật sâu rồi cười.

- Đã lâu rồi mình mới có được cảm giác này... Thở bên luồng gió của thủ đô...

Nó gật gù không đáp vì nó luôn chọn im lặng là câu trả lời cho mình với mọi câu nói.

- Trước kia bọn mình hay ra đây những hôm gió mạnh... Ly bảo yêu gió, nó luôn muốn tìm một ngọn gió cho chính mình. Nó bảo vậy... Sau những cuộc vui ở trong bar. Mình nên nói cho cậu biết được rồi không?

Nó thắc mắc, không gian này có thể làm cho con người ta thành thật ư?

- Nói gì cơ?

- Về tất cả, ngoại trừ những thứ khiến cậu tôn thương? Cậu có muốn nghe về Ly trước kia không, cả về mình nữa?

Chi quay sang nó, cô bạn vẫn cười. Cô ấy luôn vậy, cười để tự làm bản thân lạc quan để người khác yên tâm. Nó vẫn luôn muốn biết về mối quan hệ giữa em và bạn của em, không đơn thuần là bạn, hay hơn thế nữa suy cho cùng nó nghĩ vậy.

- Cậu thử nói xem? Điều gì còn có thể làm mình tôn thương hơn việc mất đi Ly chứ?

- Có lẽ không... Ừm, mình nên bắt đầu từ mình nhé, thật ra mình chẳng ngoan ngoãn hay hiền lành như cậu nghĩ đâu. Chắc lúc mới gặp mình, cậu nghĩ rằng mình là con bé chăm học hành và giỏi giang?

Chi nói giọng hài hước có pha cho không khí vui vẻ hơn. Tiếng lá cây xào xác xung quanh, cộng thêm tiếng động cơ xe khiến mọi thứ ồn ào hẳn.

- Không phải vậy sao?

- Không... Cậu nhầm rồi! Minh ngốc, từ trước lúc mình còn đi học, lần đầu gặp Ly là khi mình nghỉ hè ở đây với gia đình bác. Ly thật ra không ngoan ngoãn chút nào cả. Mình bị Ly rủ rê đến quán bar đó...Hihi.

Nó nhìn Chi. Bình thản.

- Điều này mình biết, mình biết Ly đã từng lui đến chỗ đó nhưng không ngờ rủ cả cậu.
- Hihi, nói thật gì cả cái HN này những chốn ăn chơi tụi mình đi gần hết, sau một thời gian chúng mình có thêm một số người bạn, Chị, Phương Anh là hai người trong số đó, đêm thì nhảy nhót đêm thì hát hò, Ly không ai quản, uống rượu bia giỏi, nhảy giỏi, ăn mặc thì cũng không kín đáo, mình cũng thế, lúc đó mình cũng ăn chơi, tâm lý của trẻ con mới lớn đứa nào cũng vậy, cũng son phấn cũng thâu đêm mỗi mùa hè lấy cớ ngủ nhà bạn lúc đó chúng mình thật sự là gái hư. Nhưng chúng mình không ai đi quá đà cả, chỉ vui chơi... Cho đến khi Chị nói " Quán chị mới có thằng nhóc xinh dai mà quê mùa lắm, mấy đứa đến khai trương rồi coi luôn không."

Nó im lặng, hơi bất ngờ chút về "thành tích" của những người nó luôn coi trọng. Chi kể tiếp giọng hào hứng.

- Mình thì lúc chơi mới trang điểm để đua đòi, còn bình thường toàn giản dị để người ta tưởng hiền lành đó. Cho nên lúc gặp cậu mình mới tỏ ra như vậy, mình còn bị Ly trêu là "Cáo" hihi... Ôi vậy mà lúc gặp cậu thì cái Ly thay đổi hoàn toàn... Cậu biết không? Mình nhớ mãi cái buổi tối sau khi gặp cậu cái Ly nó nói "Hình như tao thích hắn." Mình cũng trêu rồi thôi vì đâu ai ngờ Ly lại thích cậu, vậy mà hai người yêu nhau thật...

Chi ngập ngừng như suy nghĩ gì đó, rồi lại kể.

- À...um, cũng không biết sao từ lúc Ly không còn chơi bời thì mình bắt đầu biết suy nghĩ hơn, kể ra thì lạ lạ, ăn chơi vậy còn đỗ được đại học hihi... Cậu chắc hiểu tại sao khi hai người yêu nhau, Ly chẳng bắt cậu dẫn đi chơi hay gặp bạn bè của nó chứ?

Nó gật đầu. Nó hiểu mà, em nghĩ cho nó, sợ cái ví tiền để trang trải cuộc sống sinh viên không khó khăn thêm vì em, để nó không thấy hổ thẹn khi em toàn chơi với người có tiền. Để nó và em chỉ yêu thôi, em dấu mọi thứ về cuộc sống trước kia của em.

Chi ngửa người ra thở dài.

- Nghĩ lại, đợt ý mình đú đồn quá... Cũng đi cùng bao anh đẹp trai lắm tiền nhưng toàn thằng đếu, cũng may cái Ly nó hiểu biết không thì mình chẳng được như bây giờ... Nó già trước tuổi vì phải sống một mình. Mình nể phục nó ở chỗ đó, biết chơi biết dừng hihi.

Nó cười theo Chi. Càng nhớ em hơn.

- Cậu lại buồn hả?
- Thì mình đã bao giờ vui đâu.
- Ly là cô gái tốt. Người bạn tốt.
- Ủm, cô ấy hoàn hảo.

Hai đứa ngồi nhìn ra phía bên kia hồ, một nơi sáng trưng bởi đèn. Sau một số lời nói của Chi, nó đã định tâm sự về nó sau khi em đi, nhưng nó sợ Chi ghét nó, thát vọng về nó rồi lại rời nó như họ nên nó không dám. Chi tựa đầu vào vai nó, nó cũng tựa lại. Đơn giản đó chỉ là tình cảm bạn bè của hai đứa. Nó chợt nhớ.

- Chi, cậu bảo P.Anh cũng tham gia với các cậu. Vậy cậu biết gì về P.Anh?

- Biết nhiều! Nó là đứa ngang bướng, luôn coi trọng lập trường của mình nó đi cùng bọn mình cho vui chứ chẳng uống bia rượu hay nhảy nhót gì cả, nói chung lúc nào cũng như bức tượng vậy, nhưng sống rất tình cảm khi còn bốn người nó hay chia sẻ nhiều bí mật, điều tạo thành nó như vậy... Mà cậu chỉ nên biết vậy thôi, nó không muốn người lạ biết nhiều về nó đâu..

- Vậy còn Chị Huyền, cậu có biết chị đang ở đâu không? Chị sống ra sao?

- Mình không biết, từ đợt vào Nam chị đã cắt liên lạc.. ừm.. với mọi người.

Chi nói mà chẳng rõ ràng cứ như cho qua, cảm giác sơ hớ điều gì quan trọng. Nó đâm nghi ngờ.

- Cậu đâu mình điều gì không?

- Có, một số điều cậu chưa nên biết.

Nhin cô bạn có vẻ không muốn nói gì thêm nên nó cũng không gặng hỏi thêm.

- Thôi về đi Minh, mình buồn ngủ rồi!

Nó gật đầu đèo cô bạn về nhà theo lời chỉ dẫn, một căn nhà nhỏ nhưng khá đẹp ở gần khu của nhau P.Anh. Đến cửa cô bạn bước vào.

- Nè cuối tuần qua đây nhé!

Chi bảo nó.

- Qua làm gì?

- Qua có việc... Cứ qua đi!

- Thôi ngại lắm, nhà bác chứ nhà cậu đâu. Bận rồi, bận rồi...

Nó lắc đầu lầm bầm. Nỗi máy đang tính phóng đi thì nhỏ chạy ra chắn trước đầu xe.

- Bác ý đi du lịch rồi còn mỗi con chó ở nhà thôi, sợ nó không ai cho ăn nên bác nhờ chú không mình cũng đi thuê tro!

- Thôi thôi, một nam một nữ một nhà... Không ổn.

Nhỏ Chi bắt đầu giữ đầu xe nó.

- Mình không làm gì đâu mà, cứ qua đi mình nhờ việc!
- Việc gì nhờ luôn đi!
- Mệt quá qua đi, tính mòi cậu bữa ăn sao khó vậy?
- Không nói sớm, cứ nói nhở nhở gì? Thôi mình đi về đây!
- Nhớ qua nhé!

Chi cười tưng tửng. Nó gật đầu, trên đường đi nó cứ nghĩ mãi về nụ cười đầy ẩn ý của cô bạn.

Ngày hôm sau đi học, nó ngồi xem lại bài giảng trong cuốn giáo trình phía bên ngoài ghế đá ở sân trường, có một số sinh viên cũng như nó vậy. Khác ở chỗ họ học thật, còn nó thì không chịu được cái không khí trong lớp nên ra đây. Mấy thằng bạn nó không thích, liền kéo nhau xuống cảng tin chỉ có mình nó thôi. Trời hôm nay đẹp, không có nắng chỉ âm u và se lạnh chút, nó thích thời tiết này không nắng không mưa. Đôi khi nó hướng ánh mắt khỏi cuốn sách, theo dõi một số sự việc thú vị, có cặp đôi thể hiện tình cảm ngay hàng cây ở trường, ăn uống, rồi thể thao. Đại học là vậy luôn náo nhiệt phía bên ngoài giảng đường. Cửa lớp Nhi nơi mà nó dừng lại nhiều nhất, tự nhiên nó muốn nhỏ vỗ tinh đi ra cho nó nhìn, chỉ đơn giản nhỉn thôi. Nhưng cả buổi không thấy nhỏ. Chắc ngồi trong lớp học hoặc xuống thư viện. Đến tiết nó lại chạy vào lớp và trải qua một ngày học mệt mỏi như mọi khi.

Những ngày kế tiếp cho đến cuối tuần cứ mỗi khi tối muộn tan ca Chi lại rủ nó đi ăn uống rồi dạo phố phờ phờ vì Chi bắt nó nói thời gian rảnh của nó. Qua nhiều nơi mà nó chưa đến mặc dù ở ngay xung quanh vì nó chỉ biết học. Đi cạnh Chi nó cảm giác được thoải mái, những nụ cười và câu chuyện Chi kể khiến nó thấy gần gũi với cô bạn hơn. Nhiều điều về em mà nó chưa biết cũng được Chi kể dần dần, khá nhiều kỷ niệm cùng tâm sự của em, có lẽ cũng như nó, em thấy được ở Chi sự tin tưởng thêm sự an toàn.

- À Minh... Lúc Ly đi rồi, cậu sống như nào? Có chuyện gì kể cho mình nghe đi?

Một tối có trăng và gió lộng, Chi bâng quo hỏi. Nó chột dạ.

- Mình vẫn sống bình thường mà...
- Thật ư? Không một chút gì gợn ở cậu à?
- Không... Lúc biết Ly đi và nói dối mình. Mình đã mất thăng bằng trong cuộc sống một khoảng thời gian dài...
- Ai giúp cậu vượt qua?

- Mình thôi... Không ai cả.

Nó trầm ngâm nhìn con đường ngập đèn của trung tâm thành phố. Hai đứa đang ở trong một quán cafe. Chi cũng không nói gì nữa, nhưng khóc mắt cô bạn chảy xuống vài giọt lệ. Lần đầu nó thấy Chi khóc.

- Giá như ngày đó mình trở về được thì tốt biết mấy... Ly sẽ không cô đơn, ít nhất là ngày cuối cùng...

- Rồi cậu cũng sẽ bị lừa thôi... Ly đã làm vậy với mình mà.

- Cậu... Cậu, vô cảm thật rồi...

- Chắc vậy... Tại mọi thứ vây quanh lấy mình, mọi thứ kì lạ làm mình choáng ngợp. Cậu biết không, mình đã từng ước rằng, mình chưa từng gặp cậu, gặp họ để sống với cuộc sống sinh viên bình thường...

Chi nhăn mặt. Nhìn nó tức giận.

- Sao cậu hèn vậy? Cậu học thói nhu nhược từ bao giờ thế? Nếu không gặp họ thì cậu tìm đâu ra một tình yêu hoàn hảo như vậy chứ?

- Đâu có hoàn hảo đâu...

Nói đến đây nó lạc giọng, sống mũi nó cay xè.

- Xin cậu đừng nhắc đến Ly nữa nhé... Mình đau lắm Chi ạ!

Chi nhìn nó bất ngờ, chắc Chi biết nó còn yêu em rất nhiều. Chỉ là nó tỏ ra vô tình thôi, cả nó cũng hiểu như vậy nữa. Tối đó, nó đưa Chi về mà hai đứa không nói với nhau một lời nào.

Nó đợi cho đến cuối tuần để có một cuộc gặp với cô bạn mang không khí vui hơn nên không liên lạc với Chi nữa. Một buổi sáng thứ sáu, nó lại kiểm một chiếc ghế đá để ngồi đọc sách ngoài sân trường. Có điều đáng nói là nó thấy Nhi. Nhỏ trông không còn xanh xao nhưng vẫn buồn rầu, nó cúi mặt xuống để tránh không chạm mắt nhau vì nhỏ đang đi với cậu bạn của nó, nhiều khi nó nghĩ chưa hẳn hai người này là bạn bình thường. Khi hai người đi rồi, nó bình thản liếc nhìn theo, ở nó ghen tuông không tồn tại chút nào, từ đầu hình ảnh của Nhi trong nó, đã nhạt nay còn nhạt hơn, dù nhỏ là người yêu nó. Thật sự tình cảm nó dành cho nhỏ là có, nhưng chỉ một chút hấp dẫn từ tính cách và nhan sắc thôi. Đó không thể là tình yêu được, như vậy cũng tốt nhỏ có thể chọn người mà thực sự yêu nhỏ hơn một thằng như nó. Nó còn đang ngẩn ngơ với dòng suy nghĩ thì nhỏ bỗng dung quay lại, hai ánh mắt gặp nhau, nó vội quay đi rồi bước thật nhanh.

Chiều tối học xong qua quán, nó đói quá liền chôm trái cây trong bếp ăn, nhở Hoài nhìn nó nhăn mặt.

- Người thì như cái que còn nhịn đói... Khổ chưa kìa, thôi để em gọt cho.
- Ủ... Đừng mách anh Tân không thì anh lại trừ lương anh đó.
- Rồi ăn nhanh rồi ra làm không ông ý lại nghĩ.
- Anh xin!

Được hai trái xoài mới đỡ choáng công nhận nhịn đói lâu làm người xuống sức nhanh thật, nó có tiền nhưng lười lên cứ vậy hoài.

- Khi nào vô viện mới chừa nhé!

Thanh Hoài nhắc nhở vì đây không phải lần đầu tiên. Nó chỉ cười trừ. Tính tình hay cạnh khéo thoi chur Hoài rất quý nó, nhở còn hay quan tâm nó nữa dù sao cũng hơn tuổi nó mà.

Sáng ngày chủ nhật nó ngủ gần trưa mới dậy vì Chi hẹn 12h, cũng không thèm ăn sáng luôn vì để bụng tí ăn cho ngon. Nghe đâu cô bạn nó bảo hôm nay làm đồ ăn mòi nó, không biết có ra gì không. Trời gần trưa vẫn như sáng sớm, âm u và vắng vẻ một cách kỳ lạ, có lẽ mọi người không muốn ra ngoài vì trời trông lặng lẽ trĩu như sắp có một cơn mưa. Ăn mặc chỉnh tề rồi phỏng qua nhà Chi, nó qua sớm hơn. Biết là mòi nhưng mà ăn không làm cứ ngại sao đó, nó muốn qua phụ được gì thì phụ, dù sao cũng chỉ có hai đứa chắc chẳng nhiều nhặt gì cả. Khung đường này vắng nên nó vòng vèo chút là đến nơi. Bấm chuông và đợi cửa. Lúc sau Chi chạy ra mở, đầu tóc bù xù.

- Bộ mới đánh nhau hở?
- Hihi... Mình ngủ quên mất tiêu, đang vội làm mà chưa chải chuốt gì hết á!
- Ôi mất công, thôi ra hàng đi.

Nó bàn lùi. Chi xua tay.

- Khỏi cần đâu, sắp xong rồi mà. Với lại mình đang thử làm đồ Tây lấy Minh làm chuột bạch hehe.
- Hơ cũng được, nhưng đừng nấu bả chuột nghe.
- Đồ khùng... Mà mình hẹn 12h sao qua sớm vậy?
- Thì tính qua phụ, ăn chùa cũng phải biết công đức chó.

Chi lắc đầu.

- Ở bên kia, khách được mời thì phải đến đúng giờ hoặc muộn hơn... Chờ chưa đến giờ đã đến làm cho chủ nhà chưa kịp chuẩn bị và không thích đâu á.

Nó gãi đầu gãi tai. Lắm bẩm Chi học đâu mấy cái qui tắc trời ơi đó nha.

- Thôi kệ đến rồi thì vào chơi đi, mình nói vậy thui mà hihi.

Chi mở cổng rộng ra, nó dắt xe vào. Ngôi nhà này phải nói là vườn hoa thu nhỏ, nó phải đếm đến gần chục loại trong hàng tá những cái chậu xinh xinh. Điều này gợi nó nhớ đến cô bé ngày xưa của nó, nhà của cô ấy cũng rất nhiều hoa vì kinh doanh. Tháo đôi quai hậu nó đi vào trong, Chi đi trước nó xong ấn nó vào chiếc sopha, rồi bật tivi và chỉ định nó như đứa trẻ con.

- Ngồi yên xem đi nhé, cầm lanh tranh đó. Sắp xong rồi.

Sắp gì đâu, nãy qua bếp nó thấy mọi thứ còn nguyên trong bọc. Đến khở. Tivi thì toàn hoạt hình với phim nước ngoài nó không thích cho lắm. Chán quá nó đi loanh quanh xem nhà, nội thất đều như mới, sàn đá màu kem bóng loáng, có một chiếc tủ kính trưng bày cơ sở là rượu mà toàn của nước ngoài. Nó chỉ thắc mắc người sưu tập rượu này sao không nhét chai rượu nếp của VN vào trong tủ nhỉ, thảo nào thấy thiếu thiếu.

- Nè xem gì đó?

Tiếng Chi ở đằng sau, cô bạn đang chống tay vào hông, tay còn lại cầm con dao. Người thì đeo tạp dề, nó giật mình.

- Rượ...u...

- Ủa tưởng cậu không uống mà... Thích thì tí nữa lấy một chai, của bác mình đó, bác được người ta biếu mà có uống bao giờ đâu?

- Không không... Có việc gì, cho mình làm đi, mình hán quá.

- Ủm cậu vào đây vậy, thật ra mình cũng chưa làm được nhiêu.

Nó lóc cóc đi xuống gian bếp, tràn ngập rau củ thịt cá ở trong bọc.

- Mua làm cỗ mười người ăn hả? Sao lăm thế?

- Đâu, món này cần mỗi thứ một ít nhưng mình cứ mua cả nên nó thành ra vậy. Mà có ba người ăn...

- Ủa ai nữa, tưởng gia đình bác cậu đi du lịch còn gì?

Nó ngạc nhiên. Chi nói.

- Thì mình mời thêm đứa bạn mình, chút nữa nó đến thì biết, thắc mắc làm gì? Cậu lọc cá được không?

- Được, đưa đây!

Nó với Chi căm cui làm, vì tò mò lâu lâu nó lại hỏi.

- Bạn cậu là trai hay gái?

- Con gái!.

...

- Mấy giờ đến?

- Đúng giờ chờ không như cậu đâu.

...

- Thấy mình ở đây với cậu liệu có hiểu làm không?

- Không đâu mà, cậu cứ lo làm đi!

...

- Mình có quen người này không?

- Có đây!

Chi làm nó sốt ruột tí cắt vô tay. Cầu mong đừng như cái ý nghĩ mà nó suy nghĩ từ nãy giờ. Thấy nó bần thần Chi lại đuổi nó.

- Thôi xong rồi, cậu lên nhà đi!

Nó rửa tay rồi lấy khăn mặt lau mặt vì mồ hôi, thấy Chi cũng đang căm cui vì hai bên tóc mai bết vào má, nó lau nhẹ bên mang tai cho Chi, Chi thoảng rùng mình nhìn nó bất ngờ rồi cười nghinh mặt lên cho nó lau.

- Chu đáo thế? Hihi.

Nó gật đầu rồi lên coi tivi. Hơn 12h, Chi cùng nó bày biện thành quả ra bàn, thì bên ngoài tiếng chuông cửa vang lên. Chi tháo tạp dề.

- Chắc là nó đây, mình ra mở cửa cậu đợi nốt nhé!

- Ủ.

Chapter 22

Nó tò mò nhưng ngại nên làm cho xong rồi ngồi yên vị ngoài phòng khách, ở ngoài tiếng cười nói với chất giọng quen quen. Đang cầu trời đừng như nó nghĩ thì...

- Ủa sao bảo có hai người? Xe ai đây?

...

- Sao mày mòi cả hắn mà không nói tao? Tao...tao về đây!

Nhỏ P.Anh, như nó đoán nhưng vẫn bất ngờ, Chi lại đem nó vào tình thế khó xử. Ở ngoài sân nhỏ với Chi vẫn nói chuyện, đến thèm nhà.

- Mày cứ vào đây, có chuyện gì thì cứ ăn xong đã rồi giải quyết sau, đến rồi còn về con nõm, tao mới đi nước ngoài về đó...

Nó thấy Chi đang ra sức kéo một cánh tay vô, nó cũng ra xem. Trước sau gì thì cũng phải đổi mặt, tránh nhau không phải là cách. Mà nó vẫn không hiểu, nó với nhỏ có oan nợ gì với nhau mà cư xử lạ lùng thế. Bước ra cửa Chi thấy nó thì không kéo nữa đứng khụng nhìn, nó thấy nhỏ P.Anh cũng vậy cũng khụng lại nhìn nó. Hôm nay nhỏ vận đồ khá đẹp với chiếc váy đến đầu gối, đôi chân dài miên man, mái tóc màu máu để xõa mặt thì trang điểm đậm với đôi mắt buồn lạnh lùng. Nhỏ trông khá bất ngờ. Nó lấy lại sự bình thản của mình như chẳng có chuyện gì xảy ra.

- Chào... Nếu mình có phiền thì, để mình về cũng được.

Nó quay sang Chi.

- Không... Sao đâu mà.

Đang cài đai quai hậu thì nó thấy Chi cười, lạ thiệt sao không ngăn cản nó về như nó nghĩ nhỉ. Nhưng kệ, như thế càng đỡ ngại về cho dễ. Bỗng nhiên đang cắm khóa xe thì có tiếng guốc. Nó nhận được một cái kéo tay và cái giọng lạnh lùng.

- Không được về!

Con nhỏ khùng giữ chặt bắp tay nó. Ở bên kia Chi cười lắc đầu.

- Biết ngay mà...

Thoáng thấy nhỏ P.Anh đỏ mặt. Nó tần ngẩn.

- Thôi đi vào đi.

- Không!

Nhỏ giữ chặt rồi kéo nó vào cùng, quay lưng lại, mái tóc đỏ tươi quật vào mặt nó thơm tinh người. Nó im lặng đi theo, nó vẫn giữ bắt tay nó cho đến khi ngồi vào bàn. Chi cười, ánh vô trán P.Anh.

- Hihi... Tưởng nãy không vô!

- Mày im đi!

Nhỏ P.Anh bực ra mặt, hai má trắng bóc hồng lên. Nó và nhỏ chẳng ai nhìn hay nói chuyện với nhau. Mọi thứ cứ như bị khóp kiêu một cử động của người này có thể khiến người kia ngượng ngùng vậy, không biết nhỏ sao chứ nó chẳng hiểu gì hết trọn, nhỏ P.Anh cư xử lạ quá.

- Thôi ăn ăn... Tí đi shoping.

Thoáng chốc sau đó chỉ còn tiếng bát đũa va vào nhau, nó không phải đúra hay đê ý nhưng nhỏ P.Anh ăn như sợ thức ăn có độc vậy cứ rụt rè nhìn như phim quay chậm, còn Chi luôn cười nói đê cho không khí dễ chịu hơn mà chẳng giải quyết được gì hết.

- Ăn đi nè... Nhìn gầy thế?

P.Anh gấp cho nó miếng đồ ăn, nhỏ nhẹ nhàng và quan tâm. Có lẽ đây mới là tính cách của nhỏ chẳng? Quan tâm nhưng vẫn phải tỏ ra lạnh nhạt. Nó bối rối.

- Cảm ơn.

Sau bữa ăn, hai cô gái rửa bát nó không thèm phụ vì ngại, mang đồ thừa xuống cho con cún dưới cái chuồng giàn gara ô to rồi nghịch nó chút, con này nhìn giống chó sói nhưng hiền chỉ vẫy đuôi chẳng sửa hay đợp gì cả. Lên nhà thì hai nhỏ đang sửa soạn gì đó ở trong phòng, nó gọi lớn.

- Mình về nhé Chi!

Tự nhiên cánh cửa sầm sầm rồi mở, Chi chạy ra.

- È, cậu hông được về!

- Sao?

- Chút tụi mình đi shopping...

- Ủ thì sao, liên quan chi tới mình?

- Cậu phải đi cùng với tụi mình, đang thiếu chân xách đồ!

- Không được, chiều mình phải đi học nữa.

- Nghỉ đi, lâu lâu mới có bữa mà.

Chi năn nỉ nó, nó lắc đầu.

- Không được đâu!

Chi thở dài.

- Đã vậy thì đành phải dùng biện pháp mạnh... Nè hihi.

Nhỏ cầm cái khoá xe của nó đung đưa miệng cười tươi. Nó giật mình lục túi, cười khổ.

- Cho mình xin lại đi mà, chiều phải đi học.

- Không được... Chịu khó đi đến chiều rồi mình tha cho đi làm hihi.

Nói xong Chi chạy vào phòng, nó phải gọi thẳng bạn điểm danh hộ. Thà cứ là Chi ngày trước còn hơn. Giờ "cáo" thấy sợ.

Đến đầu giờ chiều, nó dần chán nản với cơ sở phim hoạt hình ở ngoài phòng khách, thì hai bà cô kia mới lù lù đi ra. Nó vờ chăm chú vào xem không để ý. Chỉ khi hai người kia bỗng nhiên đứng chắn trước mặt thì nó mới tỏ thái độ.

- Làm gì vậy? Có thử đồ thì vô trong, đây không có hứng coi đâu!

Nói rồi nó ngó lên xuống để xem cho kì được cái màn hình tivi phía sau mặc dù từ đầu đến cuối chẳng hiểu mô tê gì hết. Nhỏ P.Anh hé miệng.

- Dê xồm!

Cái miệng xinh mà quen xỉ và với nó vẫn nó đã biết nên không bất ngờ. Nó cũng hơi ngượng nữa. Chỉ có Chi thì cười, rồi đầy nhẹ chiếc nón phớt màu thép đội trên đầu tạo dáng và hỏi nó.

- Nhìn tụi mình mặc đẹp chưa...hi?

Nó "liếc thật kĩ" rồi nói bừa.

- Ờ đẹp... Trẻ trung năng động, phối màu tốt... Chỉ có điều..

Nó định góp ý cho P.Anh mà nghĩ thế nào lại thôi, đành bỏ lửng câu nói.

- Sao vậy?

- À không... Không có gì, giờ đi chưa?

Chi chỉ vào nó rồi kéo kéo cái áo.

- Cần về thay đồ không?

- Không... Chân khuân vác mà, mua gì đâu, nếu thấy ngại thì hai người cứ đi đi...

Nó ra vẻ tự ái, Chi cũng thôi không nói gì, chỉ đẩy nó ra ngoài sân, rồi khóa cửa lại. Nhỏ P.Anh đội mũ bảo hiểm rồi phóng trước, không quên nhìn nó bằng con mắt khó hiểu làm nó đực mặt suy nghĩ.

- Này này... Đi thôi!

- Ủa... Đây, ủa mà đi xe ai?

- Xe cậu... Rồi về cậu lại đưa mình về!

Chi giục, nó lưỡng lự vì nhìn vào vết loang, nứt và dòng chữ MonLy ngay ở đầu xe.

- Ngại không?

- Ngại gì? Xe á?

- Ủ! Nhìn hùi lắm á.

- Hihi... Minh ngốc, đi lệ coi cái P.Anh nó đến nơi rồi cũng nên... Minh không ngại đâu.

- Thiệt hông?

- Thiệt... Lẹ lên!

Rồi cũng chở thêm một cô gái khác ở đằng sau xe vào cái chiều thu sắp tàn của Hà Nội, sắp lạnh rồi. Đông năm nay, rét hơn đông năm ngoái đây. Đi qua vài hàng bánh quà vặt, nó tự nhủ như vậy. Chi ở đằng sau khẽ hát bài hát tiếng anh nào nghe vui tươi... Không giống em của nó, em chỉ thích hát những bài tình ca Việt nhẹ nhàng buồn triste, như một khía cạnh con người em nó chưa khám phá hết hoặc là nó nghĩ vậy... Đã rồi ngày em đi... Nước mắt lăn dài. Nó đa cảm và lúc đó, hai gò má nó chợt ướt đi.

- Minh làm sao vậy?

- À...à, có con gì bay vào mắt lúc đi đường đó mà.

- Sao trông mặt buồn vậy?

Chi vẻ lo lắng nhìn nó, nó dụi đôi mắt lại cười để chứng thực sự nói dối.

- Đâu có đâu, thôi Chi vô lựa đi rồi tí xong gọi mình vô. Mình ở ngoài đợi.

- Thế đâu có được, đã đến đây là phải vào, ở ngoài chi?

Nó cười khổ.

- Nơi đây... Không hợp với mình cho lắm.

- Cậu hâm à, nơi bán quần áo thì hợp với không hợp cái gì. Vậy ai vô mua hả trời?

- Ờ thì...

Chi làm mặt giận khoanh tay, nó gãi đầu.

- Cậu không vào thì mình cũng ở ngoài luôn, đợi cái P.Anh ra rồi về... Í.. nó gọi đây này!

...

- "Hắn không vô! Mày ra làm sao làm nhé. Bực mình quá!"

Nó vẫn tần ngẩn đứng ở ngoài nhìn Shop quần áo trưng đèn sáng cả ban ngày, tận hai tầng đều lắp kính. Vẻ hào nhoáng này làm nó hơi lo, bản thân nó khá thiếu tự tin về vấn đề này. Dân quê mà, nói gì nói, nơi thành phố này cũng cần có giới hạn nhất định. Ví dụ như, một thằng sinh viên tinh lẻ, thuê trọ, làm thêm quê mùa. Không thể cùng hai cô gái xinh đẹp ăn mặc như minh tinh, đi lựa quần áo khắp một shop thời trang lớn được. Chả có vẻ gì tự hào đâu, trái lại còn hổ thẹn ấy chứ...

- Nay... Đi vào!

Nhỏ P.Anh bước xuống từ bậc thang của chiếc cửa xoay. Nói như ra lệnh cho nó, nhỏ khoanh tay trước ngực.

- Không.

Nó nhẹ nhàng, bình thản vì bắt đầu ghét cái thái độ ngang bướng không đầu không cuối của con nhỏ này. Cũng may phía ngoài có một dãy ghé, nó ngồi xuống phân bua.

- Hai người cứ vô lựa, xong thì gọi mình. Mình không cần mua thêm gì nên không vô đâu...

Chi im lặng nhìn P.Anh. Nhỏ P.Anh vẫn đứng trước nó, có một số người đi qua đường nhìn nhỏ chăm chú. Cái màu tóc này thì nổi bật quá rồi, nó ngại ngùng.

- Vào đi, người ta nhìn kia...

- Kệ người ta, tại sao không vào?

- Không thích...

- Không thích cái gì, hay anh sợ cái gì, anh xấu hổ, anh tự ti à?

Nhỏ bắt đầu gay gắt.

- Phải... Tôi như thế! Tôi là đứa như thế đấy!

Nó nhẹ nhàng. Nhỏ P.Anh nói lớn.

- Vậy tại sao, khi đi với Ly Anh vẫn có thể đi cùng, sao anh không như vậy đi?

- Bởi vì đó là người tôi yêu! Cô thì hiểu cái gì... Tôi không sinh ra trong nhung lụa như cô, tôi không được đủ đầy như cô. Cái gì tôi cũng phải suy nghĩ trước khi quyết định... Làm ơn đừng mỗi lần xuất hiện là bắt tôi làm cái này làm cái nọ nữa, được chứ?

Nó trợn mắt lên rồi quát con nhỏ, P.Anh bị bắt ngòi nhỏ mấp máy môi định nói gì đó, khuôn mặt hơi tái lại run run, hai tay buông thõng.

- Cô là cô, Ly là Ly. Cô không bao giờ giống cô ấy và không ai có thể thay thế được cô ấy trong tôi! Cô nhớ nhé, nốt lần này đã nhiều lần rồi... Từ giờ trở đi, nếu cô muốn chúng ta là bạn hay hòa đồng, chín chắn hơn. Còn không thì coi như tôi và cô không quen biết. Tôi không xứng đáng làm bạn của một cô tiểu thư Hà Thành cứng đầu và ngang bướng.

Từ nãy giờ Chi đứng nhìn, giờ bỗng nhiên chạy ra mắng nó.

- Hai người bị điên hết rồi à... Có mỗi cái chuyện cỏn con cũng cách mặt nhau chắc...

Nó cười.

- Mình hoàn toàn bình thường. Cậu bảo cô tiểu thư đéo về sau nhé, mình về trước đây!

Nó phóng đi, mà lòng nhẹ bâng. Mỗi lần hai đứa, nó và P.Anh mâu thuẫn đều to tiếng với nhau, đây là lần nói nhẹ nhàng mà cũng nhẹ tình nhất, nó đã nghĩ kĩ rồi. Có lẽ hai đứa nó không dính líu gì đến nhau thì hơn. Dù là bạn bè hay yêu đương gì thì hai đứa đều có thể giới trái ngược hẳn nhau. Bất chợt nó muốn quay về mới tình sinh viên của mình, ở trường cũng có người yêu nó đây chứ. Chẳng phải sinh viên, tình yêu, đàn guitar, chung trường. Đúng truyền thống đó sao, rồi kết thúc bằng những lời hứa hẹn. Nó muốn như mọi sinh viên khác. Nó quyết định gạt bỏ những con người kia sang một bên, dù có là Chi.

Quán của nó hôm nay khách đông nghẹt, một phần nữa tâm trạng không tốt nên nó chỉ lặng thinh làm việc. Trong cái không gian ồn ào của quán, có vẻ bài hát "My love" đang được bật không phù hợp cho lắm, nhưng sao nó cứ lảng nghe không bỏ sót một chữ nào. Đôi khi khách kêu lại chạy ra thanh toán hoặc lấy nước, tuyệt nhiên không tán chuyện với Hoài như mọi hôm, nhỏ cũng gặng hỏi nhưng nó chỉ lắc đầu. Có vẻ như với Thanh Hoài, nó lúc nào cũng có một nỗi đê buồn vào mọi ngày đều là một nốt trầm nào đó.

Tan giờ làm. Nó lấy bộ đồ đồng phục và gấp gọn gàng lại cho vô túi mang về. Thanh Hoài và Anh Tân rủ nó đi ăn chung nhưng nó từ chối. Còn thằng bạn nó đã về từ lúc nào, dạo này cu cậu mới có người yêu nên ít nói chuyện với anh em hắn đi, chỉ lâu lâu chui vào một góc cứ hí hoáy bấm điện thoại. Thời nó tình yêu là vậy, đến cả sinh viên cũng chỉ quan tâm nhau bằng cách này. Chứ giờ thì có học sinh yêu nhau còn chở nhau đi bặt mạng chẳng thèm về nhà, quan tâm nhau toàn bằng cách của người lớn không...

Cái phòng tro nhỏ, được nó thiết kế một quả bóng đèn ngoài cửa phía dưới mái hiên, để có cái mà nhìn vì tối với lại nó xác định ở đây nốt hai năm nữa mà. Đêm nay trời bắt đầu nổi gió, nó lạnh. Ngồi trong góc phòng, ngắn ngơ nhìn ra cửa sổ nhớ về một ai đó đã đi qua. Sắp được một năm, chỉ chờ một cái Tết nữa là một năm nó nhớ em quá. Nó nhớ vòng tay bờ môi, giọng nói ngọt ngào giúp nó không bị lạc lõng khi nó mới lên Hà Nội. Càng nhớ em, nó càng bị thôi thúc kiểm một ai để chia sẻ, để thay thế, để láp đàc cái khoảng cách trống vắng ở nó. Bất giác nó gọi Nhi... Chỉ hai tiếng tút là em bắt máy, nó muốn dịu dàng một chút, vì ít ra em cũng đang là người yêu nó.

- "Alo...?"

...

- "Anh à? Hức... Sao giờ anh mới chịu gọi cho em...?"

Nó không thể nói, bỗng nhiên nó nghĩ về cái ngu của mình về cái trò tiêu khuyến để chọn ai đó thay thế để chính tỏ khả năng chinh phục ai đó của nó với bạn, để gây ra hậu quả, làm khổ một cô gái yêu nó nhiều, biết bao giờ nó mới thôi sai lầm đây. Nhi khóc, lòng nó lặng trĩu. Nó cúp máy, hối hận quá. Điện thoại nó rung liên hồi, rồi cũng tắt. Nằm xuống giường, căn phòng chìm vào bóng tối, chỉ còn tiếng xe đôi lúc vụt qua. Gần 12h, nó thao thức nghĩ ngợi, con người già dần đi như vậy, những lo âu toan tính từ đầu óc chẳng bao giờ là đủ cho một người, kể cả khi đầu họ đã lâm bạo. Nó vô Wc nhìn mình trong gương, nhiều lần nó chỉ thấy sự trách cứ tại sao em đi mà nó còn sống...

- Anh oi!!!

Kèm theo tiếng đập cửa, nó giật mình chạy ra ngoài bật điện. Nhi ngoài đó, đang ôm hai bên vai vì lạnh, mặt nước mắt nhòe đôi kính. Em tháo ra cầm lên tay dụi mắt.

- Hức... Anh...

- Anh... Anh xin lỗi...

Nó gục mặt xuống, Nhi ôm nó thút thít.

- Em nhớ anh lắm... Em không chịu đựng được đâu anh à...

Nó ôm em lại, hít vội mùi hương ở đôi vai đó và im lặng. Biết nói gì đây, nó không muốn nói dối em nữa.

...

- Sao muộn rồi mà còn đến, không sợ à?

Nó cũng lo vì sự suy nghĩ của Nhi. Từ khi yêu nó, em ngốc nghênh đi thì phải. Em cười hiền.

- Tại thấy anh gọi mà không nói gì nên em sợ... Với lại em hiểu đó là cách làm lành của anh, im lặng hoài... Em nhớ anh lắm!

- Anh biết... Em đi bà với bố không nói gì à?

- Em trốn rồi mai kêu đi học sớm...

Nó ôm chặt Nhi lại hôn em bằng cách ngọt ngào nhất, Nhi đáp trả cuồng nhiệt hơn, cảm xúc đã lâu mới gặp thì lúc nào cũng mạnh mẽ.

- Cảm ơn em đã đến bên anh đêm nay...

Nó thì thầm khi em ngủ thiếp đi vì mệt. Riêng mình biết ngày mai ra sao, cứ tự nhiên nó muốn mọi thứ thật đơn giản với đời nó, mong rằng thứ tình cảm này sẽ vụn vỡ mau, để nó bắt đầu sống thanh thản hơn.

Chapter 23

Băng đi một thời gian, nó với Nhi làm lành, tình cảm không còn như lúc đầu, đối với nó tất nhiên là như vậy còn Nhi lại vui vẻ và cư xử đúng mực hơn. Nó dần dần cũng mở lòng và hai đứa cùng vun vén cho tình cảm của mình. Trong thời gian đó, nó không liên lạc với bất kì người con gái nào khác ngoài Nhi cả, kể cả khi Chi báo sẽ ở Việt Nam thêm một tháng nữa nó cũng ậm ừ. Nó đóng mình lại trong tình yêu của Nhi.

Hà Nội bắt đầu lạnh, cái lạnh đầu mùa của cơn gió mùa đông bắc quen thuộc tràn về. Nó gọi điện hỏi thăm sức khỏe gia đình và nhắc ba mẹ giữ ấm. Hơi gió mùa năm nay rất buồn. Chiều đầu tháng, Nhi và nó đi chợ mua đồ ăn để chuẩn bị cho bữa tối. Ghé qua hàng mũ bảo hiểm của honda, em chọn cho nó một chiếc.

- Anh đội thử em xem?
- Đội chi, anh có rồi mà? Thôi về lẹ đi.

Nhi lắc đầu, cứ bắt nó đội.

- Mũ của anh hỏng rồi, còn bị sứt nữa. Thế ko đảm bảo.

Em đội vô đầu nó rồi cười một mình và thanh toán, một chiếc màu xám, không phải nồi cơm điện, chỉ là mũ nữa thôi.

- Đó, bỏ cái kia đi nhé. Đi vậy cho an toàn. Hi, về đi anh.
- Ủm.

Những lúc thế này lòng lại nhẹ nhõm về ai đó, tâm can cứ cộn lên buồn.

Tối, Nhi về. Nó ra tiễn rồi thấy cái mũ cũ vô thùng rác, trước xin của người chủ nhà cũ chứ tiền đâu mua, giờ có đồ mới sài cũng mừng gì đâu. Bỗng điện thoại kêu.

- "Alo à?"
- "Minh à cháu? Bác Tâm đây!"
- "À dạ vâng, bác gọi cháu có việc gì không bác?"
- "Ừ... Cái Tâm sắp sửa đi du học, cuối tuần bác làm bữa cơm liên hoan, cháu nhớ đến rồi tiễn em cho nó đi vui vẻ nhé!"

Nó hoảng hốt, người run bần bật. Đút chiếc điện thoại vào túi, nó lấy xe, khóa cửa phóng xuống khu trọ nhà Tâm.

Người mặc chiếc áo sơ mi không kịp mặc thêm đồ làm nó rét run vì gió lạnh. Mùa đông của miền Bắc cắt da cắt thịt, rét thật đấy, nhưng có hè gì đâu, một người nữa lại chuẩn bị rời xa nó ư? Không nó không muôn vậy, sao đột ngột quá, Tâm ra nước ngoài du học...

Nó không dám tin. Đường phố đông Hà Nội vắng vì cõng muộn, nên nó phóng nhanh cõng không đâm nổi ai, mà nếu có đâm nó cũng chả nhớ bởi đầu óc nó chỉ có Tâm thôi.

Nó đập cửa nhà bác Tám và gọi àm ỹ như báo cháy, tiếng dép lẹp bếp đi ra, cùng ánh đèn le lói của sân nhà bác đủ cho nó thấy bác đang ngạc nhiên nhìn nó rồi vội vã mở cửa.

- Chết dở, bác gọi xong cup luôn là đến đây đó hả? Áo sống đâu mà ăn mặc thế này, thôi đi vô nhà cho ám Minh!! . Nó im lặng nghĩ ngợi vì lý do nó vội vàng đến đây, bác lúi húi cài then rồi vội vàng đẩy nó lên nhà.

- Đây, đi cái này cho ám chân, để bác lấy cho cái áo rét mặc tạm, gorm chết, mười mấy độ mà ăn mặc thế đấy hử... Mày khỏe quá đấy cháu..!

Bác đi vào chǎng để nó khách sáo như mọi lần, để mình nó trong phòng khách với bác Chung. Bác Chung bình thản như không ngạc nhiên, rồi nhấp ngụm trà.

- Ngồi đi Minh, uống chút cho ám người rồi nói chuyện.

Bác rót cho nó một chén, nó nhận lấy nhưng chỉ xoay xoay trong tay mà chưa uống, người nó run run.

- Dạ...

- Chắc vợ bác cũng nói cháu chuyện con Tâm nhà bác rồi đúng không?

- Tôi nói rồi... Đây cháu mặc vào..

Bác Tám trùm cái áo bông to đen đen vô người nó, rồi ngồi cạnh bác Chung.

- Con bác sắp đi du học... Con bé thi đại học không đủ điểm đỗ vào trường nó đăng ký...

Hóa ra đây là lý do bác cho Tâm đi đại học. Nó ngập ngừng.

- Chỉ là không đủ điểm vào trường đăng ký thôi chứ cũng không quá thấp để chọn một trường tốt chứ bác?

- Đúng vậy...!

Nó hón lên chút.

- Vậy thì tại sao bác phải cho em đi du học?

Bác Chung nhìn bác Tám, bác Tám bối rối nhìn lại.

- Ông nói đi!

Lý do gì đây, lý do gì khó nói khiến hai người lớn phải bối rối đến vậy, nó không hiểu nổi. Bác Chung thở dài.

- Là thế này, quả thật kết quả học tập của Tâm bác cũng nắm rõ, em nó tiến bộ từ khi cháu lên đây, là cháu giúp em nó học, cháu rất tốt với con bác, bác cảm ơn... Nhưng cháu biết đấy, con bác còn tương lai mà... Nó lại cứ buồn rầu, bác đoán chắc hai đứa có xích mích gì, hay nó trẻ con cứ cố chấp... Bởi tình cảm của con bác giành cho cháu ai nhìn cũng hiểu được... Bác còn là người từng trải nữa. Nếu cứ để như này bác sợ nó sinh bệnh hay không học được nổi. Đó là suy nghĩ của một người bố thương con cháu hiểu cho bác Minh ạ. Bác muốn tìm môi trường khác cho nó, bên đây bác có người quen, đủ sức để sắp xếp cho nó học, để nó có tương lai tốt hơn...

Nó nghe mà như những nhát dao đâm vào tim, nó hiểu, nó không dám giận hai bác, nó chỉ giận mình, vì nó em ra nông nỗi này.. Nó im lặng, bác Chung tiếp lời.

- Nhưng... Nếu cháu hứa cháu sẽ làm con bác vui tươi như một năm trước, bác sẽ cho nó ở lại học ở Việt Nam... Bác già rồi, nhưng cũng biết con gái bác đến tuổi rung động và bác cũng biết cháu là người như thế nào, chẳng vì gì mà gia đình bác lại quý cháu thế đâu, cháu suy nghĩ đến cuối tuần rồi trả lời bác nhé!

Nó chỉ gật đầu rồi vâng nhẹ. Bác vẫn tin nó, nhưng nó không tin mình nữa rồi.

- Em đâu rồi bác.

- Nó biết chuyện nên giây nay cả chiều không chịu, khóc mệt quá chẳng chịu ăn gì.

Bác Tám mặt buồn rầu, nó xin phép hai bác lên với Tâm. Phòng chốt cửa, nó gõ nhẹ rồi nói nhỏ.

- Anh đây...!

Nếu em ngủ rồi thì nó sẽ về, còn chưa thì nó muốn nói chuyện với em một lát trước khi nó làm em đau khổ lần cuối, trước khi em thành công, nó phải làm điều này. Con người đây tội lỗi. Mong em tha thứ, vĩnh biệt cảm xúc về em.

Tâm mở cửa khuôn mặt nhạt tái vẫn xinh đẹp. Trông không buồn, hình như chỉ lo sợ.

- Anh đến đây à, vào đi!

Em khoanh tay bước vào trước, nó vào sau, đóng cửa lại rồi khóa, em có vẻ hơi giật mình khi nhìn nó, rồi ra vẻ thản nhiên.

- Anh... Làm gì thế?

Nó lao vào em, hôn ngấu nghiến, tay xoa khắp cơ thể em. Tâm bị bất ngờ rồi cũng để yên nó làm vậy và em cũng hòa theo. Nó biết em sẵn sàng cho nó nhưng nó không thể gục ngã lúc này. Nó thì thầm cho em hi vọng.

- Anh yêu em...

Lời nói dối kinh tởm nhất của nó, nhưng nó tự hào bởi nó vì em. Chợt Tâm buông nó ra, em khóc ngon lành như những lần trước. Em vẫn xinh vẫn đẹp, chỉ là tim nó không thể đưa vào tình cảm của em.

- Anh...oi, sao muộn...hứa.. Em phải đi du học... Sao muộn vậy anh. Hay.. Mình trốn đi nhé anh..!

Em khóc nắc lèn như báu víu vào một lý do mà em nghĩ ra được. Tất cả là vì nó, sao nó đau quá.

- Không cần đâu, bố em bảo nếu anh yêu em thật lòng và có gắng để có tương lai. Bác sẽ cho em ở lại Việt Nam. Bác bảo cho anh hạn đến cuối tuần nè.

Nó cười thánh thiện để tạo sự tin tưởng từ em. Em ngưng khóc mắt sáng lên.

- Thật hả anh!!... Vậy mình xuống nói với bố luôn đi anh.

Tâm hào hứng. Nó giữ tay em lại.

- Muộn rồi, để cuối tuần mọi người đến rồi anh ra mắt luôn. Trước nhiều người có phải hay hơn không?

Em thoáng nghi ngờ.

- Anh không yêu em à? Sao anh vừa nói anh yêu em?

- Anh yêu em là thật, nhưng muộn rồi mà?

Nó gõ gõ vào chiếc đồng hồ đeo tay, em vẫn nghi ngờ, đương nhiên trong tình cảnh này ai cũng vậy.

- Em không tin, chắc anh chỉ muốn làm em vui trước khi đi thôi đúng không?

Nước mắt em lại chảy, nó buốt lòng vì gương mặt hốc hác kia. Vội ôm em lại.

- Anh xin lỗi em, từ lúc Ly đi, anh không dám lòng với ai cả, anh biết anh có tình cảm với em, nhưng anh không nói. Anh sợ em sẽ là người thay thế cho Ly, anh sợ người suốt ngày lo lắng yêu thương anh âm thầm, dù anh có hắt hủ vẫn muốn bên anh, sẽ lại rời xa anh nên anh không chấp nhận tình cảm đó. Nhưng giờ, anh không muốn em đi, anh muốn em hiểu được anh cũng yêu em.

Nó hôn em ngọt ngào nhất có thể, từ bao giờ nó trở thành loại sở khanh lười không xương? Có lẽ trên đời này không có thằng sở khanh nào tốt, chỉ có những người con gái tốt biến người bên họ thành sở khanh thôi.

- Em hiểu chưa, anh yêu em Tâm ạ.

Nó cứ cho em những điều ngọt ngào nhất nó có thể diễn.

- Minh ơi, có về hay ở đây hả cháu?

Bác Tám đập cửa làm hai đứa giật mình buông nhau ra.

- Dạ cháu về ạ!

Quay sang em.

- Từ mai anh sẽ ở bên em! Em tin anh nhé.

Em gật đầu mắt em rơi vào giọt lệ hạnh phúc, nó đau đớn quay đi. Xin phép hai bác về, trên đường đi nó bật khóc, nhưng không ai nhìn cả. Đường Hà Nội đêm vắng lắm, chỉ những quán đồ nướng còn đông người thôi, mùi khen khét thơm thơm làm nó đói, làm nó nhớ nhà. Mỗi lần đau khổ vì điều gì trên đây, nó lại cù trách. Tại Hà Nội xô bồ quá, nó cù cuốn người ta vào những rắc rối ngọt ngào nhưng không kém phần đau đớn. Hàng cây hai bên đường xào xạc lòng nó trống vắng, về đến phòng trọ, nó đỗ người xuống giường mà suy nghĩ. Từ ngày mai nó phải làm một diễn viên, một diễn viên đau khổ thật sự khi diễn. Giác ngủ kéo đến... Trong mơ nó thấy được mùi hương của Bò Công Anh.

Ngày mới đến, nó thức dậy bồn chồn và uể oải. Trước khi đi học nó nhắn Tâm kêu chiều đi chơi để nó qua đón, em có vẻ vui lẩm nhẩm lại đồng ý liền. Hôm nay Nhi với nó đi riêng, khi giờ nghỉ đến nó không thấy em ra sân trường, nó cứ đợi bởi muốn nói chuyện với em. Được nửa giờ khi hội thằng Khánh đi vào hết, Nhi mới lật đật đi ra.

- Anh ăn sáng chưa?

Nó gật gật, Nhi ngoảnh đi ngoảnh lại, rồi chợt hôn vào má nó cười cười.

- Trưa nay về...

Em đang hào hứng nói, nó cắt ngang.

- Anh có việc muốn nói với em...

Nhi ngồi xuống nắm tay nó, tò mò hỏi.

- Chuyện gì vậy anh?

Nó lúng túng.

- À anh có... Một cô bạn, sắp đi du học, anh... Muốn dành thời gian từ, giờ đến cuối tuần... Bên cạnh cô ấy...

Nó chẳng biết dùng từ nào phù hợp hơn, nó sợ tổn thương Nhi thêm, nhưng vì Tâm nó dành vậy. Nhi thở dài như cam chịu.

- Cho em hỏi một câu thôi?

Nó gật.

- Tại sao lại là anh, mà không phải người khác?

Nó lặng thinh. Suy nghĩ, cơn gió lạnh buốt lùa qua, Nhi chợt nói.

- Em hiểu rồi, nhưng chỉ tuần này thôi nhé, em không muốn có thêm bất kì chuyện gì nữa đâu. Anh biết đấy, em... Đủ rồi. Thôi, em vào lớp đây...

Nhi đi vào, nó lặng nhìn theo cái đuôi sam khuất dáng. Em chịu đựng nó đủ rồi, sẽ có lúc nó giải thoát cho em, như nó đã làm với người mà nó yêu thương vậy. Từ lúc ấy, nó bỗng nhiên thèm học đột xuất, những kiến thức rắc rối, nhồi vào đầu để bớt chuyện đau buồn.

Tan học, nó chạy thẳng về quán. Anh Tân đang kiểm tiền nên thấy nó chỉ gật chào, nó thay đồng phục thì Thanh Hoài đi vô.

- Eo ơi, trời lạnh vậy mà cởi có một lần mà hở hết xương xẩu ra kia...

Nhỏ bĩu môi. Nó cười cười.

- Rình trộm anh thay đồ à?

- Em chả thèm, người ta đô con 6 múi mới đáng rình chó anh chả có múi chỉ toàn que gậy thì coi làm chi?

- Ủa, vậy sao vô đây?

- Thì thấy lạ lạ sao tự nhiên đi sớm chó sao?

Nó đê mặt dê dê người vẫn ở trần, tiến sát vào nhỏ Hoài trêu.

- Hihi... Tính làm gì hả?

- Thấy vậy mà không sợ còn cười, không sợ anh làm gì em à?

- Không... Đóng lạnh đang thèm hơi, thích làm gì thì làm đi hihi.

Nhỏ làm nó nổi da gà, vội mặc đồ rồi ra tiếp khách. Thanh Hoài chạy theo vô quầy thu ngân.

- Dọa sao nổi em haha...

Chán nản nó làm việc, trời lạnh khách người ta vào chỉ uống cafe là chính, nên quán nó toàn lọc sẵn chỉ việc đun. Hoài được thể nhàn cư bắt chuyện với nó, thằng bạn nó thì chẳng hiểu gì cứ chọc lại hỏi, hình như ông con thích Hoài.

- Ủa, sao ông không đi với Nhi hả?

- Đi làm đi chung chi?

- Ồ ờ...

Hết việc nhỏ Hoài hỏi.

- Việc chi anh đi sóm?

- Thì chiều có việc, đi sóm nghỉ sóm, hỏi nhiều ghê.

- Lại gái chứ gì... Anh sát phết đấy... Hôm nọ mấy đứa cấp 3 hỏi anh có bạn gái chưa đấy. Kinh chét đi được?

- Sao kinh? Mà trả lời sao?

- Em thấy học sinh mà phán son lòe loẹt nên em bảo anh chưa có bạn gái chỉ có vợ thôi, chúng nó không tin thì em bảo em là vợ anh đây... Tự nhiên nín thinh hết haha.

- Thiệt tình...

Nó không nói nỗi bà cô này nữa, lắc đầu đi khuân nước. Tâm giũa chiều khi nó đang thay đồng phục để về, Thanh Hoài gọi.

- Anh Minh có cô nào gặp kia? Em đoán trúng phóc hihi, nhìn vậy mà toàn quen gái xinh nha...

Nó không trả lời chỉ đi ra ngoài. Tâm đang lom khom ngó xung quanh như tìm nó.

- Anh đây... Tìm đến nơi làm gì, sao không để anh qua đón?

Em giật mình quay ra.

- Hì... Em nhớ.

- Thôi đông người... Giờ tính sao? Đi thế này thì hai xe hở?

- À thì... Anh cứ gửi xe ở quán đi. Đi rồi về qua lấy.

- Chờ anh chút!

Nó gật đầu rồi vô thay nốt bộ quần áo, đóng thật kĩ áo mùa đông trước gương, nó tự nhủ.

- Bắt đầu rồi...

Chiều tan tầm nó đưa Tâm đi qua những con đường nó từng đưa em đi. Không phải vô thức mà nó muốn vậy, nó thích thú xem cảnh sắc thay đổi như thế nào khi người ngồi đằng sau nó cũng thay đổi, không còn là bông hoa của nó mà là một người con gái khác.

- Em muốn đi đâu không?

- Em muốn nhiều lắm... Em muốn từ năm trước cơ. Nhưng giờ em chỉ cần mãi mãi như này. Có anh thôi.

Tâm ôm chặt nó lại, vòng tay bé nhỏ đó không đủ làm cơn gió đông với lạnh đi. Nó không đáp. Lòng buồn.

- Ủa sao anh bảo cho em đi đâu cơ mà?

- Vậy đi ăn nhá? Em bảo với hai bác chưa?

- Dạ rồi.

Kết cả người lớn cũng hi vọng. Nhưng nó sẽ cho mọi người thất vọng.

Quán ăn ấm cúng bốc hơi thơm phức từ những vỉ nướng, em vui vẻ gọi đồ, nó cũng hùa theo những hành động dành cho người yêu của em. Tự nhiên sợ em nghi ngờ. Em luôn phiêu gấp cho nó và nhìn nó cười hiền.

- Anh sao thế?

- À à... Anh đang nghĩ, hơi ngại chút vì cuối tuần có cả gia đình em.

Em cười nắm tay nó lại.

- Anh đừng lo, nhà em cũng không đông đâu, hầu hết các bác ở bên nước ngoài rồi, chủ yếu là bạn bè thôi anh.

Thấy nó im lặng em tiếp.

- Khó khăn lắm mình mới được như này... Anh đừng làm em đau nhé anh.

Nó xiết chặt tay em thay cho câu trả lời vì quán đông khách. Ăn xong hai đứa lòng vòng ở khu chợ đêm, em mua găng tay cho nó rồi tự chọn cho mình một số đồ lặt vặt. Để ý em chọn đồ, hôm nay em đẹp hơn mọi ngày kể từ khi nó gặp lại em, luôn là như vậy... Nó chưa bao giờ sánh được với bất kì người con gái nào mà nó đi cùng trên đây vì cái gu thời trang tệ hại của mình là có gì mặc đó. Tiếng cười nói ồn ào, dòng người tấp nập, rất nhiều cặp đôi cười nói với nhau họ nắm tay nhau tình tứ. Duy chỉ có ở đây, có nó và em. Một cặp đôi không hẳn là cặp đôi, một tình yêu không hẳn là tình yêu.

- Anh ơi... Ra quán cafe ở bên kia đi!

Thật ra thì nó khoái nước ấm hơn. Nhưng vì vô quán gọi đại cốc cafe đen làm em cũng ngạc nhiên.

- Anh cũng uống được cái đồ này hả?

- Thì biết kêu gì đâu? Gọi vậy cho oai chứ không uống.

- Vậy gọi chi cho tốn tiền?

- Vô quán không gọi kì lăm. Anh không muốn em ngai.

Em cười nhẹ, nháp đôi môi hồng son lên cốc cafe sữa tỏa khói thơm ngát, đôi mắt đưa tình nhìn xung quanh. Tâm dễ thương quá.

- Uống ít thôi, tối ngủ cho đỡ mất giấc hihi...

Em tự nhủ một mình rồi nháy mắt với nó. Hình như em trang điểm, nhưng từ bao giờ nó chẳng còn quan tâm đến cái định kiến của nó nữa.

- Nay.. Đừng nhìn chằm chằm vào em như thế chứ.

Em làm nó giật mình. Tỉnh lại sau cơn mê hoặc từ sắc đẹp của em. Đành nhìn bâng quơ ra bên ngoài. Tiếng nhạc piano của quán ngọt ngào mà day dứt, nó không nhớ nổi đây là bản gì dù đã đi qua, cảm giác ám cúng này khiến nó buồn rầu bởi không khí tập nập ngoài kia, có mọi loại ánh sáng, mọi thứ âm thanh, mọi loại con người, làm nó chán nản phải sống ở đó, tự nhiên nó cứ muốn ở đây mãi. Người phục vụ nữ khẽ hỏi thêm đồ, nó lắc đầu từ chối.

- Anh đã muốn về chưa?

Em cười nhẹ.

- Chưa...

Em chẳng ngạc nhiên về câu trả lời, chỉ vuốt mái tóc đen dài sang một bên rồi cười nhìn nó. Nó nhấp mắt lại ngửa người ra.

- Em biết anh chưa chấp nhận em và em cũng như vậy, nhưng đừng để phút giây nhạt dần... Cứ xuôi theo cảm giác mà anh muốn, để nó tự nhiên nó mới vững bền.

Nó trách em trong đầu sao em quá ngốc nghếch mà hi vọng nhiều, cuối cùng em sẽ đau nhiều hơn đồng nghĩa sự tội lỗi của nó sẽ tăng lên.

Tôi, nó với em qua quán lấy xe rồi hai đứa về. Nó đưa em đến tận cổng, em đi vô không quên hôn vào má nó và dặn nó đi cẩn thận. Đợi cửa trong nhà em đóng nó mới quay xe. Cũng muốn vào nhà anh Cường nhưng ngại anh bạn năm cuối với hỏi linh tinh nên thôi. Bản tính nó khoái tự do làm mọi việc nó thích nên giờ một mình một hướng, nó sợ nhiều người biết sẽ thát vong hơn nữa. Mà đây mới chỉ là ngày đầu tiên với Tâm, còn cả tuần cơ mà. Thời gian dù nhanh, dù chậm thì nó cũng sẽ đi qua ta và ta cũng phải trải qua nó, không việc gì phải đến mà không đến, vì vậy biện pháp của con người từ trước đến nay chỉ là một chữ "Đợi" mà thôi.

Chapter 24

Suốt cả tuần, nó dành cho Tâm tất cả những gì nó biết về tình yêu. Nhưng thứ tình cảm này không xuất phát từ trái tim nó, mà xuất phát từ một kế hoạch ngu ngốc nó vạch sẵn từ lúc biết em chuẩn bị đi sang đất khách. Nhì cũng không liên lạc với nó đúng như những gì em định sẵn. Có thể em cũng đã mệt mỏi với những gì nó làm, và giờ thì chẳng còn quan tâm nữa.

Kể từ hôm nó biết Tâm sẽ đi du học đến giờ là 6 ngày. Tối, sau khi hai đứa đi chơi, nó đưa Tâm về. Nhìn em ngoan ngoãn và vẻ mặt hạnh phúc như một đứa trẻ nước mắt nó chảy ngược vào trong, cuộc đời nó đúng là nhiều bi kịch.

- Hay anh ở lại với em tối nay đi?- Tâm cười khi nằm trên giường nhìn nó chăm chú, nó thì ngồi bên cạnh áp bàn tay lên mặt em. Tay nó lạnh vì vừa đi ngoài đường về. Em rùng mình, cảm giác quen thuộc từ đâu ùa về. Nó lắc đầu.
- Không được, Dù sao cũng không thể để thằng con trai lạ ở qua đêm trong phòng con gái được. Như vậy đâu có tiện. Em phụng phịu.
- Nhưng anh đâu còn lạ gì nữa? Nó chỉ cười rồi im lặng.
- Vậy thì anh phải ở đây đến khi em ngủ mới được về.

Gật đầu cho em an tâm, nó nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Bóng tối đã bao trùm khắp nơi, tiếng gió cũng mạnh hơn. Nhiều khi nó không phân biệt được thời tiết của Hà Nội, cực kì lạ. Lạ như từng người con gái nó biết vậy. Vì cả ngày đi chơi, trưa cũng không nghỉ nên em có vẻ mệt, dù có vui nhưng do trước đó em hay lo lắng suy nghĩ nhiều. Người em giờ gầy hơn lúc nó gặp em. Khi Tâm thiếp đi, nó khẽ rút bàn tay lại, trong lúc ngủ, em vẫn dang mỉm cười về một điều gì đó. Xuống dưới nhà, nó nhìn hai bác và ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

- Cháu có chuyện muốn thưa hai bác.

Khuôn mặt của hai bác chuyển từ vui vẻ sang ngạc nhiên. Bác Tám hỏi nó.

- Ủa con Tâm không xuống cùng cháu à? có chuyện gì cứ nói cho hai bác nghe, sao mặt nghiêm trọng thế minh?

Bác Chung cũng nói nhỏ nhẹ.

- Cháu nói đi, bác cũng muốn nghe xem cháu suy nghĩ sao.

Nó hít thật sâu rồi nói nhỏ nhở để chắc chắn rằng Tâm không nghe được và trước khi xuống nó cũng đã đóng cửa phòng.

- Tâm ngủ rồi bác ạ. Cháu chỉ muốn nói rằng cháu thật sự xin lỗi hai bác. Cháu và Tâm không thể cạnh nhau được, gia đình cháu dưới quê rất khó khăn, cháu thì học trên đây, lông bông chẳng biết trước điều gì. Cũng không có gì để đảm bảo tương lai cho em. Bác nên cho Tâm đi học vì tương lai em sẽ rộng mở hơn khi ở môi trường tốt hơn.

Hai bác đều ngạc nhiên. Bác Tám nói.

- Thế sao bác tưởng cháu quyết định phần đầu vì nó?

- Cháu xin lỗi hai bác một lần nữa vì đã tự ý quyết định mà không hỏi ý kiến hai bác, cháu chỉ muốn Tâm có một thời gian vui vẻ trước khi đi và cháu sẽ tạo ra một động lực... Một động lực để em dứt khoát đi mà không còn buồn rầu.

Hai bác đều thở dài ảo não, họ chắc thắt vọng vì nó lắm. Trong ngôi nhà, chỉ còn tiếng gió ở ngoài. Bác Chung gật gù.

- Bác để cho cháu tự quyết định. Cháu có hứa là điều cháu làm sẽ tốt nhất cho con gái bác không?

- Dạ cháu hứa!

Bác Chung gật đầu, bác Tám thì trông có vẻ buồn. Bác không nói gì chỉ lặng lẽ đi vào phòng.

- Cháu xin phép về bạc ạ.

- Ủ muộn rồi, đi cẩn thận biết chưa?

- Dạ.

Nó lầm lũi dắt xe ra khỏi cổng, đã lâu rồi nó không thấy đau như thế này. Người dung, không ai ở cạnh nó mà nó coi người ta như vậy. Ai, bất cứ ai nó cũng chất chứa một góc nào trong tim mình và xem như ai cũng quan trọng với nó lắm. Thật vậy, nó cũng chẳng muốn họ đi chút nào. Nó cực tham lam và đa tình. Nhưng đôi lúc sự nhẫn tâm lấn át suy nghĩ của nó... Có chăng cũng chỉ muốn tốt cho ai kia, hoặc có thể chỉ riêng nó nghĩ như vậy.

Đường Hà Nội có ánh đèn, nhưng giờ này thì ngoài mấy người bán đồ ăn đêm. Chắc chỉ nó là đi trên đường. Nó không phóng nhanh, nó chưa muộn về cái phòng trọ tối tăm lạnh lẽo đấy. Nó muốn sang nhà em... Không biết có người ở hay chăng mà đèn sân nhà em đang sáng nhưng cửa phía trong lại kín bung. Nó cũng chẳng quan tâm, chỉ ngồi bệt xuống phía thềm đối diện, chỗ mà nó hay ngồi. Hình như để nhớ về một cái gì đó mơ hồ lạ lẫm từ rất lâu rồi. Một giai đoạn, một quá trình nó từng sống. Giờ thì chăng còn... Nó không nhớ hôm đó nó về phòng lúc nào, chỉ biết rất muộn, nó thức trắng đi qua đi lại

trong căn phòng không ánh sáng mà suy nghĩ về việc nó sắp làm. Đôi khi một tiếng còi xe làm nó biết nó đang còn sống.

Rồi chuyện gì đến cũng phải đến. Nó bắt đầu. Không ai biết về những điều nó chuẩn bị làm. Nó sợ nhưng đã quyết. Buổi sáng, như mọi lần nó sẽ gọi Tâm và đưa em đi đâu em muốn cùng nó. Hôm nay thì không, nó đi học rù rất sớm và ngủ gục trong giảng đường. Đại học là vậy, bạn có học hay không thì giảng viên cũng chả quan tâm, họ chỉ dạy còn học hay không là ở bạn. Chỉ cần thi đủ điểm là được, bạn sẽ không phải thi lại, không phải mất thêm tiền. Mà mấy tháng bạn nó cũng chả thèm để ý luôn vì chúng quá quen với cái cảnh nó như vậy.

Sáng ngủ thiệt đã, chiều nó xin nghỉ một buổi bên quán. Ăn mặc thật gọn gàng nó gọi Nhi.

- ...Alo, A à?
- Ủ, chiều đi với anh nhé.
- Đi đâu? Nhi thắc mắc làm nó ngập ngừng đôi chút.
- Đi uống nước và gặp một người, em sẽ hiểu thôi mà.
- Cũng được, nhưng đừng làm em buồn nữa nhé..
- Ủ...

Chỉ có vậy mà nó muốn quay đầu, nó làm gì khác được nữa. Nó sẽ lại làm Nhi thất vọng, quá nhiều lần rồi, nó mong đây sẽ là lần cuối cùng.. Và còn một người nữa. Nó bấm số gọi.

- ...Anh này, giờ mới gọi hả? Làm em đợi cả sáng. Nay anh đi học đúng không? Biết vậy nên em không gọi nhưng cứ đợi hoài hihi...
- À ừ... Thé chiều nay em rảnh không?
- Em đang nghỉ mà, sao không rảnh?
- Ủ thế có gì chiều nay đi uống nước với anh nhé... Nhưng mà anh có việc nên anh không đón em được.
- Vậy hả... Được rồi, thế lúc nào ra cứ gọi em nói địa chỉ là được. Nhớ anh quá...
- Ủ.. Vậy thôi nha.
- Vâng.

Giong Tâm có vẻ vui. Em không biết điều gì sẽ đến với em trong buổi chiều này. Em đâu đáng bị như thế nhỉ? Nó thở dài, trách ai bấy giờ ngoài bản thân mình.

Mới đầu giờ chiều, mà thời tiết có vẻ không tốt lắm, trời âm lạnh lạnh... Chưa hết mùa, nhưng nó cảm tưởng như đông đến nơi vậy. Gió thổi mạnh mẽ làm những cành cây to nhất trên vỉa hè cũng phải đung đưa, người ta đua nhau dọn hàng vào. Không thể tin là nó lại chọn một buổi chiều như vậy để thực hiện việc đó. Nhưng dường như, thời tiết đang tương phản với tâm trạng của nó bấy giờ. Trời xám xịt lại, nó cảm tưởng một viễn cảnh đen tối của cuộc đời đang hiện ra trước mắt... Mọi thứ cứ như ngăn nó lại. Nhưng không thể.

Nó đến nhà Nhi và đèo em đến một quán gần chỗ Tâm cho em khỏi đi xa và cũng nhắn tin địa chỉ cho em khi nó vừa vào quán. Một quán sinh tố sạch sẽ với lác đác vài người một mình đang nhìn chờ ra cửa kính. Bầu trời như thế này có lẽ làm họ thích thú hơn là nó.

- Sao anh lại rủ em đi vào lúc này, trời như sắp mưa.. Nhi hỏi nhỏ.

- Có phải chuyện về người kia không?

Người thông minh như Nhi thì chẳng bao giờ nó dấu được gì cả. Nó khẽ gật đầu, Nhi có vẻ không vui nhưng cũng ngồi xuống bên cạnh nó.

- Tý nữa em sẽ hiểu...

Hai đứa lặng thinh, mỗi người theo đuổi một dòng suy nghĩ riêng. Nó nín thở chờ đợi Tâm đến mà không nói thêm gì...

Nếu có bắt đầu, đương nhiên sẽ có kết thúc. Nhưng vấn đề là kết thúc vào lúc nào, người ta hạnh phúc. người ta kết thúc lúc người ta chết đi. Còn kết thúc của nó, là người vẫn sống nhưng tim có một vết cứa sâu, không thể liền sẹo và hằng ngày vẫn rỉ máu... Tâm đến. Nó cười nhẹ.

- Đây là bạn gái của anh... Anh muốn em hiểu, em cần đi để có tương lai hơn là ở đây. Anh không đáng chút nào.

Nó ôm vai Nhi và chắc chắn rằng cả Tâm và Nhi đều nghe thấy rõ. Nó nhìn vào Tâm, sau câu nói đó. Nó thấy thứ gì đó vỡ vụn. Khuôn mặt tươi cười của em như đóng băng lại. Đôi mắt em. Nó không dám nhớ lại... Đó là sự căm hờn, sự đau khổ, sự thất vọng... Nhưng vấn đề là, em không nói gì chỉ lặng lẽ bỏ đi và coi như không quen ai, không nghe thấy gì ở quán như là em đi nhầm, mọi người đều nhìn em vừa bước vào, vừa bước ra.. Tự nhiên nó thấy tội lỗi, nó thấy nó như muốn chết đi vậy.

Suốt từ đó, cho đến khi đèo Nhi về. Cô ấy cũng không nói gì cả, chỉ khi đến cổng Nhi mới khóc và...

- Chát!!! Đây là cho cô gái đó... Em và anh dừng lại ở đây. Em không muốn ai biết em đã quen anh cả!

Nhi khóc nắc lên và tát nó, như vậy là hết. Nó thật sự không còn gì, trớ trêu trời cũng vừa đổ mưa. Đúng lúc thật, nó đâu muôn ai thấy nó khóc lúc này... Cảm ơn mưa, đó là lý do nó thích nhất ở dưới trời mưa, như Ánh Dương của nó từng nói... Khi bạn khóc dưới mưa, thì không ai biết bạn đang khóc cả, nếu người ta có hỏi thì bạn cũng có thể mỉm cười và nói, nước mưa đây, không phải nước mắt đâu...

Nó ở lì trong phòng trọ bao lâu nó không nhớ, chỉ biết rằng con mắt nó dường như không thích nghi với ánh sáng lầm trong mấy ngày đó. Nó nhớ là nó nhận được tin nhắn của Tâm ..”Vĩnh biệt”. Thé là đủ và bác Tám có gọi điện cho nó trong khi nó nằm nghĩ ngơi.

- Minh hả... Ủ nó chịu đi rồi và trông cũng vui nữa! Bác cảm ơn...

Nó không nhớ một số chi tiết sau, nhưng bác có nói cụ thể ngày em bay, tâm trạng nó tốt hơn một chút khi biết tin đó. Nó vẫn đi làm vẫn đi học, nhưng tránh nói chuyện với bất kì ai kể cả Thanh Hoài có gặng hỏi, nó cũng không nói. Mặc cho nhỏ dỗi và mè nheo các kiểu. Dường như Nhi đang tránh mặt nó. Cũng dễ hiểu thôi khi mà nó gây tổn thương cho em quá nhiều, à không phải là chị mới đúng. Giờ người ta không còn là gì của nó, nó đau nhưng tim nó trai sạn quá nhiều rồi nên cũng không tỏ ra để ai biết. Nó cô lập mình với bất kì ai nó thân thiết. Kể cả gia đình nó cũng không gọi.

Mấy hôm trở trời, nó ôm. Chỉ có gọi và đến nó cũng không bắt máy, không chịu mở cửa kể cả nhỏ có kêu gào rồi còn bảo chả ở đây nữa vì dỗi nó. Nó cũng kệ.

Ngày em đi, nó vẫn ôm. Cố gắng lầm nó mới đi ra được sân bay, nhưng vì quá mệt nên nó chỉ ngồi nấp sau hàng ghế mà tìm em bằng con mắt của nó. Vì nó ra sớm hơn giờ em bay, nó sợ không được nhìn em, nó sợ hôm đó là lần cuối nó được nhìn em. Biết bao lần ra sân bay, lần nào nó cũng mang theo một cảm giác đau buồn và tiếc nuối, nhưng bản thân nó chẳng thể làm được gì chỉ biết nhìn và câm nín trước mọi điều.

Em kia rồi, khuôn mặt trở nên lạnh băng từ lúc nào. Bố mẹ em và người thân của em liên tục dặn dò, nhưng em không để ý cho lầm. Tâm chỉ lững thững kéo theo cái vali, tưởng như chỉ có một mình em đi. Bộ quần áo to và dáng vẻ co cụm ở cuối hàng ghế lắp chì đú cho nó quan sát thấy em chứ không quá kĩ lưỡng, với những gì nó làm, nó tin đây là một ân huệ cho nó. Mẹ em hình như đang khóc, bố em cũng như vậy... Nhưng tại sao em lại cười? À nó cũng khóc nữa. Cho đến mãi vì sau nó vẫn không thể giải thích được, tại sao

em lại cười, nụ cười mĩn nguyên. Trời tối hạn chế quá nhiều tầm nhìn của nó khi em đi xa dần, em cũng chuẩn bị biến mất. Nó rời khỏi chỗ đó, phóng xe ra một dải đất quang đẽ nhìn. Tiếng gọi hành khách, rồi tiếng máy bay, cảm tưởng như mọi thứ rất nhanh... rất nhanh nó không thể nào tưởng tưởng nổi.

Em đi rồi... không lời từ biệt..

Hoa giấy dở dang màu tóc em

Ngày em buông tình con tim đẫm máu

Ngày hoa giấy rơi nhẹ nhàng lạnh lẽo

Ngày anh thò ơ chảng lời dắt xa

Chỉ đứng một chỗ nhớ về ngày đầu

Nhớ nụ cười rất tươi mỗi ngày đầu thức dậy

Nhin sự đau khổ đưa em đi trong bóng tối

Lòng hướng về tương lai tốt đẹp cho em

Người đi, tình mát hồn lạnh lẽo

Người ở, tình tàn sầu bơ vơ

Cố nhớ về nước mắt... lẵn dài..

Như cánh hoa tàn... đong đưa trong gió thổi

Hoa giấy... đầy gai nhọn, nhưng đẹp...

Bỏ đi, hoa cũng đi rồi...

Nó đi về mà chảng nhớ mình khóc bao nhiêu nữa. Cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, mấy thằng bạn nó cũng biết chuyện nó và Nhi, tưởng nó buồn về mỗi chuyện đó nên rủ nó đi nhậu mà nói vậy thôi chứ nó cứ như cái xác đẽ cho bốn thằng kéo đi. Buổi tối gió man mát hình như hết cơn gió mùa, năm thằng quanh bàn nhậu... Chúng nó cứ hò dô như vui lắm vậy, không ai an ủi nó cái gì cả. Lâu lâu cứ gấp đầy bát nó mà nó chả nhúc nhích, nó cũng không thể nhớ nó suy nghĩ gì, chỉ biết rằng một cái gì đó khủng khiếp lắm, đau khổ lắm vậy.

- Chúng mày giúp thằng nghệ sĩ đi kìa...

- Đời còn dài gái còn nhiều ông ơi..

- Bậy! bậy quá... tôi tưởng ông lạnh lùng lắm cơ mà...

- Ơ thằng nghệ sĩ lụy tình hahaha..

Không mấy ai hiểu nó cả, nó im lìm trước mấy lời trêu chọc, khuyên nhủ. Bạn bè nó cũng chán dần dần, nó bắt đầu uống... Nó chẳng biết bia vị ra sao mà lúc đó, nó uống cực nhiều, cực vào rồi nó không nhớ gì cả.

Nó không phải con nhậu, nó không thích bia rượu nhưng vài hôm sau nó mới có chút ý thức. Có người chăm sóc nó, nó chỉ nhớ mang máng vậy. Cửa phòng nó đóng im lìm, chỉ chút ánh sáng như một đường xiên chiếu thẳng vô mặt nó qua cửa sổ. Nó nằm yên, vắt tay lên trán nghĩ ngợi vớ vẩn, nó không nhớ gì cả.

- Kẹt...!!.. Cậu dậy rồi hả?

Chapter 25

Cánh cửa phòng trọ nó mở ra, tiếng gỗ cũ với hiên cửa quen thuộc. Hơi chói mắt, nó thấy Chi đi vào, tay xách theo một túi đồ đậm hơi nước. Chắc đồ ăn còn nóng, giờ thì nó biết ai chăm nó rồi. Nó nhìn Chi cười.

- Cậu cười cái gì? Người thì yêu như sên đua đòi gì với mấy ông ý mà uống lầm thế?

- Ủa sao biết hay vậy?

Nó xoa đầu giả ngô, Chi đặt cái túi lên bàn. Mặt nhăn nhăn.

- Người thì toàn mùi rượu, nôn đầy ra đáy, có ngu mới không biết. Mà mấy người bạn cậu có tâm, còn mang cậu về đây lại đúng lúc mình chạy sang coi cậu xem ăn uống gì chưa?

- Hihi vậy tốt quá ha, cảm ơn nhiều lắm á!

- Cậu làm mình trông cậu mất nguyên đêm, dọn cái đống sản phẩm cậu ói ra nữa kia.

Chi hậm hực rồi ngồi xuống bên cạnh nó, bỗng nhiên bàn tay Chi nắm bàn tay nó lại làm nó giật mình, rồi cũng đê tự nhiên. Đôi mắt Chi buồn rầu nhìn nó.

- Sao cậu lại thành ra thế này?

Nó từ từ nhận ra, nhưng vẫn hỏi lại Chi cho chắc chắn.

- Sao cơ? Mình không hiểu.

Chi nắm tay nó chặt hơn.

- Mọi chuyện của cậu về cô người yêu của cậu, mình biết rồi. Không cần giấu nữa đâu.

Nó lặng người lại.

- Bạn của cậu. Họ nói cho mình biết chuyện, chắc đây là lý do cậu uống nhiều như vậy phải không?

Thật ra chuyện của Tâm mới làm nó buồn phiền, nhưng thôi, nó vẫn muốn giàu, để Chi hiểu như này cũng không sao cả. Nó trầm ngâm gật đầu. Chi nói thảng vào mặt nó đầy vẻ cay đắng.

- Nay! Cậu bảo cậu yêu Ly! Vậy đây là tình yêu cậu dành cho Ly khi mà nó mới mất hả?

- Mình... Cậu không hiểu... đâu...

- Đúng rồi, mình không hiểu, mình thật sự không hiểu... Cậu thay đổi nhanh như vậy... Cậu có còn là cậu không...?

Nó cười khổ, không dám nói gì thêm. Chỉ sợ cô bạn nó lại thêm phần thất vọng.

- Mình có ngu đâu. Cậu muốn tìm người thay thế à?

Chi cười khổ, nó tàn ngần nhìn Chi. Nhưng cô bạn nó lắc đầu.

- Cậu làm vậy chí khiến cô ấy, cả cậu nữa them đau khổ thôi. Tình yêu không xuất phát từ hai phía thì nó đã tan vỡ ngay từ khi mới bắt đầu rồi.

- Cậu tệ lắm Minh ạ...

Chi đi ra khỏi phòng. Cảm giác nó thật không còn gì để diễn tả được, nỗi cô đơn, thất vọng, buồn rầu ôm trọn nó lại. Nó vẫn vậy chẳng còn ai nhưng nó mặc kệ, thở dài một chút, nó cởi cái túi đồ ăn của Chi nó cứ thế mà ăn. Nghiêm nhiên như chưa có điều gì xảy ra vậy. Mọi thứ dường như đang bắt đầu.

Nó đi học, học trong thời gian đó nó nhớ là nó học rất tốt, ngoài việc học nó không nghĩ gì khác cả. Chi bỏ mặc nó trên đây mà về quê một lời hỏi thăm cũng không. Nó chưa bao giờ biết là nó cũng có ngày này. Cuộc sống yên bình đến lạ, vì cảm xúc nó tự nhiên đi đâu hết.

Trong năm đó, nó chả có gì đáng nói cả. Đôi khi nó vẫn chạy sang nhà em, trông mong một điều gì đó lạ lùng. Hay sang nhà bác Tám hỏi thăm về Tâm... Nghe được rằng em đã bắt đầu quen với cuộc sống bên đất khách nó nhẹ lòng. Về Nhi... nó nhớ rằng từ đây là lần cuối cùng hai đứa nó nói chuyện với nhau.

Cuối năm, qua dịp sinh nhật em, và những ngày Tết. Nó về quê. Được nghỉ dài, sinh viên thì thường là vậy. Bỗng nhiên nghĩ lại, ở nhà với gia đình cảm giác nó thoái mái hơn, sảng khoái hơn rất nhiều là ở trên thành phố xô bồ phức tạp kia. Nó cùng ông thần bạn thân của nó là thằng Long, rảnh đến nỗi. Ra nghĩa địa lúc đêm, ra mộ chị Thủy. Nó ngồi đây tâm sự như chị vẫn đang nhìn và lắng nghe nó vậy.

Nó tận dụng những ngày nghỉ để đi mọi nơi... Nhất là khu đất cuối xóm, mà mỗi lần nhìn vào nó thấy một khoảng sân rộng đầy hoa, hoặc treo lên. Là ký ức của nó về Lan. Cô bé ngày xưa. Đã hơn 10 năm, mọi thứ như in đậm trong đầu nó. Chẳng thể phai được. Vì nhà cô ấy bán hoa Lan nên nó gọi cô ấy như vậy, và cô bé cũng thích lắm. Cô bé thì gọi nó là bột vì da nó trắng. Nó nhớ nó có một lời hứa với cô bé. Nhưng chắc chẳng bao giờ làm được. Nhìn một lúc nó cười nhẹ. Cơn gió đồng bất giác thổi tung mái tóc dài không bao giờ chải truốt của nó. Nhẹ nhàng mà nhanh như kim đồng hồ... gọi nó tới tương lai của 3 năm sau...

(Vì có nhiều sự cố nên mình mất hết sạch bản thảo, sợ nói không ai tin nên mình không đăng. Trong khoảng thời gian đó thật tình mình rất chán nản, không muốn tiếp tục viết nữa. Nhưng giờ công việc cũng không còn quá bận nên mình sẽ cố gắng viết.)

(Đây là chap ngắn cuối cùng của phần 2, và sẽ viết tiếp phần 3 là phần cuối của cuốn nhật ký này, cũng là phần mình viết đến mình của bây giờ mong mọi người đón đọc) ^^

Part 3

"Cuộc đời là những lần gặp gỡ và biệt ly, là những lần lãng quên và bắt đầu nhưng luôn có những chuyện một khi đã xảy ra sẽ để lại dấu vết và luôn có những người một khi đã tới sẽ không thể nào quên.." Đây là điều tôi học được ở một số người, bản thân tôi giờ ngẫm lại vẫn thấy đúng. Trước khi dành trọn vẹn thời gian để chăm sóc gia đình bé nhỏ của mình. Tôi dành thời gian để hoàn thiện nó, một hồi ký có thật về cuộc sống sinh viên của tôi trước kia. Nếu một ai muốn quên đi những tháng ngày trong quá khứ, chắc hẳn họ sẽ để yên nó trong tim, còn tôi, tôi chọn cho mình cái cách quên khó hiểu đó là viết lại một cách thật nhất những gì mình nhớ, những gì mình trải, tôi không quan tâm người ta gọi nó là gì.. Truyện, chuyện hay tiểu thuyết.. Điều tôi quan tâm và mong muốn là những người đến với hồi ký của tôi sẽ có thể tìm được một chút gì của mình trong đó bằng cảm nhận của cả trái tim. Có thể với bạn nó sẽ khó tin, nó sẽ vô lý, có những điều tưởng chừng như cổ tích giữa đời thường vì vậy hãy chắc chắn rằng bạn có lòng tin vào mọi chuyện trước khi tiếp tục nó, thật giả mong manh tùy người đọc, điều mà tôi có thể làm là viết cho đến khi kết thúc mà thôi. Do đó, tôi chọn "đây" là lời lưu giữ những dòng tôi viết để có thể chia sẻ, để tôi quên đi và nếu tình cờ cô ấy có đọc được thì hãy xem như một lời cảm ơn tôi dành đến "Em" người con gái tôi đã yêu, vẫn yêu và sẽ mãi yêu. Có thể nhiều đây là một chặng đường dài tôi đã đi qua, nhân vật không hẳn là ai, không hẳn là điều gì khi biết. Nó sẽ mập mờ nhất định với người tờ mờ điều mà tôi mong muốn. Để bắt đầu sau bao lời dỗ dành lan man giống dài. Tôi xin trích một câu nói tôi từng được biết và rất ưa thích "Vẫn biết có câu nếu kiên trì giấc mơ sẽ thành hiện thực, nhưng hiện thực nghiệt ngã hơn giấc mơ có mấy ai đủ sức đi đến cuối con đường? ".

Hi vọng quá khứ hãy ngủ yên.

Để bình yên cho những ngày còn lại.

Một tựa đề đơn giản mà có thể nói nên rất nhiều điều "Đã Nhớ Một Cuộc Đời"

Chapter 1

Chú Thích: Phần này sẽ tới cuộc sống hiện giờ của Minh nên Minh sẽ thay đổi ngôi kể, để cho mọi người cảm thấy gần gũi hơn.

Sau 4 năm học đại học, mình rút ra kinh nghiệm. Học ở đâu hay học thế nào thì học, hay chả học đại học cũng được. Cứ làm những gì bạn thích và cố gắng hết sức mình thì thế nào cũng thành công.

Ngày tốt nghiệp, mình còn nhớ bố mẹ cũng đến, bố cười vể tư hào mẹ thì róm róm chắc mẹ nghĩ con mẹ đã trưởng thành, cảm giác lúc đó sung sướng lắm. Đám bạn mình thì hò hét, dường như mọi người đang làm nóng cái tiết trời thu se lạnh. Dưới sân trường vài chiếc lá rơi lác đác. Mình bảo bố mẹ đi ra xe đợi, chắc ai cũng vậy thôi ngày tốt nghiệp sắp ra trường thì nhiều hoài niệm lắm. Nhìn hàng ghế đá bên sân tập của trường. Mình nhớ lại.

4 năm trước chân ướt chân ráo lên đây, gấp biết bao nhiêu là chuyện. Tim mình đau đớn nhiều chai sạn đi từ đó. Cảm giác buồn và nuối tiếc... Chợt mình thấy Nhi đang đi dọc hành lang, trong bộ đồ công sở các bạn ạ. Thật sự mình không biết phải làm như nào trong tình cảnh này nữa. Nhi hơn tuổi mình, nghe đâu mấy đứa bạn mình chim lợn thì Nhi đang học cao hơn để có gắng làm giảng viên của trường. Nghĩ đến việc mình làm ngày trước. mình thật sự rất xấu hổ. Mong cho Nhi không để ý đến mình.

Bước đi rồi mới ngoảnh lại nhìn, hình như Nhi biết. Mình cảm giác cô ấy đang cười buồn thoi. Ừ thì ai rồi cũng phải khác, phải trưởng thành mà.

Ra trường thì mình đã có sẵn công việc. Thật ra là được người nhà giúp đỡ. Mình có anh trai mà ở những chap đầu lúc mới lên Hà Nội có nhắc tới là mình ở trọ cùng anh. Anh ra trường trước mình 2 năm. Đến lúc mình lên năm 3 anh đã dần ổn định và đi làm ở một công ty khá là tốt có chi nhánh ở HN và trong Tp. HCM. Hơn năm trước. Lúc mình bắt đầu nghỉ làm ở quán anh Tân. Thì anh mình có rủ về làm chung công ty, chỉ là công việc bàn giấy thống kê nên khá là nhàn mình làm lúc đây cũng được gần năm. Trong dạo đó mình không có liên lạc với bất kì cô gái nào cả. Chi, nhỏ Phuong Anh... đều không, giống như họ đã đi qua đời mình vậy. Mình cảm thấy nhẹ nhõm khi mình chỉ có công việc gia đình và học tập.

... À nhỏ Hoài đã lấy chồng được 2 tháng khi mình nghỉ làm...

Ra trường rồi anh mình có đề cập cho mình về chuyện công việc. Cụ thể là như này:

- Công ty mình còn chi nhánh trong Nam chắc em cũng biết đúng không?

Lúc đó mình đang ngồi ăn nên cũng không để ý lời anh chỉ ậm ừ cho qua.

- Vâng, có chuyện gì không anh?

- À... Công ty mình có một dự án lớn về nguyên liệu ở trong Nam. Mà Sếp bảo ở trong đây không có người thân cận để tin tưởng được. Em hiểu không?

- Vâng em hiểu, anh cứ nói tiếp đi...

- Sếp có bảo anh thu xếp vào trong đó ở vài tháng để quản số nguyên liệu cho đến khi xong hết sản phẩm ở trong thì về... mà kẹt nỗi...

Anh Cường cứ gãi đầu. Mình thì bình thản ngồi ăn nốt cho xong bữa trưa.

- Vợ anh...

Nói thế mình mới nhớ ra, Chị Quỳnh vợ ảnh vừa sanh. Chắc vì thế mà anh không muốn rời gia đình. Kể ra mà nói hai anh chị yêu nhau từ thời sinh viên (mình đã kể qua những chap đầu) lâu bền như vậy là chuyện hiếm còn cưới được nhau chắc có duyên định sẵn rồi. Mình ngưỡng mộ 2 người ấy lắm chả bù cho mình...

- Em hiểu rồi. Anh muốn em đi thay anh đúng không?

Mặt anh Cường hơi ngại ngùng mình cười thoải mái.

- Thôi mình là anh em có gì đâu mà ngại hả anh. Không có anh chắc em giờ vẫn đang lông bông quá. Với lại em vừa ra trường đi xa gia đình cho trưởng thành biết đây biết đó. Anh nhỉ?

Anh vẫn ái ngại nhìn nó.

- Nhưng anh quan trọng cô chú có muốn cho em đi không hay thôi. Phận làm anh để thằng em gánh thay việc... Khổ nỗi...

- Em hiểu mà anh... Em chắc chắn sẽ thuyết phục được bố mẹ thôi anh. Anh cứ yên tâm ở nhà lo cho cháu...

Anh Cường vẻ cảm động. Hai anh em mình cũng tình cảm như anh em ruột nên mình khá thoải mái. mình nghĩ đi xa vậy cũng chưa phải là không hay.

- Vậy bao giờ đi anh nhỉ?

- 2 Tuần nữa. Nếu được thì anh cảm ơn chú trước. Đi được nhớ bảo anh luôn còn sắp xếp nhé !

- Dạ vâng...

Sau cái hôm đó cũng khoảng 1 tuần mình trình bày với bố mẹ. Thuyết phục mãi mới được bố mẹ đồng ý cho đi. Mình thì hay tâm sự với mẹ, mẹ bảo.

- Đấy mà xem... mấy năm nay có mình thằng Anh mà ở nhà, mà chết lệt trên đây... giờ ra được trường lại muôn đi tiếp. Như là mà ghét ở nhà... Mà cũng hai mấy tuổi đầu rồi... công việc cũng ổn định rồi thì lo mà ở nhà lấy vợ không lo... Cứ thích đi...

Mình biết mẹ dỗi mình thôi chứ mẹ thương mình lắm. Mình đùa.

- Thέ để đợt này vào Nam con rước về một cô cho mẹ duyệt nhé...

- Ủ để xem mà có rước nổi ai không?

Riêng bố, thì cứ luôn miệng nhắc nhở lúc nào cũng phải suy nghĩ trước khi làm việc, đề phòng tệ nạn này nọ. Còn anh trai mình thì chỉ dặn dò rồi vỗ vai bảo đi rồi về sớm cho bố mẹ khỏi mong. Anh cũng trưởng thành rồi nên không nhơn nhơn như trước điểm đậm hẵn đi. Ra dáng con cả lắm.

Chuẩn bị xong mọi thứ thật kĩ càng, mình bắt đầu Nam tiến. Hôm tiến mình có nhà Anh Cường, nhà mình, mấy thằng chiến hữu trên đại học, quê tụi nó xa mà vẫn có lên tiến mình, với thằng cu Long bạn thân mình nữa. Cảm giác lúc đó vừa vui vừa lo, nó khác hẳn với việc xa nhà đi học. Mà đây là xa nhà đi lập nghiệp nghĩ nó khác nhiều. Thật sự chả bao giờ mình nghĩ mình sẽ có ngày này đâu các bạn à. Ấy thế mà vẫn xảy ra. Thiết nghĩ đòi lắm éo le. Lúc đi học mình có thích một ngành, thi đại học thì vô được trường nhưng học không được đúng ngành. Ra trường rồi thì lại theo làm ở công ty ngành khác hẳn. Cảm giác như có bằng mà các bằng chả có giá trị gì cả. Nghĩ ngợi trong đầu bất giác mình thở dài.

Vì chi phí đi lại công ty lo hết nên mình đi máy bay để vào Nam. Vì là lần đầu đi nên mình thấy ghê ghê. Lúc ngồi trên nó cứ Ủ... hoài, mình thì say xe mẫn tính đi máy bay không quen nên khá mệt mỏi. Nhìn mọi người xung quanh ai cũng thư giãn thoải mái mà thèm. Mình thì ngồi nhìn chị tiếp viên thèm thôi... Nằm không nghĩ ngợi, mình đi đêm nhưng không ngủ mình có cái bệnh hay nghĩ nhiều. Cứ hồi hộp xem mọi việc có suôn sẻ hay không.

Trong thời gian đó mình cực thích kiếm tiền, cứ công ty có dự án là mình lao vào ngay. Hiển nhiên là được việc ông Sếp cũng biết mình, Anh Cường lại là trợ lý của sếp nên việc chọn mình đi thay cũng là đương nhiên. Mà đi chuyến này. Anh Cường bảo nếu làm được việc là thế nào cũng được nhiều cái lợi, theo kiểu ‘Thắng quan tiến chức’. Vậy là quá được nên mình chả từ chối.

Cứ nghĩ mình đi chỉ để lo công việc thôi. Chứ ai ngờ rằng vào Nam rồi mới gặp biết bao nhiêu là chuyện, giờ ngồi viết mà cảm tưởng như mọi chuyện như mới xảy ra từ hôm qua vậy.

Chapter 2

Đến SG thì mình được công ty sắp cho một căn hộ nhỏ gần như là chung cư. Mình cũng không nhớ rõ là đường nào vì lâu rồi, Quận 2 thì phải. Mình còn được thêm một anh trợ lý, lúc đấy nghĩ là oai lăm vì mình mới ra trường, nhưng giờ nghĩ lại chỉ là giúp nhau trong công việc thôi nên thấy bình thường. Anh trợ lý ấy tên Quân., anh cho mình mượn chiếc xe máy cũ của anh sài tạm vì mình mới vô, ảnh thì đi xe hơi rồi.

Nhà cửa ôn hòa xong thì chiều đến, mình với anh ra nhà máy coi nguyên liệu. Nhìn cái móng nguyên liệu cùng danh sách sản phẩm, mình còn đi loanh quanh coi quá trình làm nữa. Không phải tự nhiên mà mình dễ dàng được chọn vô đây đâu, ngoài quan hệ ra mình còn phải có thực lực nữa. Lúc đó thì mình đã khá tự tin với bản thân hơn so với những năm trước. Mình quay qua anh Quân.

- Làm như thế này, thì nửa năm mới xong được anh à. Thế hơi chậm...

- Không sao đâu, anh cứ yên tâm bọn em tính hết rồi... đảm bảo kịp tiến độ...

Anh Quân thì là người SG, ăn nói khá lịch sự. Mình ít tuổi hơn, anh ý biết. Nhưng vẫn tôn trọng mình. Dù sao anh ý cũng là trợ lý của mình.

Vì hôm đó mới vào SG nên mình không làm luôn, chỉ xem chút rồi về nhà tắm. Đến tối, tính ra quán hủ tiếu ăn thử. Thì anh Quân có gọi mình qua nhà anh ăn cơm, mình từ chối khéo nhưng không được. Anh ấy mòi nhiệt tình quá. Mình cảm tưởng như người SG rất hiền, thật thà với mến khách.

Anh có vợ có con rồi, một bé trai khoảng 3,4 tuổi. Chị ấy mang đĩa đồ ăn với vài chai bia ra rồi chăm thẳng cu ăn.

- Hết anh cứ kêu em nha... còn nhiều lăm á...

Thật ra thì mình không thích nhậu, chứ không phải không biết. Đi học đại học mà không biết nhậu thì hơi không đúng với quy trình. Mình với anh có tí men vào là nói đủ thứ chuyện. Anh tâm sự nhiều lăm hết công việc rồi gia đình. Lúc đó tự nhiên mình thấy cuộc sống hôn nhân cũng khá thú vị. Nhưng mà trong đầu chả nghĩ đến chuyện lấy vợ sớm đâu, lúc ấy chỉ tiền thôi.

Đón mình vô SG là cái không khí nóng kinh khủng của SG mình đã nghĩ vô là mùa mưa nhưng chưa tới, chỉ nắng không thôi. Mình lúc đó hai mươi đầu, có trưởng thành thật nhưng tự nhiên sinh ra cái thói ăn vặt ở đâu, chắc là từ lúc yêu em. Nghĩ lại lúc đó mới vào nhớ em lăm, nhưng mình chả làm gì được. Cảm tưởng xa HN cứ như xa em một lần nữa, ở một mình trong cái chung cư mình nhiều lúc thấy buồn với cô đơn đến lạ. Mình cứ

nghĩ sẽ quên được em, nhưng mọi thứ cứ nguyên vẹn trong đầu mình ở cái ngày em đi. Ở cái công viên mình đón mưa như đón một cuộc sống mới không có em vậy.

Lúc đó thì mình vẫn chưa đổi đt vẫn dùng cái đt cũ, có lưu ảnh em mình chụp trộm vs khá nhiều bài hát rap mình nghe cả tì lần. Nghe nó buồn nhưng nhẹ nhõm. Các bạn ạ, càng trưởng thành các bạn sẽ càng thấy cô đơn.

Vì đi làm nên mình không có hứng đi khám phá phố phường như ở HN. Thật sự lúc đó mình chỉ có đến nhà máy rồi về rồi đến nhà máy. Ngày qua ngày với công việc giám sát sổ sách. Hay đôi khi rảnh rang lại chạy đi khuân đồ phụ công nhân. Mình nhớ mình có quen một bé khá duyên với một bên răng khẽ... hôm ý là hôm gần cuối tuần mình có ở lại muộn để thống kê lại hóa đơn... Việc mình là bàn giấy tưởng dễ nhưng cũng phải có vài ba người phụ. Lúc xong việc thì xuống xuống kiểm tra, mình thấy cô bé ấy...

- Em chào sếp trẻ... hi.

- Chào cô... Cô gắng làm việc nhé.

Lúc đó thì thấy mình oai lăm nên chả quan tâm cô bé ý. Chỉ cái lúc cô ấy bỏ cái khăn bịt mặt ra thì mình mới để ý. Để thương giọng nói thì nghe khá thích tai nhưng hơi khó luận. Nói chuyện quen thì ms hiểu được. Đại khái em là người miền Tây, lên đây là việc mưu sinh. Nhưng mà kiếm tiền ở cái tuổi như mình mới vô đại học luôn thì chắc hoàn cảnh cũng khó khăn.

Sở dĩ mình viết chuyện có hay lộn ngữ vì trong thời gian đó mình ở SG nói chuyện riết với mn nên quen luôn, vì từ đầu chuyện nhiều bạn cứ thắc mắc. Mình thì thấy con gái xinh chỉ chú ý thôi chứ không có bồng bột như ngày trước nên ăn nói với cô bé ấy khá nhã nhặn.

- Em còn trẻ lăm sếp đừng gọi em bằng cô...

- Vâng...

Trong thời gian ở nhà máy đôi khi mình với cô bé ấy nói chuyện với nhau, coi như là bạn với nhau chứ không quá tỏ ra thân mật sợ dị nghị. Cô bé ấy có nói cho mình biết khá nhiều chuyện ở nhà máy này trước khi mình đến một số thông tin khá là hữu ích, dẫu sao thì mình cũng đến sau cả nhân viên ở đây.

Nhà máy đây là địa điểm thứ nhất mình làm việc, còn một nơi nữa... Nơi này thì gọi là công trường cũng không phải vì nó rất nhỏ, đang xây một căn nhà gần như nhà chứ nguyên liệu để vận chuyển cho cty mình. Vì nguyên liệu phát sinh nên tiến hành gấp, mà mình thấy cũng lạ xây những 4 lầu liền, nhưng mình không quan tâm lắm vì việc của mình chỉ giám sát tiến trình thôi.

Mình đi làm thì mình được nhân viên người ta giúp đỡ nhiều, vì họ bảo ông chủ trước khá khó tính. Mình còn trẻ lại hiền nên người ta thấy thoải mái hơn, xưởng mình thì hầu hết toàn các cô các bác có mỗi cô bé răng khểnh tên Mỹ, với vài anh ngang tuổi thôi.

Mình nhớ lúc mà mình làm được nửa tháng, thì có anh tổ trưởng trong đội mình có rủ rê.

- Cuối tuần cậu rảnh không?

- Dạ có anh... anh có chuyện gì ạ?

- À tổ mình đi Bar, cậu xem đi được thì đi với bọn tớ... Cậu vào cũng được tuần rồi mà im hơi lặng tiếng quá... Khà Khà...

Mình hơi ái ngại. Bar bùng thì mình chưa đi lần nào, nhưng nghe kể thì nó không phù hợp với mình cho lắm. Mà mình mới đến lại chưa ra mắt mọi người, chỉ đâm đầu làm việc. Cái việc cơ bản nhất lại quên. Anh ấy thì rู้ nhiệt tình. Lúc ấy mình nghĩ ngồi nhiều lắm, cảm tưởng như là mình thì lo ăn chơi để ba mẹ ở nhà lao động vất vả vậy đó.

- Vào chi anh?

- Vào nghe nhạc uống rượu giải trí... thoải mái đi cậu tuần nào bọn tớ chả đi có gì đâu...

- Đi cùng cho vui...

Mình không từ chối được đành gật đầu. Lòng thì bồn chồn lo lắng. Thôi cứ hạ quyết tâm, cái gì cũng nên biết.

Cuối tuần mình ăn mặc chỉnh tề, đợi mấy anh đến đón. Anh Quân thì không chịu đi. Lý do rất đơn giản.

- Tau đi vợ tau ghè chết tụi bay chịu cho tao không?

Mấy anh đến chỗ mình thấy mình thì bảo.

- Cái cậu này chưa đi bao giờ hay sao nhỉ, nhìn cậu thế này bọn nó tưởng thằng đơ... Ai đời đi ba mặc áo sơ mi quần tây.

Mấy anh cứ khúc khích cười, mình quẽ độ.

- Ông tướng vô thay đồ cho tôi nhò, ông cứ táng cái bộ nào ông thấy láo nhất ra đây.

Mình vừa ngại vừa bức, vào mặc mấy cái đồ mình không bao giờ mặc, đồ anh trai cho, cái quần mài rách với cái áo phanh ngực vét cùa nhìn cứ sao sao. May đợt ý mình cắt tóc ngắn hẵn rồi nhìn nó trẻ trung hơn ngày xưa, không chắc thằng ông ăn mà mất.

- Đây thế này thì khói em chết... trai không thích làm lại thích lên lão .

Đến nơi, tai mình chưa kịp thích nghi nó đập cù như là sấm hè ở HN nhạc mới nhẽo đau hết cả đầu. Anh trong tôi mình nói như hét vào tai.

- Quen dần thôi, nhịp sống SG nó cũng như vậy...

Ngẫm cũng phải, mình chưa trải nhiều. Nhưng nghĩ chuyện gì cũng dễ dàng như này lại tốt quá chỉ mong đừng xảy ra chuyện gì. Mình không thích đâu nên chỉ ngồi uống, tất nhiên là rượu chả nhẹ vô đáy uống nước ngọt, có thì mình cũng gọi. May anh mình uống, rồi ra quay như cắn thuốc. Mình lắng lặng ngồi nhâm nhi rồi nhìn đám người nhảy nhót. Bao nhiêu mảnh đời ở đây là bất hạnh?

Mình cứ lầm nhầm như vậy. Bỗng nhiên.

- Như anh mới đến đây lần đầu...?

Từ đâu mà bên cạnh mình lúc ấy có một cô gái, ngồi sát rạt mình hỏi. Mình thì tỏ ra điềm đạm nhưng bụng nghĩ con gái SG bạo vậy ư?

- Đúng rồi sao em biết hay vậy, còn em chắc lúc nào cũng ở đây?

- Vì anh lạ mặt quá, mà giọng cũng khác người ở đây... Thế sao anh biết lúc nào em cũng ở đây?

- À vì em đẹp, mà ăn mặc chả giống đi chơi. Lại còn khoanh tay ngồi một góc nhìn xung quanh, lâu lâu nói chuyện với bảo vệ... Mà quan trọng hơn em đẹp mà chẳng ai để ý...

Nó nói giọng nửa đùa nửa thật. Cô ấy thì nháy mắt với nó.

- Anh vô duyên nhỉ? Em là chủ ở đây. Anh là dân Bắc à?

- Đúng rồi.

- Anh có bạn gái chưa?

Cô ấy ngồi sát rạt vào hơn, nó nóng nồng hai bên má

- Ớ..

- Hihi dễ thương vậy...

Cái sự tự tin nãy giờ của nó đỗ vỡ luôn. Nó tự nhiên bị ngại, chỉ ngồi im.

- Sao rồi? Tự nhiên im re vậy. Có rồi nhưng nhìn em, muốn nói dối là chưa à?

Cô ấy lại chớp mắt. Nó áp úng.

- Anh chur...a

- Thiệt hôn... giõn nha... đẹp trai vậy...

Nó không nói gì chỉ ngồi im. Mấy ông anh nó đến gần.

- Mời vô cưa được em hot girl nào vậy?

Nó chỉ chỉ.

- À... nhỏ đó con chủ ở đây, nó mới tí tuổi đâu thôi mà nhìn già thiệt chứ...

- Nhưng nó đẹp hè hè...

- Sao nó quen cậu hả?

- Dạ không, tự nhiên nó ra nói chuyện với em. Em biết gì đâu?

Mấy ông anh nó cười. Nhỏ đó đâu mắng tiêu luôn. Nó hú hồn. Hỏi ra thì mấy anh bảo con bé mới học cấp ba, nhưng của nhà nó nên nó cứ thỉnh thoảng lại vào, khách quen thì ai cũng biết nên chả quan tâm cho lắm. Cái Bar này cũng nhở nên người ta kê.

- Ông thần này số hưởng. Cưa được xoi tuốt rồi làm chủ chỗ này luôn không chừng. Rồi cho chúng tôi zô miễn phí.

- Mấy anh cứ đùa. Em làm việc bực mặt ra chỉ muốn ngủ mà các anh cứ kéo đi.

- Ấy... chứ đừng ngoan vậy cậu.

Mình chỉ cười mặc kệ mấy ông. Ai chứ riêng nó giờ không có yêu đương gì hết. Không có thích thú gì cả. Quyết tâm mang tiền về chứ không thêm gì khác.

Chapter 3

Đây là nó quyết tâm vầy chứ mọi thứ trong đây thực sự khá đắt đỏ nếu không biết chi tiêu một cách hợp lý mặc dù nó thì được công ty hỗ trợ khá nhiều.

Có một tuần trời sau đó nó phải cắm đầu ở nhà máy với mấy anh thợ dù tin tưởng tay nghê với có giám sát nhưng nó vẫn muốn theo dõi tình hình để viết lại báo cáo rõ ràng cho anh sếp ở ngoài Bắc. Đi làm thì cái tính cẩn thận của nó được sử dụng hết công suất nhất là do đây là lần đầu tiên nó được thử thách với vai trò quản lý.

Thời tiết thì nóng nực nhà máy nó khép kín trong khâu sản xuất nguyên liệu nên ai cũng khá căng thẳng vì dây chuyền bên nó sinh nhiệt khủng khiếp, người nào cũng lép nhép mồ hôi và tóc thì ướt đẫm. Nó chạy loanh quanh giám sát để đốc thúc anh em làm cho kịp tiến độ nên người cũng chả kém anh em. Đầu thì luẩn quẩn mấy suy nghĩ thiếu hàng với cái tốc độ này.

- ”.....” Alo? – Anh Quân gọi nó. Nó thì bắt anh gọi nó bằng em vì nó ít tuổi hơn cho quen, vì nó ngại.

- ” Minh à? Chiều nay có cuộc họp với đối tác bên lấy hàng của mình em đi họp không?”

- ” Có nhất thiết phải em đi không anh? Em thấy bên đây họ toàn cử cò thôi, còn em cũng chưa biết mặt sếp bên ấy.”

Bên lấy hàng của nhà máy nó đã gặp mấy lần, nhưng thường thì họ toàn cử mấy thằng tố trưởng hay quản lý dự án chứ chả bao giờ cho gặp ông trùm cả. Nó cũng không có hứng thú với bên này nữa rồi, họp tới họp lui nhưng chưa thấy xe chuyển bánh để lấy tiền. Dù sao thì công ty nó có quá nhiều đơn hàng đã đi trong năm nay chả qua sếp tiếc khói nguyên liệu nên mới tìm thêm người mua.

- ”Cũng không cần thiết nhưng mà anh thấy em đi thì hợp hơn với lại mấy lần trước em đi mà?”

- ”Thế lần này anh đi rồi đưa em cái báo cáo là được.”

- ”Vậy được rồi để anh đi.”

Nó cụp máy, bên đây đang làm nó không bỏ đi được và cũng chả muốn đi chút nào.

Chẳng thà theo dõi công nhân làm còn hơn là ngồi không nghe mấy ông bên kia nói mấy cái dự án viễn tưởng.

Về chiều nó mệt nhoài, hai bên lồng ngực hơi thắt lại vì hít hơi nhiều khí thép chạy ra bên ngoài đường nó thở phào. Sài Gòn xô bồ và nô nức một vẻ nhẹ nhàng hơn Hà Nội nhưng có phần đa dạng hơn về con người. Với lại ở đây nóng, con gái Sài Gòn ăn mặc

mát mẻ hơn ở Hà nội nhiều, nó được dịp nhìn thả cửa nhưng hai tay chống đầu gối vì mệt. Tan tầm nó ngồi tán ngẫu với cô bé ở miền Tây làm nhân công ở nhà máy nó. Nghe giọng vẫn ngọt như thường. Chập tối nó đói rã ruột mãi sau anh Quân mang báo cáo đến nó mới được đi ăn. Ở trong Sài Gòn này có món đặc sản cơm tấm ngon bá cháy. Nó suốt một thời gian dài ăn tìm được một quán nhỏ trong con hẻm ở Q2 rồi sau chán cứ đi mò ăn vặt.

Sài Gòn ngủ muộn quá. Chẳng biết nó nhỡ mông lung về ai mà không thể ngủ, chẳng như Hà Nội nó có thể đi bất cứ nơi đâu để tìm kiếm một hình bóng của em. Phải công nhận những lúc như này, nó là người cô đơn.

- ”.....” - Điện thoại nó kêu lên, ngập ngừng nó án nút và thắc mắc không biết ai ở đầu dây bên kia vì hiện số nó không lưu.

- ” Alô... ai đây?” – Nó thấy đầu dây bên kia thở phù một cái khá mạnh.

- ” Đây có phải số của Minh không?” - Một giọng nữ người Bắc nó cũng không biết là ai nhưng giọng nói này khá nhỏ nhẹ.

- ” Vâng đúng rồi ạ, chị là ai vậy nhỉ?”

Nó thấy đầu dây bên kia thở phù một cái nữa rồi cúp máy. Đầu nó hiện lên dấu hỏi to đùng nhưng đang mệt mỏi nên không gọi lại. Trong đây mọi thứ lạ lẫm với nó thật là nhiều.

Có mấy hôm sau khi tan giờ. Máy anh trong nhà máy rủ nó đi uống bia, mà không phải loại bia bình thường. Các anh gọi là bia “Ôm” cái hình thức này thì ở đâu cũng có, nó đảm bảo nó vẫn là trai thằng nhưng không hiểu sao nó không hứng thú với máy cái ôm kia. Nhìn máy ông chả còn đứng đắn như trong nhà máy nó thở dài. Đàn ông thằng nào chả có hai mặt, không phải mặt tốt hay xấu mà là một mặt với xã hội và một mặt với gia đình. Sống như vậy mới dễ chịu cứ phô hết như nó thì khó khan lắm.

- Anh không thấy bạn em xinh à? – Cô bé dịch vụ áy mặt non choẹt nháy mắt với nó, chả biết bao nhiêu tuổi nhưng người phỏng phao trong bộ đồ bó sát. Nó cười.

- Anh có vợ rồi. - Nó vẫn cười trêu con nhỏ.

- Nhưng vợ anh đâu có ở đây? – Nhỏ ghé sát vào nó, nó lắc đầu.

- Mũi vợ anh thính lắm .

Nhỏ cũng phì cười rồi đi ra chỗ máy ông kia, máy ống nhìn nó ánh mắt kiểu dành cho thằng ngu . Nó cũng kệ. Đứng đắn thì không đứng đắn nhưng mà nó chả có hứng. Sở dĩ

anh em có thể như này với nhau là do nó còn ít tuổi, mặc dù là quản lý nhưng nó cũng biết tôn trọng họ không thì anh em khó làm việc với nhau.

Tiếng nhạc đinh tai nó ra bên ngoài. Thật ra qua mấy năm đại học cuối cùng, ngày mà nó không còn ai thì nó cũng có thử nhiều trò cùng mấy thằng bạn. Sinh viên thường thì cái gì chả biết, khéo ngoài ma túy ra thì không chua cái gì cả. Nghĩ lại thời đó nó hơi sợ .

Nắng Sài Gòn vàng đinh đầu, nhưng da nó không bắt nắng. Nó ngang nhiên đi chơi linh tinh vì hôm đấy là ngày nghỉ. Nói thằng ra đi coi gái cho đỡ chán, thú vui tao nhã của nó khi vô trong này mà. Người Sài Gòn thường thi to cao hơn người miền Bắc con gái thì lúc nào cũng phơi phơi, giọng ngọt lịm từ bé bán trà sữa cho đến cô bán bánh tráng... Cái chất giọng này nó cực thích. Nó có đi mấy shop quần áo để lên đồ, từ khi kiếm ra tiền nó cũng tự biết lo cho bản thân mình người cũng không còn gầy như trước nữa.

Đi vào một cái shop to kềnh hìn như tên là 4Men thì phải nó kéo được mấy cái sơ mi rồi vô highland uống coffe, được ngày nghỉ thì nó tự cho mình tận hưởng. Điều như này nó không cần phải giữ cái suy nghĩ tiết kiệm to đùng như hồi sinh viên, tiền nhà thì cty lo. Còn lương nó để dư ra khoản đủ lớn để bô mẹ ở quê trang trại, thường thì rút được lุง xong nó lại gửi về cho anh cả nó rút. Nhà nó cũng không thiếu thốn như trước nhưng nó vẫn gửi. May lần mẹ gọi kêu giữ lại mà sài nhưng nó không chịu.

Nhâm nhi cốc đen đặc không đường nó thở o nhìn đường phố nghĩ ngợi, giờ nó không để tóc dài nữa mà cắt gọn gang rồi, tự thấy mình qua miếng kính ở cửa hàng nom ngon trai phết mỗi tội lùn thôi. Cái thứ đồ uống từng được nó xem là nước công này tự nhiên hôm nay thơm ngon đến lạ. Nó không bị say vì có ăn linh tinh rồi... Bỗng nó nhớ con nhỏ lạnh băng kia, nhớ Phương Anh.

Mấy năm trước lúc lật đất mới đi làm thêm, xảy ra bao nhiêu chuyện. Nhỏ hành nó với cái tính ngang ngược của mình và thứ tình cảm khó hiểu. Chả hiểu sao nghĩ lại thấy tim loạn nhịp. Nó ngả người ra thở dài, nhớ về khoanh coffe đáy cốc còn dính lại trên bàn và mái tóc bạch kim bay nhẹ trong gió.....

- Anh ơi...!

Giọng gái ở đâu ngọt như mía lùi. Nó bừng tỉnh mở mắt, cái ghế nó ngồi mất thằng băng làm nó tí thì ngã nếu không chống được hai bàn tay xuống đất. Nó định thần lại thì nghe thấy tiếng cười khúc khích.

- Hihi...

Thật sự khá là ngạc nhiên, trước mặt nó là một con nhóc tròn ơi đất hối ở đâu đang nhìn nó hấp háy mắt. Nhỏ này xinh xắn người cao ráo, nhỏ mặc một cái váy hồng nhạt, tay lăm lăm một tờ giấy nhỏ.

- À ờ... Sao thế bạn? Bạn gọi mình à?

Nó ấp úng bối rối vì chả hiểu chuyện gì cả, đầu thì cố rặn ra cái suy nghĩ mình đã gặp con này lần nào đâu.

- Vâng em gọi anh đó....

Nhỏ vẫn cười.

- À vâng có gì không bạn? mình từng gặp nhau chưa nhỉ?

Nhỏ vẫn cười và lắc đầu. Nó thì ngân tò te quay hẳn người lại.

- Không ạ, mình chưa gặp nhau đâu anh...

- Vậy bạn gọi mình có việc gì thế nhỉ?

Nhỏ chia mảnh giấy ra, đưa nó bằng hai tay rồi cười.

- Anh cho em xin sdt?

Nó ngân ra lần hai.

- Ô bạn xin làm gì nhỉ?

Trong một giây cuộc đời nó nghĩ là con này xin số để mua sản phẩm bên nó cơ. Rồi bỗng chợt nghĩ ra. Nó cười.

- Em muốn xin chỗ trống sau xe anh...

Nhỏ đỏ mặt, giờ mới để ý nhỏ này mắt to mà tròn, giọng thì lanh lảnh nghe thích tai. Mà con gái Sài Gòn thì có vẻ gì sang trọng với ăn mặc đi chơi rất diện, ngoài ra còn khá thảng và mạnh dạn...

Chapter 4

Nó thì chẳng lạ gì cái kiểu làm quen như này, nhưng không ngờ một thằng như nó với lại ở cái tuổi này rồi vẫn được người ta để ý. Mà nó cũng hơi ngạc nhiên khi được một cô gái SG làm quen lô liếu vậy. Nó bình thản.

- Anh đi bộ em ơi!

Nhỏ lắc đầu cười.

- Nói xạo nè, nãy lúc mới vô em thấy anh có đi xe mà?

- Ủa vậy em nhìn anh từ lúc anh vô đó hả?

Nhỏ ngượng ngùng gật đầu, nó cười rồi lấy mảnh giấy viết sdt nó vô. Lâu lâu sưởi ấm tim mình chút cho bớt đi cái hương vị nhảm chán của công việc cũng được, dù sao vô đây nó cũng cô đơn. Thêm con nhỏ này, có lẽ nó sẽ sống ở SG được lâu hơn những gì nó nghĩ ấy.

- Hi hi tưởng anh không cho... À mà giọng con trai Bắc nghe khàn khàn thích thiệt á.

Nhỏ cười ngồi xuống đối diện nó luôn. Giờ mới để ý con nhỏ này xinh dữ, đúng là cái tuổi này con gái ai cũng phơi phới ra, quê nó mấy ông hàng nước toàn nói vậy, nó cũng học leo.

- Trời đất có cái giọng nói cũng mê được nứa, vầy không sợ anh là người xấu à? Con gái mà chạy đi xin sdt con trai là sao?

Nó trêu nhỏ vò lớn tiếng xíu, ai ngờ nhỏ chả ngại ngùng gì cả.

- Có sao em nói vậy thôi, em thích thì em xin bộ không được à?

- Em thích cái gì vậy?

- Thích anh đó hihi.

Nhỏ lắc đầu.

- Vừa gặp sao thích được em?

- Thì em thấy anh đẹp trai...

- Trời đẹp trai thì thiếu gì người....

Nhỏ nhìn chằm chằm vô nó.

- Anh lạ hoắc à, em đã nghĩ anh không phải người SG rồi đến lúc nói chuyện mới thấy.

Nói chung là anh có cái gì đó làm em thích mà không biết tả sao?

Nó cũng không nghĩ gì nhiều, ừ thì thích sao mà chả được. Nó không có quá nhiều tình cảm để dành cho tình yêu mới và cũng chưa sẵn sang cho tình yêu nào nữa. Cô bé này có phần nữ tính hơn Em nhưng mà nó cứ nhớ hoài không thể nào quên được Em cái mái tóc ngắn đó, rồi em cười.

- Em bao nhiêu tuổi rồi?

- Em á... 20 này!

Chỉ kém nó vài tuổi mà thấy nhỏ có gì đó trẻ con hơn cái độ tuổi ấy. Nó ngả người ra thở thẩn thẩn nhìn đường qua phông cửa kính, ở đây view khá đẹp không khí cũng thoái mái hơn ở HN. Con nhỏ phụng phịu.

- Hỏi tuổi người ta rồi cứ kệ vầy hả?

- Chú anh biết sao bây giờ, à em tên gì đó?

- Em tên Trâm!

Nó cười.

- Nghe đã thấy đau rồi... Vậy đó anh cho em sdt rồi, em còn cần gì nữa không?

- Trời đất bộ anh chưa bao giờ được con gái tán tỉnh bao giờ à?

Nhỏ vờ ngạc nhiên, nhưng diễn kém quá.

- Anh chưa....

Nó cứ để xem nhỏ muốn làm gì, vì nhỏ cũng xinh nó thấy khá thú vị, thêm vào đó cái tính bạo dạn và tự nhiên bất thường này khiến nó tò mò xem con gái SG ra sao.

- Anh có thể đưa em đi chơi được không?

Nhỏ tí mắt xoay xoay mái tóc được uốn xoăn nhẹ màu hạt dẻ, nhỏ này cười có má núm đồng tiền một bên. Nó ngồi đây thầm nghĩ, vào SG chả có bạn bè dăm ba hôm lại nhậu với bar bùng với mấy ông thần ở nhà máy thì cũng nát người. Thôi thì cứ thử xem biết đâu lại kiếm được cô vợ SG này về cho mẹ cũng hay. Ở cái tuổi này người ta thường có nhiều quyết định qua loa như thế cho tròn trách nhiệm vậy, nó cũng thế mặc dù cũng chưa có nhiều cảm xúc với nhỏ. Cơ mà nhỏ xinh là được rồi.

- Ủ được, chỉ lo em ngại thôi chứ anh với em mới gặp lần đầu mà?

Nhỏ lắc đầu rồi bám vai nó.

- Chả sao đâu anh qua cái thời bến lén nhau cười tưng tưng rồi, giờ thích mà không nhanh thì chả có cơ hội đâu?

Nó cười tinh nghịch trêu nhở.

- Bộ chắc é lăm mới như này hở?

Nhỏ nghinh nghinh cái mặt.

- Em thích ai em tán chứ em không thích ai tán em cả? Chứ người thích em có mà xếp hàng từ đây đến Quận 1 không hết nha.

Chắc cũng vậy thiệt nhỏ xinh như vậy cơ mà. Nó thì quen cũng được nhiều gái xinh đây nhưng số có hướng đâu, buồn đau thấy mẹ.

- Em đã muôn về chưa?

- Dạ chưa đâu anh, em còn phải đi chơi với anh nữa?

Nhỏ cười vẫn giữ vai nó.

- Đúng là không ngượng thật, anh chuẩn bị đi đây...

Nó đứng dậy, nhỏ bảo nó đợi một chút rồi đi lẹ lẹ sang bàn cách nó 3 chiếc bên phải. Ở bên có 2 nhỏ khác chắc bạn của nhỏ Trâm, biết ngay tụi con gái đi đâu cũng phải có đội mà chứ khi không đâu mà lại chạy ra xin sdt tấp lụy vậy, chắc cũng có kèo thách thức của hai nhỏ kia rồi, riết nó không lạ cai trò này nữa. Xưa nó tán tỉnh nhỏ Nhi cũng vì thế mà, nghĩ lại giờ thấy hồi hận qua một trò chơi mất đi cả tình yêu lẫn tình bạn.

Được một lúc, nhỏ đi về phía nó hua hua bàn tay trắng nõn. Hai đứa bạn của nhỏ Trâm cũng đứng dậy, chỉ nhìn nó thôi còn đâu cũng chả có vẻ gì là lạ, hơi khó hiểu chút.

- Di nào anh, hôm nay anh là của em đây....

Trong cái trường hợp này thì nó cam đoan thắng con trai nào cũng gục trước cái "kiểu" của nhỏ, quá nhanh quá nguy hiểm là đây chứ đâu. Nó còn ngắn ngo.

- Ơ... Nhưng còn đồ a mua nữa... Hay để anh qua gửi đồ đã...

Nhỏ gật đầu, nó phóng đi may cái công trường của nó ở gần. Nó gửi đại mấy cái áo nó sắm rồi phóng ra chỗ nhỏ đợi. Nghĩ cái chuyện này cứ sao sao á, cảm giác như nó cả nhỏ quen nhau lâu rồi mới có thể tự nhiên đến vậy.

- Hi anh!

- Ủm em muốn đi đâu, mà ngồi cái xe này có ngại không á?

Cái xe cà tàng nó lấy của anh quân không đến nỗi xấu như khá cũ, ít nhất còn hơn cái wave cũ nó mua hồi năm nhất.

- Không em ngại gì đâu, đừng nghĩ em tầm thường vậy chứ!

Nhỏ lắc đầu xua tay vẫn cười, thiệt chứ nhỏ cười xinh mà hiền hiền chả như cái cách tiếp xúc của nhỏ chút nào.

- Nhưng mặc váy mà ngồi xe này ngộ nó tung tóe hết ra rồi sao...?

Nhỏ Trâm ký đầu nó.

- Anh khùng hã, em ngồi nghiên cứ bộ ngồi kiểu kia sao được khùng

Nó gật đầu rồi chống chân, may nấy nó biết ý mua được cái nón bảo hiểm cho nhỏ.

- Kể ra anh cũng chu đáo ghê...

Nhỏ trèo lên bám vô người nó...

- Đi đâu cô nương? Anh không biết đường đâu á. Anh mới đến du lịch thôi!

Nó cứ nói xạo nhỏ như vậy coi như mình ngu cho nhỏ dẫn đường, giả ngu cũng là thú vui của nó ấy chứ nhất là nó cũng chưa hiểu con người nhỏ này ra sao nữa.

- Anh cứ chạy xe đi rồi em chỉ đường cái đât này em là thổ địa đây...

Nhỏ vẻ tự tin lắm, nó nghĩ nhỏ là người SG chứ không phải ở các vùng khác đến bởi nhỏ giọng miền Nam chứ không khó nghe lắm. Ở phía sau nó nhỏ ghì chặt eo chứ không ôm, nó tưởng sẽ được tựa hay ôm chứ. Lâu rồi nó mới được cái cảm giác nhừవy lạ lùng thiệt, con nhỏ này cũng thơm ấy chứ nó khít khít mũi.

Bao lâu nay, qua mấy năm đại học nó tự rút ra được bài học cho nó rằng khi nhìn đứa con gái nào thì cũng nên nhìn chân trước sau có gân gùi được thì mới ngửi mùi. Cũng chả hiểu như thế thì có đánh giá đúng không nhưng nó quen vậy nên gấp đứa con gái nào nó muôn nhìn nó sẽ làm y như thế, nhỏ Trâm cũng không ngoại lệ.

Nhỏ mặc váy nên hở chân, mà chân nhỏ thon thon trắng muốt nhưng nhỏ không cao bằng Em được vì nhỏ lùn hơn nó còn em thì cao hơn nó cơ.

- Nè nè... rẽ vô đây đi anh, anh nghĩ gì mà đờ đờ thế... Em gọi mãi không thưa?

Nhỏ véo vào hông nó đau điếng.

- Ui da....! À... lần đầu được đèo gái xinh nên có hơi bối rối mà...

Nhỏ cười khì.

- Thiệt đó hở...? hihi...

Con nhỏ này cũng thẳng tính có sao nói vậy còn ưa nịnh, tốt thôi giờ nó học được nhiều kiểu nói xạo dẻo lắm nên cứ đâm lao với nhỏ xem.

Cũng gần chiều. Ai ở SG cũng thấy không khí SG lúc tan tầm thì chỉ hít thở cũng thấy vội vàng nhanh chóng, khác ở HN lúc nào cũng ôn ào ngọt ngạt, ở SG con người vội vàng từ người đến xe. Không hẳn là họ về nhà, nó để ý cái giờ đó thường thì các tụ điểm ăn chơi đông lắm. Người SG họ biết hưởng thụ hơn người HN, ở HN người ta giàu rồi vẫn tham tiết kiệm.

Nhỏ Trâm nói với nó. Quận 2 không phải là nơi có nhiều địa điểm ăn chơi cho lăm cũng không sầm uất như Quận 1. Đặc sản ở đây chỉ có ngập nước và tắt đường. May sao nó xa trung tâm thành phố nên đỡ hơn, Q2 đặc biệt nhiều người nước ngoài sống nên nhỏ Trâm kêu nhỏ nói thạo được cả tiếng Anh. Nó nể phục luôn.

Cũng không xa xôi gì nhưng khá lòng vòng, nhỏ kêu đói nên dẫn nó đến một quán Thảo điền, là quán caffe thôi nhưng có cả bánh ngọt để ăn nhẹ, nó thì không thích caffe vì đãng thấy mè, chả qua tìm chỗ nào không ôn ào và không gian riêng tự một chút.

Cái nội thất ở đây bài trí khá dị, cái phong cách này thì ở HN hiếm thấy lăm. Đó là kiểu ghế ngồi và bàn không cùng bộ có vẻ họ cố tình để như thế, nom cái quán có không khí xưa cũ mà lại thoáng mát nói chung cảm giác khá tuyệt và thoải mái khi ngồi. Gọi đồ xong nhỏ ngồi cạnh nó luôn.

- Anh thấy sao... quán này được không?

Nó gật gù.

- Được đây chứ, bộ chỗ này đường linh tinh vậy em cũng mò đến được hả?

- Dạ, quán này trước em có biểu diễn ở đây vài lần. Nhưng rồi sau bận học nên em ít lui tới, với lại nó cũng gần nhà em?

Nó tò mò.

- Biểu diễn chi vậy?

- À em có band riêng, đây là quán CF Acoustic mà. Anh nhìn bên kia kia!

Nhin hướng tay nhỏ chỉ, có một sân khấu bé. Ở đó có một cây Acoustic với một cái cajon, piano nữa.

- Ôm giờ mới để ý, ủa mà sao không thấy ai vậy?

- À quán này không thuê nhạc công riêng đâu ai muốn chơi thì cứ lên diễn thôi. Trước bọn em diễn được bo nhiêu lăm luôn!

Nhỏ cười, nó nhìn nhỏ. Ủa dễ thương thế này, cũng đúng cần gì hay xinh là được.

- Anh này...

- Hả...?
- Muốn nghe em hát không?
- Muốn...!

Nhỏ hấp háy mắt, nó thì không có gu âm nhạc nhiều lắm nhưng không phải không thích nghe nhạc. Nó chơi guitar đến lúc ấy gần 10 năm trời rồi, cứ bài gì hay nó tự soạn rồi quẩy finger thôi chứ chả mấy khi hát hò.

Nhỏ gật đầu chạy lên, thấy nhỏ nói gì với anh chủ quán xong có một câu mập mập lên ngồi vô cái bàn piano . Nhỏ thì chạy ên cái ghế giữa dựng cây guitar lên.

- Ái chà... cũng biết chơi đây...

Nó tự thì thầm mặt thì nhìn nhỏ vẻ thú vị. Nhỏ Trâm gật đầu với câu mập. Có vài vị khách hiểu kì nhìn nhỏ chăm chú. Nhỏ thì chả thèm giới thiệu cứ thế mà intro rồi hát...

... My love has gone away, quietly after hundred days...

..This is what's she has always said she won't stay for more than what she can repay...

Betrayal...

Nhỏ cứ thế hát khá nhập tâm, giọng nhỏ buồn. Có gì đó rất buồn nhỏ hát không to nhưng nhẹ nhàng đủ nghe. Nó hiểu lời bài hát, tự nhiên thấy lòng ngực khó thở rồi sóng mũi cay cay. Không hiểu sao nhỏ chọn bài này. Đúng cái tâm trạng mấy năm trước lúc em mới đi... Tự nhiên nó thấy đau, tai nó ù mắt đỏ hoe. Mẹ kiếp, nó đứng bật dậy chạy ra phía ngoài hít thở.

- Phù...phù...

Rồi cứ đứng đó. Nó nhìn thành phố trầm ngâm. Lúc sao nhỏ chạy ra

- Anh sao thế...?

Mặt nhỏ vừa ngạc nhiên vừa lo lắng.

- Không sao... chỉ là anh thấy hơi chóng mặt tí thôi, em hát hay thiệt đó còn biết chơi guitar nữa. Giới ha.

- Hừ có thèm nghe hết đâu mà kêu hay chử...

Nó quay sang nhìn nhỏ, gần sát mặt nhỏ đến độ thấy nhỏ Trâm thở nhẹ.

- O...? Tính làm gì thế?

Nhỏ Trâm cứ nhìn chăm chăm nó mặt hơi hồng lên.

- À không... mình đi chỗ khác đi.

Chapter 5

(Kỷ niệm cũ)

Nó đưa nhỏ Trâm đến những con đường mà nhỏ chỉ dẫn, tuyệt nhiên nó không nói một lời nào với nhỏ, từng luồn gió tanh mát nỗi lên. Hình như trời đổ mưa, nó thì không quan tâm cho lấm vãm cứ vít xe mà chạy. Bánh xe lấm trên đường cứ ù ù như chính nó muốn chạy đi thật xa cái suy nghĩ về Em vậy. Em đã đi rồi cơ mà...

Nhỏ Trâm khẽ kéo tay áo nó rồi bất giác vòng tay qua bụng nó ôm ghì lại. Nó hơi bất ngờ nhưng không nói gì cả, nó thấy hơi ấm nơi phía sau.

- Anh ơi... hình như trời sắp mưa rồi!

Nó định thầm hỏi nhỏ.

- Cũng gần tối rồi, nhà em ở đâu để anh đưa em về?

Nhỏ Trâm bỗng úp mặt vào lưng nó dụi dụi.

- Hôm nay em không muốn về nhà...

- Trời thì sắp mưa, em còn muốn đi đâu nữa?

Nó không nghe thấy nhỏ nói thêm, nó vẫn chạy xe. Đường như trời đang sầm lại, nó chưa bao giờ thấy một cơn mưa SG nào, chắc có lẽ đây là dịp để trải nghiệm. Mưa ở SG buồn hay ở HN buồn hơn.

- Anh có nơi nào để về không?

Nhỏ Trâm thủ thi.

- Ủ... Anh có thuê một chỗ để có chỗ nghỉ ở đây, nhưng hơi xa chỗ này.

- Vậy anh đưa em về đó đi anh...

Nó hơi chột dạ, sắp tối nhỏ còn muốn sang bên nó nữa. Ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì. Mà kệ nó tự nhủ, mình là con trai mình sợ gì chứ.

Nó vọt xe đi. Ủ đúng là lạ thật. Trời mưa rồi, mưa SG lạ quá. Nhỏ Trâm ôm chặt nó hơn, SG mưa cực to và mạnh, chả báo trước gì ngoài một luồng gió trời. Nó phải đi chậm để không bị mờ mắt. Ngoài đường bao nhiêu người cứ hối hả. Mưa SG cứ như con người SG vậy lúc nào cũng vội vã.

- Em có sao không !!? (Nó hé)

- Sao là sao?!? (Nhỏ Trâm hép theo)

Tiếng mưa và tiếng đường không cho chúng nó giao tiếp một cách bình thường được.

- Lanh ý.... Em có lạnh không??!

- Không... ôm anh rồi em không thấy lạnh !!

Nó và nhở cùng hét lên, chợt sao nó thấy lòng nhẹ bỗng. Hình như nhở Trâm làm nó thấy như vậy.

Phải gần một giờ đồng hồ nó mới về được chung cư của mình, đỡ cái xe lên cùng nó. Nó thấy mặt nhở Trâm hơi tái môi cũng nhạt đi. Hai đứa ướt như chuột lột. Vậy mà nhở kêu nhở không lạnh. Từ lúc bước vô cửa đến lên phòng, nhở và nó không nói câu gì. Nó cũng không biết mở lời sao, trời tối hẳn rồi. Mưa ở đây không có sấm sét như ở HN, nhưng mưa cực to và mạnh, chả trách mấy lần chỗ nó bị ngập.

- Ướt hết cả rồi, em mặc tạm đồ của anh nhé?

Nó bật cái công tắc đèn, hơi ngại vì phòng nó có mùi rượu, đáy là cò hôm ông anh bên nhà máy để nhở mấy can rượu rồi đổ ra nó lười chưa có lau, giờ vẫn còn mùi. Nó lục cái vali của nó một cái áo phông và cái quần đùi đưa cho nhở Trâm. Hơi xấu hổ tí, tưởng nhở sẽ trêu, ai ngờ nhở không nói gì mắt cứ tròn xoe nhìn nó rồi cầm bộ đồ chui tọt vào wc.

- Hè... - Nó thở dài. Đầu óc khá mông lung, không biết nhở có muốn mình đưa về trong tối nay không nữa. Mưa vẫn to nó khá ngại, nhưng để nhở qua đêm ở đây thì thật sự nó không giám nghĩ tới. Nó cứ nghĩ linh tinh như vậy, người vẫn ướt sũng. Nhở Trâm làm gì lâu thấy mẹ.

- Hắt....xì.... !!!

Nó xoa mũi nhở mới đi ra, nhìn nhở hơi hài hước trong bộ đồ của nó. Vì bộ đồ của nó rộng mà nhở Trâm thì người nhở xíu. Nó vác theo đồ lững thững đi vào, nhở cũng chả thèm nói gì với nó chỉ nhìn nhìn... vẫn con mắt tròn xoe. Chắc.. khéo mưa quá làm nhở chập rồi cũng nên, lúc mới gặp lầm mòm vậy mà...

Tranh thủ tắm luôn, nó có cái thói quen bật bình nước nóng rồi chả tắt nênh lúc nào cũng có nước nóng, nhiều lần sợ giật chết như trên báo đưa tin áy vậy mà cứ quên vì ngoài ngủ và tắm ra thì nó hầu hết ở ngoài công ty chứ không ở đây hoài. Nó quen tắm xong ở trần nên cứ thế mà đi ra, tưởng nhở Trâm sẽ ngại nhưng nhở chỉ nhìn thấy nó cái rồi quay đi. Nó cũng kệ, người nó không có mũi gì cả toàn xương nhưng được cái trắng nên nó không ngại.

Không biết sao hai đứa nó không nói với nhau câu nào. Nó ngồi ngay cạnh cửa sổ nhìn trời với đường, còn nhở ngồi giữ tóc ở cái bàn làm việc của nó, không khí trở nên ngọt ngạt.

- Em có đói không...?

Nó phá vỡ bầu không khí chán nản đó, nhỏ lắc đầu. Nó khiến cho mình trở nên bận rộn để không phải nói chuyện với nhỏ bằng cách vò lục lục cái tủ lạnh, chỉ có cái bánh ngọt với vài gói mì tôm cùng vài quả táo... Nó lười đi chợ nhưng lâu lâu cũng hay nhặt nhạnh vài cái nó thích ăn để hôm nào lười ra tiệm còn có cái bô vô miệng. Chợt nhỏ Trâm cất lời.

- Nhà anh có rượu à?

- Ủ có !

Nhỏ Trâm giữ mái tóc uớt uớt của nhỏ.

- Anh có muốn uống với em không, anh ở một mình mà còn có cả rượu vậy chắc cũng uống tốt chứ?

- Cũng biết uống...

Nó nói vậy cho qua loa, đột nhiên nhỏ nhảy luôn vào người nó ngồi hẵn xuống. Nó ở trần da thịt chạm vô nhau mặt nó nóng như phát hỏa. Nhỏ ngửa cổ lên.

- Anh này... anh hong khô tóc giùm em được chứ?

Mắt nhỏ long lanh, nó không biết sao mà người cứ rạo rực. Nhỏ cứ ngồi vậy để nó sấy đầu, từng lọn tóc thơm nhẹ cứ đập vào mặt nó.

- Xong rồi đấy.... !

Nó đứng dậy nhìn ra ngoài trời có vẻ cơn mưa đã nhẹ dần.

- Em có muối....

- Hôm nay em không muốn về. Em muốn ở đây qua đêm....

Nhỏ chặn họng nó luôn. Nó bối rối, nhỏ cứ tròn xoe mắt nhìn nó.

- Anh đừng lo... haha... em không làm gì anh đâu... Em chỉ muốn nhậu thôi à !

Nhỏ Trâm lại nhảy vào người nó cười, nhỏ thơm quá. Nó phải tránh thật xa chứ không lại làm liều thì hỏng bét, gì chứ nó cũng là trai thằng mà.

- Để anh đi lấy rượu...

Nhỏ Trâm gật đầu. Nhậu thì có gì nhậu đấy, nó lấy ra cái bánh ngọt hỏi nhỏ.

- Nhà anh chả còn cái gì ngoài cái này với mì tôm sống... xem được thì được...

Nhỏ gật đầu.

- Sao cũng được hết, chỉ cần anh uống với em thôi...

Nó cố gắng đáp lại một cách tự nhiên nhất để hai đứa khỏi ngại. Trong đầu vẫn tự nhủ, mình mới gặp nhau này mấy tiếng trước mà cảm chừng quen từ lâu rồi ta.

- Bộ nay khát rượu à mà hăng thế?

- Không... em chỉ muốn uống vầy thôi !

Nó với nhau cũng cung ly như thật, phòng nó còn một chai 1,5lit của anh ở nhà máy, nó cũng không biết rượu gì thấy hơi chua chua ngọt nữa, nói chung uống khá ngon, hỏi nhỏ Trâm thì nhau kêu không quan tâm. Nhau này nay giờ chỉ kêu là muốn uống với nó thôi, nó nghĩ nhau này uống cũng như nước lã nên mới vậy.

- Nay anh ở đâu thế?

Uống rượu vô rồi hai đứa hình như bị uống cái gì đó như thuốc sự thật với ngáo đá, nó với nhau cứ luyên thuyên mãi.

- Ở Hà Nội... Thế em ở đâu?

- Ở SG này... ở lâu rồi, em cũng chả nhớ hihi...

Nhau hình như hơi say, mà nó cũng thấy sao sao ở trong bụng. Hình như cái rượu nó ngấm.

- Nay anh?

Nhau Trâm nhìn chòng chọc vô nó, mặt đỏ lên.

- Hả?

- Em thích anh đây.... !

- Ở nói rồi mà....

Nó với nhau hình như không ngại ngùng gì nữa cả. Kiểu như rượu vô rồi muốn nói sao thì nói. Lúc ấy gần hết nửa chai.

- Anh có thích em không?

- Có !

- Mình thích nhau nhanh nhỉ?

- Ủ !

Hai đứa cứ như thế suốt, nó cũng không để ý giá trị lời nói cho lắm. Bỗng nhiên nhau bò sang ngồi vô người nó bỗng nhiên nó thấy người uột ướt. Nhau Trâm khóc.

- Hức hức.... hức...

Nó tỉnh cả đầu, hoảng hốt.

- Ô kia... sao khóc thế...?

Nhỏ không nói gì cứ ngồi ôm nó khóc, hình như nhỏ say. Nó biết nó cũng vậy, người cứ quay rồi mệt. Đúng là đói uống rượu vào không tốt chút nào. Nó để nhỏ ôm một lúc lâu, giờ thì đã muộn lắm rồi. Hai đứa nó lai nhai nói chuyện linh tinh cũng hết hơn nửa chai với cái bánh ngọt cùng hai gói mì sống. Ấy rồi ngồi ôm nhau.

- Đêm nay cho em là của anh nhé...? Nhỏ Trâm cát nhẹ giọng.

Nó chắc nhỏ buồn chuyện gì đó, nó cũng buồn. Không hiểu sao nó thấy thương hai đứa. Nó siết chặt nhỏ Trâm hơn. Đầu nó tự nhiên muôn nỗi loạn. Chắc do cô đơn lâu lắm rồi.

Nhỏ Trâm ngược lên nhìn nó, đôi mắt long lanh như chờ đợi. Nó cũng không làm chủ được mình, thêm tí men trong người. Chuyện gì đến rồi cũng đến, hai con người cuốn vào nhau, nó cảm nhận được hơi ấm của nhỏ cũng như men tình qua từng nụ hôn. Đây không phải lần đầu của nó tính tại thời điểm đó. Nó cũng không thấy mình làm sai điều gì cả, đơn giản nó và nhỏ Trâm cho nhau một chút thứ gì đó để cả hai cảm giác đỡ cô đơn. Nó biết nhỏ Trâm cũng thấy vậy, ít ra nó còn được nhìn khuôn mặt mãn nguyện của nhỏ chứ không phải oán trách gì. Đêm hôm đó SG lại mưa.

Sáng hôm sau tỉnh dậy bằng một tiếng còi xe và ánh nắng xiên thẳng vào mặt. Bật ngồi nó nhìn xung quanh, mọi chuyện đêm qua như một giấc mơ mà nó nhớ như in. Nó nhìn xung quanh căn phòng của nó. Căn phòng đã được dọn sạch sẽ, mùi rượu cũng hết thay vào đó là mùi lavender ở chai xịt phòng của nó, quần áo cũng được giặt và treo ngoài ban công mọi thứ đều hoàn hảo. Chỉ có điều nó không thấy nhỏ Trâm đâu nữa... Nó ngồi thụp xuống đệm, có một mẩu giấy vàng được xé từ tệp giấy nhớ của nó, với vài dòng chữ nắn nót: «Gia như anh xuất hiện sớm hơn người lạ của em à! nếu có kiếp sau em vẫn chọn là người phụ nữ của anh một lần nữa. »

Nó không hiểu gì cả, người nó lặng đi. Gì nữa đây, mọi thứ đối với nó như trò đùa vậy. Hay nhỏ đang chơi khăm nó. Dám chừng nó mở cửa ra là nhỏ hù nó mới bản mặt dẽ thương áy không chừng.

Nhưng rồi, nó mở cửa. Không có ai, nó phải chấp nhận sự thật này, nó không bao giờ gặp nhỏ Trâm nữa. Nó chỉ biết về nhỏ qua lời nhỏ nói, nó còn không biết nhỏ có tên là Trâm thật sự hay không.

Nhiều ngày sau, cho đến tận bây giờ. Nó chưa một lần gặp lại nhở cho dù nó vẫn lang thang nhiều ngày giờ ở mọi chốn mà nó với nhở đã đi qua. Cả quán caffe nhỏ kêu nhỏ diễn, nó hỏi anh chủ bao rằng đúng là có người diễn band ở đây nhưng không phải nhở Trâm mà là người khác. Nó thất vọng rất nhiều. (Hét)

Sau tháng lương thứ 3 nó nhận ra rằng mình bị nhiễm giọng miền Nam thành ra Nam Bắc cứ lần lộn miết trong giọng nó, mẹ nó gọi hỏi thăm cũng kêu nói chuyện kì quá mẹ không nghe ra. Nó thở dài, ăn tiền ở miền nào thì nói giọng miền đó là đúng thôi. Chỉ có một ngày giữa lúc tan tầm, nó có một cuộc điện thoại khá lạ vì cái số hiện lên nó không biết ở nơi nào nữa.

- Alô...?

- Alô?

Đầu bên kia là giọng nữ nghe khá quen nhưng cứ lờ lờ thế nào nó nghe mà khó nhận dạng được là ai.

- Cho hỏi ai đang gọi vào số máy này đây ạ?

- Ủm... có phải Minh đây không?

Nó ngạc nhiên.

- Ô dạ đúng rồi ạ, thế bạn là ai nhỉ?

Nó vẫn không thể nhận ra cái giọng vừa quen vừa lạ này, chỉ có điều cái kiểu cười khúc khích đầy vẻ trêu chọc bên kia đâu dây làm nó liên tưởng đến một người.

- Hihi... đoán đi nào?

- Ô ai đây nhỉ? Nếu không có chuyện gì mình cúp máy nhé?

Nó nghe bên kia thổi phù một cái, rồi giọng hạ xuống.

- Cậu vẫn không thay đổi gì nhỉ?

- Ô ừ... nhưng ai đây nhỉ?

Nó đoán được rồi nhưng kệ cứ hỏi cho chắc, biết đâu không phải thì cũng quê.

- Minh đi có vài năm thôi mà giọng nói cậu cũng không nhận ra nữa có à?

Giờ nó chắc mẩm rồi.

- Chi đúng không...?

Vui quá, thì ra cô bạn đồng hương của nó đi mấy năm giờ gọi điện. Nó chợt nhớ đến lần cuối cùng nói chuyện của nó với Chi chả vui vẻ gì cả, sau đó Chi đi bao giờ nó cũng không biết luôn. Đầu giây bên kia nhỏ cười khúc khích.

- Vâng ạ... nhớ mãi cũng không ra tưởng quên luôn ấy?
- Dâu dám quên, thế Chi lại về nước à?
- Ủ mình mới về, lần này thì ở lại VN luôn không đi nữa. May mắn rồi thu xếp ổn thỏa đâu vào đó rồi !

Giọng nhỏ nghe hào hứng nó cũng mừng cho nhỏ, đi học biệt xứ bao nhiêu năm giờ con gái chứ phải con trai đâu. Thêm nữa lại có bạn để hàn huyên rồi, mấy năm qua bao nhiêu chuyện.

- À Minh ra trường rồi chứ hả? hiện đang làm ở đâu để mình qua chơi nào?

Giọng nhỏ vẫn hào hứng, nó trêu nhỏ.

- Không, Minh bỏ học giờ về làm ruộng ở quê rồi. Về quê thì qua nhà mình mời nước trà !

Nó không thấy đâu dây bên kia nói gì nữa, chắc nhỏ phải há hốc mồm ra mới tưởng tượng được nó đang làm nông dân ở quê.

- Thiê...tt đó hả?
- Thì thiệt.. !!
- Thiết...tt á..? không đùa đâu nhé?

Nó phá lên cười.

- Trêu cậu đó mình đang đi làm rồi, chứ ở quê ba mẹ làm cho rồi không mượn mình làm?
- Đầu dây bên kia xì một cái rõ dài.

- Cậu này... thế cậu đang ở đâu đọc địa chỉ mình qua liền nào?

Nó im lặng xíu rồi bảo nhỏ Chi. Nhỏ về không đúng lúc quá, nó đang trong Nam sao gấp được.

- Mình đang ở trong SG, công ty có chi nhánh ở trong mình vô làm, chưa biết bao giờ về. Cậu không gấp được đâu hehe.

Nó cứ cười vội thôi chứ cũng hơi chán vì không biết bao giờ mới gấp được nhỏ bạn, ít ra nó biết đây là người lúc nào cũng quan tâm đến nó và nó phải trân trọng.

- Vậy hử... không sao để vài hôm nữa mình vô, coi như đi chơi luôn!

Nó há hốc mồm lắp bắp.

- Ồ.. ờ thôi không cần đâu... Đέ khi nào mình công tác xong mình với cậu gặp nhau sau!
Ai lại phiền nhỏ đến thế cơ chứ.

- Hứ không!! Minh cứ thích đi đâu, lúc đó mà cậu không nói địa chỉ mình xói tung cái SG mình tìm !

Nhỏ đe dọa, không biết mấy năm du học của nhỏ có thêm cái tính đanh đá không mà trước khi đi là một Chi thùy mị nết na giờ lại còn biết dọa nó.

Chapter 6

Dẫu sao nghe được chút tin tức của Chi nó cũng vui, càng vui hơn khi biết nhỏ vô đây chỉ để gặp nó. Đã 4 năm qua nó không được gặp nhiều người, chị, Tâm, P.Anh, cả Chi nữa. Không biết mọi người giờ có cuộc sống ra sao. Nó vẫn luôn tò mò và tìm cách liên lạc nhưng đều không được. Kể từ sau ngày chia tay ấy, nó luôn một mình và cô đơn đến lạ.

Thường thì đời sinh viên sẽ trải qua nhiều thứ, những năm cuối nó với nhóm bạn dành ra một thời gian để thử máy thú vui tệ hại của thằng Tuấn rồi nghe trai đời nên thằng nào cũng trưởng thành từ ấy cùng với suy nghĩ khác, ít nhất là khác xa so với năm đầu học. Dường như cách nghĩ của nó thoáng hơn, nó cũng biết tiêu tiền hơn trước.

Sau ngày cuối cùng của tháng, nó lỉnh lương song và phóng tuốt sang cây ATM ở gần chung cư nó ở. Đang loay hoay gửi tiền thì nhỏ Chi gọi.

- Alo?

- Hừm... Ở trong sao rùi, mình sắp bay rồi đó?

- Thì cứ bay vào thôi, nhớ mang theo nhiều tiền đi.

Nó đút tiền vô máy rồi bấm, trời nắng chang chan sau cái cửa kính, nó nhẽnhại mồ hôi nhăn mặt.

- Cậu nhớ mang theo đồ chống nắng đây đang nắng dữ lắm coi chừng vô không quen rồi ôm không làm gì được.

Bên kia nó nghe thấy tiếng thở phù phù, giọng Chi nhỏ nhẹ.

- Ủ được rồi, chắc chỉ vài tiếng là đến thôi. Đi máy bay nhanh lắm...

- Thế nhá... vào thì gọi mình, mình ở Quận 2 nhé!

- Vâng... hihi!

Nó cụp máy thở dài, vô đây là nó đi làm chứ có phải đi chơi đâu. Nhỏ Chi thì lúc mới gặp nó thấy nhỏ hiền lành nói ăn nhỏ nhẹ, lại còn là đồng hương, hình tượng của nhỏ với nó khác hẳn bây giờ, nhỏ có vẻ hướng ngoại và ôn ào hơn lúc trước, nhưng nó vẫn biết nhỏ quý nó, chứ không đâu quan tâm chăm sóc nó lúc nó ôm đau rồi bay vô đây chơi với nó là đủ hiểu rồi.

Gởi tiền xong nó chạy về chung cư. Trước có cái hợp đồng bên nó ký được thành công, nó được chia hoa hồng khá nhiều nên giờ rủng rỉnh và cũng được phép mấy hôm, nó định nhân cơ hội để mấy hôm ấy chơi với nhỏ Chi phải nói đúng đợt này nhỏ vô SG là hên rồi. Ở trong phòng chung cư nó bật điều hòa mát rượi nhớ lúc đó bàn làm việc của nó nhiều giấy nhớ, nó không có việc gì làm cứ ngồi ghi chép lại nhiều việc nó trải qua, đây là cái

sở thích kỳ quái của nó giống như người ta viết vô nhát ký vậy (Sau này nhờ vào tập giấy nhớ đầy cái hồi ký này mới đến được với độc giả một cách trân thực nhất).

Ở SG ồn ào, nó không thể ngủ nhiều nên hai mắt nó khá thâm và người cũng hơi rạp đi, và nó bị sút vài ký sau mấy tháng ở trống vì không quen với khí hậu, nhưng riết rồi cũng đỡ hơn lúc mới vào. Nó nói chuyện hoài với an hem và khách hàng ở trong nên cứ bị lờ tiếng Bắc với tiếng Nam nhiều lần khách hàng hỏi nó đành thú thực mình ở ngoài Bắc vô lập nghiệp không.

Cái ngày nhỏ Chi đến dài thấy lạ với nó, nó cứ có một cảm giác bồi hồi, háo hức và cũng là thấp thỏm gần như không tin những chuyện sắp đến, chắc tại cô đơn lâu sinh ra hoang tưởng là vậy vì dù sao nó cũng là người tánh đào hoa.

Buổi chiều nó chạy ra cty ngồi làm sổ sách cho chín chu công việc, nó còn xuồng dây chuyền để điều chỉnh và dặn dò công nhân cẩn thận, có khi vài ngày tới nó sẽ dành thời gian cho nhỏ Chi nó cứ nghĩ trong đầu là nên vậy.

- Bộ sép nghĩ chi mà ngắn ngơ vầy?

Con nhỏ ở miền Tây nhìn nó rồi hua tay trước mặt.

- À không có gì đâu, em làm tiếp đi.

Nó cười, nhỏ cười nhí nhảnh.

- Chắc nghĩ đến người yêu mới vầy chứ, mấy hôm em hỏng có thấy sép cười lúc nào hết á?

- À haha, cũng gần đúng nhưng anh chưa có người yêu đâu.

- Sép xạo quá à, người như sép muốn thì thiếu gì nè, đẹp trai còn có tiền nứa... hihi.

- Trông vầy chứ anh cũng ăn lương sép tổng như em thôi tiền còn gửi về quê nứa chứ không có nhiêu đâu... Mẹ anh bảo vô đây kiêm vợ đây anh sắp già rồi mà độc thân đây.

Nhỏ miền Tây cười, nó hôm đây đúng là lả thật, chả bao giờ nó lầm mờm như vậy còn thêm cái kiểu trêu ghẹo này nữa. Chắc từ lúc vô đây đó là khoảng thời gian nó vui nhất.

- Nay sép cũng chịu chia sẻ với em nhiều đó ha, bộ mở cửa đèn xanh cho em hả sép?

Nhỏ nháy mắt, nó gật đầu trêu nhỏ.

- Ủ đây, em xem ra được làm đâu ngoài Bắc thì anh chiều...

Nhỏ lè lưỡi lắc đầu.

- Thôi em không dám đâu... em nghe ở ngoài dè xển dữ lầm tánh em có bao nhiêu tiêu vầy chắc chả quen được...

Hai đứa cười phá lên, nó bước lên trên phòng làm việc nhỏ cõng quay vô trong. Tâm trạng nó tốt đến nỗi anh Quân còn hỏi dò xem có phải vớ được cái hợp đồng béo bở nào không nó chỉ lắc đầu.

Đến tối nó túc tốc phi sang Sân bay Tân Sơn Nhất đợi, ở bên Q Tân Bình cũng gần chắc khoảng trên 10 cây, nhưng mà nó không biết đường may sao nó sài được ggmap với hỏi được người ta lom khom mãi mới đến, cảm giác đang khoác trên người mây bụi vì nó phải băng qua đường Sài Gòn sau giờ tan tầm.

SG tối có vẻ mát hơn nó ngồi xổm cạnh chiếc xe máy trước chỗ ghi là cảng hàng không Tân Sơn Nhất, cứ nhìn nhìn người ta ra vô, vài chiếc ô tô hay xe máy đi qua lại mang luồn gió bụi vô người nó khiến nó phải quay mặt đi, nó cũng không biết chắc rằng nhỏ Chi sẽ xuống lúc mấy giờ nhưng thà cứ đợi trước còn hơn, nó háo hức quá mà, mắt nó bang quơ ngắm dòng người, bất chợt nó thấy mùi nước hoa nó quay đầu lại.

Nhỏ Chi, nhỏ mím cười và đứng cạnh nó, nó chăm chú nhìn, nhỏ bận đồ khá lịch sự chiếc áo sơ mi trắng với chiếc quần dài giống váy lấm nó cũng không biết nên gọi là gì, thêm đôi cao gót nữa trông nhỏ trưởng thành lên rất nhiều. Kiểu tóc cũng đã thay đổi, nhưng đôi mắt nâu vẫn hấp háy cười như làn đầu nó gấp... Nhỏ đẹp nó chỉ biết nghĩ có vậy trong đầu.

- Lâu quá rồi không gặp!

Nó vẫn tần ngần nhìn, Chi gỡ chiếc kính đen để hờ trên trán chào nó, tay bên kia vẫn ghì nhẹ chiếc vali đang bon theo đà bước của nhỏ. Nó vội vàng ra đỡ và cúi lúng túng.

- À ... ờ...

- Hihi Minh vẫn vậy trông không khác xưa tẹo nào, có hơi già xíu...

Chi cười, nó vẫn không biết nói gì cảm giác như bị chặn họng và ngu đi rất nhiều, chỉ biết đứng im đây.

- Bộ gấp mình không vui sao mà cứ tần ngần vậy?

Nhỏ Chi gõ nhẹ lên trán nó cười. Nó định thần gãi đầu.

- Đâu có, tại bất ngờ quá nên thế đó mà, đã lâu rồi không gặp cậu...

- Ủ gần bốn năm rồi đây... mình nhớ như in...

Nhỏ gật gù. Nó thì cúi lúng túng.

- À thôi về chỗ mình nhé, đứng ngoài này bụi bẩn lấm...

- Ủ hihi.

Nhỏ Chi cũng giản dị nó biết vậy đồ đạc chỉ tóm gọn trong cái vali thôii không linh kinh nên nó vẫn thòi được cả nhỏ lẩn đồ vè, Chi vui vẻ lên sē chử chả ngại ngần gì cả, chắc nó lại đa sự nghĩ Chi khác đi, nhưng cô bạn của nó vẫn thế.

Đường lúc về thường nhanh hơn lúc đi, nhỏ Chi ở sau nó khẽ bám vai nó chứ không ôm, nó cũng chả mong chờ gì, cảm giác của nó với Chi không hơn gì một người bạn từ lâu nay.

SG về đêm bót hối hả hơn, nhưng có vẻ thanh niêñ SG quậy nhiều hơn ở HN, ở lâu mới biết họ phá phách dữ lăm, nhất là vào ban đêm, nó đèo Chi về cứ phải phóng nhanh.

Dừng trước cửa nhà nó, nó hỏi nhỏ Chi.

- Mình thì ở một mình thôii, nhưng Chi có cần thuê khách sạn hay gì không để mình đưa đi, giờ muộn rồi để mai nói chuyện tiếp.

Nhỏ Chi ngáp nhẹ bám vô vai áo nó lắc đầu.

- Không cần đâu, mình ở chung với cậu cũng được bạn bè với nhau mình ngại gì... Vói lại mình biết Minh là người như thế nào mà.

- Không sợ sau mấy năm mình thay đổi à?

Nhỏ lắc đầu, mắt nhắm nghiền tựa vào lưng nó.

- Chắc có thay đổi nhưng cậu vẫn là Minh đó thôii...

Nó không nói gì mở cửa phòng và để vali của nhỏ vào một góc.

- Đây là phòng mình ở để tiện công tác, đồ đạc không có nhiều nhưng cậu cứ thoải mái đi nhé!

Với Chi thì nó không có cảm xúc rạo rực như những cô gái khác dẫu rằng nhỏ rất đẹp, nhưng mà nó cứ thấy bình thản vậy thôii. Nhỏ Chi có vẻ đã thấm mệt nên đi từ từ vô wc phòng nó, nó thì ngồi nghịch nghịch cái điện thoại ở bên ngoài, lúc đó thì nó có con điện thoại mới chứ không còn phím cũ như xưa. Chừng 15 phút nhỏ ra với bộ đồ ngủ hình còng thỏ nó phì cười.

- Lớn rồi mà trông còn dễ thương ghê ha!

- Hi mình còn bé lăm á Minh!

- Cậu đói không?

Nó thì cũng hơi đói xíu vì không ăn trưa mà ra đợi nhỏ Chi luôn, không biết nhỏ có vội không nữa.

- Cũng hơi hơi nhưng giờ mà ăn là không ngủ được đâu đây...

Nhỏ gật gù nén dẫn nhỏ đi mua cái gì nhẹ nhàng mà ăn, cũng hên gần chung cư nó có cái cửa hàng tiện lợi mở 24/24 đi vô cứ để nhỏ Chi nhặt, nhỏ nhặt một đống thứ đồ hộp rồi mì, bim bim các loại nó lắc đầu.

- Trời sao kêu ăn nhẹ mà?

- Xì mình thừa biết cậu ở một mình chả thèm mua gì cả đâu mà chắc tủ lạnh trống trơn chứ gì?

Nhỏ Chi vênh mặt rảo bước đi trước, ừ thì nhỏ cũng biết nó quá rồi còn gì nữa. Trong cái đêm ồn ào ở SG nó và nhỏ sot soat đôi dep lên với bịch đồ ăn vung vẩy đèn điện sáng trưng cho thấy mặt nhỏ Chi rạng rỡ một cách kì lạ, đâu cần vui đến vậy chứ nhỉ.

Về phòng nhỏ ngồi bịch xuống bật cái máy lạnh, nó cứ ngắn ngo cảm giác như là nhỏ Chi là chủ nhà và nó là khách vậy, nhỏ mới đèn mà chả có chút lạ lùng hay bẽn lẽn gì cả.

- Hihi với Minh thì mình sẽ thật sự là mình...

Nhỏ cười cười nhìn nó đứng vậy, nó lắc đầu cười và ngồi bên cạnh. Nhỏ Chi lúc nào cũng mang lại cho người bên cạnh nhỏ cảm giác thoải mái nhất.

- Bộ học ở bên mệt không Chi?

Nhỏ Chi lôi ra hai chai bia nó ngồi bóc bim bim ăn gọi là kiểu nhậu nhẹ, nó tuy hơi ngạc nhiên nhưng cũng kệ không hỏi, ai mà chả phải khác.

- Cũng bình thường, ở bên chủ yếu tự học rồi trả bài thôi đến trường ít lăm nên mình nhàn không à...

Nhỏ cười. Nó gật gù ngồi im im ăn rồi nhìn cửa sổ, nó thường không giỏi nói chuyện với người con gái nào thân thuộc với nó.

- Minh vẫn vậy nhỉ không tò mò chi nhiều hay ít nói nứa...

- Ủt dùt cảm nhận của mọi người thôi chứ làm nghề của Minh ít nói cũng không được...

Nhỏ ngồi dựa vào người nó thở dài.

- Thời gian qua cuộc sống của cậu vẫn tốt đúng không?

Nó quay sang hít nhẹ mùi thơm ở tóc nhỏ nói khẽ.

- Vẫn tốt, mình thấy như vậy là ổn rồi, mình có công việc cũng đỡ khó khăn hơn trước.

Nhỏ Chi im lặng, nó và nhỏ tuyệt nhiên không nói sâu về chuyện quá khứ chỉ xã giao vài câu hỏi thăm, Chi dường như muốn nói thêm gì đó mà cứ ngập ngừng hoài.

- À mình có quà cho Minh đây...

Nhỏ rời nó ra ngoài dây chạy đến lục lục chiếc vali.

- Nè quà gấp mặt nhé, hàng chính hãng luôn...

Nhỏ đưa nó một bộ đồ và một chiếc giày, có vẻ là hàng hiệu nên nhỏ mới nói vậy nhưng nó ngu ngơ chả biết hiệu có nổi tiếng không nghe nhỏ nói vậy thì biết là được quà thôi.

- Cảm ơn Chi nha hehe đôi giày cũng mới rách...

Nhỏ Chi cười híp lại nó cũng thấy vui, nhỏ lại dựa vào người nó tiếp, giờ cũng đã khuya nhưng với SG chắc chưa phải giờ ngủ. Tự nhiên Chi nói nhỏ lại.

- Cậu có người yêu rồi à?

Nó hơi bất ngờ nhưng vẫn hỏi lại nhỏ.

- Sao lại hỏi thế?

Nhỏ Chi nói bé xíu.

- Mình thấy có thỏi son trong wc...

Nó mềm xỉu luôn, thỏi son đó là của Trâm Anh để quên ở đó, nó cứ định vứt máy lần nhưng cứ nghĩ đến Trâm Anh nó lại muốn giữ rồi cứ để vậy, nay Chi đến quên không cất. Nó chối biến.

- À không có mấy đồ để lại của chủ nhà cũ mà mình thấy mới tiếc rẻ không vứt ý mà, để lại xem công nhân ở nhà máy thiếu cái gì thì cho...

- Minh tốt quá ha...

Thấy câu khen này hơi không đúng nhưng đã chối rồi nên nó mặc kệ, trống lảng đi.

- Chi buồn ngủ rồi à... vô giường mà ngủ, để lát mình trải tấm đệm nữa rồi ngủ luôn.

Nhỏ gật lờ đờ chả nói gì, nó đành phải bế nhỏ lên giường rồi chạy đi tăng độ máy lạnh sơ nhỏ rét. Gần đêm nó nghe tiếng thở đều đều của nhỏ rồi mới long khom đi nằm, chắc nhỏ đi vây cũng mệt lắm, nó vắt tay lên trán nhìn cửa sổ, vẫn sáng đèn SG là thành phố không ngủ. Nó lầm mông lung nghĩ ngợi, lâu rồi nó mới có cái hành động này. Bất giác nó nghĩ đến em và nhỏ P.Anh rồi chị. Nếu như bình thường đúng với cuộc sống đại học, họ chỉ là người quen xã giao mà nó có thể quên, nhưng đây này, họ đến và đi một cách đặc biệt làm thằng đa cảm như nó nhớ mãi, không quên được ai. Trong số đó có người đang nằm gần nó kia là Chi. Chi như một cầu nối giữa nó và những người còn lại.

Mê mệt thế nào nó mơ, nó mơ về thời bé xíu, cô bé mà nó từng có lời hứa đi tìm. Nó cứ nửa quen nửa lạ làm sao vậy, rồi nó cũng thiếp đi lúc nào.

Sáng hôm sau trời mưa to, nó không dạ̃n Chi đi đâu được đành đi làm. Nhìn nhỏ ngồi cửa nhà thở dài cũng tội nó an ủi.

- Cậu hơi xui vô đúng mùa này, nhưng mình coi thời tiết qua mạng thì kêu mưa này không kéo dài đâu, để hôm nào ráo ráo mình coi chõ nào vui mình dạ̃n đi.

Nhỏ gật gù.

- Ủ thì vô gặp cậu thôi mà cũng chả nghĩ đi đâu nhiều...

- Thôi mình qua cơ quan xíu, cậu coi nhà nêu chán đi đâu thì nhớ cầm điện thoại không lạc đây...

Nó nhìn trời mưa lắc đầu.

- Mà tốt hơn thì cậu nên ở nhà...

Nhỏ không nói gì vẫy tay chào nó rồi đóng cửa lại. Ra lục bục cái áo mưa để trùm cả người và xe, nó cười nhẹ, Chi đã trưởng thành và điềm tĩnh hơn nhiều so với ngày xưa nó cũng không phải lo nghĩ gì nhiều, cơ mà thân con gái ở chung phòng với nó thì hơi sao sao. Nó tặc lưỡi rồi nổ máy phóng đi.

Được cơn mưa nhiệt độ đỡ hơn xíu nhưng vẫn nóng, ở trong đây độ ẩm dị thường hơn ở HN rất nhiều mà mưa xíu còn lụt chả thua gì ở HN. Nó bị bõm mãi mới đến nhà máy, chợt thấy anh Quân, anh kéo nó lại hỏi.

- Bộ người yêu em vào thăm à?

Nó giật mình nhìn ánh.

- Đâu có đâu, mà sao anh biết vậy?

- Hôm qua anh đi uống bia về muộn, rồi anh thấy hai đứa đắt nhau đi đâu đó mà?

Bên chõ nó có quán bia chõ mấy anh hay lui tới uống sở dĩ để rượu bên nó là vậy cho giàn hơn.

- Thật ra thì không phải bạn gái đâu, bạn bình thường thôi, nó qua nước ngoài lâu không gặp vào thăm em ấy mà.

Anh Quân cười cười vỗ vai nó rồi đi, chả nói câu gì cả. Nó thở dài biết thế nào cũng có hiểu lầm mà.

Chapter 7

Ngày hôm ấy là một ngày làm việc mệt nhọc đối với nó, phần vì công việc thời điểm ấy rất nhiều phần vì nó cứ nوم nớp cho nhỏ Chi ở nhà một mình, dẫu nhỏ chẳng còn bé bỗng giũ nữa.

Mưa vẫn cứ từ sang tới chiều tối, SG vẫn hối hả và nhiều nước như vậy cũng kém gì HN mùa lũ đâu. Nó còn sống ở cái quận mà trũng nhất.

Gần tối nó mới bì bõm về cứ lo cái xe chết máy. Nó thì đã gọi cho nhỏ Chi bảo mua đồ ăn trước rồi nên chả để ý gì nhiều cứ cầm đầu mà về. Lịch kịch để cái xe vô nhà, tháo bộ áo mưa ra nó giũ giũ. Chi đứng ở gần nó khuôn mặt cứ trầm ngâm.

- Sao thế?

Nó gấp cái áo mưa bỏ vô cổ xe quay qua nhỏ thắc mắc. Chi vẫn im lặng.

- Ủa sao mà mặt kì vậy, bộ mình đi làm có chuyện gì à?

Chi lắc đầu, nó tháo giày rồi đi vô nhà nhỏ đi theo. Úi cha, nay Chi nấu ăn nó nhìn cái bàn cơm mà thấy vui vui sao chớ. May ông thích lấy vợ sớm thì sẽ được trải nghiệm thôi chứ cảm tưởng đi làm mệt mỏi về có người đợi với chờ cơm nó khác lúc độc thân nhiều. Nó cười.

- Ghê ha, cậu làm hết đó hả?

- Ủi thấy giỏi không?

Nhỏ nghinh cái mặt lên tự hào, nó gật gù.

- Được đấy không biết ngon không ta?

- Ngon chứ ở bên mình toàn tự nấu ăn không à, đồ sẵn ở đó mặc lắm.

Nó đi tắm, nhỏ thì tắm rồi nê ngồi đợi nó. Khi ra nó với Chi ngồi ăn luôn cũng chả hỏi han gì nữa. Nó chưa bao giờ giỏi nói chuyện với con gái dù là bất kì ai.

- Nè Minh, mình bảo?

Chi rụt rè nói trong khi nó đang tọng đầy mồm đồ ăn, đúng là Chi nấu ăn ngon hết sảy, dẫu sau Chi cũng là gái quê mà.

- Ủi..aa.. cứ nói đi.. nãy hỏi cứ im hoài?

- Mai cậu nghỉ làm được không?

Nó hơi bất ngờ.

- Hả?

- Ủm mai cậu nghỉ làm được không, mình muốn đi chơi với cậu...

Nhỏ nói mà cứ lầm lết như nói dối vậy nhưng nó vẫn thắc mắc.

- Ủa mưa gió mà tự nhiên đòi đi chơi? Đạo này việc nhiều mình hơi bận, nếu muốn đi phải đi vào buổi tối.

Chi gật gật mặt vẫn lầm lết, nó muốn hỏi có việc gì lầm nhưng lại thôi. Sáng đến giờ nó làm nhiều nên ăn xong mắt cứ trùng xuống và khá là mệt mỏi. Nó chanh rửa bát với Chi nhưng Chi không cho, sau bữa ăn nhìn Chi có vẻ vui hơn trước nhưng cảm giác cứ có tâm sự gì đó.

Về đêm nó với Chi nằm ôm nhau ngủ, nó chả ngại nữa nhỏ cũng dạn dĩ. Suy cho cùng nó là con trai nhỏ Chi lại đẹp nên nó kệ nhỏ muốn sao cũng được. Chi nằm ôm nó mắt nhắm nghiền, nghe tiếng nhỏ thở đều đều nó lại nhớ về hình ảnh ngày trước. Đợt ấy Chi mặt bầu bĩnh mắt nâu và trông hiền hậu hơn bây giờ. Ai rồi cũng khác thôi. Nó cứ ngắm nhỏ rồi ngủ lúc nào không hay.

...

Hôm sau nó đi làm vẫn là công việc bận rộn và mệt mỏi, nhưng giữ lời với Chi, về đến phòng là nó tắm rửa rồi thay đồ luôn. Trước thời sinh viên kể cả với bất kỳ ai, em hay người con gái nào khác nó cứ nghĩ đi chơi với nhau mặc gì thoải mái là được. Nhưng giờ đi làm tiếp khách nhiều nó cảm giác đi ra đường và có cuộc hẹn với ai đó cũng phải ăn mặc đàng hoàng một chút không cứ thấy cảm giác không quen.

Chi ở bên nước ngoài về nên nó như vậy cũng không thắc mắc, nhỏ cũng ăn mặc đẹp và ra dáng lầm nhìn hai đứa như vợ chồng vậy, nó dắt xe ra rồi khóa cổng lại. Chi nhìn nó cười.

- Nay đẹp trai ha?

Nó cười gật đầu.

- Ủ vẫn vậy mà.

- Giờ đi ăn đã nhỉ, giàn đến giờ cơm rồi, nay mình cũng không nấu nướng gì hết.

- Ủ đi thôi!

Nó cũng thấy tâm trạng đỡ hơn chút vì nay tự nhiên trời không mưa, hai đứa nó đồng quan điểm là đi nhậu, nó cũng biết một vài quán vì lúc mới vô SG hay đi mò mò. Một quán lẩu bình dân bé bé. Ngoài với chai rượu ngâm. Bõng dung nó nhớ mùa đông HN.

- Chúc sức khỏe!

Hai đứa cạnh và bắt tay như thật, Chi uống rượu cũng giỏi. Nó thì không thích uống nhưng qua quá trình rèn luyện những năm đại học và lúc tiếp khách tốn lượng nó khá lên dần ít nhất không thua Chi. Nó vẫn cứ thắc mắc là nó không bị bụng bia mặc dù nó cũng hay đi uống lắm.

- Ngon ha...

- Vẫn sành ăn như mọi khi nhỉ...

- Tất nhiên, ở bên khó ăn lắm, nhớ món Việt.. Nhiều khi thèm quá mà nó đãt chả dám mua, về đây rẻ bèo ăn cho thích đi...

Nó với Chi cạnh cũng nhiều mặt Chi hơi đỗi nụng trong khá dễ thương nhưng chả ai say cả. Ăn xong Chi rủ nó đi coffee, nó cũng ừ dẫu không thích cho lắm.

Ngồi nghe bản nhạc nhẹ trong quán nó nhâm nhi cốc bạc sủu, ngọt quá... Nó cứ thơ thẩn nhớ về cô bé lúc nhỏ người mà từng hứa với nó, nó cũng hứa với người ta. Cô bé ấy thích đồ ngọt, nó cứ loáng thoảng nhớ nhưng không thể nhớ nổi mặt chỉ biết cô bé ấy mím mím và sung rang thôi. Chi bảo đi wc nó ngồi một mình thở dài, cứ lúc một mình nó lại buồn những kỷ niệm buồn theo đó mà về, 4 năm rồi mà như ngày hôm qua vậy. Chi bước ra sắc mặt lại như tối hôm qua.

- Lại sao thế?

Nó gắng hỏi Chi chỉ lắc đầu, bỗng dung mặt Chi buồn man mác, Chi cứ thở o nhìn vào khoảng không nào đó vô định vậy. Nó rượu vào nên cũng chả quan tâm, hai đứa chung bàn nhưng chả nhìn hay nói chuyện với nhau, nó nhìn ra mấy chậu cây trước quán thi thoảng có cái đèn xe vẹt qua, tai vang vang...

“.....Ngày đó ta làm lỡ ôm áp nhau hững hờ.

Để tiếng yêu rạn vỡ rồi thời gian xóa mờ.

Mãi vô tình đến bây giờ.

Nhận ra hai đứa không còn nhau.

Cuộc sống luôn vội vã với bao nghiệt ngã.

Xô cuốn ta miệt mài.

Một bước chân trượt ngã đã trôi thật dài.

Lạc mất nhau ngày mai.

Còn mãi khung trời đó mình gặp nhau lúc đầu.

Ngày tháng hoa mộng đó cùng niềm vui nỗi sầu.

Sẽ ghi lại biết bao điều.

Để nhớ một thời ta đã yêu.....”

Quán này để nhạc Lê Quyên nó càng buồn, khoảng 20 phút sau khi mà nó chắt mắm là Chi và nó sẽ về khi không nói chuyện gì cả thì nó trông thấy ở lối vào gần chỗ những chậu cây có một người phụ nữ bồng một đứa bé, tóc búi, khá là cao nhìn vô chăm chú. Rồi cô ta lấy cái điện thoại ra gọi ai đó. Nhỏ Chi đang bang quơ bồng giật mình lên nó cũng thấy nhạc chuông, nhỏ bắt máy.. Nó ngập ngừng..

- Ủa cái Chị ở ngoài là bạn cậu à, hình như mình thấy chị ý gọi kia?

Nó thắc mắc chỉ tay ra Chi giật mình lần nữa nhìn lầm lét, không nghe điện nữa nhỏ đi ra ngoài sau khi buồn buồn liếc nhìn nó. Nó thì vẫn không hiểu, cũng chả thể thấy được rõ mặt của người phụ nữ kia, đâu cứ thắc mắc sao Chi có bạn ở trong Nam mà đến giờ mới gặp mà bạn bè gì đã bồng con thế kia, nó lắc đầu..

- Khéo mình ê rồi...

Chi và người phụ nữ kia đi vào. Nó trợn to mắt lên người cứng đờ, người phụ nữ đến bé trai mà chị áy bé xuống cái sofa đối diện nó, Chi cũng ngồi xuống không nói gì, nó cũng không thể nói gì được cả.

- Chào nhóc... lâu rồi không gặp.

Chị, là Chị Huyền, chị của nó, Chi quản lý của nó, Chị mà cứ luôn mòm nhóc tò nhóc tèt của nó, người mà luôn quan tâm đến nó cũng là người bỏ nó đi không một lời từ biệt... người mất tích 4 năm trước khi mà chả ai chịu nói ra. Nó cứ ngồi tro ra đây.

- Sao rồi, không nhận ra chị nữa ha...

Mặt chị vẫn đẹp nguyên si như vậy, nhưng nét trẻ con hồn nhiên chả còn nữa, đúng là thanh xuân của con gái thật ngắn ngủi, 4 năm chị của nó từ cô gái trở thành người phụ nữ mặn mà hơn rất nhiều, nó định thần.

- O... Chào chị, em bất ngờ quá...

Nhất thời nó chả thể biết nói gì chỉ xã giao vậy thôi. Chị cười nhẹ nhàng.

- Nhóc trưởng thành rồi nhỉ mà vẫn ngốc nghếch nhù vầy...

Chị nói và nó không nói thêm gì lòng ngón ngang suy nghĩ, biết nói gì đây, chị dẫu sao cũng chỉ là quản lý cũ của nó. Nhưng sao nó thấy chị với nó có sự gắn kết và quan trọng hơn rất nhiều.

- Chị xin lỗi nhóc...

Chị không khóc nhưng mặt chị buồn như trực chờ một dao đong thoi. Nó vẫn im lặng.

- Chị... Chị đã đi trong lúc ấy, chị không muôn xa nhóc 1 phút nào cả, nhưng chị phải vào... ba mẹ chị ép chị lấy chồng, hai bên gia đình có hứa hôn từ trước, nhưng chị không muôn... Chị biết chị nói như vậy sẽ có lỗi với chồng... nhưng chị không muôn mọi chuyện như thế...

Chị bắt đầu khóc, giường như chị không kiềm chế nổi cảm xúc của mình và bắt đầu nói lẵn lộn nó lờ mờ hiểu lời nói của anh Vinh hồi trước.

- Chị chỉ muôn ở cạnh nhóc với các em chị... chị muôn ở HN chị muôn chơi, chứ không phải cuộc hôn nhân này... Nhưng chị không thể làm gì được... Nhóc ơi Chị lấy chồng rồi...

Chị nhìn nó nói câu đấy, cứ vang vang trong não nó, khuôn mặt chị vẫn đẹp mà buồn. Chi ngồi ôm chị có lẽ Chi biết mọi chuyện trước nó rất nhiều.

- Em em... ừm, không sao đâu mà, chị đi thì cũng phải bảo trước em một tiếng chứ để em còn biết mừng cho chị, đám cưới chị thiếu em rồi đấy... giờ mới biết, chị phải hạnh phúc đấy...

Nó chưa từng biết nó mạnh mẽ và lạnh lùng đến vậy, thoi chị có chồng rồi chị phải hạnh phúc và chẳng vướng bận gì hết chứ. Chi trợn mắt há hốc mồm.

- Minh....

Chị bỗng nhiên cười hiền, nó với chị lúc đó đều hiểu thứ mà hai người giành cho nhau là gì, Chi chắc không tin nó có thể nói như thế được.

- Nhóc à... nhóc vẫn mạnh mẽ và giỏi che dấu như vậy..

Nó gật đầu, Chi quay quay nhìn hai người.

- Chị có sống tốt không..

Nó ngập ngừng.

- Tốt.. anh chồng chị yêu chị rất nhiều.. chị không phàn nàn gì cả, chị đang rất hạnh phúc nhóc à...

Cả chị cũng vậy chị cũng mạnh mẽ và giỏi che dấu. Chị bắt đầu bồng thằng bé lên.

- Tôm kia chào chú Minh đi con...

Thằng bé được mẹ bế cứ thu lu vào, mắt đảo quanh nhìn vì lạ người, nó cười cười trong lòng, thằng bé có mắt giống chị rất đẹp.

- Trộm vía trông khỏe quá chị ha..

- Ủm bé ăn giòi lăm cũng không quấy nhiều...

Chị cười nhìn thằng bé với ánh mắt rạng rỡ, đây là con của chị với chồng sao mà nghe lòng nó nhiều tâm sự. Nó cười cười nắm tay thằng bé, Chi cứ chăm chú nhìn nó không nói năng gì cả.

Rồi nó cả chị bắt đầu nói những điều mà hai người bạn lâu ngày không gặp phải nói với nhau, những dòng hỏi han thật xã giao những câu bông đùa thật nhạt nhẽo, thanh xuân của nó gắn liền với nhiều người con gái và một trong số đó đang ngồi đây đang cười nói thật giả tạo cùng nó và cô ấy đã có chồng. Bỗng nhiên nó ngộ ra tại sao người ta lại tiếc nuối thanh xuân của mình như thế cũng giống nó bây giờ vậy.

Nó hiểu vì sao Chi lại như vậy và cũng hiểu vì sao Chi lại nhất nhát đòi bay vào đây với nó, Chi còn dấu nó điều gì nữa nhỉ. Thằng bé ngồi yên hai tay chụm lại trong lòng chị mắt gà gà, chắc cu cậu buồn ngủ nó nhìn đồng hồ gần 10h đêm rồi.

- Nhóc đã có người yêu chưa... từ lúc ấy..

Chị hỏi mà ngập ngừng chắc sợ nhắc đến em, nó lại buồn và nó nghĩ dù ở trong Nam chị vẫn biết chuyện của nó nếu đã gặp được nó như này...

- À em chưa hihi... yêu ai được đâu tiền chả có cũng xấu trai yêu đương gì...

Nó giả tạo và cười nhạt... Chị cứ nhìn nó mặt buồn, Chi cũng vậy.

- Ủa chứ sao hai đứa không yêu nhau đi... sống một mình hoài không buồn à.

Chị cứ gọi gọi vậy nhưng nó và Chi hết tuổi để xấu hổ rồi nên cũng phân bua.

- Em với cậu ý không hợp đâu...

Chi nói nó cũng thấy đúng.

- Đấy chị thấy chưa...

Nó nháy mắt với Chi chị cười cười..

- Hihi nói vậy chứ gấp lại nhóc chị thấy vui quá... lúc nào rảnh chị em mình lại gặp nhé, giờ muộn chị phải cho bé về đi ngủ..

Nó gật đầu.

- Vâng chị về trước đi có khi em ở lại thêm lúc nữa.

Chị đeo túi xách lên vãy chào hai đứa nó, nó cười cười vãy lại. Chị đi khuất nó trầm ngâm, ở cái tuổi này nó không được phép như thời xưa nữa, đa tình đã cảm. Mọi chuyện phải rõ ràng. Nó thở dài.

- Sao cậu lại dẫn chị ấy đến đây?
- Chị ý muốn gặp cậu, và mình nghĩ cậu cũng vậy.

Chi nhìn nó nhưng không nhìn thẳng mặt vừa nhìn vừa quay đi.

- Thôi cũng không sao, nhưng lâu rồi có đôi chút bát ngờ...

Nó nói dối, nói dối cực giỏi. Chi gật đầu khuôn mặt đỡ đỡ hơn chút. Quán đóng cửa nó mới đưa Chi về.

- Quán này đồ không ngon bằng quán cũ của mình.

Nó nói phá sự im lặng Chi vòng tay ôm eo nó khá chặt giống em ngày xưa, nó bất ngờ.

- Cậu đừng nghĩ linh tinh nữa nhé..

Nó biết Chi cũng hiểu nó đôi chút nó gật đầu, SG đêm nay buồn quá..

Chapter 8

Ở với nó thêm vài hôm thì Chi về lại quê, bảo là đang phân vân giữa việc làm tại Việt Nam hay sang bên đó mặc dù lúc mới về nhỏ cứ quả quyết chuyến này ở lại luôn không sang bến nữa. Mà nói đi phải nói lại Chi học thuộc loại cực giỏi vì nhỏ có khoe nhiều thành tích với nó, thậm chí có công ty nước ngoài muốn nhận mà nhỏ cứ lưỡng lự chả bù cho nó.

Khệ nệ với vali của nhỏ ra sân bay nó nhìn Chi vẻ tiếc nuối rõ rệt, bởi ở trong đây nó cô đơn mà.

- Trùi ui nhìn mặt cậu kìa, mình với cậu còn gặp nhau nhiều.. hi.
- Ờ thì gặp nhau nhiều nhưng chả biết bao giờ, đà này mình còn ở cái thành phố này dài...

Chi đeo kính râm lên véo má nó cười.

- Thì ở đây luôn có sao, điều kiện tốt hơn HN nhiều mà, lương Minh cũng có thấp đâu..

Nó gãi đầu.

- Ủ nhưng thích sống với gia đình, hết hạn công tác chắc mình cũng về thôi...

Chi gật đầu.

- Ờm thì tùy cậu... À mà dù sao vẫn còn chị Huyền ở đây Minh ít ra cũng có bạn mà.

Chi nói đến chị, nó vẫn suy nghĩ lung tung có nên gặp lại chị không vì nhiều lý do lầm lầm mà nó chả giải thích được nhưng nghiêm nhiên trong tâm trí nó gặp lại chị là điều không nên.

- Thôi cũng có gì đâu, dù sao người ta cũng là gái có chồng con rồi có khi mình hạn chế...

Nó thành thật với Chi, nhỏ thở dài.

- Ủ ha, nhiều chuyện xảy ra ghê... Sau này Minh có khi còn mệt mỏi nhiều thứ đấy.

Chi vỗ vỗ vai nó rồi đi không quên vẫy tay chào tạm biệt, nó không tiễn nữa vì nó quen với cái cảnh chia ly này đến chán sạn rồi. Nhỏ đi khuất, nó phóng về chỗ làm. Đợt đó mọi công việc nó làm cứ như mó bòng bong rồi ren không sao giải quyết được.

Gần tháng sau công việc được nó thu sép ổn thỏa, lợi nhuận cũng tăng lên. Anh nó và sép tổng có gọi điện hỏi thăm tình hình nhiều lần, thật ra hỏi việc chứ có quan tâm gì đến nó,

mà nó biết tống ông rõ hết nhưng cứ gọi lấy tiếng thê. Buổi chiều cuối tuần có cuộc gọi nghe xong nó nằm vật ra giường thở dài, miệng lảm nhảm..

- Đời nhạt nhẽo quá...

Nó cứ vắt tay lên trán mắt nhìn trần nhà mà nghĩ linh tinh, cái sở thích này của nó từ lâu mà nó chả bõ được. Những hình ảnh ở bệnh viện cứ xoay xoay đâu nó, thời sinh viên nó vô viện khá nhiều nên cứ nhìn trần nhà nó lại liên tưởng. Rảnh không có việc gì làm nó ngồi ghi chép vào quyển giấy nhớ mấy kỷ niệm của nó.

Lục lọi một hồi trong cái túi đồ cũ nó thấy khá nhiều thứ hay ho, con doremon nhồi bông của em giờ đã thành màu cháo lòng, cái đồng hồ của bé gái ngày xưa, cái khăn của ai tặng chả biết,... nhiều thứ khác nữa mà nó không nhớ nổi. Nó có kiểu cứ đi xa là phải mang nhiều cái đồ vớ vẫn chứ quần áo thì chả có.

À còn cây guitar một thời oanh liệt của nó, thầm cười lúc ấy đi đánh quán nhiều mà giờ chắc cây đàn đó ra tro rồi, vì có một đợt nó làm rót mạnh, thùng đàn nứt làm đôi, tiếc nhưng chả làm gì được.

Nó cứ ngơ ngơ như thế cho đến tối, phòng chuyển màu đêm từ bao giờ mà nó vẫn nằm im nghĩ gì đó bụng cũng không kêu đói.

- “....”

- Alo..?

- Nhóc à, chị đây!

Nó không hay nghe số lạ gọi nhưng nay cứ bấm bùa giây bên kia là chị, nó hơi bất ngờ.

- À sao có số em mà gọi thê?

- Bé Chi cho chị đó...

Ày nhóc này cũng thiệt tình. Nó bình thản hỏi chị.

- Vậy chị gọi em có việc gì không?

Như ngày xưa chị sẽ trêu nó rằng: không có việc gì là không được gọi à? Nhưng giờ chỉ chỉ thở nhẹ và nói kiểu rụt rè pha chút hào hứng nữa.

- Có việc nhưng mà nhóc phải làm theo lời chị thì chị mới nói cơ, hứa đi...

Chị vẫn trẻ con như vậy chả biết gì cũng bắt nó hứa trước, nhưng nó nghĩ chắc chả có gì nghiêm trọng đâu.

- Ủ thì hứa... Rồi sao, có chuyện gì?

- Em chị có một shop thời trang ở ... Nhớ qua đây mua ủng hộ em chị đi..

Cái vấn đề này nó quá ư là bình thường so với cái giọng đầy mùi ẩn ý của chị vậy mà nó vẫn ngu ngơ.

- À tưởng gì, thế em chị là trai hay gái?

- Con gái...

- Bộ bán đồ con gái sao em mua được...

- Hem hem.. shop ý to lắm bán cho cả nam lẫn nữ...

Đầu óc nó lúc đấy nghĩ đơn giản là em chị chắc mới mở shop rồi chị kêu bạn bè qua mua cho nó đắt hàng, nên đồng ý ngay.

- Được rồi để em qua mua vài thứ... có thể thôi tưởng gì quan trọng chó?

- Hihi nhớ cứ đi mua đi nha...

Chị cười cười rồi cúp máy, cảm giác của nó với chị vẫn tự nhiên với nhau chả như người quen xã hội như trên danh nghĩa thế nào dù bao nhiêu năm vẫn gặp lại. Nó ngó vô điện thoại chị đã gửi tin nhắn địa chỉ cái shop ý cho nó, khá xa nhưng chị nhờ thì nó vẫn làm thôi, dẫu sao nó cũng muốn mua thêm đồ.

Nó vẫn nằm đây băn khoăn về lời đề nghị của người quen lâu ngày gặp lại là chị, giữa nó với chị khoảng cách giờ là vô tận. Ấy vậy mà nó cứ cảm giác kì lạ về cái lời đề nghị bất chợt đó, kiểu như giác quan thứ 6 vậy, một điều không lành.

*

Chiều hôm sau nó mới mò dậy vì thức khuya, những lúc cô đơn nó bắt đầu biết tìm một số bộ phim để xem. Nó thuộc loại dân quê mùa, nơi nó ở ngày trước thì toàn đồng không mông quạnh nên nó bạo gan, bao nhiêu phim ma quỷ nó tìm được nó xem hết mà càng xem càng nghiền. Có một số bộ phim ma Thái nó thấy cũng hơi ám ảnh khi nó ở một mình nhưng mà chả là gì so với lời bà nội nó kể năm xưa...

Tắm rửa cho thật sạch sẽ rồi chải bùa bùa tóc cho có lệ, thời đó nó bắt đầu cắt ngắn tóc đi vẫn để mái nhưng không còn buộc lên được như trước, ngắm ngắm trong gương thật ổn, nó bắt đầu mở điện thoại coi lại mess của chị để xem địa chỉ nơi kia... Ngại đi vì xa, nó thở dài ra đở xăng rồi bắt đầu phỏng.

Đường SG vội vã cả vô ngày nghỉ chả đâu như chốn ăn chơi này, con người nơi đây thật biết hưởng thụ, nó thấy các nơi vui chơi thời trang mọc lên như nấm mà nhìn người SG

cũng khác xa với người Bắc vì trông họ được hưởng thụ hơn còn ở ngoài Bắc thì cứ quần quật rồi giàu có cũng chả dám tiêu tiền.

Lục bục mãi cũng đến nơi. Là một cái toàn nhà to tỗn bố nó cũng không biết gọi là gì mà cái shop trên tận tầng 4 nó phải gửi xe dưới tầng hầm xong hỏi bảo vệ mới biết chính xác. Đi vô cái thang máy tầm xíu là nó lên, nó thì thật chả lạ với những cái này như trước nhưng cứ mỗi lần đi vô các khu trung cư hay tòa cao tầng hay mọi thứ bóng loáng sạch sẽ, sang trọng chút là nó lại thấy không quen cứ cảm giác nhà quê lên tinh vượng.

Bước ra cái thang máy nó mới thấy hết được, đây dường như toàn nơi bán đồ phụ kiện cái gì cũng lắp lánh, cái mùi gỗ với mùi đồ mới xộc vào mũi nó khiến nó phải đứng dựa vào cái tường đối diện, cũng may nơi đây đông người..

Bỏ điện thoại ra xem nó tiến vào đúng cái shop đấy. Thè là nó to vật vã như cái siêu thị mini vậy, giày, dép, mũ, nón quần áo cái gì cũng có hết trọn lúa cả mắt. Đang mải nhìn thì có bé nhân viên chạy ra..

- Dạ chào quý khách, quý khách muốn tìm sản phẩm gì ạ?

Đùa chứ con nhỏ này nó đẹp mà cao, nó thì trai thẳng nên cứ đơ đơ ra.

- Ô dạ chị cứ để em tự lựa...

Nhỏ gật đầu cười.

- Dạ vâng nếu muốn tìm gì, anh cứ gọi em nhé...

Nhỏ đi vô tư vấn cho khách hàng khác, cái shop này cũng đông người vô lụa, nhân viên nhiều nên nó chả lo về việc chọn đồ lâu cả, đỡ ngại. Nó thì đi chợ Vội chõ nó mòn dép rồi nên sờ chất vải chuẩn lắm. Chui vô cái khu cho nam nhìn nhìn sờ sờ, nó nghĩ ngợi, với cái tác phong và số người như này thì đây không phải shop mới khai trương vậy tai sao chị còn cần đến nó để mua ủng hộ nhỉ?

Nhin quanh thì nó để ý một đứa con gái ngồi ở quầy góc khuất phía trong đang cầm bút hí hoáy chốc chốc lại bấm bấm cái lap, chắc con bé này là chủ quán em chị đây mà. Nó chả quan tâm miễn là mua rồi khoe với chị là được cơ mà cứ thấy lăng xê với có gì không đúng ở đây.

Chọn một hồi nó nhận định, chất vải tốt, mẫu cũng đẹp, giá thì trên trời rơi xuống. Tất nhiên với quy mô này shop không treo giá vầy còn lâu mới tồn tại được. Định lấy vài bộ rẻ nhất rồi về bỗng dung nó thấy giật mình rơi cả cái áo đang cầm trên tay. Vội để lại chõ cũ, với một con mắt và tâm trạng bất ngờ nhất. Nó thấy nhỏ P.A đi vào, tất nhiên nhỏ không thấy nó, nhỏ tiến lại gần phía trong, cúi xuống để nhỏ không thấy nó vẫn chầm

chăm nhìn. Nhỏ vẫn vây không thấy khác quá nhiều, cái phong cách trang điểm đậm và mái tóc dài mượt với màu khói khác lạ làm nhỏ trông lạnh lùng đi rất nhiều, cái vẻ đẹp mê hồn này vẫn giữ được sau ngàn ấy năm thật kì lạ.

Nó sững người nhìn thật lâu vì đâu không kịp nghĩ ngợi gì, bất giác hoàn hồn nó thấy nhỏ đứng sau con bé ngồi ở quầy nhìn vô luôn cái lap. Con bé ý đưa nhỏ một bản giấy trông như là báo cáo. Bắt đầu nó nghĩ tới mọi sự việc từ chị, đây, hóa ra em chị là đây, điều mà chị muốn nó thấy là đây chứ chả phải cái lý do sida của chị đưa ra. Sao trùng hợp vậy nhỉ, bao nhiêu câu hỏi đặt ra trong đầu nó, sao nhỏ P.A lại ở đây? Sao lại có cái shop như này?

Từ trước đến giờ nó chỉ luôn yêu Em, Ánh Dương của nó mà chả mấy khi để ý nhỏ P.A mặc dù nhỏ có nói là nhỏ yêu nó và nó sẽ không bao giờ hiểu được. Nó thấy nuối tiếc, buồn bã và hối hận. Có một điều gì đó đên rò trong nó rằng. Nhỏ có còn yêu nó không?

Đánh bạo nó tiến lại gần cho hai nhỏ đó, mắt vẫn nhìn nhỏ P.A nó thấy xấu hổ nhưng vẫn muốn gặp thẳng mặt nhỏ. Đò rằng khuôn mặt thon gọn và đôi mắt lạnh lùng kia sẽ từ chối thẳng nó.

- Chào...

Nó đến gần nói bé, rồi nở nụ cười hiền lành nhất có thể, tưởng nhỏ cười một cái nhận người quen hay ít ra cũng chào lại nhưng, nhỏ chỉ ngược lên nhìn, nó cam đoan rằng nhỏ bất ngờ rất nhiều vì mắt nhỏ mở to ra nhìn nó, bỗng dung có gì chặn lại nhỏ lại trở về với khuôn mặt lạnh lùng đến ón người kia rồi quay đi, xong im lặng.

- Ô hai anh chị quen nhau a...

Nó xấu hổ nhưng hạ giọng xuống rồi lui lại..

- Ô... xin lỗi bạn, mình nhận nhầm người...

Vẫn bài cũ nó thở dài, phải rồi, là nó đây nhỏ đi trước, là nó chả để ý gì đến nhỏ, phủ phàng với nhỏ còn gì? Trước nó còn có em, giờ em mất rồi nó lại muốn gì ở người ta nữa. Đúng là thẳng khốn nạn, nó tự thấy mình như vậy, có khi nhỏ cũng khinh thường nó lắm.

Lấy đại một thứ rồi về, suốt đường về nó buồn lặng người. Tưởng trưởng thành sẽ dùng lại những cảm xúc mà làm đau mình thời trẻ nhưng ai ngờ trưởng thành rồi thấu hiểu cảm xúc ấy thì lại đau hơn nữa.

Chị có gọi cho nó mà nó chả buồn nhắc máy, vẫn như đêm qua trong bóng đêm nó nằm nghĩ ngợi thật nhiều. Chán nản thật nhiều, sao tự nhiên nó lại muốn bắt chuyện với nhỏ

điều mà nhở luôn cố làm trước đây với nó. Nếu cứ để yên lặng lặng đi về lòng đã không day dứt như này.

Nó không gọi để hỏi chị về P.A về những cái nó thắc mắc mà trong một phút đầu nó lại nghĩ rằng. Nếu nhở không còn yêu nó nữa thì chí ít cũng không để nhở ghét nó, và nó sẽ làm mọi cách để như vậy. Chẳng phải nó hết yêu em đâu, nhưng thời điểm đó, cái tuổi đó khiến nó cảm thấy rằng dù nó có làm gì cũng không thấy có lỗi với em nữa, dù nó có làm gì em cũng vẫn dõi theo nó thôi.

Chapter 9

Với nó lúc bấy giờ chả thể nghĩ ra được những điều hay ho như hồi trước nữa, nó tìm cách để nhỏ P.A ít nhất nói chuyện với nó trực tiếp được thì tốt nhưng nếu nó tự bắt chuyện một hướng đầm bảo sẽ ăn quả bơ to đúng.

Chả nghĩ được gì nó đành nảy ra cái trò sang shop của nhỏ miết xem như nào. Công nhận nó khá thừa cơm. Ngày hôm sau của cái hôm nó gặp nhỏ P.A đầu tiên ở SG, nó lại tiếp tục sang shop của nhỏ. Vẫn cái khu đồ Nam và cái mùi quần áo mới nồng nặc nó vẫn vò lụa lụa rồi tìm nhỏ trong cái chỗ mà nó thấy nhỏ...

Ngày một...

Ngày hai...

Ngày ba...

...

- Em hỏi câu này có hơi vô duyên xíu, bộ anh thích bạn nào ở shop em à?

Đây là tròn 2 tuần nó đến cái shop đó, hôm nào nó cũng vào không cách một ngày.

Đường thì xa và rất đông cứ giờ tan tầm nó lại sang shop của nhỏ P.A đúng là chả còn cách nào khác, ấy vậy mà nhỏ P.A chả thèm nói chuyện hay đúng hơn là nhìn nó lấy một lần. Nó khá buồn. Nay được bữa mấy đứa nhân viên bắt đầu thấy nó là khách quen, không quen sao được khi mà có thằng dở hơi hôm nào cũng vào shop nhà người ta mua đúng một cái áo hoặc một cái quần, nó biết là vô duyên nhưng đồ ở đây mắc quá, ngày nào cũng vô mua là may rồi, còn hơn là xem xem rồi đi về. Phải nói đầu tư cho gái chả bao nhiêu là, đủ đây là nó chỉ muốn nói chuyện với nhỏ thôi chứ chả phải tán tỉnh gì cả.

- Dạ.. không ... Thôi em xin phép...

Nó né tránh câu hỏi của con thu ngân và trả tiền rồi về. Đến bên ngoài nó thở dài chả đâu vào đâu cả, rốt cục cũng không nói chuyện được với nhỏ. Trước giờ thì nó cứ từ chối nhỏ, thậm chí còn xua đuổi nhỏ, thế mà giờ...

Nó không còn qua shop nhỏ nữa sau 2 tuần đó, nhưng nó cứ đợi nhỏ đến lúc tối muộn về xem nhỏ về kiểu gì biết đâu nó lại được đèo nhỏ, tất nhiên là với điều kiện nhỏ cho phép, thấy không khả quan nhưng nó biết làm gì khác.

Đường SG lúc nào cũng kẹt xe rất dữ dằn, khi hít đủ mùi xăng và khói bụi nó lại đứng ngoài đường tiếp để đợi nhỏ P.A, tối mịt nó nhìn lòng người và cái đèn đường lâu lâu lại liếc vào cái hầm để xe xem nhỏ có phi xe ra không hay có ai đèo mà nó không thích cái giả thiết thứ hai cho lắm.

Gần đêm nó gật gù cứ ngồi đó, lâu lâu lại có cái xe to đi nhanh qua mang theo luồng gió bụi phút thảng mặt làm nó phải lấy tay bẹp mũi vô. Cuối cùng nhỏ P.Anh cũng ra, đúng là nhỏ đi xe riêng. Nó nổ máy phóng chậm chậm theo..

- Sao về muộn vậy?

Nó cố nói chuyện khi đi song song với nhỏ, và nó chưa bao giờ là thảng mờ lời với gái hay ho nhất.

Nhỏ P.A quay qua vẻ bất ngờ, nhưng rồi lại quay đi nhìn đường xong phóng nhanh lên. Hôm nay nhỏ diện bộ đồ bó sát màu đen nó cam đoan thằng nào đi đường gấp phải nhỏ cũng phải dán mắt vô nhìn để rồi tai nạn.

Nó chán nản đi chậm chậm phía sau, suy cho cùng nó chưa bao giờ rơi vào trường hợp này với bất kì người con gái nào cả. Đến ngã rẽ nhỏ, rẽ khác hướng nó về, nó không theo nữa cũng đi cùng một đoạn đường dài rồi có giải quyết được gì đâu.

.. Nó không từ bỏ, lại một thời gian ngắn nó đi cùng nhỏ về và có bắt chuyện, nhưng chưa bao giờ nó thấy nhỏ nói gì với nó cả...

- Dạo này bạn thế à Minh? Cứ về là lại đi biệt đâu, anh sang phòng tìm cũng không thấy?

Cái sự ngông ngông ngu ngốc của nó được mấy anh cùng cơ quan phát hiện, từ khi gặp nhỏ P.A nó từ chối biết bao cuộc vui mà trước giờ nó chả bao giờ từ chối đi cùng các anh, dẫu sao nó là cấp trên mà không đi đầu têu thì thôi. Nó chối nhẹ...

- Không, đợt này có chút công chuyện ngoài Bắc Sép nhò em làm ấy mà..

Mấy ông gật gù cũng chả rู้ rẽ nó thêm nhiều. Nó lại qua chỗ nhỏ P.Anh đều đặn.

Sau gần tháng trời nó không biết mình cần làm thêm gì cả, ừ cứ cho nó đang theo đuổi một cô gái đi mà khó khăn thật sự. Sau khi ngồi xem điện thoại về một bài viết « cách tán gái » thì nó thấy không cải thiện được mấy, nó cam đoan đời thằng con trai ai cũng từng có ít nhất một lần tò mò với những bài viết đại loại như vậy.

Căn phòng nó nằm vẫn tro troi một mình như vậy, ở SG nó rất cô đơn. Chỉ đêm hôm đó nó không sang nhỏ P.Anh nữa, nó cứ nằm vật vã để tìm cách nói chuyện được với nhỏ và cũng luôn tự hỏi sao nó lại phải làm như thế.

....- Alo? Chị à...

Chị gọi sau một tháng.

- Ủm chị đây, sao rồi nhóc hihi...

Nó vẫn biết chị gài cái vụ gấp lại nhỏ P.Anh mà kê cứ giả đò.

- Sao là sao chị?

- Ủa bộ nhóc không gặp ai à...

Bà chị ngốc của nó cũng lòi đuôi ra, nó thản nhiên.

- Có, gặp P.Anh...

Giọng chị hào hứng.

- Đó đó... hihi... rồi hai đứa nói chuyện với nhau chưa?

- Nói gì đâu, em với nhở đó có gì để mà nói... chỉ là người cũ gặp lại thôi, không có gì đặc biệt cả.

Nó mong nói chuyện với nhở P.Anh thấy mẹ luôn ấy mà có được đâu, nhưng mà vẫn phải giữ lại sĩ diện của mình chứ, đàn ông mà thằng nào chả coi trọng sĩ diện .

- Hừm... chỉ tưởng là...

Chị thở dài, nhưng chưa nói hết câu nó đã.

- Thôi thế nhé... em có chút việc, em cup máy đây...

Nó tắt máy, nó chưa bao giờ nghĩ là nó có thể bất lịch sự và như vậy với chị, nhưng nó đã phải nghĩ thoáng hơn rồi dần lòng mình, chỉ chả là gì của nó cả, chị chả còn đặc biệt như trước với nó, chị đã có chồng đơn giản là thế thôi. Nếu người ta bảo nó ăn cháo đá bát hay dị nghị này nọ là nó cạn tình cạn nghĩa, nó cho rằng bắt buộc là phải vậy vì nó luôn là người thực tế, lạnh lùng đúng lúc là được nó đâu còn là thằng nhóc của vài năm trước. Nó ngủ.

Hôm sau, tan tầm lại chạy sang bên đợi, nó biết shop của nhở đóng cửa muộn hơn rất nhiều nhưng biết đâu nhở sẽ đi về trước hay đi đâu đó, ở vị trí của nhở nó biết là chẳng cần lúc nào nhở cũng phải ở shop. Nó thì bắt đầu quen với cái việc đợi chờ này, nó không biết nó đã yêu nhở từ trước hay bây giờ mới yêu nhở, đơn giản hơn thấy xinh muốn bắt quàng. Nhưng nó cảm giác ở nhở có điều gì đó mà nó muôn gần với nhở hơn chứ không phải xa lạ như này.

Muộn nó chỉ biết vậy, đèn sáng rồi. Nó hơi gật gù ngồi ở cái xe cũ, lúc sau nhở P.Anh đi xuống mà không phải đi xe, nay nhở trang điểm đậm đeo cái ví hờ bên vai. Trông như người mẫu hay diễn viên vậy vì nhở đã cao còn mang đôi cao gót chắc phải 5 cm. Nó hí hửng.

- Nay em không đi xe à? để anh đèo em về nhé?

Cơ hội là đây đúng thiệt là cơ hội. Nhỏ nhìn thấy nó, không còn vẻ bất ngờ nữa, chắc nhỏ cũng biết một tháng nay nó đã làm gì rồi. Vậy mà nhỏ quay mặt đi, mặt nhỏ đã lạnh lùng sẵn còn trang điểm đậm trông đến phát sợ vì cái ánh nhìn vừa rồi. Nó im lặng một lúc.

- Thôi muộn rồi, để anh đèo em về nhé?

Chưa bao giờ nó thấy nó xuống nước và tha thiết như vậy với nhỏ. Nhưng vẫn là sự im lặng, nhỏ coi nó như không tồn tại ở chỗ đó. Lúc lâu sau nó vẫn đứng đợi cùng nhỏ ở chỗ đó, nó nghĩ nhỏ này chắc đợi bạn gì đó đèo về, đẹp như nhỏ mà đứng một mình ở đây, thôi không đèo thì đợi cùng nhỏ.

Ông trời thì khéo trêu người người ta. Có một anh chàng đến đón nhỏ khi nó đang vơ ngắm nhỏ lại lần nữa. Phải rồi cái chuyện người ta không mong muốn xảy đến thì vẫn thường xảy đến một cách tệ hại nhất mà. Anh ta đi cái loại xe máy phân khối lớn, nó không thấy anh ta đẹp trai nhưng anh ta rất cao ráo và gọn gàng. Nó chỉ ngồi im nhìn, nó không thuộc típ người ghen linh tinh, nhất là khi nhỏ không là gì của nó cả. Kể cả khi đây là người yêu của nhỏ cũng không sao, nhưng trong ngực nó hơi nhói nhói một chút khi đây là lần đầu tiên nó thấy nhỏ cười tươi đến vậy khi được anh ta cài quai mũ bảo hiểm cho. Nó chả bao giờ được ngắm nụ cười ấy vì bên nó, nhỏ không khóc cũng tức giận, nhìn nhỏ cười đẹp hơn nhỏ khóc rất nhiều, đẹp hơn cả cái vẻ mặt lạnh lùng thường ngày nữa chứ.

Không muốn cũng phải thừa nhận họ đẹp đôi. Người ta đi khuất, nó không buồn chỉ thấy chán nản.

Ván đè ở đây là... Nó chưa từ bỏ vì sao nó không biết, hôm sau nó đợi tiếp. Thì là nó kiên trì hơn cả việc kiếm tiền, nhưng sau hôm đấy nó không còn có bắt truyện với nhỏ nữa.

Nó có một vài hôm về lại HN là do công việc thôi chứ không phải nghỉ phép gì cả. Ngoài máy bay về lại HN sau mấy tháng trời ở trong Nam làm nó cứ bồi hồi khó tả.

Đến quê nó chỉ kịp ăn bữa cơm chào hỏi bố mẹ, biểu họ hàng ít quà, thắp hương cho chị. Lại tất tả lên cơ quan làm, gặp ông anh nó cùng sép nghe hai ông nói mà mệt cứ làm như nhớ mình lắm vậy, nó ở trong bồn xác hai ông ở ngoài béo múp đùa. Hôm ở cơ quan nó thấy chị Quỳnh có đứa cháu vào với chồng nó chào hỏi chị thôi. Ngày xưa anh chị yêu nhau nó đâu có nghĩ bà ở cùng dãy nhà trợ lại là chị dâu nó cơ chứ, họ yêu từ thời sinh viên còn viên mãn được như này, chả bù cho nó.

Nhà nó không có ở trên đây nên mấy hôm ở HN nó thuê tạm cái phòng khách sạn, xa xỉ vài hôm tí chứ ở độ tuần là biết mặt nhau ngay. À nó có về qua nhà Em, mà giờ cũng

không còn là nhà Em nữa, chắc gia đình em đã bán nó cho người ta rồi vì nó thấy cảnh nhà thay đổi nhiều và toàn người lạ lùng, nhiều năm rồi còn gì nữa. Có lẽ nó phải quen dần việc Ánh Dương đã đi xa nó lắm rồi.

Hết việc, nó lại bay vô SG. Cảm giác lúc đó nó bị sụt cân đi vì nhìn trong gương nó bắt đầu hở xương quai xanh hai bên má thì hốc vào, mắt thì thâm đen đi vì thức muộn. Nó là thằng lười hay dồn việc vì nó quan niệm nước đến chân mới nhảy cao được.

Nhiều hôm ở ngoài HN không đến shop nhỏ P.Anh, chả biết ra sao rồi nhỏ đã quên mình chưa, nó ngựa quen đường cũ.

Dẫu sao nay nhỏ tự đi rồi không còn cái anh chàng kia đèo. Nó nhớ trước ngoài HN cũng có lần thấy nhỏ đi với ai đó mà lần đó nó còn dõi vu vơ vì lúc ấy Em đang bên Nhật nghĩ lại thấy mình vừa trẻ con lại vừa xấu xa.

...

Đầu tháng kế tiếp nó lại kiếm được một hợp đồng béo bở, chả ai không vui khi kiếm được tiền cả. Muộn muộn nó phóng tot sang bên khu tòa nhà sang trọng đó và đứng đợi mặt cứ cười cười, nó chả biết nó vui vì tiền hay vui vì nhỏ P.Anh người mà nó hôm nào cũng gặp nữa.

Hôm đấy nó đen đúa, biết là đi đường thấy tanh tanh đất sáp mưa mà cứ ngu ngu đứng cười. Qua thật cơn mưa ở SG chưa bao giờ làm người ta thấy thất vọng, nó không có áo mưa nên phi tạm vào đoạn hiên gần cái hầm gửi xe. Mưa này không biết nhỏ P.Anh về kiểu gì nữa hay có cái chàng kia đón.

Tối đến mưa không ngọt nó cứ đứng dưới cái hiên mà nghe tiếng mưa ào ào. Chợt tiếng cộp làm nó chú ý. Nhỏ P.Anh đang đi nhanh ra chỗ hiên nó đứng từ dưới cái hầm, mặt vẫn lạnh lùng. Thiết nghĩ thà nhỏ cứ đứng ở dưới và không quan tâm nó như mọi lần thì hơn. Nó cũng hơi lạ lạ. Hai đứa quay đi hai phía, nó thì nhìn trời mưa đen xì với dòng người lác đác phóng nhanh, còn nhỏ nó chả biết. Chắc ra đây đứng để người đón dễ tìm.

- Nay...

Nó giật mình, nhỏ P.Anh đang nói với nó. Quay qua nó dáo dác để chắc chắn không có ai ở đây ngoài nó và nhỏ. Nó chỉ vào mình. Nhỏ gật. Bất ngờ quá.

- Sao..?

Nó nói hơi rụt rè. Chả hiểu sao nó thiếu tự tin đến thế. Mặt nhỏ P.Anh bớt lạnh lùng.

- Sợ mưa không?

Nó bất ngờ vì câu hỏi có phần ngạc nhiên của nhỏ nhưng cũng thật thà.

- Không...
- Sợ lạnh không?
- Không...

Nó với nhở có lẽ nói trống không quen rồi hay ít nhất là nhở muôn thé.

- Đưa về giùm...

Bất ngờ lần ba, nhở P.Anh bắt chuyện với nó và bảo nó đưa về. Nó hơi run run.

- Ơ... mưa to mà...

Nhở nhìn nó...

- Bảo không sợ mưa không sợ lạnh mà?

Hóa ra nhở hỏi trước nó để đề nghị vậy. Nó nói khẽ.

- Sợ em lạnh với ướt thôi...

Bỗng dung nhở cúi cúi lắc đầu không nói gì, tay giữ vào vạt áo nó. Điều này đánh bay cái vẻ lạnh lùng của nhở, bỗng dung nó thương nhở gì đâu.

- Không sao đâu... đưa về giùm đi... Muốn tắm mưa...

Nó gật gù dắt xe ra mắt chớp lia lịa vì mưa hắt, tốt nhất trong lúc này cứ làm theo nhở dù nó bất ngờ kinh khủng. Mà nó thoảng thấy nhở mỉm cười trước khi lên xe ngồi thì phải.

Nó phóng vù đi, ơn trời mưa có dấu hiệu chậm lại không như trút nước giống vừa rồi.

Nhở P.Anh giữ eo nó làm nó không dám thở mạnh vì sợ điều gì đó, đâu phải lần đầu nó đèo gái đâu mà khổ sở giữ vậy chứ?

Chapter 10

Im lặng chỉ còn tiếng mưa và xe cộ. Nó với nhau không nói với nhau gì thêm, thô với nó như vậy là đủ rồi mặc dù nó không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả. Tay nhỏ P.Anh xiết mạnh hơn khi có một cơn gió đi qua, nó đến đoạn rẽ của nhỏ thì bắt đầu đi chậm lại nó dò dò..

- Nhà ở đâu?

- Cứ đi thẳng đến cái biển xanh thì dừng...

Nó đi từ từ, đến cái biển hình chữ nhật phát sáng của một salon tóc nó dừng lại. Nhỏ P.Anh buông nó ra rồi tự đi xuống, trời thì vẫn không có dấu hiệu tạnh. Nó nhìn nhỏ, nhỏ quay đi tay hôm ai bên vai, mặt thì bết tóc lại vì nước, nhỏ không có mũ bảo hiểm mà, tự nhiên lòng nó cứ nghẹn nghẹn sao vậy, thì ra nhỏ vẫn là một cô gái yêu đuối chứ.

- Về đi...

Nhỏ nói khẽ, nó đăm đăm nhìn nhỏ mà lưỡng lự vì nhỏ chưa đi nó cũng chưa thấy cái chỗ nào giống cái nhà ở đây cả.

- Đã đến nhà em chưa?

Nhỏ P.Anh lắc đầu tay vẫn ôm hai bên vai.

- Thế để anh đưa đến cổng, trời mưa mà...

- Đến đây là gần rồi, tự đi được...

Nghe nhỏ nói vậy nó cũng chạnh lòng, chắc nhỏ không muốn nó biết nhà nhỏ đang ở chính xác ở đâu, có khi sợ nó sẽ chà chục ở chỗ làm của nhỏ như hòn tháng rồi, phiền nhỏ lắm. Nó cũng không biết làm gì hơn là quay đầu xe lại và nói bằng giọng quan tâm nhất có thể.

- Em về cẩn thận nhé... Đi nhanh đi không lại nhiễm lạnh...

Nhỏ gật đầu bước ngược lại nó phóng đi, không ngoái nhìn nó cứ sờ đi điều gì đó vô hình khó nói ra.

Nhiều hôm sau nó vẫn đợi ở cái chỗ mà nó cho là quen thuộc ấy, đến nỗi thẳng bảo về đi qua cũng chào hỏi nó bình thường. Nhưng mất vài hôm nó không thấy nhỏ P.Anh nữa, liên tục như vậy dù hôm nào nó cũng chờ đến tối mịt. Chắc nhỏ bận việc gì đó mà không qua shop. Nó thấy tâm trạng đỡ hơn chút sau ngày mưa ấy nên nó kiên trì lắm.

SG 5 tháng. Nó bắt đầu lờ lờ tiếng ở trong, nó cứ tiếp xúc với ai dù người miền Tây đi chăng nữa nó lại bắt chước người ta nói xong cứ cười cười vì họ có kiểu nói khá kì lạ. Riết rồi quen nó nói chuyện bằng giọng Nam nhiều hơn là giọng Bắc. Anh em công nhân ở nhà máy cũng quen dần rằng nó ở đây. Nó cũng chưa nghĩ đến cái ngày về Bắc của nó.

- Nay uống đi...

Anh Quân ngồi dưới cái ghế nhựa giàn dài băng truyền rồi thấy nó chai nước suối. Nó vừa ở dưới chỗ làm ra nên người vã mồ hôi, nó nhìn anh em làm việc vất vả quá. Chắc chắn nó sẽ báo cáo sếp tổng về việc tăng thêm chút lương cho họ.

- Dợt này không thấy Minh đi uống với bọn anh... Tôi toàn đi đâu thế, có chuyện gì khó nói không em?

Nó lắc đầu cười.

- Chuyện cá nhân thôi anh... Cảm ơn anh lo giùm em mấy cái dự án kia nhé...

Nó vẫn biết là việc của anh nhưng kệ vẫn phải lịch sự chứ.

- Việc anh mà... Ở đây cũng lâu rồi em có nghĩ ở luôn trong đây không?

Nó tu chai nước nhìn xung quanh rồi thở dài.

- Không ạ, gia đình em còn ở ngoài Bắc với em thích ở quê hơn là ở đây...

Anh gật gù cũng không nói thêm gì nữa, nó thấy điều kiện ở đây tốt nhưng nó vợ con chưa có cư ở đây cũng chả được. Huống hồ mẹ đã dặn kiêm mẹ một cô vợ mang về mà.

Sau ngàn áy thời gian nó tiết kiệm được kha khá tiền, với cái tuổi của nó và suy nghĩ của nó, nó nhận thấy số tiền nó dành được là không lồ đối với nhiều năm trước rồi. Nhưng nó nghĩ công việc này chưa thật sự phù hợp với nó mặc dù kiếm ra tiền.

Chiều muộn, nó đến chỗ cũ. Vì đói nên nó mua tạm ổ bánh mì với hộp sữa bé xíu ngồi vừa đợi vừa gấp. Nó thè là cái máu dân quê làm nó tự nhiên ở khoản ăn uống một cách kinh khủng, thành phố hiện đại, nhà cao sang trọng vậy mà vẫn ngồi xe máy ăn đường hít bụp như xe ôm áy mới biết ngoài bộ quần áo thì ai cũng giống nhau.

Nó đợi khá lâu nhìn trời, nay thời tiết SG lạ lùng quá, gió man mát mà chẳng mưa. Đây là người ta gọi là trời đẹp này. Đèn vàng sáng dần, người ta không còn đông nữa. Nó lại bắt đầu gật gù, từ bao giờ nó có cái kiểu chai mặt một cách kiên nhẫn vậy chứ.

Mọi thứ trở nên im lặng hơn sau vài giờ đồng hồ. Đây rồi nhỏ P.Anh, nay cũng không thấy nhỏ đi xe, nhỏ giữ túi sách lững thững bước ra, giờ thì nó lại nghĩ đến cái trường hợp xấu nhất là có người đến đón nhỏ, tim nó đập hoi nhanh và nín thở.

Nhỏ P.Anh nhìn quanh, chợt ánh mắt đánh sang chỗ nó, nó cười nhẹ. Cuối cùng nhỏ cũng đến gần và tự ngồi lên yên sau, nó hí hửng đội cho nhỏ cái mũ bảo hiểm mới mua mặc cho nhỏ quay sang hướng khác không nhìn vào nó.

Nó nổ máy đi, im lặng vì nó sợ nói ra nhỏ sẽ đổi ý mất. Đường nay không đông còn mát như ủng hộ cho nó vậy. Nhỏ P.Anh bám hờ vào eo nó.

- Nay...

Nhỏ nói khẽ.

- Hả?

- Đưa đi ăn đi, đói quá...

- Ủm...

Nó không biết đây có phải dấu hiệu mở lòng không, càng không biết nó cố gắng vì nhỏ để làm gì nhưng trong bụng nó cứ thấy vui vui sao. Hai đứa đi ăn nướng, nhỏ không nói là nhỏ muốn gì, nó tự quyết. Đỗ xe lại, nhỏ P.Anh tự bám vào tay nó, mà quán này lăm con trai nhỏ đi vô cùng nó làm người ta cứ dòm dòm không. Nó chọn góc khuất và để nó ngồi trong.

Đối diện nó nhỏ không nhìn thẳng mặt mà cứ bâng quơ mặc cho nó ngầm nhỏ. Nay không trang điểm đậm, nhìn nhỏ khác lạ với mọi ngày, cái nét xinh xắn của nhỏ phải những lúc như vậy mới được hiện ra, nó càng nhìn nhỏ nó càng thấy quen quen sao đó mà nó không nhớ nổi. Biết nó nhìn nhỏ cúi xuống.

- Nhìn gì?

Nó lúng túng, vờ lấy đôi đũa lau lau.

- À ừm không có gì...

Đồ ăn được đưa ra, nhỏ ăn cứ tự nhiên như thật vậy nó hơi bất ngờ nhưng cũng vui vẻ. Chắc lúc này bắt truyện được rồi đây.

- Em sao lại vô đây?

- Học xong vào đây làm... ở đây có họ hàng nên vào quản lý shop đồ, chán thì lại về Bắc... Thê còn ...

Nhỏ không nói nổi từ ‘Anh’ liền chỉ vào nó mặt hơi hồng hòng.

- A cũng đi làm, đây là chi nhánh của công ty anh ở ngoài Bắc... Anh làm ngay đường...

Nhỏ gật gù kiểu có lệ như chẳng bận tâm đến nó vậy, nó thật sự cũng không biết hỏi hay nói gì với nhỏ trong khi nó có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi. Nó im lặng.

- Uống rượu không?

Nhỏ P.Anh đè nghi, nó gật đầu. Nhỏ gọi ra. Rồi tự uống, chắc làm như vậy dễ nói chuyện hơn chăng.

- Cách đi...

Nhỏ giờ lên, nó hùa theo. Có tí cồn vô cảm giác thoái mái khá nhiều.

- Nay... sao lại lạnh lùng với anh thế?

Nhỏ lườm nó.

- Còn nhớ những chuyện ngày xưa không?

- Nhớ...

- Nhớ như nào?

Nhỏ P.Anh cứ hỏi dồn, không biết nhỏ dữ như vậy luôn.

- Chỉ là anh yêu Ly và anh muốn tôn trọng cô ấy thôi...

Nhỏ uống rượu. Nói bằng giọng buồn buồn.

- Tôn trọng áy hả... Anh chả tôn trọng ai hết... Anh là thằng tồi...

Đây rồi, ít nhất nhỏ bắt đầu gọi được bằng chủ ngữ áy vậy lại là câu chửi nó mới nhục.

- Anh nói anh yêu Ly... vậy gần tháng qua anh làm gì thế?

Nhỏ cứ hỏi nó bằng giọng lạnh băng. Nó ngẩn ngơ, đúng thật là gần tháng qua nó đã theo đón nhỏ làm gì nhỉ, nó lờ mờ hiểu sao nhỏ P.Anh không muốn gặp nó rồi. Nó không biết phải trả lời sao, nói do Em đã mất thì nhẫn tâm với Em quá. Nó im lặng.

- Nay... con gái, không phải đồ chơi... Khi anh mất cái này anh lại mua cái mới đâu...

Nó vẫn im lặng. Nhỏ P.Anh vẫn cứ uống chả dừng.

- Anh có biết ngày đó anh đây tôi đi như thế nào không? Anh có biết tôi sẵn sàng với tâm lý làm kẻ thứ 3 với người yêu của bạn thân mình không?

- Chắc anh chưa bao giờ hiểu được cảm giác... È chè nhục nhã áy nhỉ? Anh đào hoa lấm mà, hết cô này rồi cô khác nhỉ?

Nó bắt đầu thấy lạnh sống lưng, mặt mũi tối tăm lại, cũng may nhỏ P.Anh không hét lên chỉ nói kiểu đay nghiến, giữa cái không gian ồn ào này chỉ mình nó đủ nghe thôi.

- Anh xin lỗi...

Nhỏ P.Anh bỗng dung rơi một giọt nước ra khỏi khói mắt. Nó hơi bất ngờ.

- Đã bao giờ anh để ý đến em chưa....?

Nó buồn, không phải vì câu hỏi mà vì đôi mắt của nó, nhỏ lạnh lùng đến khi khóc vẫn vậy. Nhỏ tự quệt nước mắt rồi mặc kệ nó.

Lúc sau có vẻ chán chê. Nhỏ bảo về. Nó đèo nhỏ mà lòng ngổn ngang những suy nghĩ khó hiểu. Sau bao nhiêu chuyện xảy ra, nhỏ nói như vậy nghĩa là sao.

Vẫn đến tâm biển xanh nhỏ bắt nó về và tự đi. Nó làm theo.

- À... Đưa điện thoại đây...

Đang quay đầu nhỏ gọi với lại, nó không biết nhỏ có say không nhưng mà nhỏ người toàn mùi rượu không, cũng chẳng thấy ói hay có triệu chứng loạng choạng gì cả. Nó đưa điện thoại cho nhỏ. Nhỏ tự lưu số vào, đơn giản 'P.Anh' rồi gọi để biết số nó. Xong đuổi nó về.

Ngày hôm đó là ngày nó chấm dứt cái việc chờ đợi như kia, nó cảm thấy lúc say nhỏ nói vầy nghĩa là nhỏ ghét nó lắm, dẫu sao nó cũng đạt được mục đích là nói chuyện trực tiếp với nhỏ rồi, chẳng còn lưu luyến gì cả. Vả lại đẹp như nhỏ chắc cũng đã có người yêu, nó cũng chẳng tính tới chuyện yêu nhỏ bao giờ cả nên nó dành kệ.

Gần cuối năm công việc có chút không ổn định, đây cũng là nguyên do nó phải ở lại SG thêm ít thời gian. Nó cũng bận bịu hơn, băng đi một tuần nó không có liên lạc gì với nhỏ P.Anh cả. Chỉ có chị, cái ngày thứ 7 có rủ nó đi coffee, lưỡng lự mãi nó cũng đi.

Ngồi đợi chị trong cái không gian đông đúc, với ánh mắt băng quơ nhìn đường. Dòng người SG vội vã làm nó chỉ nhớ HN nhiều hơn. Xa hoài cơ mà lòng cứ nghĩ đến nhiều chuyện ngày xưa cũ.

Chị đến nó nhìn thấy, không còn nhiều hào hứng. Nay chị không bέ bé theo, đặt cái vì xuống bàn chị cười.

- Sao rồi, dạo này công việc vẫn ổn chứ nhóc?

- Dạ vẫn ổn ạ...

Nó khách sáo. Chị vẫn cười giọng hò hỏi.

- Hai đứa tiến triển sao rồi?

- Sao là sao...?

- Nhóc với bé P.Anh đó, chị đã tạo cơ hội cho rồi nè...

Nó chả biết có cảm ơn được cái cơ hội của chị nỗi không mà nó thấy cứ day dứt sao đó khi gặp lại nhỏ, dù nó muốn điều đó.

- Thi bình thường thôi... Có gì đâu mà...

- Xì, chắc bị người ta bơ thằng thừng chứ gì...

Chị bĩu môi ấn vào đầu nó, góm cứ làm như còn trẻ con xì tin lầm không bằng. Nó gật gật.

- Tính bé P.Anh vầy mà... nhưng chị nghĩ bé P.Anh có tình cảm với nhóc á...

- Thôi đừng đoán mà nữa, nhỏ có người yêu rồi với lại em thấy nhỏ đối với em chả giống có cảm tình gì hết trọn..

Chị cười, nhấp một ngụm coffe. Nó chưa bao giờ là thằng khoái cái thứ nước công đen ngòm này, do công việc bắt buộc mà nó uống hoài cho tinh thành quen. Nó thấy hơi lạ vì chị cười kiểu nó vừa nói gì ngốc lầm vậy.

- Bé P.Anh chưa bao giờ có người yêu đâu... nhóc à, ít nhất là chưa bao giờ khoe với chị...

Nó ngòi vực với vẻ bất ngờ, thê tự trước giờ nhỏ đi toàn mấy thằng đẹp trai là ai? Nó im lặng để chị kể biết đâu nó lại biết thêm được gì về nhỏ này.

- Nhóc thử nghĩ mà xem, bé P.Anh thì đẹp như vầy, tính cách còn mạnh mẽ, lạnh lùng vậy nữa... Thủ hỏi xem trai nào vừa lòng được...

- Đẹp trai, nhiều tiền... Các thứ...

Chị bĩu môi lắc đầu.

- Trai đẹp sắp hàng theo P.Anh hàng dài luôn... còn nhiều tiền thì chị nói thằng với nhóc nhà P.Anh cơ ngơi giữ lầm á...

Nó cảm giác như chị tông bốc nhỏ sao vây đó mà càng nói nó càng thấy nhỏ với nó khác nhau nhiều lắm.

- Thôi kệ đi em không quan tâm đâu...

Chị chắc cũng hiểu nó lầm rồi vì trước giờ cứ động kiểu nghèo hèn là nó tự tái nén chị không nói nữa, nhìn bâng quơ ra rồi véo vào tay nó.

- Chị muốn hỏi nhóc một câu này?

- Gì thê chị?

- Nhóc đã sẵn sàng quên bé Ly chưa?

Câu hỏi này làm nó chững lại rất lâu, đôi mắt long lanh của chị xoáy sâu vào nó và đê mặc như vậy, nó đờ người ra. Im lặng. Chỉ còn tiếng ồn ào của những vị khách.

- Quên thì chắc chắn bao giờ em quên được đâu chị à... Nhưng em nghĩ mình nên tự cho mình một cơ hội gì đó nếu nó đến... Ở tuổi này rồi, em cũng muốn có một gia đình nhỏ của riêng mình... như chị vậy..

Nó chợt nói ra điều thầm kín trong lòng nó với chị, bấy lâu nay công việc cuốn nó đi để quên rằng nó là một thằng đa tình, nó cũng khao khát có được tình yêu. Sau lần đầu vụn vỡ như kia.

Chị gật gù. Chợt chị cỗ vũ nó như rằng chẳng có cuộc nói chuyện vừa rồi.

- Cố lên nhóc... nhóc là con trai mà, con trai làm gì chẳng dễ dàng... À mà, chị muốn hỏi... Nhóc có thích bé P.Anh không?

Tự dung nó thấy phiền muộn quá, biết rằng bà chị của nó trẻ con ấy nhưng mà cái gì cũng moi ra để biết. Nó lắc đầu ra vẻ người lớn.

- Vấn đề này em không muốn nói đến nữa...

Chị gật gật. Nó thở dài, chẳng phải nó có thích nhỏ hay không chính xác vấn đề này là từ nhỏ chứ không phải từ nó, nó cũng đang tự hỏi rằng nhỏ có thích nó hay không mà?

Chapter 11

Hai chị em vẫn ngồi đó thêm một lúc lâu, nó phần vì nghĩ ngợi về lời nói của chị, phần vì tính ít nói nên im lặng. Chị vẫn hấp háy mắt nhìn nó, đôi khi nhấp ngụm coffe.

- Ngoài với nhóc chị lại bị trở thành bà cô nhiều chuyện... Ôi chị sơ già quá...

Người ta bảo, gái một con trông mòn con mắt. Chị của nó trước kia đã đẹp giờ còn mặn mà lên khá nhiều. Nhưng chị có chồng rồi nó cứ mông lung mãi chuyện đó mà chẳng bao giờ hỏi.

- Rồi cũng đến lúc thôi... ai cũng phải qua thời điểm nào đó chứ...

- Nhóc này ác ghê cơ... Ai biểu nhóc hết tò sóm nhanh thế...

Cái vẻ ngoài của nó giờ cảm thấy cũng đỡ bùng sữa hơn, bớt trắng bót ngô ngô, hít nhiều mùi dầu với sắt thép ông nào nhìn chả rắn hơn. Nó cười cười.

- Thôi về chứ hả...?

Bạn đang đọc truyện trên website DocTruyenVoz.Com

- Um...

Nó chạy vô thanh toán rồi theo chị về một đoạn trước khi đi về đúng đường. Trời SG vẫn nặng như lòng người vậy.

Rồi cái thời điểm đó cũng đến, sau nhiều ngày tháng miệt mài thì vào một sáng cận mùa khô, nó nhận được cú điện thoại rằng mình sẽ được về Bắc tiếp tục làm việc vì trong đây ổn rồi và lại ống sép sẽ điều đứa khác thay. Nhớ nhà mãi rồi cũng về. Nó ngồi trong căn phòng nhỏ ngắm quyển lịch đầu giường, HN đang lạnh tháng này là tháng đông đến.

Không biết mọi người sao chứ cái lạnh của đông HN thường đem lại cho nó cảm giác khá là cô đơn ấy vậy mà cái sự cô đơn ấy thú vị ở chỗ, biết đâu mình tìm được một gì đó...

Còn 3 ngày. Thứ 7 cuối cùng, vẫn là cái quán bia gần chỗ nó. Anh em cán bộ cùng vài ông công nhân hay nói chuyện rủ nó là bữa chia tay. Ừ thì theo, tính nó dễ, tiền kiếm được rồi việc chi dè sỉn đã vợ con gì đâu.

- Dzô...

Tiếng cốc cách không ngọt với sự bàn tán và lời chúc xôn xao, nó cũng không biết ở miền Trung có nhiều câu hỏi uống bia như vậy, có vài anh em ở đó vô đây làm giờ mới biết.

- Uống đi... Nay say anh cõng về... Làm ly nữa..

Anh Quân có vẻ xung nhất, nó không khoái lăm ba thứ bia bọt nhưng tiếp khách miết rồi bụng cũng dần tròn đi may không quá phuỗn.

Bí tì nó léch thêch đi về, mấy anh bảo đưa về nhưng toàn ông say hơn nó mà nhà nó ngay đây đi bộ cũng được. Hơi oải nó ngồi nhìn đèn đường một lúc lên phòng. Người mềm nhũn, lạ ở chỗ nó mà say lại không nôn chỉ vô wc xíu là xong.

Nằm một mình, tiếng quạt cứ lạch cách, gần giữa đêm nó không ngủ nổi, uống bia nó cứ tỉnh rụi kiểu như uống coffee vậy. Bỗng nó nghĩ, vài ngày nữa về rồi, có nên nói với P.A không. Bởi đâu sao nó với nhỏ không là gì, thậm chí bạn bình thường cũng không ấy vậy mà nó cứ có cảm giác phải như vậy với nhỏ. Nếu chỉ vì nhỏ đẹp thì đơn giản quá.

- Tút...

Chán chê thì cũng đành, nó cứ hay có những quyết định bộc phát xong lúng túng, giữa đêm rồi gọi vô duyên quá.

- Alô...

- À um chưa ngủ à?

- Chưa... Có chuyện gì không?

Nhỏ bắt máy rất nhanh nhưng giọng chả có vẻ gì hào hứng, nó chột dạ. Lâu lắm rồi nó mới phải lúng túng trước đứa con gái này.

- À thì chẳng có gì to tát... Vài hôm nữa anh sẽ về HN, anh không làm ở đây nữa...

Nhỏ im lặng nó thở dài.

- Anh chỉ nói vậy thôi, em ngủ đi..

Nhỏ cất tiếng.

- Về xong có vô nữa không?

- Chắc không, bởi vì anh xong việc rồi mà... Với lại anh thích làm ở HN hơn...

Nó thành thật, đợi một câu nói gì đó ở bên đầu dây kia, nhưng nhỏ dừng một chút.

- Thế đang ở đâu? Có muốn gặp nhau không?

Nó tự nhiên vui lị lùng, trong long thì muôn quá ấy chứ nhưng đêm rồi.

- Cũng được, để anh qua... Đêm rồi nguy hiểm...

- Thôi khỏi... để em bắt taxi sang, bên đây ở chung với người nhà không tiện...

Nó nghe vậy cũng thôi, mà còn đang có men trong người, chả may ra gặp cảnh sát thì xui.

- Ủ đẻ anh nhǎn đia chỉ...

Vắt cái điện thoại sang bên nó ngó trân nhà cười một mình. Bao lâu rồi nó mới có lại cảm giác này, từ khi em đi, nó qua lại với khá nhiều cô gái mà nó không thể có được. Cảm giác này khá lạ lùng, vừa thích vừa lo lắng. Dạng như ăn vụng ấy. Nó cười một mình.

Chừng 20 phút sau P.A gọi, nó chậm rãi đi xuống tay vịn cầu thang, người vẫn mềm. Bên kia đường nhỏ đứng nhìn nó, ăn vận vẫn cứ như là minh tinh trong cái ánh đèn đường nó vẫn lờ mờ được cái khuôn mặt không bao giờ cười và nét thanh tú của nó.

Vội chạy sang bên nó hào hứng.

- Bên này cẩn thận chút...

Vì ở đây có cái ổ gà mà nhỏ đi guốc sơ bước hụt, không nói gì nhỏ tự nắm tay nó. Nó thì sờn da gà với gáy cứ nóng nóng. Độc thân lâu rồi nên vậy.

Nó dắt nhỏ lên mà đầu cứ lùng bùng về mục đích cuộc gặp gỡ này.

- Phòng anh đây... Em ngồi đi.

Nó hơn ngại vì phòng không thơm tho lăm cung hơi bùa tí. Nhỏ gật đầu bỏ cái túi sách sang bên ngồi nhìn nó, nó tự vào cái giường.

- Uống rượu à?

- Um... có nhậu chút, mấy anh ở cơ quan chia tay...

Nhỏ không them thắc mắc nữa. Tự nhiên đứng dậy rồi bắt đầu dọn phòng nó.

- Ấy ấy đẻ anh làm cho...

- Ngồi im đi...

Nhỏ chẳng gắt gỏng như mọi ngày, giọng nói nhẹ nhàng nó ít thấy mà làm nó ám lòng. Ngồi thở nhìn nhỏ, ngắm mãi nó không chán, vẫn lạnh lùng vẫn xinh đẹp thêm chút cõ găng để dọn cái phòng của nó. Nó cứ thấy vừa thương vừa buồn. Thì vẫn là tiểu thư đấy mà ở cạnh nó sao cứ cảm giác muôn bảo về che chở nhỏ.

Nhỏ cứ mặc nhiên xếp đồ chả thèm hỏi nó đẻ đâu. Duy chỉ có cái tập giấy nhớ là nó vội giấu đi và nhỏ cũng không quan tâm.

- Nè muộn rồi ngủ đi...

Xong việc nhỏ ngồi nghịch điện thoại, hình như đăng dòng tus gì đó là lúc ấy nó chưa có sài facebook thật ra nó cũng không thích sài.

- Em ở đây mấy hôm nhé?

Nhỏ đè nghị, nó hơi bất ngờ nhưng với P.A thì nó muốn chả được ấy chứ.

- Được mà nhưng có sợ người nhà lo không?

- Không, bảo ở với bạn là được... Em vẫn đi làm bình thường...

Nó gật đầu lòng vui lăm, P.A ngáp dài trông dễ thương nhỏ biết nó nhìn nên đỏ mặt đầy ra.

- Đi mua giùm cái bàn chải răng đi...

Nó háp tấp đi liền, may có cái cửa hàng tiện ích. Nó về P.A vẫn nghịch điện thoại, nó bỏ đáy không nói gì nhiều wc xong nó đi ngủ. Tất nhiên nằm dưới ném trải còn giường nó để cho nhỏ.

- Em ngủ sớm đi nhé...

- Ủ...

Sáng sau nó không thấy nhỏ đâu nhưng túi sách vẫn còn đây, trong wc thì không có.

Thấy lạ lạ nó ngó ra đường. Sáng sớm nên đường có lác đác. Nó nhìn thấy nhỏ đứng phía dưới cùng cái người dạo trước đón nhỏ. Chả biết hai người nói gì người kia đưa cho nhỏ một cái túi. Nhỏ cười đáp lại, hơi buồn chút vì nhỏ chưa bao giờ cười với nó cả, Nhưng nó không thắc mắc lăm từ hôm gặp nó đã không bận tâm rồi.

Nó đi vô wc, mặc kệ nói vầy chứ đâu óc cứ nghĩ miết không ngừng. Nghe tiếng nhỏ lịch kịch đi lên nó thò đâu ra hỏi.

- Dậy sớm vậy á?

- Ủ hẹn lấy đồ, không thì đồ đâu mà mặc...

Không kìm được nữa nó ngứa miệng.

- Ai đưa đồ cho thế?

- Người yêu...

Hơi suy tim một chút, nó wc cho xong rồi ngồi nhìn cửa sổ nhỏ vẫn lạnh lạnh bước vô wc, đùa chứ cứ chói tí cho người ta bót nghĩ thì sao. SG bắt đầu lên tiếng bằng những tràng còi xe cùng tiếng người.

Nhỏ bước ra với bộ đồ ngủ khác hôm qua nhìn kĩ này mới thấy nhỏ quen kì lạ, nó cứ chăm chăm.

- Nè... anh sao thế?

- Không sao... Có người yêu ở đây không lo à? Người ta ghen đấy...

Nhỏ không nói, bất giác mỉm cười nhìn nó.

- Anh yêu bao nhiêu cô rồi, vẫn thích tôi đây thôi... Cái lúc anh yêu Ly anh xem cái mắt anh nhìn tôi có phải vẫn thích tôi không...?

Nhỏ này cũng tinh ghê vậy, nó đỏ mặt không nói được gì nữa.

- Đùa chút, bạn tôi thôi...

Nó vui mà chả dám vui ra mặt. Nhỏ ngồi kè nó đầu tựa vai, nó cứ hồi hộp thở đầu óc cứ bị ngây ngây vì mùi thơm.

- Lát đèo đi làm giùm được không?

- Ủ... được.

Đợi P.A trang điểm nó vui vui sao vậy, nó cũng chuẩn bị đến cơ quan nhưng giờ hết việc đến cũng được không cũng không sao anh Quân lo hết rồi.

- Nay đẹp dữ hen...

Nhỏ im lặng nhưng nó biết nhỏ vui lắm, vớ cái tui xách, nhỏ tự trèo lên xe, giờ nhỏ bận đồ khác rồi đồ công sở nên ngồi lệch sang bên và phải bám eo nó. Hai đứa đi ăn sáng mới qua, bên chỗ làm của nhỏ xa nên nó vui vì lâu chút thì ở bên nhỏ thêm, nó không biết thế là đã yêu chưa nữa.

- Chiều đón được không hay phải đi làm?

- Được chứ anh xong việc rồi mà...

Ở SG lâu vậy rồi đến lúc về mới được mấy ngày cuối đỡ nhạt, nó nhìn nét mặt nhỏ P.A cũng tươi tỉnh hơn đỡ phần nào. Bởi nhìn nó cứ lạnh tanh riết. Nay còn đề nghị nó đón nữa, nhìn nhỏ đi lên mà cái viễn cảnh kì kì cứ hiện trong đầu nó.

Đợi chả có gì làm nó ra quán nét ngồi chơi game, đùa cảm giác vô quán toàn mấy bạn học sinh một cái phòng mình nó già nhất vừa chơi vừa buồn. Đợt đó nồi lên cái game Liên Minh nó cũng nghiên. Mà cứ loay hoay chơi quên cả thời giờ, đến gần chiều muộn thấy nhỏ gọi vội vàng..

- Đang đâu vậy?

- Anh đang quán nét...

- Đợi à... nay về sớm chút, qua đón đi...

Thôi thì cũng đành thôi bỏ đồng đội mới được vài phút trong game. Hấp tấp nó phi sang liền, nhìn nhỏ cứ cười nhỏ cứ tự động leo lên xe.

- Nè ra chợ mua đồ nấu ăn...

Nó gật gù, trông nhỏ này chả biết đắm không vì tiếu thư sang chảnh quá tay chân trắng nõn. Nhưng nhỏ muôn sao lúc này nó chiều hết. Lụa lụa đến gần 7h tối rồi về, nó sống một mình nên thường ăn muộn hoặc nhịn luôn, xoong nồi thì có mỗi cái hơi vất vả cho nhỏ vì nhỏ dành nấu ăn.

- Cân anh phụ không?

- Khỏi... Ngồi đợi được rồi...

Nhỏ thay bộ đồ mặc ở nhà nom hiền lành lắm, mà cứ cặm cụi làm không vì phòng nó bé, Nấu ăn thì phải để một góc xa giường. Được cái nay đỡ phải ra tiệm.

Thường thì mấy cặp tình nhân toàn như này rồi bón miếng cho nhau, nó với nhỏ thì khác hai đứa cứ nhìn nhau im lặng rồi ai biết việc người đây. Nhỏ còn kệ nó cứ thế mà ăn.

- Ngon đây...

Nó khen để phá vỡ bầu không khí im lặng này, nhỏ nhìn nó bất giác hai má hồng hồng.

- Không ngon cũng cố mà ăn...

Lặng mang quá áy chừ, xong thì nó lanh tranh rửa bát nhỏ kệ luôn tay lướt cái điện thoại hý hoáy, làm nó phát bức chả khác gì mấy năm về trước cái lúc mà vô quán nó nghe nhạc uống coffe.

- Giờ cũng chưa muộn lắm, muốn đi đâu chút không?

Nó dò dò.

Nhỏ nhèm chầm chầm nó, hơi nhéch môi.

- Muốn rủ gái đi hẹn hò mà vầy à?

Nó ngó người ra. Nhỏ bỏ điện thoại xuống rồi tiến gần đến nó, gần quá rồi nó tiến lên cái là hai đứa hôn nhau liền luôn, nó thở dốc, nhỏ thơm quá... viễn cảnh quái gì đây

- Muốn đi thật không hay ở nhà...

Vừa nói xong nhỏ thúc mạnh vô bụng nó liền, làm nó tỉnh ngơ ngác. Chợt cười cười rồi đi vô wc. Tưởng con nhỏ lạnh lùng này có mỗi trạng thái thôi chứ.

Rục rịch cái xe, nó đèo con nhỏ sau xe dạo phố, nay trang điểm nhẹ với ăn bận đồ kín đáo lắm, váy dài luôn chả biết tả sao mà nhìn nhỏ trẻ ra vài tuổi so với lúc đi làm, vẫn cái màn ôm eo nhưng tối nay có vẻ chặt hơn. Nó có hỏi nhỏ khi qua vài quán coffe, nhỏ đều không muốn cho đến khi một quán ăn vặt vỉa hè hiện ra.

Hai đứa cũng không gọi gì nhiều toàn ba cái thứ hoa quả xanh, con gái ai cũng thích thứ này thì phải. Nó nhìn đường nhỏ nhìn nó, lâu rồi mới có cảm giác hẹn hò nhẹ nhàng như vậy.

- Nè...

Nhỏ P.A kéo tay áo nó, trông nét mặt hiền đến lạ luôn, khuôn mặt này đây là lần đầu nó thấy.

- Sao?

- Đừng yêu em nha...

Chapter 12

Nó khá bất ngờ. Những cũng chả biết nói gì dành nhìn đường và im lặng. Nhỏ cúi mặt xuống chăm chăm nhìn nó nét mặt có hơi thở o..

- Sao anh không nói gì?

- Em muốn anh phải nói gì?

Buồn đấy chứ, nó không hiểu sao nhỏ lại như vậy với nó nữa. Cũng chẳng phải là đối tốt đẹp gieo nó hi vọng hay gì cả, đơn giản là nhỏ không biết rằng nó đã bắt đầu có tình cảm với nhỏ chẳng. Nhỏ bắt đầu hơi to tiếng.

- Nhẽ ra anh phải hỏi tại sao chứ, anh im lặng vậy chẳng nhẽ anh thừa nhận rằng đã yêu em rồi à?

Hai bên má nhỏ đỏ nưng lên khi hỏi vậy. Nó quay qua chăm chú nhìn nhỏ, và dõi lòng.

- Anh không muốn biết, tình cảm anh dành cho em cũng chưa lớn đến thế.

- Tốt! Em đã sợ anh yêu em chỉ vì lý do đơn giản nào đó... Em biết anh là tên đa tình mà... Ai mà anh chả dễ thích?

- Em đang trách anh đây à?

- Em không nói đúng sao?

Phải rồi, nhỏ nói đúng và cũng chẳng có gì lưỡng lự trước lời nói, khuôn mặt xinh đẹp lạnh tanh khi xoáy thẳng nó vậy.

- Em muốn sao cũng được...

Nó chỉ muốn biết rằng sao nhỏ bảo nó không được yêu nhỏ nhưng giờ thì cũng không thật sự còn thiết tha nhiều được vì lý do đó nữa. Nó quá mệt mỏi, nó sẽ không có quá vì tình yêu đâu một lần đau đủ rồi. Nhìn nhỏ có vẻ ấm áp chứ chẳng hả hê khi đầu khâu thẳng nó.

Dòng đường đi mãi nó không nhớ rằng nó và nhỏ ngồi đó lâu như nào nhưng nó nhớ hai đứa chả còn nói thêm gì với nhau nữa. Muộn, nó đèo nhỏ về, nhỏ ôm nó khá chặt như cách em ôm nó ngày xưa, nếu là lúc còn trẻ nó sẽ muốn có mối quan hệ như này, không phải bạn không phải người yêu, đi đâu cũng có nhau chuyện gì cũng nói với nhau. Ấy thế mà giờ thật sự chỉ muốn yên bè gia thát luôn thôi.

Cho đến ngày nó đi nó và P.Anh cứ quanh quần bên nhau, nó không biết nhỏ sao chứ miệng thì không cho nó yêu nhưng vẫn cứ ôm nó ngủ, còn quan tâm nó hơn. Chuyến bay

sớm, nó đặt vé cũng đến, sau ngày dọn dẹp mệt nhoài nó trả xe, nhà cùng giải quyết một số thủ tục. Xách cái vali lên taxi nhỏ P.Anh tạm biệt nó nhưng tuyệt nhiên không tiễn nó.

- Cố gắng mạnh giỏi nhé anh...

Mỗi câu nói và khuôn mặt cười buồn nó không biết sau này nó có gặp lại nhỏ không mà lòng cứ day dứt. Kể mà có yêu nhau thì kể ngoài Bắc người trong Nam cũng không đến đâu cả. Nó ở tuổi này với con trai vẫn trẻ nhưng nhỏ thì cũng sắp đến lứa tuổi bắt buộc phải lấy chồng rồi nên chắc lần cuối là đây. Nó cảm giác rằng trong tim như mất đi một thứ gì nếu cứ thế mà đi. Có gắng lắm nó mới đáp lại được.

- Cảm ơn em.... Em cũng thế nhé...

Tạm biệt SG.

Dài mây vắt vơ cánh máy bay, nó nhìn bang quang mà lòng hồn đòn nhiều cảm xúc, vui có vì được về quê gần gia đình... buồn có vì người ta....

- Con thuê một cái chung cư rẻ ở trên đấy tiện đi làm, chứ đi đi về về thế này mệt lắm..

Nó bàn bạc với bố mẹ sau khi về lại nhà, nói thế thôi chứ nó cũng nhờ đồng nghiệp thuê hộ rồi. Bố mẹ nó dân quê cũng không biết nhiều nghe nó nói vậy chỉ biết gật nhưng mẹ nó hơi buồn.

- Đi suốt thế con, mới về ở nhà vài hôm chứ...

- Con đi công tác chứ có đi chơi đâu việc thì vẫn phải làm mà mẹ...

Nó lâu lắm mới về mẹ nó xót con nên cứ bày vẽ bao đồ ăn, nhìn đầu mẹ bắc nhiêu rồi nó cứ không muốn mà mẹ vẫn làm. Nó ở nhà có một ngày sau đó lên luôn. Lâu không về HN thấy tuy không đẹp bằng SG mà đang đông ám hơn SG nhiều, tuy SG không rét mà ở đó đất khách cô đơn quá.

Chung cư nó ở bên đường TH, cũng chỉ ở một mình thôi, có anh nó thi thoảng sang uống với rủ đi chơi nên đỡ nhạt nhẽo. Cứ tưởng ngày đi làm tối chơi là sướng nhưng buồn lắm chứ người lớn có nỗi buồn riêng mà.

Sau cái chuỗi ngày đông rét đó nó về HN được gần 1 tháng thì đói nó xảy ra biến cố. Để mà nhắc lại thì thật sự nó không thể nhớ rõ được. Buổi cuối tuần đi làm về, nó chạy dọc đường NT, vì cuối tuần xe khách nhiều nó chỉ đi chậm, ấy vậy mà đói không như mơ. Nó bị một thằng sang đường cõi đâm, vì cõi sang lúc đông cho chót mà thằng đó đâm một cú cực mạnh vô chính bên người của nó, xong lại có cái xe khách đang đi bị nhỡ đà không phanh kịp bồi nó cú nữa. Nó lúc đó còn đội cái mũ bảo hiểm chống đồi nên khi bị văng

thì đậm đàu xuống. Nó không nhớ gì sau đó, chỉ biết tỉnh thì thấy ở trong bệnh viện cả người đau với đầu choáng váng, có mẹ ngồi cạnh cứ sụt sùi khóc. Với một thằng yếu nhót chả bao giờ thể dục thể thao như nó thì bị đâm như vậy khá thảm. Nó đau kinh khủng luôn, miệng không mở được, nó ngửi thấy một đồng mùi hồn độn. Thật sự lúc tỉnh dậy nó nhìn mẹ mà ngạc nhiên ra được, chính tay nó bị đậm mạnh lắm. Chặt tay thì gãy, không đến nỗi nát vụn mà cũng nát gần hết.

Sau này nghe kể nó được đưa vào cái phòng mà xác định là chờ chết thế nào mà trong phòng đó 7 người chết mình nó sống, không biết là hên hay đen nữa. Nó cũng tỉnh nhưng nói không thể nói chỉ thì thào và nằm bẹp một chỗ bao tháng giờ, nó mất việc nhưng vẫn được hỗ trợ khá nhiều về tài chính vì cái tình nghĩa. Mẹ nó và bố túc trực suốt, tiền viện phí của nó thuộc loại không lồ, nhưng nhờ mấy anh chị và số tiền tiết kiệm của nó trước đi làm mà bố mẹ vẫn xoay đủ sống ổn không quá nhiều biến cố.

Một thời gian sau nó bắt đầu tỉnh táo hơn chút mới nhờ bố mẹ mua cho cái điện thoại mới để lắp sim vô rẽ tiền thôi nhưng miễn là có dùng là được. Sau quãng thời gian bị tai nạn như thằng phế nhân nó ngồi xe lăn... Nó thè là ai mà có lúc bị thế chỉ muốn chết đi cho xong khá căng thẳng đầu óc nhất là nó biết lúc đó nó không được bình thường. Bố mẹ già rồi vẫn phải gánh nợ thằng con vô dụng.

- Mẹ ơi con xin lỗi...

Mẹ nó bảo những lúc nó mệt là nó cứ sáng như vậy. Thật sự quãng thời gian đó cực kì khủng khiếp với nó. Cho đến khi đầu óc tỉnh táo chút thì anh nó dẫn đi viện tâm thần để điều trị tâm lý nghe thì thật buồn cười nhưng nhờ đó mà nó đã ổn định như người bình thường chỉ có điều chân nó chưa thể đi được, người ta chỉ nói nôm na là chân nó vẫn có thể hồi phục được nhưng phải chờ rất lâu. Nó không nhớ quá nhiều chỉ biết rằng khi nó biến cố như này mấy tháng trời thì có một cú điện thoại của thằng bạn thân thời đại học của nó là thằng Tuấn, nói qua thì nhóm bạn nó học xong toàn làm việc tại HN hết mặc dù quê ở mọi nơi trừ thằng Tuấn thằng công tử này bỏ học và đi học tiếng.

- Alô nghệ sĩ...

Mẹ nó cầm máy cho nó nghe. Ngồi ở bên hè, gió mát làm nó dễ chịu. Nó ở bệnh viện lâu đến qua cả mùa lạnh.

- Ủ ừ... tôi đây sao thế?

- Alo? Phải Minh không... giọng lạ thế?

Giọng nó bị khó nghe đi chút vì vụ tai nạn. Nó cũng buồn buồn.

- Đúng mà sao thế? Tuấn à?

- Tôi đây... à, thứ 2 tuần sau tôi bay ông đi ăn với tôi một bữa nhé, anh em mình lâu không gặp nhau rồi, tôi rủ cả hội thằng Khánh nữa đây...

Lúc đó nó biết là bạn nó qua bên lập nghiệp. Lòng cũng mừng mà buồn vì nó không đi được.

- Vừa tai nạn gần chết không đến được đâu... Qua thăm thì thăm...
- O... đm... sao thế sao thế? Ông vẫn ở HN đấy chứ, sao trước bảo vào Nam đúng không?
- Vô xong về rồi, xong bị đâm xe mấy tháng nay đã khỏi đâu...
- Uhm nặng thế à?
- Ủ... gãy một số thứ...

Nó trêu thằng bạn mà vừa thập tử nhất sinh nhớ nhiều người quá. Thằng Long bạn nó lại đi Quảng Ninh nữa ở nhà loanh quanh không có ai không tự đi được toàn giữa vào mẹ.

- Mai tôi đến nhà ông, đưa địa chỉ đi...

Thằng Tuấn bạn nó nhà ở HN nhưng đến quê nó cũng không gần nó dành đọc địa chỉ cho cụ cậu muốn làm gì làm, không phải nó cần ai thương để mọi người đều biết nó bị chỉ là nó muốn gặp ai đó bạn bè hay bất kì ai để tâm sự chứ cứ tú tú khéo lại nghĩ quẩn như trước. Tay chân có dùng được đâu.

Bạn bè nó mấy tháng thời sinh viên đều đến, thằng nào cũng già dặn hơn mà chưa thằng nào có vợ con gì cả. Đúng chiều hôm sau cả lũ kéo đến, tiếp chuyện với bố mẹ nó xong thằng nào cũng đòi đẩy xe lăn cho nó, mấy đứa kéo nhau ra cái sân cỏ của làng chõ nó chỉ nói chuyện.

- Ai mà ngờ nghệ sĩ cũng có ngày này haha...

Mấy đứa cứ trêu.

- Tai nạn nặng thật, mặt mũi xẹo hết cả rồi... là người ta đâm hay ông đâm người ta?
- Bị thằng khác đâm mà giờ cũng không nhớ nhiều?
- Chắc do cái này?

Thằng Tuấn chỉ vô cái xẹo to tỗ bõ ở đầu nó, lúc đấy nó cạo trọc vì nó phải phẫu thuật 2 lần liền.

- Đúng là đời đéo nói trước được gì cả? Khổ cho thằng nghệ sĩ quá...
- Không chầu là may rồi...
- ... Mạng tôi lớn trong cái phòng đó mình tôi sống... Haha..

Mấy thằng nhìn nhau cười, nó không cười được cả miếng nữa chỉ nhéch được thôi.

- Nay giờ vẫn một mình à?

- Ủ thì vẫn thế thôi, mấy ông biết chuyện tôi rồi đó... có thêm ai đâu?

Thằng Tuấn nhìn nó hít một hơi sâu..

- Trước vô Nam có gặp con P.Anh không?

- Sao hỏi thế?

Nó thắc mắc sao thằng này lại biết nó với nhỏ P.Anh ở trong Nam.

- Lúc mà ông còn yêu cái Ly thi thoảng nó có hỏi thăm về ông, sau rồi lúc Ly mất thì nó vô Nam nó kêu nếu có chuyện gì thì nói cho nó biết, chung quy về ông thôi rồi sau tôi bỏ học nó không hỏi nữa. Tôi nghĩ vô Nam biết đâu ông gặp được nó...

Mấy thằng còn lại nghe thằng Tuấn kể mà cứ gật gù, bảo nhỏ P.Anh ngon nọ, bỏ mẹ chúng nó.

- Ủ thì cũng có gặp mà cũng chả xơ múi được gì, nhỏ không thích tôi...

- Ủa sao thấy hồi đó kết ông lăm áy chứ mà sao lại hết rồi...

- Ai mà biết.... Thế còn ông thì sao, cái My với ông còn không?

- Ui giờ nhắc làm gì, chia tay lâu rồi còn... yêu vớ vẫn ý mà...

Nói vậy chứ giọng ông tướng cũng buồn. Nó chẳng nhắc thêm gì nữa, giàn tối thì nhóm bạn của nó xin phép về, dù đâu mà nó biết mấy ông tướng gửi mẹ nó tiền nói thằng thùng là cho nó. Tình nghĩa đây chứ đâu.

Lúc mà tay nó tháo bột thì thằng Khánh có xin giùm nó một công việc viết báo online ở nhà thôi người ta giao việc thì mình viết được một số tiền nhuận bút ổn không phải làm gánh nặng cho bố mẹ nhiều, nhưng nó vẫn phải đi xe lăn.

Sau cái vụ tai nạn đó thì nó phải mua kha khá thứ, xe cũng hỏng, lạp hỏng nốt, gia đình thằng đám nó đến xin lỗi và đèn bù cũng nhiều tiền lăm vì thằng đó không bị nặng như nó. Đây là cái chuỗi thời gian nó ngồi một chỗ viết lách, cái bản thảo của hồi ký này khi nó viết cũng mất nên nó chả buồn viết lại tuy không nhiều. Đôi khi nó nhớ nhỏ P.Anh mà không giám gọi vì cái thời điểm hiện tại của nó và cái lúc nó về HN cũng ngót nghét nửa năm, Sim vẫn còn mà máy mãi sau mới mua nên không biết nhỏ có gọi cho nó không.

Nó vẫn điều trị và hồi phục cho đến khi đi lại được. Thì nó bàn bạc với bố mẹ rằng nó muốn đi học tiếng. Vì việc viết lách ở nhà tuy kiếm được tiền mà bèo bọt không đủ duy trì cuộc sống cho lăm. Sau thì nó còn làm thêm ở một shop đàn nữa, vừa bán vừa dạy

guitar. Tóm lại ban ngày nó đi làm ở Shop chiêu tối đi học đêm lại ngồi viết bài. Đây là nó sau khi điều trị xong. Cái vụ tai nạn đó để lại cho nó vài cái xẹo lớn và chi chít xẹo nhỏ, mặt nó thì khó coi một chút nhưng không đến nỗi biến dạng.

Nó lại đi học, tất nhiên là tiếng anh, nó học ở một trung tâm khá uy tín và có chứng chỉ tốt nghiệp đàng hoàng. Ở lớp của nó toàn mấy đứa kém tuổi chỉ có một chị là hơn nó gần chục tuổi vẫn đi học, giáo viên là người nước ngoài. Nó và chị đôi khi nói chuyện với nhau thôi chứ còn bọn trẻ con kia nó không nói chuyện cùng mấy. Đa phần nhờ mấy cái xẹo của nó.

- Tuổi này rồi chị vẫn đi học à?

Nó hỏi chị trong một chiều lên lớp.

- Ủ học vì chị thích thôi chứ chồng con rồi cũng không cần thiết...

- Vâng... À mấy cái này em bị tai nạn...

Nó thấy chị nhìn tò mò mấy vết xẹo của nó nên nói luôn.

- Nặng quá nhỉ... Trông em cũng phải ra trường rồi, không đi làm mà đi học nữa kiếm việc à?

- Thời buổi này mình làm đâu cũng cần tiếng anh mà chị... Trước em cũng đi làm mà sau vụ tai nạn mất hết việc nên đi học lấy thêm cái bằng tiếng đi xin việc cho dễ...

Ngoài cái lớp tiếng của nó thì nó còn bán và dạy guitar nữa, cũng may cái việc này không quan trọng ngoại hình, chỉ là cái lớp guitar của nó có con bé nhìn thấy là sợ văng mặt ra nên đôi khi trợ giảng toàn kèm riêng cho nó. Nó thì tự học nhưng do chơi lâu rồi nên nhạc lý vững, trước khi xin vô người ta cũng test trình của nó rồi. Thấy ổn người ta mới cho đứng lớp. Khá mệt mỏi nhưng bố mẹ nó chẳng干涉, lúc ấy nó vừa gầy vừa ôm nhách trông thảm đến lạ mỗi lần nó soi người. Đầu óc lúc nào cũng công việc và học hành nó không nghĩ nhiều hơn thế trong thời điểm ấy.

Chapter 13

Nó cũng kiếm được một số tiền kha khá khi mà bản thân nó chăm chỉ như vậy, nhưng mà vì công việc bắt buộc nên nó dành ở nhà thuê cùng một anh đồng nghiệp cũ ngày xưa, giờ nó vẫn kinh vụ tai nạn mà chưa dám chạy xe máy. Đi làm hay đi học cũng chỉ bằng bus đó thôi. Ngày qua ngày cứ thế nó mệt mỏi.

- Anh nè mày thật bị thế mà mày vẫn chì đáy nhỉ, sao không ở quê kiếm cái nghề gì đó mà làm cho yên vị, lên đây bon chen chi?

Ông anh đồng nghiệp của nó cũng hay tâm sự với nó lăm.

- Ở quê thì bao giờ mới phát được hả anh? Em sống khổ quen rồi mà sau này có gia đình khổ nữa không đành lòng... Anh cũng hơn gì em đâu, lương vậy vẫn ở nhà thuê còn gì kẹt sỉ thế? - Nó trêu.

- Ủ thì anh cũng đang tiết kiệm mua căn nhà, chứ chưa có nhà chưa dám cưới vợ đâu khổ lăm...

Ông châm điếu thuốc rồi thở dài, anh này trước cùng cơ quan với nó cũng thân mà từ đợt nó vô Nam không liên lạc nữa, sau vụ tai nạn anh đến thăm thì nó mới xin ở nhờ được, dẫu sao cũng share tiền tro.

- Nhưng em hỏi thật lương công ty mình trả cao thế mà, anh còn vô trước em mấy năm đến giờ anh vẫn chưa đủ mua nhà á?

- Hị hị trước anh mày có dính vào bóng bánh báo nổ cũng kha khá... chưa bị chém chết là may rồi, nợ còn day day đâu em... Nó im lặng, đòi cũng nhiều cái éo le. Khổ đâu riêng ai đâu, nhưng với cái ông này là đại.

Hè nóng bức làm xéo nó cứ ngứa râm ran, đêm đến nó phải đóng cửa phòng kín để gõ bài gửi sơ phiền ông anh đang ngủ, thời gian đó nó khá tát bật và khó khăn.

Vẫn một ngày như bao tuần nhảm chán, nó đang chăm chú nghe trong lớp học thì bị một số máy lạ gọi vội.

- Alô ạ?

- Minh à, Minh Chi đây... hihi... đang đâu vậy?

- À đang ở HN rồi... Lâu lăm rồi mới gọi đáy nha... Mà sao dùng số mới vậy? Lại về nước à?

- Ủ mình vừa về HN luôn, tưởng cậu ở trong Nam chưa về...

- Về lâu rồi...

- Trước gọi cho cậu hoài mà toàn thuê bao riết có được đâu nay mua sim mới gọi thử hihi...

Ngẫm mới nhớ sau vụ tai nạn cũng khá lâu nó mới mua cái điện thoại cũng không có cớ trách nhỏ Chi vì nó cũng không chủ động liên lạc với nhỏ mà. Nó thì không bất ngờ lắm vì với nó Chi cứ đi về hoài như vậy, trước nhỏ còn tính về luôn cơ mà.

- Ủ tại... Mà thôi gặp nhau nói chuyện cho dễ đi nha... mình đang bận chút, cậu cứ về quê đi rồi tính...

- Cũng được, mình đang về rồi... Cậu đang ở HN hay ở quê?

- Đang trên HN...

- Um đê hôm nào mình lên...

Nó cụp máy, lòng cứ buồn buồn. Không biết trong cái bộ dạng này của nó Chi có nhận ra không nữa. Tự nhiên cứ thấy đời đèn đuôi biết nhường nào.

Hai ngày sau Chi đòi gặp nó, nó hẹn cô bạn ở một quán Coffe bên đường TX, tất nhiên nó là người đến trước, vừa thấy nhỏ bạn nó vãy vãy... Chi trông thấy nó mặt cứ ngắn ngo, nheo mắt nhìn vì chắc không nhận ra mãi sau nhỏ mới đến gần. Cũng không biết tả cái mặt Chi như nào nữa, nom bất ngờ lắm.

- M..in...h... M..inh.. đây à?

Chi vẫn chưa chắc đây là nó cơ mà.

- Ủ mình đây... cứ ngồi xuống bình tĩnh đã, mình kể cho...

Nó không dấu Chi điều gì mà nó nhớ, lâu rồi mới gặp lại mà còn là người để nó tâm sự nữa chứ. Chi không nói gì, chỉ thút thít khóc, nó hiếm khi thấy điều này. Vừa thương vừa ngần ngại. Nhập một ngụm coffe cốc tỏ ra ngầu mặc dù đắng ngọt nó nhỏ nhẹ.

- Không sao đâu... mình vẫn ổn mà, chỉ là hơi khó cười thôi hè...

Nó nhéch cái miệng méo xέch của nó lên khiến Chi phì cười, vừa khóc vừa cười.

- Hức... vạy còn trêu được...

- Bộ sao tưởng ở bên chử sao đã lại về rồi...

Nó lau hai khói mắt của Chi, nó cũng ga lăng phết chử bộ.

- Mình không bận lắm được nghỉ phép thì về thôi... ở bên đó có làm bóc lột như bên đây đâu... Thέ giờ Minh làm gì, nghe cậu kể mất việc rồi mà...

- Minh giờ học tiếng với làm thêm một số thứ, cũng ổn thỏa cả...

Chi gật gù.

- Được đây thêm cái bằng tiếng nữa có nhiều cơ hội hơn... Mà, còn đau không vậy?

Chi chạm nhẹ vào cái xeo mõm của nó mà cứ rơm rớm, nó cười xòa.

- Hết rồi... mình điệu trị tốt mà, lâu lâu ngứa chút thôi..

Bỗng nhiên Chi nắm chặt tay nó tay nó giày nén lợt thóm, rồi cứ lí nhí.

- Mấy ngày này cho mình ở gần Minh nhé...

Nó gật đầu, nhìn bâng quơ. Nó biết nó không nên từ chối Chi lúc này và cũng không có lý do thiết nghĩ cũng chỉ như lúc ở miền Nam thôi, nó cũng cô đơn chết đi được.

- Thế Chi ở đâu? Trọ mình 2 người cơ...

- Bác mình ở trên đây mà... quên rồi à? Lấy lý do chơi bời là cứ ở thôi..

- Con gái con đúra về là toàn loanh quanh với trai đó hả?

Nó đứa, Chi bĩu môi...

- Ai biếu bị vậy mà không nói chi hết? Với lại mình vẫn gọi về nhà đều đặn mà...

Nó bận rộn vào ban ngày nên không biết làm gì cả, Chi đòi nó dẫn đến luôn cái tiệm đàn nó bán cũng may anh chủ dễ tính nó bảo người nhà ngồi chờ nó thì anh đồng ý, cái quan trọng là Chi cũng xinh và lễ phép. Bình thường, cái tiệm đàn này không có khách mấy vì với dân mình guitar còn khá xa lạ chỉ có vài thanh niên máu văn nghệ thì thích thú thôi.

Nó và Chi cứ ngồi đó nói chuyện cho đến hết ca, thi thoảng có vài đứa học sinh vô nghe tư vấn rồi lượn chừ không mua mấy nói chung nhàn hạ.

Chiều nó vẫn đi học Chi thì về nhà bác, chỉ có đến tối nó với Chi mới đi linh tinh ăn uống và dạo phố thôi, Chi có đem theo xe nên tiện, nó thì khó khăn lắm mới dám đi lại xe, hơi run chút, cũng may cái sỹ khí không để gái đèo nó lớn.

- Ôm chặt dữ ha...

Chi không nói gì, số nó cũng lạ, toàn được ôm bởi gái xinh mà chả làm ăn được gì, cuối cùng vẫn é mốc mòm.

Nó nhớ cái thời điểm đó có một kỷ niệm như này mà nó được lời mãi về sau, chẳng là đợt đó đang có một giải bóng đá gì lớn lắm, nó không quan tâm đâu mà đến tối mát mẻ Chi cứ đòi nó đi xem bằng được.

- Mình đợi cậu dưới cổng nha...

Gần tan học Chi có gọi và bảo nó vậy. Đi về nó ra thì thấy Chi vẫy tay dữ lấm rồi hai đứa kéo nhau ra một quán bia, thè luon là nó choáng ngợp bởi cái sự đông kinh dị như này, bộ bóng đá nước ngoài còn vầy thì chắc VN còn nhiệt hơn nữa. Nhỏ Chi chơi lớn đặt bàn luôn rồi đến chỉ việc ngồi thôi, nó đang kiêng bia rượu mà vui cũng gọi cho đầy đủ.

- Ủa chưa có bóng à?

- Chưa lát nữa mới chiều... mà cậu có thích xem đâu...

- Hehe thì cũng hỏi cho biết... Bộ sao máu xem thế?

- Thì mình thích xem bóng đá mà... Ai như cậu không biết tí gì hết con trai gì giải bóng toàn cầu còn chẳng biết...

Chi cứ nhìn nó cười tội nghiệp nó cũng kệ, điều đó không hấp dẫn bằng cái bé mặc bộ quần áo bia tiger bó sát đang đi bưng bê của quán, nhìn ẻm mà nó say đứt đừ.

- Nè nè...

Chi nhéo tai nó nháy mắt.

- Minh cá độ không?

- Cá độ chi?

Nó ngân ngơ vì cái lời đề nghị của Chi.

- Bây giờ có hai đội, cậu chọn một đội mình chọn một đội, đội của cậu mà thắng thì mình sẽ gọi cậu bằng anh và ngược lại...

Nó ngẫm nghĩ một lúc, nhỡ nó mà thua thì mang nhục vì sẽ phải gọi Chi bằng Chị, nó thắng thì nó cũng không thích lấm vì gọi quen rồi không muốn sửa áy thế mà...

- Sao? Chơi không, con trai gì nhát thế...

Chi khích, nó biết nhưng kệ nếu nhỏ muốn thì nó cũng chiều.

- Được thôi, nhưng mà mình đâu biết đội nào yếu đội nào mạnh cậu xem rồi cậu biết cậu chọn đội mạnh thì sao?

- Ây trời... vào đến vòng này rồi thì đội nào chả mạnh với lại bóng đá có nói trước được điều gì đâu, nếu cậu muốn thì chọn Tây Ban Nha đi... đội đó được đánh giá mạnh hơn đó... chấp cậu...

Chi bĩu môi, nó gật đầu chấp thì chấp, sao không được.

- Okê...

Cũng kì khi một đứa con gái xinh đẹp như này lại đi cùng một thằng xéo đầy người vô quán bia, nó không xem chăm chú trên màn hình lăm chì lăm lăm con bé bụng bê, còn vài thằng bợm cũng thi thoảng liếc nhở Chi nó biết hết. Gì chứ nó quan sát kĩ lăm, lúc đi qua con bé bụng bê nháy mắt với nó, đáng yêu phết, chắc con bé cũng biết bị nó ngắm. Cũng vui và tự tin rằng mình vẫn đẹp trai lăm hơi nhiều xéo tí thôi. Lâu lâu Chi lại cầu nó một cái vì có pha nguy hiểm với đội Chi chọn.

Sau khi hết vài chai thì trận đấu cũng ngã ngũ, nó không quan tâm diễn biến, nhưng kết quả là đội của nó thắng công nhận được đánh giá cao hơn nó phải khác, nghe mấy ông nhận xét về cái đội này đã tai lăm, kẻ ra cũng hên vì nó biết gì đâu. Nhìn qua Chi nhỏ thua mà trông còn vui mới sợ. Mặt cũng hơi hồng hồng.

- Hihi...

- Hảm à, thua còn cười... Nhưng mà thôi khỏi cần xí xóa đi...

- Không... thua là thua... mình quên từ lăm... Cứ thế là theo giao kèo đi...

Nó im lặng và ra về. Trên đường Chi vẫn ôm nó, hai đứa mới uống chưa ăn gì nhiều, nó ngoý ghé tiệm cơm mà Chi không muốn đành đèo nhỏ về phòng nó vứt xe ở đây rồi 2 đứa đi dạo. Hai que kem yên vị cảm giác cứ lạ lạ. Chi quay sang nó bấy giờ vẫn im lặng.

- Nay... E...m bắt đầu nhá...

Nó hơi sờn da gà và ngượng ngùng, chẳng biết nói gì chỉ gật. Bóng đèn đường rọi rõ hai đứa nó.

- Hảy có nhất thiết phải thế không?

- Hihi dám chơi dám chịu... Anh cứ dần dần sẽ quen thôi...

- Ủ...

Chi bỗng quàng tay qua tay nó nhìn hai đứa như một cặp tình nhân và thủ thỉ vào tai.

- Nay... Anh có thích em không?

Nó giật thót, quay qua Chi hai mắt nhỏ long lanh mà nó không biết nói sao nũa. Đành gật đầu thú nhận.

- Vậy... còn yêu?

Nó thở dài, không được để mọi thứ bóc đồng quá đà mặc dù nó có thích Chi.

- Không... mình có thích cậu... nhưng mình và cậu vẫn là bạn mà phải không, yêu đương gì... còn cả một tương lai sự nghiệp kia kia...

Nó vừa lảng vừa thật, bỗng gió nổi lên xào sạc, dòng xe vẫn vút đi. Nó tần ngần khi Chi chặn môi nó lại bằng một ngón tay.

- Suyt... Anh gọi sai rồi kia... Sửa đi...

- Ủm... A..nh.. Xin lỗi...

Lần này đến được Chi gật đầu, rồi nhở cười cười như tự nhiên lắm mặc dù gượng gạo. Cảm giác như Chi phải chấp nhận một điều nhỏ không muốn.

- Hihi... Cứ mỗi lần về là anh lại đem đến một cái mới mẻ gì đó đến với em khi thì vui khi thì buồn... chẳng trách sao Ly nó yêu anh nhiều như vậy...

Chi bạo mồm miết như vậy khi gọi nó là anh đầy tự nhiên và nhắc đến Em. Nó tỏ vẻ..

- Thôi thì quá khứ ngủ yên để bình yên cho những ngày còn lại...

- Góm văn thơ ghê...hihi...

Lần này thì nó thấy Chi cười vui thật rồi.

Trong đêm HN vẫn có hai kẻ hâm nấm tay nhau đạo phố mặc cho HN ngủ.

Ngày Chi phải đi tiếp, nó tạm biệt Chi trong một chiều gió lộng nhưng có nắng của HN, nó biết Chi rồi sẽ lại về với nó thôi.

Tiết trời dịu mát dần cũng là lúc nó thay đổi về mặt đồng hồ sinh học, mọi thứ cũng đâu vào đó. Với cường độ làm việc như này, trước thì nó không quen, giờ thì nó không thấy làm quá mệt mỏi với những điều mới mẻ nữa.

Cuộc sống của nó trở nên nhẹ bỗng, đôi khi nó mường tượng về tương lai của chính mình, rồi đây có lẽ nó sẽ kiếm được một công việc ổn định hơn sau khi tốt nghiệp nốt cái trường này, trong thâm tâm có thể nó lạc quan hơn chút mặc dù còn sự cô đơn và nuối tiếc khá nhiều điều.

Bờ hồ, hôm nay nó cùng vài đứa học sinh trong lớp dạy guitar của nó hẹn nhau ra vãn nghệ chút. Trong lớp của nó không chỉ có tuổi nhi đồng mà còn có cả thanh niên và trung niên nữa, nhóm này là nó chơi thân nhất nhưng cũng kém nó chỉ vài tuổi. Nó đã từng nghĩ rằng, bản thân của nó chỉ cần sống một mình và hết mình là đủ rồi. Cơ mà cô đơn mãi cũng phản tác dụng. Sau cái lần thập tử nhất sinh, nó cởi mở hơn với nhiều công việc cộng đồng.

Nó đàm cho học sinh hát, lúc đấy chưa có phố đi bộ. Nhóm của nó chỉ ngồi mép hồ mà thả hồn thôi.

- Anh có bạn gái chưa?

Một thằng trong nhóm hỏi nó, mấy đứa còn lại có vẻ hứng thú. Ủ thì không biết thằng như nó có một nửa chưa nhỉ mặt dày xéo này có ai yêu chăng?

- Anh chura...

Không có vẻ gì là bất ngờ, chúng nó gật gù. Một đứa con gái nhỏ tuổi nhất nhóm đòi.

- Anh đệm em bài "Chuyện như chưa bắt đầu nhé..." ... Của Mỹ Tâm á... Anh Thầy biết không?

Nó biết, bài đó cũng hay mà đúng hơn là hợp tâm trạng nó trong một khoảng khắc nào đó. Vô tình nó được nghe.

..Intro bùa và hát...

Cô gái này có chất giọng rất lạ và êm, nó thả hồn theo làn gió và nghĩ đến nhiều chuyện đã qua một nửa hồn thì buồn gọn như mặt hồ theo gió...

"....Từ trong con tim cứ nhớ anh vô bờ

Tình yêu ấy cũng đã khiến em mong chờ

Góc phố vắng mình em bơ vơ

Bao giấc mộng nay tan vỡ

Thì thôi xem như chuyện mình chưa bắt đầu

Để cho lòng này nhẹ với nỗi sầu..."

Thế là đủ rồi, hợp tâm trạng nó thiệt sự, nó thấy mắt mình ướt, tự khi nào nó không làm chủ được cái tuyến nước mắt của mình nữa. Nó đau, nó nhớ người ta. Con bé vẫn hát và nó lặng cả người đi.

- Hay quá...!

Nó quay mặt đi lúc cô bé hát xong vò nhìn xa xăm.

- Thôi mấy đứa tập đi hát bài nào tự tập rồi hát... bấm hợp âm vẫn gượng lăm đấy chưa thạo đâu...

Nó vẫn là thằng lông bông, nó nghĩ vậy vì thật sự cuộc sống vẫn chưa vào đâu cả. Nó thơ thẩn cả buổi trong shop đàm với những bản finger dịu nhẹ nhiều đến độ anh chủ shop còn trêu như vậy thì đàm hết hạn sớm mặc dù nó coi đây là test sản phẩm.

Cuối tháng mệt mỏi, nó xách đồ về với mẹ sau khi xin được nghỉ phép. Đàm ông con trai trưởng thành rồi nhưng chỗ dựa tinh thần vẫn là gia đình mà. Nó cũng đem theo tiền

lương của mình dành dụm đưa cho bố mẹ thật sự nó không cần gì nhiều. Mọi đồ đạc của nó đợt trong Nam sắm chi nó mang về hết mà. Nghĩ lại thấy trong Nam nó phung phí nhiêu thì lúc này nó lại biết trân trọng đồng tiền hơn. Đời nó cứ đôi khi bị lạc quan điểm một cách cực kì dễ dãi.

Nằm xuống cái trường kỉ ngược nhìn trần nhà, nó lấy tay đẩy đi đẩy lại cái xe lăn dung cụ di chuyển của nó một thời gian dài với đôi nạng lúc nó tập đi. Bất giác nó vui ít nhiều giờ vẫn còn sống là kỳ tích rồi.

Về chiều gió thổi mạnh hơn dù trời vẫn nắng. Nó lóc cóc con xe đạp trở về nhà sau khi đi thăm mộ chị, tiện đường mua chút đồ ăn tối luôn cho gia đình. Cuộc sống cứ nhẹ nhàng nhùn vầy không bon chen có lẽ với nó tốt hơn cả. Ngẫm nghĩ một hồi cũng đến đầu ngõ. Có điều lạ ở chỗ tự nhiên bọn trẻ con trong xóm thò đầu ra nhìn về phía nhà nó, nó hơi ngắn ngoé chút.

- È ê tụi mà nhòm chi nhà chú thế?

Nó hỏi thằng cu cháu nó, thằng bé cứ tàn ngần nhìn mà cứ chầu chực.

- Chú ơi, Có chị nào đứng ở đoạn rào nhà chú mà cứ như tìm ai ấy nhìn lạ lăm chú à! Còn đeo kính râm kiểu ở đâu xa đến ý...

Nó hơi bất ngờ nên phóng vội về, đầu thì thắc mắc. Lạ thiệt chứ mình quen ai kiểu đó đâu hay là khách họ hàng xa nào. Gần cổng nó dắt xe vô đi từ từ, đúng thật là có nhỏ nào đang đứng đấy.

- Chị tìm ai à?

Nó vỗ vai, đầu cứ lùng bùng cái dáng vẻ này quen lầm nhưng không thể thế được...

- O...? Sao em lại ở đây...

Nhỏ P.Anh tháo kính ra, hai mắt nó đỏ khoe nhìn nó giận dữ. Nó bối rối vội quay mặt đi, nó sợ nhỏ nhìn thấy bộ dạng này của nó và nó cũng đơ đơ không biết làm sao trong tình huống này cả. Nhỏ P.Anh vội ôm chầm lấy nó, khóc thành tiếng vì là ngoài đường nó liền kéo nhỏ vào sân nhà, cũng may nhà có mỗi mẹ ở gian nhà trên chắc không để ý lầm.

- Thôi... nín đi.. nín đi... anh xin lỗi, đừng khóc mà, anh xin lỗi...

Nó lúng túng, ngượng ngùng trong đầu thì thắc mắc không hiểu cái gì đang xảy ra mà sao nhỏ biết tận quê nhà nó mà về. Trông bộ dạng khóc té le của nhỏ khi nhìn nó cũng ngỡ ngàng không kém.

- Anh xin lỗi mà nín đi...

Nó cứ thế không biết xin lỗi gì, nhỏ ôm nó thật chặt và khóc ướt cả bên tay. Mãi lâu sau nhỏ cũng nín.

- Bình tĩnh chua..? Sao biết nhà anh mà về tận đây? Anh tưởng ở luôn trong Nam cơ mà?
Ừ thì ở trong Nam nhỏ cự tuyệt nó, giờ lại mò về tận cái xứ hẻo lánh này cũng để gặp nó thôi chứ làm gì nhỉ?

- Chi nói cho em biết hết chuyện rồi, sao lại ra nông nỗi này hức...hức.....- Nhỏ thút thít
Nói vậy là đủ giải thích hết khúc mắc, nhỏ P.A mắt ngắn nước nhìn nó buồn buồn. Tự nhiên nó buồn theo.

- Anh xứng đáng bị bỏ mặc hơn mà... Anh đâu đáng... Em cũng đã không cho anh yêu em... chính xác thì em đang làm gì vậy? Em đang nghĩ gì vậy?

Nó nhìn nhỏ, nó nhận ra đôi mắt nó lại tự trào nước mắt.

- Giờ anh như này... Nó chỉ vào những vết xéo. Anh cũng không còn sự nghiệp nữa, Em nghĩ gì mà lại làm thế với anh? Em đừng gieo cho anh hy vọng chứ?

Nhỏ P.Anh chỉ biết ôm nó đôi mệt mọng nước, hôm nay nhỏ rất hiền nhỏ khóc cũng hiền, vẻ mặt lạnh lùng đâu rồi. Nó không kìm được nước mắt của mình, đúng là nó rất yêu nhỏ dù đôi khi nó sợ là nó chỉ đang tìm ai thay thế hình bóng của em, sau ngày tháng trong Nam nó vẫn nhớ nhỏ nhiều nhưng chẳng dám liên lạc vì sợ không đi đến đâu.

- Nè anh muốn hỏi lại... Sao em không cho anh yêu em?

Nhỏ P.Anh mặt đầm chiêu lại rồi mở chiếc túi sách của mình ra, trông khá cương quyết như là nhỏ tính làm điều gì quan trọng lắm vậy. Tìm một hồi nhỏ nhặt ra mấy đồ làm nó chết chán và cưng người lại đầu óc như lạc đi.

- Anh...Anh còn nhớ những thứ này chứ?

Chiếc đồng hồ ngày xưa Lan tặng nó và chiếc chong chóng đã gãy cùng hai cánh quạt bằng giấy đã ô màu thời gian, nó nhận ra đây là thứ hồi bé nó đã cố hết sức làm tặng lại Lan. Nó không tin không làm sao mà tin được... Hai tay nó ôm đầu, những vết xéo của nó bắt đầu nhức nhối...

- Không... không phải, sao em lại có những thứ này? Em..em là ai vậy....!??

Thật sự cảm xúc của nó không biết diễn tả sao, lúc đấy người nó toát mồ hôi lạnh, chỉ là trùng hợp một thứ gì đó chứ. Lan của nó trong ký ức là cô bé bầu bĩnh vì ăn kẹo nhiều và lúc nào cũng túc trực đeo kính, da ngăm đen, cùng nụ cười tươi. Còn nhỏ P.Anh thì mặt

thanh tú một cách lanh lùng không giống là mấy nó mường tượng những hình ảnh vót vát của ký ức gần 15 năm trước..

Nhỏ P.Anh vẫn khóc, cặm cui mở hộp ra, lấy chiếc kính bé cũ rích đeo vào...

-Anh...quên em rồi sao hứ..c..?

Nó lặng cả người đi, lâu nay nó đã làm gì. Người nó may mắn nhớ về, người nó để trong tim một khoảnh trống vì biết chắc chẳng bao giờ gặp được, lại chính là người nó thò ở đến xua đuổi là người nó gây tổn thương sâu sắc, là người nó thích nó nhưng nó mặc kệ thật nhẫn tâm, hơn cả là người ta vẫn theo dõi và ở gần nó bấy lâu nay.

- Sao anh vẫn không thể nhận ra em? Em đã ở bên anh? Em đã nhận ra anh ngay lần đầu chúng ta gặp lại, em đã rung động rất nhiều đã vui mừng rất nhiều, em đã có hết sức vì mọi thứ... sao người được chọn không phải là em... Em là con gái mà... Tại sao em lúc nào cũng phải xuống nước theo anh... tại sao em cuối cùng là người đau nhất... Tại sao khi em nhận ra rằng em đã yêu anh thì anh lại bỏ mặc em vậy...!!!

Nhỏ vừa nói vừa khóc, từng lời nói uất trên gương mặt đau buồn như từng nhát dao đâm vào tim nó...

- Em vẫn nhớ như in rằng Bột nói lớn lên Bột sẽ đi tìm em sẽ cưới em làm cô dâu xinh đẹp, sao khi gặp em Bột lại đây em đi như thế...?

Nó lặng người đi...

Đúng là cô gái trong ký ức của nó đây rồi, sao nó không thể cảm nhận được nhỉ, cận kề mà nó không nhận ra, chỉ đôi khi có chút gợn nó lại gạt phắt đi vì không thể nào do sự khác biệt quá lớn về ngoại hình... Nó thật ngu ngốc..

Nó ôm P.A lại một cách vụng về nhất và nó cũng khóc. Nó khóc vì đau buồn nhiều hơn là vui sướng. Nó đau vì mọi điều, không phải vì ký ức 15 năm hay lời hứa mang chúng đến với nhau, đơn giản nó và P.A đến với nhau vì cảm xúc thật dành cho nhau, chẳng qua nó chỉ biết nhau trước mà thôi.

Chưa bao giờ nó khóc to và nhiều đến thế.

- Anh xin lỗi.... Anh xin lỗi....!!

- Lan của anh về rồi đây... đừng khóc nữa

Nó không nghĩ đời như phim khi có cuộc hội ngộ đầy sự kì lạ này, nếu đây là giấc mơ nó nguyện cầu nó không bao giờ tỉnh.

Lan ngồi đây, nắng buông loi mái tóc em. Em đã nhuộm đen, mái tóc xõa dài nó ngắn
ngơ về cái khuôn mặt, nếu là P.A nó không bao giờ thấy em cười tươi như này nhưng là
Lan nó lại chìm đắm trong nụ cười tươi của em...

Nó gặp Lan trong một ngày quá khứ lâu lăm rồi, em nói rằng em tên Lan, bố mẹ em gọi
vậy bởi nhà em bán hoa cảnh, đa phần là hoa Lan, chứ đạo đó nó đâu biết tên thật của em
là Phương Anh. Nó tin rằng từ bé ai cũng có một tên gọi ở nhà, nhưng vì nó không có
bạn bè nhiều nên chỉ có Lan mới gọi nó là Bột, và giờ đây nó gặp lại em, dù không còn
nguyên vẹn nhiều về ký ức nhưng những điều suy nghĩ của nó cứ tràn về.

Mẹ nó đã biết nhà có khách nên niềm nở mời em vô nhà. Từ lúc nó tai nạn ai đến thăm
nó mẹ nó cũng như vậy hết.

- Cháu chào bác...!

P.Anh lễ phép, mẹ nó gật đầu.

- Con gái nhà ai mà xinh thế... Ấy chết sao lại khóc như này? Mày làm cái gì thế con?

Mẹ còn chưa hiểu chuyện nó khẽ đẩy vai mẹ đi vô nhà.

- Không có chi đâu mẹ à...

Ngồi ở cái trường kỉ, P.Anh hơi thận thùng toàn cúi mặt xuống nó mới giải thích đôi chút
cho mẹ rằng bạn lâu ngày không gặp nên cảm động chút thôi mặc dù biết mẹ chả tin.

- Nè, cháu quê ở đâu thế? - Đúng là người lớn.

- Dạ quê cháu ở đây bác à... Bác có biết ông Vương không?

Mẹ nó ngẫm một lúc rồi như nhớ ra.

- À đúng rồi, cái chú mà bán hoa cảnh ở đoạn gần cái ao kia... Nhớ rồi, mà cả gia đình
chú ý chuyển đi cũng mười mấy năm rồi. Bác nhớ hình như thằng Minh này hồi bé xíu có
hay chơi với con gái nhà đấy... Mà con có họ nhà chú ấy à?

P.Anh cười hiền.

- Bố cháu bác à...

- Uï trời ơi... Nhìn mày lớn lên khác thế à cháu, xinh quá... Thế thôi hai đứa nói chuyện
đi...

Nó cứ suy nghĩ hoài, sợ mẹ hỏi em nhiều chuyện. Đợi mẹ đi rồi, nó mới thả lỏng người ra.
Nhưng cuộc hội ngộ này bất ngờ quá nó cũng không biết nói gì.

- Nè... Anh còn đau nhiều không?

Nhỏ chạm nhẹ vào nó, liếc nhìn cái xe lăn với đôi mắt buồn. Nó lắc đầu.

- Sao tự nhiên ngày xưa giấu anh? Khi gặp anh rồi em có thể nói cho anh biết mà?

P.Anh lắc đầu.

- Đúng là vậy, nhưng em không muốn. Em gặp anh, nhưng em cũng thích anh chẳng liên quan gì đến việc em với anh có quen từ bé, nên em muốn cạnh tranh công bằng, khi cái Ly nói cũng thích anh. Rồi em thua, có lẽ cách đối xử của em khá ngu ngốc khi mà em tưởng như vậy sẽ gây ấn tượng với anh... Em suy nghĩ nồng nàn quá...

- Nhưng... Sao em lại như thế này, em khác quá vậy...

Nó tần ngần hỏi một câu hỏi không có duyên.

- Bộ ngày xưa em xấu khiếp vậy à...

Nó ngó lơ đãng trêu em, mong cái không khí này vui vẻ hơn chút.

- Anh à, anh không biết con gái bạn em có thể thay đổi ra sao đâu... Thú thực trong tâm khảm em suốt những năm tháng trưởng thành vẫn luôn thích anh chứ không quên, ai bảo trẻ con không có tình cảm được... Nhưng thật sự em phải cố quên bởi đâu có một động lực nào giúp em trở về tìm anh được khi mà gặp nhau hai đứa đều lớn rồi chắc gì anh còn nhớ em là ai?

Nó ngẫm nghĩ cũng đúng thiệt. P.A vén tóc qua một bên để phần cổ trắng ngần.

- Lúc bé nhà em chuyển là chuyên vô Nam, đợt em gặp anh là em đi ra đây chơi... Bố mẹ em có mua sẵn một căn nhà ở ngoài này cho tiện chứ thật ra em ở trong Nam cơ... Và khi gặp anh ở trong Nam thật ra là nhà em nên em nói đổi không muốn cho anh thấy thôi...

Bảo sao nhỏ dùng cái vào Nam làm việc mà không có biết cái chi.

- Nếu không ra chơi lần đó có lẽ em không gặp được anh thật ra em cũng không quen Ly và Chi đâu, chẳng qua do Chị Huyền kết nối bạn em lại đây, thấy hợp tính là chơi chung thôi... Bả chơi bời dữ lắm không như vẻ ngoài đâu.... Cơ mà bả cũng tốt...

- Sao nay nói nhiều vậy?

- Em mệt mỏi rồi, không muốn dẫu anh chuyện gì nữa... Em có lẽ quá kiêu ngạo để thích và yêu ai, dù người ta có tôn sùng em đi nữa. Đúng thật em cũng ghét anh lắm nếu không nhận ra anh, em đã nghĩ là sẽ quên anh đi thì hơn và rồi em trở lại Nam làm việc... Ai ngờ vẫn gặp anh...

- Vậy à...

- Nếu anh không trọng chiếc đồng hồ đó thì em mặc xác anh rồi...

Nói cũng đúng, chiếc đồng hồ này nó đeo miết cho đến khi hỏng nó mới bỏ ra.

- Em thấy anh đeo từ lúc em gặp lại anh lần đầu tiên... em vui lắm mà, người ta đâu còn nhớ em... Mùa đông năm ấy cái khăn cũng là em tặng anh... Rồi anh cũng không bao giờ đeo...

Giọng P.A buồn buồn. Nó thật sự quá tồi.

- Lúc gặp Anh trong Nam, lúc ở chung với anh, em đã lục lại được những thứ này trong vali và cuỗm lại... Thật ra em đã định quên hảng anh đi trong lần đó, sao cứ lúc nào em muốn quên anh, anh lại đến cạnh em vậy?

Thì ra đó là lý do P.Anh lạnh lùng với nó đến vậy.

- Em có bạn trai chưa?

Nó chợt hỏi ngu ngốc. P.Anh đỏ mặt.

- Em chưa bao giờ có bạn trai... toàn bọn đều nhìn em muốn ăn tươi nuốt sống... Em đã phải cố gắng, thay đổi rất nhiều, em tự tin rằng em đẹp nên em muốn tìm người cuối cùng chứ không phải trong khoảnh khắc...

- Em làm bạn gái anh nha...

Ừ đây, giữ mãi trong đầu cũng không thể không nói. Nó muốn yêu hơn bao giờ hết.

- Không... Em không muốn anh nồng nỗi như này, em càng không muốn bạn trai em vô dụng... Nếu anh thật lòng yêu em anh hãy chứng minh đi...

Nó hơi hụt hảng chút xíu, nhưng cũng dễ hiểu, với ngoại hình và công việc tạm bợ như này một người vì nó mà đau đớn nhiều như vậy đâu còn đủ dũng cảm bên nó nữa. Nó im lặng.

- Đừng thế chứ, em sẽ tiếp tục đợi anh... Em sẽ để thanh xuân cũng đời mình lãng phí thêm một thời gian nữa, còn anh thời gian tiếp theo không được yêu em... Cố gắng tốt nghiệp cái trường đó và ổn định thật nhanh... Em sẽ làm bạn gái anh...

- Anh sẽ cố gắng...

P.Anh làm nó biết mục tiêu của mình là gì, vui đó chứ, nó không thể để em lãng phí thanh xuân của mình nữa, nó phải thành công.

- Yên tâm em sẽ ở cạnh anh, giờ đến lúc anh đợi em vài tháng em sẽ về hàn HN để kinh doanh cho chuỗi cửa hàng của bố mà...

Xem ra chị kê về gia thế của P.Anh là chính xác, ông bố của em chẳng hiểu sao từ lúc chuyển làng đi phát lênh như gió. Cơ mà nó cũng chẳng tơ tưởng hy vọng gì nhiều, ai biết rồi sau này nó hoàn thành có thành công hay không, phải tự động phán đầu thoi.

P.Anh ôm nó lại, thầm thì..

- Cố lên Bột... Em tin anh...!

Chapter 14

Phương Anh là Lan trong ký ức, trở về với nó trong một hoàn cảnh không thể ngờ tới. Em như một tia sáng le lói kéo nó ra khỏi cái tương lai nhạt nhẽo mà nó đã định sẵn. Nó nắm đôi bàn tay trắng tréo cùng làn hơi ấm của em lại bằng bàn tay xương xẩu đầy xẹo của nó thay cho lời nói để em an tâm. Nó nghe tim em đập rất nhanh.

-Rất lâu rồi em mới dám làm điều này... Em cũng chưa nghĩ rằng hai mình sẽ gặp nhau như vậy...

Nó thở dài với mớ cảm xúc hỗn độn, từ nãy đến giờ nó mới dám nói, cảm giác tim nó còn đập nhanh hơn em.

-Anh có rất nhiều mặc cảm, thật đấy... Không phải những mặc cảm như này xưa. Nhưng giờ anh như thế này... Liệu rằng có ai chấp nhận được?

Nó chỉ vào những vết xẹo trên mặt trên đầu, nơi khói mắt. Bộ dạng nó thật lởm khởm. Em cười, nụ cười nhẹ làm lòng nó bâng khuâng.

- Em chấp nhận anh là được chứ gì? Còn ai nữa em không quan tâm, cả thanh xuân của em đã đánh cược rồi, em không muốn để mất anh thêm một lần nào nữa..

Em nép vào gần nó hơn mùi hương ngọt ngào dễ chịu ấy chẳng thể quen thuộc như cô gái lạnh lùng ngày nào.

- Vậy còn gia đình em thì sao liệu họ có...

Em chặn câu nói cuối cùng của nó ngược mắt lên nhìn.

-Anh lo cái gì chứ, bây giờ còn gì khiến anh lo lắng sao..?

Em xoáy sâu vào nó, nó ngẫm lại cũng đúng thôi sau lần thập tử nhất sinh, nó chẳng còn gì cả. Em tiếp lời.

- Gia đình em thì anh không phải lo đâu, chỉ cần em muốn là sao cũng được hết. Anh nghĩ đến tuổi này em còn chưa lấy chồng thì liệu gia đình em có khó không? Vói lại bố em chỉ sợ em chơi bời linh tinh thôi chứ người cùng làng đồng hương như vậy có khi còn mừng ấy chứ...

Em làm nó yên tâm hơn và như tiếp thêm cho sự cố gắng, nếu là thằng Minh của mấy năm trước thì giờ nó mặc cảm lắm chứ không phải thoái mái như này. Nó ôm em lại.

- Anh xin lỗi... Vì tất cả...

Tối đến gia đình nó giữ em ở lại ăn cơm trước sự khen ngợi và tiếng cười nói rộn ràng dành cho em. Em cũng chẳng e ngại hay tỏ vẻ lạnh lùng như trước. Không khí ấm cúng

này nó muôn tồn tại mãi. Bố mẹ nó hỏi han em nhiều đến nỗi em chẳng có khi nào được ngưng trả lời khiến nó phải đánh tiếng. Nó cảm giác em cũng vui lǎm vì ít khi nào nó thấy em nói nhiều như vậy

Đêm về, nó cùng em ngồi ở chỗ sân phơi ngày xưa hai đứa vẫn hẹn nhau chỉ có điều hai đứa bây giờ không còn bé, một chút trưởng thành, một chút xô bồ, một chút gian truân với toan tính của cuộc sống làm hai đứa khác đi. Nụ cười sún răng của Lan không có mà chỉ có nụ cười rạng rõ nhẹ nhàng của Phương Anh thôi. Nó không dám chạm vào em nữa như sợ con gió đồng đang thổi cuốn bay cái hình ảnh nhạt nhòa này..

- Sao rồi, nghĩ gì về em không?

Em nghinh cái mũi thẳng tắp lên nhìn trời hai tay cố giữ vững dưới thềm đá lạnh. Bầu trời đêm hôm nay rất đẹp. Với tất cả người con gái bước qua đời nó thì sự chủ động lần này là ở em, nó không biết làm gì hay nghĩ được gì cả...

- Anh á... Um không có gì?

- Đừng lo lắng nha... Em nói được em làm được. Mai tiên em ra sân bay nhé.

Nó hơi bất ngờ.

- Em đi luôn sao?

Em gật đầu.

- Em vào đó sắp xếp rồi sẽ ra đây mà đừng lo em không lừa anh đâu..

Nó vẫn im lặng nhìn, đôi mắt em tỏa sự lung linh phản ánh sao trời. Em bỗng kéo nhẹ vạt áo nó lại hai chiếc mũi cung vào nhau. Nó nghe được hơi thở hơi nhanh từ phía em. Chủ động hôn nó, ngỡ ngàng quá. Thì ra đây là vị của cô nàng lạnh lùng ngày nào hành nó ra bã tại quán coffe một điều nó chưa dám mơ đến, rồi nó cũng đáp lại em nồng nhiệt và ôm em chặt hơn. Đã bao giờ nó mới thấy được sự ngọt ngào này. Buông nhau ra, em cười.

- Anh tin chưa... Em chưa từng như vậy với ai đâu nhé... Em cười vẻ tự hào đan xen hạnh phúc. Tự nhiên nó thấy thương em quá. Cả tuổi trẻ chạy theo cái mối tình thời con nít và không hứa hẹn gì.

Ngày hôm sau em đi, nó bắt xe vì cũng chưa dám đi xe máy xa vậy. Tính của em nó hiểu, em cũng không thích nói nhiều lời. Hai đứa chỉ nhìn nhau cười là đủ. Chiếc máy bay em khuất xa cũng là lúc nó lặng thinh như dòng đời nhẹ bỗng.

- Cố lên nào Minh!

Nó vươn vai dài như lấy đà cho nhiều tháng sắp tới.

Chiều vắng, nó hét kì nghỉ phép lại thui thui một mình trong cái shop guitar, chỉ có điều giờ nó vui lăm, đâu ai hiểu được cái niềm vui nhỏ của nó đâu chứ. Mùi gỗ đàn với cánh cửa đóng kín làm cho những bản finger của nó hay thêm. Nó tự cảm nhận là vậy tuy thích thú thật nhưng nó nghĩ chắc mình cũng không gắn bó với công việc này dài nữa đâu.

Hà Nội về đêm đỡ àm ĩ hơn Sài Gòn. Tiếng gỗ phím lạch cách viết bài của nó cũng không thể làm phiền giấc ngủ mệt mỏi của anh đồng nghiệp. Nó thở dài hơi hận đời tí. Nếu mà không có vụ tai nạn đó giờ biết đâu nó đã yên ổn với nỗi lo tài chính lúc nào cũng may mắn trong đầu như bây giờ. Đầu nó mông lung, em bảo không lo, kể mà được vậy đã tốt. Hai đứa chưa tiến triển nhiều em không cho nó yêu mà ngộ nhỡ yêu rồi nó lấy đâu ra tiền để lo, biết bao vần đề...

- Thức khuya ít thôi em, hại sức khỏe lắm. Cày gì thì cày chứ có tiền mà chẳng có sức tiêu cũng khổ.

Anh đồng nghiệp nhắc nó khi hai anh em đang xì xụp tô mì lúc sáng sớm. Nó chỉ cười.

- Em thành ra vậy rồi không chăm chỉ thì lấy gì mà lo tương lai?

- Ông cứ lăm vǎn, còn trẻ vậy sao không có cơ hội được. Mày cứ làm đi. Anh ổn định cái nhà, anh hứa tim cho mày được công việc tốt, yên tâm. Mà mày đang học tiếng đúng không?

- Dạ, em đang học! không biết có tốt nghiệp được không ấy, khó quá anh ạ!

- Khó mới phải học, mày cứ lo linh tinh... Tuổi trẻ mà nghĩ hệt ông già... có cái tiếng Anh vào người đi đâu làm gì cũng dễ... Mày yên tâm học không lo đâu em. Có năng lực sợ quái gì. Mình phải dạng ngu dốt gì đâu cơ chứ...

Nó im lặng húp nốt chõ nước cái còn xót lại. Nó không giống mấy người Việt thông thường ăn toàn kiểu đẽ chừa lại ít lấy cái sī. Đò gì ngon nó ăn bằng hết không thì thôi, vì tuổi thơ cơ cực nên nó ghét mấy kẻ lãng phí đồ ăn lắm.

- Thế chõ học tiếng anh đây uy tín không? Hay đẽ anh giới thiệu cho một nơi?

Ông anh đồng nghiệp tỏ thiện ý. Nó lành tính đẽ sai bảo. Nên mấy anh chị ở công ty cũ cũng quý và hay giúp đỡ lặt vặt, trên cả nó có việc cũng nhờ mối quan hệ mà.

- Em nghĩ là ổn thôi. Đóng cũng mấy chục triệu lận chứ ít ỏi gì đâu anh...

Gọi cái trung tâm của nó là cái trường cũng đúng vì cái quy mô quá lớn. Nó học thì thấy đẽ vào đầu.

- Tùy mày thôi... Anh đi làm đã nhé.

Anh em chào nhau, nó sửa soạn để đi làm luôn. Đôi khi nó nhớ Phương Anh quá nó vẫn gọi cho em để nghe giọng, mỗi lần vậy là mỗi lần nó mong thời gian trôi qua nhanh để em ra Hà Nội với nó. Mặc dù nghe em nói nó an tâm là vậy, nhưng nghĩ lại thấy công việc của em cũng đang tốt ngộ nhỡ ra đây lại môi trường mới em có vất vả hơn chăng.

....

Thế rồi đông Hà Nội lại đến để đá bay mấy cái tháng hè thu mát mẻ. Tròn 4 tháng sau Phương Anh ra Hà Nội thật. Nó vẫn học hành đàng hoàng, thi thoảng được thành tích gì hay có hoạt động gì tập thể lại khoe với em. Trái với khoảng thời gian yêu Ly nó chỉ có khép mình lại trong tình yêu ấy và chả quan tâm điều gì. Nó không chấp nhận của trước kia, một thằng nhóc lông bông mang đầy cái ngông của tuổi trẻ, nó thích mình bây giờ trai sạn, sút xẹo và bình tĩnh hơn... Cả Phương Anh nữa đâu rồi cái vẻ huyền bí lạnh lùng. Em thay đổi thành một cô bé biết mè nheo và hay tâm sự với nó.

- Sao rồi. Nhớ em không?

Nó đứng nhìn em tiến lại gần ở khoảng gần sân bay. Em tháo chiếc gối để kê cổ ra kéo áo nó cười hiền lành. Em đẹp rạng rỡ và nổi bật với chiều cao của mình. Chả bù nó, một thằng lùn tịt đang sờ tay túi áo với cái mũ lưỡi trai bám bụi đường.

- Nhớ... 4 tháng và 10 năm...

Nó cười, nụ cười không tươi nỗi vì cái xẹo. Em đây nhẹ vai nó.

- Xạo sự, lúc ấy quên tôi rồi. Trước thì toàn cáu gắt với đuôi tui mà giờ sến súa...

Em tự ngồi sau xe và để nó đội cho cái mũ bảo hiểm. Thời điểm em về nó đã dám đi xe máy, khá tự tin nhé. Hành lý em mang về, em đã nhờ chuyển đến thẳng nhà nên hai đứa ung dung đi đâu mà em muốn. Với nó, em bảo em muốn đi rất nhiều nơi mà những năm trước không có cơ hội.

- Rồi ra đây giờ làm gì?

- Anh tập chung đi xe đi... lát kiêm quán nước ngồi nói chuyện chứ... Anh vội vàng làm gì?

Em cười khẽ vòng qua ôm bụng nó.

- Đồ xấu tính này nè... Tình cảm của em bây giờ mới thật sự là của em...

Em đây ẩn ý. Nó chọn một quán coffe gần quán ngày xưa nó làm việc. Cả em và nó đều không gọi coffe...

- Em thích đồ ngọt chứ không phải coffee... coffee đắng ngắt.

Nó vờ trêu.

- Vậy sao trước kia lúc nào cũng ra quán gọi cốc đen không đường rồi bắt tôi anh đù điệu...

Em nhấp một ngụm sữa nóng và cười tinh quái.

- Nếu không vậy sao gây ấn tượng được với anh... Mà không thấy em chẳng bao giờ uống à?

- Không uống cũng gọi lãng phí...

- Để gặp được anh... để anh nhìn em một cái thôi, em đâu thấy lãng phí gì... Em luôn dõi theo anh mà... Em luôn đóng giả thành cô nàng khó ưa. Em muốn em bên anh bằng cách của em. Em phải là đặc biệt với anh nhất...

Nó khoanh tay ngả người ra sau ngẫm nghĩ. Đúng thật, mỗi lần Phương Anh xuất hiện đều theo cách đặc biệt với nó. Kể cả khi người nó chọn là Ly chứ không phải Phương Anh.

- Đồ ngốc... em ngốc lắm...

- Vâng... ngốc lắm mới thích một kẻ đa tình như anh... Không ngốc sao để mắt người mình yêu lâu như vậy.

Em nói làm nó đỏ mặt. Em ngó lơ ra ngoài con đường. Gió đã nổi lên. Hà Nội sắp lạnh rồi.

- Nè sao trước em hay nhuộm tóc lắm sao giờ lại để như này?

Ngoại hình của em lúc đó khác hẳn với lần gặp đầu tiên của nó với em ngày nó mới bước lên Hà Nội, không phải cô gái lạnh lùng tóc bạch kim tóc đỏ hay màu khói. Giờ em để xõa dài và có màu đen.

- Ngày bé... em xấu xí lắm đúng không?

Nó không dám thừa nhận hay nói gì chỉ nhìn em đợi câu nói tiếp theo. Em khẽ nhấp ngụm rồi tiếp tục.

- Lớn phải thay đổi chứ... Xấu hoài rồi ai yêu, em thích nhuộm tóc lắm vì mỗi lần nhuộm là mỗi lần em cảm giác một sự thay đổi gì đó trong cuộc sống của mình. Nhưng giờ thì em không cần phải vậy nữa...

Em che miệng cười phá lên. Đây là con người thật của Phương Anh sao?

- Vậy sao trước kia em lại đối xử với anh như thế? Ý anh là... Em không giống như có tình cảm với anh, rồi còn kiểu lạnh lùng nữa...

Em vuốt cho mai tóc gọn, nét mặt thanh tú ấy lại làm nó một lần đắm say. Bỗng em nhảy sang bên ghế nó ngồi rồi tự giữa vào người nó. Mùi hương này làm nó mê mẩn.

- Em vẫn luôn lạnh lùng mà... lạnh lùng để không ai biết, thật ra em còn mềm yếu hơn nhiều đứa con gái khác... em sợ em bị tổn thương mới bắt cần như vậy. Thế bây giờ em có phải tiếp tục diễn nữa không hả anh?

Nó thấy sự cô đơn cùng hờn tủi trong câu nói của em. Người con gái này đã phải chịu những gì để đến với nó vậy.

- Không... không em không cần nữa... Anh...

Nó không nói được chỉ biết tựa vào em để giấu cục nghẹn đắng của mình lại. Rồi nó cũng chưa dám ngỏ lời yêu. Quán coffe đang bật một bản tình ca du dương, nó không nhìn em nữa và em cũng im lặng tựa hẳn vào nó. Khách khứa đồng đúc tiếng cười nói ôn ào làm nó liên tưởng bầu không khí này ở thời sinh viên lúc nó đi làm thêm. Quen thuộc quá, cậu bé phục vụ kia có lẽ trạc tuổi nó thời bấy giờ. Đầu nó mông lung.

- Anh này...?

Em cất tiếng sau vài phút im lặng.

- Đây... anh nghe...

- Mình chưa yêu đâu nhé... Chỉ em được yêu anh thôi... Từ đó giờ, anh không được yêu em vội nhé...

Nó cười khì, véo nhẹ mũi em. Em thật kỳ lạ.

- Umm... Vậy em phải đợi nhé, đợi anh ổn định, mua nhà, mua Xe, rồi mình yêu được không...

Em gật gù.

- Phải vậy chứ... anh nghĩ vậy là tốt.

Bỗng em nắm chặt tay nó lại nói khẽ.

- Nhưng... Nếu mình yêu nhau anh có chắc tình yêu của anh hoàn toàn 100% thuộc về em không?

Nó nói bằng giọng tự tin với ánh mắt bình tĩnh đến lạ, đâu chỉ có mình em đợi nó suốt ngàn ấy năm. Nó cũng vẫn luôn nhớ về Lan của nó mà.

- Chắc chắn...

Em ngồi xa nó hơn chút, những tưởng sẽ cười sau câu nói ấy. Mà mặt em đăm chiêu, lưỡng lự như suy nghĩ dữ lắm vậy rồi em cũng nói...

- Còn Ly thì sao...? Anh có quên được Ly không?

Tim nó nhói lên một hồi, mảnh ký ức kia như bắt đầu xuyên qua người nó. Nó thấy tức ngực.

- Sao em lại nhắc đến Ly...

Cả nó và em đều hiểu vị trí hồi Ly còn sống khác xa bây giờ. Nếu Ánh Dương của nó còn sống thì người ngồi đây là cô ấy chứ không phải em. Cảm giác tội lỗi đau đớn này như nó phản bội lại tình yêu dành cho Ly vậy, nó biết em lẩn tẩn điều này mặc dù nó đã quen em từ thời thơ ấu. Em biết mình đã phá vỡ không khí gấp mặt nén mặt cưng buồn.

- Em chỉ lo, mình bên nhau và anh vẫn buồn vì nghĩ đến Ly thôi... Em không nghĩ gì cả, em sợ anh buồn... Anh biết cảm giác của em mà...

Cô gái ngồi đối diện nó tự nhiên nhỏ bé đến lạ, em chịu đựng nhiều thứ quá. Mà mọi vấn đề chỉ toàn bắt nguồn từ nó thôi.

- Ừm... Ly là quá khứ đẹp nhất trong tình yêu của anh... Còn em là hiện tại và tương lai của anh... Anh tin Ly sẽ vui vẻ thôi...

Câu nói bắt nguồn từ trong lòng nó nhưng lạ thay càng nói càng đau, càng làm rõ mồn một cái ký ức đau đớn trong đêm mưa ngày nó thấy Ly đi mất. Không phủ nhận được Ly là người nó yêu rất nhiều.

- Em xin lỗi vì đã đa cảm... Thôi anh đừng nghĩ nữa nha... Giờ em về với anh rồi đây... Mọi thứ qua rồi...

Chapter 15

Ngày mưa phùn trong thâm tâm nó vẫn là ngày buồn nhất, nó yêu mưa như tình yêu đã chết của nó đã từng. Ngồi ngắn ngoơ trong tiệm đàn với bản Kiss the rain bất hủ, nó lặng lẽ nhớ về lời của Ánh Dương "...Em yêu mưa lắm, bởi vì khi khóc dưới mưa, sẽ chẳng ai biết em đang khóc cả, em sẽ nói rằng đó là nước mưa chứ không phải nước mắt đâu..."

Dòng người xồ bồ của đường phố Hà Nội chẳng dứt ngay cả khi về đêm, nó vẫn tiếp tục thực hiện những điều nó chọn đi làm đi học ngay ở lứa tuổi này để có một tương lai tươi sáng hơn. Nhưng giờ nó không còn cô đơn vì Phương Anh đã về với nó, em cũng có công việc riêng đó là quản lý đến mấy cái shop hoa của gia đình tại Hà Nội, em bận bịu nên thời gian nó và em dành cho nhau chỉ là một chút buổi sớm, hay vài tối đêm rét ngộ nhỡ có nhở nhau.

Đông Hà Nội rét mướt, mờ sáng nó rời phòng trọ với tâm trạng hứng khởi để đến chỗ làm. Cũng may nhà em ở không quá xa, nó với em có một cuộc hẹn ăn sáng. Khuôn mặt ngủi ngủ của em vẫn cố cười khi thấy nó đứng ngoài cổng. Nó thấy vui và có cảm giác bình yên. Vòng tay ôm nó, em ghì chặt lại vì cái rét mùa đông.

- Đi ăn phở đi anh, em thèm quá. Ở trong kia em không tìm thấy chỗ nào có cái vị như phở của Hà Nội ấy...

- Ủm.. Anh cũng thấy thế, mà chắc do mình ăn không quen thôi...

Nó đưa em qua một quán quen mà nó thường ăn ở bên Tô Hiệu. Cái rét làm cho ai cũng thu vào góc nào kín nhất của quán, em xoa xoa tay rồi nắm lấy tay nó. Nó nhìn em chỉ thấy má em ửng đỏ và nụ cười rạng rỡ. Nó bắt đầu quên dần vẻ lạnh lùng của em thay vào đó là sự thân thuộc đến kì lạ từ em.

- Anh ơi em không ăn da đâu...

Khi hai đứa gần gũi nhau hơn nó mới phát hiện ra em cũng có khá nhiều cái sở thích sở ghét riêng. Em bảo thích ăn phở gà mà lại không ăn da, nó cười gấp lại cho em thịt trắng xong nhận hết đống da gà từ em.

- Anh giống mẹ em ở cái khoản này... Ngày bé mẹ em cũng toàn như vậy...

- Lớn rồi còn kén ăn thế á...

- Nó cứ kinh kinh ấy... ít ra em còn ăn được hành nhó... Đầy đứa con gái không ăn được...

Nó cười lắc đầu. Sao tự nhiên thấy em trẻ con đến kì lạ.

- Dễ thương quá anh không quen...

- Em vẫn vậy, chẳng qua ngày trước em bị ai đó phũ thôi...

Em lườm rồi cầu nó. Ngồi ăn cùng nhau nhìn nòi phở nghi ngút khói, nó đã giải quyết xong đồ ăn lâu rồi. Chỉ đợi em. Không phải nó để ý quá nhiều, mà em có kiểu ăn rất dị đó là cho tất cả mọi thứ trên bàn vô cái tô phở, ớt, tiêu, dấm, chanh, nó thấy hơi ớn mà chả dám nói.

Em về tiệm hoa, nó cũng đến chỗ làm. Nó thấy nó rất chăm chỉ đó chứ, tuy công việc đơn giản mà nó làm tận 2 việc cùng lúc cũng như đi học, nó không thấy mệt vì nụ cười của em.

Có một điều lạ, em vẫn không cho nó ngỏ lời yêu.

Một khoảng thời gian sau em bận bịu vì đến một chuỗi ngày hoa bán chạy. Ngày 20-10. Nó có bảo với em trước vài hôm, khi hai đứa đang ngồi với nhau ở Hồ Tây.

- 20 10, về nhà với anh không?

Em vén mái tóc dài bị cơn gió đông trêu đùa làm rối lại nhìn nó.

- Về dưới quê a?

- Ủm, Anh muốn về với mẹ chút, dẫu sao lâu rồi anh không về nhà... Em muốn về không? – Nó hỏi lại, em lắc đầu.

- Dạ không được vì mấy hôm đó shop hoa bận bịu lắm, em không ở em không yên tâm. Em ra đây thật ra bố mẹ em không thích, em phải bấu víu vào cái lý do làm việc mới được ra đây. Nếu mà làm không đàng hoàng thì thế nào cũng bị bắt vào. Mà em lại chẳng muốn xa anh thêm nữa...

Em tựa nhẹ vào vai nó, mùi hương ở tóc em làm nó mê mẩn, khuôn mặt thanh tú của em vẫn đẹp, nhưng đôi mắt có vấn vương một chút gì lo lắng. Nó chẳng dám hỏi, sợ em thêm áp lực. Nắm đôi tay em lại.

- Anh xin lỗi vì tất cả... Anh sẽ cố gắng để xứng đáng với em...

Em không nói gì khẽ nhắm mắt lại. Một cô gái xa gia đình, em còn phải cân bằng quá nhiều thứ trong cuộc sống. Trong thâm tâm nó cảm giác không thể rời xa cô gái bản lĩnh này thêm nữa. Cơn gió đông chạy qua mặt hồ, gọn sóng mạnh, rồi khoảng thời gian này tồn tại được bao lâu.

Chiếc xe lăn bị vứt đâu đó hay bán rồi cũng không biết, ngôi nhà của nó sau khi được sửa sang khá rộng rãi. Nó ngồi trên bộ trường kỷ và ngửa đầu ra suy nghĩ mông lung.

- Minh ơi vào đây bố bảo!

Nó nghe thấy tiếng bố trong phòng ngủ gọi ra, đi vào thấy mẹ cũng ngồi đó. Hai người vẻ mặt tinh toán kỹ lưỡng lắm, nó hơi ngạc nhiên.

- Sao thế ạ?

Nó thấy mẹ nó thúc vào tay bố, mặt khá bối rối. Bố nó thì thường là người nói được những điều quan trọng, bởi ông là người mạnh mẽ vững trãi nhất cuộc đời nó.

- Bây giờ bố nói thế này. Có cả mẹ mày ở đây, mày cũng không phải nhỏ bé gì nữa, gọi là trưởng thành rồi, biết suy nghĩ rồi, nhưng vợ con thì chưa có, bố hiểu là mày cũng ngại nhiều việc nên việc đó bố mẹ không giục, lấy ai cũng được quyền của mày, yêu thương nhau với lẽ phép là được...

Bố ngưng lại một chút khi nhìn qua nó, ánh mắt ông đượm buồn qua từng vết sẹo. Nó im lặng vì biết đây chưa phải việc bố muốn nói hết.

- Trước mày đi vào Nam, gửi tiền về, nói thật là bố mẹ cũng không dùng nhiều, mấy năm nay làm ăn được, thằng Dũng thì cũng có công việc ổn định bố mẹ không phải lo... Đây là bố mẹ tích góp được một khoản...

Bố nó chìa ra cái cái sổ tiết kiệm.

-... Vẫn để cho mày, nếu mà ở trên kia thấy khó khăn quá thì về bố đưa chỗ này làm vốn làm ăn... Còn nếu tìm được công việc ổn định rồi thì đây cũng là chỗ đủ cho mày xây nhà... Bố mẹ nói trước để mày có tinh thần cố gắng không phải lo nghĩ nhiều, mày hiểu không?

Nó ngạc nhiên nhưng không quá đỗi bởi nó hiểu tâm lý người lớn ở miền Bắc, luôn luôn để một khoản cho con cái hay phòng trừ việc gấp, cơ mà khoản tiền lớn như này thì thật sự nó không ngờ đến được.

- Dạ được rồi... bố mẹ cứ giữ cho con... Hiện tại thì con chưa dùng đến...

Nó cũng không biết nói như nào cho đến thời điểm ấy nó thấy nó ổn.

Bố nó gật gù, mẹ nó cười cười xóa tan không khí yên tĩnh.

- Nếu có lấy vợ thì mẹ ưng cái đúra con ông Vương đấy..- Ý mẹ nói Phương Anh.

- Người ta xinh đẹp thế sợ không dám lấy con mẹ ơi...

Nửa đứa nửa thật, nó dò dò xem mẹ ra sao. Ai ngờ mẹ vẫn cười.

- Nếu mà nó chê mày thì nó đã chẳng thèm tìm về đến tận đây, mà nhìn bộ dạng của mày nó buồn chứ không hề kinh ngạc gì... Mẹ là phụ nữ mẹ biết, mắt con bé đó giàn như nói hết được nỗi lòng của nó đấy, là con trai phải tinh tế vào mới thấy được.

Mẹ nó quanh năm làm lụng vất vả, giờ mới thấy được sự hiểu biết của mẹ được thể hiện ra như thế, nó phì cười. Bố nó, nói nhỏ nhẹ.

- Mụ già lầm cầm cù liên thiên..

- Ông thì biết cái gì... Con cù tiến tới xem, mẹ chấm con bé đó..

Nó cười khổ, tự bao giờ nó bắt đầu lo lắng đến cái việc échồng échơ của mình, rồi.

Một ngày đông rét mưa phún nữa lại đến, ngày bận rộn của em. Hôm nay nó xin nghỉ ở cả 2 chỗ làm để qua tiệm hoa của em phụ giúp, mấy hôm em phải làm việc vất vả để chuẩn bị cho cái ngày 20/11 nó cũng thương, mặc dù nhân viên có nhưng không đủ nhân lực để mà xoay sở hết được. Khách đặt hàng khá nhiều, còn đến mua thì đêm không xuể, giàn trưa em dựa vào nó mắt nhăm nghiền, mấy đứa nhân viên mỗi người một việc cũng chẳng để ý đến nó như lúc đầu nữa. May mắn đầu đón em thì họ còn bàn tán kiểu như tại sao nó lại giàn gũi được với người đẹp như em riết rồi quen.

- Mệt lắm không?

Nó ngồi đút cơm cho em, em vén tay lên cù nhìn nó.

- Hơi nguội xíu vì anh nấu lâu rồi, ráng ăn nha...

Nó tự hào vì nó là thằng biết nấu ăn, nay làm màu nấu cơm mang cho em mà bận bịu quá cù để đó, mùa đông thì hộp giữ nhiệt cũng chẳng lại được.

- Anh ăn đi em tự ăn được mà...

Em phung phiu, nó véo cái mũi thằng tắp nghinh nghinh của em.

- Anh hầu trước sau nhỡ có phải hầu thì còn quen.. hé hé..

- Góm làm như người ta cần áy, ai bắt anh phải khổ... Không làm được thì em theo người khác...

Em nhìn nó vẻ đắc thăng, nó im lặng không nói, bởi nếu hồi trẻ còn cái ngông thì nó cũng không cần đâu, nhưng giờ thì cái nó có là sự trân trọng với người ở bên nó, và nó cũng sợ mất người con gái này.

- Người ta trêu tí mà cù đực mặt ra, cả tuổi trẻ người ta theo anh rồi, giờ anh muốn đẩy em ra cũng chẳng được áy, em bám anh cả đời luôn...

Em vén cái tạp dề lên lau mồ hôi cho nó, nó ngẩn ngơ. Tự nhiên thấy thương người con gái này.

Cuối ngày...

- Hôm nay mấy đứa cũng mệt, 10% doanh thu của ngày chị trích ra cho mấy đứa ăn liên hoan nhé.

Em nói mà mặt hưng khởi, bọn nhân viên hét àm lên, nó cười mỉm bắt tay vào dọn. Tiệm hoa của em uy tín và có tiếng nên không bị tồn nhiều. Đợi mấy đứa kia về, nó mới lại gần em.

- Muộn rồi nay mệt về ngủ sớm thôi chứ...

- A um.. Cũng hơi mệt nên mai em định nghỉ làm, hay đợi em về tắm rửa rồi mình đi ăn đêm và lượn đường không, em vẫn muốn nhưng chẳng có ai đi cùng cả...

Nó gật đầu, đưa em về rồi cũng về phòng luôn thay bộ quần áo rét và đeo cái khăn em tặng nó sang đón em. Trong lòng chợt nhẹ bỗng.

- Thoáng chốc cũng gần 7 năm rồi... Sao mình không thể quên được nhỉ..

Nó độc thoại như thằng điên khi đứng trước chiếc cổng to hoành tráng của Phương Anh. Con gái thường lâu la, nên nó đợi. Cơn gió đông cứ tát từng chập vào mặt nó, nhưng chẳng hề rét bởi chiếc khăn em tặng. Nó tần ngần, cái cảm giác đợi cổng này nó khá quen rồi mà. Trước khi ở cạnh Dương Ly cũng vậy.

- Anh đợi em lâu không, sao không gọi cho em, rét vậy cứ đứng ở ngoài hâm thế...

- Hihi sao đâu, anh có cái này rồi mà...- Nó chỉ vào cái khăn.

Em ửng hồng mặt.

- Tưởng vứt đi rùi...

- Không đâu anh giữ lại chẳng xót thứ gì nhé...

Nó tự hào.

- Thế anh muốn vào nhà không hay đi luôn?

- Thôi đi đi cũng đêm rồi... Đi xong về nghỉ sớm

Đóng cánh cổng to đùng sau lưng em lên xe ngồi ôm vào đút hay tay vào túi áo nó.

- Xin lỗi vì hành anh đêm khuya nha... Nhưng em chỉ muốn gần anh mọi lúc ấy... không biết sao... Em nói lý nhí đến nỗi, nó thè là dù có điếc nó cũng nghe thấy.

- Em yêu anh lắm...

Nó không đòi hỏi gì ngoài điều nó, mỗi lần em thể hiện tình cảm, nó lại muốn che chở cho người con gái này cả đời. Chỉ có điều em không cho phép nó nói. Đêm ấy trời không mưa, em bảo tự nhiên muốn nghe nó đàm, hai đứa lại vòng về lấy cái guitar cũ. Em đeo sau lưng nó phóng ra Hồ. Ghé vào cửa hàng tiện lợi mua một số đồ ăn vặt em ngồi đấy mắt mông lung nhìn xa xăm.

- Em nghĩ gì vậy? - Nó lầm tay em lại.

Em quay sang nhìn, nhón cho nó miếng snack. Mắt em có vẻ buồn.

- Anh biết không, em không hiểu gì về âm nhạc lầm, nhưng những cái bản nhạc không lời anh chơi em nghe lúc nào cũng thấy hay, bởi vì bài nào anh chơi, lúc nghe cũng làm em có cảm giác rất cô quạnh đượm buồn... Và lần nào anh chơi guitar với em cũng là kỷ niệm buồn cả...

Nó không nói gì bởi nó hiểu, lúc gặp nó ở quán em cũng như nó chẳng có gì với nhau cả, thậm chí nó còn ra vẻ ghét bỏ em.

- Em đã nghĩ mình là kẻ cô đơn nhất thế giới cho đến khi gặp anh, dù kể cả khi anh có hàng tá cô gái vây quanh, anh có Ly... Em vẫn thấy ở anh một sự cô đơn rất lớn ý, không biết sao em thấy thương anh rất nhiều ngay cả khi anh phũ phàng với em... Kiểu như mắt anh luôn có tâm sự... Nhiều lần em muốn chạm vào anh lại cứ đẩy em ra..

Nó ghì chặt em lại và hôn em, đèn đường chiếu nhẹ vàng có hai chiếc bóng đan xen vào nhau, mặt em ửng hồng đôi mắt long lanh nhìn nó.

- Nghe em này... dù mọi chuyện có như thế nào thì cũng không được đẩy em ra nhé...

Nó đồng ý với em mà không may mắn suy nghĩ, những thứ sau câu nói của em.

Một ngày cuối năm, bỗng nhiên nó không liên lạc được với em gọi toàn thuê bao, cả ngày đi làm nó nóng ruột. Đến đêm, trời mưa hoi nặng hạt nó chạy xe vội qua nhà em. Đứng trước cái cổng đen vĩ đại, nó gạt giọt nước mưa lạnh buốt qua mặt và bấm chuông, trên đường đi nó cứ sợ cái cảm giác em đi mất không lời từ biệt, điều mà nó phải trải qua mấy năm trước, thật sự nó đau đớn và sợ hãi đến nỗi run bần bật không phải vì lạnh. May quá đèn sân vẫn sáng, ít nhất điều nó sợ không đến.

Bấm đến lần thứ 5 thì em đi ra, dù tối đến mấy thì nó cũng có thể nhìn được khuôn mặt của em, đôi mắt sưng lên vì khóc, hai má ửng đỏ, đôi mắt em đượm buồn. Nó hốt hoảng.

- Em sao thế, sao lại như này, em khóc à...

Trước vẻ lúng túng của nó, em nói khẽ.

- Hay anh về trước đi... mai em gặp anh được không, anh trai em ra đây...

Nói thế là nó đủ hiểu cái vấn đề gì đang xảy đến, nó vẫn luôn biết ngày tháng hai đứa nó ở với nhau sớm muộn cũng chẳng được lâu, lúc đó nó không cảm giác sợ hãi mà nó muốn đổi mặt, điều duy nhất nó sợ là em buồn.

- Anh hiểu rồi... Em đừng khóc nữa nha, anh gặp anh trai em được không?

- Thôi, anh cứ về trước đi chuyện nhà em, em giải quyết được...

Em mặt vẫn buồn, nó đau lòng thấy giọt nước mắt của em khẽ lăn trên má.

- Em coi anh là gì của em...?

Nó không thấy em nói gì, chỉ thấy em khóc nhiều hơn.

- Em đừng lo, em bảo anh dù gì cũng không được đây em ra mà, đúng không, em tin anh được không?

Em bị đôi mắt kiên quyết của nó thuyết phục, đầy nhẹ cánh cổng, nó dắt xe vào xếp gọn áo mưa. Phương Anh nắm chặt lấy tay nó, em không khóc nữa. Đôi mắt nhìn nó tin tưởng.

- Em chào anh...

Nó thấy một anh chàng, khá đẹp trai và cao ráo đang cầm cốc nước, tay giữ điều ngồi dưới bộ salong. Chẳng có vẻ để ý đến nó.

- Anh ơi, đây là bạn trai em... Anh ý muốn gặp anh...

Vẫn biết Phương Anh mạnh mẽ, nhưng nó cũng hơi bất ngờ vì em là người mở lời trước. Điều này giúp nó chẳng còn lo lắng gì cả.

- Ủ... thê em ngồi đây chơi, mình nói chuyện...

Anh chàng kia khá lịch sự, trai với tướng tượng của nó. Ngay cả khi hai đứa ngồi xuống em vẫn nắm chặt tay nó. Uống một hớp nước. Anh trai em mở lời.

- Bây giờ anh vào thẳng vấn đề chính nhé, nói ra em đừng tự ái... Anh thấy em không xứng đáng với em gái anh... Anh muốn hai đứa chia tay, làm bạn bè thì được... Em đồng ý không?

Nó bất ngờ với sự thẳng thắn này của anh ta, nhưng mặt kiên quyết nắm chặt tay em hơn.

- Dạ em không đồng ý được...

- Anh biết toàn bộ chuyện của hai đứa, vì cái Phương Anh đã kể hết cho anh rồi, nó là đứa thật thà... Anh không biết tình cảm hai đứa đến nay như thế nào, nhưng chỉ dựa vào

cái việc hai đứa lúc là trẻ con thì em thấy có hợp lý không? Anh để em tự nói rằng em có xứng với em gái anh không?

Nó nhìn sang em bối rối, mặt em ửng đỏ. Cúi mặt xuống nó chỉ dám nói.

- Dạ không... Nhưng em đang cố gắng, từng ngày để xứng đáng với Phương Anh hơn...

- Đây, bản thân em còn thấy em không xứng, rồi sau này hai đứa mãi như vậy liệu có hạnh phúc nổi không? Anh thấy em là người có học thức, nên anh mong em hiểu mà buông bỏ cái tình cảm này được không? Em gái anh sẽ có tương lai tốt hơn em hiểu chứ?

Nó im lặng suy nghĩ, Phương Anh bỗng bật khóc.

- Em chọn anh ấy, dù anh ấy chưa có gì, em vẫn chọn anh ấy, đây là cuộc đời em, em được tự do quyết định anh đừng can dự vào?

Anh ta lườm em, nói lạnh lùng.

- Cuộc đời của mày? Ai để mày ra, ai là gia đình mày, bao nhiêu mối tốt đẹp, người ta cũng yêu mày, người ta cũng tốt đẹp, mày gạt đi hết để chạy ra đây, nếu tao mà không ra đây thì mày còn định dấu gia đình bao nhiêu lâu nữa? Mày đến tuổi này rồi sao mày ngu thế, mày cứ tưởng là yêu là xong à, thế lúc đó yêu có mài ra ăn được không?

Nó buồn, vì bản thân bất lực trước những lời nói đay nghiến em, nhưng suy cho cùng thì đó là điều đúng đắn, không thể phản bác được.

Khuôn mặt anh ta nó cũng thấy buồn khi nhìn Phương Anh khóc. Nó cúi mặt xuống.

- Em thật sự yêu Phương Anh... Mong anh hiểu cho bọn em...

Nó nắm chặt tay em lại.

- Bây giờ anh không cần biết hai đứa mày yêu nhau thắm thiết như thế nào, nếu thật sự em muốn anh ủng hộ cái mối quan hệ này của hai đứa thì 3 ngày nữa trước ngày anh bay vào Nam lại mang 1 tỉ đến đây... Em yêu em gái anh đúng không, anh chẳng cần lời hứa làm gì cho mệt, chứng minh đi...

Dứt lời anh ta bỏ lên lầu, để lại em thẫn thờ ngồi ở dưới với đôi mắt sưng húp. Nó thì bồn chồn, không ngờ anh ta có thể nói một lời rẻ mạt như thế trước mặt em, tưởng anh ta là người có học, nó vừa giận vừa thương, vừa buồn. Đóng cảm xúc hỗn độn cứ thế dâng trào.

- Anh đừng để ý lời anh ấy, để em vào Nam nói với bố mẹ. Bố mẹ thương em lắm, em sẽ thuyết phục được thôi..

Nó nhìn em thấy khuôn mặt em hơn ái ngại. Nhưng nó nắm tay em chặt hơn.

- Em đừng lo lắng, anh sẽ cố gắng được mà, anh không bỏ em đâu...

Chapter 16

Nó không thể cho rằng hiện tại của nó là ổn định, nhưng cũng chẳng quá nghĩ ngợi về cái vấn đề nó đang mang. Tiền thì còn nó, còn kiếm được. Nhưng em thì không, nó chẳng muốn vứt mất em thêm một lần nào nữa, nó sợ sự chia ly, nỗi sợ này hình thành trong nó lớn đến nỗi nó nguyện đánh đổi mọi thứ để giữ lại người con gái mà nó nghĩ sẽ đi cùng mình đến cuối đời.

Sáng hôm sau, cửa hàng hoa của em vẫn mở bình thường và em cũng đi làm trở lại, sau lời nói của anh ta, em không thể cười nỗi khi đi cùng với nó bất kể nó có làm trò mèo gì.

- Anh bảo rồi em đừng lo, anh xoay sở được mà...

Em bặm môi nhìn nó, đôi mắt long lanh buồn.

- Em nghĩ anh em trong lúc tức giận mà buột miệng vậy để làm khó anh thôi, chứ em hiểu anh ấy mà, chẳng khi nào anh ấy bắt lịch sự như vậy đâu.

- Anh trai em thương em mới vậy, anh cũng nhận lời rồi mà...

- Em hiểu, nhưng anh ấy đã nói ra thế chẳng khác nào bán em cả... với lại...

Em ngập ngừng, nó biết điều em muốn nói phía sau. Nó nắm chặt tay em.

- Trước anh vô Nam làm, có để dành được chút đỉnh gửi bố mẹ, rồi bố mẹ cũng tích góp cho thêm vô...

Nó thảng thắn cho em yên tâm, đôi mắt em chỉ tươi tinh hơn chút mà nhanh chóng lặng lại.

- Giờ anh trong giai đoạn khó khăn, dù để được thì sau này cũng rất nhiều việc cần đến tiền... mà số tiền đó lại không nhỏ... anh phải suy nghĩ chin chắn dẫu sao em sẽ vào Nam nói chuyện với bố mẹ...

Nó vò mớ tóc nhìn ra kệ hoa, sau lớp cửa kính dòng người đông đúc đi lại, một vài giọt nước lăn tăn còn đọng qua những bông hoa hồng phía bên ngoài. Nó bất giác chạm vào máy cái xẹo. Thở dài.

- Anh không cần biết sau này thế nào, anh đã ném trại đủ mọi việc, anh nghĩ quyết định của mình là đúng, anh không muốn bản thân mình hối hận thêm một lần nào nữa...

Phương Anh nhìn nó một cách ý nghĩa, em ngả đầu vào vai nó không nói gì. Tính cách của em là vậy, chẳng muốn tranh luận nhiều, mà dù em có cản nó thì mọi chuyện nó vẫn làm đúng như vậy.

- Hãy để một lần anh làm gì đó cho em...

Mùi hương ngai ngái pha trộn của nhiều loại hoa làm các giác quan cũng như lòng nó nhẹ bỗng. Nếu nó không trải qua quá nhiều chuyện thì với nó, số tiền kia dường như là không lồ, có khi đưa cho cũng chả dám tiêu gì. Nhưng tuổi đời, trải nghiệm làm nó rắn rỏi hơn mà không suy nghĩ quá nhiều. Cho dù là lý do để bảo bố mẹ đưa cho cuốn sổ tiết kiệm.

Về quê, con gió ngoài bãi tha ma thổi lộng, nó ra thăm mộ chị, mỗi khi có một điều gì đó, dù vui hay buồn, quan trọng hay không nó vẫn ra tâm sự với chị. Dù chị đã mất, nhưng tấm ảnh màu xám vẫn luôn cười giống như lời động viên cho chính bản thân nó. Dọn dẹp phần mộ xong xuôi, thắp hương, và cắm hoa nó cúi chào chị để ra về.

Ngồi trước thềm nhà tháo đôi giày, mẹ nó thắc mắc bảo sao về vào cái ngày giữa tuần, nó chỉ lắc đầu hẹn mẹ đến bữa cơm nói chuyện. Ngồi trước mâm cơm có phần bót đậm bạc như ngày xưa, mùi thơm làm bụng nó cồn cào.

- Sao, việc gì nói bố mẹ xem...

Mẹ nó vẫn tâm lý như thế khi nhìn thấy sắc mặt của thằng con. Nó điềm tĩnh.

- Mai bố mẹ đưa cho con quyền sổ tiết kiệm nhé...

- Ủa sao hôm nọ bố đưa không cầm giờ lại cầm... Có việc gì à?

- Dạ...

Bố nó nhướn mày lên, hai người đều ngạc nhiên.

- Thế có chuyện gì, mà cần gấp vậy?

- Dạ...

Nó chẳng dám nói ra cái lý do của mình, mõm nó rặn được ra mỗi từ dạ. Với nó thì không sao nhưng bố mẹ lại khác, số tiền đó quá lớn để đưa cho nó khi không có một lý do chính đáng, dấu sao gia đình nó là thuần nông mà.

- Dạ vâng gì, mày nói xem cần gì mà gấp vậy, bố mẹ bảo cho mày là cho mày, nhưng việc gì cũng phải rõ ràng...

Nó lặng thinh, bố mẹ nó đều nhìn nó chăm chú.

- Dạ con muốn đâu tư...

- Đầu tư cái gì, nói rõ ra xem nào... Thằng này buồn cười nhỉ?

Nó cứng lưỡi, đành huych toẹt ra cho bố mẹ sự thật. Bữa cơm bị chậm đi bởi câu chuyện của nó. Bỗng nhiên...

- Khà khà, hóa ra mà muôn đâu tư lấy vợ, thế thì có gì phải dâu, nhưng suy nghĩ kĩ chửa, chắc chắn với người ta chưa đây không phải chuyện đẻ đứa đâu con, mà bối hình như còn chưa được gặp con bé ấy...

Bố nó cười, nhưng thận trọng mẹ nó im lặng suốt nãy giờ mới lên tiếng.

- Thế người ta cầm luôn hay chỉ cần thấy con có tiền thôi...

Nó cũng không biết cũng không dám thắc mắc. Mẹ nó nói tiếp.

- Mẹ bảo này, tiền để con lo tương lai, lấy vợ hay xây nhà, bố mẹ không hề tiếc nhưng chuyện này là chuyện của các con không phải chuyện người lớn, con cũng không biết là gia đình bên ấy ngoài cậu con cả kia thì người ta còn đòi hỏi gì nữa... Tuy bố mẹ ít học nhưng nếu tính chuyện trăm năm của các con vẫn phải để bố mẹ nói chuyện với nhà bên kia chứ cứ cầm tiền mà đưa cho người ta à?

Nó cúi mặt.

- Vâng...

- Nhưng bố mẹ cũng hiểu là, con như nào mà gia cảnh con nhà người ta như nào, mình chứng minh được mình lo được cho con họ thì họ mới yên tâm chứ... Con lớn rồi, bố mẹ tin tưởng con... Nhưng con nói mẹ nghe xem dù con đưa 1 tỷ, 2 tỷ người ta có để con lấy con gái nhà người ta luôn không?... như thế khác nào bán con...?

Mẹ nó nói trúng tim đen, đúng đến nỗi nó tượng mẹ đang ở trong đầu nó. Điều mà nó lo lắng nhất.

- Sở bố mẹ sẽ đưa, nhưng suy nghĩ kĩ vào, mà không còn bé nữa để chuyện gì bố mẹ cũng kè kè để tư tưởng cho mà được... thời này khác thời trước...

Nó ăn bữa cơm trong yên lặng, gia đình nó không ai nói thêm gì nữa. Với nó, với cả bố mẹ, đây là quyết định cực kì khó khăn. Nó biết bố mẹ tin nó, nhưng nó vẫn chưa yên tâm ở chính bản thân mình.

Lên lại Hà Nội, nó bắt đầu lo lắng, chẳng phải vì mỗi câu chuyện tiền nong mà nhiều điều khác, nó cũng không thông báo cho Phương Anh biết để em yên tâm làm việc. Ngày mùa đông trôi nhanh, chập tối, nó tan làm. Thở dài thườn thượt với chiếc balo bên trong là cuốn sổ tiết kiệm nó chạy sang bên nhà em. Sân không hề có ánh sáng nhưng phía trong nhà nó thấy có người. Gọi cho em.

- "A lô..."

- " Anh ở ngoài nè, ra mở cửa cho anh..."
- " Anh lên rồi á, sao sớm vậy?"
- " Thì anh trai em bảo ngày hôm nay còn gì...?"

Tiếng dép sót xoạt, đèn sân và cổng nhà em bắt đầu sáng trưng. Em đi ra, khuôn mặt mộc không trang điểm của em nó thấy đẹp nhẹ nhàng. Ánh mắt em vẫn ái ngại mở cổng cho nó. Nó muôn phá tan sự yên lặng này.

- Anh ấy ở trong nhà à?
- Vâng... anh vào đi không rét.

Nó dắt xe vào sau em, gió đông rít ảm đạm. Ở trong nhà nó thấy ấm cúng hơn chút. Ngồi xuống ghế nó nắm tay em.

- Em gọi anh ấy xuống đi... Dù có chuyện gì thì em cũng đừng nói nhé, để anh nói chuyện với anh ấy...

Nó dùng ánh mắt kiên quyết của mình để giúp em yên tâm. Em gật đầu và bước lên trên tầng. Chả biết nó kiểm ở đâu sự bình tĩnh này, nhưng nó biết điều nó làm sẽ bót ngu ngốc hơn so với nó thời còn đôi mươi.

- Sao rồi...?

Anh ta ngả người ra ghế nhìn nó bằng con mắt thách thức, không khí yên lặng. Em ngồi kế bên nắm chặt tay nó, nó thấy tay em run. Nó mở balo đầy quyển sổ về phía anh ta.

- Đây là số tiền tiết kiệm của em, cũng như của gia đình em để cho em... Anh cứ xem đi, nếu muôn mai em có thể đi rút...

Anh ta cầm quyển sổ lên, có hơi ngạc nhiên chút. Tự dung tay nó nắm tay em cũng bắt đầu run. Nó nhìn anh ta. Anh ta gấp quyển sổ lại, cười nhẹ nhàng.

- Được rồi, mày cầm lấy...

Anh ta đưa nó cho em. Mắt em ngạc nhiên, nó cũng ngạc theo.

- Còn chúa mày thì đi ra đây với anh...

Anh ta kéo nó đi. Nó giật mình theo lực đẩy ra phía ngoài. Quay qua Phuong Anh.

- Mày ở nhà bọn anh đi chút rồi về...

- O...

Bỏ lại em bối rối, anh ấy bắt nó đèo, phi ra ngoài đường, con gió cắt thịt làm nó run.

- È tìm quán nhậu coi, lâu lắm anh mới ra lại đây, em ở đây chắc biết chứ...

- Dạ đê em tìm...

Nó vòng vèo sang tận KG, ở đây có một quán Nướng Lạng Sơn. Ngồi vô anh ta xoa hai tay ra với nhau, mặt có vẻ háo hức.

- Lâu rồi mới có cảm giác rét của Hà Nội, cái không khí này mà nhậu thì thích...

Mọi việc diễn ra từ lúc ở nhà em cho đến đây diễn ra nhanh đến nỗi nó vẫn hơi ngạc về thái độ của anh ta. Mặt nó đần thối ngồi nhìn. Anh ta tự nhiên gọi mấy món trên bản menu cùng hai chai men lá. Rồi cười.

- Anh tưởng em cúp luôn rồi chứ, ai ngờ em thật thà vậy... haha... mang cả số tiết kiệm đến luôn...haha

Nó im lặng không nói gì vì không hiểu sao anh ta lại cười. Chính anh ta yêu cầu số tiền đó mà.

- Sao thế? Em nói gì đê sao im lặng vậy, mà uống được rượu đây chứ nhỉ?

Anh ta nhận chai rượu từ chủ quán và rót ra hai chén. Bày trước mặt nó. Nó vẫn im lặng.

- Ngày, thôi uống đi. Làm quen cái nhỉ, anh có làm gì em đâu mà sợ...

Nó cách với anh ta và uống. Nói chung là trữ lượng của nó không hề tồi bởi khi còn làm việc trong Nam nó được rèn luyện khá nhiều, rượu này nó thấy uống cũng ngon trái với các thứ rượu cồn nó từng thử, nghe chủ quán nói đây là rượu chuẩn. Nhưng sau vụ tai nạn thẻ trạng nó yếu đi, không biết có nổi không. Anh ta lại nói.

- Anh là Thanh, anh trai của Phương Anh... Còn em là... Minh nhỉ, anh có nghe Phương Anh nói rồi, tất cả chuyện của hai đứa... giờ anh muốn nghe câu chuyện này từ phía em... Kể đi...

Nó thật thà thuật lại, từ lúc nó chơi với em khi hai đứa còn bé xíu, cho đến những ngày đầu nó gặp lại em, rồi sau ngày tháng em biến mất, rồi một lần nữa gặp lại em trong miền Nam. Nó kể thật nhất với mảnh ký ức còn nguyên vẹn, câu chuyện đều đùa. Anh ta chăm chú lắng nghe, thi thoảng gấp một vài miếng mồi nghi ngút khói. Nó không nhìn anh ta mà nhìn ra ngoài đường, vẫn có đèn và xe cộ, thi thoảng tiếng còi xe làm nó tỉnh lại với chính câu chuyện của mình. Xung quanh một vài người cũng ăn nhậu, dù họ có nghe được hay không thì nó cũng chẳng ngại ngần kể ra cho anh ta biết.

- Ủ... Ăn đi đã rồi anh nói...

Anh ta rót thêm một chén và gấp cho nó. Nó đưa hai tay nhận.

- Kể ra em cũng phũ phàng với em gái anh đấy nhỉ? Anh chưa thấy thằng nào làm được vậy với em gái anh đâu nhé...

- Dạ em xin lỗi...

- Và anh cũng chưa thấy em gái anh như thế với bất kì thằng con trai nào...

Anh ta nháy mắt với nó, cười hiền lành trái ngược với những gì nó tưởng tượng ở anh ta.

- Thật ra, anh không quan tâm đến hoàn cảnh hay gia đình như nào, bởi anh biết em gái anh một khi đã chọn thì chỉ có đúng với lại em cũng thật thà. Anh còn lo khi anh đòi 1 tỷ em lại chạy biến đi mất... haha.

Nó lặng im nghe anh ấy nói, hai người lại cách chén với nhau một lần nữa.

- Anh không hơn em nhiều tuổi, anh nhìn là thấy em là một thằng tùng trại, nên anh hiểu... Đến độ tuổi này rồi, anh nghĩ hai đứa chúng mày cũng tự xác định với nhau rồi chứ...

- Dạ... Nói thật với anh, em trước cũng có công việc ổn định, nhưng rồi em không may bị tai nạn mới thành ra như này, đôi khi em cũng lo tương lai của mình, em cũng chẳng dám chắc là em đủ tốt để chăm sóc Phương Anh không vì công việc em có hiện tại chỉ là tạm bợ... Em cũng xấu xí...

Nó chỉ vào những vết xéo, tự uống một chén rượu ngọt đắng.

- Nhưng em thật sự rất sợ mất Phương Anh...

Nó nghẹn giọng lại không biết do rượu hay do nó tự xúc động nghĩ đến số phận mình. Mắt nó hơi cay theo sóng mũi chẳng nói được nữa.

- Là một thằng đàn ông... không được tự ti như thế, anh tin mày làm được, em gái anh chọn mày, thái độ của mày, mặc cảm của mày anh hiểu... Anh không hề có ý định bắt hai đứa chia tay, anh nói thật, anh chỉ muốn thử mày một tí, em gái anh giờ cũng không còn trẻ con nữa... Nhưng nếu anh đồng ý, liệu mày có tính chuyện nghiêm túc với em gái anh không?

- Chắc chắn rồi anh...

Nó kiên quyết. Anh ta lắc đầu, uống rượu.

- Nghiêm túc ở đây là việc trăm năm, là chuyện cưới xin... Em phải xác định thật rõ ràng. Chứ không phải yêu đương linh tinh nữa, hai đứa không còn là trẻ con đâu...

Anh ta nhắc lại. Tự nhiên nó thấy đầu óc tinh táo, cười xin không phải nó không nghĩ đến, nhưng lo lắng là một phản xạ của người tự ti mà.

- Em sợ em hiện giờ chưa đủ sức lo cho Phương Anh...

- Ai cần em lo... Thê giờ anh hỏi này?

- Dạ...?

- Em yêu em gái anh đúng không?

- Đúng ạ...

- Em nghiêm túc với tình cảm này?

- Có chứ anh...

Anh ta uống một chén rượu. Rồi bật cười.

- Mày yêu, mày nghiêm túc... Mà mày sợ không dám nghĩ chuyện cưới xin. Ủa thế mày đang đùa à, nói chuyện lươn khươn thế?

Mặt anh ta ửng đỏ vì cồn nói nó hơi hăng học. Nó im lặng.

- Nghe này, anh ủng hộ hai đứa... Chưa nói chuyện kinh tế nhé, nếu mày thật sự, thật sự muốn không mất Phương Anh... Anh muốn năm sau hai đứa phải cưới, tiền đéo phải lo, không được thì mày đi về đi. Từ mai không được liên lạc với nó nữa.

- Dạ em chắc chắn!

- Chắc chắn thật chưa?

- Dạ, thật!

- Rồi, mày nói đây nhé... Uống đi, haha.

Rượu vào nó cứng rắn hơn, nó chẳng cần biết lý do gì. Tự nhiên nhìn sang bên anh Thanh nó lại thấy, anh ta có cá tính khá hay đấy chứ. Dẫu sao cũng là đồng hương, cảm giác thân thuộc này khác với một người xa lạ nó gặp mấy ngày trước. Anh ta không hề có ý xấu, trái lại còn ủng hộ cho nó và em nhiệt tình, vậy thì chẳng có lý do gì mà nó không quyết tâm được cả. Nó yêu em rất nhiều mà.

Anh Thanh say, nó đưa anh ấy về. Em từ trong nhà chạy ra theo tiếng gọi của nó, mặt nhăn lại mắt em hiện lên vẻ lo lắng.

- Lại say khướt rồi, có uống được rượu đâu mà cứ...

- Anh Thanh không uống được á?

- Không... Nhưng anh thích ấy, anh đỡ anh lên lâu giúp em với...

Em khẽ phẩy phẩy mùi cồn chun mũi lại khi đóng cửa phòng anh ta. Quay qua nó, em gõ vào mặt nó.

- Nè... anh cũng toàn mùi rượu, uống nhiều vậy có say không?
- Không... Anh bình thường mà, nhưng để ảnh một mình vậy á?
- Kệ ảnh... em có để cái chậu với lát em pha cốc nước chanh cho ảnh. Rồi anh mệt chưa hay hôm nay ở đây đi...
- Ở luôn...

Nó cười, chắc nét mặt lúc ấy giống thằng hâm lăm, nhưng rượu vào lại còn vui thì có sao đâu. Em ngạc nhiên.

- Xuống nhà đi anh kể cho...

Đáp lại vẻ mặt của em nó kéo tay em xuống nhà, choàng tay qua ôm lấy em, em tựa vào lòng nó. Nó biết em vẫn ngạc nhiên về thái độ, nhưng vẫn ngoan ngoãn, rượu vào làm nó mạnh bạo hơn.

- Rồi anh nói xem nay hai ông tướng làm gì nào...?

Nó lại lè nhè kể cho em, hai mắt hơi díu xuống vì mệt. Em nghe mà khúc khích cười, đến đoạn.

- Anh ấy bảo, sang năm phải cưới không thì tối hôm nay là tối cuối cùng anh được gặp em...

- Hihi thế rồi anh trả lời sao...

Sẵn có rượu vô người nó bạo dạn hơn. Miệng bắt đầu to lên.

- Cưới! cưới chứ còn gì nữa... vợ này cho anh hôn cái...

Nó cưỡng hôn em, em chẳng đẩy ra. Uớt át và ngọt ngào.

- Khiếp quá... toàn mùi rượu...

- Hê hê...

Em đỏ mặt phung phiu, nó biết em ngượng sau câu trả lời nhưng đôi mắt em hiện lên vẻ hạnh phúc. Nó ôm em một cách nhẹ nhàng, em và nó lặng thinh trong ngôi nhà rộng rãi mặt cho bên ngoài gió rít. Tự nhiên Hà Nội với nó bình yên đến lạ.

Chapter 17

Ngày hôm sau, anh trai em bay vào Nam trước. Hai đứa cùng anh ra sân bay đẻ tiễn, anh Thanh không nói gì chỉ dành cho nó một cái bắt tay và vỗ vai chắc chắn. Anh mắt anh ấy nhìn nó tin tưởng. Rồi thì thầm với Phương Anh một điều gì đó nó không biết vì loay hoay nhìn cái sân bay cùng sự thích thú.

- Thôi anh đi nha, anh hi vọng hai đứa rất nhiều đây, anh sẽ tác thành cho hai đứa trước bố mẹ. Nhưng tất cả vẫn đến từ cách thể hiện của em đây nhé!

Anh Thanh nháy mắt với nó và em rồi rảo bước. Dáng ảnh cao cao rồi khuất dần. Em cười nhẹ nhàng như làn gió đông khẽ trêu đùa cuối năm.

- Chắc em ở với anh nốt cuối năm cho đến Tết thì em về Nam. Hihi, giờ anh Thanh không cần nữa, em chưa vội vào Nam. Cứ để ảnh nói chuyện với bố mẹ trước đã. Anh người lớn hơn em...

Nó nắm tay em lại nhoēn miệng cười, bỗng dung Hà Nội làm nó yên tâm và thoái mái quá. Rét thì rét nó vẫn yêu mùa đông lạnh nhất mà.

- Vậy cho phép anh ở bên em nhé...

Nó thủ thi bên tai. Em khẽ rung mình.

- Dạ...

Cuối năm, gần tới. Tiệm hoa của em không đông khách lắm vì hết những ngày cận年底. Có chăng là dầm hay mồng một thì người ta cũng mua hoa ở chợ chừ, cửa hàng của em cái chất bán hoa nó mang thiên hướng tặng, trang trí kiểu lộng lẫy sang trọng hơn. Em rảnh rang còn nó chui đầu vào học tiếng, công việc viết báo có tiến triển chút vì nó được thưởng một khoản khá nhiều. Bù lại lớp học đàn của nó tốt nghiệp, mà thời điểm đó hết lớp dồn. Đành đây sang năm mới. Cuối năm guitar bán cũng ê ẩm.

Nó chuyển sang nhà em ở chung một thời gian ngắn, không phải chuyển hẳn, chỉ cầm sang chút đồ đặc gọn nhẹ, trộn cùng anh đồng nghiệp nó vẫn thuê. Qua nhiều chuyện, em muốn nó ở cạnh em nhiều nhất trước khi vào Nam, ở một mình em cũng cô đơn, với lại hai đứa đều ở cái lứa tuổi có thể cảm thông và chung sống được rồi. Nó cũng chẳng thể rời em ra được. Em như một cơn nghiện, đến thì nhanh nhưng ở lại thì lâu.

Ngôi nhà bốn tầng cũng khiến nó lăn tăn suy nghĩ về vật chất, nhưng nó không còn là thằng trẻ con bốc đồng về cá tính và cái lòng tự trọng cổ hủ của mình. Nó yêu em không điều kiện, dù thế nào nó vẫn ở cạnh em thôi. Có chăng, nó may mắn vì hoàn cảnh em tốt hơn nó. Nó cũng không nghĩ ngợi như thời nó ở chung với mối tình đầu, giờ đây nó trưởng thành dễ dàng chấp nhận nhiều thứ hơn...

- Anh đang nghĩ gì vậy?

Phương Anh hỏi khi hai đứa nãm tay nhau ráo bước dưới cái màn đêm yên tĩnh, trên con đường dẫn về nhà em. Em vẫn luôn tinh tế theo một cách nào đó, mặc dù sự lạnh lùng của em gần hết rồi.

- Anh chỉ nghĩ là... Sau mọi chuyện, người duy nhất còn lại bên anh là em...

Nó nói ra được tiếng lòng của cuộc đời nó. Bi kịch không hẳn là bi kịch, may mắn không hẳn là may mắn. Lúc này lúc khác. Bao nhiêu người bước qua đời, cho đến thời điểm nó thấy yên bình chẳng ngần ngại vấn đề gì nữa, người duy nhất còn lại là Phương Anh, cô bé Lan năm xưa của nó. Cái mồi tình yêu trẻ con, không nói nên điều gì, chiếc đồng hồ cũ, chong chóng, cái khăn len. Cũng chỉ là đồ vật kỷ niệm còn sót lại, Lan là Phương Anh, con người mới nó bất ngờ lâm chứ, em thay đổi thành con người khác từ lúc nào, trong khi nó cuồng dại chạy theo mối tình đầu tan nát.

- Em nói rồi, em vẫn luôn bên anh, nghĩ đến anh... Bằng một cách nào. Anh trong ký ức em, gần như là nỗi ám ảnh của tuổi thanh xuân không quên được. Em yêu một khoảnh khắc vô lý, đó là khoảnh khắc được gặp lại anh, cậu bé ngày xưa em vẫn chạy theo... Đέ rồi lớn lên vẫn vậy...

Giọng của em có chút vui có chút tủi, người con gái lạnh lùng ấy, lương thiện và thật thà đến lạ. Nó nhìn em không chớp mắt, lọn tóc em tung bay theo cơn gió với ánh đèn đường làm nổi lên màu vàng bí ẩn.

- Nay, anh được yêu em chưa?

Câu hỏi của nó làm em phì cười đánh bay cái không khí ảm đạm của mùa đông.

- Hị... chưa, còn lâu nhé...

Mặt nó đần thối nhìn em, đôi mắt kia tinh nghịch hơn chút xíu.

- Bộ anh tưởng vậy là em cho anh yêu em hả... Anh có lỗi với em nhiều lắm nha...

- Thì biết rồi, giờ bù lỗi nè...

Nó xuôi xì. Em chạm nhẹ vào chiếc sẹo trên mặt, nói nhỏ nhẹ và ngập ngừng như ngượng lấm.

- Khi nào... làm được điều... hứa với anh Thanh, thì em cho... yêu...

Nó đỏ mặt nhìn em chẳng khác gì, cái chuyện cười xin, dù mạnh miệng nói được. Nhưng cảm giác cứ sao sao, nó chưa quen và cũng chưa thể biết như nào. Vẫn còn lạ lẫm với suy nghĩ cười em, nhưng chắc chắn nó nói được, làm được. Nó yêu em rất nhiều mà.

Hai đứa trở về nhà, nghỉ ngơi cho đỡ lạnh, sau một thời gian đi bộ cho xuôi cõm. Nó và em chẳng ngần ngại khi ngủ chung phòng. Em chấp nhận, còn đàn ông như nó không phải nói rồi. Căn nhà rộng rãi nhưng hai đứa chỉ sử dụng một phòng. Phòng em trên tầng hai gần phòng anh Thanh và rộng hơn rất nhiều. Nó vẫn luôn biết em là mẫu người lạnh lùng cơ mà căn phòng em lại đi ngược với điều đó. Không phải lần đầu nó vào phòng con gái, phòng của Phương Anh lại có kiểu kì cục riêng, em ít thú nhồi bông nhưng búp bê trên giường em khá nhiều, còn to nữa. Nó ngắm qua. Mặt em hơi đỏ đỏ vẫn ra vẻ thản nhiên và lạnh lùng lắm.

- Hai mấy tuổi rồi, vẫn còn chơi búp bê với thú nhồi bông như này á? Thế rồi anh ngủ đâu? Nó trêu em. Em giữ lại con cá sấu to đùng màu xanh lá.

- Anh ngủ đất nhé, chỗ này bạn em tặng lâu rồi, chẳng nhẽ lớn là phải vứt đi à?

Nó cười. Một điều nữa, căn phòng em gần như mọi thứ chỉ một màu vàng, từ sơn tường, trần nhà, máy tính, ga trải giường chăn gối đều màu vàng hết. Đến cả đôi dép đi ở trong cũng vàng luôn, may sàn nhà màu khác. Nó khúc khích cười.

- Khiếp, cái phòng màu dễ liên tưởng thế...

- Ăn với cả nói, em thích màu vàng thì em để, anh ý kiến nữa lát xuống ghế mà ngủ nhé... Em lườm nó rồi khịt mũi.

- Thôi xin, để khi nào anh tìm cái gì hay ho màu vàng anh mua cho nhé...

Nó ôm em từ đằng sau, nó vẫn có thói quen như này với những người con gái nó yêu. Trong bộ váy ngủ hai dây màu đen quyến rũ mà nó khen mỗi khi em mặc, em đứng lặng người chẳng nói gì, trước tấm gương, khuôn mặt em có vẻ vui lăm.

- Anh này...?

- Anh đây...

- Hay trước khi em vào Nam, mình đi du lịch đâu đó cho thư thả đi. Em với anh chưa có dịp đi chung với nhau lần nào... Kể từ khi...

Em tránh nói hết câu để khỏi nhắc lại chuyện du lịch ngày xưa, đầu tiên cũng là cuối cùng khi nhóm bạn em, hay nó và Ánh Dương còn ở bên nhau. Nó mạnh mẽ nói.

- Anh cũng có nghĩ đến, mùa lạnh này... Minh đi SaPa nhé...

Nó biết em sẽ bất ngờ khi nó muốn quay lại mảnh đất ký ức đó, nhưng nó quay lại không phải bởi vì nó muốn níu giữ hay tìm lại những kỷ niệm, mà để chứng minh cho em thấy nó đã sẵn sàng quên, chỉ giữ lại em trong đầu.

- Anh chắc chứ?

- Chắc, mùa này lên đây đẹp lắm... Anh nghe thằng Tuấn nói chuyện mùa đông miền Bắc chỉ đi SaPa là hợp nhất, để mai anh điện thoại hỏi nó xem có quen ai giới thiệu vì công việc của thằng này như thế nên quen nhiều chỗ lắm.

Phương Anh im lặng, nó hôn em nhẹ nhàng nhưng tình cảm.

- Em yên tâm, trong đầu anh hiện giờ chỉ có em và tương lai... Vụ tai nạn ấy làm anh quên mọi thứ rồi... mất hết rồi...hehe.

Nó chỉ vào vết xéo như dòng kẻ qua đầu, em vừa cười vừa buồn buồn. Đánh nhẹ nó.

- Hảm, nói linh tinh hoài...

- Thôi muộn rồi, đi ngủ ha... Mai còn đi làm nữa...

- Dạ...

Nó cùng em ôm nhau ngủ như chảng có phiền muộn, cuộc đời có lẽ voi đi những trở ngại cho nó rồi. Mặc dù ngoài kia gió đông vẫn rít.

Cuối tuần, hai đứa nó đi. Em đơn giản sắp xếp công việc, còn nó thì đã dần xin nghỉ hẳn ở shop đàm sau vài tháng gắn bó. Chỉ còn công việc viết lách thì nó giữ bởi việc đó làm thoải mái thời gian hơn. Nó hỏi được thằng Tuấn thì có được số điện thoại của một cậu em chủ khách sạn. Không phải khách sạn lớn, nhưng theo thằng Tuấn nói thì với giá cả chung thì chất lượng ở đó là tốt nhất. Cậu em này tên Việt, nói qua tình hình. Cậu ấy nhận việc đón cả nó và em lên trên đây luôn hẹn cuối tuần ở bên xe Yên Nghĩa. Khách sạn có tên VINASAPA. Nó nhớ là vậy vì cũng lâu lắm rồi.

- "Hai anh chị đứng đâu? Để em đánh xe ra?"

- "Chỗ đường mòn Hồ Chí Minh... rồi mình thấy bạn rồi."

Một chiếc Ôto có dính logo con rồng màu trắng và tên khách sạn, cậu ấy nhiệt tình bê đỡ đặc và chỉnh ghế ngồi cho nó và em. Mặt cười hiền lành.

- Anh chị yên tâm, nhìn em trẻ vậy thôi chứ em lái xe được gần 5 năm rồi. Em vẫn xuống đây đón khách suốt mà, với lại khách của anh Tuấn cũng như khách của em.

Cậu Việt này cao ráo trắng tréo, mặt hiền lành. Nó thì đỡ say xe hơn trước vì qua thời đi học cũng ngồi nhiều, em đeo khẩu trang nghịch điện thoại chẳng quan tâm lắm đến cuộc nói chuyện của nó.

- Thế khoảng bao lâu đến nơi?

- Tới chỗ em hơn 6 tiếng thôi anh... Em ở Thác Bạc, SaPa.

Câu ta hò hởi. Vì rét và hơi buồn ngủ em tựa hẵn vào người nó nhắm mắt lại, nó cũng không hỏi gì cậu kia nữa. Người quen của thằng Tuấn nó tin tưởng rất nhiều, bạn nó không phải loại người ai cũng có thể chơi được. Đã chơi là chất lượng. Xe chạy rì rì, cậu lái xe bật một list nhạc nhẹ nhàng, nó đánh mắt ra cửa kính cảnh vật thay đổi rõ là không còn ở thành phố nữa, cảm giác núi rừng nhiều hơn. Thời gian chậm rãi trôi, lái xe muôn dừng hỏi xem hai đứa nó đòi không, em thì ngủ nó thì không nên cứ chạy tiếp.

Rồi cũng đến, cái buốt giá nó hơn Hà Nội rất nhiều, xui cho nó là SaPa đón nó bằng trận mưa tuyết. Cậu chủ kia mặt ái ngại.

- Hai anh chị vào trước đi để em mang đồ vô phòng cho. Mẹ em cũng chuẩn bị ít đồ ăn rồi, hai người vào ngồi chung luôn cho ấm.

Theo lời chỉ dẫn nó cùng em bước vào gần quầy lễ tân, một chữ VINASAPA to cùng logo con rồng óng ánh vàng, tuy nhiên chiếc quầy này khá hẹp, nó thấy xung quanh nhiều bình rượu ngâm không lồ.

- Trên đây họ uống rượu khỏe lắm á anh?

- Sao biết hay vậy?

- Biết là biết, em nghe bạn kể vậy...

Nó nắm chặt tay em, một người phụ nữ có tuổi, mắt hơi híp khuôn mặt hiền từ, bước từ sau quầy, hơi bất ngờ. Hỏi hai đứa.

- Hai con là khách à?

- Dạ... Nãy cậu em Việt mới đón chúng con về.

- À ừ, con của U... Đợi nó vào nó dẫn các con lên phòng. U đi chuẩn bị đồ ăn, lát xong xuống ngồi với nhà U nghen con. Các con cứ tự nhiên như ở nhà. Nghe thằng Việt nó nói bảo bạn thằng Tuấn hả?

- Dạ... con cảm ơn U!

Em có vẻ vui chẳng biết vì lý do gì, bỗng nhìn nó cười cười. U đi vào, nó ngồi xuống chiếc ghế đôi cùng em.

- Được như em lại sướng, ngủ xong dậy là đến nơi... Nó khẽ nắm lấy tay em cho ấm. Tay em như ngâm vô nước đá vậy.

- Sướng thì không ngầm cảnh được... Em háo hức quá đêm qua không ngủ...

- Lớn rồi còn vậy á... Đâu phải lần đầu lên đâu?

Hai đứa im lặng, nó cảm nhận hơi hót lời, vì nó chẳng quên mảnh đất này như nó nói. May sao cậu chủ Khách Sạn vào.

- Hai anh chị lên phòng xem có ổn chưa, nếu không được em đổi phòng khác cho, vợ chồng anh chị thông cảm đợt này em cũng có nhiều khách quá... Nếu được rồi thì mời anh chị xuống ăn bữa cơm với gia đình em...

- Được rồi... vợ chồng mình cảm ơn nhé!

Sau câu nói nó thay mặt em đáp ứng sau lớp khẩu trang. Nhưng im lặng, nó cười thầm trong bụng, chắc thằng Tuấn bày trò trêu nó và em đây mà.

Cậu ấy cười hiền lành rồi đưa nó, hai đứa lên tầng hai. Mở cửa phòng, đồ đạc xếp gọn gàng, sạch sẽ. Căn phòng rộng mà ám cúng có màu trắng, chăn gối thơm tho, màu của đèn ngủ làm cho căn phòng trở lên sang trọng hơn. Nếu nói đây là một khách sạn 5 sao thì không phải, nhưng với dáng vẻ là khách sạn thường, thì căn phòng như này thật sự quá chất lượng với giá cả, nó cùng cậu Việt kia đã bàn bạc. Em mở to mắt cười nhẹ nhàng.

- Đẹp anh ha?

Nó và em trút bỏ những đồ trên người, bộ đồ dày quá thể trong căn phòng ám cúng, em tháo khẩu trang ra. Thế nào mà đẹp đến độ nó ngẩn ngơ. Lần nào ngắm nó cũng chêt chìm trong vẻ đẹp này, em không đi làm người mẫu hay diễn viên đúng phí.

- Nhìn hoài... cất cái mắt đi. Trước đẹp chả ngắm, giờ bày đặt nữa...

- Hehe... đẹp có ai dám chê, chẳng qua không dám ngắm. Lạnh lùng vậy mà...

- Lạnh lùng cũng không phũ bằng anh...

Em véo cái mũi nó nhẹ nhẹ. Hai đứa khóa phòng và đi xuống sau khi thay đồ, vẫn rét thấu tâm can nhưng trong nhà ám hơn đôi chút, trời đã tối, qua cửa sổ chỉ một màu đen nhưng nó đoán cơn mưa tuyết kia vẫn còn. Nó thấy nơi đây ám đậm hơn Hà Nội về đêm. Ít ra đây là nơi khác không gần chỗ nó đi lần đầu.

- Anh chị thấy phòng được chưa ạ?

Việt hỏi khi thấy hai đứa nó xuống, cậu ấy cũng chuẩn bị sẵn cho hai đứa đôi dép trong nhà. U đang đặt những đĩa mồi được bày biện đẹp mắt xuống tấm thảm trải sẵn. Em buông tay nó ra vào phụ.

- Cứ để đây...

- Dạ để con giúp...

Bây giờ mọi người trong khách sạn mới thấy được vẻ đẹp của em, nó đoán ai cũng đôi chút bất ngờ. U khen em.

- Con bé này quê đâu mà đẹp dữ vậy... Cao ráo trắng trẻo, thằng kia có phuort quá nghe con.

Em cười tưng tưng. Nó mới quay qua cậu Việt.

- Mình thấy phòng ổn rồi... Cảm ơn bạn nhé, còn mời vợ chồng mình ăn nữa.

Đã diễn thì diễn cho chót, em chẳng ý kiến gì. Nó cũng muốn chủ quyền mạnh mẽ hơn.

- Dạ... Khách sạn em kiểu khách sạn gia đình, khách đến muôn ăn cùng chủ nhà cũng được mà anh... Nói chung chõ em thoải mái lắm, có khách người ta cũng ngại mình mời họ từ chối. Chứ mấy đứa trẻ trẻ thì hay ăn cùng nhà em...

Cậu ta thật thà, nó gật đầu nhìn quanh phòng, có ba đứa con gái mặt non choet cùng một anh có vẻ trạc tuổi hoặc hơn nó.

- À đây là anh trai em... Thôi mọi người ngồi đi, xong hết rồi...

Em ngồi bên cạnh nó xếp bát đũa cho mọi người. Không khí vui vẻ, cậu Việt nay rót rượu nó nhiệt tình. Nói bao chuyện trên trời dưới biển, U thì không uống chỉ nhắc nhớ hai anh em con trai của U. Một vòng thì nó biết anh Việt tên là An anh ấy là người trưởng thành nhưng cách nói chuyện không già dặn như Việt. Còn ba con nhỏ kia là khách du lịch giống tụi nó, đen gấp phải thời tiết xấu. Cũng nhờ việc uống rượu mà nó biết khách quen của gia đình là thằng Tuấn, quen đến độ mỗi lần lên không còn là du lịch mà là thăm nom người thân, U có vẻ quý thằng Tuấn lắm. Mặc dù thằng bạn nó đang ở nơi tám hoành nào rồi. Mỗi lần về thăm lại kêu đi một nước khác.

Khá mềm người, nó được em dùi lên phòng. Nằm trên giường thơm tho, em bỏ mặc nó chạy đi đâu lâu lắm rồi lên với cốc nước chanh. Nó uống vô chua đến tinh người.

- Ủa đi đâu về á...?

- Em đi rửa chén với mấy bé kia cho U... Ăn xong phải biết đường dọn chử. Anh mệt lắm không, uống đi nè... xin U được quả chanh pha đó. Uống chua tí cho tinh.

- Ủm. đen quá... Hi vọng mai đẹp trời để đi chơi.

Nó gối đầu lên đùi em nhìn lên trần nhà, màu đèn phủ khắp phòng với sự ám áp. Em vuốt tóc nó cúi xuống.

- Cạnh bên anh thì thế nào chả được...Hì.

Cô làng lạnh lùng của nó bắt đầu biết nịnh, băng tan rồi nhé. Đêm SaPa chìm vào giấc ngủ, rét buốt nhưng ấm lòng.

Chapter 18

Ngày hôm sau tinh, tinh thản nó khá sảng khoái. Cũng may rượu này uống dậy không bị đau đầu, nó để em ngủ thêm chưa muộn đánh thức. Trời thì rét, cái chăn bông dày gấp ba lần dưới xuôi cộng thêm căn phòng có sưởi mới đủ ấm. Em mắt nhắm nghiền ngủ đẹp tựa thiên thần. Nó VSCN đi xuống gian phòng dưới chỉ thấy U đang nấu nướng gì đó với hai đứa con gái không phải trong số hôm qua. U bảo hai đứa này là nhân viên, gấp mưa tuyêt xin về nay mới đến được.

- Ủa Việt đâu rồi U?

- Em nó đi đón khách rồi, nó chăm chỉ và nhanh nhẹn việc gì cũng đòi tự làm mới yên tâm.

Nó không nói gì ngồi xuống nhận cốc trà nóng từ U, hai đứa kia nhìn qua nó, cho thỏa tính tò mò rồi thản nhiên đi dọn dẹp. Nó thấy có vài khách cầm đồ đặc đi khỏi. Chắc lưu lại một đêm do thời tiết xấu, được cái chúng nó lên đúng ngày cuối tuần thành ra qua một hôm lại sang tuần mới, nên họ cũng về bót đông.

- Hai đứa ăn sáng luôn với U nhé...

- Dạ thôi, v...ợ con còn ngủ, phiền gia đình mình quá. Để lát con gọi đi ra ngoài ăn. - Nó gương gạo nhận vơ để tròn việc, nó không muốn có sự thắc mắc nhiều. Nó lười trả lời.

- Phiền gì đâu con, nhà U ở đây vẫn tiếp khách bình thường mà. Cũng đáng kể gì mấy...

- Hì nhưng thôi, con xin U bùa tối thôi, chứ giờ sáng dậy cũng lát nhất, U dậy sớm. Chú bọn trẻ tụi con chả biết thế nào, mất công U đợi.

- Thì đành vậy... Để U gọi thằng An.

U mẹ cậu Việt đánh tiếng, nó ngồi xoay cốc trà thơm lừng nghi ngút khói trong tay lòng thấy ám áp, tuy chỉ là khách du lịch có chút quen biết mà họ đối đãi với mình tử tế quá, cả gia đình nhà cậu Việt đều rất hiếu khách mà hiền lành. Với dịch vụ kiểu này, nó cam đoan ai đi như nó cũng đều muốn quay lại.

Nó lên trên sân thượng, U bảo hết mưa tuyêt rồi, nay trời quang tạnh ráo, chỉ vương chút sương mù. Vẫn rét cắt da thịt, nhưng đỡ hơn hôm qua. Nó chắc mẩm nay phải đi đâu đó, đi du lịch không được lãng phí thời gian mà. Quay lại phòng cũng muộn hơn cái giờ gọi là buổi sáng. Em vẫn còn ngủ cuốn gọn vào chăn hờ mõi khuôn mặt.

- Em ơi... dậy đi...!

Nó chạm nhẹ vào chiếc mũi thanh tú và gọi. Em từ từ mở mắt, ngồi hàn huyên không delay thêm chút nào. Kiểu như một khuôn khổ nhất định, Phương Anh khác với các cô gái khác. Khẽ vuơn vai em ôm vào người nó.

- Mấy giờ rồi hả anh?
- Tám giờ sáng rồi, nay trời đẹp lắm. Đi chơi được nè.
- Um hihi, rét quá nhỉ?
- Rét chứ, có vài độ thôi...

Phương Anh buông nó ra, bước xuống giường loạt xoạt đôi dép, nó để ý thấy chân em dài đến độ cái quần ngủ của em chỉ đến được gần mắt cá chân. Khuôn mặt không makeup khiến nó mới nhận ra em giống Lan, cô bé ngày xưa, hơn bao giờ hết, nó tự cười mình. Hai người đó là một mà. Khác mỗi, chẳng mấy khi thấy Phương Anh đeo kính dù nó biết em cận. (Sau em nói em đeo kính áp tròng).

Nó đóng bộ đồ đi ra ngoài, tất nhiên là những bộ đồ dày để tránh rét và không còn lỗ chuột cắn nữa, nó đã chú ý ăn mặc hơn thời sinh viên và đời sống cũng đủ cho nó sắm sửa những bộ đồ hợp lý. Nó khác xưa rất nhiều, cả bên ngoài lẫn bên trong.

Không phải đợi lâu, Phương Anh đi xuống với nó trong một áo khoác dài, đôi boot cao cổ cùng chiếc mũ len màu trắng, nhìn em bây giờ thậm chí còn xinh đẹp trẻ trung hơn so với lần đầu nó gặp lại em.

- Đẹp ha...
- Thôi đừng nói điều đương nhiên nữa đi...

Tỏ vẻ thản nhiên nhưng vẫn đỏ mặt. Cái chất lạnh mà ấm trong tính cách của em khiến nó thấy em là một cô gái vô cùng đặc biệt. Hai đứa thuê một chiếc xe máy của U để tự do khám phá, sau khi từ chối lời mời nhiệt tình của cậu Việt. Đi đón khách về là cứ muốn đưa chúng nó đi chơi sơ không biết đường, nhưng nó thích đi riêng mò đường cho thoải mái. Em kêu đòi vì tối qua ăn lâu, còn uống rượu, bụng nó cũng sôi ụng ụng. Nó đèo em, đi chậm sợ em lạnh. Em ở sau hí hoáy cái điện thoại tìm đường. Đến được quán ăn sáng, mùi thức ăn kích thích vị giác.

- Ăn thử cái này đi anh...

Em xoay xoay đôi đũa rồi chỉ vào cái menu. Hai bát mì vẫn thắn cùng sủi cảo. Nó chưa ăn qua bao giờ nhưng khá ngon, em vẫn cái thói quen cho đủ topping vào bát. Nó cười ngán ngẩm.

- Ăn vậy mới ngon...

- Còn mùi vị gì nữa đâu mà ngon...

- Kệ em... Quen rùi mà.

Cái sự nghiệp ăn uống của hai đứa nó chóng vánh như pháo hoa đêm giao thừa vì đói. Được cái em ăn không ngại ngần giữ ý nó thích kiểu như vậy. Xong mò đi tìm chỗ chơi. Đến được Thác Bạc em hào hứng dắt nó lên cái cầu thang ngoằn ngoèo, bên tay phải là thác nước chảy xuống. Có vài người đứng trên đó ánh mắt lơ mơ nhìn nước và rừng cây. Họ bảo mùa này thác ít nước. Nó thấy hơi rét nên nắm chặt tay em đi từ từ, một phần nó cũng sợ độ cao khi cái cầu thang này nó thấy chẳng đảm bảo cho lắm.

Em đứng trên đó sáng không còn lu mờ bởi sương đẹp rạng ngời. Cứ tíu tíu bắt nó chụp ảnh, bảo để làm kỷ niệm. Nó thuộc loại người xưa, không hội nhập được nhanh như em nên mặc cho em muốn tạo dáng gì cũng được, lấy nó làm mẫu cũng được. Nhờ người ta chụp ảnh hộ. Người ta khen em đẹp mà nó cứ vui lây trong lòng. Hít mùi nước chanh chê, hai đức mò đến được Đỉnh Đèo. Nó thấy em gọi vậy. Chỗ này có một tầm nhìn tuyệt vời như bao trọn tất cả khung cảnh của nơi đây.

Có một điều lạ, đứng trên mỏm đất đó. Em mắt hắt cái vẻ tíu tíu lúc nãy, chỉ lặng người nắm chặt tay nó lại và nhắm mắt một lúc lâu. Nó hơi tò mò nhưng không hỏi. Nó cảm giác đây là khoảnh lặng đối với em sau suốt thời thanh xuân chạy mệt mèt theo cái tình cảm con nít.

Nơi đây cảnh vật đất trời như dung hòa nhau, ruộng bậc thang trải uốn mềm mại dưới mắt nó. Em một hồi yên lặng đã chịu mở mắt ngắm cảnh. Nhưng cũng chỉ đứng đó không nói gì, chốc chốc quay sang nó nhìn ý nghĩa lắm, mặc cho các dải mây cứ trôi nhẹ. Nó ngồi trên xe nhìn em từ đằng sau để cho em một chút thời gian riêng tư, đưa bàn tay lấp tầm xéo lên nó cảm giác như chạm vào được mây.

- Phiêu quá cô nương... về chứ nhỉ?

- Dạ... cảnh đẹp quá anh ha.

- Đẹp mà lạnh như em vậy á?

- Khùng... Em tự thế để cho bót đau lòng đây. Em không ấm áp được như ai kia đâu.

Có chút hờn ghen trong giọng nói của em. Nó vui hơn chứ chẳng buồn, dù là ký ức nhưng điều này cho thấy nó sắp chạm đến cánh cửa cuối cùng trong trái tim em. Hai đứa về lại khách sạn trả xe, chỉ thấy anh An ở quầy tiếp tân, chào anh để lên phòng, trời rét mà sáng ăn no nên hai đứa nằm ôm nhau ngủ bỏ bữa. Nó thiu thiu em cứ nghịch điện thoại.

- Bộ ở trên đó nhiều cái hay lấm à?
- Có hay có dở, nhưng tiện ích nhiều cái lấm. Ví dụ kết bạn, xem phim nè, post ảnh khoe nè... hihi. Ông già như anh không khoái là đúng rồi.
- Xem nhiều coi chừng hỏng mắt ấy.
- Thì hỏng rồi, em vẫn đeo áp tròng mà. Cận chỉ tăng độ thôi chứ chả giảm đâu.
Em nghịch đuôi tóc đen mượt của mình rồi nghịch cả mặt nó.
- Xưa trắng như bột, giờ đen bớt nhỉ?
- Thì trước trong Nam làm nhà máy mà, rồi toàn bêu nắng không ít thì nhiều phải đen chứ. Trắng nhìn yếu lắm.
Em bụm miệng cười cuộn vó chăn, ở với cô làng lạnh lùng này nó chỉ cần có vậy, Phương Anh cười đẹp nhưng ít khi cười lấm. Giờ đỡ hơn trước nhiều. Em nói khẽ với nó những điều trước kia do đầu óc nó nhớ không rõ, chẳng ngờ em nhớ không xót chi tiết nào cả.
- Trước em vừa đen nhém, cận thị, còn xấu xí, sún răng nữa. Hihi, không phải anh chịu chơi với em thì chắc em chả theo anh đến như này đâu nha...
- Người ta bắt anh chơi cùng, không lại khóc nhè áy chứ...
- Xì... em cũng cho anh kẹo suốt còn gì, trước cả gia đình vô Nam, em cuỗm cái đồng hồ của bố xong tặng anh sinh nhật ấy... Sau đó bị chửi té xác luôn.
Thì ra nguồn gốc cái đồng hồ cũ nó luôn trân trọng là của bố em, thảo nào nó phải đục thêm lỗ mới gài chốt vào được. Nó có nhớ cái hình ảnh chạy theo chuyến xe đưa em đi mà khóc nức nở một cách mờ nhạt, đau nó đau như búa bổ. Chắc do vụ tai nạn. Ngoài vết thương về thể xác, vụ tai nạn khiến nó điều trị tâm lý mãi một thời gian dài mới đỡ trầm cảm, vì chỉ sau một cú ngã rồi mất tất cả. Tự nhiên nó buồn. Nhìn người con gái đang nằm cạnh. Nó thương em, bởi em chạy theo nó mãi cả tuổi thanh xuân đến cả lúc nó quay về xuất phát điểm làm lại từ đầu. Em cũng chính là động lực trưởng thành, sống tiếp, để thực hiện trách nhiệm của nó là yêu thương bù đắp cho em.
- Nè... nghĩ gì mà mặt húng khởi dữ vậy? Em gõ nhẹ vào trán nó, bừng tỉnh sau dòng suy nghĩ.
- Đâu có đâu, tính xem mai đi đâu nốt rồi về lại Hà Nội. Sắp tết rồi, về thu xếp công việc cho ổn, giàn tết công việc lu bu.
- Em cũng tính vậy... Lâu không gặp em nhớ bố mẹ quá.

Hai đứa ôm nhau nầm mà chẳng ngủ được, cho đến tối. Lại mò xuống tìm chỗ ăn, báo cáo để U không nấu cơm. Nó với em thuê xe rồi tìm được quán nướng trong con hẻm. Nó cứ tàn ngẩn trước những xâu thịt đủ màu sắc, em cũng thích thú nghịch ngợm chọn mỗi loại có vài que để ăn thử. Rồi cũng thành ra cả đồng, thêm bánh mì nữa. Nó ngồi âm cung nhìn em. Thi thoảng em đút cho nó như một đôi vợ chồng son thật sự.

Ngày kế chúng nó đi thêm được vài địa điểm nổi tiếng khác nữa nhưng lần này có cậu Việt lái xe đưa đi, được cái cậu ấy dặn dò về giá cả cũng như hướng dẫn cụ thể lắm. Em chăm chú nghe, còn nó không để ý nhiều. Có một sự đáng buồn đó là, nó sợ độ cao mà em cứ nhất nhất muốn lên Fansipan, đi cáp treo em khóc khích cười trước khuôn mặt nhợt nhạt của nó. Đến nơi nó vẫn sợ, em dắt tay nó đi như dắt trẻ con vậy. Chỗ này vắng người vì không phải mùa du lịch chỉ lác đác, em đi nhìn ngắm lung tung mà hai tay ôm trước ngực. Rét thấu tâm can, nó thì đứng chỗ trụ cột bám vào lan can chỉ dám nhìn thẳng mà không dám nhìn xuống. Chẳng có gì cả ngoài mây mù trôi. Em tung tăng chụp ảnh không xót cái gì, hết chụp nó, rồi nhờ nó chụp có vẻ hạnh phúc lắm. Chán chê và đòi mới được em cho về. Cậu Việt đón tận nơi hỏi han, nó thì tâm lý chưa hoàn hồn nên kệ em nói chuyện với Việt.

Ngày cuối cùng, cậu ấy đưa hai người chúng nó về đúng nhà em luôn nhưng không vào và xin phép đi.

- Em cảm ơn vợ chồng anh chị nhé, có ai cứ giới thiệu cho em. Hi vọng có dịp anh chị lại lên chơi à...

- Ủ vợ chồng mình cảm ơn. Cậu chạy xe cẩn thận...

Sau chuyến đi đường dài, em cả nó ngủ một lèo cho đến sáng. Chúng nó vẫn dính nhau như vậy cho đến những ngày cuối cùng của năm. Em quyết luyến nó mãi sau mấy ngày thu sép công việc, em đưa cho nó cả chìa khóa nhà bảo có gì lên ở đỡ phải thuê phòng, em cũng đưa trả nó cuốn sổ tiết kiệm bảo nó giữ, nó từ chối chẳng được đành nhận lời cho em yên tâm.

- Nè... em chỉ về ăn té và nói chuyện với bố mẹ thôi, nhưng anh cũng chuẩn bị tinh thần sẵn là có thể vào Nam bất cứ lúc nào nếu muốn có em đây nhé...

Nó nắm chặt tay em lại vào hôn em nhẹ nhàng trước khi em bay. Nó vẫn vậy mỗi lần đưa tiễn ra sân bay là lòng lại day dứt lặng trึ một nỗi niềm không tên, nó sợ cảm giác này dù nó biết em sẽ quay lại với nó khi hết té thôi.

Nó được nghỉ té Nguyên Đán với hai số tiền thưởng của hai công việc, anh trai nó đã có gia đình riêng nên một mình nó đảm nhận phần dọn dẹp sắm sửa té nhất, bố mẹ đã có

tuổi nó không muốn để bố mẹ lo nhiều. Đêm giao thừa, nó một mình gọi điện cho em đúng mười hai giờ để nói lời nhở nhung, yêu thương cũng như chúc mừng năm mới. Tuyệt nhiên không hỏi em về vấn đề hai đứa vội, dù bố mẹ em có như nào nó cũng muốn em có ngày giao năm đẹp và vui trọn vẹn. Giọng em hờ hởi khoe chen lẫn tạp âm ồn ào, em hình như cũng đang xem pháo hoa. Ba từ nó nghe rõ nhất từ đầu giây bên kia "Em nhớ anh!" Âm lòng, nhưng nó muốn qua tết thật nhanh.

-Ê cu! Đi sang đây chút đi tao muốn nói chuyện với mày!

Đêm thứ hai mấy đón giao thừa cùng thằng bạn thân chí cốt là thằng Long, thằng ham ăn kéo nó về nhà xông đất. Nó chào hai bác bố mẹ thằng bạn thân ngồi nhai cái hộp hạt dẻ.

- Sao, có chuyện gì?

- À... ra giêng định tụ vốn mở thêm một quán nữa, nhưng không phải ở đây mà ở trên kia.

Thằng bạn nó là thằng ham mê điện tử, ham đến độ học cái trường công nghệ thông tin xong ra xin vốn gia đình mở quán nét. Ở dưới quê nó đã mở được một quán rồi, thu nhập khá được. Nó muốn mở thêm một quán nét nữa trên Hà Nội.

- Ghê vậy, mà đủ vốn chưa? Nói với tao làm gì?

- Thằng ngáo này... tao muốn mày góp với tao mở quán ấy? Chứ giờ mày trông chờ vào cái đồng lương kia sao duy trì mãi được, sau này còn vợ con các thứ. Đêch mơ học tiếng còn chưa xong nữa...

Bạn thân của nó trưởng thành từ lúc nào không hay, xuất phát điểm tuy không cùng nhau mà, dẫu sao bạn nó cũng là thằng giỏi giang về cái lĩnh vực nó chọn. Nó biết Long nghĩ cho nó nhưng nó hoàn toàn mù tịt ngành này, chỉ có cái giống thằng Long là cũng ham chơi game do thằng này đầu độc.

- Mày tin tao, ở quê mình nhu cầu hạn chế bởi người ta coi cái quán nét là cái gì đó độc hại lắm, làm trẻ con hư hỏng này nọ. Tao mở cũng mang tiếng, nhưng mở trên kia nhu cầu người ta cao hơn, cũng văn minh hơn. Mở hai quán, tao trông dưới mày trông trên đấy. Lợi nhuận chia đôi, lỗ tao trả mày đủ.

Nhin đôi mắt quyết tâm làm giàu bằng đam mê, nó tin thằng bạn nó nhiều nhưng chưa có chính kiến. Thằng mập này làm nó suy nghĩ mãi từ đêm giao thừa đến tận sáng mồng một.

- Từ từ, ra giêng tính. Vốn tao có, nhưng tao cần tìm hiểu. Dù sao không biết gì cũng chẳng làm được mà. Phải không?

- Ủ cũng đúng... Tao biết một thằng cẩn thận như mày thế nào chả để ra được chút ít.

Thằng lợn này cũng khôn, cơ mà do bố mẹ tiết kiệm cho chứ nó có chủ định đâu. Bố mẹ thằng Long coi nó như con vì nó chơi với thằng Long từ nhỏ. Nên cứ ngồi muôn nói chuyện với nó, phần nó vì ngán ngẩm và buồn ngủ liền chạy biến về nhà.

Tuổi này chẳng được lì xì nữa mà phải đi mừng tuổi lũ trẻ con, may nó dư giả nên mới đủ cho từng đứa cháu nó. Đến mồng ba, gia đình anh Cường sang bên nhà nó chúc tết. Ngồi ở bộ trường kỷ, chị Quỳnh bồng đứa cháu trai, nó giống anh Cường như tạc mà cười cười.

- Nom dạo này có da có thịt nha...

- Hehe ở nhà, ông bà cho ăn có thiếu gì đâu em béo lên là phải...

- Gớm béo gì chú, chị mày đẻ xong mới sợ. Đợt đó lên sáu mươi cân...

Anh Cường ngồi nói chuyện với anh trai và bố mẹ nó xong mới quay sang nó.

- Nè... lì xì chú Minh...

- Cái ông này, em lớn rồi...

- Ở nhà thằng nào chưa vơ tao mừng tuổi hết. Mày lớn sao được với anh haha.

Nhận phong bao nó cười thầm, chắc anh vẫn biết ơn nó vụ nó vào Nam làm thay anh. Nhập ngụm trà nó dung đưa nhìn gia đình anh chị và tự tái hợp viễn cảnh đó trong đầu nó.

- À này, mai anh với chị định lên thăm vợ chồng bác Chung... Mày đi cùng không?

- Bác ở xóm trọ hồi năm nhất em lên đây á?

Nó hỏi lại cho chắc chắn. Lòng bồi hồi, bao nhiêu năm qua liệu gia đình nhà bác còn hồn hởi đón mình như thời nó còn... Tâm. Cô nhóc ấy. Không biết giờ ra sao, nó trượt dài trong suy nghĩ hồi tưởng và lại đau đầu.

- Ủ anh chị muốn lên thăm bác, dù sao nhở ở nhà bác hai vợ chồng anh mới có ngày hôm nay mà. Anh cũng muốn cho hai bác gặp thằng nhóc này nữa.

Anh Cường đánh mắt nhìn sang con trai cùng vợ của mình bằng ánh mắt hân hoan tự hào. Nó bừng tỉnh lại theo con suy nghĩ, lòng hồi hộp.

- Dạ em đi... mai anh chị có đi thì gọi em với nhé!

Chapter 19

Ngày mồng bốn tết trời đã có nắng, nhưng vẫn lạnh âm ỉ. Nắng hanh rát làm nó không thoái mái lắm khi đi bộ ra xóm Bảy của làng, nơi hai vợ chồng anh Cường đang chờ xe, anh nó đã có xe riêng và một cuộc sống êm ám, vẹn toàn. Cứ như anh Cường, ai chẳng mơ ước được vậy. Ngồi trên con bốn chỗ, nó yên vị không còn say xe quá nhiều như trước, hai mẹ con chị Quỳnh ngồi sau. Nó ngồi thẳng trước nhìn cảnh vật hai bên trôi đi nhanh đều đặn. Không mất quá nhiều thời gian để lên nhà bác Chung vì tết đường vắng. Nó nghĩ ngợi một hồi không nói gì với hai anh chị, chỉ nhìn đường.

Anh đâm xe vào sân dãy trọ cũng là lúc lòng nó ngổn ngang nhiều cảm xúc khó tả. Mọi thứ thay đổi quá nhiều, nó ngàn ngại xuống xe trước những căn phòng đã được phủ một lớp sơn mới phía ngoài, còn đâu tất cả đều đóng kín cửa. Anh Cường loay hoay ở cổng thứ đồ gì đó, chắc để biểu vợ chồng bác. Nó tần ngần nhìn ước cho thời gian trôi chậm hơn, chị Quỳnh rảo bước theo sau tay bồng thằng bé con.

- Đi thôi em, lạ quá thì lát ra ngắm sau.

- Dạ dạ...

Anh nhắc nhở nó khi nó cứ chùn chân bước chậm theo sau, khẽ kéo cao cổ chiếc áo khoác dày. Nó cố gắng đi theo anh với thái độ thản nhiên nhất. Đầu đường bên kia căn nhà hiện ra, chỉ có điều giàn hoa giấy không còn. Có vẻ khang trang hơn, cửa lẻo cũng đã thay mới. Anh Cường ấn chuông. Chờ đợi nó hồi hộp. Trong nhà có người đi ra, là bác Tám.

- Chào bác, vợ chồng cháu lên chơi... chúc hai bác mạnh khỏe phát đạt bằng năm bằng mười năm ngoái...

Bác Tám cười hiền lành, nước da đồi mồi hiện lên rõ rệt, đầu bác bắt đầu lấm tấm bạc, nó thấy bác không còn trẻ trung nhanh nhẹn như mấy năm trước.

- Ủ quý hóa quá, hai vợ chồng thằng Cường đó à... Vào đây...

Họ tay bắt mặt mừng nó ngàn ngại cứ loanh quanh sau anh Cường không dám đánh tiếng, bác Tám đón thằng nhóc từ tay chị Quỳnh quay sang nó.

- Trộm vía thằng cu của bà nặng quá nhỉ... Thế cháu cũng vào chơi... O?

Anh Cường tủm tỉm nhìn bác Tám, bác đã nhận ra nó. Mặt nó ngàn ngại.

- Dạ cháu chào bác...

- Trời ơi, thằng Minh đó à? Vào đây, vào nhà... mà biệt tích suốt bao năm... Tưởng may quên hai bác rồi chứ...

Nó đi cùng bác và gia đình anh Cương vào nhà, thấy bác Chung đang ngồi hát karaok. Bác Chung cũng già đi, cặp kính trên mắt bác khiến nó thấy thời gian là thứ bỏ quên người đáng sợ nhất.

- Cái lão già kia tắt đi! Hôm nào cũng àm ỹ, vợ chồng thằng Cương với thằng Minh lên chơi đây này.

Bác Chung quay ra lúi húi cái điều khiển. Nhìn vợ chồng anh Cương mặt rạng rõ, bác bắt tay với anh Cương rồi quay ra nó, mặt cũng giật mình.

- Thằng Minh đó hả... Lâu lắm rồi, mà sao thành ra thế này?

Hai bác tò mò nhìn nó với vài vết sẹo nhỏ xinh trên mặt và một vết lớn trên đầu. Nó cười cười. Lòng nhớ đến kỷ niệm năm đầu sinh viên. Sóng ở dãy trọ của gia đình nhà bác.

- Dạ cháu tai nạn, cũng may chỉ để lại vài vết này thôi...

Nó ngồi kể chuyện, bác Tám sụt sùi an ủi, bác Chung thì lắng nghe khuyên nhủ nó và thi thoảng vẫn đàm đạo với anh Cương về công việc của anh. Bác Tám ngồi cạnh nó lấy lại vẻ vui tươi, hỏi han nó đủ điều. Lâu lâu lại quay sang chị Quỳnh dặn dò những kinh nghiệm nuôi trẻ nhỏ. Mắt nó mông lung nhìn cây đào to lớn chằng chịt những dây đèn chớp, cánh hoa đào hồng nhạt hơn màu hoa giấy của nó. Phải can đảm lắm nó mới đánh tiếng cho bác Tám.

- Em... Em Tâm tép này có về không ạ?

- Em nó tép nào cũng về mà đi đâu từ sáng sớm đó... Thế cậu con rể hụt này còn nhớ đến em nó à?

Bác Tám cười trêu nó. Nó nghe lùng bùng lỗ tai cảm nhận như tim đập nhanh lắm, vừa vui vừa lo lắng, vui vì nó có cơ hội được gặp em, lo là không biết đối mặt với Tâm như nào.

- Dạ... Cháu quên sao được...

- Thế để bác gọi nó về nhé... Tết nhất không ở nhà cứ tót cái lại đi...

- Dạ thôi, để khi khác, Tết cho em nó thoái mái đi bác.

Nó từ chối. Nó muốn để mọi chuyện tự nhiên, bác Chung vẫn tiếp chuyện với anh Cương còn bác Tám hỏi han nó chán chê lại quay qua bồng thằng cu nói chuyện với chị Quỳnh. Nó chán chán ra ngoài sân nhà bác ngồi nhìn. Giàn hoa giấy không còn, khiến sân nhà bác có vẻ quang đãng hơn, sân cũng lát gạch mới lại. Nó thấy mọi thứ được xếp gọn gàng, như ngày xưa. Nó đã từng tự do mở cửa và đi lại trong khoảng sân này vào mỗi buổi tối kèm Tâm học, thế mà bằng một cái hơn năm 5 đã trôi qua. Nó đi xung quanh

chạm vào bờ tường, nhìn lên cửa sổ phòng em nơi nó chơi cục đất để gọi em xuống mở cửa, hồi tưởng vào một chiều mưa.

- Brùm...

Nó giật mình bởi tiếng xe máy ở đâu được ngừng lại, cánh cổng mở tung ra nó bất ngờ đứng im. Tâm đâm xe vào thằng sân không để ý đến thằng như nó đang đứng ở bờ tường bên trái. Chỉ đến khi em tháo mũ bảo hiểm mới quay lại nhìn nó. Em đứng chết chân, mắt đầy nỗi bất ngờ đến nhanh hơn sự giận dữ, tay đánh rơi mũ bảo hiểm. Nó tiếng lại gần em, Tâm vẫn không nhúc nhích.

- Xin chào...

Chát! Em tát nó một cái rồi rảo bước nhanh vào nhà, mọi người trong nhà bất ngờ.

- Cái con này, mày làm trò gì thế... Vừa về chưa chào ai lại chạy thằng lên tầng là sao?

Bác Tám mắng, nó tần ngần chạy theo em lên tầng. Nhìn cả nhà với vẻ không sao đâu.

- Chờ anh với!

Tâm phi thăng vào phòng đóng cửa lại, nó đứng ở ngoài kiên trì gõ cửa và gọi. Nó không muốn nó và em đi vào ngõ cụt, suy nghĩ đó đã chết từ nhiều năm trước, nó muốn làm bạn, một mối quan hệ rõ ràng với Tâm. Nó không muốn Tâm ghét bỏ nó nữa.

- Mở cửa cho anh... anh muốn nói chuyện...!

- Cút đi...!

- Anh xin em đây, nếu em còn chút gì với anh... Để anh nói chuyện với em! Anh không muốn anh và em hủy hoại cái mối quan hệ này Anh biết anh có lỗi nhưng... Anh rất quý em.

Nó nói nhỏ những lời bằng đáy lòng. Nó hi vọng một Tâm trưởng thành sẽ không chấp nhặt chuyện quá khứ mà từ chối cái mặt nó. Có lẽ thái độ hai đứa làm mọi người chú ý. Bác Chung gọi, nó thì không muốn Tết nhất làm cả nhà mất vui.

- Sao thế Minh ơi...?

- Dạ không có gì đâu... để cháu nói chuyện với em chút...

- Ủ rồi bảo nó xuống đây nhé...

- Dạ...

Nó kiên trì gõ cửa tiếp, nó nghe tiếng thú thít. Lòng quặn lên.

- Tôi bảo anh cút đi cơ mà!

Giong của Tâm lạc đi, nó ngần ngại rặn ra từ cổ họng một lời.

- Thôi anh xin lỗi... Nếu em không muốn gặp anh thì anh về... Anh xin lỗi em...

Thở dài, đúng lúc nó định đi xuống dưới nhà. Tâm bất ngờ mở cửa, em kéo nó lại. Nó đi vào phòng, căn phòng gần như mấy năm trước không thay đổi, ngồi xuống cái ghế. Nó hồi hộp. Tâm khóc từ bao giờ, mắt đỏ hoe im lặng, nó để ý thấy em khác xưa, đẹp hơn, dày dặn hơn, trưởng thành hơn, từ dáng người cho đến kiểu tóc.

- Anh xin lỗi đừng khóc nữa... Anh muốn nói chuyện...

Tâm ngửa mặt lên nhìn nó vẫn vẻ bất ngờ xen lẫn tức giận.

- Hức... Anh còn tư cách để nói chuyện với tôi sao? Hức...hức...

- Anh không đủ tư cách... Anh xin lỗi, nhưng anh không muốn em thù ghét anh cả đời...

Tâm im lặng để nó được nhìn em lâu hơn, đúng là Tâm rất khác, chỉ có lòng người và cảnh vật không thay đổi. Nó thấy ngọn lửa tình yêu trong mắt em vẫn còn thoi thóp.

- Anh nói đi...

Một Tâm trưởng thành đã bỏ qua được hai chữ "Vĩnh biệt" cuối cùng dành cho nó mà đồng ý. Nó nhẹ nhõm ngu ngơ hỏi em một câu, như sống lại thằng Minh thời còn tập tành mới lên cái thủ đô xa hoa này.

- Những năm qua... em có khỏe không?

- Khỏe lắm... khỏe lắm chứ, tôi thấy tôi còn tốt lên... Khi tránh xa được một người như anh.

Em đay nghiến nó nhưng nước mắt đã ngưng chảy. Nó thấy lạnh cảm hơn nhiều rồi.

- Ủm... Em đẹp hơn hồi đó rất nhiều... - Ngập ngừng, nó khen em, hi vọng em vui vẻ hơn chút để bầu không khí này dễ thở hơn. Tâm cười nhạt.

- Sau ngàn ấy năm... Anh có ý định gì với tôi nữa mà nói những lời đó?

Nó lắc đầu. Em tinh táo và đa nghi hơn. Nó thấy quyết định năm đó của nó là đúng.

- Anh không có ý định gì cả... Anh cũng không còn tư cách gì để ngồi trước mặt em, những lời anh nói là thật. Tâm khám anh vẫn mong em hạnh phúc...

Sóng mũi nó hơi cay cay. Tâm quay qua nó nhìn nó chăm chú, ánh mắt đỡ căm hận hơn.

- Từ lúc tôi đi... Chuyện gì đã xảy ra với anh vậy? Tôi muốn nghe... Anh không giống người tôi từng yêu...

Em ngập ngừng ở câu nói, như muốn biết mọi thứ đã để lại trên da thịt nó là điều gì. Nó kể em nghe chậm rãi và chắc chắn, từ lúc em đi, nó tốt nghiệp, nó vào Nam, nó kể em về cả về Phương Anh, về các mối quan hệ, về Nhi trò đùa nông nổi, về sự thật sau quyết định của nó, về tai nạn định mệnh thay đổi nó. Tâm lắng nghe không xót chút nào, khuôn mặt buồn da diết. Ở Tâm không còn sự vui tươi nhí nhảnh như cảm xúc đã chết rồi, đây là khuôn mặt của người con gái đã trải qua nhiều lần tổn thương.

- Sau tất cả... Mọi thứ đáng với anh lắm...

- Ủ...

Nó không hề phủ nhận, nó quá nhẫn tâm vì đây em đi như thế. Chỉ có điều nó mong nhận được lời tha thứ đến từ em. Bỗng nhiên Tâm ôm nó lại nhẹ nhàng thôi, không giống cô bé nghịch ngợm trước kia bám lì lấy nó. Em xoa đầu chạm nhẹ vào vết sẹo. Nó thấy nước mắt mình vương lên tay em. Em đi du học, thứ em học được nó chấn chấn nhiều hơn là chỉ dừng lại ở móng kiến thức.

- Nhưng mà... Em vẫn thương anh... Em đã nghĩ cả đời này sẽ chẳng gặp anh thêm một lần nào nữa... Anh... Anh còn đau không?

Lời nói hờ hững bên tai làm nước mắt nó chảy nhiều hơn, nó thương người con gái này, không phải tình yêu nam nữ mà như thứ cảm xúc cho điều đã giết chết tình cảm của em.

- Anh xin lỗi...

- Đừng nói nữa... Em nghe từ nay, vậy là đủ rồi... Cho em ôm anh một chút thôi, em biết tình cảm nơi em dành cho anh vẫn còn và em cũng biết anh hiểu điều đó. Suốt những năm qua em đã tìm một người để voi đi điều em day dứt khi rời Việt Nam... Một ai đó... I know it's not you... you have to let me let you go... But it's not who we are anymore...

Tâm nói nhỏ đủ làm nó lặng cả người, nó ước chia được mình ra. Em nghĩ rằng nó không hiểu.

- Anh thấy tiếng Anh em tốt không hihi... Ô kìa? đàn ông đàn ang đừng mít ướt thế... Anh muốn nghe chuyện của em không? À, mà em vẫn chưa tha lỗi cho anh đâu nhé!

Tâm hào hứng để đánh bay cái không khí uất ức vừa rồi, nó thay sắc xuân tràn đầy trước mặt em. Em đẹp theo kiểu riêng của mình đẹp đến độ tỏa ra sự day dứt đến quặn lòng. Nó lắng nghe câu chuyện trưởng thành của em từ hồi còn là cô nhóc sang đất khách để trưởng thành, nhưng thành tích học tập em liệt kê như là công sức nó bảo ban em học cho tốt, đã được đền đáp. Nó thấy ấm lòng. Nó hẹn em vào một ngày khác lên chơi vì nó sắp phải về, em đồng ý, em nói em học cũng chưa xong vì em không chỉ dừng lại ở việc tốt nghiệp, em giỏi đến đâu nữa... Nó mừng thầm cho Tâm.

- Thật ra không chỉ mỗi tết em về, nhưng mà do anh... Nếu có dịp sau, em hẹn đi uống nước thì nhớ phải kể cho em về chị ấy nữa nhé, hoặc cho em gặp chị ấy cũng được.

Tâm đã thành một người mạnh mẽ, đã sẵn sàng buông bỏ và chấp nhận những thứ chẳng thuộc về mình. Nó cười nhẹ nhìn em như người bạn tâm giao.

- Chắc chắn rồi, hãy cứ gọi cho anh mỗi khi em muôn...

Hai đứa phe phẩy khuôn mặt cho bót lầm lem rồi đi xuống nhà, mọi người hơi bất ngờ những không hỏi han gì nhiều nữa, chỉ có Tâm nhất nhì đòi bồng thẳng con anh Cường. Mắt tím rạng rõ lấm.

- Trộm vía bé lớn quá chị à... Nuôi khéo ghê...

- Lâu lắm mới thấy lại cô Tâm nhé... ra dáng người lớn phết nỉ? Sắp lấy chồng chưa?

- Em còn chưa học xong cơ, hihi lấy chồng em sẽ báo anh chị nha... Nhớ mừng nhiều đó.

- Cô yên tâm, cứ lấy chồng đi đã nhé!

Anh Cường nháy mắt sang nó, nó ngó lơ. Hai bác cũng không trêu nó gán ghép với em như xưa nữa. Chắc hai bác hiểu, hai đứa đều trưởng thành có gì tự nói chuyện được với nhau. Dẫu sao niềm an ủi dành cho nó là Tâm đã không còn gay gắt với nó, ít nhất hai đứa vẫn còn bỉnh tĩnh hơn là ngại ngùng khi gặp lại nhau sau nhiều năm. Dù cho nó đã làm điều tồi tệ với em.

- Thôi chào hai bác chắc chúng cháu về... Tết nhất tối ở nhà cũng có khách đến.

- À ừ... Thôi đi về không muộn, giờ cũng có công có việc chả dám giữ anh ở lại lâu.

- Hihi... Bác cứ nói thế, chứ có dịp chúng cháu lại lên chơi.

Anh Cường xin phép về, cả nó và anh chị cùng đi bộ sang sân sau câu nói đùa của bác Chung. Hai bác cũng đi ra tiễn. Nhìn xe anh Cường bác Chung xuýt xoa. Đóng sập cánh cửa vào, nó không thấy Tâm đâu cả. Nó biết em tỏ ra mạnh mẽ lắm, thực chất em vẫn suy nghĩ nhiều. Hi vọng nốt lần này thôi, em sẽ không buồn nữa. Nó tản ngần nhìn căn nhà lui lại远远 theo từng vòng bánh xe. Hoa giấy không còn nữa rồi...

Chiều tối, nó ngồi bóc mấy đồng bánh Chung để mang sang bên nhà nội hóa vàng, nhà nó đồng đúc vì ông bà nội nó nhiều con cháu. Loay hoay thêm mấy con gà, vừa xếp đĩa ngay ngắn thì Phương Anh gọi. Nó hơi bất ngờ chút, chắc em nhớ nó.

- "Alô... Anh đây."

- "Alô... Anh đang làm gì vậy?"

- "Nay bên nội làm hóa vàng... Vừa làm xong..."

- "A um..."

- "Sao thế?"

Nó hơi bất ngờ vì giọng em ngập ngừng.

- "Em đã nói chuyện với bố mẹ rồi... Bố mẹ em bảo muốn gặp anh... Nên..."

- "Thì gặp thôi có gì đâu..."

Nó nói để em yên tâm chứ thực chất nó nghe mà toát mồ hôi lạnh, không ngờ điều này đến sớm thế. Vì tương lai của hai đứa, Trước sau gì cũng phải gặp. Ít nhất, bố mẹ em đã từng ở đây, là người gốc ở đây. Nó nghĩ nó sẽ đỡ hơn trong lúc nói chuyện. Dẫu sao nó bắt đầu căng thẳng.

- "Bố mẹ em muốn anh vào đây... Không thì không cho em ra nữa..."

Nó hơi chùng hưng vì cái sự vô lý của bố mẹ em, nhưng người ta nuôi được đứa con gái hơn hai chục năm mà có thằng át ơ ở đâu lăm le lấy mắt thì như vậy cũng phải. Nó không quá bất ngờ. Nó với em là nghiêm túc và xác định lâu dài, điều này như minh chứng cho sự sẵn sàng của nó khi tiến vào đời sống có thêm cả em.

- "Được rồi, qua dãm anh sẽ bay vào... Em yên tâm không phải lo lắng đâu nha..."

- "Dạ... Em cũng muốn anh vào đây, em nhớ anh quá..."

Mỗi lần cô làng lạnh lùng này thể hiện tình cảm với nó là tim nó đập rộn ràng lên, kiểu như được thấy một điều hiếm khi thấy.

- "Được rồi... Chờ anh."

Ngồi trên bộ trường kỷ với cốc chè đắng ngọt trong tay, nó nói với bố mẹ khi bữa cỗ đã kết thúc. Không khí tép về đêm vẫn như ban ngày, đèn sáng, người đông. Có chăng yên tĩnh hơn chút xíu. Bố mẹ nó đã chuẩn bị đi ngủ. Nó gọi lại.

- Qua dãm con vào Nam một chuyến...

- Sao? Vào đây làm gì?

Bố nó bất ngờ hỏi. Mẹ nó nhìn nó như hiểu ra điều gì chỉ im lặng nghe hai bố con nó nói chuyện. Tết nhất mẹ mới làm được kiểu tóc mới, có bộ váy mới. Mẹ nó tiết kiệm cả năm trời để lo cho gia đình, đến ngày này bà mới dám diện chút. Với nó mẹ nó là người phụ nữ đẹp nhất trên đời.

- Dạ con vào đây... Để gặp bố mẹ Phương Anh.

Nó cũng nói chuyện về nó và em cho bố mẹ, và em cũng từng về nhà nó ăn cơm rồi. Bố mẹ chắc chắn còn nhớ em. Bố nó chỉ cười.

- À được rồi, thế còn công việc thì sao?

- Dạ cũng chỉ là tạm thời, con thu xếp được... Con chỉ đợi cái trường kia xong là con thi tốt nghiệp tiếng thôi.

Nó quan trọng cái bằng Tiếng Anh kia hơn vì nó biết phải có mới kiếm được công việc ổn. Nó cũng đưa trả lại bố mẹ số tiền tiết kiệm cho dù bố mẹ không hỏi.

- Bố mẹ giữ hộ con tiếp, người ta cũng thử con. Chứ không có cầm...

Mẹ nó ánh mắt lo lắng.

- Thế vào thật à... Bố mẹ con bé bảo vào à?

Nó biết bà lo cho nó không phải vì nó đi một mình mà vì sau vụ tai nạn bà luôn luôn sợ rằng nó gặp chuyện gì khác, lúc đây nó mang lớn mới sống vì tâm lý cả gia đình đã chuẩn bị sẵn.

- Dạ...

- Ừ thôi vào một chuyến cho họ thấy mình có lòng... Tuổi này lấy vợ, tự chăm lo được rồi. Nhưng đi đâu làm gì phải cẩn thận...

Bố mẹ vào phòng nó nằm dài ra cái trường kỷ, nhìn cảnh đào trên ban thờ mà lòng ngổn ngang suy nghĩ. Sao cái thời điểm này đến nhanh vậy. Nó vẫn còn lưỡng lự và day dứt một điều gì đó.

Chapter 20

Qua cái rét cắt da cắt thịt, nó thu xếp vào Sài Gòn. Lên phòng trọ sớm hơn anh đồng nghiệp, nó lục đục thu gọn một chút đồ đạc cần thiết để vô. Cũng chưa nghĩ được là ở đâu, bố mẹ em cũng lăm trò phết. Nhưng chuyện trăm năm chẳng phải chuyện đùa nên nó hiểu. Ngoài bên tám rèm cửa sổ, Hà Nội vẫn lặng nhát lúc này mà nó lại tiến vào Sài Gòn. Ít khi nó được ở trên thành phố vào khoảng thời yên bình nhất của nó. Vì tết nhát chỉ ở dưới quê. Lác đác vài chiếc xe đi qua, vị tết vẫn còn. Mưa phun nhẹ nhàng lăn tăn trên ô cửa. Nó cứ đàm thoại với nhì. Vé máy bay đặt xong hết chỉ chờ ngày. Nó không quá hồi hộp như nó nghĩ bởi sau nhiều biến cố nó không lo nghĩ điều gì như nó từng sợ trước kia.

Ù ù, rồi bay cảm giác lâu lăm mới được trải qua, vì là công việc nên nó không thư giãn, chỉ có tìm giác ngủ rồi thiếp đi. Sài Gòn, đón nó bằng tiết trời dễ chịu với từng tia nắng nhẹ nhảy múa trên da. Nó gọi em ra đón, giọng em có vẻ vui lầm. Ngoài chờ nó cũng không thấy Sài Gòn xô bồ vào khoảng thời gian này.

- Anh...

Em đến từ lúc nó thẫn thờ ngắm dòng người, trời vẫn nắng. Nó nhớ em quá liền nắm chặt tay em lại. Đôi mắt em tràn đầy nhớ thương, người con gái này có cách thể hiện tình cảm làm nó luôn luôn choáng ngợp. Phương Anh mỗi lần gặp nó thấy em đẹp kì lạ. Hôm nay nó mở lời trước mà chẳng kìm được lòng.

- Anh nhớ em quá...

Em cười chun cái mũi thảng lắp của mình lại day day hai bên mặt nó. Mùi hương của em thơm dịu làm nó ngắn ngo. Nó mặc cho những kẻ đang bị em mê hoặc nó nhìn em tha thiết, lâu rồi trái tim nó mới được đón luồn cảm xúc đã chết này.

- Trộ ôi, nhớ quá mà nhìn miết... Da anh vẫn mềm như Bột...

- Ủ Bột... Lan nhỉ?

- Hihi... Nhà em làm cơm rùi anh sang luôn nhé...

Em nói làm nó hơi bất ngờ, ít nhất cũng phải kiểm chõ nào để ở rồi mới qua được. Như thế này thì vội vàng quá.

- Ô nhưng còn đồ đạc rồi...

- Quan trọng gì đâu... Anh chuẩn bị tâm lý chưa?

Em nháy mắt tinh nghịch, tự nhiên có cơn gió vờn qua tóc em. Nó hơi bàn lùi.

- Chuẩn bị rồi mới vô nè... Mà có vội vàng quá không? Anh mới đi gấp phụ huynh lần đầu... Rồi còn phải mang đồ gì qua nữa, vẫn đang ngày của tháng tết mà.

Em lắc đầu, nắm chặt tay nó.

- Không cần đâu, anh cứ đi với em đi... Đến cướp con gái người ta mà run vậy thì cướp sao nổi?

Nó im lặng đi theo em, em tự ngồi phía sau xe rồi đưa nó chìa khóa. Nó vẫn nhớ đường đi sau mấy năm mặc dù thay đổi khá nhiều, nhưng nhà em cụ thể ở đâu nó chưa biết. Dọc đường nó vẫn cố gắng mua một lẵng hoa quả cùng rượu tây để mang biếu. Nó biết người trong đây không quan trọng gì nhưng bố em cùng quê nó và bản chất của người miền Bắc là đến chúc tết chẳng bao giờ đi tay không huống hồ đến nói chuyện với người lớn. Em cứ cầu vào vai nó không đồng ý, nó cười khì.

- Nói thì nói chứ cứ vậy mà đến à...?

- Mua chi tốn kém...

Nó biết em trẻ con hơn nó về khoản này, nên kệ em phản đối. Cầu miết rồi cũng ôm nó lại. Đến cái biển xanh ngày xưa đã nhạt màu theo thời gian, em chỉ đường, nhà em gần đây. Một ngôi nhà rộng với lối kiến trúc thuần của người dân quê bắt, sân vườn đều đủ. Nó ngạc nhiên quá đỗi, dắt xe vào sân, ở ngoài có cả bộ bàn ghế đá uống trà với hàng đồng các loại cây từ canh xanh cho đến hoa lan được trồng trong các cái chậu treo trên đầu. Nó nhìn hoa lan mà lòng rạo rực. Em nhìn mặt nó cười.

- Em biết anh nghĩ gì mà... hihi.

Đúng là ngoài sức tưởng tượng, nó nghĩ nhà em ở đây phải là căn biệt thự to đùng nguy nga chứ, kiểu cây nhà lá vườn thế này thì ở quê nó đúng chất người bán hoa chặng lẵn đi đâu được. Vừa dắt xe vừa ngẩn ngơ.

- Ở ngoài Hà Nội bố mẹ em mua nhà để ở thôi, chứ tính bố em từ lúc rời quê vẫn thích như này, bố mẹ thích ở nhà kiểu vậy để nhớ về quê, nhớ thời ngày xưa cũng là không thích nhà tầng bởi bất tiện. Bố mẹ em giản dị lắm.

Nói gì thì nói, mua được ngàn này diện tích đất ở Quận 2 thì cũng chẳng giản dị đâu, lối vô nhà em từ cổng vào sân cũng dài đủ để nó cảm nhận vừa đi qua thế giới các loài hoa vây. Em đi bên cạnh nó mắt cũng lung linh nhìn thích thú. Hôm nay em mặc chiếc áo khoác mỏng bó hờ bên hông lộ đường cong chết người, gu thời trang của em vẫn luôn làm nó tò mò bởi em hay thay đổi. Sánh bước cũng em nó thấy lòng tự hào. Đỗ xe ở sân nó mặc kệ đồ đặc, cầm theo lẵng đồ biếu tháo giày trước cửa thăm nhà. Đứng trân trân, lúc này tim nó bắt đầu đập mạnh hơn bao giờ hết, trời nắng nhẹ mà mồ hôi ở đâu cứ trào

ra, người run run. Dù hít sâu vô đén mấy cũng chẳng dám thở mạnh. Mọi sự dũng cảm như đi đâu hết. Em tháo guốc bước lên nhìn thấy nó đứng yên, liền nắm chặt tay còn lại của nó.

- Sao run vậy... hihi

Nó cứ đứng, em vẫn cười xem chừng vui lắm.

- Đứng cẳng thẳng... Bố mẹ với anh Thanh ở trong để em vô trước... Anh yên tâm nha, em ở bên anh mà...

Em cười cười tung tăng vô nhà mở cánh cửa gỗ, tim nó càng đập nhanh hơn. Không ngờ đến ra gặp phụ huynh em thôi. Nó nhìn chăm chú vào cánh cửa chỉ hi vọng cánh cửa đừng mở ra vội... Lúc sau, em hé đầu ra nhìn rồi bảo nó.

- Anh vào đi anh...

Miệng nó lúc ấy cú nam mô a di đà phật để lấy dũng khí. Cái thằng sắt đá như nó cũng mềm nhũn như bún mà cất từng bước chân nặng lè lên, sau cánh cửa kia như quyết định số phận nó vậy. Tim nó càng lúc càng đập mạnh hơn. Đứng trước tấm thảm sàn nhà nó hít một hơi thật sâu nữa rồi đẩy cửa vào. Trước cái ti vi còn đang phát ra bài hát mừng xuân nó thấy một cây mai vàng uốn lượn bên cạnh, bố mẹ em đang ngồi ở salong sát mép tường. Anh Thanh mặc bộ vest lịch lãm đang nhìn nó cười cười. Nó thoáng thấy nét mặt mẹ em bất ngờ và thất vọng nhẹ. Còn bố em có vẻ hờ hởi lắm. Nhìn ông hiền lành đậm chất thôn quê hệt bố nó vậy, mẹ em thì đẹp có thể thấy em thừa hưởng hết nét đẹp của mẹ em.

- Dạ con chào hai bác...

Bố em tiến lại, bắt tay nó liền rồi vỗ vai thân thiện.

- Ủ vô đây con...

- Dạ con có chút đồ biếu gia đình a...

Nó cú lúng túng, mặc dù bố em tạo cho nó cảm giác nhẹ nhõm hơn chút còn mẹ em không nói gì. Bố anh đưa lăng đồ cho anh Thanh, anh nháy mắt với nó rồi bỏ lên bàn uống nước. Phòng khách nhà em bài trí khá lạ với đầy các tủ đồ đèn kính. Bố em có lẽ là người có mắt thẩm mĩ lắm.

- Con ngồi xoi nước...

- Dạ... Nó nhận chén nước từ bố em...

Hồi còn nhỏ nó chưa từng thấy gia đình nhà em bởi toàn em chạy sang nhà nó mè nheo đòi đi chơi, mẹ nó thì biết nó thì không.

- À ùm, hai bác cũng biết chuyện rồi... Nên mới gọi con vô đây...

- Dạ... Vâng con hiểu mà.

Nó đỡ run hồn chút vẫn ngập ngừng chǎng dám mở lời. Bố em có đôi mắt hiền lành và nhân hậu, khi nói ông vẫn nhìn thẳng vào mắt nó. Còn mẹ em coi bên ti vi, Phương Anh ngồi cạnh nó khuôn mặt cũng không cười chỉ chăm chú nhìn bố. Anh Thanh quay sang bên nghịch điện thoại, nhưng nó biết ông cũng đóng tai lên nghe vì màn hình điện thoại đen xì.

- Con chắc nghe cái Phương Anh kể rồi, bác cũng biết bố mẹ con, trước cả bác và bác gái đều quê ở đây, bác người làng Quέ, bác gái người làng Bạch... Rời đi làm ăn cũng mười mấy năm rồi... Con bé này xưa béo mà đen nhẽm cứ nghịch ngợm, trưa nắng lại chạy biến đi đâu...

Bố em nói giọng chậm rãi, em cười khúc khích nắm chặt tay nó lại. Nó vẫn nhìn bố em thay cho lời nói không rặn ra được ở cửa họng, lời yên tâm.

- Giờ mới thấy cái lý do của con bé là đây... Nghe nó kể ngày bé toàn bắt con chơi với nó ở sân Phoi, giờ lớn lên lại gặp được con. Mười mấy năm nay, mà hai đứa vẫn như này. Thì bác cũng thành thật, hai đứa có duyên, bác cũng không muốn chia cắt làm gì cả, con gái bác cũng đến cái thì rồi. Thôi, đòi con gái theo bố mẹ chǎng được cái bộ gì cũng phải bay đi, nhưng bác chưa biết con là người thế nào mới phải gọi con vào đây... Trước cũng cho thẳng Thanh ra xem rồi, giờ bác cảm giác con thương con gái bác thật lòng...

- Dạ...

Bỗng mẹ em quay ra nhìn nó chòng chọc.

- Nói thì nói vậy nhưng mẹ vẫn chưa hoàn toàn đồng ý đâu nhé, giờ cứ tìm hiểu nhau đi đã rồi có gì từ từ tính...

Bố em cũng gật gù.

- Bác không quan trọng ngoại hình... Con bác chấp nhận con là được. Nhưng nghe nó nói về công việc của con, bác thấy chưa ổn định, bác cũng thẳng thắn với con. Nếu hai đứa mà đến được với nhau, bác cho cái nhà ngoài Hà Nội. Với tiệm hoa ngoài đấy làm ăn. Nhưng ít nhất nhà có, thì phải có xe, con phải lo cho con bác được... Người Thường Tín mình rất giỏi một điều đó là kiếm tiền, con làm được không?

Bố em thảng tuột. Mẹ em thì không coi ti vi nữa nhìn vẻ mặt nó đợi câu trả lời, có vẻ mẹ em không thiện cảm với nó cho lắm.

- Dạ con lo được...

Em nắm chặt tay nó vẫn cười. Anh Thanh thì vỗ vai nó an ủi. Ông có vẻ quý nó hơn.

- Rồi một điều nữa là, hai bác xem được tuổi con gái bác phải cưới trong năm nay. Năm mới này, hai đứa tìm hiểu thì cũng đến cuối năm là cưới. Chứ không thì bác cũng không đồng ý cho quen đâu. Con gái bác không thể đợi con như thời nhỏ được... Con hiểu cho gia đình bác...

- Dạ được ạ...

Lại cái chuyện cưới xin, tim nó đập. Nó cảm nhận tay em cũng run nhẹ nhưng nét mặt vẫn hạnh phúc lắm. Nó cũng chẳng ngờ bố em lại đồng ý cho nó và em tìm hiểu.

- Thật ra cùng người làng người nước, sống đến cái tuổi này bác vẫn cứ yên tâm cái chất người ở quê mình hơn... Đành rằng bọn trẻ trong đây cũng điều kiện dữ lắm, nhưng hôn nhân đó vỡ nhiều. Con bác ưng được ai thì người ta cũng chịu được tính nó... huống hồ hai đứa bay biệt nhau từ lúc bé xíu... Con phải lo cho con bác chu đáo nhé. Bác cưng nhất đứa con gái này. Trước hai người cũng mải kiếm tiền rồi bắt nó chuyển vô đây, không hợp tính nó cũng chẳng chơi được với ai...

Nó nhìn sang nữ thần của nó, em cũng tròn xoe mắt nhìn lại không nói. Nó thấy lòng thương em rất nhiều. Không khí im lặng, anh Thanh bất chợt pha trò để giúp nó.

- Ủa thế bố không thương con à?

- Không thương mà mày thích gì được đó à... Cái gì con bé cũng có sau mày...

Nó nhìn thấy em thơ thần đánh mắt vào cành mai, như điều bố em nói là đương nhiên lắm.

- Con tên là Minh phải không nhỉ... bác bảo này, bác đồng ý cho tìm hiểu. Nhưng hôm nào, bác mời gia đình con vô đây chơi... Cả bố mẹ nữa. Thu xếp một chuyến nhé...

Nó hiểu vấn đề nên nhìn vào đôi mắt của bố em, nó nói chắc chắn.

- Dạ... Con sẽ thu xếp ạ...

Sau tất cả, bố em cười nhẹ. Và hỏi nó.

- Bác cũng tâm sự hết rồi... Con muốn nói gì không?

Sau thời gian ngồi lắng nghe lời của người đàn ông bằng tuổi bố mình, nó nắm tay em nhẹ nhàng. Tim không đập nhanh nữa, tay bớt run.

- Dạ con cảm ơn gia đình đã cho phép con với em tìm hiểu... Con yêu thương Phương Anh thật lòng, con sẽ cố gắng xây dựng sự nghiệp và tạo điều kiện tốt nhất cho Phương Anh... Con chỉ xin gia đình là nếu hai con mà lấy được nhau, con xin phép cho Phương Anh ở ngoài Hà Nội với con. Chứ môi trường trong đây thật sự con không quen để sống mà phát triển được... Bác yên tâm, chỉ cần Phương Anh muốn về con sẵn sàng theo em về thăm nhà mình bất kì lúc nào...

Bố em gật gù. Mẹ em có lên tiếng, có vẻ nhã nhặn hơn sau khi nghe nó nói vậy. Anh Thanh cười cười.

- Thôi thì thuyền theo lái, gái theo chồng. Cưới rồi thì ra ngoài đây ở cũng được... Chắc con đi đường mệt rồi, ngồi ăn với gia đình bữa cơm đã rồi nói chuyện tiếp.

Nó không từ chối. Sau ngồi nghĩ về những lời của bố mẹ em, nó thấy họ là những người hiện đại, thẳng thắn và hiệu chuyện, nhưng cũng rất hiền lành chân chất đúng người Thường Tín. Dẫu sao em cũng là người gốc Thường Tín mà nó cười mỉm. Em rời tay nó lảng xăng đi dọn cơm. Dù ở miền Nam nhưng cơm tép nhà em chẳng khác nhà nó mấy, bố em đúng là người đi xa vẫn muốn vị quê hương.

- Uống chút rượu nhé con... Ở nhà có hai người này không uống rồi, còn thẳng ôn này uống kém bác không có người nhậu cùng. Cậu con rể này uống được chứ hả?

Bố em trêu mà nó vui trong lòng, liền nhiệt tình tiếp ống. Rượu vào anh Thanh cũng không uống vì bảo ăn xong đi có việc, nên nó cứ tì tì với bố em. Em biết nó uống được cũng kệ, mẹ em thì biểu nó.

- Uống ít thôi con, ông có tuổi rồi đây... vừa vừa phải phai thôi. Nó mới bay vô mà ông này...

Bố em rượu vào bỏ ngoài tai, nó ngần ngại nhìn mẹ em. Bà đã bắt đầu có thiện cảm hơn với nó. Lai rai mãi rồi bỏ em cũng nằm, nó loạng choạng ngồi uống cốc nước chanh em pha sau khi đỡ được bố em vào phòng ngủ. Mẹ em bảo.

- Đây... nhà có lão này với thẳng Thanh cứ uống rượu vô là ngủ say, con thông cảm giúp bác nghen...

- Dạ không sao đâu ạ...

Ngồi cùng em trên bộ salong trong phòng khách, em vuốt bàn tay trắng nõn khẽ mặt nó. Cười khì khì.

- Uống dữ dằn phết ha... Trước tướng túu lượng nhàn nhản thôi chứ?

- Thời vô Nam này nè. Bị mấy anh cùng nhà máy biếu đi uống riết, rồi thời sinh viên cũng uống.

- Thέ lúc em về lại Nam là anh đố đón vây hứ?

- Thị buồn chán có ai đâu... Em đi mà...

- Ai biếu đây em đi... Cho nói chuyện lại là may rồi còn kêu.

Nó xoa xoa cái bụng có chút nôn nao.

- Anh không ngờ hai bác lại thoái mái vậy... Nãy anh lo quá.

- Lo gì?

- Lo mắt nàng, không được bồ mẹ em ưng ý...

Em bặm môi vuốt tóc nó. Ngồi hẵn lên đùi nó.

- Thật ra bồ mẹ em nghe anh Thanh với em công tác tư tưởng mãi mới đồng ý, vì hiểu là nếu có lấy chồng thì chắc chắn phải ra đây, mà xa quá nhõ vợ chồng không hạnh phúc lại thiệt thòi cho em, với nghe bảo anh chưa ổn định được việc còn càng không thích nên mới nhất định đòi anh vào đây, cũng tính trước là nếu xác định lấy nhau thật thì bồ mẹ cho em chuỗi tiệm hoa ở ngoài với căn nhà cho đỡ tựa vào kinh tế của chồng... Đây là bồ mẹ em dằn mặt anh ấy chứ mà anh cứ ngu ngơ. Mà chắc có lý do gì nữa bồ mẹ em mới dễ dàng vậy...

- À thì anh đâu có biết đâu... Nhưng hôm nào cũng phải mời bồ mẹ anh vào nói chuyện cho đàng hoàng... Vì bồ mẹ anh bảo chuyện người lớn với nhau dễ nói hơn...

Em gật đầu ôm cổ nó.

- Thέ chắc chắn muốn lấy em không?

- Hỏi lạ... không lấy thì vô đây làm gì? Lấy chứ hâm này?

- Chắc chứ?

- Chắc...

- Chắc nhưng không cho yêu... hihi

Hóa ra trêu nó, nó véo mũi em hùa theo.

- Không cho thì thôi vậy để vào ngày cưới anh tổ tình nhá?

- Được rồi, tổ tình vào hôm ấy thì em sẽ đồng ý...

Nó ôm em lại nhìn sắc xuân vương lên cành mai vàng. Màu mà em thích nhất. Lòng hướng về một tương lai mơ ước và tràn đầy hi vọng với em. Gần tối, em hẹn nó đi ăn

tiêm. Lâu lâu mới vô lại Sài Gòn, nó tranh thủ đi chơi một hai ngày, thuê cái nhà nghỉ chứ không ở lại nhà em được. Em có vẻ sành sỏi đường Quận 2 này hơn nó, em dặn dò nó và cứ cứ kè kè.

- Ở Sài Gòn này anh mua gì cũng phải hỏi giá trước nhé... Chứ đừng thích là lấy luôn.

- Um...

Khi kết thúc bữa ăn tối trên đường Nguyễn Thị Định, hai đứa nó tìm quán nước uống. Em có khoe em đã bắt đầu thích uống coffee, nó lấy làm lạ vì em bảo thích đồ ngọt mà.

- Coffee gì vậy?

- Bạc xỉu... Cho nhiều sữa được, vẫn ngọt mà thơm mùi coffee hihi...

- Thì ra vậy, tưởng gọi đen không đường...

Em tựa vai nó, nó thấy mùi hương của em con thơm hơn coffee. Dòng người Sài Gòn đã đông đúc. Nó không muốn đi thăm những người đồng nghiệp cũ ở nhà máy. Lúc này nó chỉ có em.

- Em muốn gặp chị... Anh muốn gặp không?

- Chị nào? Chị Huyền á?

- Vâng... - Em nhỏ nhẹ chờ đợi câu trả lời từ nó, nó thì không vâng đề gì. Có lẽ chị cũng biết nó bị tai nạn. Chỉ là từ đấy cũng không liên lạc với chị cũng chẳng thấy chị liên lạc lại. Nó chỉ biết ơn hơn ở chị đó là nhờ chị nó gặp lại được Phương Anh. Chứ cảm xúc, ký ức về chị cũng như của Ánh Dương. Trong nó đã chết dần rồi.

Chapter 21

Đèn đường hiu hắt một màu vàng nhạt, nó thơ thẩn gật đầu đồng ý với em mà không đáp. Quán này đông người nhưng sao lòng nó thấy ảm đạm đến lạ. Có lẽ em và chị vẫn gặp nhau thường xuyên, liên lạc hay không nó không biết. Vì từ khi trở lại miền Bắc, nó gặp tai nạn. Cũng chẳng liên lạc nỗi với ai. Cũng may, nhờ có Chi mà Phương Anh về tìm lại nó như cái lòi hứa thời con nít nó chưa thực hiện trọn vẹn dành cho em. Còn chị Huyền, trong một khoảng thời gian nó dường như quên mất sự tồn tại của chị, con người mang đến cho nó rất nhiều điều vào mấy năm trước cũng như mang đi thứ cảm xúc hồn đడn của nó. Em hí hoáy cái điện thoại chắc chắn tin chứ không gọi. Nó nhấp ngụm bạc xiu ngọt. Nhìn em, mặt em như có nỗi ngần ngại nào và quyết tâm nào đó chẳng giải đáp. Nhưng cho dù vì lý do gì nó sẽ không rời bỏ em.

Có lẽ nhà chị gần quán coffee này nên chỉ 10 phút sau chị tới, hôm nay chị cho thằng bé, con chị đi cùng. Lần cuối gặp, thằng bé vẫn còn nhỏ xíu, giờ lớn và có thể tự nắm tay mẹ đi vào được quán. Thằng bé càng lớn càng giống chị. Nhất là ở đôi mắt. Còn quản lý cũ của nó vẫn vậy, chiều cao nổi bật và nét đẹp có phần già dặn đi. Tuy nhiên nụ cười vẫn tươi nhẹ nhàng theo cách nào đó. Chị ngồi xuống ghế đối diện hai đứa và nhắc nhở thằng bé đang khẽ rung chân ngồi nghịch hộp khăn giấy.

- Chào hai đứa...! À... um cho chị một capuchino và nước cam không đá cho bé nhen, cho ngọt chút xíu.

Người phục vụ đi ra cũng chẳng để người ta phải hỏi. Chị vẫn vậy, ăn chơi thì tự nhiên lắm. Nó hơi ngần ngại với cuộc gặp gỡ từ lời đề nghị của em, nó không biết trông bộ dạng này chị cảm giác ra sao, nhưng chẳng ngạc nhiên lắm.

- Vâng... Nay chị không đi với anh nhà à?

Em lên tiếng trước nó thay cho cái việc nó ngồi đàm thôii không biết nói gì. Chị gật đầu.

- Ủ đi gặp đối tác làm ăn gì đó... Hai mẹ con ở nhà cũng chán nên bé Phương Anh rủ chị đi liền hihi... Thế sao rồi, gặp chị lại im re vậy, không còn nhớ chị nữa à?

Chi quay sang nhìn nó làm nó bối rối, người phụ nữ trước mặt làm vẻ bộ tư nhiên. Nhưng nó biết cô ấy đang nhìn chòng chọc vào các vết sẹo của nó với ánh mắt như tiếc thương và buồn nhiều lắm. Chị của nó chẳng che dấu nỗi cảm xúc bao giờ cả, cho dù đã trưởng thành.

- À... ùm. Em quên sao được... Chị vẫn khỏe chứ?

- Khỏe... Mà trông bộ dạng nhóc không được khỏe lắm nhỉ, chị cũng nghe nói rồi. Nhóc bị tai nạn nhưng chị không liên lạc được... Xin lỗi nhóc nha.

Lời nói của chị như làm nó bừng tỉnh, nắm chặt tay em. Nó hiểu rằng, chị Huyền đã là người xa lạ của nó từ bao giờ, không còn là quản lý của nó từ bao giờ. Mọi quan hệ này cũng trở nên xã giao tự bao giờ... Có chăng nhờ chị mà nó gặp lại được Phương Anh. Em hơi bất ngờ về việc nó nắm tay em, như hiểu ra điều gì nó mà nhìn nó yêu thương lắm.

Người phục vụ mang đồ ra cắt ngang dòng suy nghĩ và sự im lặng. Chị cảm ơn, bỏ ngỏ câu tiếp theo của nó.

- Cảm ơn anh... Nè ngồi yên uống cho mẹ, không nghịch ngợm nghe chưa?

Thằng bé gật rồi im lặng ngoan ngoãn với cốc nước. Chắc do lạ người mà chẳng nói gì.

- Bé lớn ha chị... Phương Anh xoa đầu thằng bé. Chắc họ vẫn gặp nhau nên nó thấy thằng bé có vẻ rất quý em. Chỉ cười cười rồi dựa vào em.

- Bé ăn khỏe lắm... Ủa mà gọi chị ra hỏi thăm vậy hả?

- À hihi... lâu không về Nam mà tép bố mẹ bắt ở nhà suốt, nên giờ mới hẹn được chị ra nè...

- Ủ ừm... May người phải cảm ơn tui đó nghen... Lúc đó không bảo nhóc tồ này đi sang quán thì giờ chẳng được gặp nhau đâu đó.

Em che miệng tủm tỉm. Ánh mắt chị bỗng nhìn sang nó, chị hoàn toàn chẳng dành cảm xúc gì cho một kẻ chẳng biết là bạn hay nhân viên cũ của chị. Điều mà chị từng làm trước kia, chỉ là câu nói sáo rỗng. Và tám chuyện với em. Nó không buồn vì nó hiểu. Nó quá mệt mỏi với cái sự đa cảm của mình, vì dễ động lòng mà xảy ra rắc rối.

- Cũng nhờ chị, mà giờ em và Phương Anh được thế này... Em cảm ơn chị nhiều lắm. Cuối năm nay chắc tụi em cưới, nếu thu xếp được thì chị ra với bọn em nhé.

Cả em và chị đều bất ngờ, chiếc thia trên tay chị rớt xuống nhưng âm thanh cũng chìm vào đám đong àm ỹ của quán coffee này. Giọng nó kiên quyết, không biết em ra sao nó chỉ để ý đến động thái của chị. Chị hơi ngạc nhiên, lấy lại bình tĩnh bằng sự giả tạo dễ thấy nhất.

- À... Ủ, nhóc... với bé Phương Anh sẽ cười à?

- Được chứ chị nhỉ? Em yêu Phương Anh mà?

Mặt của em bên cạnh nó đang đỏ ửng, hai tay em chụm lại cúi xuống. Có lẽ em vẫn ngượng với chị vì câu nói của nó. Cũng may em không phủ nhận, nó yên tâm hơn.

- À ừ... được chứ, chị chỉ hơi bất ngờ chút vì... À... không, nhưng mà nhóc không còn...

Chi cứ lấp bắp bỏ lửng câu nói như chǎng dám nói hết điều chị suy tư trong lòng. Nó ngạc nhiên chút xíu, đây là chuyện vui đâu cần chị phải run đến mức ấy vì nó đẻ ý chị cầm chiếc thia lên mà rung mạnh.

- Có gì đâu mà bất ngờ, nhờ chị... Mà em với Phương Anh được như này, em... Đời em, không muốn mất đi ai nữa.

Nó nhìn vào chị mà tay nắm lấy tay Phương Anh, đây là bài thuốc để nó yên tâm mỗi khi nó bị vướng mắc vấn đề gì. Chị không nhìn thẳng vào nó mà quay sang thẳng bé như tránh đi cảm xúc của chị. Tiếng cười nói ồn ào của quán làm cho cái bàn nhỏ với ba con người như im lìm đi, thẳng bé vẫn ngồi lâm lét nhìn nó với cốc nước cam của mình. Chợt lòng nó nhói, nó không muốn mất "ai" nữa mà "ai" ở đây đã là quá nhiều người.

Em chợt nói gõ roi. Như an ủi chị. Và cung cố thêm lời nói chắc như đanh của nó.

- Yên tâm, cười xong em vẫn vô bình thường mà. Tuy ra Bắc ở nhưng em vẫn sẽ vào đây chứ. Ở ngoài một mình ồng bắt nạt thì cũng không được nỗi?

Em pha trò nhưng đổi lại chỉ có sự cười gượng từ chị.

- Ủ... ừ hihi, đừng để nhóc tò bắt nạt nha. Bé Phương Anh hiền đi quá nhiều rùi đó.

Không khí ảm đạm vẫn tiếp diễn làm nó ngập thở. Nhận thấy bàn nó ngồi lâu phết rồi nó bảo chị. Có lẽ nên ra về, thẳng bé con chị có vẻ cũng buồn ngủ kéo theo những cú ngáp dài.

- Ủ được rồi chắc mình về.

Nó bảo em ra xe trước để nó thanh toán, còn chị dắt thẳng bé vô WC, tiến ra bên ngoài. Chị tần ngần như muốn nói gì đó. Tay chị nắm tay thẳng bé. Tay còn lại rụt rè chạm lên đầu nó. Lúc này nó mới thấy cảm giác của chị vỡ tung ra, lúc không có Phương Anh. Đây mới giống chị quản lý cũ của nó.

- Chắc nhóc đau lắm nhỉ... Chị xin lỗi...

Nó cười nhẹ nhàng với chị, cầm cổ tay chị hạ xuống. Gật đầu và rảo bước đi ra bãi đỗ nơi em đang đợi. Chị lúi húi cái điện thoại bắt taxi, nó không thể hiện nhiều được với chị chỉ biết lòng nó nặng trĩu từ đó. Sài Gòn thì buồn lắm... Nhưng Hà Nội lại có vẻ ám áp và bót đau hơn. Ở mảnh đất này chẳng ai xoa dịu được nỗi niềm của nó. Đầu trời đen kịt điểm những vì sao... Nó đau vì điều gì, chị xin lỗi vì điều gì, nó nghĩ chị và nó đều hiểu.

Em cầm chiếc mũ bảo hiểm đứng cạnh xe, cứ tần ngần ngóng đợi, Phương Anh vẫn hiền lành như thế. Nó bứt rứt vì tình yêu dành cho em cứ lớn dần theo thời gian.

- Chị về rồi à anh?

- Bắt taxi về rồi... thằng bé cứ ngáp dài mãi.
- Hihi mình cũng về thôi anh... Nay đi chơi vầy được rồi, may là thời tiết Sài Gòn ủng hộ. Chứ hay có mưa bất chợt lắm.
- Ủm về... Để anh đưa em về nhà rồi anh về nhà nghỉ. Chắc độ mai hoặc kia anh bay, anh có đặt vé máy bay sẵn rồi.

Em im lặng ôm nó, nỗi nhớ của em qua mấy ngày tết thể hiện nhẹ nhàng vậy thôi.

- Anh về luôn à?

- Về chứ... còn học, còn làm việc mà. Tết hết rồi.
- Dạ... Thôi để nốt tháng này em cũng bay ra. Nếu em ra thì mình ở với nhau nha anh.
- Không có bất tiện gì chứ?
- Không đâu, bố mẹ em cho phép mình tìm hiểu mà. Ở nhà thuê miết tốt kém, em cũng ở một mình. Em sợ anh nghĩ ngại không ở thôi.
- Đến giờ rồi thì anh nghĩ gì nữa... Anh cũng chẳng sợ ai đánh giá, anh không phải thằng nhóc ngày xưa đâu haha.

Em đây nhẹ vai nó cười mỉm. Nó đèo em về, sự đa cảm sau cuộc gặp với chị cũng chấm dứt, nhưng nó cảm thấy có nhiều điều em không kể về chị như muôn dẫu nó. Tuy nhiên nó không quan tâm tới, cô gái này vẫn ở bên nó đây. Nó cũng không đòi hỏi điều gì hết. Cánh cổng nhà em mở ra, đèn trong sân vẫn sáng như một thế giới hoa mini, làm cảm giác thích thú trong nó hiện lên. Em chào tạm biệt và bước vào.

Trên con đường Sài Gòn đông đúc, nó bước chậm để cảm nhận chút xíu trước khi trở ra Bắc, nhà nghỉ cũng gần nhà em nên nó thoải mái lắm. Trong nó giờ là dòng suy nghĩ về việc bố mẹ nó cần gấp bố mẹ em để thu xếp chuyện cho hai đứa. Nó thở dài, công việc chưa ổn định mà cứ sốt sắng lấy vợ. Ở chỗ nó thì bố mẹ khoái lắm vì ông bà quan niệm, phải lấy vợ thì mới tu chí làm ăn chăm lo gia đình được. Sài Gòn tạm biệt nó bằng một hàng đèn đường dài như chặng có điểm kết thúc.

Chào bố mẹ em và anh Thanh nó cùng em ra sân bay, em hôn nó ở một hàng ghế khuất như một điều đợi từ lâu. Cô gái này cũng đáng yêu lắm. Mắt em long lanh, nó vẫy tay chào khi rời em ra. Nó có nhiều hi vọng hơn khi rời mảnh đất này, Hà Nội tuy buồn mà vẫn hợp với nó hơn. Vì ở đó ánh dương vẫn cháy bỏng nhất.

Nó vẫn đi học tiếng, dần dần vốn từ cũng như kỹ năng của nó cao hơn vì nó rất chăm chỉ. Nó có ngồi nói chuyện với anh trọ cùng phòng khi ông ý lên, mang cho nó bao nhiêu đặc

sản cũng như hoa quả. Hai anh em ngồi một quán coffee trên đường Quang Trung, tranh thủ lúc công ty còn phép.

- Anh này, có lẽ hết tháng em không ở nữa...

Anh đồng nghiệp hơi bất ngờ.

- Sao thế?

- Thì dạ, bạn gái em muốn em qua ở cùng...

- Haha... Tốt số thế chú em? Ủ thì cũng được thôi, mình anh ở vẫn lo được tốt, giờ anh cũng sắp trả hết nợ rồi. Thế tháng sau ra à?

- Dạ... Thì khi nào bạn gái em ra Bắc thì em ra.

Nó hơi ái ngại chút trước khi nói nhưng thấy thái độ của anh đồng nghiệp chắc vẫn ổn. Anh ấy vỗ vai.

- À ừ thì đành vậy nhưng anh bảo mày... Nếu xác định chuyện lâu dài thì sống chung phải biết nhường nhịn nhé, đây đôi sống thử với nhau rồi chia tay luôn đấy. Không đùa được...

- Vâng...

Nó gật gù ông anh này nói cũng có lý, ở chung với nhau sẽ bộc lộ nhiều tính cách con người hơn. Nhưng nó chắc chắn dù em như nào nó vẫn chịu được em thôi. Phương Anh rất hiền lành mà.

- Mà mày có khoái đi dạy không?

- Dạy gì anh?

- Dạy tiếng... Mày tốt nghiệp cái chỗ đó thế nào chẳng có cái chứng chỉ tốt nghiệp đúng không?

- Dạ đúng...

- Anh biết chỗ... Kiểu đào tạo công nhân xuất khẩu lao động, mày biết tiếng dạy chúng nó cách giao tiếp cũng như kỹ năng cơ bản... Lương cao lắm mà hiếm vì người ta cứ ham dạy ở các trung tâm để lấy danh.

Nó ngồi suy nghĩ về cơ hội anh đồng nghiệp gợi ý, thấy cũng ổn vì trước thì nó dạy học linh tinh nhiều, tuy không có nghiệp vụ sư phạm như ít nhất đủ khả năng đứng lớp mà không lấp bắp. Trước Tâm còn bảo nó dạy rất dễ hiểu. Khi nhập ngụm coffee nó nhìn quán mông lung, vắng teo. Chỉ có vài đĩa phục vụ trạc tuổi nó ngày xưa cặm cụi lau dọn. Nó gật đầu.

- Dạ được anh à... Nhưng chắc phải đến cuối năm em mới xong. Chỗ này học chất lượng nên học lâu lắm.

- Bao giờ chẳng được... chỗ đó cũng thiếu, mà có khả năng thì oke hết, thú thật thằng em anh nó cũng làm mà bảo thiếu nhân lực quá, lớp thì đông... Anh cứ rào trước mà vây. Lúc nào lấy bằng, bảo anh...

- Dạ...

...

Nó không lưu lại thành phố lâu mà về quê với bố mẹ để báo ý kiến của gia đình nhà em. Bố nói với nó chắc như đinh đóng cột.

- Nhà người ta ưng mà yêc cũng phải dẫn con bé về nhà mình đã... Ra mắt cả bên nội lẫn ngoại nũa. Mẹ mà yêc gặp rồi chứ có đã ai gặp.

- Góm ông lại chẳng lạ cái con bé ấy? Nó là con ông Vương bán hoa cảnh cuối cái xóm kia chuyển đi mười mấy năm rồi còn gì?

Nó ngồi nhìn hai người nhà nó nói chuyện. Anh nó vẫn cầm cuì làm lung rất ít về nhà. Bố nó cười khà khà.

- À cái thằng dặt dẹo trước thời trẻ tôi bắt nạt hắn suốt ai mà ngờ con bé lại là con của hắn. Ùt thì cũng được thôi. Lâu lắm rồi bố không thấy hắn về lại đây chắc phát lên rồi bỏ quê hương haha. Con nhỏ đen nhém mà sún hết răng đấy hả?

- Dạ... ở nhà bác ấy trong Nam nhìn cũng giản dị lắm, mà bác ấy muốn mời bố mẹ vào chơi chắc cũng để nói chuyện.

- Ôi giào, không mời cũng phải vào... Bố với mẹ mà cả đời nông dân nào đã được đi máy bay... Vào Sài Gòn chơi một chuyến cũng được.

- À vâng... nhưng mà. Bố, con muốn học lái Ô tô.

Nó không muốn nói rằng bố mẹ em bảo cho cái nhà với chỗ tiệm hoa kia để bố mẹ bớt nghĩ, nó đành lảng lảng.

- Tưởng gì, việc thì chưa đâu vào đâu đã tính mua ô tô à? Haha thôi trước sau gì cũng phải biết, học được thì đi mà đi mà học lấy cái bằng. Bảo Cương nó chỉ cho trước nó cũng đi học mãi mà.

- Còn một chuyện nũa... Bố đưa con lại quyển sổ tiết kiệm, con muốn rút sớm.

Bố mẹ nó lại bất ngờ. Nó suy nghĩ cũng đã thông. Thậm chí đã bàn bạc lại với thằng Long bạn thân nó. Nó muốn chung vốn mở quán nét, nó tin tưởng bạn nó cũng như muốn kiếm một phần kinh tế ổn định.

- Chắc chura... Bố thì không biết gì với cũng chẳng thích mà mở cái thứ độc hại đó. Nhưng thấy cái thằng ôn con kia cũng kiêm ác phết... Bố nó khoe thế mà.

- Dạ thằng Long nó hiểu biết cũng mở quán rồi... Con nghĩ là làm được với chung vốn mỗi đứa một nửa nên không lo. Con ở trên vừa làm vừa trông được, nó trông ở dưới.

Mẹ nó ngập ngừng.

- Thế vẫn đi học tiếng Anh chứ. Học không tính dùng à con?

- Dạ có chứ... anh đồng nghiệp công ty cũ có áng trước cho con một công việc... Con thấy khá ổn. Học xong là đi thử luôn. Bố mẹ yên tâm con tính toán hết rồi.

Trước một thằng như nó, ánh mắt bố mẹ có chút lạ lùng và tin tưởng. Nó nghĩ ông bà đã thấy nó là một thằng biết suy nghĩ tính toán hơn. Đây là thời điểm con trai ông trưởng thành. Bố nó chỉ vỗ vai nó nói ra lời ông ít dùng bằng thái độ kiên quyết.

- Thôi... bố mẹ tin mà. Phải thành công, sau sống mới đỡ khổ.

- Dạ.

Nó nắm đế tay lên bụng với dòng suy nghĩ. Có chẳng nhiều hơn là đợi ngày em ra Bắc.

Chapter 22

Nó đã gặp lại vài người bạn thời đại học, Tâm, Tuấn, Chi hay thậm chí cả bà cô dân chơi thời nó còn yêu Ly mà nó làm tài xế, mỗi người trong số họ đều có một cuộc sống màu sắc vui tươi khác nhau, nhưng suy cho cùng chỉ còn nó là còn lại ở cái đất Hà Nội đây xô bồ và nghiệt ngã này.

Phương Anh ra Bắc, nó thỏa nỗi nhớ nhung với em bằng nụ hôn buổi sáng vội vàng, em cười như cái điều em chẳng bao giờ làm ngày trước. Em ra đây mang theo một tư cách mới, nó tự nhủ như vậy. Từ ngày đến nhà em, nó đã coi em là vợ chưa cưới. Hai đứa chẳng ngàn ngại với nhau vấn đề gì cả, nó ở hẳn bên nhà em luôn. Kéo chiếc vali đồ của em lên tầng, em xoa xoa hai bên mặt nó.

- Anh này, em muốn về quê mình chút. Em cũng muốn gặp bố mẹ anh...

Nó gật đầu ủng hộ, lúc đây nó yêu em nhiều tới nỗi chỉ cần người con gái phía trước nói gì là nó liền đồng ý ngay. Kiểu yêu của nó khác người ta, lúc đầu chỉ là sự lạnh nhạt phũ phàng, nhưng dần dà lắng lặng chẳng thể hiện nhiều mà cứ lớn lên. Nó tin rằng tình yêu của nó dành cho em đủ lớn để hai đứa cùng sài mà chẳng lo thiếu.

Công làng sút mẻ chưa được xây lại, hai đứa mang theo chút đồ đạc đi bộ tiến vào sâu trong làng, em không muốn đi xe vì em bảo muốn cảm nhận không khí nơi này thật nhiều trước khi lên Hà Nội. Sân phơi sau mùa xuân cỏ đã mọc um tùm, vượt quá cả cái gờ bê tông áp vào ủy ban nhân dân xã. Nơi đó là nơi đây kỷ niệm của hai đứa, từ thời thơ bé cho đến bây giờ em vẫn lại đi cùng và nắm tay nó. Những chiếc đèn lồng treo ở từng xóm nhỏ chưa kịp gỡ vẫn mang không khí tép. Nó lặng thinh nắm tay em, chẳng chút ồn ào mà thấy lòng đầy yêu thương.

Nó và em mua thêm đồ ăn để về nhà nấu nướng mặc cho mẹ bảo nhà còn nhiều đồ l้า nhưng chẳng cần được em. Nó hiểu em muốn thể hiện cái nữ công gia chánh của mình và sự khéo léo nhất định.

- Vô đây con...

Mẹ hò hỏi kéo em vào nhà, bố ở trong ngồi bộ trường kỷ nhâm nhi điếu thuốc, nhà nó đang có khách. Không khí sôi nổi hơn chắc do sắc đẹp của em, Phương Anh lễ phép chào từng người một. Bố nhìn nó gật đầu cười, chắc ống cũng chấm rồi.

- Ngoài nghỉ ngơi rồi làm gì làm, đi xa mệt không con?

- Dạ không ạ, bay có chút là đến nơi rồi bác...

- Ô thê' nay anh Dũng không qua ạ? Nó quay sang hỏi bố khi gậm chút hạt dưa nhìn xung quanh chẳng thấy ông anh trai nó đâu. Ông có gia đình riêng nên nó cũng hiểu, mà gấp ít quá nên muốn khoe với anh nó về em.

- Nó về vài hôm cho cả thằng cu với vợ sang ở mà lại đi rồi...

- Vâng.

Em ngồi ở ghế im im có lẽ hơi ngại vì nhà nó đông không chỉ có khách, các bác và mấy anh chị hỏi thăm em ghê lắm. Phương Anh hơi ngần ngơ vì không biết trả lời ai, dẫu sao là lần đầu ra mắt mà nhà nó đông người vậy, lạnh lùng thì bên ngoài chứ bên trong em vẫn có sự bén lèn nhất định với lại tai nó cũng tràn ngập lời người nhà nó khen em đẹp.

- Thằng Minh này tốt số, con bé đẹp vậy mà chịu theo mà về...

- Bác cứ làm như cháu bác xấu lắm vậy hê hê...

- Ô thê' khi nào cho bác ăn cỗ nào?

- Dạ cuối năm nay đi... Em nhỉ?

Nó nửa trêu nửa thật. Em mặt đỏ như gấc chẳng phản bác gì cả. Mẹ nó ở ngoài mang lên ám nước.

- Thôi cứ nghỉ ngoi đi để mẹ nấu cơm cho chóc nữa ra ăn, thê' nhà bác ở lại, ăn cơm với nhà em nhé? Mẹ nó mời gia đình ông bác.

- Không, thím đừng nấu, lát nhà anh còn đi mấy nơi chứ. Tết nhất nhiều khách khuya lu bu quá.

- Thôi ở lại làm với em chén rượu đã, tép gấp đâu ăn đầy mà?

- Góm, chú tiếp con đâu đi... Đã bao giờ thấy thằng Minh dẫn bạn gái về đâu. Con cứ ngồi đi bác đi đã, gia đình nhà bác thoải mái lắm không có gì ngại nghen con...

Bác nó nói với em trước khi đi, em chào bác mặt vẫn đỏ.

- Dạ con chào bác...

Ngồi im im, em chạy theo mẹ nó xuống bếp, mẹ nó đuổi cách nào cũng không lên nhà, chỉ cười.

- Để bác làm được mà, mới về vô phụ chi cho mệt...

- Dạ, con không mệt đâu ạ.

Nó cười thầm, mẹ với em ở dưới bếp, nó với bố ngồi trên phòng khách. Ông châm thêm điếu thuốc cười với nó.

- Quyết định rồi đây à? Thế gia đình nó sao?
- Dạ gia đình Phương Anh thì không vấn đề gì, nhưng họ bảo cưới ngay trong năm nay...
Nó hơi bồn chồn, không biết ý bố nó sao. Chứ nó cũng muốn lầm mặc dù chẳng biết đã sẵn sàng chưa.
- Thì cưới, tao lo là lo mày, đủ khả năng chưa? Đã cưới là sống cho gia đình chứ lúc ấy không thể ích kỷ một mình mày đâu? Con bé nó cũng xinh xắn, hiền lành... Thằng bố nó tao cũng quen biết từ xưa rồi... Mà án tượng không tốt lắm.
- Dạ con cũng muốn cưới trong năm nay... Nhưng...
- Không lo, cưới thì bố mẹ lo được cho mày... Mà bố mẹ cũng phải vào Nam nói chuyện với họ cho đàng hoàng, mình không giàu sang nhưng cũng phải thể hiện cái thành ý...
- Gia đình bên ấy cũng muốn vậy, bố mẹ xem đi được lúc nào con với bố mẹ bay vào một chuyến.
- Ủ thõi, từ từ tính. Qua hǎn cái tháng này đã.
- Vâng... Mà... Bố thấy Phương Anh... Như nào?
- Thằng này ngộ, như nào là như nào... Mới thấy chứ biết gì, cũng xinh xắn các bác nom vừa mắt, vậy là được rồi. Chứ lấy vợ về mày cũng phải dạy vợ dàn chứ, khà khà... Mày cứ vội vàng cái gì, chuyện cả đời có phải ngày một hai đâu?
- Dạ...

Nó im tiếp ngồi coi ti vi, vậy đủ biết bố nó ưng ý rồi, nó hiểu tính ông. Cơ mà vẫn hơi lo, nếu năm này cưới thật thì có vẻ vội, nhưng vội về vấn đề gì nó chẳng biết vì cảm xúc đôi khi chẳng viết nổi thành lời. Lúc lâu sau mẹ nó gọi hai bố con đi ăn cơm. Ngồi đối diện ăn, em ỏn ẻn như con mèo. Mẹ nó thì gấp đồ cho em, bà quan tâm em đến nỗi nó cảm giác mình bị ra rìa vậy.

Nhà nó vẫn giữ được cái buồng cũ của nó với nhiều bức tranh tự vẽ lúc còn bé xíu, ngồi trên chiếc giường nhỏ. Nó nắm tay em mà kể cho em tất tật mọi thứ ngày còn bé cho đến lúc đại học, mọi ký ức nó nhớ được, kể cả về chị Thúy, người chị đã mất của nó thời xưa. Mọi mảng ký ức của nó không nổi trội hay đặc sắc, chỉ ảm đạm đều đều một màu u uất đủ để em im lặng mà lắng nghe. Cô gái của nó ngồi nhìn nó bằng con mắt trong veo, nó biết em đang cảm nhận nó và đang cố gắng học về thứ cảm xúc nó tuôn ra theo từng lời nói. Cái nắm tay của em sau cùng vẫn là thứ gì đó khiến tim nó ám áp và bình yên.

Ở quê được một hôm thì hai đứa lên thành phố. Một hôm cũng đủ để nó dắt em qua cả nhà nội lẫn ngoại, cả hai bên đều rất thích em, đơn giản vì em đẹp và lễ phép. Chắc do

em xấu hổ mà ít nói, chử cách cư xử của em nó thấy tinh tế và tuyệt vời nhất thế giới, hơn cái thằng bỗ bã như nó rất nhiều.

- Năm nay sẽ là năm anh bắt đầu rất nhiều thứ, dù có thể nào đừng rời xa anh nhé...
- Dạ... Em sẽ luôn ở bên anh.

Chuyến xe lên thành phố lại cùng em khiên trong lòng nó cảm giác đây là chuyến xe giúp nó sang một trang mới trong cuộc đời, bỏ lại phía sau tất cả những điều buồn đau, có em nó sẽ vượt qua tất cả mọi việc. Nó yêu người con gái này.

Số vốn nó đưa cho thằng bạn thân để làm quán nét là đủ để xây dựng một quán quy mô, nó tin thằng bạn nói khố của nó. Nhưng lòng vẫn băn khoăn khi vừa chi một khoản tiền lớn mà những năm trước chỉ dám mơ tới. Hai thằng ngồi cùng nhau tại một quán nhậu vỉa hè tại đường Quang Trung, cu cậu rượu vào tâm sự kha khá điều. Nó chỉ im lặng nghe, suốt bao năm qua nó đi biên biệt, chắc thằng này có nhiều tâm sự mà chẳng chia sẻ với ai.

- Nghe bảo mày dẫn bạn gái về ra mắt à?
- Ủ... Thế mày thì sao? Chưa thấy yêu đương bao giờ, hay có không kể với tao?
- Thì cũng có mà chia tay rồi, xong lâu chẳng yêu... Tuổi lỡ dở này chỉ chăm chăm kiếm tiền, chẳng nghĩ được chuyện khác, chưa có tiền không dám yêu, mà lúc có tiền thì chẳng biết cách yêu như nào nữa... Nó xa xỉ đối với tao...

Nghe thằng Long nói, nó mới ngó người ra. Đúng, đàn ông chẳng có cái gọi là Thanh Xuân, tuổi trẻ thì chọn yêu thì dở dang chẳng thể duy trì, chọn sự nghiệp thì mất cả đời xây dựng ngoảnh lại tim cũng cạn khô. Còn đâu thử gọi là Thanh Xuân, yêu và sự nghiệp đối với thằng đàn ông rất khó có thể đi song song với nhau được. Suy cho cùng, Thanh Xuân cũng chỉ là một quận của Hà Nội mà thôi. Tại sao người ta lại áp đặt lên cái từ đó bằng cái ý nghĩa nặng nề đến vậy? Nó phì cười.

- Thằng hâm này, mày toàn có cái kiểu cười không đúng lúc vậy.
- Chẳng lẽ khóc, giờ tuyến nước mắt của tao lão hóa rồi, chẳng khóc được nữa...
- Thôi uống đi, tháng nữa ổn định thì mày qua coi quán, tao coi ở dưới... Tiền nong để tao tính, rồi tao đưa. Tin bố mày thì cách cái...
- Không tin mày, tao đã chẳng đưa mày tiền... Ông bạn thân của tao...

Thi thoảng nó nói mấy lời sến sẩm mặc dù chẳng còn tuổi đó nữa, thằng Long mắt đỏ ngầu ngược lên nhìn nó.

- Đậu má mày... Thân cái quần què gì nữa, mày sắp đeo gông vào rồi, bỏ tao bơ vơ rồi, đi học miết có gặp nhau đâu, giờ có thời gian thì chuẩn bị lấy vợ...

- Mày cũng lấy đi...

Thằng bạn nó im lìm nốc cạn chén rượu chẳng nói gì nữa như hành động đó thay cho câu trả lời, rượu khá là đắng. Nó gật gù nghĩ về bà cô đang đợi nó ở nhà. Lòng xao xuyến.

Em vẫn quản lý tiệm hoa, nhưng đỡ bận hơn chút. Nó thì được thăng chức ở cái chỗ nó làm việc viết lách, lương cũng lên. Nó dựa vào đồng lương ở đây mà rất thoải mái sống, cho đến khi cái quán nét hoàn thành. Nói gì thì nói, quán net rộng, nó vẫn phải thuê thêm nhân viên để trông lúc nó đi học tiếng và đến công ty. Giai đoạn đó nó đang chạy đua với cái bằng tốt nghiệp tiếng Anh, nó chăm chỉ học rất nhiều. Thi thoảng em dắt nó ra hồ Gurom để giao tiếp với mấy ông bà người nước ngoài như kiểu cô giáo dân học sinh đi thực hành vậy. Nó thì ngượng ngượng mà em túm tím.

- Anh nói vẫn chưa ổn đâu, cứ bập bẹ vậy chẳng thi được mất...

- Người ta nói nhanh lắm ấy...

- Vậy mới phải cố gắng... Minh của em giỏi mà.

Mỗi lần vậy nó lại hào hứng. Em như là liều thuốc tăng lực cho nó trong mọi công việc vậy.

Ngày tháng trôi qua nhanh chóng, em và nó cùng bàn nhau để cho bố mẹ hai bên gặp nhau. Gần đến mùa hè, anh Thanh ra chơi thăm hai đứa vài lần. Lần nào cũng mang cho nó quà, ống cứ bô bô mòm em rể này nó, lúc thắt lưng, lúc cái áo sơ mi.

- Riết rồi em không biết là em yêu anh Minh, hay anh yêu nữa...

- Ủa tao quý nó thì tao cho đồ có gì đâu mà mày ghen dữ vậy?

- Thế anh không quý em à, quà của em đâu?

- Mày thì tao cho đủ thứ mấy chục năm nay rồi đòi gì nữa? Nhế?

Xong anh ấy quay qua nó nhìn với ánh mắt tự hào, ánh mắt này giống hệt của anh trai nó dành cho đứa em là nó.

- Hè này đưa hai bác vào Nam chơi một chuyến nhé Minh.

- Dạ vâng em cũng định vậy...

Chỉ là cách nói chuyên đơn giản mà nó cũng hiểu được cái sự yêu cầu của anh Thanh trong câu nói. Đã nửa năm, chuyện này phải thật sự bước sang một giai đoạn của mối quan hệ mới, gia đình nhà em có lẽ không muốn một cái gì bông đùa, hay không chắc chắn. Tuổi hai đứa không còn nhỏ nữa.

- À mà con nỡm kia mấy cái tiệm hoa sao rồi, chẳng thấy gọi cho bố mẹ hay anh gì cả?
- Có gì mà gọi, mùa này é mà, rét mới đất hàng chừ?
- Chết lết với tình yêu quên gia đình luôn hả mày?
- Thì anh cũng có gọi hỏi thăm em đâu?

Em phung phiu, em có nhiều mặt mà nó không biết. Với gia đình em, Phương Anh trở thành một cô nhóc chẳng bao giờ chịu lớn. Anh Thanh lắc đầu.

- Tao chẳng biết mày là em tao hay tao là anh mày nữa áy...
- Hihi cả hai... Đέ tối em nấu cơm cho anh ăn nha...

Em cười khì nịnh, nó ngồi bên cạnh nhìn cảm giác hạnh phúc đan xen điều mà nó ít thấy khi sống áy nay ngàn áy năm. Phương Anh nấu ăn không phải ngon lắm nhưng em rất cẩn thận trong việc bếp núc, cái gì không biết em phải tìm hiểu thật kỹ mới làm, không thì hỏi nó. Nó nhớ có lần em vào bếp, rất tỉ mỉ cuộn ném rán cho đẹp vì em muốn làm cho nó ăn, nguyên liệu em cũng tự lựa mua hết mặc dù em không biết làm món này đến thức pha nước chấm cũng hỏi nó. Nhìn em lóng ngóng làm mà nó thương em rất nhiều, đây là món đầu tiên em làm cho nó ăn mà khiến nó cả đời này nhớ nguyên mùi vị, gia vị của món là vẻ chăm chút và sự cố gắng của em.

Hè đến, em và nó chào hè bằng chuyến đi chơi riêng khi hai đứa tự thấy tài chính làm chủ được, nó đã quen trong cuộc sống của nó có em... Cho đến khi giữa năm.

Sau nhiều ngày cố gắng nó cũng thi được cái bằng tiếng Anh và có công việc mới là giao sư tiếng Anh cho mấy đứa nhóc nhỏ tuổi gần nhà. Vừa dạy vừa ôn để cho vững vì kiến thức của tụi nhỏ không yêu cầu quá cao. Chứ việc anh đồng nghiệp giới thiệu cũng được mà nó sợ không đủ khả năng ngoài kiến thức ra thì bèn nỗi về giao tiếp nó cần rèn rất nhiều.

Nó vẫn tiếc cái công việc viết lách nên chẳng muốn bỏ, thêm cái quán nét nữa cũng lu bu bận bịu. Sắp xếp mãi mới được chuyến đi chơi. Ngày nét khai trương, nó bàn với thằng Long giảm giá nạp sâu để kéo khách về lấy lượng khách ổn và bảo nhân viên quan tâm đến cơ sở vật chất cho sạch sẽ chút, chịu lãi ít tháng đầu. Nhưng khi đi vào hoạt động ổn định, nó phải thuê thêm nhân viên vì lượng khách đông, thằng ôn kia cũng khôn khi địa

điểm gần mây trường đại học cũng như cấp ba. Còn làm luật với bên phường để được chơi đêm. Những ngày sau lãi ổn nó mới thở được chút, em thì không khoái lắm nhưng nó nói chút lại êm. Có lúc em ra net ngoài với nó, khách cứ trân trân nhìn em. Nó nóng gáy lần sau không cho em ra nữa, em có vẻ vui vì trêu tức được nó nên thi thoảng trốn tiệm hoa để ra ngoài máy chủ xem phim. Chẳng bảo được nó xuôi xị.

Cuộc sống cùng nhau xảy ra kha khá cuộc cãi vã, sau những lần đó, nó và em hiểu nhau hơn rất nhiều khi tìm được tiếng nói chung. Như một bước đệm và sự dũng cảm để nó tiến vào hôn nhân, em cũng vậy. Có một điều thắc mắc mà em cứ gạt đi mỗi lần nó nhắc đến.

- Sao em không cho anh tỏ tình với em?
- Thì em bảo khi nào cưới, anh tỏ tình em sẽ đồng ý ngay mà...
- Ủa chứ giờ anh với em là gì?
- Anh là người em yêu, anh có yêu em thì cứ giữ lấy sau này nói...

Nó với em đôi khi to tiếng về cái vấn đề này, trong lòng nó luôn có nỗi sợ với cái lý do củ chuối của em. Nó gặp lại Tâm khi cô ấy về thăm nhà hay thằng Tuấn, cả hai đều biết chuyện của nó và đưa ra lời khuyên. Chỉ có điều nó nghe họ mà thấy tinh thần không phân chán lên được, chỉ có một cô gái khác thật sự giúp được nó thôi, cô ấy luôn mang tới nó những điều bất ngờ nhất mặc dù hai đứa chẳng mấy khi ở gần nhau.

Chapter 23

Những tháng hè trải dài của Hà Nội đến nhanh chóng như tó điểm cho cái khoảng thời gian nó ở bên Phương Anh được nhiều thêm, công việc của nó thuận lợi, khi các khoản thu nhập dần ổn định và nó còn dành dụm được ít nhiều. Có hai đứa ở, ăn uống chẳng đáng bao nhiêu, em cũng không phải là đứa con gái nghiện mua sắm những đồ sang chảnh. Chỉ thi thoảng đi chợ mua các thứ thiết yếu và lựa chọn rất kỹ càng, Phương Anh khác đi nhiều khi em ở chung với nó, cả ngày đi làm, tối về loanh quanh ăn uống nghỉ ngơi bên nhau như vợ chồng son. Nó cả em đều cảm nhận được sự hạnh phúc. Chẳng còn những nét mặt rầu rĩ, nhưng lời nói bỏ ngỏ. Mà thay vào đó là những lời tâm sự tì tê và hứa hẹn bao điều, hai đứa còn tự vạch ra một số dự định cho tương lai sau khi cưới xong.

Ngày cho hai gia đình gặp mặt đã đến, nó cùng bố mẹ và em bay vào Nam, sau khi thu xếp công việc. Em có quản lý riêng cho chuỗi cửa hàng của gia đình mình, còn nó phải xin nghỉ vài hôm cho công việc rồi còn bảo thằng Long lên quán coi. Áy náy lắm nhưng bạn nó chỉ vỗ vai cười cợt vui.

- Ăn mặc gọn gàng, đẹp trai... Thể hiện cho tốt vào haha...

- Thôi uống đi, xong về quán mà ngủ... Muộn rồi đi xe không yên tâm.

Nó không phải lần đầu đi nhưng lần nào cũng hồi hộp, run lấm chbur bộ. Còn bố mẹ nó là lần đầu đi xa, còn đi máy bay nên khá bỡ ngỡ đồ đạc cũng mang đi, cái gì cũng lo xa sơ thiêng, mẹ còn phải chuẩn bị bộ đồ đẹp nhất của mình thay vô xong nhìn gương, hỏi các cô cháu đến các chú xem nhìn được không, cảm giác mẹ nó trẻ đi vài tuổi. Ánh mắt của bà lúc nhìn nó và em về quê đón cứ tràn ngập niềm vui và hân hoan khó tả lắm. Mọi thủ tục và vé nó đều để em đặt hết, vì em sành sỏi hơn nó cũng không bận nhiêu.

Cả nhà đi taxi ra sân bay, nó ngồi nắm tay em. Em lặng thinh theo dõi đôi vợ chồng già là bố mẹ nó, lên phô. Mẹ nó bắt đầu chỉ trỏ, bà nhận xét hết từ cơ sở vật chất, nhà lầu, xe trên đường, đến cả dòng người... Mọi thứ lạc vào mắt bà, bà đều nói oang oang một chất dân quê chẳng lần đi đâu được. Nó không thấy ngán ngại gì cả chỉ thấy thương nhiều hơn, lần đầu tiên đi xa, cũng chẳng phải là đi chơi. Cả đời tần tảo sớm hôm lo cho con đến cả lúc trưởng thành, dưới mắt của mẹ cái gì cũng lạ lẫm vì đã bao giờ ra khỏi cái làng quê nhỏ ấy đâu. Em bỗng chợt nắm tay mẹ nó lại.

- Bác ơi... Có dịp bác cứ lên với chúng con, con dẫn bác đi nhiều nơi hơn.

Em cũng như nó, thể hiện tình cảm bằng cách thảng thắn và vụng về, chắc em cảm nhận được nó nghĩ gì về mẹ, về gia đình. Mẹ nó không tí tí nữa.

- Con gái nói thế thì bác mừng được rồi...

Bố nó ngồi cạnh cũng lắc đầu cười. Trong người nó trỗi lên cảm xúc gì mãnh liệt lắm như hai tiếng "Gia Đình" vậy. Xuống sân bay, em khoác tay mẹ nó đi trước, sự gần gũi này làm nó mừng thầm. Nó với bố đi sau, mắt ông cũng bắt đầu hiện lên sự thú vị.

- Khiếp, to đẹp quá... Đời tao, lần đầu đi đến đây, nhìn cái gì cũng to hoành tráng, đi mới thấy quê mình nhỏ bé thật...

- Dạ thì người ta xây vậy, cả nước có vài cái sân bay... Bé sao được bố?

Đầu nó mông lung nhìn người đàn ông là cả bầu trời của nó trước mắt. Ông vỗ vai như thấu được tâm sự trong nó, bố nó không nói lời tình cảm. Nhưng hành động của ông cho nó biết, ông thương yêu và tin tưởng nó chẳng thua mẹ. Con gió oi nóng chạy nhẹ qua làn da của nó, nắng điểm vàng dưới chân theo tiếng gọi của em.

- Anh ơi... Chuẩn bị đi thôi.

Nó không thích mùa hè cho lắm vì cái khí hậu mùa này ở Hà Nội thật sự khó chịu. Yên vị trên máy bay lại cái màn ủ tai, xung quanh toàn người, mẹ và bố nó chắc không quen nên ngồi yên mặt hơi có chút lo lắng. Còn em đã ngã người ra bao giờ, khoảng hai tiếng là đến nên nó không ngủ chỉ ngồi nhìn xem bố mẹ ra sao, và em.

- Ngắm miết vậy?

- Ủa không được à?

- Em đẹp lắm đúng không?

- Đẹp chứ sao?

- Vậy chỉ vì do em đẹp anh mới ở bên em đúng không? Nhỡ em vừa xấu vừa đen như ngày bé anh có ngồi với em như bây giờ không nhỉ?

Em tự nhiên đăm chiêu mấy cái lý do ngớ ngẩn, đạo này em hay thế. Nó im lặng vì không tìm được lời nào nói hợp lý, em nói đúng có lẽ do em đẹp hai đứa mới tiếp cận nhau dễ dàng thế. Nhưng qua bao thời gian, dù đẹp đến đâu nó vẫn chọn Ly trước em mà.

- Không chỉ đẹp... Còn nhiều lý do khác chứ...

- Nói em biết đi... Em muốn nghe.

- Anh còn cả đời này để nói cho em mà... Đừng vội vàng.

Phương Anh đỏ mặt không nói thêm gì nữa, ngả người xuống. Mỗi lần xấu hổ lại vậy. Nó dàn hiểu và biết về em nhiều hơn. Khẽ cười nó chạm tay vào khuôn mặt mát lạnh thanh tú của em.

- Anh yêu em...

- Hứ... Không được ăn gian, cưới đã nhé!

- Vâng vâng... Khó hiểu.

- Thì anh còn cả đòi đẻ hiểu còn gì?

Em lém lỉnh, nó phì cười. Hình ảnh cô làng tóc bạch kim, ánh mắt lạnh lùng, trong bộ đồ diễm lệ tự dung biến đâu mất.

Bắt đầu quen với cả không khí lẫn lòng đường Sài Gòn khi xuống máy bay, gia đình nó gọi taxi về nhà em. Đi bộ dọc cái khoảng sân vườn đầy hoa áy, bố mẹ có vẻ mệt nhung vẫn tỏ ra lạ lẫm háo hức, nồng không chói chang nhưng đủ cho nó thấy tiết Sài Gòn không hoan nghênh gia đình nó lắm, bố mẹ em đi vội ra sân khi em gọi. Cảm giác rất lạ từ bố nó, chẳng tỏ vẻ khách sáo gì cả. Câu đầu tiên Ông nói khi gặp gia đình nhà em...

- È thằng kia, mày còn nhớ tao không?

Nó chết trân, cả hai gia đình cùng đứng im lặng. Bố em cười khì thái độ y như bố nó, có cơn gió nhẹ khẽ lướt qua mấy chậu lan cảnh. Mẹ nó đập vào tay bố nó.

- Lão già này!

- Dạ anh Hùng, lâu rồi không gặp. Em nhớ chứ!

Nghe bố em nói thế nó mới thở phào, biết là bố em với bố nó quen nhưng chẳng ngờ lại khiêm nhường đến vậy. Ông bố nó cười xòa.

- Cái thằng Vương này ngày xưa lêu lổng với tôi rồi ăn đòn suốt mà... Ái da! Cái bà này...

Giọng bố nó oang oang cả cái sân vườn, mẹ nó không vừa ý lắm liền khẽ nhắc nhở, đàn ông là đứa trẻ chẳng bao giờ lớn trong tâm hồn khi gặp được chuyện thời niên thiếu ngay cả khi họ già. Bố em cũng làm hành động thân mật hơn, tự nhiên chạy lại khoác tay bố nó.

- Anh vào đây... Anh em mình nói chuyện, nghe con bé này nói em cũng biết là anh rồi, giờ mới được gặp lại. Vài chục năm chẳng gặp còn gì nữa...

Hai ông tự đi vào bỏ cả gia đình ở lại, mẹ em thì hiền hòa hơn.

- Dạ em mời hai bác vào chơi... Hai bác đi đường xa mệt rồi, vào ngồi ăn bữa cơm với nhà em.

- Vâng chị cứ để nhà tôi tự nhiên...

Nó từ nãy giờ nhìn ngó chẳng nói gì, em túm tỉnh cười, ông Thanh cũng ngắn ngo.

- Ủa chứ rồi sao? Anh thấy mấy ông bà này có quen biết rồi chứ còn gặp nhau hai bên gia đình chi nữa cho mất công?

- Em cũng có biết đâu... Hình như trước bố em với bố anh có quen nhau rồi thì phải.
Em đây vai nó.

- Thôi vô ăn uống rồi nói sau anh...

Nó kéo theo hành lý của cả nhà, anh Thanh cũng đỡ cho một ít. Nó tự dung lại hết lo lắng vì cái không khí thoái mái này. Gần nửa năm đến lại nhà em chẳng khác nhiều. Ngồi vô mâm cơm nhà em dọn sẵn. Nó quên mất lý do vào đây để làm gì luôn. Cả mâm cơm ồn ào, hai ông bố luyên thuyên suốt, mẹ em thì có vẻ hiền từ hơn vì bà đã chấp nhận nó rồi, còn mẹ nó chốc chốc lại nhìn bố nó mà ngần ngại bởi ông ở nhà người ta cứ như nhà mình. Rượu vô hai ông bắt đầu tuôn ra chuyện ngày xưa.

Thời trước, bố nó và bố em là cùng trong nhóm trẻ chăn trâu ở quê, rồi lêu lổng khắp xóm làng suốt. Chơi với nhau từ nhỏ, đến lúc mười mấy tuổi thì có vụ bố em bị bắt nạt, bố nó kéo mấy người trong nhóm chăn trâu đi đánh nhau với nhóm người bắt nạt bố em. Tính ống cục súc hay đánh nhau, nên bà nội em cầm bố em chơi với bố nó. Từ đây là đi học khác trường lớp rồi trưởng thành cũng chẳng qua lại gì với nhau, mỗi người một ngã rẽ một gia đình, xong gia đình em chuyển đi và chẳng liên lạc gì nữa. Vậy mới nói, ông bố nó cứ bảo bố em là thằng này thằng nọ. Nó nhìn phát ngượng. Nhưng chuyện hai ông chẳng ai dám xίa vào.

- Uống đi! Mày đi làm ăn xa mà phát kinh thế nhỉ?

- Dạ, cái gì cũng có thời của nó. Chôn chân ở làng khó lắm anh ạ...

- Tao chẳng muốn rời làng... Chứ ở riết cũng khó khăn thật. Trước lúc bé xíu, thằng ôn này hay có con bé rủ đi chơi... Ngờ đâu lại là con bé này, lớn lên xinh xắn thế... Rồi xong hai đứa có duyên luôn.

- Dạ, thì em cũng bảo với hai con rồi... Gặp nhau từ nhỏ mà đến lớn thế này vẫn ở cạnh nhau đúng là có duyên, chứ em vẫn cứ thích trai làng Quê mình anh nhỉ haha...

- Thì tao với mày đều dân Quê đây... Uống đi! Nay say đi, lâu lắm rồi mới gặp mày. Mẹ cái thời hai thằng đầu trọc chăn trâu, giờ đầu hai thứ tóc mới gặp lại... Khéo còn là thông gia nữa chứ nhỉ?

- Thông gia quá chứ... Cậu này lúc trước vào đây rồi, em nghe kể chuyện biết gia đình nhà mình thì em có cảm gì nữa đâu. Em cũng không muốn cho cái Phương Anh lấy mấy thằng trong đây, ở đất này ăn chơi dữ lắm khó ổn định đời sống lại phức tạp. Tính con bé cũng kì quái... Chả ưng đứa nào.

Cả hai gia đình cười àm lên, em không dám phụng phịu chỉ đỏ mặt cúi gầm vì còn có người lớn. Hai ông bố vẫn cách suối. Chỉ có mẹ nó và mẹ em hỏi chuyện mới gióng kiệu xã giao đi xin cho hai đứa qua lại.

- Ông nhà tôi chán quá chị ạ...

- Dạ có gì đâu chị, người quen cả mà. Tự hai ông thế ai bảo được...

- Nay thì gia đình nhà tôi vào đây, trước là để thăm hai anh chị. Sau là để xin phép cho hai con tìm hiểu nhau. Mà cái lão già nhà này thế kia chắc chỉ tôi thưa chuyện với chị thôi...

- Dạ... Vâng, cháu cũng vào một lần nói chuyện với người lớn rồi. Em cũng bảo cháu mời hai anh chị vào chơi một chuyến, cũng như để bàn về chuyện của hai cháu cho rõ ràng... Em cũng ưng ý cái cậu rể này. Trông hiền lành chân chất, con gái em nó cũng đến tuổi rồi... Cưới được năm nay thì đẹp nhất.

- Vâng... Tôi cũng bảo hai cháu thế, ý là gia đình mình cho cưới năm nay luôn...

- Đúng rồi... Em đi coi số cũng bảo cưới năm nay tốt lắm, sang năm là lỡ dở. Con gái có thì của nó thôi, hai đứa nó cưới xong yên ổn làm ăn cho sóm ổn định. Tuổi không còn bé nhỏ gì nữa. Thuyền theo lái gái theo chồng, vợ chồng em trong này làm ăn không theo sát cháu được... Cưới xong thì cháu cũng phải theo chồng ra đây, em cũng nói với hai cháu rồi... Coi như cũng nhờ chị bảo ban chăm sóc cho cháu...

- Chị yên tâm... Anh trai thằng này cũng đã lập gia đình, thằng này thằng thứ hai... Tôi biết phải làm gì... Con nào cũng là con mà...

- Chị nói vậy em cũng đỡ. Chứ con gái đi lấy chồng xa, đồng ý là cùng người làng người nước nhưng em cũng không về quê được nhiều. Thân một mình cháu nó ở ngoài đây, em là mẹ, em lo chứ...

Nghe mẹ em trải lòng nó cũng cảm thông, chỉ biết cố gắng tạo dựng tương lai mà yêu em, chăm sóc em tốt nhất. Em ngồi cạnh nó thi thoảng gấp cho nó miếng đồ ăn, mặt ứng đố nghe hai bà mẹ nói chuyện. Anh Thanh nay không rủ nó uống rượu, chỉ có hai ông bố cứ thi thoảng lại chúc tụng, làm nó phải mòi ngược lại. Mặt ông bố em có vẻ vui lắm.

- Anh ăn đi, vừa đi xa, nguyên uống vậy xót ruột lắm...

- Ủ ừ... Để cho mấy người lớn nói chuyện với nhau đã... Chứ anh cũng không muốn ăn nữa đâu.

- Dạ... Vậy em với anh ra vườn ngồi đi. Em cũng chẳng muốn ăn nữa.

- Vậy đi...

Hai đứa đứng dây xin phép, mấy người lớn chǎng chú ý cho lăm. Em lấy theo phích nước pha gói trà mà thơm nghi ngút đứa cho nó. Cái không gian ngoài bàn ngoài ngǎm sân vườn khá phiêu và thoải mái. Bố em đúng là biết hưởng thụ.

- Trà gì thơm vậy?

- Sâm dứa...

- Nhưng chǎng có vị gì...

- Thơm thôi mà... Em thích mùi này nên để một gói ở nhà khi nào chán bỏ ra pha.

- Sành phết ha... Ủa mà sao vậy?

Nó chợt thấy mắt em có vẻ nặng trĩu một tâm sự gì đó, không hắn là buồn mà là lo lắng.

- Dạ... Mình sẽ cưới nhau thật à anh?

- Em không tin anh à?

- Dạ em tin chứ... Em tin em mới theo anh... Nhưng anh này. Ngộ nhỡ có lý do gì đó khiến anh thay đổi thì sao? Em không muốn trách anh, mà do tất cả những điều anh đã làm với em. Dù giờ chúng ta thế này, trái tim em vẫn nhức nhối vì sẹo... Trước kia anh không nhu này, anh lạnh lùng và phũ phàng với em... Nói thật càng gần nhau em càng lo lắng, em cứ sợ điều gì đó...

Điều em nói là đúng, nó không dám phản bác. Nó đối xử với em thật sự tồi tệ. Cơn gió nhẹ lay mấy cành Lan làm cho cánh hoa như rất mỏng manh và yếu ớt. Phương Anh chịu đủ sự phũ phàng đến từ nó, em tồn thương rất nhiều. Dù nó cố gắng đến đâu thì đồng ý, vết thương sẽ để lại sẹo chứ không xóa được đi. Có lẽ đây cũng là lý do em không cho phép nó nói lời yêu em sớm chăng?

- Sao em lại yêu anh?

- Em không giống người ta là yêu thì cứ yêu thôi. Em có lý do riêng của mình chứ, thật ra với em anh là một kẻ cô độc nhất thế giới vì vậy anh lương thiện lắm. Anh luôn luôn nghĩ cho người ta hơn cả bản thân mình dù phải đánh đổi đi những quy tắc cuộc sống, kể cả quy tắc tự bản thân anh đặt ra. Em biết anh luôn nghĩ cho em nên mới phũ với em như vậy, anh nghĩ cho cả L... Y. Mọi người, mọi thứ. Anh lương thiện, dù bên anh có bao nhiêu người. Nhưng nhìn anh... Cảm giác lúc nào cũng cô độc, như lòng anh thiếu điều gì đó. Vì vậy em cố gắng theo anh, em thương anh nhiều hơn...

Phương Anh có vẻ hiểu nó, nó không biết cảm giác của nó gọi là gì nhưng đúng như em nói, sau nhiều lần vấp ngã, nó sợ người ta tồn thương, sợ người ta giống nó, nó thấy bản thân trông rỗng kì lạ, nên luôn luôn thô lỗ, cách thể hiện tình cảm cũng thảng thốt nỗi

người ta không quen chắc không tin. Lời nói của em nhẹ nhàng nhưng phần nào tình cảm của cô gái này thể hiện được trong đó.

- Tin anh nhé...

- Vâng...

Mỗi mê làm em yên tâm mà nó bỏ qua điều làm nó lo lắng, tâm sự ở đôi mắt của em là gì?

Bố mẹ và nó ở một khách sạn gần nhà em, bố mẹ nó có ý về luôn ngày hôm sau nhưng gia đình em giữ lại nhiệt tình, nghe bố em bảo mất một hôm say sura nên nay phải dẫn bố mẹ nó đi thăm thú vài nơi cho biết, mẹ nó thì ngại tốn kém, từ chối muôn về, tính mẹ vậy không quen với những thứ sang trọng và đắt đỏ như khách sạn. Còn bố thì khá hứng thú, nó thì không nghĩ bố hứng thú đi thăm Sài Gòn. Điều bố hứng thú là bố em, người bạn hồi trẻ bố gặp lại. Hai ông nói bao nhiêu thứ từ qua đến giờ. Khéo nó là mẹ, nó ghen với bố em mất. Thé rồi, hai đôi vợ chồng tự dẫn nhau đi chơi. Anh Thanh đi đâu từ sáng. Nó có không gian riêng tư với em nên cũng tranh thủ dẫn em đi lung tung cho bớt nhớ cái Sài Gòn, tuyệt nhiên nó và em hiểu với nhau thế nào không đề cập gì đến chị nữa mặc dù mỗi lần vô Sài Gòn lại thăm chị. Thời gian chung sống cho hai đứa hiểu rằng, nếu không cần thiết thì trong cuộc sống của hai đứa chẳng cần thêm một ai cả. Có nhau là đủ rồi. Nó nghĩ cho người khác, nhưng ích kỷ với bản thân mình.

Về tới Hà Nội, em với nó quyết định ở quê thêm một hôm mới trở về cuộc sống công việc, cũng may, hai gia đình đều có dấu hiệu tốt, nó vui lắm vì chuyến đi này được việc. Có lẽ bố mẹ nó nghĩ khác, nhìn thái độ của hai người, đôi vợ chồng này hình như vui vì đi được nhiều nơi hơn là chuyện của con trai. Mẹ nó còn khoe với họ hàng mấy bức ảnh chụp chung với hai ông bà "thông gia" nguyên văn câu nói của mẹ, vì mẹ đi sang hai bên nội, ngoại biếu quà Sài Gòn nên gặp ai mẹ cũng khoe. Em hôm ấy về quê đã đỡ ngượng ngùng hơn mà khúc khích cười, với ngồi chơi với mấy đứa trẻ con. Chắc em cũng vui lắm, nhìn Phương Anh mà tim nó đập rộn ràng. Lần nào cũng vậy.

Guồng xoay của công việc đến, tuy mệt mỏi nhưng hai đứa cứ thủ thỉ với nhau bao điều, em thường là người về trước nấu cơm đợi nó vì em không phải chạy sô, một kẻ tham công tiếc việc như nó thì không nề hà co bóp cái thời gian nghỉ ngơi thành ít nhất. Có hôm mệt quá cộng thêm không khí oi nóng của hè Hà Nội nó vừa về đã lăn quay ra ngủ,

giữa tôi muộn mới dậy, thấy mâm cơm em nấu còn nguyên. Riêng em ngồi vắt veo coi phim trên cái ghế game thủ thura ở net nó khiêng về vứt ngoài phòng khách.

- Ủa sao em chưa ăn à? Muộn quá rồi còn gì?

- Em đợi anh... Anh mệt quá à, có ôm không?

Em nhoẻn miện cười hiền lành, chạm bàn tay mát lạnh vào trán nó. Rồi xoa xoa mặt.

- Không ôm... Mà anh đừng làm việc quá sức nữa... Lúc nào cũng tham tiền.

- Ủa chứ giờ phải có tiền chứ... Anh phải lo cho em, anh hứa với gia đình em rồi.

Phương Anh nắm tay nó lại. Vẫn cười.

- Rồi rồi, cho anh lo tất cả mọi thứ. Còn em sẽ lo cho anh...

Nó tự nhiên đỏ mặt nhưng ngại, vò hăng giọng. Chắc em biết, nên kêu nó ăn cơm. Em đợi nó vì không muốn ăn một mình. Tự dung nó muốn chấm dứt hẳn ngày lao động để dành cho em.

- Lát mình đi dạo chút đi...

Em gấp đồ cho nó, nhuộn mày lên vẻ bất ngờ.

- Đi đâu à? Muộn rồi, mai anh phải đi làm còn gì?

- Ủ thì mai anh cúp làm nguyên ngày để dành cho em. Lâu rồi cũng chưa được nghỉ ngơi hehe...

- Biết nghỉ cho em ghê ha... Chứ anh cứ làm kiểu vậy rồi riết em chẳng còn hứng thú gì chơi bời nữa. Em chỉ muốn đi cùng anh, nhưng anh bận thế...

- Anh xin lỗi ha... Chịu khó giai đoạn này xíu, sau ổn định sẽ đỡ hơn.

Phương Anh cúi mặt xuống không nói, nó biết em lo lắng. Em cũng thừa đủ khả năng để nó không đi làm vẫn sống mà không gặp vấn đề gì. Nhưng em biết tính nó nên em không dám cản. Mọi việc đều do nó quyết, thi thoảng em nhắc nhở cho nó rằng. Ngoài công việc ra thì nó còn có em.

Mỗi mùa ở Hà Nội đều rất ngắn bởi Hà Nội có tận bốn mùa, vì thế nó thấy thời gian trôi cực nhanh. Mãi cho đến cái ngày hôm ấy. Ngôi sao lại quay về.

Chapter 24

Ngày giông bão của Hà Nội qua, hết cô hồn là vào mùa cưới. Bố mẹ em ngoái Bắc để gặp mặt hai bên gia đình một lần nữa, lần này không chỉ riêng hai bố mẹ mà có cả họ hàng hai bên. Dù bạn đến mấy em và nó vẫn rất chăm về quê. Sự có mặt của em vào những ngày thứ 7 hay chủ nhật ở nhà nó giờ là sự quen thuộc với cả bên nội và ngoại. Em cũng thích không khí gia đình như vậy bởi em ở ngoài này có một mình. Phương Anh dần mở lòng hơn mà voi bót chút bến lẽn.

Chả hiểu em hay tâm sự gì với chị dâu mà hai người khi nào vô nẫu ăn chung cũng khúc khích cười. Anh trai nó thời gian này đã cho gia đình nhỏ về thăm bố mẹ nhiều hơn khiến cho gia đình nó cứ cuối tuần lại đông đúc với bầu không khí vui tươi đến lạ.

Chuyện cưới xin của hai đứa phát triển chậm rãi cũng là lúc nó và em cứ quyền luyến nhau chẳng rời. Kể cả khi gia đình bên nhà em ra đây, thông nhất những ngày trong đám cưới như dạm ngõ và ăn hỏi, rồi ngày cử hành hôn lễ chính thức. Lòng nó cứ vui tươi hò hỏi một cách sao sao đó. Nhưng thời gian càng trôi thái độ của Phương Anh càng chần chừ như em lo lắng điều gì đó. Đôi khi em không tập chung vào câu chuyện khi hai đứa nói chuyện với nhau.

- Em sao vậy?
- Dạ... Sao đâu anh?

Em tránh ánh mắt của nó khi hai đứa đi ăn tại một quán nướng gần Hồ Văn Quán. Nó hơi bối rối bởi thái độ của em.

- Có chuyện gì cứ nói đừng giấu anh nữa... Mình sắp về chung một nhà rồi đó.
- À chỉ tại em nghĩ đến chuyện cưới, em chưa quen lắm... Em hơi suy nghĩ lung tung thôi.

Nó chừng hưng vì điều em nói cũng như biết em đang có dấu diếm điều gì. Suy cho cùng nó chắc chắn phải lấy cô gái này làm vợ. Đời nó không thể mất thêm một ai nữa.

Nó và em chụp ảnh cưới và đăng ký kết hôn chóng vánh. Khi hai đứa đều sắp xếp công việc được ổn định và rõ ràng. Qua hai việc này tự nhiên nó thấy thái độ của em vui tươi hơn nhiều và như chẳng còn tâm sự gì vậy. Nó chỉ nhớ mãi cái ánh mắt của em khi nhìn nó mặc bộ vest và cầm bó hoa. Ngày hôm đó lần đầu nó thấy được em rạng rỡ nhất sau chuỗi ngày gấp lại. Hai đứa chuẩn bị đi chụp ảnh cưới từ rất sớm, chỗ chụp này là một chỗ được vợ chồng anh Cường chọn cho hai đứa.

Mãi cả đời nó không quên, người con gái này đẹp như nào trong bộ váy cưới, em không cần trang điểm quá đậm bởi mọi đường nét của em như hoàn hảo, lúc cầm bó hoa đi vào. Em quay ra nhìn nó, nó cứ ngắn ngo mãi bở nụ cười nhẹ nhàng của em, ánh mắt Phương Anh ý nghĩa như hạnh phúc và tự hào lắm. Nó cứ đứng đực ra đây làm hai bên má em ửng hồng.

Chị Quỳnh cũng khen như tâm đắc lắm.

- Nó đẹp dữ này mà trước không yêu ngay đi, chú Minh tốt số lắm nghe chưa... Đứng đây nữa ra dắt vợ chụp ảnh nhanh...

- Ô dạ dạ...

- Đúng là chẳng biết gì...

- Thì đã cưới bao giờ đâu, chị kì cục ghê...

- Chú cũng giống ông Cương nhà này, hồi đó ông cũng đứng đực ra...

- Khiếp, chắc chị tự khen chị đẹp chứ gì...

- Vâng... Chắc không đẹp mà anh chú theo mấy năm đấy, rồi giờ có thêm đứa con biết mặt nhau ngay.

- Hê hê...

Nó đi nhẹ vào, em đưa tay lên cho nó cầm. Nó dắt em đi chậm rãi vì bộ váy cưới quá to, một bên tay kia em phải vén lên. Chiều cao của em là quá đủ để khiến nó lúc chụp ảnh phải đứng lên một cái kệ gỗ ra vẻ cao hơn và ôm gọn được vòng eo con kiến của em từ đằng sau. Cũng may họ chụp có nửa người. Chụp choẹt cũng mắt cả buổi vì chụp làm cả album cũng như trưng hai nhà trai và gái nữa, và còn đi thêm vài nơi lấy phong cảnh. Dù mệt nhưng em chỉ ôm nó, trên suốt quãng đường về. Đôi khi em và nó chỉ nhìn nhau là hiểu được đối phương nghĩ gì.

Nó dám chắc là chẳng cặp đôi nào đi đăng ký kết hôn mà nhanh như hai đứa nó. Hoàn thành một số giấy tờ xác nhận ở địa phương, xong tự giác đèo nhau đi. Nhận được hai tờ giấy hai đứa ký cái rụp rồi quay sang nhìn nhau cười. Về quê bố mẹ hỏi mà nó trả lời như đương nhiên vậy, dẫu sao nó đợi ngày này lâu rồi.

Chỉ nhớ một ngày trời mưa lâm râm, em ngồi sau xe nó ra hồ Tây chơi. Phương Anh cứ lầm nhầm.

- Em sắp có chồng rồi...

Nó cười nhẹ lòng xao xuyến chẳng biết nói gì với em.

Có nhiều kỷ niệm khác nhau giữa hai đứa khi hai bên gia đình gặp nhau. Vì bố mẹ em bay ra đây nên ở luôn căn nhà hai đứa đang ở. Bố mẹ ở một phòng, nó với em ở một phòng. Được cái vẫn riêng tư bởi bố mẹ em cực kỳ tôn trọng hai đứa. Trong cái cái thời gian đó, hai đứa được mẹ em nấu ăn cho cả gia đình bốn người ngồi ăn, mà bố em cứ thi thoảng rủ nó đi đó đây, ẵng lớn tuổi rồi mà rất ham những cái thú như câu cá với coi đá bóng. Thi thoảng ông cũng rủ họ hàng bên nhà em sang tụ tập để giới thiệu nó. Thời gian đầu một số người cũng chẳng ưa nó bởi vì nhìn nó ngoại hình không xứng với em, nhưng được cái bố em đã quyết. Người ta nói dị nghị chứ chẳng cản. Lâu dần sang chơi miết gặp nó, nó cũng ngoan ngoãn lịch sự nên các bác các chú mở lòng dần. Nghiêm nhiên coi nó là cháu rể. Vì bố mẹ em ra đến lúc cưới xong mới về nên anh Thanh phải ở trống lo việc gần sát ngày mới được ra. Hai bên gia đình quyết định làm đám cưới ở Hà Nội và làm tại gia chứ không thuê nhà hàng. Bởi năm đó không nỗi cái chuyện thuê nhà hàng như bây giờ, và họ chủ yếu cũng toàn người làng quê, thích tại gia cho đúng phép lễ.

Cái hôm người lớn tuổi hai bên gặp nhau, một cái rạp nhỏ xinh được bắc ở sân nhà em, bên nhà nó cũng phải đánh mấy chuyến xe để đưa các bác với nội lên trên. Hai đứa hôm đó cũng ăn vận cực kì lịch sự để đi rót nước, nó thi thoảng hóng hót được cái ngày mà nội chọn cho hai đứa. Bởi người già có cách xem ngày đẹp theo họ nói là như thế, chỉ có điều nó nghe được cái vấn đề loáng thoáng là nó sẽ ở nhà trên này với em thì mấy bác bên nó không thích lắm bởi mấy ông cô hù cừ cho là ở rể, làm bố nó giải thích mới được. Thế rồi mọi chuyện đã đâu vào đó, ngày tháng cũng được định sẵn. Chỉ có phần khách mời là hai đứa thủ thỉ với nhau, trong một cái đêm mưa muộn.

- Thế em định mời ai?
- Em ít bạn, chắc mời bạn thân thôi... Em không mời nhiều đâu, chắc chắn phải mời chị Huyền, Chi, rồi một số người khác nữa.
- Em liên lạc được với Chi đúng không?
- Dạ...

Em bỏ ngỏ lời nói như cái tâm sự vẫn đeo bám em. Nó choàng tay ôm em lại.

- Lại sao vậy?
- Dạ sao đâu... Thế anh định mời ai?
- Thì chắc chắn có Thằng Long, Tuấn, Quang, Khánh... Nói chung là mấy anh chị và bạn bè đại học thôi.
- Vâng...

- Anh được yêu em chưa?

- Dạ...

Em không trả lời làm nó chẳng hỏi nữa. Nó kiên nhẫn đợi tháng ngày đám cưới xong mới hỏi em cho ra lẽ. Nó sợ cái sự vội vàng của mình sẽ ảnh hưởng đến em.

Một ngày làm việc dài trong quãng thời gian đợi đám cưới, gần đây em có vẻ mệt mỏi. Nó hỏi thì em bảo do thay đổi thời tiết như cái sự lo lắng của em. Ở gần em mà nó chẳng biết gì. Buổi sáng hôm ấy, số máy lạ gọi cho nó. Nó ngạc nhiên bỏ cái nǎm xôi đang nhai dở xuống.

- "Alô?"

- "Hello, lâu rồi không nói chuyện. Nhớ ai không?"

Cái giọng này thì chẳng bao giờ nó quên. Nó mới giật mình.

- "Chi đó hả?"

- "Đúng rồi, em đây. Tưởng quên em rồi chứ!"

- "Góm. Có liên lạc với người ta đâu mà quên?"

- "Thì anh có cái Phương Anh bên cạnh rồi, cần chi ai nữa mà liên lạc"

- "Ờ thì... Hehe, đạo này sao rồi? Khoe không?"

- "Khoe... à mà, hai người sắp cưới hả?"

- "Đúng rồi... Phương Anh bảo em rồi chứ gì?"

- "Vâng... Biết là thế nào cũng vậy nên giờ đang ở Việt Nam rồi nè, rảnh không ra đón tôi nào?"

- "Ủa giờ, đang đâu đây"

- "Tưởng từ chối ngay chứ?"

- "Anh có bao giờ từ chối em cái gì đâu?"

- "Nói dối... Mà thôi, thấy ghê! Trêu đây đang trên xe về quê rồi!"

- "À ừm"

- "Vậy thôi nhé, để vài hôm nữa lên nói chuyện sau! Tui nhớ mấy người quá à? Chỉ tiếc cái hôm chụp ảnh cưới không được ngắm cô dâu và chú rể"

- "Già đâu, hôm cưới khắc được ngắm hè hè!"

- "Vậy thôi nha!"

- "Ừ"

Nó lao đầu vào công việc, cũng như lo liệu cái danh sách khách mời, toàn bộ bọn bạn hồi còn học đại học, và Tâm. Nó không liên lạc với em được nên mời cả gia đình bác Trung, nó biết bác sẽ báo cho em. Nó mời sớm nên hi vọng em sẽ sắp xếp mà về chung vui với gia đình nó.

Đôi khi căng thẳng nó lại ra quán net của mình để chơi, trước ở trong miền Nam nó vẫn hay ngồi net, xong về lại Bắc bị thằng Long rủ chơi linh tinh đợt ngồi nhà dưỡng thương rồi dần cũng ham hố. Mấy đợt nó ngồi chơi đến độ quên ăn bị cả em và bố mẹ em nhắc nhở. Ngại quá nên chẳng dám chơi ở nhà nữa, toàn trốn ra net ngồi. Chả dám ngồi máy chủ vì Phương Anh lượn qua thế nào cũng biết.

Sau vài ngày Chi lên thật nó chỉ đón Chi theo lời em rồi đi làm, giờ em ở cạnh nó có người tiếp Chi nên nó không áy náy lắm, không phải nó không quý Chi nhưng giờ Phương Anh là vợ chưa cưới của nó, sống cũng sống cùng bố mẹ nên nó không tiếp xúc nhiều với Chi sợ người lớn không thích, nó thì có tình cảm với Chi chứ không ghét bỏ, nhưng là bạn bè trong đó có sự biết ơn. Mẹ em lại khác, mẹ em tinh ý và cứ lò dò nhìn nó lúc Chi qua nhà thăm bố mẹ em cũng như biếu chút hoa quả. Dường như mọi điều và cuộc sống hiện tại em đều chia sẻ với Chi hết rồi. Mới đầu gặp hai bả cứ tíu tíu. Rồi tự động dắt nhau đi chơi, nó cũng chỉ nhận được lời chào khách sáo đến từ Chi. Dường như càng trưởng thành, chúng ta càng có những khoảng cách nhất định để lập đầy cái sự hồn nhiên đối với nhau thời trẻ. Nó vẫn làm.

Tối hôm đó, sau khi đi gia sư về. Mấy đứa trẻ nay bị khó nên nó phải giảng kỹ thành ra về muộn. Bố mẹ đã ăn trước nhưng em đợi cơm. Nó đợi nên nhồm nhồm.

- Em ăn đi chứ...

- À um... Anh này...

Nó ngập ngừng buông đưa xuống như hi vọng em chia sẻ gì đó, điều nó giữ trong lòng bấy lâu nay.

- Sao vậy?

- Thứ bảy tuần này... Em muốn anh đến một nơi.

- Chỗ nào? Có chuyện gì mà ngập ngừng như thế?

- Cả anh, em với Chi nữa... Cũng đi.

- Ủ thì đi thôi... Sao đâu?

- Đi ra quán coffee. Ngày xưa mình gặp lại nhau.

Em nói nhanh và dứt khoát như trút bỏ được cái gì đó, nó ngó người một lúc nhưng nhìn vẻ mặt như con mèo phạm lỗi của em. Nó gật gù, cho em yên tâm. Nó muốn em biết rằng nó đã không còn vương vấn cõng như nhò em có đủ dũng cảm để vượt qua mọi chuyện của quá khứ. Chỉ là một quán coffee thôi mà.

- Được... Em yên tâm anh không nghĩ gì đâu, giờ này anh chỉ có vợ anh thôi... Yên tâm nha. Đi thì đi có sao. Thôi ăn đi không nghĩ nữa.

Đành rằng không gọn nhưng nó vẫn hơi thắc mắc, tại sao em muốn đến quán coffee đó. Đêm đến hai đứa đang ngủ, nó bừng tỉnh nhìn ra bên ngoài, ánh đèn vàng lập lòe không đủ để nó ngắm khuôn mặt của em nhưng nó biết em ngủ say rồi thông qua tiếng thở đều đều. Tự nhiên lòng nó lặng trű. Mở cái điện thoại coi giờ thì thấy tin nhắn bởi nó là thẳng ít dùng điện thoại và các trang mạng xã hội, nó trẻ nhưng sống kiêu già.

- "Chắc Phương Anh nói rồi, hẹn anh cuối tuần. Hi vọng anh đừng từ chối!"

Chi nh  n, nó thở dài. Chuyện gì lại đến nữa đây, chưa cưới nó vẫn chưa an tâm. Cái nỗi sợ mất người con gái bên cạnh vẫn đeo bám nó từ khi gặp lại được em.

Mấy hôm về lại quê để tính toán tiền cưới xin với bố mẹ, bố bảo khoản nào ra khoản ấy thi lúc xong mới đỡ giật mình, phải tính trước. Khoản nào, để cưới, để mua xe. Liệt kê hết ra xem, chứ nói chuyện với bên thông gia rồi. Cưới xong chắc chắn phải mua xe. Con gái họ như vậy mình phải làm tín. Còn một khoản đưa cho nhà gái theo thủ tục nữa.

Xong còn đồ tặng con dâu. May mắn là nó chăm chỉ làm việc tiết kiệm được, cũng còn cái số tiết kiệm chưa sài.

Cái hôm đăng ký kết hôn xong mấy ông trong họ nhà nó trêu d   l  m rồi mà thấy mấy chị dâu im thin thít. Nay gặp anh Cường nó mới nói chuyện đàng hoàng được, ông khuyên như thế nó còn là thẳng cu tí không bằng. Nói đến chuyện xe pháo mới thấy ông hào hứng hơn.

- Trước th  y chú bảo đi tập xe nh  ?

- Ôi giàu h『ng cái... Định bảo anh dạy chứ mà bao việc!

- Thì mày thu xếp về đây tao dạy cả hai vợ chồng mày!

- Dạy em thôi, Phương Anh biết đi mà... Trước ở nhà có anh Thanh dạy miết, ở gia đình họ có xe mà. Vậy mới đòi là cưới xong phải mua xe luôn đó. Ch   thật ra Phương Anh không thích, nhưng b  n đây sợ con họ thiệt...

- Ủa thẳng anh trai nó nhiều tuổi hơn anh nh  ?

- Dạ hơn!
 - Vậy mà chưa có vợ... Kém!
 - Góm ống còn ham hố kinh doanh chứ ai yêu kiều cả đời như ông?
 - Ờ thì tao yêu mà giờ tao vẫn nuôi được cả nhà tao nè? Lèo bèo cái giề?
 - Anh giỏi rồi, em mà không ngã thì giờ chắc em cũng ổn định rồi.
 - Sau cái ngày mày ngã, ở trong Nam phát triển kinh lên được. Của mày làm béo thằng khác, nó vô nó im hết, nghe thằng Quân kêu dữ lắm mà chẳng ai bảo. Thằng sếp giờ cỗ hủ bỏ mẹ!
 - Dám bỏ không?
 - Sao mà dám, gắn bó vậy rồi. Bỏ đi vừa tiếc vừa buồn. Anh em cũng quen thân rồi, bỏ đi ăn nói sao với người ta. Chỉ tại sếp giờ làm việc không minh mẫn như trước thôi.
- Hai anh em nó tâm sự nhiều chuyện, nếu anh trai nó là người tâm sự về chuyện tình cảm gia đình, thì anh Cường là người tâm sự về công việc cũng như kinh nghiệm cuộc sống. Nó vẫn luôn tự hào vì có hai người anh như vậy.
- Chán chê công việc, nó lại lên Hà Nội. Đợi cái ngày hẹn của Chi với hai đứa nó.

Chapter 25

Một ngày nắng vàng nhẹ của tháng Tám âm lịch, nó nghỉ làm để đi hẹn hò với hai người con gái nó quen được nhiều năm trước. Lần đi chơi này, lòng nó hơi chút phiền muộn và thắc mắc. Nó đèo em phía sau, đi chậm về khung đường mà từ năm tháng ấy nó chẳng một lần dám ghé lại. Sự ký niệm giết chết nó. Dòng người nối đuôi đông đúc, cảnh vật không thay đổi nhiều. Công viên Bắc Linh Đàm có vẻ tồi tàn đi mà chẳng có cho mình một cái công lành lặn. Đường như có nỗi niềm nào đó đang bủa vây dòng cảm xúc của em, nó thấy tay em run rẩy kéo tay áo nó.

- Anh... Đi chậm chậm thôi anh...

Nó biết nó vẫn đi chậm, vì Chi đã vượt mặt hai đứa từ lúc nào. Nhưng điều gì khiến em chẳng thể để ý đến mà lo lắng. Phương Anh đang sợ.

- Em sao vậy? Nói anh nghe... Đạo này em lạ lắm...

- Dạ không sao ạ... Chỉ là đi ra chỗ đó em...

- Hay để anh gọi Chi bảo là đổi chỗ nhé?

Em nắm chặt tay nó, tay em vẫn run.

- Không được! Hôm nay và chẳng bao giờ nữa... !

Nó khó hiểu nhưng em là vậy, nó không có làm trái ý em nữa. Dẫu sao, hai đứa nó sẽ thành vợ chồng. Chẳng có lý do gì ngăn cản. Nguyên một đời che trở cho em.

Thế rồi quãng đường có dài đến mấy đi cũng đến nơi. Quán coffee đó bên ngoài vẫn vậy, nó không nghĩ quán còn duy trì đến thời điểm này. Bước vào quán nó nắm chặt bàn tay của Phương Anh. Lòng bồi hồi như trở lại được nhiều năm về trước. Nó là thằng phục vụ, chạy qua chạy lại đi tiếp khách, vất vả từng ngày với vài đồng lương kiém sống. Trường thành chỉ là chớp mắt, bên trong quán bài trí khác đi. Những bộ bàn ghế được thay mới hết. Khu vườn của riêng nó giờ chẳng còn được sử dụng nữa, thay vào đó là một hòn non bộ được đặt chính giữa, dòng nước được phun lên ở trung tâm khiến tâm trạng người ta như dòng nước vỡ tung xòe quạt rồi rót xuống. Nay vắng khách. Nó thấy Chi đang ngồi vãy hai đứa. Ké bên nhau là người phụ nữ rất đẹp, nó cũng đoán trước là chị sẽ ra, nhưng không ngờ được gặp sớm vậy.

- Chào chị...

Nó và em cùng chào, chị Huyền vẫn tíu tíu cho dù chị hơn nó nhiều tuổi. Phương Anh chỉ lặng lẽ ngồi xuống. Tay em vẫn nắm chặt tay nó. Lâu không gặp lại, chị có vẻ trang

điểm đậm hơn những lần trước, chị nhìn chòng chọc vào nó, ánh mắt chị có vẻ gì buồn. Tuyệt nhiên chẳng ai nói gì về những chuyện đã qua.

- Trô ôi tình cảm ghê nha, chị coi ảnh cưới đẹp lắm... Thích mê lên được ý!
- Bình thường thôi chị, em lùn quá chụp với người ta bị dìm hàng...

Nó cố gắng nói xoáy qua Phương Anh hi vọng tâm trạng em tốt hơn chút, lòng nó khó hiểu vì em chẳng nhìn ai, chỉ đánh ánh mắt ra ngoài cửa quán như lo lắng điều gì. Chị cười cười.

- Đợt này ra đám cưới hai đứa chị cũng ra sớm để chơi lâu, vì lần này ra không biết bao giờ mới trở lại Bắc.

- Ủa thế chị ra một mình à?

- Ủ một mình... Bé lớn rồi không phải trông nhiều, với lại thi thoảng xin chồng cho thoải mái chút chứ...

Giọng chị nhỏ đi, Chi ngồi bên cạnh khẽ nhấp ngụm coffee, trông nhỏ cũng căng thẳng và bồn chồn sao đó. May con người này như đang giấu nó điều gì. Nó hăng giọng khi cậu phục vụ đi ra.

- Em cho anh hai bạc xíu ít đá một cái cho nhiều sůa nhé!

Phương Anh thích đồ ngọt, lần nào đi ăn uống gì nó cũng nhớ hết thói quen của em. Chị cười như chẳng tươi lắm, cuộc gặp gỡ này cứ ngọt ngạt. Không khí im lặng bao chùm cả bốn con người. Cho đến khi cậu phục vụ mang đồ ra, nó mới nói.

- Ủa chứ giờ quán còn của anh Vinh không chị?

- Không, anh ấy kinh doanh thứ khác rồi. Quán này được người ta mua lại.

- Vậy mà sao không chọn quán khác?

Nó hơi hờ lời. Nét mặt chị cười buồn.

- Em có vẻ không còn thích chỗ này...

- Thì... Chỗ này xa bên chỗ em đang ở, ở bên đây cũng nhiều quán xá mà gần hơn...

Sự gượng gạo đến từ những con người trưởng thành, mối quan hệ xưa cũ như bị giãm nát. Có chăng họ còn, nhưng nó thì không. Thở dài quay lại nhìn, chỗ bức nó hay chơi guitar giờ bị hạ xuống thay vào đó là quầy bar mở rộng với hàng tá chai lọ xếp ngăn nắp. Có tận hai người pha chế. Em vẫn lặng thinh nhìn ra ngoài cổng. Chỉ bỗng cất tiếng nói.

- Nè Minh... Có... Một người... Muốn gặp lại anh... Anh hứa với em. Dù sao cũng phải thật bình tĩnh nhé...

Chi ngập ngừng, giọng nói lắp bắp, tay Phương Anh bỗng run bần bật. Còn chị mặt buồn xo nhìn đi chỗ khác. Nhỏ Chi cầm chiếc điện thoại lên, kéo theo hồi chuông trai dài chưa bắt máy. Nó ngạc nhiên. Đầu đầy thắc mắc về mấy con người này kèm theo thái độ kì lạ của họ.

- Ai vậy? Mà gặp thì gặp có gì đâu? Mọi người sao thế?

Chi không nói gì đứng dậy đi ra bên ngoài, bỗng nhiên Phương Anh gục vào mặt nó khóc. Nó hốt hoảng.

- Em sao thế?... Nè... !

Em vẫn khóc. Thế rồi, Chi đi vào. Đi cùng Chi là một cô gái, họ bước từ từ. Mỗi bước đi của họ như mỗi nhát dao đâm vào tim nó. Nó chết lặng...

Cô ấy đứng đó... Nó đẩy Phương Anh ra, người run bần bật ngồi bệt xuống nền quán. Cốc coffee bị nó vỗ ý động mạnh, lăn xuống nền vỡ tan vung vãi...

Khuôn mặt cả đời nó dành để nhớ, cô ấy cười nhẹ, vẫn nụ cười đẹp đẽ, ánh mắt rạng rỡ với bớt tinh nghịch, tóc đã xõa dài... Vẻ ngoài thay đổi một chút cũng chẳng làm nó quên được... Đó là... Ly.

- A... Nh...

Nó vẫn run, hai tay ôm đầu, các vết sẹo từ lần tai nạn tự nhiên nhức nhối. Nó ngồi thu lu một chỗ, nó khóc... Khóc như một đứa trẻ, mọi tiếng ồn, tiếng cười nói, cốc chén xung quanh nhưng tai nó cứ ù đi. Nó gào àm lên một góc ở quán, nó khóc như cả đời nó được khóc đúng một lần. Người nó co giật, nó cảm nhận được. Chẳng một ai dám tiến vào gần nó, họ đứng đó nhìn nó bằng ánh mắt sợ hãi. Nó đau đớn đến cùng cực, cảm giác giọt nước mắt chảy đều đều. Nó ngã ra sàn...

- Anh ơi... Anh... !!

Phòng khám tâm thần, lần thứ hai trở ra. Một chuỗi ngắn ngày điều trị tâm lý cho ổn định, nó không còn ngạc nhiên hay khóc lóc nữa, người ta rèn cho nó cách chấp nhận được sự thật trước mắt. Sau ngày hôm đó, nó dường như bị câm. Nó không biết họ giải thích với gia đình như nào, nhưng ai vào thăm nó cũng chỉ lắc đầu khi nhìn thấy nó và chẳng hỏi gì cả. Nó sợ mở mồm ra họ sẽ càu cầu vào cái vết thương lòng chẳng thể xoa nhòa của nó bằng những câu hỏi tại sao nó thành ra như vậy. Chuyện chỉ có năm con người biết, gặp nhau tại một thời điểm cũng như kết thúc một thời điểm... Ngày nó chuẩn bị ra viện, đại khái là di chứng của vụ tai nạn và xúc động mạnh khiến nó lên cơn động

kinh. Phương Anh vào chăm sóc nó cũng không dám nhìn vào mắt nó, lần nào nó cũng cúi mặt xuống. Mặt nó như thằng mắt hờn. Nó biết em khóc rất nhiều. Bón nó xong bát cháo thì nó nghe thấy em có điện thoại. Em ngập ngừng, ánh mắt cực kì phẫn uất. Nó biết ai đang gọi cho em. Nó lên tiếng sau chuỗi ngày giả câm.

- Em nghe đi, đừng lo. Anh ổn rồi, nghe đi...

Dù lưỡng lự nhưng em vẫn chiều ý nó.

- Alô?

...

- Mày còn tư cách gì để gặp anh ấy, mày quay lại làm gì, mày thấy anh ấy như vậy mày hả hê lắm sao... Mày không có quyền gì cả!!

...

- Mày tránh xa cuộc sống của anh ấy có được không... Để cho tao và anh ấy được yên!!

Nó giật lấy cái máy điện thoại từ tay Phương Anh. Em ngỡ ngàng, bên kia đầu giây nó nghe tiếng khóc. Tiếng khóc mà lâu lắm rồi, nó không được nghe từ Ly.

- "... Hức... Tao xin mày... Cho tao được gặp anh một lần thôi..."

- "Ừ... Anh sẽ gặp em"

- "Ơ? dạ... Em xin lỗi... Hức em xin lỗi..."

Nó nghe đầu bên kia khóc to hơn.

- "Anh sẽ gặp em trong hai ngày nữa vào 9 giờ sáng, ở chỗ cũ. Em nhớ chỗ nào thì ra chỗ đó!"

Nó cуп máy không để cô ấy nói. Phương Anh ngồi cạnh, khuôn mặt em lo lắng và run rẩy. Đôi mắt em đỏ hoe, nó hiểu em nghĩ gì.

- Sao em lại giấu anh? Em biết cô ấy còn sống lâu chưa?

- Em chỉ muốn bảo vệ tình yêu của mình có gì là sai chứ! Em giấu anh có gì là sai? Em ích kỷ có gì là sai? Anh là người em yêu, tại sao em không thể giữ anh cho riêng mình?

Phương Anh khóc càng to hơn, em sau bao ngày nhẫn nhịn dường như cũng đang xúc động mạnh. Trong gian phòng kín, hai đứa đều khóc.

- Nếu anh không thể quên nó, tại sao còn đến với em? Em sợ mất anh lắm... Đó là lý do em không cho anh yêu em đâu, em muốn mọi thứ chắc chắn và trọn vẹn, chứ em nhận lời yêu rồi anh lại bỏ rơi em ư?... Huhu... Em sợ cảm giác đó lắm... Lần nào cũng vậy, em

thùa biết anh chẳng quên nỗi Ly... Húc... Húc, đâu sao em cũng chỉ là kẻ đến sau...
Nhưng em là con người mà, em... Cũng biết đau chứ... Giờ nó quay về, em sợ nó cướp
anh đi khỏi em... Em sợ lắm...

Nó nín thinh vì trong lòng đau quá, nước mắt nó lại chảy. Đời nó vừa đau vừa day dứt.

- Chúng ta đã đăng ký kết hôn, chúng ta sắp làm đám cưới... Nhưng em lúc nào cũng
nơm nớp lo sợ. Nhưng em tôn trọng anh... Nên anh hãy làm gì anh muốn và cho em câu
trả lời. Đây sẽ là lần cuối cùng em chịu tổn thương từ phía anh. Em sẽ không làm phiền
cuộc gặp gỡ của anh và Ly đâu...

Nó không nói gì cả. Phương Anh vẫn chăm sóc nó. Lúc đó, đâu nó đầy áp sự lo sợ, rồi
bời, úc ché. Căn phòng màu trắng trống rỗng không một ai ngoài em, làm cho nó đỡ hơn
chút, nó sợ gặp người. Sợ người ta hỏi nó. Dẫu biết là khó khăn, nhưng nó đã có quyết
định của cuộc đời mình. Chẳng qua nó chỉ muốn đi tìm một câu trả lời cho riêng bản thân
mình về cái ký úc làm nó đau đớn từ ngày đó tới giờ. Suốt ngày qua từng mảng kí úc cũ
cứ đeo bám như muốn giết chết nó. Nó thiếp đi mà thấy nhành hoa bồ công anh quanh
quẩn đâu đây.

Ngày chớm đông Hà Nội. Mùa này vẫn đến rất buồn và ẩm đạm như thế. 9 giờ sáng,
công viên Linh Đàm. Nó đến sớm hơn, ném trại chút gió chút sương, đê đóng băng tim
mình lại ngăn không cho nó bùng lên dữ dội một lần nữa. Cô ấy cũng đến đúng giờ
không gọi, không nhắn tin... Vẫn đúng hàng ghế đá, bãi cỏ, nhành cây khẽ rung bởi gió.
Cảnh vậy mà lòng người đã khác.

- Anh...

Ly... Cô ấy vẫn đẹp như ánh mặt trời, dù bao nhiêu năm đi chẳng nã. Người con gái này
vẫn rạng rỡ, tỏa sáng thuần khiết nhất. Lòng nó không được phép xao xuyến... Dù cho có
thật sự là vậy. Nó im lặng nhìn, nước mắt cô ấy vẫn nhè nhẹ đi nơi khói mắt. Nó đau, cố giữ
bình tĩnh.

- Chào em... Lâu không gặp.

Trong nó như vỡ tan thành từng mảnh vụn theo từng lời nói lạnh lùng của bản thân mình.
Nước mắt của Ly vẫn chảy.

- Em xin lỗi...

Cô ấy ngồi xuống bên cạnh bất chợt ôm chầm lấy nó. Nó ráng đẩy ra.

- Một chút thôi em xin anh...

Nó đê yên, một cơn gió lạnh lẽo nào đó chầm chậm đi qua. Càng ngày nó càng không chịu được và nó khóc... Nó khóc thút thít sợ phát ra tiếng, đau quá.

- Em đã một mình rất lâu... Em dấu anh, em làm anh đau. Ca phẫu thuật của em thành công... Nhưng giữa ranh giới cái chết và sự sống, em cảm thấy sợ hãi. Em cần gia đình... Hơn tất cả điều gì. Chị Hà cũng không cho phép em liên lạc với anh, gia đình em cũng căm căm em... Không cho em được liên hệ bất kì điều gì với mảnh đất này nữa... Với anh nữa. Em trầm cảm một thời gian... Em... Nhớ anh...

Ly giải thích chậm rãi đến xúc động giọng nghẹn lại, nó hiểu. Khi liền kề cái chết, điều cần nhất là gia đình, chứ không phải bất kì ai. Nó thương Ly nhiều hơn là hận, Ly yêu nó lúc nó chẳng có gì trong tay, không điều gì giằng buộc, thời gian chẳng lâu để sâu nặng như nó tưởng, nó chỉ tin em mất theo lời chị của em, nó từng van xin chị ta cho biết địa chỉ bên đó để một lần được thăm phiến đất nơi em dừng chân, nhưng bị chị ta cự tuyệt, khuyên nó còn nhỏ nên lo cho tương lai và quên em đi, nó từng ngu ngốc ước rằng có thật nhiều tiền để đi tìm em một lần nữa dù tin em đã mất. Nhìn lại, tình yêu của hai đứa rất mong manh... Nhưng không phủ nhận, nó đã từng yêu em hơn tất thảy mọi thứ ở cuộc đời. Thế rồi... Cuộc đời cô lập em và nó.

Hai đứa không nói những tâm sự xã giao khi bắt ngờ gặp lại sau nhiều năm xa nhau, dường như cuộc gặp gỡ định mệnh ấy cho Ly hiểu Ly phải nói gì với nó vào lúc này. Nó thì đã dần chấp nhận. Dù còn day dứt.

- Không một ngày nào em không nhớ đến anh... Em đau đớn, em mặc cảm vì rời xa anh... Em khóc cạn nước mắt vì nhớ anh... Nhưng chẳng cách nào đủ dũng cảm tìm lại anh một lần nữa. Em vẫn mong tưởng một ngày em về bên anh, em sẽ yêu anh như chúng ta đã từng. Tối hôm đó, em biết em đã giết chết anh...

Cảm xúc trong nó vỡ òa, nó nhớ, thương em qua từng nhịp thở. Nó ôm lại em, hít vội vã mùi hương đã làm nó si mê từ những ngày đầu. Nước mắt nó rơi không kìm được vì đau đớn. Ly ôm nó chặt hơn.

- Mình quay lại được không anh... Dù em biết em đã đến muộn... Nhưng...

Nó giật mình đẩy em ra, giữ chặt hai bờ vai em. Ánh mắt em đang hi vọng nhưng bàng hoàng rồi chợt tắt. Nó nghĩ đến Phương Anh và nhìn Ly. Em đã già dặn hơn trước, đôi mắt đỏ hoe vẫn đẹp long lanh đó đã voi bót ngây thơ.

- Em... Anh xin lỗi... Mình đã mất nhau... Anh... Không còn... Yêu em nữa...

Ly lắc đầu... Cô ấy tuyệt vọng nói khẽ. Hàng nước mắt ướt nhòa vào má.

- Em không tin... Nhìn thẳng vào em và nói như vậy anh làm được không?

Nó cố gắng nói từng nhịp đứt gãy, che đi sự bất lực trong lời nói. Mỗi lời nói ra nếu Ly đau một thì nó đau đến ngàn lần.

- Đúng... Anh vẫn luôn yêu một người con gái... Vào năm 18 tuổi, cô ấy chịu đến với anh lúc anh bơ vơ chẳng có gì trong tay. Anh vẫn luôn yêu một người con gái... Vào năm 18 tuổi chịu ăn chung một tô mì với anh trong căn nhà trọ tồi tàn, ôm anh vào ngày đông rét muốt, đến với anh từ những cơn mưa, anh vẫn luôn yêu một người con gái vào năm 18 tuổi, điên cuồng chạy theo anh dù anh có phũ phàng đầy cô ấy ra như nào... Thế rồi, anh gục ngã bởi tình yêu đó và cô ấy bỏ anh đi... Anh hiểu, nhưng anh không cam tâm... Anh đau đớn lắm... Nhưng em... Anh xin lỗi, anh yêu Ánh Dương của anh... Em thì lại chẳng còn là cô ấy nữa rồi... Và anh cũng không phải là anh của ngày xưa nữa...

Ly òa khóc tinh ôm nó, nhưng nó vẫn giữ vai em lại.

- Em xin lỗi... Đừng như thế với em mà... Em xin lỗi, em về rồi đây... Đừng như vậy với em... Em còn yêu anh rất nhiều...

- Anh xin lỗi... Anh không nói giai đoạn mình bên nhau là lúc anh khó khăn nhất, nhưng... Thời gian vừa rồi là thời gian anh cần một ai đó nhất, Phương Anh đã đến bên anh... Anh nợ cô ấy quá nhiều... Anh từng chết đi trong cái kỷ niệm về em, anh như một thằng điên đi tìm những thứ còn sót lại của em trên mọi cung đường ta từng đi, mọi nơi ta từng đến, thói quen lời nói của em, món đồ em tặng anh cất giữ... Bất kể điều gì anh nhớ hết... Lúc đó anh sẵn sàng từ bỏ mọi thứ để có em trong đời, ít nhất anh đã từng như thế vậy mà anh chẳng có một tia hi vọng nào cả... Nhưng em... Anh xin lỗi... Anh sắp có vợ rồi.

Ly xụp xuống gào khóc, nó đỡ em lên. Vẻ đẹp của em giờ thành một bông bồ công anh tráng lệ nhưng chẳng còn cơn gió nào kéo em theo nữa...

- Em này... Em chỉ nên yêu anh nốt hôm nay thôi, còn tình yêu ấy để anh giữ trong tim cả đời em nhé... Xin lỗi em và cảm ơn em về tất cả. Anh hi vọng em sẽ tới đám cưới của anh và chúc phúc cho anh...

Nó thấy đôi mắt em hụt hẫng và tan nát. Bàn tay ấy run rẩy chạm vào từng vết seо, chạm cả vào ngực trái của nó nơi em đã từng cắn vào. Đôi mắt em tràn đầy cả sự bi thương lẫn tiếc nuối. Nó đau mà nói gì được nữa đây, mọi việc đã lỡ làng, thương, hờn, đau, tủi... Em đã cứ thế mà đi. Mùa đông năm ấy là mùa đông lạnh nhất đời nó.

- Chắc anh phải đau lắm nhỉ? Em xin lỗi vì không ở bên anh lúc anh cần em nhất... Em xin lỗi... Chỗ này không còn là của em nữa rồi...

Ánh mặt trời tỏa ra nhưng lạnh lẽo. Nó im lặng nhìn Ly mà lòng đau đớn.

- Hẹn em ở một đời khác bót đau hơn, để mình có nhau đến trọn vẹn, giờ đời nay anh nợ cô ấy...

Ly vẫn thát thán ngồi đó, nó phải vội lên xe về vì không thể chịu được sự bất lực từ dòng cảm xúc này, ước rằng em đừng đến, ước rằng em đến rồi đừng đi. Từ khi em đi cuộc sống của nó vẫn vậy, chỉ là tâm hồn chát theo em lúc rời xa.

"... Em biết không? Dù chúng ta ở đó. Đối mặt nhau nhưng chỉ cần cả hai quay lưng lại thì chúng ta đã cách nhau cả một vòng trái đất, xin lỗi em... Anh không đủ sức, không đủ dũng cảm, không đủ thời gian để giữ em lại một lần nữa. Chúng ta phải trưởng thành khỏi tình yêu ấy. Em không phải người đầu tiên khiến anh rung động, nhưng em là người đầu tiên khiến anh yêu đến từng nhịp thở của mình, khiến anh nhớ trọn một đời, khiến anh một thằng đàn ông vô tâm lạnh lùng phải khóc, em là tình đầu của anh. Anh là một kẻ cô độc, có tâm hồn trống rỗng nhất thế gian, cảm ơn em đến bên đời lấp đầy anh bằng sự đau thương và mất mát..."

Trên đường về nó chạy chậm, gió làm nước mắt khô lại. Nó không thể lạnh lùng trước Ly, nó vẫn là thằng yếu đuối. Nhưng nó dứt khoát mặc dù cảm xúc của nó chẳng được như nó nói ra.

...

Bố mẹ hôm nay đi đâu không có nhà, lúc nó vô viện bố mẹ vợ vào thăm mà cứ sờ sảng cả lên. Ái ngại quá. Nay Phương Anh cũng nghỉ làm, nhưng chẳng thấy em đâu. Lên phòng, nó nghe tiếng khóc thút thít. Thấy nó em ngồi im như lo sợ phải nghe điều gì, ánh mắt chực chờ òa khóc. Nó thương em quá.

- Xin lỗi đã để em phải lo lắng, cô ấy là quá khứ của anh, còn em là hiện tại và tương lai của anh... Anh xin lỗi vì không hiểu em, anh yêu em và không có chữ nhung nào cả... Vợ anh, trọn đời bên nhau nhé...

Nó nói mà sống mũi cay cay. Phương Anh tự dung dừng khóc mắt cứ nhìn chằm chằm nó, bỗng nhiên em ôm nó và hôn ngọt ngào, hơi thở em gấp gáp hơn, nó cuốn vào em như ngày này cả hai đứa cùng đợi. Chẳng điều gì ngăn cản, nó biết em ngượng ngùng nhưng cứ theo bản năng, lần đầu của em gượng gạo. Hai đứa cuốn lấy nhau cho đến tối, nét mặt em tươi vui trở lại, ánh mắt có ý nghĩa và hạnh phúc. Cả em và nó đều không nói gì chỉ nhìn nhau cười.

Hôm đó bố mẹ không thấy về, Phương Anh cũng không ra khỏi phòng. Nó mò đi tìm đồ ăn về chăm em. Tự nhiên thấy đời còn gì hơn nữa mà phải lo nghĩ nhiều, cái gì qua được

cứ cho qua. Mọi thứ đã êm đep. Rồi đời này nó sẽ ở bên em, vợ nó. Suy cho cùng, ánh nắng cũng chỉ là một điều kiện để hoa lớn lên, nhất là bông hoa Lan đep rực rỡ là em.

Chapter 26

(Lễ thành hôn. Chú rể Nguyễn Hải Minh – Cô dâu Từ Phương Anh)

Trời rét sorm, hai đứa chia nhau ra ở hai nơi cho đúng thủ tục. Em ở trên đó, nó dưới quê. Lũ bạn nó về sớm đến nỗi nó ngạc nhiên, thằng Khánh, với Tuấn, Quang ở với nó... Máy thằng Hoàn, Tùng. Ngủ với Thằng Long, dưới quê nó dễ tính, thằng Long bảo bạn mày cũng là bạn tao, họ về hết nhà nó khi hôm bắc rạp tại cái xóm nhỏ. Gặp lại mấy anh em thời đại học, ôm nhau, trao nhau từng cái vỗ vai và bắt tay.

- Máy ông về sớm dữ ta, đã đến ngày đâu?
- Ông nổ phát đạn đầu tiên... Chả về sớm, về còn tâm sự... Haha. - Thằng Tùng cười thô bỉ với bộ răng đượm màu lúa chín.
- Về sớm vì nhớ nhau, hẹn anh em hết rồi... Thằng nào cưới đầu tiên cho làm trưởng lão.
- Thằng Khánh, vua công nghệ, cũng là thằng lớn tuổi nhất hội. Nghe đâu bảo giờ đang có một tiệm sửa laptop bên Thái Hà.
- Hello, bạn hiền...

Thằng Tuấn, thằng bạn thân nhất của nó trong đám đại học. Mặt cu cậu già dặn đi với chòm râu quai nón mỏng, hai thằng ôm nhau một cái thật chặt thay cho lời nói. Máy thằng đứng cạnh vỗ vai, ai cũng biết nó trải qua điều gì, và nhóm bạn đều mừng cho nó.

Máy thằng về giúp được bao việc, từ bắc rạp kê bàn ghế và dọn dẹp, xong tiếp chuyện với bố mẹ, cô chú anh em họ hàng nó. Mọi người đều quý mến máy ông thần này, mồm suốt ngày chửi bậy nhưng rất lễ phép với người lớn.

- Thằng ranh này, chơi cùng được mấy cháu, chú cũng mừng... Máy thằng chơi với nhau, ngày cưới về giúp gia đình cô chú nhiệt tình quá.
- Dạ... Không có gì đâu... Minh nó tốt tính anh em quý mến nhau thôi à...

Nó ngồi trong nhà đun ấm nước để mời khách khứa nhìn, lòng vui đến lạ. Mọi việc đã xong xuôi, buổi sớm trước ngày cưới, nó tâm sự với em rất lâu, hai đứa giọng hò hỏi cứ run run vì mai đã rước dâu. Xong nguyên ngày làm cỗ bàn để tiếp khách, Máy thằng bạn, chạy đi chạy lại nó kệ. Ngồi một mình trong buồng tối với bộ vest, đầu nó nghĩ đến ai nó chẳng dám nói. Ngày mai là ngày nó cưới rồi.

- Ủa sao vậy? Thằng Tuấn tìm được nó, ngồi bên cạnh.
- Không sao...

- Chuyên về Ly à? Bạn tôi biết hết rồi, Phương Anh có nói bảo giúp khuyên nhủ ông...
Nhưng tôi không nói, tôi biết tính ông. Ông không làm mọi người thất vọng đâu nỉ?

Nó im lặng. Chẳng ngạc nhiên. Vì ngoài Tuấn ra, em chẳng nhớ nổi ai. Phương Anh sờ mặt nó.

- Đôi khi phải mặc đòn, biết chuyện tôi cũng giật mình... Nhưng cái gì cũng có thể xảy ra, đành kéo hết anh em về sớm với ông xem sao... Đòn bắt mình thế nào, mình phải như vậy. Không suy nghĩ nữa, mai đã là chú rể rồi... Cũng già rồi đấy, yêu đuối mãi sao được... Giờ ông phải toàn tâm toàn ý nghĩ đến vợ, đến gia đình, tương lai...

Nó quay qua nhìn thẳng bạn, trước đây là một thẳng đầy sự ngông cuồng, giờ chững lại. Do môi trường làm việc ép thẳng Tuấn phải trưởng thành, từng lời nói hay cái vô vai, khiến nó bừng tỉnh.

- Cảm ơn...

- Ủ... Thôi không nghĩ nữa, mặc đồ rồi ra tiếp khách. Sờ lên cổ mà xem...

Nó sờ sờ, chả thấy gì. Thẳng Tuấn phá ra cười.

- Không thấy cái gì à?

- Không...

- Cái gông đấy... Haha, dốt đeo rồi thì nó vô hình...

Nó phì cười khoác vai thẳng bạn đi ra.

- Nay say đi, rồi tối qua nhà gái quẩy... Vui lên, sau này ít được gặp nhau lắm...

- Ủ... Say chứ!

Lặng xanh nghe lời chúc tụng và tiếp khách, mấy thẳng bạn đại học nó cùng thẳng Long ngồi chung một mâm cứ dô miết, nhà nó ăn sớm để đến nhà gái vì xa... Cái vụ bung tráp cũng chẳng có vì khoảng cách xa nên chờ thẳng lên nhà gái từ lâu rồi. Gần tối, nhà trai bắt đầu đi, chủ yếu là thanh niên phi hết xe lên nhà gái...

Cổng nhà em trang trí đẹp, hai bên màu trắng với khung rào bao quanh toàn hoa lá cành, dưới thì trải thảm cỏ xanh bằng nhựa... Em đứng bên ngoài cổng, tay cầm đóa hoa, trang điểm nhẹ, bộ váy cũng không to cầu kì như hôm cưới chính... Ánh mắt của em đang chờ đợi, nụ cười trên gương mặt của em rạng rõ hơn khi thấy nó, mấy đứa trẻ tay lăm le quả pháo giấy bắn khi nó nắm tay em dẫn vào. Thẳng MC bên em gào to, khi thấy nhóm bạn bè của nó... Nhạc nhẽo bật lên, hai đứa nắm tay nhau chẳng rời... Mấy đứa bạn lên sân khấu nhảy nhót rung lắc như cắn thuốc, mặt ai cũng hò hởi. Nó thấy rất nhiều con người

với từng kỷ niệm khác nhau nhìn hai vợ chồng nó, ánh mắt đều vui mừng hạnh phúc, Chị Huyền, Anh Vinh, Nhỏ Đậu, Chi, có duy nhất một người... Ly, cô ấy ngồi một góc sâu cuối rạp đủ để cho mọi người không ai để ý được, nay cô ấy trang điểm rất đậm, một bộ đầm màu đỏ bó sát quyến rũ chết người cô ấy đẹp hơn nhiều năm về trước, tóc dài uốn xoăn nhẹ, khi mắt nó hướng về Ly, cô ấy chỉ cười nhẹ nhàng gật đầu đáp lại, nhưng đôi mắt đó, chỉ một rung động nhỏ thôi cũng sẽ làm nước mắt chảy ra. Nó đáp lại cô ấy bằng nụ cười buồn và sánh vai với em đi tiếp nước. Qua rồi...

- Lâu không gặp lại chú... Hơi nhiều sẹo mà vẫn đẹp trai hehe... Chúc mừng hạnh phúc hai vợ chồng! Anh Vinh bắt tay nó.

- Chúc anh chị hạnh phúc nhé! - Nhỏ Đậu giờ đã thành thiếu nữ, đẹp chẳng kém chị ngày xưa.

- Chúc hai người hạnh phúc nhé, phải tốt với nhau đây! – Chi mắt đỏ hoe miệng cười rạng rỡ.

Chị bỗng đứng dậy, ôm cả hai đứa lại, giọng nhẹ nhàng.

- Cảm ơn hai em đã đến với nhau... Chị biết là ngày vui của hai đứa... Chị không được như này... Nhưng... Hức... Phải sống hạnh phúc, phải tốt với nhau... Dù thế nào cũng phải thật tốt nghe không... Hức...

Nó không biết chị xúc động về điều gì, em cũng ngạc nhiên. Nó buông chị ra. Xoa đầu chị bằng cái chiều cao khiêm tốn của mình.

- Yên tâm, nhóc sẽ làm mọi thứ để sống thật tốt đẹp... Nhóc biết chị lo cho nhóc, nhưng chị à... Nhóc lớn rồi, cảm ơn chị về mọi điều chị đã làm cho vợ chồng nhóc nha...

Tiếng nhạc ồn ào, lòng nó rối bời vì cảm xúc, em rời nó ra đi rót nước, nó cũng chạy vạy cho đến đêm. Khi muộn, nhà trai về. Nó hôn vội em rồi về cùng mấy thằng bạn ngủ để mai lấy sức đón dâu. Nhưng rồi, lại nằm tâm sự cả đêm với mấy ông thần, hàng loạt câu chuyện sau khi ra trường, họ tâm sự với nó. Vui có, buồn có, gian truân có... Chung quy, thằng nào cũng có một công việc dù trải qua bao chuyện, nó mừng thầm.

Một số người ngày đón dâu mới đến kịp với nó. Tâm về sáng hôm đó cùng bác Chung và bác Tám, em cười hiền hậu mà ôm nó thật chặt. Tay sửa lại cỗ áo cho nó, và bông hoa cài ở ngực áo vest cho ngay ngắn.

- Hôm nay... Anh đẹp trai quá... Phải hạnh phúc nha anh...

- Tất nhiên... Em cũng sờm cho anh ăn cỗ đi chứ nhỉ?

- Hihi, biết đâu là sang năm đấy chứ...

- Anh đợi!

Anh Quân trợ lý cũ cũng về, anh bắt tay nó và chúc mừng như người bạn thân lâu không gặp rồi lại tìm anh Cương bàn bạc gì chẳng rõ. Thanh Hoài cũng về, tay bế một cậu nhóc.

- Khiếp chưa, lùn cũng chịu lấy vợ rồi hở...

- Lấy chứ, em có con rồi mà không cho anh lấy vợ à...

- Chào bác đi con!

- P.. ác.. !

Thằng cu chưa nói sõi, nó xoa đầu. Cười, lòng xốn sang, thời gian trôi nhanh thật.

- Thôi vô ăn bữa cơm xong lát đi đón dâu với anh!

- Đi chứ! Xem cô dâu đẹp bằng em không?

Chuyến xe xuất phát với ngón ngang người, anh Cương đèo nó đi xe riêng. Xe của anh mà trang trí hoa hoét trông đẹp phết.

- Lấy vợ thì phải bình tĩnh không giật mình đây!

- Rồi ôi, đời này còn gì làm em ngạc nhiên nữa đâu?

- Ủ to mồm đi ông tướng!

...

Trước thảm cỏ xanh được phủ trên sàn gỗ, hai bên là hai bộ loa dành cho ban nhạc đêm qua đang phát một bản tình ca ý nghĩ gì đó, đằng sau là tấm bạt trắng ghi tên của hai đứa và chữ Lê Vu Quy. Lão MC hăng giọng.

- Mời cô dâu và chú rể lên sân khấu!!

Em cười, bộ váy cưới diễm lệ khiến nó phải cầm tay em đỡ lên, trên đầu em còn để dành cho một cái vương miện nhỏ, em đẹp như một nữ hoàng kiêu sang, bước ra từ trong truyện cổ tích nó ngắm vợ mình đến ngẩn ngơ. Cả đời nó chẳng quên hình ảnh này, em đẹp nhất trong bộ váy cưới. Người con gái trước mắt là vợ nó.

... Đeo nhẫn cho nhau. Nó nhớ mãi.

- Nay... Anh yêu em, làm vợ anh nha...?

- Em đồng ý!

Cảm xúc nó mong đợi khi nó lời yêu, em chẳng đợi MC nói nhào vào ôm cổ và hôn nó như lột xác khỏi sự bẽn và lạnh lùng. Ngoài lời trêu của thằng MC.

- Cô dâu không thể chờ đẻ được đón về nhà chồng nữa... Mời quý vị cho tràng pháo tay! Hai đứa hôn khá lâu mới rời nhau ra, mọi ánh mắt, phía dưới tất cả người thân quen đều cười và vỗ tay. Nó hân hoan hạnh phúc. Mọi người ở đây, vẫn theo dõi và bên cạnh nó cho đến ngày này. Cảm ơn tất cả...

Đám cưới xong xuôi, hai đứa lại thu gọn đồ đạc dần dần để lên trên đó, mọi thủ tục sau khi về nhà trai hay lúc rước dâu chẳng có gì đáng kể, cô em cũng nặng trĩu những kiềng vàng hai bên gia đình tặng, cả hồi môn lẫn quà cưới. Phong bì thì đầy cả cái hòm hình trái tim ngoài cổng, bố mẹ hai bên cũng chẳng quan tâm vì xác định cho hai vợ chồng nó hết. Nó cũng mệt mỏi, hai đứa ôm nhau ngủ từ tối đến sáng hôm sau mới dậy. Lúc tỉnh, thì ra ngoài đã thấy mẹ chuẩn bị đồ ăn sáng từ lúc nào. Tất cả bạn bè, người quen đều về từ chiều hôm rước dâu, còn mỗi hai vợ chồng nó và bố mẹ, gia đình anh trai.

- Khiếp, lão Vương nói nhiều quá... Hôm qua con có thấy bố con khóc không haha?

Cả gia đình nó đã xung hô khác với nhau, bố mẹ dần gọi em bằng con. Em hơi ngượng nhưng vẫn cười cười.

- Dạ bố con xúc động toàn vậy, thế hai bố nói chuyện gì mà lâu thế? Con thấy hai người ngồi một góc uống rượu với nhau.

- Ăn đi nè con... Toàn đồ cỗ bàn phát ngây lên được, thịt thà chất đầy tủ lạnh mà chiều qua còn chia bớt rồi đây. Ăn đi rồi nói chuyện... Mới ngủ dậy chắc đói chứ, thằng kia qua mẹ thấy nguyên uống rượu chả ăn uống gì cả...

Mẹ nó đầy cho vợ và nó hai tô phở nghi ngút, hai đứa bụng cứ ợ ợ... Ngồi ăn ngon lành. Chắc em ngừa tay, nên lấy cả chanh, dấm, ớt, hạt tiêu đủ thứ cho vô bát. Cái thói quen đáng sợ. Mẹ nhìn mà chẳng thắc mắc chỉ ngạc nhiên chút. Thêm cái khoản ăn thịt gà nhưng chỉ ăn thịt trắng còn da gấp hết sang bát nó nữa chứ.

- Sao... Cảm nghĩ của người mới lấy vợ ra sao?

Nó sắc cả thia nước phở. Em cũng tẩm tẩm vừa ăn vừa lom khom nhìn nó cười.

- À... Có gì đâu. Thấy không khác gì lúc trước... úi da! Sao cầu anh?

- Tao lại tát cho mày cái bảy giờ... Con bé nó hiền ngoan, mày coi sao coi. Lớn rồi, sau lo cho cả nhà chứ không phải mình mày đâu nhé. Nó ở ngoài này với mày, mày bắt nạt nó tao không cho mày về đây nữa đâu.

- Con cũng hiền khô à...

- Phương Anh này... Mẹ bảo, giờ mẹ cũng nhờ con chăm sóc nó cả đời rồi... Mẹ nuôi nó đến đây thôi, số nó cũng khô, nhưng không được hiền quá... Cái gì không đúng về quê mách mẹ. Hết tiền tiêu mẹ cho...

- Bà già này... Ăn đi, chồng xin mua bao thuốc không cho, cứ to mồm.

Em túm tím, chị dâu bế thẳng bé con lên nhẫn miếng thịt nạc cho nó. Cũng khúc khích.

- Bà nội quý mỗi cô Phương Anh thôi nè... Lúc chị về chẳng thấy bà nói thế đâu.

- Chị về thì mẹ cũng lo hết cho từ A đến Z, thẳng này cũng bà trông cho anh chị đi làm rồi. Em nó mới về còn gia đình ở xa... Phải ưu tiên em nó chứ lại, rồi ít nữa nó cũng lên ở riêng... Mỗi hai ông bà, không bảo thế biết bao giờ nó mới về cái nhà này nhỉ?

Mẹ nó nói cũng chí phải, thẳng tham công tiếc việc như nó mà không thật sự nhớ nhà cũng chẳng về, căn bản hai đứa đều làm ở trên.

- Hihi con nói vậy thôi chứ bà lúc nào chả chu toàn hết việc... Anh bón cho con đi em xuống lấy thêm phở... Góm cô chú đêm qua làm gì sáng nay dậy muộn thế? Sớm cho bà thêm đứa cháu đi nhé... !

Chị dâu nó trêu, em ngại đỏ mặt cúi xuống chẳng nói gì. Nó cũng cười. Nhớ lúc hôm qua, bố mẹ vợ với anh Thanh dặn dò nó nhiều lắm, nhưng mỗi cái nó say nên câu được câu mất. Nhớ mỗi ông Thanh, qua đi đám cưới em đẹp trai hơn cả chú rể, nhà em ai cũng dìm hàng nó cho được.

- Ăn thêm không?

- Dạ em no rồi... Chiều lên nhé anh, chuyện đồ sớm với có chút việc...

- Ủ...

Nó biết việc này là gì, Chi và chị Huyền, cùng Ly ở chung một khách sạn. Họ tâm sự gì với nhau, nó không biết em cũng không biết. Em bảo em không quan tâm nữa, giờ em là vợ nó. Chuyện em quan tâm giờ là chuyện hai đứa thôi, em hiểu họ cũng chỉ là bạn. Còn đời này em ở bên nó rồi. Chẳng để ý được nhiều.

- Thế chiều hai vợ chồng mà lên à?

- Vâng.

Ông anh ruột nó kéo nó ra sân uống cốc trà khi vợ nó lúi húi dọn đồ ở bên trong. Anh vỗ vai căn dặn nó đủ thứ. Bỗng ông vuốt tóc thở dài.

- Làm gì thì làm, thi thoảng cũng về. Hai ông bà ở một mình buồn, gọi anh miết mà anh bận. Mà mẹ sợ chú bận không dám gọi nghe không, ít nữa có con cái bận bịu hơn lúc đó

còn chẳng về đâu. Anh nói trước. Ông bà thương con nên nghĩ cho ông bà tí. Có vợ rồi suy nghĩ trưởng thành nghe chưa?

- Dạ em hiểu mà...

Một góc ghế khuất nhà cô dâu, nó với Chi đứng nói chuyện mà chẳng ai để ý.

- Thật ra em cũng không biết Ly nó còn sống, khi em ở bên kia buồn buồn. Vô lại cái ứng dụng blog và trước mấy người bạn em hay chia sẻ ảnh rồi, trò chuyện này nọ. Em thấy cái acc của Ly online, em mới giật mình ngồi đọc. Thấy chia sẻ đúng những chuỗi ngày đi phẫu thuật và ở bên Nhật như nào, đọc thấy thương nó quá mà không nghĩ bạn mình còn sống... Rồi em nhắn tin. Mới đầu dâu, nhưng em kể hết chuyện của anh ra mới bắt đầu gọi cho em sụt sùi, xin em dẫn về gặp lại anh... Thế hai người giải quyết sao?

- Ủ thì cũng hẹn nhau nói vu vơ vài câu, Ly muốn quay lại nhưng...

- Nhưng anh có vợ rồi... Thế anh còn yêu nó không?

- Nếu mà bảo là yêu thì anh không dám trả lời... Nhưng thương thì rất thương, đôi khi anh nhớ nhiều lắm mà toàn kỷ niệm giữa hai đứa thôi. Cứ nhìn thấy Phương Anh là anh lại dần lòng...

- Em cũng không tính nói cho Phương Anh biết đâu, bởi em biết nói ra Phương Anh sẽ lo lắng, nó sợ mất anh lắm, mà không nói tự nhiên dẫn Ly về thì quá nhẫn tâm với hai người... Phương Anh từ lúc đầu gặp anh ở quán coffee đã kể cho bạn em chuyện thời xưa của hai người, nhưng chính nó tự gạt đi bảo do thời trẻ con, anh cũng chẳng nhớ nó là ai nên cứ vậy với anh đó, chứ ai nhìn chẳng hiểu nó thích anh như nào... Rồi Ly cũng thích anh, họ để anh chọn dâu Phương Anh chẳng dám nói gì... Cứ lắng lắng yêu vậy thôi... Thế rồi anh chọn Ly, cách yêu của Ly mạnh mẽ cuốn anh theo... Đợt đó Phương Anh nó khổ lắm, ở trong Nam mà cứ trốn ra đây miết gặp anh chút lại về thôi... Toàn nói dối bảo đi học chứ học hành gì đâu...

Nó nhìn em trong bộ váy cưới vẫn cầm cái ám nước đi rót cho từng bàn. Mặt có vẻ cố gắng lắm.

- Phương Anh... Nó hi sinh quá nhiều, còn Ly... Bị mất quá nhiều... Em chẳng dám cho anh lời khuyên, nhưng đám cưới này của anh. Em vẫn ủng hộ anh như ngày đầu.

Chi nhoẻn miệng cười. Nó cảm ơn ngôi sao đó như duy nhất trên bầu trời có mình Chi là sáng rực rõ nhất.

Một chỗ khác, nó ra gặp chị. Mỗi người nó muốn một chút riêng tư với họ, người phụ nữ này đã tạo lên một tương lai có nó và em... Nó thở dài hỏi về câu chuyện của Ly.

- Chị chẳng dám can dự vào chuyện đó, nhưng bé Chi cứ khăng khăng vì thương bé Ly quá... Dẫu sao, chính chị là người dẫn nhóc tìm lại Phương Anh, sau lần đó nhóc phũ với bé Phương Anh... Nên Phương Anh nhất quyết về trong Nam định không bao giờ gặp nhóc nữa, ai ngờ nhóc tò này tự mò vào. Chị nghĩ bảo, có duyên đến thế thì sao không tác hợp thêm lần nữa? Thế là chị dụ nhóc đi gặp Phương Anh đó chứ, biết thế nào cũng yêu nhau mà.

Chị khẽ kéo vạt váy sang bên để che đi cặp chân dài trắng nõn khỏi ánh mắt hau háu của đám đàn ông khách mời.

- Chị thấy em quyết vậy đúng không?

- Không biết... Đời nhóc, nhóc quyết sao chẳng đúng. Sai hay gì nhóc chịu chứ chị chịu đâu mà, nhưng... Đừng làm bất kì điều gì khiến mình hối hận hay tiếc nuối nữa, tuổi của nhóc không được quyền hối hận nữa đâu.

- Dạ...

- Nhưng nay là ngày hạnh phúc hai đứa kia mà, đừng lo lắng quá... Bé Ly cũng bình tĩnh chấp nhận rồi... Đừng lo nha.

Sân bay rộng lớn hút vào theo ba con người nhỏ bé, hai người đang nắm tay nhau. Một người thì kéo lê chiếc vali ảm đạm, cô ấy đi trước. Nó và vợ ngần ngại đi theo sau.

- Đến đây thôi... Em phải đi rồi, Chúc hai người hạnh phúc nha... Có lẽ lần cuối em về Việt Nam, nơi này không dành cho em nữa... Xin lỗi hai người rất nhiều. Em đã ngu ngốc bởi vì nghĩ tình yêu đó còn của em, trong thâm tâm em, có mỗi sự nhỏ nhen và ích kỷ, em chỉ muốn dành lại anh mà quên mất... Chuyến đi này em về là để dự đám cưới của hai người...

Hai vợ chồng nó im lặng chẳng nói, bỗng dung khuôn mặt của Ly không buồn nữa mà em cười nhẹ nhàng.

- Mày phải hạnh phúc nghe không... Tao xin lỗi... Mong mày hãy chăm sóc và ở bên anh, giúp tao làm những điều tao chẳng làm được. Còn anh... Mọi thứ về em, mong anh hãy quên hết đi, đừng báu víu vào những điều em nói và làm cho nó trở lên đặc biệt nữa, gió, hoa gì đó, phải quên hết, nghe không?... Chỉ cần anh làm tốt một điều, thật mạnh giỏi và làm cho vợ anh hạnh phúc.

Bước chân lầm lũi của Ly khiến nó bần thần, đong người sao em gầy và dáng hình đơn độc, đời này nó mắt em đến hai lần. Chẳng biết sao nước mắt nó chảy. Chỉ biết nhìn theo để mình tạm biệt em một cách biết ơn và tôn trọng nhất.

Sân bay Nội Bài ngày đông em đi, rét hơn ngày đầu em đến.

Tạm biệt em, người dung mà anh lỡ thương hết trọn một đời...

Chapter Special 5

A life Remembered (5) Mẫu chuyện hiện tại.

Nó ngồi bên cạnh nhìn em đếm tiền, cái vẻ mặt cau có đáng yêu đến lạ. Bố mẹ vợ đã vào Nam rồi, mỗi hai vợ chồng nó ở căn nhà rộng rãi. Mỗi lần nó lao vào em lại đạp nó ra.

- Yên nào... xong việc muôn làm gì thì làm...
- Ủ... anh đang có hứng mà vợ.
- Thì từ từ, em làm việc xong đã...
- Đếm tiền làm gì mà lâu để hôm khác đi...
- Không được... hôm khác em lại lười, phải rạch ròi ra chứ không đơn giản đâu vì người ta mừng mình sau mình còn đi lại nữa chứ...
- Ủ thì...
- Anh cứ nằm đây, hôm nay không làm, hôm khác em lười chẳng làm đâu.

Nó từ khi cưới vợ cứ hay sinh ra mấy cái thói quen bệnh bệnh, nằm ôm rồi hít. Phương Anh khó chịu cứ đẩy nó ra mấy lần, xong đêm lại mò vào ngực nó ngủ. Mấy tháng ở vợ chồng son với nhau, hai đứa không có thời gian hưởng tuần trăng mật vì cuối năm là thời gian em bận nhất. Hẹn tới hẹn lui mãi thành ra lo xong việc mới dám tìm chỗ đi chơi. Nó và vợ cũng có ý định sinh con do ổn định được công việc rồi. Mà mãi không thấy Phương Anh bầu, dẫu nó cũng hùng hục. Mấy đợt té năm đó về quê, mẹ nhắc khéo mà ngại chẳng dám nói sợ mẹ lo, cứ bảo kế hoạch đến sang năm.

Rồi một tối đang dạy lớp tiếng anh. Vợ nó gọi về bảo có chuyện lớn rồi. Nó nhớ mãi cái hôm đó là cuối tháng 3 mà trời vẫn lạnh.

- Anh ơi... anh về ngay đi, có chuyện gấp rồi... Hức hức...

Nghẹ vợ khóc, nó cũng lo sốt vó, đành xin nghỉ ngang, buổi dạy đó không lấy tiền. Về không thấy Phương Anh đâu đang lo, gọi àm ỹ hơn thì em từ trong vệ sinh lù lù đi ra, mặt nghiêm trọng. Tay cầm cái que thần thánh, cái que quyết định số phận của rất nhiều người.

- Ôii...!!
- Thật hả? Sao không thấy nghén gì ta?
- Thật... Chuyện này đùa được à? Em nghén sao anh biết, phải giấu chứ lại. Xem thái độ sao hihi...

Nó mềm nhũn, nửa khóc nửa cười bê nhẹ em lên... Hôn em cho bõ yêu.

- Hihi... thả em xuống coi...
- Aaaaa... Anh yêu em... Anh yêu em...!! Nó cầm cái que thử thai, hét àm rồi nhảy lên nhảy xuống.
- Huraaa... Tôi được làm bố rồi... Tôi được làm bố rồi...!!!!

Nó cứ chạy lung tung ngoài sân, bấm máy gọi khoe hết người này người lọ mà chả nhớ gọi cho ai. Xong mấy ngày sau về quê thưa với bố mẹ, bà cười miết từ lúc biết tin đến lúc hai vợ chồng lên lại thành phố. Mẹ dặn dò Phương Anh đến độ đêm rồi vẫn ngồi, vợ nó quay sang nhìn nó cầu cứu. Nó vẫn khúc khích cười. Chốt một câu.

- To hơn chút thì nghỉ ở nhà, mẹ chăm. Để thằng này đi làm thôi, mẹ sẽ lên ở vài bữa.
- Ô còn bố thì sao ạ?
- Bố mà sang ở nhà thằng Dũng, chử quanh quẩn hai người già ở với nhau, mẹ cũng muốn lên phố chơi. Thế không muốn mẹ lên à?
- Ô dạ... Có chứ, hay để bố cùng lên...
- Không... Chia ra, giờ hai bố mẹ ở với mà thì thằng anh mà lại nghĩ ngại... Tính nó mà biết mà.
- Vâng... Mẹ cứ bàn bạc với bố. Chứ con cũng sợ lỡ bầu to có một mình lại xảy vấn đề gì thì chết...
- Cha tiên sư mà lo mỗi cho vợ mà nhỉ?
- Hè hè thương mẹ nhất chứ...

Em ngồi cạnh cười hiền, từ hôm biết có bầu. Vợ nó hay nhìn nó rồi cười, mắt hạnh phúc lắm. Mà tính em không thể hiện hay nói nhiều. Chứ nó biết em vui hơn cả nó. Cảm giác được làm mẹ cũng thú vị lắm chứ bộ.

Thời gian sau, nó đưa đón vợ suốt và cứ kè kè bên cạnh, mọi việc nó cũng giành làm hết đến độ em bảo.

- Anh như vậy thì còn bầu nhiêu... Chiều em, em hư đáy...
- Hè hè... bầu nhiêu cũng được hết. Anh nuôi được...
- Hư... Nói như lấy người ta về chỉ để đẻ con cho anh vậy!

Trông thế chứ vợ nó cũng lo lắng, nó thấy lịch sử máy tính toàn thực đơn rồi các thứ liên quan đến chăm sóc con. Nó cũng lò dò tìm cách chăm sóc vợ bầu. Lo lắm chứ. Lần đầu làm bố, nhiều khi nó đứng cười một mình mặt đần đến sợ.

Ngày bụng vợ nó lớn dần, mẹ lên ở vài tháng trước khi sinh. Nó lo đi làm, em thì nghỉ hẵn quanh quẩn để mẹ chăm sóc. Mẹ nó là người phụ nữ tuyệt vời nhất thế gian, nó biết vậy qua lời kể của em khi nó đi làm. Tự nhiên thấy thương bà, thi thoảng vẫn mua cho bà quần áo, với biếu bà tiền tiêu, nhưng mẹ nó cứ cuộn từng trun tiền để làm gì nó không biết, mẹ cầm chứ mẹ chẳng tiêu. May lần đứng góc bếp thấy bà tì mỉ cất tiền nó biếu vào một túi. Nó hiểu mẹ như nào, đứng đó nhìn mẹ rơm rớm. Thi thoảng nó vẫn đèo mẹ về quê, về đến nhà mẹ lại khoe với bố tình trạng của con dâu. Phương Anh mang bầu con gái, nó biết tin mình được làm bô của một cô công chúa nhỏ, nguyên ngày cứ cười, đi khám với siêu âm thấy không có vấn đề gì nó vui lắm. Làm việc mà đồng nghiệp, hỏi thăm miết, âm lòng. Còn cái hôm biết vợ đã có bầu, nó giảm 50% giá nạp giờ ở quán nét của nó. Thằng Long cũng đồng ý bởi vì thằng ôn bảo đó là mừng cho cháu gái, sau thằng ôn nói.

- Tao sẽ làm cha đỡ đầu của nó hehe... Con bé thế nào cũng quý tao hơn mà cho xem...
- Mịa thằng béo, đừng để con tao phát tướng như này là được.
- Haha... Thằng thò lò mũi xanh bạn tao, giờ có con mịa rồi... Đời nhanh vãi...
- Thôi ông cũng lấy vợ cho tôi nhờ...

Bọn bạn đại học thấy nó khoe, cũng gửi cả đồng đồ đến địa chỉ nhà nó, thằng Tuấn gửi cho nó nguyên một cái xe nội và máy thú dành cho bé, từ bên nước ngoài về. Thành ra hai vợ chồng ít sắm sửa. Chỉ dọn lại căn phòng của anh Thanh để chuẩn bị chào đón một thành viên mới. Phương Anh mang bầu không bị xồ xè, em mang bầu gọn và vẫn xinh đẹp, mẹ nó chăm đã tốt em cũng rất khoa học trong cuộc sống bà bầu. Thành ra nó cứ nghiện vợ nó, đến nỗi tối về là phải tìm vợ để xoa bụng với hít hít. Mới đầu ghét, lâu dần vợ nó kệ nó. Lúc bầu to, nó không nằm với vợ. Mà mẹ ngủ với vợ để có vấn đề gì dễ dàng hơn, nó bị đuổi ra phòng khác.

Rồi ngày Phương Anh sinh cũng đến. Em sinh mổ, nó ngồi ngoài cắn nát cái ngón tay. Bố mẹ vợ em cùng anh Thanh cũng túc trực ở đó, họ ra vô miết, xong ra ở hẵn lại trước mấy hôm em sinh. Lo lắng, bố mẹ nó ở ngoài ngoài bình tĩnh. Anh trai với chị dâu cũng loanh quanh sốt ruột, cả nhà ai cũng lo cho em.

- Thằng điên này... bỏ tay ra chảy máu rồi kìa, gì như thằng ngáo vậy này!

Ông anh nó cốc đầu nó cái nó mới tĩnh, lòng bồn chồn lo lắng. Vội lau máu vào cái áo. Chẳng dám nói chuyện với ai, lúc đó nó căng thẳng hơn bất kì lúc nào.

Thế rồi, bác sĩ ra cho biết ca sinh thành công mĩ mãn, nó sung sướng, chảy nước mắt mũi tèm lem. Lúc được vào thăm em, nó bé thiêng thàn nhỏ của nó, Vợ nó nhợt nhạt thiêm thiếp bên cạnh. Công chúa nhỏ của nó đang ngủ. Sóng mũi nó cay cay... mắt thì rơm rớm vì thương em...

- Vợ ơi... Em có đau không?

Câu đầu tiên nó nói với Phương Anh khi em nhìn nó cười nhợt nhạt.

- Ơ kia... Mình đừng khóc chứ... Con em sẽ mạnh mẽ, bố nó cũng không được mít ướt.

- Anh yêu em... Em làm tốt lắm vợ à... Anh yêu em, anh yêu con...

“Dành cho con...

Ngày 20 tháng 12 năm 2016, 17h 37 phút, con chào đời, giây phút thiêng liêng của bố mẹ. Nghe được tiếng khóc chào đời của con, cả gia đình ta, cả ông bà nội, ngoại đều ở bên con, các bác, ai cũng vui mừng, chỉ có bố là rơm rớm theo con. Đời bố, khổ quá rồi. Nguyễn Hạ An, là tên bố mẹ đặt cho con. Mong con gái một đời an nhiên, mạnh khỏe, đẹp như mẹ con. Công chúa nhỏ của bố. Người ta bảo, con gái là người tình kiếp trước của bố. Bố sẽ yêu con nhiều hơn thế... Dành tất cả cho con, những dòng bố viết, quá khứ, hiện tại, tương lai. Cảm ơn con đã đến với bố mẹ... Bố và mẹ yêu con.”

Hết.